

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

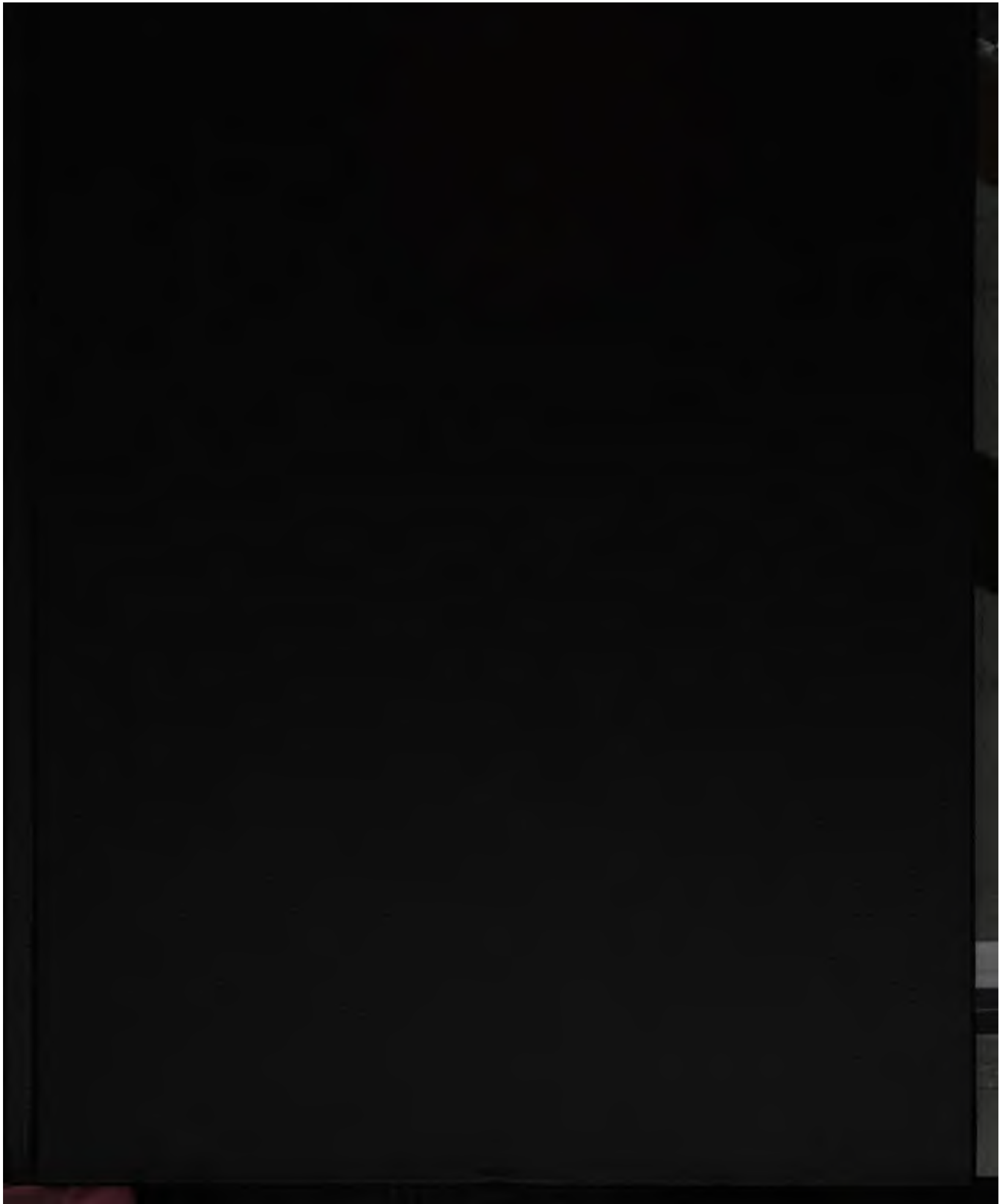
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

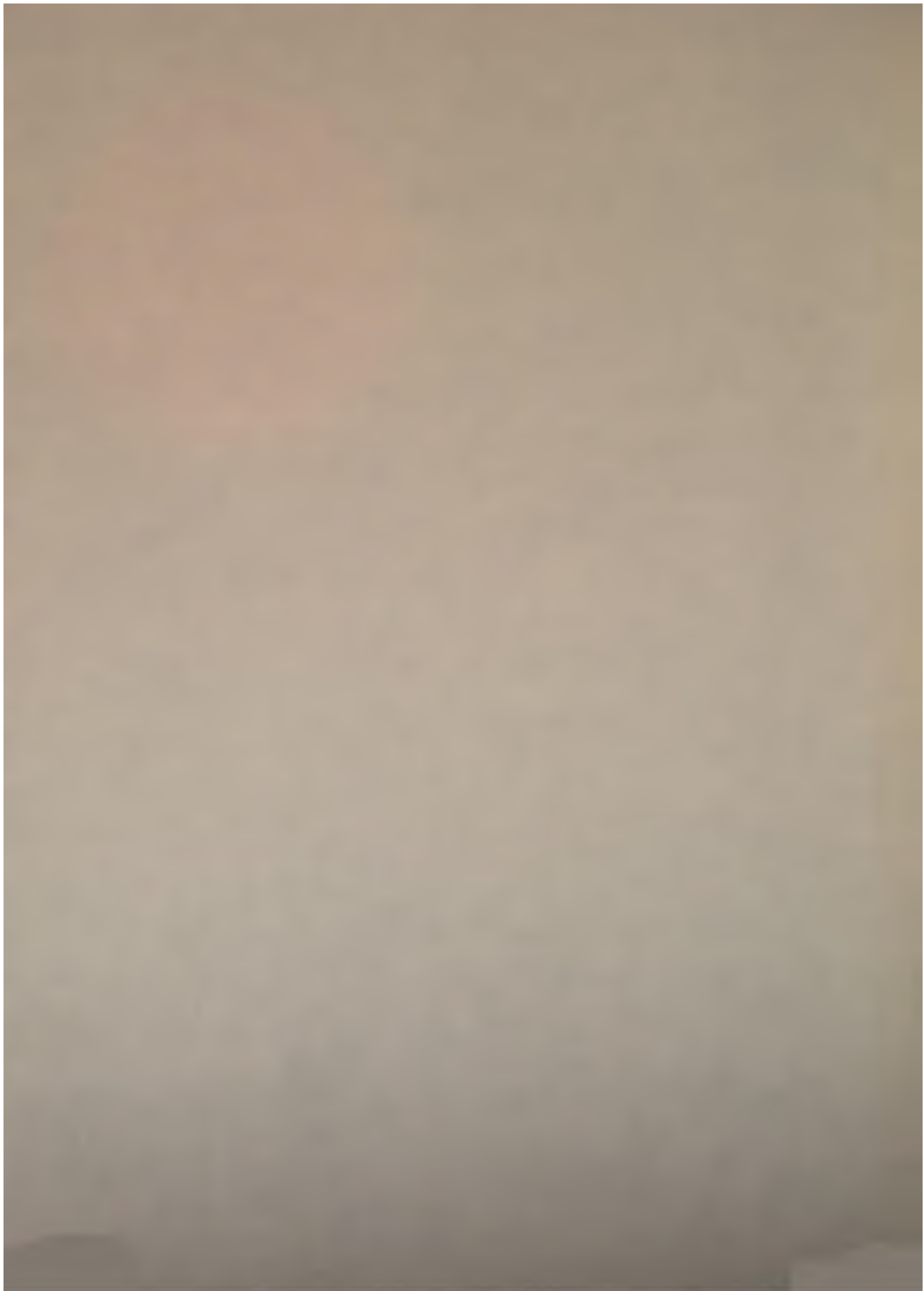
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
S · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STA
ITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIV
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
S · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STA
ITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIV
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
LIBRARIES · STANFORD UNIVERS

TY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVER
ES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
ANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · ST
IVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UN
RARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIB
TY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVER
ES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
NFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · ST
VERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UN
RARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIB
TY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVER
S · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA

DB193

A7

V. 16

STANFORD LIBRARY

AUG 22 1966

ARCHIV ČESKY

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKALNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: JOSEF KALOUSEK.

DÍL XVI.

Dopisy Viléma z Pernšteina 1480—1520.

Listinář Viléma z Pernšteina 1304—1501.

V PRAZE 1897.

V KOMMISSI KNIHKUPECTVÍ: BEŠNER & KOHOUT.

Slavný historiograf František Palacký r. 1840 vyžádal si od tehdejšího stavovského výboru zemského svolení, aby nákladem stavův království Českého mohl vydávati listiny a listy, kteréž sepsány byly ve stoletích XIV., XV. a XVI. jazykem českým a jsou důležité ke zpytování dějin českých oněch dob. *Archivu Českého*, jakž nazvána jest tato sbírka pramenů dějinných, vyšel díl I. roku 1840, díl II. 1842, díl III. 1844, díl IV. 1846; když pak po několika letech Palacký hodlal pokračovati ve vydávání *Archivu Českého*, výbor zemský roku 1853 odložil to na dobu neurčitou; po dlouhých přestávkách a vždy po novém příznivém rozhodnutí výboru zemského vydal Palacký ještě díl V. r. 1862 a díl VI. roku 1872*). Ve předmluvě k tomuto VI. dílu *Archivu Českého* poznamenal Palacký, že „umínil obmeziti práci svou předběžně jen na písemnosti pocházející z doby nejstarší až do r. 1526, zůstává péči o další v té věci pokračování svým potomkům.“ Avšak Františkovi Palackému, stojícímu tehdy již na sklonku svého účinného života, nebylo dáno, aby tuto publikaci třeba jen v obmezení naposledy přijatém přivedl k zamýšlenému konci; díl VI. *Archivu Českého* byl poslední, jež Palacký vydal, ačkoli on sám nejlépe věděl ještě o znamenitých zásobách příhodných pramenů historických z doby před rokem 1526, a opisy některých zvěcnělých dějepisců sám si byl opatřil a jich k vyličení věku Jagellonského také použil.

Spolek Historický v Praze, uznávaje potřebu a příhodnou chvíli, aby se pokračovalo ve vydávání *Archivu Českého*, podal dne 1. října 1884 žádost ke sněmu království Českého, aby na ten účel zase povoloval summu peněz z prostředků zemských, jakáž před smrtí Františka Palackého (1876) stávala v rozpočtě zemském. Po návrhu výboru zemského sněm český při vyřizování rozpočtu zemského na rok 1886 učinil toto usnešení: „K dalšímu vydávání *Archivu Českého* povoluje se na rok 1886 částka 3000 zl. s tím doložením, že rozhodování o tom, jaké prameny by se vydávati měly, se svěřuje Král. České Společnosti Náuk, a že zemskému výboru se ukládá, aby další potřebné kroky se společností tou ujednal, a sice v tom smyslu, aby ekonomická stránka podniků zůstala jako druhdy věci výboru zemského.“ Také rozpočet zemský na rok 1887 vykazoval 3000 zl. k tomu účelu; potom pak sněm povolil

*) Viz Františka Palackého spis: Zur böhmischen Geschichtschreibung, vyšel v Praze 1871, na str. 87, 131, 137; — též předmluvu k VI. dílu *Archivu Českého*.

takovou každoroční summu k vydávání *Archivu Českého* za pět let 1888—1892, a po jich vypršení opět na leta 1893—1897.

Král. Česká Společnost Náuk, dohodnuvši se s výborem zemským, zřídila k vykonávání úkolů sněmem na ni vneseného kommissi, do kteréž r. 1886 byli zvoleni její členové: Václav Vladivoj Tomek jakožto předseda kommissi, Antonín Gindely, Josef Emler, Josef Kalousek, Jaromír Čelakovský, Jaroslav Goll, Antonín Bezek. Po smrti Gindelyho († 24. října 1892) zvolen byl na jeho místo do kommissi František Dvorský, a po odchodu A. Rezka do Vídně 1896 Vojtěch Nováček. K bespořehnému a jednotnému vedení podniku, při němž sice účastní se nyní mnozí vydavatelé, kommissi uznala zapotřebí ustanoviti ze sebe redaktora, za kteréhož zřízen byl člen níže podepsaný.

Archiv Český vydává se dále v téže způsobě a podobě, v jakéž prvích šest dílů péči Františka Palackého na světlo vyšlo dle programu, jenž vytištěn jest při díle prvním roku 1840. Obsahuje z pravidla písemnosti jazykem českým psané, a sice v pěti oddílech:

- A) Psaní poselací všelikého druhu.
- B) Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.
- C) Listiny soukromé.
- D) Výpisky právní a dějinné.
- E) Výtahy a přehledy z listin čerpané.

Listy a listiny vydávají se ne porážku, ale vždy sbírka kusů k sobě nějak náležitých. Především hledí se k tomu, aby ty druhy a sbírky pramenů, jež Palacký vydával, doplnily a dovedly se až do roku 1526, ac tento rok ani nyní nemá býti přehradou, kterou by se měla trhati sbírka písemnosti, ježto dohromady souvisí původem svým nebo příjemcem anebo nějakou stránkou věcnou.

Díl VII. vycházel, tak jako díly dřívější, po sešitech 15archových. Počínaje dílem VIII. ustanoveno za pravidlo, aby se vydal vždy celý díl najednou. Z příčin oznámených ve předmluvě k dílu XII, oblíben byl posledně ten způsob vydávání, aby tiskly se vždy dva díly *Archivu Českého* současně, z nichž jeden má býti vyplněn jedinou velkou sbírkou pramenů, druhý pak má obsahovati sbírky drobnější.

V Praze v listopadu 1897.

J. Kalousek.

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XVI

Dopisy Viléma z Pernšteina 1480—1520.

Listinář Viléma z Pernšteina 1304—1501.

V PRAZE 1897.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursik & Kohout.

10

Úvod vydavatelův.

František Palacký v Dějinách národa Českého (V. 1. str. 358—362) velebí mezi výtečníky šlechty doby Vladislavovy *Viléma z Pernšteina* jako muže, „jemuž rovného hledali bychom nadarmo v dějinách českých. V působení svém podobal se nejvíce císaři Karlovi IV., jehožto přednosti a cnosti všecky, ne však spolu vady a poklesky měl do sebe“. Výtečným byl hospodářem, průmyslníkem, horníkem; jako hodnostář v zemských úřadech byl ve všem nejvýše správným, spravedlivým; na sněmích, v životě veřejném rozhodným zastancem cti, poctivosti, pravdy, spravedlnosti, jednotil rozbroje a bouře mezi stavy v svornost a mír, byl nepřitelem vší podlosti, ošemetnosti i násilí; dbal o své dobré, nezapomínal však při tom na dobré obecné, vždy měl na paměti blaho, slávu národa. V ohledu náboženském byl snášelivým, „s Římany věřil, s Čechy podobojími držel, s Bratřími umíral.“ Slovem „Vilém z Pernšteina“ byl vzácným zjevem v historii české, kterýž čím bedlivěji zkoumán, tím mocnějšího nabývá půvabu.“

A takový úsudek o Vilémovi z Pernšteina, praví Palacký (V. 1. 362), „zakládá se na studiích příliš rozsáhlých. Kdo muže toho právě poznati chceš, prozkoumej netoliko všechna psaní od něho, k němu a o něm od přátel i od nepřátel prošlá, akta sněmovní, soudní, zápisy na smlouvy, urbáře jeho rozkazem založené, registra jeho smluv a narovnání s jednou každou vesnicí, s každým sedlákem na panstvích Pardubském, Kunětickohorském o náhradu za grunty, kteréž zatopily rybníky nově založené, čti knihy městské Pardubické, Tovačovské a jiné památky dějinné, a nabudeš přesvědčení o velikosti ducha a šlechtné jeho činnosti.“

Z *pramenů*, kterých jmenovaný historiograf se dovolává, uveřejnil v I. a II. dílu Archivu Českého 143 listů z roku 1520 a 1521, jichž registra nacházejí se v archivu knížete Lobkovic v Roudnici. Ve IV. díle A. Č. v Zápisech panství Pardubského otištěny mnohé zápisy statků a jiných věcí Viléma z Pernšteina se týkající; v psaních českých krále Matyáše Uherského a v psaních rozličných osob 1471—90 v VI. dílu, v zápisech knížat Minsterberských v I. díle, ve výpisech ze starých desk zemských v V. díle, v aktech veřejných i sněmovních v IV., V. a VI. díle dosti četné jsou zprávy o jmenovaném pánovi; v VI. posledním od Palackého vydaném dílu A. Č. jest na str. 495—547 uveřejněn Diplomatař pana Viléma z Pernšteina, obsahující 415 čísel regestů listin od r. 1304 až do r. 1519.

I v ostatních svazcích A. Č., redakcí profesora dra. J. Kalouska vyšlých, také různé jsou ještě zprávy o Vilémovi z Pernšteina. Takž v Dopisech Zdeňka Lva z Rožmitála v dílech VII., VIII., XII., v Dopisech rodu Hradeckého a Rosenberského v dílech VII., X., XI., XIV., v Dopisech úřadu podkomořského Budějovickým v díle VII., v Registrech soudu komorního v dílech VIII.—XIII., v Listinách kláštera Žďárského v díle IX., v Listinách Jindřichohradeckých v dílech IX.—XI., v Snémích Moravských v dílech X., XI., a v Dopisech rodu Švamberberského v díle XV.

Vedle Archivu Českého obsahují moravské Libri citationum et sententiarum (V. a VI. díl) Vincencem Brandlem vydávané hojné zprávy o sporech soudních Viléma z Pernšteina s udáním, kdy a kterým rodům byl poručníkem, zástupcem při púhonu. Pozůstatky desk zemských (I. a II. díl) Emlerem vydané mají také několik listin jeho se týkajících, do desk zapsaných. Topografie markrabství Moravského od Řehoře Volného ukazuje při historických pamětech statků, měst někdy Pernštejnům náležitých na prameny o Vilémovi z Pernšteina. „Památky archaeologické a místopisné“ časté mají zmínky o činnosti Vilémově v Čechách; podobně Časopis Matice Moravské, Notizenblatt für die Geschichte oc Mährens, Staří letopisové čeští, Kniha Tovačovská, Kniha Drnovská, Pánové z Boskovic od Šembery, Geschichte der mährischen Landtafel od K. Demutha, Paprockého Zrcadlo markrabství Moravského mají různé zprávy. Professor Fr. Rypáček napsal r. 1883 z dějin českých Palackého a z listů v I. a II. dílu Archivu Českého uveřejněných do programu gymnasia Brněnského článek „Pan Vilém z Pernšteina“; profesor dr. Jaromír Čelakovský 1895 v pojednání „Komorní soud za krále Vladislava“ ocenil platné činnost úřední a politickou Viléma z Pernšteina v téže době.

Všechny zde uvedené listinné prameny i pojednání jsou cenné příspěvky; nejvydatnější jsou Palackým otištění listové z r. 1520 až do 18. března 1521, a 415 registů listin s názvem „Diplomatár“. Aby však „muž, jehož rovní málo viděl národ náš po vše věky, v paměti naší byl obnoven, aby vzor šlechtice českého, jenž skvěl se u vysoké míře cnostmi jak proslavených někdy rytířův tak i vzorných hospodářův a průmyslníkův, a ušlechtilosti mravního charakteru nebyl nikdy od nikoho převyšén“,*) aby kus té staré české slávy mohl před očima národa býti zobrazen: jestiž nezbytná potřeba, aby i ostatní dosud neznámé staré písemné památky Viléma z Pernšteina se týkající sebrány a na světlo vydány byly. Podjali jsme se takové práce a sebrali nové listinné doklady; však nejdůležitější památky jeho ducha, srdce: registra jeho dopisů, jsme nenalezli, jsou snad navždy ztracena. Několik jen jednotlivých listů nově se objevilo. Rovněž „Řeč jeho o správě zemi,“ kterouž ještě Jungmann v Historii literatury české (str. 88 č. 428) jako rukopis ve sbírce Bočkové uvádí, někde v zapomenutí zapadla. Podobně Pernšteinská kronika v rukopise v spisovně zámku Pernšteina chovaná a ještě v Jungmannově Hist. literatury str. 154 č. 440 uvedená, není více k nalezení. Neznámou nám také zůstala „Historie válek husitských,“ sepsaná synem Vilémovým Vojtěchem, v kteréž (vedle citátu Tomáše Pešiny z Čechorodu v Mars Moravicens str. 701 in marg.) také rodinné zprávy o účasti Pernštejnův v bčtích veřejných zaznamenány byly.

A není čemu diviti se, že písemné památky Viléma z Pernšteina se týkající, takové utrpěly ztráty. Nepřízeň času pomáhala úsilí nepřátelskému, aby nejen udolán byl národ, ale zničeny také památky jeho slávy. V původním dávném sídle rodu na hradě Pernštejně byly

*) Fr. Palacký v A. Č. VII. 495.

„staré papíry“ ve věži hradní na hromadě naházené svévolně úředníkem panským zapáleny, pergamenové listiny ve zvláštní klenuté síni uschované rozřezány a vypáleny jako rachejtle do výsosti milovníkem ohňostrojů, správcem zámeckým. V českém pak sídle Pernštejnů na Pardubicích zbylo ze starého písemného bohatství z doby Vilémovy málo. Po roce 1560, kdy jmenované panství prodáno komoře české, odvezeno něco archivalií do komory dvorské do Vídně, později za Polyxeny Lobkovské rozené z Pernšteina také do Roudnice; v 18. století stihaly všeliké pohromy archiv zámecký v Pardubicích, však „staré Pernšteinské spisy“ předce ještě velikou většinou na zámku se nacházely;*) za naší doby, kdy královské panství prodáno úvěrnímu ústavu, dány staré papíry do stoupy. Něco jen zbylo na místě; několik kusů archivalií vypadlých z vozů, když archiv odvážen do papírny, dostalo se do rukou soukromníků, kteříž pak věnovali je nově zřízenému místnímu museu.***) „Stará registra zápisů rybnických a smluv“ s lidmi poddanými o náhradu za všechny škody, kteréž se jim daly zatopením gruntů při dělání rybníků a struh, — rukopis, kterýž Palacký v ruce měl, poněvadž v Děj. V. 1. str. 362 pozn. 318 „o protokolech námluv provedených s každým sedlákem na Pardubsku“ se zmiňuje — nalezena rozedraná a necelá před dvěma roky v majetnictví četnického závodčího J. Kyselky v Golčově Jenkovic. Kopiář přepisů listův na statky Viléma z Pernšteina v Čechách a na Moravě někdy v Litomyšli chovaný, ježž Palacký před sepisováním Pernšteinského diplomatáře po ruce měl, ztratil se někde na místo neznámé, jakž Palacký r. 1872 v AČ. VI. 496 vysvětluje.***) Stará pamětní kniha města Hranic (Weisskirchen) na Moravě, v níž zaznamenáno bylo mnoho zápisů páně Vilémových, za našeho lidského věku z archivu městského se ztratila; a podobně na jiných statech a v městech někdy Pernštejnovi náležitých. — A konečně ještě jeden doklad. Léta 1865 dne 9. září poslal Václav Flieder, správce důchodův na panství Brandýském nad Orlicí, museu království Českého kodex přepisů na statky Viléma z Pernšteina v Čechách a na Moravě.†) Palacký takových register pro výtahy svého „Diplomatáře“ užil, a regista z nich v VI. dílu AČ. uveřejněná označil písmenkou B. Když před dvěma roky pro listinář Viléma z Pernšteina dotčený kodex rozepsati jsme dali, shledali jsme, že některé

*) Takž píše dne 9. května 1681 Stekler z Třebechovic hejtmanovi pauství Pardubského: „Služebně žádám, že v starých spisích Pernšteinských, které se nepochybně na zámku JMtiCské ještě nacházeti budou, se vši možnou pilností a k jisté velice platné důležitosti pohledati a smlouvu jednu mezi neb. Vilémem z Pernšteina a na Helfenšteině tehdejší nejvyšším hofmistrem království Českého z jedné, a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy na Lichtenburce, pod datum léta Páně 1507 v sobotu před svatým Ondřejem oc, in originali skrze schvalního posla odeslati sobě oblíbíte.“ — V částečném inventáři knih sepsaném dne 1. července 1719 a dosud chovaném na zámku Pardubském jsou zaznamenány některé kusy, jichž více nelze nalézt.

***) Tuto zprávu sdělil s námi laskavě pan c. k. školní rada Jiljí Jahn.

***) Opis kodexu Litomyšlského nachází se v zemském archivu Brněnském, na jehož prvním listu napsáno: „Listiny Litomyšlské ze Strahova,“ na konci pak poznámka: „Až dotud rejstřík, na další listy rejstřík nejní. 1845. dne 30. dubna o půl desáté hodině kopiář dopsán jest ode mne Františka Jelínka, měšťana a radního města Litomyšl. Listy, které tuto opsané nejsou, mám je vtažené v mé knize rukopisné v dílu II. a v dílu III. Škoda, že jest těch listů v témž starém kopiáři, jenž původní originál, velmi mnoho vytrháno. Jest tento kopiář v archivu zámku Litomyšlského, kniha půlarchovní staročeskou rukou psaná, v kniž avázaná.“ — Profesor Jandera zmiňuje se v VI. dílu p. 1847 historických pamětí města Hořic, kteréž před r. 1820 začal sbírat, že vedle zprávy bibliotekáře Roudnického Kašpara Bouška, když guberniální sekretář v Brně Cerroni l. 1787 v Pernšteinském archivu Litomyšlském bádál a z něho genealogické a topografické výpisy si činil, jen dvou kodexů Pernšteinských použil. Jiný záznam téhož praví na str. 1868 t. dílu, že v MSu Miscellanea někdy v českém museu chovaném na zvláštním listu jsou zprávy „Notabilia ex his exscriptis Litomysliae“, mezi nimiž „Testamentum Wilhelmi Pernsteini“ oc.

†) Začech žádal, aby mu na památku několik vycpaných ptáků dáno bylo.

listiny nejsou ukončeny, jiné že nemají začátku, a mnohé jiné, jichž výtahy Palacký v AČ. otiskl, že vůbec scházejí. Pátrání naše, kde by nacházeti se mohly, bylo dlouho bezvýsledné, až vytržené listy konečně nalezeny v archivu Františkova musea v Brně.

Však přes všechny takové žalostné ztráty a nešťastné osudy rukopisů sebrali jsme předce drahý počet listin a listů z různých archivů, a sice: města Bohdanče, z archivu zemského markrabství Moravského, Františkova musea v Brně, z desk zemských Olomouckých a Brněnských, z archivu městského v Brně, z Gerštorfské knihovny v Budyšíně, ze sbírky někdy Donnebaurovy v Praze, města Dvoru Králové, města Chebu, z Hlubočského archivu knížete Schwarzenberga, z Jindřichohradeckého archivu hraběte Černína, živnostenské společnosti v Holicích, z městského musea v Hradci Králové, z městského archivu v Kutné Hoře, města Kojetína na Moravě, Landškrouna, obce Nedvědic na Moravě, města Německého Brodu, archivu Ochranského, Olomoucké kapitoly, v Praze z archivu zemského království Českého, archivu muzejního, archivu arcibiskupského, kapitolského, řádu Maltézského, z knihovny veřejné při vysokých školách, z desk zemských i dvorských, archivu městského, ze sbírky autografů místodrž. rady p. Parise v Praze, z musea města Pardubic, z archivu města Prostějova, Přerova, z panského archivu knížete Mořice z Lobkovic v Roudnici, z panského archivu v Rychnově n. Kn., z knížecího archivu v Třeboni, města Třebíče, z Ústí nad Orlicí (u p. Jos. Mareše soukeníka), města Kostelce n. Orl., ze státního archivu ve Vídni, města Vodňan a z velkovévodského archivu ve Výmaru.

Několik jen listů vzali jsme do diplomatáře našeho z málo u nás známých publikací: Acta Tomiciana, Codex diplomaticus Silesiae; z jiných pak, jako jest Veleslavínův kalendář historický, Chronik der Stadt Elbogen, Codex diplomaticus Moraviae, Reliquiae tabularum terrae, užili jsme výtahův.

Nejhodnější poskytly nám pramen kodexy Františkova musea v Brně, musea království Českého a z archivu města Brna, kteréž také proto zasluhují obšírnější zmínky. *Codex Pernsteineus musea Františkova*, objemný papírový rukopis ve velkém čtverci se starou signaturou Nr. 248 a novější Nr. 235 a), v nuzné vazbě s lepenkovými deskami, čítal někdy 530 listů, z nichž vytrženy jsou fol. 30, 36—58, 181—224, 285—292, 306—383, 406—415 a list 522. Rukopis obsahuje opisy listin týkajících se statků, kteréž na Moravě Vilémovi z Pernšteina náležely, a sice smlouvy kupní, listy královské, jimiž postupuje nebo potvrzuje se právo majiteli, smlouvy o desátky, fary, roční platy, zástavy statků, zápisy soudní, sněmovní, vyznání svědkův o povinnostech poddaných; mezi to pak vpisovány beze všeho chronologického pořádku i zápisy o rodinných záležitostech, jako věnné listy panny Bohunky, dcery páně Vilémovy, kvitance, dlužní úpisy, mocné listy královské na zaražení nových hor, na udělení panu Vilémovi úřady, několik listů poselacích oc. Skoro všechny zapsané kusy mají staré krátké registry. Původní značení zápisů dělo se abecedou, totiž abecedními písmeny a číslicemi. Prvotně hned zapsaný každý jednotlivý kus naznačen byl na levé straně registru písmenem *a*, *b* až do *z*, na pravé straně registru značen číslicemi 1 až 28. Po ukončení abecedy znamenány ještě listiny na místě písmenek slůvky *et*, *cuius*, *est*, *contra*, *ter*; číslice však běžely od první písmeny abecedy až do čísla 28. Po ukončení abecedy první s přidanými jmenovanými slůvky napsáno: „Abeceda druhá“, a zápisy znamenány jako při první abecedě písmenky a číslicemi. Od začátku rozepsáno písmenky pět abeced se zřetelným vyznačením „abeceda první, druhá“ až „pátá“; potom přestal psát na dvou abecedách, a opět začal s první; v některých ani nevypsal všechna písmena a začal znovu. Není

v tom žádného systému, ani rozdělení podle obsahu, že by totiž abeceda vždy počala se novou jakousi materií (neboť někdy uprostřed stejných věcí opět nové začíná se písmeno *a*), ani podle množství listů, tak že by písař byl značil vložky papírové dřívě, nežli sešity byly. Značení ono mělo býti náhradou za foliování, kteréž bylo teprve provedeno, když popsané terniony byly sešity neb svázány. Některé kusy nejsou značeny ani písmenkem ani číslicí; patrně zanešeny o něco později. Několik listin zapsáno dvakráte na různých místech s různým datem; čímž stalo se, že dvě listinky stejného obsahu však s různým letopočtem otištěny, kterýž omyl přihodil se také Palackému v jeho diplomatárii. Mezi některými listinami pak ponechány ještě prázdné listy pro budoucí dobu. Kodex, v němž zapsáno 414 listin a jež za první, nejstarší všech ostatních Pernšteinských považovati musíme, nemá rejstříku žádného.

Druhý menší kodex, z panství v Brandýse nad Orlicí do *musea českého* přišlý, založen asi v době, kdy Vilém z Pernšteina po smrti Uherského krále Matyáše (1490) v Čechách stále zvolil si sídlo a také hojnou měrou statky pozemské zakupovati počal. Rukopis na papíře in folio psaný v nové vazbě s novým na hřbetě nápisem: „Přepisy listů královských p. z Pernšteina 1420—1502,“ čítá nyní 206 listů, a obsahuje vedle mnohých v předešlém kodexu zapsaných kusů ponejvíce listiny týkající se statkův Viléma z Pernšteina v království Českém. Kodex nebyl původně listován, nýbrž znamenány zápisy jen číslicemi 1—308. Některé později vepsané kusy nejsou číslovány, několik kusů napsáno také dvakráte na různých místech a s různým datem. Skoro všechny listiny mají krátké staré registry. Rukopis se začíná čtyřlistovým elenchem s nápisem: „Tuto se znamená zpráva taková, po níž bude moci v těchto knihách každý přípis snadně nalezen býti.“ Seznam ten se počíná číslem 1 a jde až do č. 243. Zápisy z rukopisu toho byly přepisovány do jiného kodexu, jakž svědčí nad některými oddíly nadepsané slovo: „psáti“, a po opsání pak býval přeškrtnut. Z tohoto rukopisu vyříznuto, vytrženo 25 listů, kteréž nalézají se pod sign. 77 ve sbírce rukopisů Františkova musea v Brně. Na listech těch napsány jsou listiny čís. 63, kus 64, čísla 83—93, kus 96, čísla 97—101, kus 102, čísla 106—111, kus 112, kus 120, čísla 121—124, 130—132, kus 162, čísla 163—164, kus 165, kus 220, čísla 221—223, kus 224, kus 230, číslo 255, kus 256, číslo 280, kus 298 a číslo 299.

Ztracený, na neznámém místě někde založený *Pernšteinský kodex Litomyšlský*, jehož opis uschován v moravském archivu zemském, obsahoval vedle Palackého udání a diplomatáře až na několik málo odjinud neznámých kusů opisy listin z rukopisu českého musea.

Jiný, Palackému neznámý *kodex Pernšteinský* nachází se v *archivu města Brna*. Objemný papírový, na velkém folio pěkně psaný rukopis, čítající někdy 362 listů, v původní vazbě s deskami dřevěnými, kůží ozdobně tlačenou potaženými, od nichž kovové spony utrženy, ulomeny, se signaturou Nr. 132, počíná se elenchem na 16 listech všech v knize zapsaných listin. Seznam bez data zápisů roztříděn na opravy zboží klášterů Oslovanského, Tišnovského, Žďárského, a dále „znamenají se listové a spravedlnosti na panství Židlochovské, na panství Plumlovské, Tovačovské, na zboží Kojetínské, na panství Helfenšteinské, Hranické, Drahotouské, Přerovské, Třebické“, více „listové království na rozličné věci“, a končí: „Tuto sepsané přípisy máš listův těch, kteréž pán JMt má na panství, kteréž držeti ráčí na Moravě“. Kdyby ani tak zřejmými slovy nebyl písař zakončil rejstřík, poznal by každý badatel na povrchní pohled, že kodex zřízen byl rozkazem syna Viléma pana Jana, jenž nastoupil po smrti otce svého (1521) dědictví statků Moravských. Až do listu 221 (foliování provedeno

jen do 196) jsou zápisy do smrti Viléma z Pernšteina, odtud počínaje zapsány jsou listy až do fol. 362 Jana z Pernšteina se týkající, a končí se rokem 1540. Na konci, na začátku i uprostřed knihy jsou mnohé listy celé nebo kusy utrhány.

Při *vydání listů i listin* Viléma z Pernšteina řídili jsme se pravidly u nás obvyklými, transkripce provedena jak obyčej, ponechány jen zvláštnosti, kterýchž jinde takou měrou neshledáváme. Ve všech třech jmenovaných kodexích píše písař někdy v jedné a téže listině prosba a prozba, nejvyšší a najvyšší, světský a svědský, předložku *s* zaměňuje často za *z*: Jan z Cimburka a s Tovačova, *ie* stává na místě *i* v adverbích *světleji* a *světlejie*, v adjektivech *naklonění* a *nakloněnie*, v náměstkách na *nich* a na *niech*, *jim* a *jiem*; často psáno *totjž*, *tojž* za *totiž*, *tudjž* místo *tudíž*, *všeliaké* za *všelijaké*, *hytman* a *hejtman* atd. Původního regestu, jaký byl při listinách v kopiích, užito i při tisku, kde však bylo třeba, doplněn přidáním vlastních jmen neb označením důležitějšího předmětu, kteréž přídavky dány do hranatých závorek. Kde regestu nebylo, udělán nový. Méně důležité kusy a všechny v jiných našich publikacích se nalézající listiny Viléma z Pernšteina se týkající uveřejněny u výtahu. Některé obsahem třeba sobě podobné, však jiným místům, osobám svědčící a zvláštní formou odlišné listiny vytištěny in extenso; formule však bez věcné důležitosti nebo badatelům dobře známé vynechávány. Mimo pramen (někdy při jednom kuse dvojí, trojí) poznamenáno také na konci listiny, kde která byla již výtahem v AČ. VI. v diplomatii Palackého uveřejněna.

Jméno Pernštejn bývá v rukopisech psáno různým způsobem: Pernstein, Pernštejn, Pernštejn, Pernštajn; v tisku sjednotili jsme ty formy na Pernštejn, tak jak Palacký psával. Omluviti sluší, že v listině naší na str. 5 pod číslem 13. otištěn jest lísteček, kterýž také nalézá se v XV. dílu AČ. str. 39 č. 87: stalo se tím, že s tiskem XVI. dílu AČ. započato, dokudž XV. díl ještě dotištěn nebyl, tudíž obsah jeho nám znám býti nemohl.

V jmenovaných kodexích zapsány listiny, na kterýchž Vilémovi z Pernšteina záleželo. Jako zakládal na panstvích svých urbáře, aby znáti mohl povinnosti a výhrady jednotlivých usedlostí, takž také sbírali a do knih zapisovati dal smlouvy, zápisy, aby zřejmo bylo, s jakými závazky a výhradami nabyt statků rozličných, kteréž z cizího majetku do jeho držení koupí vešly. Tím stalo se, poněvadž statky pánů z Cimburka na Moravě, Pardubice, Kunětická Hora a jiné v Čechách přešly v držení Pernšteina, že také listiny předešlých majitelů zanešeny do kopií Pernšteinských. Počet listin statků se týkajících jest tudíž přirozenou měrou v našem diplomatii nejhojnější; však i jiných kusů jesti nemálo, kteréž nám podávají zprávy o rodinném, domácím, společenském životě pana Viléma Pernšteinského: slyšíme jak hospodařil, jmění spravoval po smrti svého otce na prospěch celé rodiny, jak pojišťuje manželce své Johance z Liblic statek její, vidíme zajímavé přípravy konané k provdání jeho dcery Bohunky. Listiny a listy naše předkládají nám svědectví o veřejné jeho činnosti úřední, politické, jak při králich Vladislavovi i Matyášovi Uherském byl oblíben, jaké milosti mu činili, a jakým zase pan Vilém byl pomocným peněžníkem pokladnám královským; jak kněžata, králové i císařové hledali jeho rady, pomoci. Vedle politické jeho prozíravosti poznáváme jeho náboženskou snášelivost, jak hájí, brání Bratry České, podporuje kláštery, zřizuje náboženská nadání; vidíme, jak zakládá ústavy humanitní, veliké závody hospodářské, zřizuje stavby monumentální, zaráží nové hory i dobývá v starých dolech; jakou k lidu svému poddanému jeví laskavost, že ukazuje se nám ne jako vrchnost, ale spíše jako otec laskavý;

slyšíme jeho přímluvy i k jiným za poddaný lid, aby mu v různých věcech bylo polehčeno. Z listů, listin vidíme, jaké důvěry, jaké vděčnosti a lásky u jiných požíval, jaká pověst lidu o něm šla, jak sám pamětliv byl dobré po sobě památky. „Třeba nám na to pamatovati, co to na sobě nese připomínání člověku po smrti, a co rodům náleží na tom dobrého neb zlého“, psal dne 6. března 1514 Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála. Nade všechny pak jeho cnosti nám září od mládí až do poslední chvíle jeho života nadšená jeho mysl, srdce plné lásky k vlasti, národu.

Zbývá nám ještě, abychom milou vykonali povinnost a vzdali vřelé díky za prokázanou nám laskavost při půjčování neb opisování archívalií i za všechnu jinou vzácnou nám projevenou ochotu a pomoc, jmenovitě P. T. pp. Jeho Jasnosti knížeti Mořicovi z Lobkovic vévodovi Roudnickému, redaktoru publikace universitnímu profesorovi dru. Jos. Kalouskovi, zemskému archiváři markrabství Moravského Vinc. Brandlovi, dru. Berth. Bretholzovi historioграфu téhož markrabství, dru. Vil. Schrammovi knihovníku musea Františkova v Brně. dru. a profesorovi Františku Kameníčkovi, V. Nebovidskému adjunktovi při archivu zemském v Brně, P. Ant. Koblihovi vikáři při stoličném chrámu v Olomouci, P. Vychodilovi bibliotekáři na Rajhradě; slavným městským radám v Brně, v Prostějově, v Přerově, Kojetíně, Třebíči, Plumlově, Doubravníku; purkmistru města a předsedovi musea města Pardubic J. Hoblíkovi, starostovi města Sezemic p. Jos. Plecháčkovi, sl. městské radě v Choceň, v Dašicích, v Bohdanči, předsedovi živnostenského společenstva v Holicích F. Bidlovi, p. K. Lablerovi jednateli musea v Chrudimi, dru. Frant. Marešovi archiváři Jeho Jasnosti knížete Schwarzenberga v Třeboni, p. M. Dvořákovi bibliotekáři JJsti knížete z Lobkovic v Roudnici, universitnímu profesoru a archiváři města Prahy dru. Jarom. Čelakovskému, archiváři musea království Českého V. Schulzovi, prof. Aug. Sedláčkovi, a milým kolegům svým adjunktům při archivu zemském království Českého pp. Juliu Pažoutovi, dru. Vojt. Nováčkovi a Ignáci Kollmannovi.

F. Drorský.

V Praze, ve středu před sv. Vilémem léta P. 1897.

Opravy.

Na str. 138	v registě k č. 84	místo V Olomouci	čti <i>Na Račicích.</i>
" "	164 " 14. řádku shora	" od Kačic	" <i>od Račic.</i>
" "	222 " registě k č. 220	" Václavem	" <i>knězem Václavem.</i>
" "	251 " 16. řádku shora	" Jaroslavem z B.	" <i>Václavem z B.</i>
" "	292 " registě k č. 337	" 1484	" <i>1486.</i>
" "	377 " čísle 461	" 14. ledna	" <i>1. února.</i>
" "	391 " registě k č. 488	" 26. července	" <i>1. srpna.</i>
" "	434 " " " 541	" Na Budíně	" <i>Na Budišově.</i>
" "	466 " čísle 598	" 1894	" <i>1494.</i>
" "	478 " 15. řádku zdola	" Strachočově	" <i>Strachojově.</i>
" "	518 " registě k č. 689	" Dvořákem	" <i>dvořákem.</i>

A. XXXI.

DOPISY PANA VILÉMA Z PERNŠTEINA

z let 1480—1521.

Sebral a k tisku upravil **František Dvorský.**

1.

ál Vladislav úředníkům mince na Horách Kutnách: aby což nejvíce možno Vilémovi z Pernšteina na dluh jeho z mince královské vydávali.

V Praze 1480, 10. květnu. — Arch. KH. Dipl. 1471—99 f. 153.

Vladislav z božie milosti král Český a markrabě Moravský oc. Slovutní, milí. Jakož ste nám poslali rejstra, co jest komu tohoto téhodne z mince to: i srozuměli jsme z těch registr, že nic ten týden urozenému Vilémovi Perkému dáno není; a také jsme to poznali, že málo stříbra ten týden do jest přišlo, ale naděje jest, že bohdá tento týden více do mince stříbra. Protož mějtež se v tom tak, což budete moci nejvíceje témuž Perštýnskému uhu jeho dáti, z mince abyšte dali, neboť on jest za nás své vlastní peníze Moravě za ležení, nechtě na nás škody dopustiti. I slušné jest, abychom ase jemu v tom vděčnost naši okazali. I znajíc, žeť jest to vuole i rozkázanie zachovajtež se v tom tak, jakožť vám píšem. Dán v Praze v středu před hodem to vstúpenie, královstvie našeho leta desátého.

Ad relationem dm. Joh. Sokolovský de Vrance,
cammerarii dom. regis.

Slovutným Simeonovi Seménkovi z Vrchovisk, Zachařovi z Božetína, Janovi Charvátovi rova, úředníkům mince naši na Horách Kutnách, věrným našim milým.

2.

Král Vladislav úředníkům mince na Horách Kutných, aby všechny peníze, kteréž přijdou za týden do mince královské, dali na dluh Vilémovi z Pernšteina.

V Praze 1480, 29. července. — Arch. KH. Dipl. 1471—99 f. 152.

Vladislav z božie milosti král Český a markrabě Moravský oc. Slovutní věrní milí. Prikazujem vám, abyšte všechny penieze, kteřížto tento týden do mince naše přijdú, dali urozenému Vilémovi z Perštýna, najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, nám milému, na dluhu našem, služebníku téhož Viléma listu vám dodateli, žádnému jinému nic z mince nedávajíc, toliko nám těch čtyřidceti kop grošů, kteréž odkládati máte, odložili, a také šteury spraviec a dělníkóm zaplatiec. I rozomějíc tomu, a vuoli naši i rozkázanie znajíc, zachovajtež se již v tom tak, jakožf vám píšem, jinak toho nečiniec. Dán v Praze v sobotu před Matkú boží Sněžnú, královstvie našeho leta desátého.

Ad relacionem dom. Benessii de Waytmille
purgrauii in Carlstein et magistri monete Mont. Cuthn.

Slovutným Simeonovi Seménkovi z Vrchovisk, Janovi Charvátovi z Ostrova a Zachařovi z Božetína, úředníkóm mince naše na Horách Kutných, věrným našim milým.

3.

Král Vladislav úředníkům mince na Horách Kutných, v příčině neodkladného splacení dluhu Vilémovi z Pernšteina.

Na Hrádku (Křivoklátě) 1480, 18. srpna. — Arch. KH. Dipl. 1471—99 f. 155.

Vladislav z božie milosti král Český a markrabě Moravský oc. Slovutní věrní milí. Psali jsme vám prvé, prikazujíc, abyšte urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, dali na dluhu našem, což najvíce byšte mohli, žádnému jinému nic nedávajíc, kromě šteur a toho, což se nám vydávati má. I tak jsme zpravení, že jste toliko dali služebníku téhož Perštýnského čtyřidceti kop gr. a něco málo více: protož prikazujem vám s pilností, abyšte všech věcí na straně nechajíce, i tento týden vždy dali písari téhož Perštýnského k těm prvním čtyřidceti kopám, ať jest toho spolu sto kop gr. širokých českých, byšte se měli pak na to zdlužití a druhý týden zaplatiti, toliko vysadiec těch čtyřidceti kop gr., kteříž se nám mají každý týden vydávati a šteury. I znajíc v tom vuoli i prikázanie naše, zachovajtež se, jakožf vám píšem, jinak toho nečiniece. Dán na Hrádku v pátek po hodě na nebe vzetie panny Marie, královstvie našeho leta desátého.

Ad relacionem dom. Benessii de Waytmille oc
magistri monete Mont. Cuthn.

Slovutným Simeonovi Seménkovi z Vrchovisk, Zachařovi z Božetína, Janovi Charvátovi z Ostrova, úředníkóm mince naše na Horách Kutných, věrným našim milým.

4.

Jindřich z Doubravice Vilémovi z Pernšteina o vložení věna manželky Pertolta z Lipého do desk zemských.

Na Mor. Krumlově 1480, 12. září. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. I. 64.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a pane bratře můj milý! A jakož paní maršálková má list na věno, a v tom jest TMT věrnú rukú a já také; i chce jí pán věno vložiti do desk. I milý pane bratře, račiž TMT to opatřiti vedle toho svěřeni Její Mti, což se toho věna dotýče, jakož vám teď list posílá svůj věnný. A bylbych rád sám přijel k TMti, i to Buoh ví, žeť nemohu pro svú nemoc, kterúž mám nyní. Datum Krumlov fer. III. post natiuitatem beate Marie virginis an. oc LXXX.

Jindřich z Dúbravice a na Templštáině.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Perštáina a na Helfenštáinu, najvyššímu komorníku cudy Brněnské, panu bratru mému milému.

5.

Alžběta z Kravař Vilémovi z Pernšteina v příčině vložení věna jejího do desk.

Na Krumlově 1480, 12. září. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. I. 65.

Modlitva svú vzkazuji TMti, urozený pane a příteli milý! A jakož pán a manžel muoj milý chce mi věno mé ve cky vložiti, kteréž mám, listy na to, a v tom listu vás pane a pana Jindřicha učinila sem věrné ruky; pak poněvadž pan Jindřich nemóž přijeti k vám pro nemoc, prosím já TMti, že mě v tom ráciš opatřiti vedle slušnosti. A teď posílám k vám list svůj věnný, vedle toho račte se spravovat, a jestližeť se vám zdá, račte mi jej zase poslati. Datum Krumlov feria III. post natiuitatem beate Marie virginis etc LXXX°.

Alžběta z Kravař a z Strážnice.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštáině, najvyššímu komorníku cudy Brněnské, příteli milému.

6.

Vladislav král úředníkům mince v Hoře Kutné, aby Vilémovi z Pernšteina dluh spláceli.

Na Mělníce 1480, 10. list. — Arch. KH. Dipl. 1471—99 f. 148.

Vladislav z božie milosti král Český a markrabě Moravský oc. Slovutný věrný milý. Zpravil jest nás urozený Beneš z Wajtmile, purkrabě na Karlšteině a mincmajstr na Horách Kutných, věrný náš milý, co vydáváno z mince naše nenie, a zadržáno jest urozenému Vilémovi z Perštýna oc. Ješto tomu všemu sme srozuměli, protož příkazujem vám s pilností, abyšte všech stojících tento týden na straně nechali, a všecko, což se do mince naše dostane, témuž Vilémovi to dali, kromě Vojnarovi což vydáváte, to jemu dajte; a druhý týden též učinite a všecko témuž

Vilémovi dajte, byste pak měli Vojnara ten týden na straně nechati, ale jiný týden to jemu nahradíte. Pakli bude moci oběma postihnuti, tiem lépe, jedné afby, což zadržáno témuž Vilémovi jest, zaplaceno bylo, a Vojnarovi afby předse pak vydáváno bylo, jako i prvé. I rozomějíc tomu, mějtež se v tom tak, jakož vám píšem, jinak toho nečiniece, vědúc, žež je v tom vuole i rozkázanie naše. Dán na Mělnice v pátek před svatým Martinem pod secretem prstena našeho, královstvie našeho leta devátého.

Ad mandatam dom. regis.

Slovutným Simeonovi z Vrchovisk, Janovi Charvátovi z Ostrova, a Zachátovi z Božetína, úředníkóm mince naše na Horách Kuth., věrným našim milým.

7.

Král Matyáš přimlouvá se ku králi Vladislavovi, aby Vilémovi z Pernšteina dán byl úřad nejvyš. maršálka království Českého. Dat. v Budíně 1483, 1. června. Tisťeno v Archivě Českém VI. 62.

8.

(CLXXXVI) List od pánuov Kostknov [Jana a Zdeňka] prosící o rukojemstvie za zprávu zbuožie Třebovského panu Vilémovi z Pernštýna.

V Prostějově 1484, 20. září. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

My Jan a Zdeněk strýci vlastní z Postupic a na Litomyšli, urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfensteině, nejvyššiemu maršálku královstvie Českého a nejvyššiemu komorníku cudy Brněnské, pánu a příteli našemu milému, službu naši vzkazujem. Urozený pane, pane a příteli náš milý. Prosíme, aby ráčil za pana Jířka Hrabíši z Postupic, strýce našeho milého, pečeť svú přivěsiti k listu hlavníemu a slíbiti vedle jiných pánuov a dobrých lidí za zprávu Třebové Moravské ku panu Heraltovi; a my zaň podpórčímí vám se mocnými činíme i erbové naši, a slibujem vás ve všech pro to škodách, ač by kdy které vynikly, zastúpiti statky našimi, kteréž máme nebo mieti budem, tak abyšte skrže to rukojemstvie žádných škod nevzali. A k témuž i své dědice a budúcie zavazujem. Dán v Prostějově pod pečetmi našimi vlastními leta Páně M^oCCCC^oLXXXIII^o v pondělí před s. Mathúšem.

9.

Alžběta z Kravař Vilímovi z Pernšteina o prodeji Strážnice a úmluvě s manželem Petrem z Rožmberka. Dat. na Mor. Krumlově 1484, 6. listopadu. A. Č. XIV. 268.

10.

Vilím z Pernšteina Alžbětě z Kravař o prodeji Strážnice a úmluvě s Petrem z Rosenberka. Dat. na Mor. Krumlově 1484, 12. listopadu. A. Č. XIV. 269.

Vilím z Pernšteina Petrovi z Rosenberka, že nelze mu v nepřítomnosti hejtmanové vydávati listů. Dat. ut supra. A. Č. XIV. 270.

11.

Mikuláš Španovský z Lisova píše Vilémovi z Pernšteina, poněvadž k žádnému takové důvěry nemá, jako k němu, že činí jej poručníkem statku svého. Dat. na Korneuburce 1485, 21. května. A. Č. VI. 203.

12.

Král Matyáš nařizuje Mikulášovi z Lisova, aby dal Ctiborovi z Cimburka a Vilémovi z Pernšteina bezpečný průvod.

Ve Vídni 1485, 22. července. — DZ. 171. B. 4.

Mathias von Gottes Gnaden zu Hungern vnd Beheim Kunig oc. Lieber getrewer. Die edeln vnnser lieben getrewen Czitobor von Zimburg vnd Tobetschaw vnnser Hawbtman in Merhern vnd Wilhelm von Perenstein fugen sich aus vnnserm kunigelichen Hofu widerumb anhaimb. Demnach empfelhen wir dir ernstlich, daz du sy von vnnsern wegen, wann sy dich darumb anlangen, mit souil Lewten, als sy an dich begeren werden, bis an ir sicher Gewar belauten lasset. Daran tust du vnnser ernstlich Meinung. Geben zu Wicu, an Sand Marie Magdalenen Abend, anno oc LXXXV°.

Vnnserm lieben getrewen Nicoleschen Spanyovsky, vnnserm Hawbtmann zu Koren-Newmburg.

13.

Vilém z Pernšteina posílá Bohuslavovi z Švamberka dva rarohy.

Na Mor. Krumlově 1486, 5. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Pernstein.

Službu svú vzkazují, urozený pane a přieteli muoj milý! Jakož mi o rarohy píšete, pán Buoh vie, že jich sám nemám; než zjednal jsem vám dva rarohy u bratra svého na Pernšteine*), kteréž vám posielám. Pak neviem, veliká-li jsú či malá, neb mi žádného nepolapili, než ty, kteréž jsem panu Zdeslavovi poslal. Než budu-liť mieti, rád vám pošli, a to i jiné, což bych mohl, k vuoli rád učiniem. Ex Crumlow, sabbato ante Sixti 1486.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteine, najvyšší maršálek král. Českého a najvyšší komorník cudy Brněnské.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka oc, přieteli mému milému.

*) Vratislava z Pernšteina.

14.

(CLI) List od pana Beneše Wajtmillnara posielací, aby pan Vilém z Pernšteina jeho služebníku tisíc zlatých vydal.

V Kutné Hoře (1489, 20. srpna). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Beneš z Wajtmille, purkrabie na Karelšteine [sic], mincmajstr na Horách Kutnách, urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu maršálku království Českého, pánu a přieteli mému zvláště milému. Urozený pane a pane, přie-

teli můj zvláště milý! Služba má VMti vždycky hotová, pane milý. Teď posielám Šavla služebníka svého k VMti, ten některé potřeby mé má k VMti mluvití ode mne. I prosím já VMti, že jemu věřiti budete, jako bych já sám s VMtí osobně mluvil. I milý pane, což se těch tisíce zlatých dotýče, kteréž sě dal VMti schovati skrze sestřence mého pána Holického, věřímť VMti, že je tomuto mému služebníku dáte, nebo jiní služebníci moji jedú s panem Liknštajnařem [sic] a provázie jej, aby mi s těmi zasě proneseny byly; ačkolivěk vzkázal sěm, abyšte žádnému jinému nedávali, než sestře mé paní Holické, ale prosím, že tomuto mému služebníku rozkážete dáti, neb jest to má plná vuole. Ex Montibus Cuthnis f. V. post Annunciacionis beatissime Marie virginis.

15.

Král Matiaš Ctiborovi z Cimburka: aby Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina ves Dubňany do desk zemských vložena byla.

Ve Váhu 1490, 15. března. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. 1, 26.

Commissio propria dom. regis. — Mathiáš z boží milosti Uherský a Český etc. král a kníže Rakúské etc. Urozený věrný milý! Jakož před některými minulými časy všecko právo naše ke vsi, kteráž slove Dubňany, dali jsme, jakožto král Český a markrabí Moravský, urozeným Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu maršálku království Českého, a Vratislavovi též z Pernšteina, bratru jeho vlastnímu, věrným našim milým, kteréžto vsi s její příslušenstvím oni v držení až do sie chvíle byli a nyní jsú; protož prikazujem s pilností, aby komorníku a jiným úředníkuom u desk rozkázal, aby již psaným Vilémovi a Vratislavovi bratřím a jich erbuom, když zemské dsky otevřeny budú, ta jmenovaná ves Dubňany s příslušenstvím podle toho, jakž my jim to dali jsme, ve dsky vložili a vepsali, k tomu posly ke dskám vedle potřebnosti opatři, aby se našemu obdarování jim učiněnému dosti stalo, jinak nečin. Ex Vienna fer. II post dominicam Oculi annorum dom. etc. LXXXX.

Urozenému Ctiborovi z Cimburka Tovačovskému, markrabství našeho Moravského hajtmánu, věrnému našemu milému.

(K tomuto listu jest druhou rukou připsáno:) Na tento list skrze Heralta z Kunštátu na místě pana Ctibora z Cimburka hajtmána vložena jest ves Dubňany z rozkázání krále JMti. Poslové ke dskám p. Zigmund Vosovský z Dúbravice a p. Znata z Lompnice.

16.

(CXLI) List posielací od krále Vladislava panu Vilémovi z Pernšteina, což se Alexandra a Podvinského dotýče [ze zločinu viněných; ničeho nevyznali, co by jeho Pernšteina se dotýkalo].*)

Na hradě Pražském 1490, 17. května. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Vladislav z buožíe milosti král Český a margrabie Moravský oc, urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu maršálku království Českého, věrnému našemu

milému. Urozený věrný milý. Tajno tebe nebud, že těm zločincům Alexandrovi a Podvinskému právo se jest stalo podle jich zaslúžení, kteřížto mnoho věcí sú pravili o mnohých lidech, a na některých věcech zemřeli dobře neslušných. Pak jestliže by ktožkolivěk tobě co oznamoval, chtě snad tebe v svú při vtáhuúti, že by o tobě co zlého od nich praveno bylo, nikoli k tomu viery nepřikládaj a v žádného nesnáze se nedávaj, neb věz, žeť sú oni nic nepravili takového, což by se tebe dotýkalo. Než toliko že jest nějaká cedule byla přinesena z Čech do Budína, na kteréž, jakž sú oni pravili, byli sú sepsáni pomocníci, kteříž by takových nepravostí měli pomáhati, a ta cedule že by čtena byla před králem Uherským skrze kněze biskupa Varadínského, a ty také že by při tom byl, když jest čtena byla. I nezdálo se nám toho před tebou tajiti, ač by tebe od kohožkolivěk jinačejšie správa došla, aby se uměl rozumem zpravit, jakož pak také knězi biskupovi o tuž věc píšem. Dán na hradě Pražském v pondělí o křížových dnech, království našeho leta devatenáctého.

Ad mandatum domini regis.

*) Viz o tom Dějiny Palackého při r. 1490, V. a. 296. Tomkův Dějepis Prahy X. 92 oc.

17.

Jan Filipec biskup Varadínský Vilímovi z Pernšteina: lituje nedostatku jeho zdraví i ujišťuje ho upřímným svým přátelstvím.

Ve Vídni 1490, 26. června. — *Orig. arch. Roudn. B 125.*

Muoj najmilejšíe pane kmotře. Psanie tvé jest mne došlo, když jsem jel z Budína do Vídne, v Almaši; dalť jsem na ně krátkou odpověď, proto že jsem na vuož vsedal, když jsou mi tvoji listové dodáni. Jakož píšeš o svého zdraví nedostatku: všemohoucie milý pán Buoh jest mi toho svědom, žeť tak nepřejí nemoci, jako sobě samému; a bezpochybně věř, bychť díl tvej nemoci na se mohl přijíti, že bych to s takou učinil ochotností, jako bych veliké rozmnožení na eti i na statku přijal. A by tomu milý pán Buoh ráčil, abych s tebou v jednom luoži radši ležel, nežli bych se byl v tuto starost, práci a nebezpečnostvie [. . .], nebo všecky mé starosti a práce ode dne narození mého až do těchto časuov nebyly jsou toliké, jako nynější jediné tři dni, a pán Buoh ví, jaký to konec vezme*). Píšeš mi také, jako nějaký nedověrek [sic] ve muě maje oc: viem, že srdce v svej váze stojí. Protožť prosím, zpravuož se rozumem a važ nestálost nynějšíeho světa a v něm rozličných lidí povahy. Tenť jsem, kteréhoš poznal, o tobě žádnéj nemaje pochybuosti. Psaní tomuto takou víru daj, jakějž ode mne k sobě čekáš, neb se na to ubezpečiti muožeš, žeť upřímným srdcem píši, ufaje všemohouciemu milému pánu Bohu, že ještě spolu po těchto přearcinebezpečných časech ve zdraví pobýti budeme moci. Bohdajž se tak měl, jak sobě sám vinšovati muožeš; a nepřejilť toho, dopust na mne všemohoucie pán Buoh na tomto světě světskou hanbu a po smrti věčný oheň.

učinil, nejsa té věci svědom; ale věděti rač, že jest ciesař JMt pán muoj rozkázal, abych Čechóm, dokudž oni JMtí nechají, překážeti nedal. I jinde sem viděl krále Římského JMtí vuoli, aby se též dalo. Na to sem Dobranského propustil. A má vuole při tom býti nemá bez pánuov svých rozkázanie komu v Čechách překážeti, leč by oni do země sáhli. A potom zvíte, co o tom činiti mám.

Což se pak jiných věcí dotýče, víte jako jeden, jakú mierú jsem z země vyjel, a jestli byl král JMt pánem naším a nepřitelem pánuov mých. A co jste vy sami k mé jízdě, když sme se na cestě shledali, mluvili, to viem, že pomníte. I pan hajtman mně se panem Karlem píše, abychme té služby ve čtyřech nedělích zbyli. Za to mám, že jste naši odpověď slyšeli. Také mám výstrahy o ten chudý statek, kterýž mi po našem pánu slavné paměti zuostal. Nemámf té nádeje v VMtí, všech páních, abyste mi mé bez viny mocí bráti dopustili. Ještěf jest mi Morava neo-
stydla, se ctí sem z ní vyjel, a jináč se buohdá nevrátím.

Slyšeti jest o jednání králí Jich Mtí k nějakým bitvám; ač každému rytieřskému člověku hodné jest žádati při tom býti, všakž ještě slušněji by bylo, komuž by to pán Buoh za šťastí dal, zlé rozvésti, neb jest mezi ctnými králi většieho mordu, jaký tu bude, ve stu letech neslyšeti, ješto ktož živ zuostane dobrý, litovati musí. A ať sobě toho ti páni nemyslí, byf jim odpuštěno bylo, jimf jest oběma aneb při nejmenším jednému z nich tu umrieti, by Rýn hořel; co z toho dobrého křestanstvie přijde i nám, to potom zvíme. Zle-li písí, kaz [sic]. Daj se vám pán Buoh dobře jmieti. Dán v Kremži v neděli před svatým Mikulášem.

* Viz Dějiny Palackého Va. 295, 296.

21.

(CLXXXVII) List posielacie od pana hajtmana [Ctibora z Cimburka Vilémovi z Pernšteina], a při tom cedule, co kněz biskup [Jan Filipec] schovati dal, když odjeti měl.

Na Tovačově (1490, 11. prosince). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Mému najmilejšiemu panu bratru, panu Vilémovi z Pernšteina, Ctibor z Cimburka oc. Muoj najmilejšie pane bratře! List páně Lichtenštajnaruoov vám i priepis listu poručnieho, i což dopoloženo jest kněže biskupova, teď posielám; listů těch zde nechal sem, aby ležely. Abychom se mohli skoro spolu viděti, velmi bych tomu rád. Bohdajž se dobře měl. Ex Thowaczow sabbato post Conceptionis Marie.

Tato stříebra a jiné věci zuostanú u pana hajtmana na Thovačově:

Item imfula perlová, item imfula modrá s taženým zlatem, item berla biskupská, item kaditelnice s lodičkem [sic], item pacem, item tabule veliká stříbrná s šmalcem. Stříebro pro kredenc. Item, konev veliká všecka pozlatitá; item flaška veliká stříbrná, vuokol pozlatcená; item dvě veliké nálevky, všecky pozlatcené;

item dvě medenici, jedna všecka pozlatčená a druhá s věží; item dvě malé flaštičky jako bubínci s řetiezky: item mís velikých stříbrných X; item lžic stříbrných XXXI nepozlacených, item lžic stříbrných pozlacených XXI; item koffíkuov mých větších, mezi kterýmiž jest pět neb šest menších, všech tak vespolek koffíkuov pozlacených malých i velikých jest XXVI; item stříbrná koffíky nepozlatčená II; item Loščický hrnec stříbrem okovaný I; item číše stříbrná s jelenkem veliká I; item lžiček maličkých V s konchy; item draky také s konchy II; item nože dvoje s stříbrem jedny a druhé krájecí bez stříbra; item vidlice jedny pozlacené a druhé křišťálové; item nožuov dvanáct v jedných nožnicích; item nože dvoje opět krájecí, jedny s stříbrem a druhé bez stříbra široké.

22.

(CLXXXII) List posielací od pana Dobeše z Bozkovic panu Vilémovi z Pernšteina [o jednání biskupa Jana při králi Římském].

V Křemži (17. pros. 1490). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Panu hofmistrovi najvyššiemu Českému, panu thovařiši mému milému, Dobeš oc. Pane hofmistře, tovařiši muoj milý. Což se našeho začátku k jednání dotýče, jistě rač věřiti, že tolikéž, jakú vy pro mne, já pro vás v tom sem pilnost měl, aby pan kanclér k králi Římskému přijel; ale s kerým jest poselstvím přijel, víc sem se jeho daleko lekl, než rád viděl, aniž tomu věřím, by král JMt z vlastního úmysla tak hrubě tomu biskupu mluvití kázal. Kdež on na najtěžšie řeči bez potřeby dvakrát se navracoval, aby vždy smřil. Potom sem toho svědom, že jest král v radě pověděl, aby každý radil, což nejlepšího vie, než k žádnému hanění, pravě, že králóm haněti se nesluší. Aniž sem já slyšel, by králi JMti pánu našemu tu co v řeči upříkřeno bylo, a vedle zdání mého mnohem pokořnější odpověď dána, než jest skrze toho biskupa povědino; než biskopóm a pánóm uherským, téměř jest něco nelibého povědino. A přes to sem byl tolik zjednal, že jest král Římský byl svolil, aby se Jich Mtí rady sjeli, ale pan kanclér na to žádné odpovědi, o keréž bych já věděl, nedal. Dajž ještě milý pán Buoh, aby se ten mord rozšel, neb vyhraji křesťanstvie bez veliké škody i žalosti nebude. Potom kdož živ zuostane, tohoť pohané dorazí.

Daj se vám pán Buoh ještě lépe mieti, než se máte, a abychme se zdraví shledali, ale speříme-li se pohřichu, kdožť se zdráv vrátí, budět moci noviny praviti.

Což se pak statku mého dotýče, muoj milý pane thovařiši, měl sem rozličné výstřahy [sic], ale muožete na mém v té věci opatrování rozuměti, že té naděje nemám, a zvlášť poněvadž sem vám se panem kancléřem hospodářství poručil. Dán v Křemži v pátek před s. Thomášem.

23.

Psaní hejtmanův království Českého ke stavům markrabství Moravského o jednání společné obou zemí proti oukladům králi Vladislavovi z říše strojeným, nadepsáno vedle Ctíboru z Cimburka: Vilémovi z Pernšteina, Vratislavovi z Pernšteina a j. V Praze 1490, 27. prosince. A. Č. IV. 523.

24.

(XXI) List posielacie od kněze Jindřicha [z Minstrberka] panu Vilémovi z Pernšteina, což se Libišan dotýče.

Na Kladště 1491, 31. ledna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 18. b.

Jindřich staršie, božie milostí knieže Minstrberské a hrabie Kladský oc, urozenému panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštejně, najvyššiemu hofmistru království Českého, prieteli našemu zvláště milému. Urozený pane, prieteli náš zvláště milý! Teď vám vypsáno posieláme, co sme komu listy zapsali, a v čem a kdy výpověď býti má; než co jest dckami komu zapsáno a kterak, toho v paměti nemáme, než o suchých dnech v Praze všecko se zvie, a tu před úřadem právo naše na vás ukázáno a převedeno bude podle všie potřeby. A tiem jisti budte, žeť s vámi v tom i ve všem jiném upřímě a nefortelně vuokol jdem a puojdem.

Což se Libišan dotýče, ačkoli zdá se vám, že tu práva žádného nemáme, však abyšte znali naši upřímnost, posieláme vám list náš, kterýmž vám všecko naše právo, ač máme-li které na tom, dáváme.

Což se dotýče výpovědí k výplatě, ještě sme žádnému o to nepsali, nebo tomu dosti času jest, poněvadž se při sv. Jiří vypovídati má; kromě Jan Anděl, ten jest Bochovcovi psal, aby na nás vyrozuměl, vám-li těch zástav výplata příslušie. Pověděli sme jemu, Bochovcovi, aby jemu dal znáti, že již vy k těm ke všem výplatám cele a dokonale právo máte i ke všemu, což jest nám tam příslušalo, a my že již tam žádného práva nemáme; však i nad to ještě sami jemu i jiným o tom podle zdanie našeho chcem dáti věděti; a zdá-li se vám toho, kterak jim psáti máme, priepis poslati, chcem jim podle toho psáti; pakli se vám zdá, abychom jim sice sami psali, i to učineme vedle všie potřebnosti, takže námi v ničemž obmeškání nebudete. Nebo jiný náš úmysl nenie, než ten, abychom vás sobě ve všem přátelstvie zachovali a pro vás všecko, což nám možné jest, činili, celú vieru majíce, že toho na vás nestratíme, ale vskutku přátelskú odplatu v svých potřebách poznáme, v kterýchž nám dobře učiniti muožte, to známy. Dajž se vám pán Buoh dobře a šťastně jmieti. Přáli bychom vám toho věrně. Datum Glacz f. II. ante festum Purificacionis beate virginis gloriose anno oc nonagesimo primo.

25.

(XXII) List věřící od kněze Jindřicha [z Minstrberka] na Otíka z Račina ku panu Vilémovi z Pernšteina.

V Náchodě 1491, 11. února. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 19.

Jindřich staršie, božie milostí knieže Minstrberské a hrabie Kladský oc, urozenému panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého, příteli našemu zvláště milému. Urozený pane, příteli náš zvláště milý. Posieláme k vám urozeného panoši Otíka z Račina a v Ředči, věrného našeho milého, jemuž o některé věci s vámi mluvíti poručili jsme, což nyní v tomto poselstvie jménem naším s vámi mluvíti bude, že jemu všeho jako nám samým úplně a docela věřiti budete. Dat. Nachod f. VI. post festum s. Scolastice anno oc nonagesimo primo.

26.

(D. III.) List[y], jimiž povolení knížata Minstrberská dávají knězi opatovi Žďárskému i konventu, aby smlúvu mohli učiniti se pány Pernšteinskými, a vidimus těch listuov od měšťan Brněnských.

V Kladsku 1491, 27. září, na Poděbradech 13. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. č. 235. — Měst. Brn. f. 18b—19.

Velebný otče nábožný, nám zvláště milý! Dal nám jest pan Vilém z Pernšteina, hofmistr království Českého, znáti, že jest s vámi smlúvu o všechny věci, kteréž jsú mezi vámi byly, udělal, jakož ste nám pak sami o tom pravili, že by váš s dobrým toho kláštera slušná smlúva potkati mohla, ač by koli bylo k tomu naše povolenie oc. Poněvadž se vám zdá, že jest s dobrým kláštera, jakož i pán Pernšteinský to praví, my jsme tomu rádi a naše povolenie k tomu dáváme. Datum Glatcz f. III. in profesto sancti Venceslai anno Domini oc 9^o1^o. [1491, 27. září].

Jindřich staršie božie milostí kníže a hrabě Kladský oc.

Velebnému otci knězi Vítovi, opatu kláštera Žďárského, nábožnému našemu nám zvláště milému.

Hynek z božie milostí vývoda Minstrberský, hrabě Kladský oc. Duostojnému u Boze otci knězi Vítovi, opatu kláštera Žďárského, kaplanu věrnému nám zvláště milému. Duostojný u Boze otče náš věrný, nám zvláště milý! Jakož urozený pan Vratislav z Pernšteina, najvyššie komorník cudy práva Brněnského, učinil jest smlúvu mezi urozeným panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššiem hofmistrem království Českého, přítelom našiem zvláště milým, s jedné, a mezi tebú a tiem konventem s strany druhé, jakož my pak toho jsme docela zpraveni od téhož pana hofmistra; k kteréžto smlúvě my dali jsme a mocí listu tohoto dáváme

povolenie i naši plnú voľu dobrú, tak jakožto pán poddaci téhož kláštara Žďárského, v tom tobě žádně překážky činiti nemínice nyní i v časech budúcích. Tomu na svědomie i budúcí pamět pečef naši kázali jsme přiložiti k tomuto listu. Jenž jest dán na Poděbradech ve čtvrtek před svatým Havlem leta oc M^oIII^cXC prvnioho. [1491, 13. října].

(Vidimus od měšťan Brněnských.) My purgnistr a rada města Brna vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, že jsme listy dva, jichžto zuenie svrchu slovo od slova zde úplně a docela vypisují se, ve všech kusech, člancích a artikulech s tímto výpisem a vidimus srovnávajíce, viděli a čísti slyšeli. Tomu na svědomie pečef naši městskú dali jsme přiložiti k tomuto listu. Dán v Brně v sobotu po svatých Šimoniši a Judy léta božieho M^oIII^cXCI^o. [1491, 29. října.]

Smlouva v těchto listech múněná jest vytištěna v AČ. IX. 413 č. 52.

27.

Král Vladislav purkmistru a radě města Brna: aby k přímluvě Viléma z Pernšteina Kurdějovským bez prostředkování Hustopečských ortele činili a dávali.

Na Budíně 1492, 1. list. — Orig. zemsk. arch. Mor. sub art. Kurdějov.

Vladislav . . . Opatrní, věrní naši milí! Spravili jsú nás Kurdějovští, kterak když jest kterých při odvolání bylo, od Hustopečských jsú a Hustopečtí od vás na to ortele brali, a skrze to větší práci jsú v tom měli, a ne tak snadno jim to přicházelo. I jsúce žádání od nich i také skrze přímluvu urozeného Viléma z Pernšteina, nejvyššího hofmistra království Českého, věrného našeho milého, aby oni takové práce polehčení měli, vám porúčíme, když by již psaní Kurdějovští o které takové ortele k vám se utekli a na vás toho požádali, abyšte vy sami od sebe, nic v tom na Hustopečské neukazujíc, podle práva jim takové ortele činili a dávali, jináč toho nečiníce; a znajíce, že jest v tom konečná voľe naše, nepochybujem, že tak v té věci zachováte. Dán na Budíně ve čtvrtek den Všech svatých let království našich Uherského třetího a Českého dvamezcítmého leta.

Ad relationem dom. Johannis de Šelnberg, cancellarii regis Boemie.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Brna, věrným našim milým.

28.

Vilfm z Pernšteina purkmistru a radě města Brna: aby poddaným jeho Kurdějovským naučení právního neodpírali.

Na Mor. Krumlově 1492, 15. list. — Orig. zemsk. arch. Mor. sub art. Kurdějov.

Službu svú vzkazují, múdrí a opatrní páni přítelé a súsede moji milí! Z psaní **královské** milosti porozumíte, co se dotýče Kurdějovských lidí mých, oc JMt vám **přse**. Já netoliko ty, ale i jiné lidi své rád bych u vás uvedl. Protož vám * vedle psaní KMti tak se k nim míti budete a práv svých jim

udělovati neodepřete, neb víte, což vám libo jest a mně učiniti možné, že rád učiním, jako pro přátely a susedy své milé. Ex Krumlov fer. V. post Briccii r. LXXXXII.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr kr. Českého.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Brna, přátelóm a susedóm mým milým.

29.

Biskup Jan Filipec Vilímovi z Pernšteina: aby zdraví svého pošetroval a paní svou opatroval, aby na těle i na duši se zhojila; oznamuje, že bude biskupa Varadínského světiti; pro syna svého Jana aby poslal peníze.

Ve Vratislavi 1493, 2. května. — Orig. arch. Roudn. č. 125.

Muoj najmilejšie pane kmotře, že se dobře máš, tohož z srdce věrně přeji; ale odnepadání tvé časté, jistě mi věř, nebezpečné jest, jakožť jsem o tom již ve dvou listech svých psal. Psalť jsem při tom své zdání, aby pro svá zaneprázdnění proto o své zdraví péči měl, i ještěť muoj oumysl na tom jest, žeť jest věc velmi nebezpečná, dáti se na ta lékařství rozličná, kteráž pocházejí od lidí neumělých. Nebo ti, kteříž dávají lékařství, neučivše se, než od ledaskoho slyševše, i ovšem muože se trefiti, žeť někoho zhojí a potom týmž lékařstvíem druhého nebo umoříe nebo zkazie. A protožť jsem psal, aby sobě čas vzal a uprázdnil se a sem k doctovi Sebaldovi aby přijel oc.

Příjev od tebe, psav do Benátek, měl jsem péči, žeť jsem prachu od toho lékaře zjednal, kterémuž v Vlaších rovně nenie, kterýžť jsem poslal ku panu Vratislavovi. Budelť co prospěšen, jáť jeho receptu mám.

Paní nemoci mi jest líto, toť Buoh ví, a náramně sem nerad slyšel, že v Lithomyšli jest, jedno proto, že se bojiem, aby jí ten lékař spíše nezkazil nežli zhojil. Nebo jsem o něm v Olomouci slyšel, že nic gruntovního umění v něm nenie a že vtat [sic] lécie. A druhé se o to náramně starám, aby tělo chtíc zhojiti, snad duše neumoirila. Nebo poněvadž se od jednej prašivej ovce všecko stádo muože zkaziti, velmi věc nebezpečná jest, aby mezi stádem ovcí prašivých jedna bydléc bez nakažení zuostati mohla.

Jáť se, pánu Bohu děkuje, dobře na zdraví mám, než měl jsem až dosovad mezi biskupem Zagrabským a Varadínským dosti činiti o věci tobě svědomé. Již se stal poklid mezi nimi; dal jemu biskup Var[adinský] na Velikou noc [7. dubna] šest tisícov zlatých, a má jemu dáti na ostatek na Matky boží hod nanebevzetí [15. srpna].

Biskup Varadínský nerad by se dal jinému světiti, nežli mně, a mám za to, že p[ro mne] tyto dni pošle některé služebnky své, abych k němu jel, ale [stojím] na] tom, abych doma zuostal, nebo doma sedě, dosti činiti oc.

Píšeš také, ač by mi čeho potřebí bylo, že by mi poslati chtěl. Z toho velmi děkuji, aniž co o tom pochybuji; ničeho, pánu Bohu děkuje, nepotřebuji, všeho dosti (jakž na mnicha slušie) mám, než Johannesovi *) se peněz nedostane. Nebo z těch peněz, kteréž jsi jemu dal, moseli v Olomúci drahně nechati. Nebo jsem já na to nic nemyslil, co tu byl u appatékáře, a zvláště po mém z Olomúce odjezdu, co za střevíce jemu a jeho mistru prvniemu i potom druhému a za jiné potřeby drobné dlužni byli, to vše z toho zaplatili. Zde také více nežli tři neděle byli, a také jsem jim všem šaty zde studentské zdělati dal, a mistru se také nětco dalo, takže první rok pro nahoře psanou outratu a pro hostinu, kterouž Johannes udě[lati] docturom a všem mistruom vedle obyčeje toho učenie mosí, tento rok sta zlatými více potřebují, kteréž mi, prosím, když svooj čas uzrieš, k appatékárovi do Olomúce pošli, onť je sem pošle, a jáť jim je tam pošli. Ufám Bohu, žeť na něm ztraceno nebude, co naň naložieš. Jáť se na těle dobře, pánu Bohu děkuje, mám, než na nohách chodím jako kožich na rukáviech, a bez sklenných očí čísti ani psáti nemohu. Dobře se měj, muoj najmilejšie pane kmotře, se všemi svými, věrněť přeji. Ex Wra[ti]slawia] f. V. post Philippi et Jacobi anno oc 93. Frater Johannes, episcopus.

[P. S. na zvláštním lístku:] Což se paní**) dotýče, prosím, muoj najmilejšie pane kmotře, vezmi to některak před se, ať se zhojiti muože na těle i na duši. Buohť ví, žeť já o to již nemalou péči budu jmíti, zvláště pro ty panny a paní, kteréž tam jsou, ještoť to pohlaví má zvláštní chytrost k radě takovým věcem, kteréž duše zavodí. A nepřietelť také nespí, k tomu připomáhaje svým vnuknutiem. Poněvadžs pak na paní JíMt laskav, tak ji na tomto světě miluoj, aby s ní v božie naději v věčném královstvie se radovati mohl na věky. Nebo jestliže ty se k tomu nepřičinieš, a ona se tam nakazie, jist tím buď, že ty z toho těžký počet budeš museti před soudem božiem dáti. Dajž vám pán všemohoucie všem na dušiech i tělech zdrávu býti. Věrněť vám toho přeji, toť Buoh vie.

Mému najmilejšiemu panu kmotru, panu hofmistrovi, JMti.

*) Syn Vilímův Jan. **) Manželka Vilímova Johanka z Liblic, kteráž vedle paní Johanky z Krajků byla přední ochranitelkou Bratří českých.

30.

Biskup Jan Filipec Vilímovi z Pernšteina: těší se nad zdravím jeho i manželky, lituje zármutku bratra jeho Vratislava nad ztrátou manželčinou; chválí jeho úmysl, že o blaho vlasti České chce pečovati; prosí za zaslání vína pro kláštery a něco peněz na zaplacení jeho dluhu; žádá za zprávy o vše české; syn jeho Jan v Lipsku že by vystrojiti měl kolací.

Ve Vratislavi 1493, 22. září. — Orig. arch. Roudn. č. 125.

Muoj najmilejšie pane kmotře! Psaní tvé srdečně rád viděl jsem, zvláště **proto**, že zdraví tvému i panie Její Mti z něho porozuměl jsem. Dajž Buoh, aby

dlouho trvalo. Psal jsem o doctorovi Sebaldovi to, což mi se zdálo, že jest se lépe spustiti na člověka učeného, nežli na ty, kteří vtat [sic] lidi hojí. O lakomství lékařském se nic nedivím. Proto se mnoho let učiti mosí, aby se tím do smrti živili. Ale poněvadžs ty lepšího nežli tento jest našel, jáf jsem tomu z pravou vierou rád. Dajž pán Buoh, aby zklamán nebyl.

Páně Vratislavova*) zámtku lituji, lituje-li on; pakli se on o to přieliš nermoutí, jáf také plakati nebudu, zvláště proto, že pan Jindřich svých let docházíe oc; všakž pravdu pravě, víc bych se byl zarmoutil, by byl s Plumlovského zboží zboden [sic], nežli pro smrt paní nebožky, zvláště pro posměch nebo zlechčení, kteréž by z toho některie sobě snad učiniti mohli.

Že jednání zvláště těch, kteréž jsou proti oumysluom lidským, se zbavuješ, nic tím huore nečinieš; všakž chválím i prosím: obci se české zachovati ousiluoj, a jsi-li v jakéj ruoznici s Hradeckými,**) i s těmi, s pielností prosím, uhoď, by pak nětco s tvou škodou mělo býti.

Poněvadž o panu Benešovi zmienku učinil, ač ke mně to nepřislušie, bych co měl na to odpovéditi, všakž proto ne pro způsobování, ale k tvému naučení o jeho slezském jednání v scedulif [sic] jsem nětco napsal.

O víno, co mi jeho a kde poslati máš, píšeš. Budem jmíti kapitulu v Brně na den s. Lukáše, kdef mne s ní pošlí, toho neviem. Než Tharanthovi napíši aneb Johannesovi na Krumlov, kde mi poslati budou jmíti. Počtuť já psáti neumím, aniž jest věc slýchaná, by ktož co pro Buoh dáti chce, chodce tázal, mnoho-li jemu má dáti. Toť jest při vuoli tvej. Zvěřiny posielati nepotřebí, nebo bychom ji jedli jako koninu prostě [sic] rosola, jako i první, co k ní slušie, nemajíce.

Prosímť, kaž jeden drejlink v pět neb v šest bečie vléti hned znovu, a tyf já rozdám do Kozlé, Bythomie, Ratiboře oc a do těch klášteruov, kterýmž jest náramně těžko o víno, a toť bude za tvou duši.

Nic mi potřebie nenie, než božie milosti; ale v appatékách dvou ne sám pro se, než pro některé jiné bratřie, kterýchž jsme mnoho tento rok měli nemocných, a za knihy, kteréž jsem sobě zde zjednal, dlužen jsem. To zaplatieš-li za mne, pán Buohť tu almužnu odplatí. Nebť sem se v tvou naději vdlužil, víc se již dlužiti nemíniem, aby mi nepřišlo na to přiesloví, že kdož nemuož zaplatiti měšcem, že mosí platiti hřbetem.

Náramně sem nerad tomu, že v Moravě býti nebudeš moci, nebo jsem tu naději měl, že se s tebou viděti budu moci. Neb se mi zdá, že my v kapitule budeme až k svatému Šimonu Judovi. Což pak býti nemóže, pánu Bohu to poručiti mosíme.

O bratru Alexandrovi mi píšeš, žeť by pán Hradecký pravil, že by on ty věci mezi našimi bratřimi spletl: neumímť na to nic jistého odepsati, všakž mi

*) Bratr Viléma z Pernšteina.

**) s pány z Hradce.

se zdá, že pán Hradecký toho z sebe nemá oc. I můžeš tomu sám rozuměti, kdož jakou věc před se vezme a nemůže jí tak, jakž umínil, ku konci přivést, žeť vždy hledaa nějakéj výmluvy, aby sám křiv a v hanbě nezuostal. Snad též na bratra Alexandra praví, přišedše z Vlach, jím se vymlouvají, ale jsouc v Vlaších, na mne chtěli všecku [tu při] uvésti zvláště těmi listy, kteréž jsem pánu Hradecskému a tobě psal. Bratřie jsou naši, a ptáka toho nechválí sedláci, kterýž hnízdo, v kterémž bydlí, nečistí. Já také nic o bratřiech těch jiného nepravím, než že bych jim přaal, aby v jednotě staali s jinými bratřimi, nebo cožkoli mimo to jednají, mně se líbiti nemůže.

Psalt jsem před dvěma neděloma z rozkázání staršieho našeho, kterýž k nám z Vlach poslán jest, kterýž mi pod poslušenstviem rozkázal, kteréhož já přestoupiti nemíním, abych se, na komž bych koli mohl, dověděl, na čem ta věc mezi Otcem svatým a Čechy o víru stojí. Prosil jsem a ještě prosím, daj mi to věděti do Brua konečně ke dni s. Lukáše, ať se vuoli a rozkázání staršieho našeho dosti stane, a snad on má ten oumysl, že by v tom nětco pracovati mohl. Než muěť se zdá, byť jeho mule, kterouž má, tři měla ocasy, žeť je prvé v Čechách ztratí, nežli skrze něj ta věc k konci bude moci přivedena býti.

Já pánu Bohu zdrav jsem, kromě že od některého času spáti nemohu. Prosímť, piš Tharantovi, ať mi káže postav soukna udělati v Přerově bieleu [sic] šeri [sic], aby nebylo soukno těžké.

Johannes tvooj*) v Lipsku s svými tovaryši s svými apparaty, kteréž uní, vzácnějšie než některie páni mnohem znamenitějšie, měl by udělati collací vedle obyčeje tej školy doctoróm, mistróm, kdež i rada téhož města zvána bývá, jakož pak pan Švambergk před měsícem ji udělal: nebude-li tvej pomoci, mosít bez ní býti, nebo měl-li by špatnějšie udělati nežli pan Švambergk, ač jsem mnich, dosti by mi toho bylo líto. Pan Švamberg svou kollací zpravil LXI f. rýnskými, neb mám registr. co komu dal, a co jej ta collací stála. Neb tu mosejí všeho zbytcí býti pro baccaláře a pro studenty.

By se dobře měl i se paní i s dítkami, tyť bych z Čech noviny najraději slyšel, začěž já, ač nehodný, pána Boha věrně prosím i s těmi, kteříž se pánu Bohu pilněji nežli já líbiti ousilují.

Prosímť, muoj najmilejšie pane kmotře, daj mi vždy věděti, což muožeš, o tej českej viere a na čem stojí, ať já poslušenstvie dosti učiním. Neb mi věř, žeť jsem na tom, ať bych mimo ně nic neučinil, ačť pak o mej vzteklosti snad lidé vždy rozprávěti nepřestávají.**)

Měj se dobře, muoj najmilejší pane kmotře. Zemi se, kdež můžeš, zachovávaj, lidi k sobě táhni, na duši a na smrt pomni; a jsou-li jaká jednání o srovnání s Otcem

svatým, můžeš-li j[im] v tom prosp[ěti], p[ilně] se přičin, všakž s rozumem. Velikáf by se věc stala, by aspoň k nějakému dobrému počátku za našich časuov mohla přivedena býti. Dán v Vrat[islavi] v neděli po svatém Mathouši oc 93.

Bratr Jan biskup.

[P. S.] List přečta ztrhaj a ceduli také.

*) Syn Vilémův. Viz list dd. 1493, 2. května.

**) K životopisu a charakteristice Jana Filipce, někdy biskupa Varadinského a později mnicha zákona bosáckého, o němž Pal. v Děj. česk. V. I. 331 oc obšírnější podal vypsání, některé přidáváme zprávy z Blahoslavovy rukopisné Historie Bratří českých, jejíž originál nachází se v univ. knihovně Pražské XVII. F. 51, opis v arch. zemském v Praze. Filipce sám o sobě praví, že „o jeho vzteklosti lidé vždy rozprávěti nepřestávají,“ a byla skutečně taková pověst o něm rozšířena. Blahoslav, kterýž líčí ho jako velkého nepřitele Bratří českých, píše, že byl synem chudého, prostého člověka Filipa, olejníka z Prostějova, jenž v mladosti své ve škole pilně se učil a jiné vědění převyšoval. Pan Ctibor Tovačovský vzal jej mezi pisáře své na Tovačov, kdež výborné pánu svému konal služby. Jednoho času, když pan Ctibor jel na Budín ke králi Matyášovi, vzal téhož pisáře Jana s sebou. I přihodilo se tam, že nějakí listové králi přišli, jichžto pisáři královští nemohli přečísti, až pisář paně Ctiborův se svolením královým tak učinil. Od té chvíle byl Jan zamílovaným pisářem krále Matyáše po drahý čas. Po úmrtí biskupa Varadinského učiněn z pisáře Jana Filipce biskup, a poněvadž všech věcí královských byl povědom, jmenován také kanclířem králov. Uhersk. a radou královskou. Vtipností, bystrostí rozumu, prozíravostí ducha konal velmi platné služby ve věcech politických králi Matyášovi, i ukázal se také způsobilým pomocníkem královým ve všelijakých jiných věcech, zvláště když jako průvodčí s králem jezdil sem i tam. Tak prý byl vtipný a soudu velmi ostrého a rychlého, že říkával: Kdož chce před králi a velikými pány co čackého provésti, nemá-li desíti cest, jimiž by k svému cíli všelikou věc, jakž naměřil, přivesti chtěl, totiž nezdařila-li by se jedna, druhá, čtvrtá, pátá . . . tu jinak nepřistupuj k věci; neb jakž by jsi jednou klesl a nedotáhl, kams naměřil, hned potom tolik, jako prve, autoritatis neb moci mít nebudeš. Protož na svůj vtip dobře vybroušený doufal a v veliké věci smele se vpouštěl. Blahoslav praví o něm více, že ačkoliv Jednotě bratrské obmyslel všeckno zlé, na některé z bratří byl laskav; takž když do Litomyšle přijel, hned sobě pro bratra Jana Klenovského poslal a s ním velmi dlouho, několik hodin někdy, mluvil, velmi laskavě a přívětivě, jako tovaryšsky, ježto se prve z mládí ve škole znali. Říkával Jan Filipce, že ví tři muže, kteří by světu dosti rady dáti mohli: mnilé p. Ctibora Tovačovského, sebe druhého a br. Klenovského třetího.

31.

(CCXLVII) List posielacie od Rúpovského pánu [Vilémovi z Pernšteina, že s ním chce dobře býti].

V Prešpurce (1493, 4. listopadu). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Urozený pane, pane a přáteli muoj milý. Napřed rád slyším, že se ve zdravie dobře máte, toho vám věrně přeji. A pane, jakož jste mi ráčili psáti v ceduli, že od dávného času hleděli jste toho, se mnú dobře býti oc, a ode mne že by se tak nedálo a nezachovalo: milý pane, znáte mne prvé nežli tento rok, žeť jsem, jak sem k rozumu přišel, žeť vošemety nebyl, také buohdá k starosti tomu se učiti nebudu; a ktožť vám to koli pravil, jistě v hrdlo lže, a odplat jemu sto tisíc čertuov za tu lež, a k tomu zimnici za tři léta aby měl. Znali ste to prvé do mne, žeť jsem toho hleděl, abych se vám zachoval, a do dnes muoj úmysl jiný nenie. A prosím

vás, ktož vám to koli pravil, prosím, ať mi to vůcie mluvie; tu pravdu poznáte, jest-li tak, či nic. Dán v Prešpurce ten pondělí před svatým Martinem.

Manu propria: Rúpovský.

Urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, pánu a prieteli dobrému.

32.

(r. XVII.) List posláci od pána Rokytnického [Ignáce z Ludanic Vilémovi z Pernšteina] o meze. *V Rokytnici u Přerova 1494, 5. kv. — Frant. mus. Brn. Cod. Pernst. č. 235a, a měst. Brn. f. 155.*

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane kmotře muoj milý! Jakož mi TMt píše, abychom v lese ohledali mezi, a při tom ráciš psáti, že by nějakí noví kříže byli: já o žádných křížích nových nic neviem. Kdyžkoli TMt ráci, rač mi jedním dáti den neb II napřed věděti, já k tomu hned hotov budu a s lidmi vyjedu k ohledání toho. A jakož mi TMt píše, že by lidé moji TMti v lukách činili škodu: hned sem fojtovi rozkázal, aby se TMti žádná škoda nedála. A jakož mi TMt píše o svády, že by někderé mezi lidmi byly jsú jaké: o všecy chci rád tak uhoditi, jak se TMti zdáti bude; neb já nynie o žádných svádách neviem. A jakož mi psáti ráciš o zanesení Bečve mé u mého mosta: tak jest, že se zanesla, když jest voda nějaké stodoly u Přerova vzala; ale již sem byl prvé rozkázal, nežli TMti list přišel, aby to rozmetáno bylo, a tak se k tomu přičiníc, aby to dočista rozklizeno bylo; neb rač věřiti, že bych TMti škody nepřál, jako sám sobě. A teď TMti list posílám o pastvu pod zeleným dubím, kterúž, prosím, aby mi lidem mým ráčil odpustiti pásti; a prosím TMti, rač mi odpustiti do Evaně několik kobyl pásti, jakož sem vás prvé prosil. Ex Rokytnicz f. II Rogationum 94.

33.

List krále Vladislava, kterýmž omlouvá nepřijezd svúj do Čech oc; zaslán byl hejtmánu a ostatním správcům království Českého, mezi kterýmiž Vilémovi z Pernšteina, nejvyš. hofmistru. Datum na Dolním Bělehradě, 1494. 5. list. AČ. X. 71.

34.

Jindřich z Minsterberka píše Vilémovi z Pernšteina, že ho čeká na Kladště.

Na Kladsku 1495, 14. února. — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Muoj zvláště milý pane a příteli. Psal sem vám po Coušvicovi, což se kněze biskupa JMti dotýče, na čem jsem s JMti zuostal o JMti příjezdu sem a s vámi zde v mém domu shledání, jakož za jiné nemám, že z JMti psanie po tomto poslu vašem šíře srozumiete o tom, kdy JMt sem přijede. Než za toto vás zvláště prosím, jakožto svého zvláště milého pána a přitele, že jinde ssednutí neráči, když sem

přijedete, než u mne nahoře zde, ne jakožto host, než jako celý a mocný hospodář, neb vás s pravú vierú a s utěšením do svého domu čekám, a také pokoj vám takový na Kladště, jakýž u mne chudého muože býti, počestný jest připraven; ježto ač při tom času hosti mieti budu pro svadbu syna mého Karla, však proto jimi žádná úzkost pro vás nebude v ničemž. Plné doufanie k vám mám, že tak učiniti ráčíte a nahoře u mne ssedete. Dajž se vám pán Buoh dobře a šťastně mieti a sem ke mně ve zdraví přijeti. Ex Glac, sabbato die sancti Valentini martyris, annorum domini oc LXXXXV^{to}. Jindřich oc m. p.

Mému zvláště milému pánu a příteli, panu hofmistrovi král. Českého najvyššiemu oc.

35.

Jindřich z Minsterberka Vilémovi z Pernšteina píše, že nerad slyšel, že pan Tunkl jeho jako rukojmě obesílá k ležení do Mýta, ale že syn Jiří ho zpravil, že dluh panu Tunklovi již jest zaplacen; děkuje mu za dobrodiní prokázaná jemu i jeho rodině; omlouvá syna svého, že dvakráte okolo Pardubic jeda, u něho se nestavěl.

Na Kladsku 1495. 14. května. — Orig. arch. Roudn. B. 125 č. 260.

Muoj zvláště milý pane a příteli! Napřed s pravú věrú rád slyším, že jste zdraví a dobře se máte. Dajž vám to pán Buoh za dlouhé časy, věrněť vám toho přeji z srdce. A jakož jste mi list Majtských poslali, kdež oznamují, že pan Tunkl vás, pány a přátely mé a rukojmie k ležení obsielá, tomu sem porozuměl. I račtež věděti, že při odjezdu mém do Uher synu svému Jiříemu pilně a přísně sem zvláště o tom dluhu, kdež vy jste za mne rukojmí, rozkázal a poručil, aby to opatřil a aby tomu dosti učinil a vás vyvadil, jakož pak toho cesta nejedna byla jemu ode mne k tomu ukázána. Jak jest to přišlo, že jest pan Tunkl k ležení obeslal, toho neviem. Než po tomto vašem psaní, kteréž jste mi o tu věc učiniti ráčili, přijel dnes ráno posel od téhož syna mého ke mně z Poděbrad, když zvěděl syn muoj z Hory, že jsem již doma. I píše mi po témž poslu, dávaje mi znáti o všech věcech, kteréž jemu ode mne poručeny jsou, kterak zjednal a zvláště v svém psaní dotekl o tom dluhu páně Tunklovu, kdež jste vy rukojmí, že včera jemu panu Tunklovi tu summu jeho posielá, aby ch o to žádné péče neměl. A protož račte tiem jisti býti, žeť vás v té věci dostatečně opatřím jako svého zvláště milého pána a přítele celého, žeť vám o to bohda žádné zlo aneb protivné slovo řečeno nebude.

Což se pak mého konce s králem JMtí pánem mým milostivým dotýče, co jste mi v té věci dobrého učiniti ráčili a v tom prospěti, znám a velmi znám, že po pánu Bohu žádný jiný člověk mně a mým synuom neprospěl více než vy; neb jste vy toho počátek, hnuvše tiem nejprve a jiné pány uvedše v to, že se v to vedle vás vložití ráčili, a byvše toho počátek ráčili jste býti prostředek i konec. Ježto pak já toho i s syny svými od vás vysoce vděčen jsem, z mého psanie, kteréž

sem vám v minulý úterý domouv příjev hned učinil, srozumíte a bohdá ústně šíře uslyšíte, ježto to poznáte a žeť jsme toho od vás dobroděníe příeliš vděčni, a ještě opět a opět vám tímto psaním což najvýše mohu děkuji a zasloužím bohdá, dokud sem živ.

Že Jiří syn muoj, jakož píšete, dvakrát mimo Pardubice jezdě, u vás se nestavil a vás minul, mám jemu to velmi za zlé a psal sem jemu o to: než jist jsem tím, žeť jest toho zoumyslna vám k nějakému protivenství neučinil, než naději se toho a zdá mi se, že jest jistě tak, že jest nětco velmi pilného před sebu měl, jeda mimo vás a boje se, aby snad neobmeškal se dlouho a nezabyl se u vás, skrze kterúžto věc mohl by byl nětco obmeškati pilného, že jest proto minul. Však proto prosím, neračte se naň proto hněvati, máť vám to všecko napraviti po vaše vuoli; nebo muoj ten úmysl jest, i s syny mými vás sobě ve všem zachovati a vám, dokud jsme živi, věrně a přátelsky slúžiti podle našeho přemožení pro ta dobroděníe, kteráž jsme od vás vskutku k sobě shledali. Ex Glac feria V. ante Sofiae annorum dom. oc LXXXXVto. Jindřich oc m. p.

Mému zvláště milému pánu a příteli panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Česk. oc.

36.

Jan Filipec biskup, Varadňský oznamuje Vilémovi z Pernšteina, jaké psaní učinil knížeti Jindřichovi z Minstrberka.

(V Lehnici 1495, 18. května.) — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Já dnes bohda v Vratislavi býti miením; posla mi kněžna Lehnická puojčila až na Kladsko. Kdež knězi Jindřichovi já píši, proše, aby list muoj vám poslal bez meškání. Při tom sem tento artikul postavil: „Knieže milý. Neumiemf VMti jistiti, než ztěžka toho bude moci chybiti, abych já se o některé pielné věci v Kladště se panem hofmistrem skuoro viděti nemosel, o čěz já JMti nyní píši.“ To jsem učinil proto, ač byšte JMti vy co chtěli psáti, že budete moci toho dotknouti (ač se vám bude zdáti), že jsem já se s vámi tu na Kladště viděti žádal. Snad jsem zle neučinil. Nechcete-li vy pak JMti o tom zmínky žádné učiniti, to buď při vaší vuoli. Jáť již vašeho obeslání čekati budu.

Datum této cedule vysvítá z dopisu o den pozdějšího.

37.

Biskup Jan Filipec Vilémovi z Pernšteina: o jednání s knížetem Jindřichem z Minstrberka v příčině koupě statku.

Ve Vratislavi 1495, 19. května. — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Muoj najmilejšíe pane kmotře! Včera maje z Lehnice vyjeti, napsalť jsem list, kterýž. vím jistě, že bude dodán prve, nežli tento posel k tobě přijde. Když

jsem včera přijel sem v samý večer, našel jsem list váš, kterýmž mi oznamujete, že před suchými dny nic jednati nebudete s knězem Jindřichem moci, aniž on jednati bude před tím časem chtíti oc. Při tom co píšete, opětovati toho potřebí není oc. Když jsem váš list četl, přišel ke mně mistr Johannes malého,*) kterýž mi jest tajně pověděl, že kněz Jindřich zítra bohdá konečně tajně sem ke mně přijede a že jest to Apitiovi, že u něho v jeho domu ssísti [sic] chce, oznámil. Potom jest mi týž Appitius teež pověděl. Poněvadž pak kněz Jindřich zde býti má, já učiním pielnost svou vedle psaní vašeho. Kdež pak píšete, věc tu sobě velmi obtěžující oc: k tomu já nic raditi neumiem, než to s tolika oznamuji, že bych raději viděl, abyšte méně měli na dědicství, než více na zástavách, jakož někdy prvé o to s vámi mluvil jsem. Což já pak na knězi Jindřichovi přezvědětí moci budu, to já vám svým psaním oznámím; než vždy prosím, budete-li k tomu moci slušně přijíti, složte s hřbetu všecky zástavy, kteréž jsou duše věčné zatracení. A tohoto pro nějakou sumu nepouštějte. Ex Wratislavia] f. III. oc 1495. Bratr Jan biskup.

*) Snad Jana ze Stvolova, sestřence Filipecova; Palackého Děj. V. a. 332.

38.

Biskup Jan Filipec Vilémovi z Pernšteina: o koupi panství Litického od knížete Jindřicha Minstrberského.

Ve Vratislavi 1495, 22. května. — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Muoj najmilejší pane kmotře! Kněz Jindřich vedle mého psaní byl dnes u mne, kterýž velikými pokorami z práce, kterouž jsem oň měl, a z pielností děkoval. A ač mi pravil, že jest vám psaním svým také děkoval a i s syny osobně děkovati míní, všakž jest mne prosil, abych i já vám děkoval, co jste jemu a synuom jeho dobrého učinili oc.

Potom [jsem] s ním zmínku učinil, co se Litic a Podštejnu dotýče; pověděl mi jest, tak jakž jste mi psali, že krále JMti na to, ač by koupiti ráčil, pobízel. A že JKMt za to jeho kněze Jindřicha žádal, aby vám toho odbyl mimo jiného. Po mnohých řečech na tom jsem s ním zuostal, že s žádným o tom v žádné jednání nevstoupí, dokudž se o suchých dnech s vámi v Praze neuhlédá, (ačkoli se domnívá, že by někdo měl u něho o to býti před tím časem na Kladsku). A také mi jest pověděl, že víte, že jest vám tu věc skrze pána Hradeckého oznámil, že by toho raději vám přál nežli jinému. A že jste vy s ním také o to mluvili, abyšte vy dva přiatele a on dva vydali, aby ti mezi vámi jednali; všakž jest řekl, že by mne při tom raději jednání měl nežli jiného. To mi jest také otevřeně pověděl, že toho z žádné buojnosti neprodává, než z tej potreby, aby tím mohl, své věci zpravě, pokojněji v svých starých dnech živ býti. A protož jsem tomu porozuměl, že by rád chtěl prodati, což b[y] mo[hl] najdráže. Poněvadž jste mi pak v jednom listu psali, že toh[oj]

bez registr nikterak koupiti nemíníte, na tom jsem s ním [zuostal], že registra ukázána budou, kteráž se již spisují, a to taková, že cožkoli napsáno bude, že to má býti skutečně pokázáno. Již vy s ním dále jednájte, a budu-li já k tomu co platen a vy mne obešlete, váš jsem, pro vás i pro kněze Jindřicha JMt bych tomu velmi rád byl, byste se o to smluviti mohli, aby to od vás neodešlo pro přičiny, kterýchž jsem v svém prvniem psaní dotekl. Dajž se Buoh dobře jmíti se paní Jejie Mtí i s dítkami.

O věci, což se pana Vratislava dotý[če, od]povědi na každou hodinu čekám.
Ex Wrat[islawia] f. VI. ante Vrbani oc 95. Bratr Jan biskup.

(L. S.) Mému najmilejšiemu panu kmotru, panu Vilémovi Pernšteinskému, království Českého hofmistru najvyššiemu oc.

39.

Biskup Jan Filipec ujišťuje Vilma z Pernšteina upřímným svým přátelstvím.

Ve Vratislavi 1496. 6. květnu. — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Muoj najmilejšie pane kmotře! Včera jsem posla vašeho jiezdného vypravil; dnes jest mi pěší posel (ten pikharth z Hranic) list váš přinesl, kteréhož jest datum několiko dnuov první nežli těch, kteříž jsou mi v středu minulou dodáni. Oznamujete mi, že se vám má psaní nelíbí, a chcete jmíti, abych od psaní přestal. Tak já již učiním. Ale víte, že jsem vám i psal i sám pravil, že vám z tej přičiny svuoj oumysl odevřeně píši, že sami čísti umíte, nebo mi se jest zdálo upriemé přátelství, aby prietel prieteli oznámil, co se jemu do prietele nelíbí. Ale poněvadž váš jiný rozum jest, já k němu přistupuji, ale neumím tomu rozuměti, by to co lépe mohlo býti.

Píšete o XII^M zlatých oc: jáť jsem vám z Olomúce nepsal o XII^M zlatých, ale psal jsem vám, abyšte všecy mé i své řeči vážili, kteréž jsou mezi námi byly v Prostějově ten den při našem rozjezdu. A byšte je chtěli před oči vzieti, snad byšte přičiny neměli se hněvati.

A snad se i o včerajšie psaní mé hněvati budete, že jsem psal, že mi se list Johannesovi daný, aby mohl své dáti nebo poručiti, komu by se jemu zdálo oc, nelíbí. Jistě mi toho račte věriti, bychť já se zpadati měl, jáť v tom listu žádnéj Johannesovi učiněnej milosti od KMti nemohu seznati, kdež se jemu moc odjímá, kdež i jiní štukové jsou jemu škodlivější nežli užitečnější v tom listu, o nichž lépe mlčeti jest nežli psáti.

Píšete, aby ty věci byly konány. Včera sem vám odepsal, že bych raději jim konec spěšný viděl, nežli kto v světě; ale já nemám co poslu do Vlach dáti, než poslati mosím listy po Řiemských poutnicích. A tak se naději, že dodány budou; ale kdy bude odpověď, toho věděti nemohu.

Zavíráte list svooj tím, že se nadějete, že js[em priete]lem vaším a budu oc: muoj najmilejšie pane kmotře! počátek našeho přátelství odkad vznikl, víte, že z mej proti vám upriemnosti, když jsem viděl, jak vám ti, komuž jste své věci jednati poručili, jednali a s jakou vás odpovědí vypravili z Edemburgka oc. Od tej chvíle, beru Boha, své svědomí i vás samého za svědky, sešlo-li jest kdy vám mnou co, co byšte sami vyrieci mohli, že ku pravému přátelství nesloužie. A nic bych od prietele více a od vás zvláště nežádal. Než píši-li kdy co, což mi se nelíbí, zdá mi se větčí upriemost, nežli bych na srdci berana nosil, zvláště poněvadž sami čísti umíte. A i toho zanechám, poněvadž znám, že vás tím velmi urážiem a že se z pravdy příliš hněváte. Buohť srdce mé zná, žeť jest k vám upriemé i k vaším dietkám. I zdá mi se, že i vy také povinovati jste touž měrou ne s toliko mně odplacovati, ale i příteluum mým, a zvláště sestřenci mému Johannesovi, kteréhož jsem já sobě za syna zvolil*).

Na jiné psaní odpověď včera máte. Kromě toho sem zapomenul, kdež věděti žádáte, má-li komu dobrá vuole státi čili komu k věrnej ruce má svědčiti. Jáť těm listuom na penieze nerozumiem, než vás se všie pielností prosím, tak to opatřte, ať jest takový list, aby nebyl zmatečný. Aby ti peniezi Johannesovi položení byli v Olo-múci na rathouze k rukám jeho na ten čas, jakož jsem vám o tom psal včera, pro ty příčiny, kterýmž z psaní mého porozuměli jste.

Dajž se vám pán Buoh dobře a šťastně jmíti i s dietkami; věrněť bych vám toho přál, toť Buoh ví, ač vy tomu věřiti muožte. Ex Wrat[islavia] feria VI. ante festum sancti Stanislai anno oc 96. Bratr Jan biskup.

(L. S.) Mému najmilejšiemu panu kmotru, panu hofmistrovi JMti oc.

*) Syn sestry Jana Filipece, paní Doroty manželky panoše Václava ze Stvolova; předek rodu pánův z Kunovic. Toho Johannes (Jana) nazývá Jan Filipec sestřencem. Nesmí však stotožňovati se s Johannesem, synem Viléma z Pernšteina, v listech dd. 2. května a 22. září 1493 jmenovaným.

40.

Petr z Rosenberka stěžuje sobě králi Vladislavovi, že nelze mu jako hejtmanu zemskému pro neposlušenství pánův zjednati řádu v zemi, vyjímaje jediného p. Viléma z Pernšteina, jejuž nemá z čeho viny dáti. Dat. v Praze 1497, 13. řj. AČ. X. 77.

41.

Král Vladislav nejvyšším úředníkům moravským, aby město Hranice Vilémovi z Pernšteina králem Matiašem k dědictví dané se všemi k němu příslušejícími do desk vloženo bylo.

Na Budíně 1498, 10. srpna. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. 1. 35.

Vladislav z boží milosti Uherský, Český oc král a markrabě Moravský oc. Urození, věrní naši milí! Vězte, že jest na nás vznesl urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr království Českého, oznamuje nám, kterak jest sobě od krále Mathiáše předka našeho, k dědictví zjednal město Hranice s jeho příslušenstvím, k dědictví

příslušející k klášteru Hradištskému, vo kterúžto věc že jest byl také učinil jistú a dokonalú smlúvu s opatem a konventem téhož kláštera, tak že jim za to jměl jistú summú dáti, kterúžto polože v moc jejich, měli jemu to město i se vším jeho příslušenstvím ve dsky zemské vložití a vepsati. I zpravil jest nás týž Vilém, že jest von již témuž opatu a konventu tu summú podle smlúvy dal a položil, jakožto těm, kteříž jsú již v držení toho kláštera zase přišli, proše nás, abychme vám psáti a poručiti ráčili, když jemu to město od opata a konventu kláštera nadepsaného ve dsky kladeno býti jmíti bude, aby jemu i ty vsi, kteréž k němu drží, zejména tak vepsány a vloženy byly, jakož v této ceduli položeny jsú. I poněvadž věci slušné a spravedlivé žádá, chtě se budúcích zmatkuov uvarovati, poručíme vám, když k tomu přijde, abyšte jemu to město a vsi tak zejména ve dsky vložití a vepsati kázali, jakož v té ceduli položeny jsú. Dán na Budíně v pátek den svatého Vavřince, let království našich Uherského osmého a Českého XXVII.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Urozeným Janovi z Lomnice na Mezříčí hajtmanu, Ladislavovi z Bozkovic na Třebové nejvyššímu komorníku, Janovi Pňovskému z Sovince a Lipoltovi z Krajku, nejvyšším sudím markrabství Moravskému [sic], věrným našim milým.

42.

Král Vladislav nejvyšším úředníkům moravským, aby Vilémovi z Pernšteina městečko Staříč a několik poddaných ve vsi Chřepicích do desk vloženo bylo.

Na Budíně 1498, 8. září. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. 1. 34.

Vladislav z boží milosti Uherský, Český král a markrabě Moravský oc. Urození, věrní naši milí! Jakož má a drží městečko Staříč se vsmi a jiným jeho příslušenstvím urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého oc, od urozeného Zdenka z Waldšteina; i poručíme vám, když vás kolivěk požádá týž Zdeněk a vám oznámí, že chce to městečko s jeho příslušenstvím podle listu správního témuž Vilémovi a erbóm jeho ve dsky vložití, abyšte to podle žádosti jeho ve dsky zemské vložití a vepsati rozkázali. Též také když vás požádá urozený Jiřík z Tvorkova, abyšte témuž Vilémovi a erbóm jeho několik člověkuov, kteréž od něho má a drží ve vsi Chřepicích, ve dsky zemské vložití a vepsati kázali, vuoli v tom naši jistú znajíce, všakž rád práva zachovajíce. Dán na Budíně v sobotu den narození panny Marie anno regnorum Hungarie octauo, Bohemie vero XXVIII°.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk
supremi cancellarii regni Boemie.

Urozeným Janovi z Lomnice na Mezříčí hajtmanu, Ladislavovi z Bozkovic na Třebové nejvyššímu komorníku, Janovi Pňovskému z Sovince a Lipoltovi z Krajku, nejvyšším sudím markrabství Moravského, věrným našim milým.

43.

Král Vladislav píše úředníkům mince v Kutné Hoře, aby Vilémovi z Pernšteina stálý plat každého týhodne pravidelné vydáván byl.

Na Budíně (1498, 26. října). — Opis zemsk. arch. Mor. sub genealogie.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český oc král a markrabě Moravský oc. Slovutní věrní naši milí! Vězte, že píšeme mincmajstru našemu, což se urozeného Viléma z Pernšteina oc dotýče, porúčejíc, aby se jemu stojící jeho, jakž moci bude, vydávalo, než jiní aby strpení jměli do božího nadělení. Pak jestliže téhož mincmajstra doma není, porúčíme vám, abyšte se k tomu, pokudž vám najdále možné bude, přičinili a to stogiczie každý týden tak jako prvé vydávali. Než to předkem vopatríte, ať se peníze na hrad Pražský na to dílo bez zadržování vydávají, tak aby se nikterakž nepřetrhalo ani zastavovalo. I také vám dále porúčíme, abyšte při těch horách do příjezdu mincmajstrova pilnost činili a je spravovali, jakž najlépe uměti a rozuměti budete; jakož pak nepochybujem, že to i bez našeho napomenutí sami od sebe učiníte. Datum Bude fer. VI. ante Symonis et Jude, anno regnorum nostrorum Hungarie nono, Boemie uero vigesimo octauo.

Ex commissione propria majestatis regie.

Slovutným Zachařovi z Božetína, Martinovi z Nedvojovic a Řehořovi z Dorotic [sic], úředníkům v minci na Horách Kutnách, věrným našim milým.

Poznámka registratury: „O sněti stojecí všech pánuom a jiným dobrým lidim“ [sic]. — Orig. na pap. s přitlačenou pečetí v c. k. horním hejtmanství v Kutné Hoře.

44.

List posielací od pana Slavaty [Vilimovi z Pernšteina o položení peněz].

Na Novém Hradě 1498, 28. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 188.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a pane, příteli muoj milý! VMti kvitancí posielám na sumu, kterúz při tomto čase položití mi máte, a kterézto dostatečnější, listu při sobě nemaje ani pečeti, udělati nemohu; i jestliže by se vám co z ní nelíbilo, račte panu Zdenkovi pověditi, sumu proto předse položití rozkážíce, a já VMti listem tímto slibuji, že jinú podle vuole vaše, jakž by brzo ta mi vrácena byla, udělati chci. Datum Arce Nova dominico ipso die apostolorum Simonis et Jude anno oc 98.

45.

(CCLXXXIII) List posielací od pana Zdenka Kostky, aby vydány byly peníze panu Heřmanovi Rychnovskému. A ten list jest na Pernšteine.

Na Novém Hradě v Chrudimsku 1498, 29. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Z některého zaneprázdnění dnes do Litomyšle sám jeti nemohu. Posielám k vám Malovce

a písaře služebníky, jimžto poručil jsem, aby od VMti peníze páně Michalovy i páně Rychnovského přijali, kdež od pana Michala kvitancí na tu sumu, kterúz jemu klásti máte, učiněnú po nich posielám. A list páně Rychnovského také vám vracuji. A proto starosti o to nemějte, žeť já se ku panu Rychnovskému jinak než podle svěřeni nezachovám, aniž sumy tej jemu vydám, leč podle smlúvy dosti tomu učiní. Nova Arce f. II. post Simonis et Jude anno oc XCVIII^o.

46.

Král Vladislav předkládá Petrovi z Rosenberka příčiny neplacení svého dluhu i prosí ho, aby s Vilémem z Pernšteina a kanclířem staral se při páních i rytířstvu o odevzdání mu svolené pomoci. Dat. na Budíně 1498, 2. pros. AČ. X. 88 oc.

47.

Král Vladislav píše Janovi z Šelnberka, aby v příčině vymazání z desk zemských spisu Moravanům obtížného mluvil o to se znamenitějšími pány a rytířstvem podle pána Pernšteinského. Na Budíně 1498, 7. pros. AČ. V. 491.

48.

(CCLXXXIII) List [Viléma z Pernšteina] Brňanóm, co se dotýče poddaného Čadíka z Tišnova. (1498.) — *Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 189.*

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní páni a susedé a přátelé moji milí! Pre nějaká, kteráž jest mezi panem Jiříkem Pňovským a člověkem mým z Tišnova Čadíkem, před některým časem jest přede mnú oznámena, dobře široce přede mne ji předkládajice; kterýmiž pak koli slovy, při mně jest jiného nebylo, než každá spravedlnost vašim naučením aneb ortelem sama v sobě zuostane v své spravedlnosti. A na to ještě nerci abych lidem svým ortele u vás brátí bránil, kteří jsú prvě brali od staradávna, ale jiné, kteří tam nikdy nebrali, ty jsem tam obracoval. Pak dnes tento list od Tišnovských jest mně přinesen, vy jej sobě přečtúce rozvažte; neb slyším, že jest to člověk váš z Brna, který to mluvil. Jestli vám co k tomu člověku potřebí mluvíti, mně vás toho potřebí není učiti; než já sem proto člověku svému rozkázal, aby ortel slyšel.

49.

(CCLXXXV) List [Viléma z Pernšteina] panu Jiříkovi Pňovskému [v příčině zlehčení jeho úřadu]. (1498.) — *Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 189.*

Službu svú vzkazují, urozený pane švagře milý! Psaní tvé, kteréž jsi mi učinil, to já napřed na krále pána svého milostivého vznéstí chci, ač by mi toho potřeba nebyla; a vedle úřadu svého tak se bohdá jmíti chci s pomocí pána svého, že bohdá tebú ani lepšími, než-li jsi ty, ten úřad zlehčen nebude, kterýž jest od

císařův a kráľův zpuosoben koruně České. A kdož kolivěk k tomu radí, aby ty lehkosti toho úřadu i mé hleděl, dobře-liť jest radil, potom zviš, když ten čas přijde.

50.

List sněmu Vratislavského v příčině hledání zápisův na svobody stavův slezských na Karlštejně, nadepsán jest správěm kráľovství Česk., mezi nimiž na druhém místě Vilímovi z Pernšteina, nejvyš. hofmistru. Ve Vratislavi 1499, 30. ledna. AČ. V. 492.

51.

Vilém z Pernšteina ukládá radě Chebské den k postavení svědků na soud komorní v rozepři Chebského měštěnána Kašpara Kurcla proti Delfínovi Haugvicovi.

Na hradě Pražském 1501, 15. března. — Orig. v archivu města Cheba.

Službu svú vzkazuji vzácnee opatrnosti páni přátelee milí! Abyšte věděli, že jest mne váš spoluměštěná Kašpar Kurczel zpravil, že některých osob u vás obyvájicích, kteréž vám menovati bude, ku potřebě a spravedlnosti svee k soudu komornímu proti Delfínovi Haugwiczovi, jakož od něho zpraveni budete, k svědomí potřebuje, mne proše, abych vás pro takovú jeho potřebu obeslal. K jehožto žádosti a pro již menovanú příčinu pokládám vám, přátelee milí, toho rok den Svátosti najprv přístí [23. dubna], abyšte na ten den předmenovaný před pány a vladykami krále JMti radami v soudu komorním na hradě Pražském takovee osoby, jichž mena on Kaspar vám oznámí, postavili, a ti, čehož svědomí sú, aby ku potřebě téhož Kašpara Kurczle nebo tehďáz ústně seznali, anebo vy zachovájice v tom řád a právo podle svolenie zemského takoveeho jich seznání abyšte mu pod města vašeho pečeti list zavřený k témuž času Svátosti vydali. Dán na hradě Pražském leta MV^c prvnieho, v pondělí den svatého Longina.

Vilém z Pernšteina na Helfenštejně
nejvyšší hofmistr kráľovství Českého.

Vzácnee opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Chba, přátelóm mým milým.
Pohnaný Haugvic stál k soudu, původ Kurzel nestál; AČ. XII. 465 č. 1073.

52.

Vilém z Pernšteina oznamuje kraji Kouřimskému, kterak na posledním sněmě zřizeno jest o svědčení při komorním soudu. Dat. na hradě Pražském 1501, 19. břez. AČ. VI. 230.

53.

Vilém z Pernšteina oznamuje Karlovi z Doubravy, že mu pokládá rok před soud komorní se synem jeho Janem z Doubravy v příčině peněz mu náležitých.

Na hradě Pražském 1501, 4. září. — Orig. pap. arch. Třeb. fam. Daubrawa.

Slovutný přieteli milý! Věz, že jest na mne syn tvůj Jan z Dúbravy vznesl, oznamuje, že přede mnú a soudem komorním viniti tebe chce ze dvú set a z puol-

osmanecítina kop grošů českých, kteréž si, práva k nim nemaje, k sobě přijal od pana Felixa z Fictum a z Nového Šumburka za ves Libouš, kterýžto mu prodal (diel jeho Januov, kterýž jemu po někdy Václavovi Baštinovi dědu jeho spravedlivě přísluší); a těch že mu vydati nechceš. I prosil jest mne týž syn tvůj, abych tě s ním pro takovou věc před se sročil. Protož pokládámf toho rok den svatého Martina [11. listopadu] nejprv příštího, aby na ten den přede mnú a raddami krále JMti v soudu komorním na hradě Pražském stál, a tu nadepsanému synu svému aby práv byl. Dán na hradě Pražském leta MV^c prvniego, v sobotu po svatém Jiljí. Vilém z Pernšteina na Helffenšteine oc, najvyšší hoffmistr královstvie Českého.

Slovutnému panoši Karlovi z Dúbravy, v Praze obývajícímu, příteli milému.

54.

(m. XII.) List poselací od pana Petra z Rozumberka panu Vilémovi z Pernšteina [o vrácení dlužných listů za položené peníze].

Na Krumlové 1502, 13. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 98; Cod. měst. Brn. f. 57.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli milý! Jakož ste mi poslali peníze po Kolencovi, ty jsem od něho přijal, kromě Ij^c f. uherských, kterýchž jest nedodal, a žádal jich zčekánie. I to sem já rád učinil, za kteréž, ač by zlatých nebylo, groše vzítí chci. A jakož ste psali, abych vám listy vrátil, Buoh vie, že sem jich naléztí nemohl. Nevíem, kam jsú mi skrže komorníka založeny; ale aby vám na tom nebezpečenstvie nižádného nebylo, teď vám na tu sumu kvitancí dostatečnú posílám a ty listy mořím, jakož porozumíte. A jestliže nalezeny budú, potom vám je dám. Pakli bych jich nenalezl a vám se na té quitancí dosti nezdálo míti, ale opatřím vás v tom jinak, buďto dckami aneb jakž se vám kolivěk slušné zdáti bude. A což se dotýče té ruoznice mezi panem Vokem bratrem mým o pastvy a slepic a ovsuov dávánie, když bohdá o svatém Vácslavě v Praze budu, chci se o to se pány poraditi; neb poněvadž k témuž podobné jinde ruoznice jsú, nezdá mi se toho na svú hlavu vzítí, než v radě se o to se pány výpověď učinie. Datum Crumlow, f. II. ante Vití annorum Domini Ij^{MII} oc.

55.

Vilím z Pernšteina pokládá Chebským stání ve při s Oldřichem z Cedvic před soud komorní na den Svátosti.

Na hradě Pražském 1502, 30. list. — Orig. arch. města Cheba.

Službu svú vzkazuji, slovutné a vzácné opatrnosti páni přátelé moji milí! Urozený vládyka Ulrich Cedvicer z Cedvic, markrabě Fridrichuov JMti hofmistr, na

mne vznesl jest oznamuje, že přede mnú a soudem komorním vinití vás chce z slov potupných z obžalování před soudem komorním v Praze, kteréž ste mu skrze své poslané ku pánóm koruny České učinili, ježto se cti i statku jeho dotýče, jakož pak to dále skrze jeho žalobu srozumíte. Pro kteroužto věc prosil jest mne, abych vás obeslal a o to s ním před se sročil. Protož pokládám vám toho rok den Svátosti najprv budúcí [28. dubna 1503], abyšte na ten den přede mnú, pány a vládykami krále JMti radami v soudu komorním na hradě Pražském stáli, a prve dotčenému Cedvicarovi právi byli. Ex arce Pragensi, quarta feria divi Andree apostoli, salutis anno MV^oII^o.

Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně oc
najvyšší království Českého hofmistr.

Slovutné a vzácné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Chba, přátelóm mým milým.

56.

Jan z Šelnberka píše Jindřichovi z Hradce, že v příčině obsazení nejvyš. úradů zemských chce také starati se o listy přímluvné ku králi od pána Pernšteinského i jiných. Dat. na Přerově 1502, 9. pros. AČ. VI. 278.

Králi v příčině té psal vedle jiných královských a zemských rad také Vilém z Pernšteina. AČ. VI. 280.

57.

Král Vladislav píše předním radám svým v Čechách, že o jednání s Normberčany poslal spis Vilémovi z Pernšteina a Janovi z Šelnberka, kteříž jim v příčině té dobré zdání své oznámí. Datum na Budíně 1504, 5. ledna. AČ. VI. 290.

58.

Král Vladislav napomíná přední pány české k svornosti a posílá k nim v příčině té Zdeňka Lva z Rožmitála. List královský zaslán byl sedmi pánům, mezi nimi Vilémovi z Pernšteina. Dat. na Budíně 1504, 29. čce. AČ. VI. 306.

59.

Král Vladislav Vilémovi z Pernšteina, aby po smrti doktora Adama, jenž probošství Brněnské držel, dopomohl k témuž doktoru Augustinovi Kaesenbrodovi, sekretáři královskému.

Na Budíně 1506, 24. července. — Orig. arch. Roudn. B. 1.

Vladislav oc. Urozený věrný náš milý. Zpraveni jsme, kterak jest velebný někdy Adam doctor, kterýž držel a jměl probošství Brněnské, umřel. I poněvadž podací toho probošství abatysi a konventu kláštera Tišnovského přísluší, a ty ten klášter a zboží v své správě držíš, žádáme na tobě s pilností, aby ty se pro tuto naši přímluvu k tomu skutečně příčině, toho probošství Brněnského mimo jiné velebnému Augustinovi, obojích práv doktorovi, sekretáři našemu věrnému milému, přál a jemu toho dopomohl, tak aby jemu to probošství dáno bylo a von této naší pří-

mluvy u tebe užiti mohl. Kdež učině to, jakož toho vo tobě žádné pochybnosti nemáme, vokážeš nám v tom zvláštní a vděčnú libost, a my tobě to vším dobrým zpomínati a milostí naší nahražovati chcem. Datum Bude, feria VI. in vigilia scti Jacobi apostoli, anno domini oc XV^oVI^o, regnorum autem nostrorum Hungarie XVI°, Boemie vero XXXV°.

Vladislaus rex,

manu propria subscripsit.

Urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššiemu hofmistru královstvie Českého, věrnému našemu milému.

60.

Vilím z Pernšteina radě města Olomúce, aby mu pomohli v obraně proti kapitole Brněnské i Olomoucké, kteréž uvázaly se mocí v probošství kláštera Tišnovského.

V Prostějově (1506, 6. října). — Opis zemsk. arch. Mor. Bočkova sb. č. 9443.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní páni přátelé a sousedé moji milí! Tajno vás nečiním, kterak jest na pannu mú opravni z kláštera Tišnovského v tomto landfrejdu, ano právo jde, mocí saženo od kapituly Brněnské, při kteréžto moci i z kapituly Olomoucké byli, tak že se uvázali panně v probošství mocí a neslušně; na kteréžto opravu toho kláštera i na zboží mám dostatečnú a řádnú jistotu od králuov pánuov svých a na podací kosteluoov všech k tomu klášteru příslušejících. Pak oni opustivše právo a zprotivivše se lantfrejdu, tuto moc jsú panně mé a mně učinili. Protož já vás tímto listem napomínám, abyšte mi se mocí pomohli brániti podle lantfrejdu, kterýmž jsme se sobě zapsali pod pokutami v němž položenými; neb já buohdá na tom jsem, že jim té moci, kteréž jsú panně mé a mně učinili, zase mocí brániti budu jako rušitelóm lantfrejdu. Odpovědi žádám konečnii úmyslu vašeho. Ex Prostějov f. III. post s. Francisci.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteine
nejvyšší hofmistr království Českého.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Olomúce, přátelóm a súsedóm milým.

61.

Vilím z Pernšteina purkmistru a radě města Olomúce: že brániti se bude sám proti kapitole Brněnské a Olomoucké pro bezprávné uvázání se v probošství kláštera Tišnovského.

V Prostějově 1506, 7. října. — Opis zemsk. arch. Mor. Bočk. sb. č. 9442.

Službu svú vzkazují, moudří a opatrní páni přátelé a sousedé moji milí! Odpověd, kterou jste mi učinili, znám, že jest spravedliva; a já vám z toho velmi děkuji, že podle zapsání svého a pečeti své státi míníte; a já též zase, kdy by na vás taková věc se přihodila, v této mírné a pokojné zemi, též bych se chtěl proti vám zachovati podle zapsání toho, kterýmž jsme se sobě zapsali a podle pečeti své. Jakož mi pak píšete, pánóm a jiným městóm abych to oznámil: tak sem učinil, že jsem to oznámil

knězi biskupovi, panu hejtmanovi a jiným některým pánóm, i městóm, i některým z rytířstva, oznamuje jim to i vám také, jako jedněm landfrydníkom, abyšte o tom věděli, co mi jest se stalo, kterak jest na pannu mú i na mne mocí saženo od kapituly Brněnské, při kterémž účinku byla i Olomúcká. Kdež bych já měl pro takovou věc zemí hýbati, nezdá mi se, než pokusím se o to, bude-li mi toho pán Buoh příti, žeť jim té moci mocí brániti budu sám, pokudž mi toho pán Buoh příti bude, jako těm, kteříž by nám rádi dobré v této zemi zrušili. Pakli bych tomu sám dosti učiniti nemohl, již vám věřím, že mi v tom radni a pomocni budete tak podle toho zapsání, kterým jsme se sobě zapsali. Ale ufám pánu Bohu, že té se moci obráním, s pomocí Boží to poznáte, a té nepravé a neslušné věci mstíti budu, kdož jsú se zapomněli nad zapsáním svým i nad pečetí svú, chtěce nám v této zemi zlé spuosití, bohdat to na sobě shledají. Pak jestli že bych co chtěl počínati při kterémžkoli kraji jakýmž kolvěk obyčejem, co k takové věci přísluší, vám se opovídám, abyšte vy sobě do mne nic nepokládali, bych co proti právu neb lantfraydu činil. Datum v Prostějově f. IIII^a post Francisci anno 1506. Vilém z Pernšteina na Helffenšteine najvyšší hofmistr království Českého.

Moudrým a opatrným pánóm purgmistru a radě města Olomúce, přátelóm a sousedóm mým milým.

62.

Král Vladislav Vilémovi z Pernšteina, aby probošství kláštera Brněnského sekretáři královskému doktoru Augustinu Kaesenbrodovi zase bylo postoupeno.

V Budíně 1506, 4. listopadu. — Orig. arch. Roudn. B. 1.

Vladislav oc. Urozený věrný náš milý. Věz, že jest nás zpravil velebný Augustin doktor, sekretář náš věrný milý, oznamuje nám, kterak jest abatyši kláštera Tišnovského a tobě Brněnské probošství zase postúpil, proše nás, abychme se k tobě a abatyši listmi našimi přimluviti ráčili, tak aby jemu to probošství zase dáno a v moc jeho postúpeno bylo. I poněvadž se v tom postúpení tak povolně jměl a zachoval, nechtě se tobě a abatyši v tee věci zprotiviti, žádáme na tobě s pilností, aby ty jakožto pán opravní toho kláštera pannu abatyši pro nás a tuto naši přimluvu k tomu jměl a se skutečně přičinil, aby vona to probošství Brněnské s jeho příslušenstvím jemu doktorovi Augustinovi zase dáti a v jeho moc postúpiti rozkázala, a jej na to praesentací svú opatřila, tak aby von v tom této naší přimluy užití mohl, a my tobě to i panně abatyši milostí naší i vším dobrým zpomínati a nahrazovati míníme. Datum Bude, feria IV^a post festum omnium sanctorum, anno domini oc XV^cVI^o, regnorum autem nostrorum Hungarie XVII°, Boemie vero XXXVI°.

Vladislaus rex manu propria subscripsit.

Urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššímu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému.

63.

Král Vladislav Vilémovi z Pernšteina, aby probošství Brněnské, kteréž neprávě jako přivlastněno bylo abatysi Tišnovské, pro sekretáře doktora Augustina Kaesenbroda ponecháno bylo.

V Budíně 1506, 3. prosince. — Orig. arch. Roudn. B. 1.

Vladislav oc. Urozený věrný náš milý. Věz, že jest všecka kapitola kostela sv. Petra v Brně skrze posly své k nám vyslané na nás vznesla, kterak úředník tvooj nějaký Beneš lidi kostelní a k tomu probošství příslušející nočně a mocí vzal, a je k tomu nutil i připravil, že jsú panně abatysi Tišnovské člověčenství slíbiti, a při tom i úrok, který k tomu probošství přísluší, dáti museli; proséce nás v tom za milostivé opatření, abychme takových obtiežností na ně a lidi kostelní dopustiti neráčili. Kdež my nemohúce jich jakožto poddaných svých slušně opustiti, poručili jsme psaním naším pánóm i jiným stavóm, kteříž nyní vo Sviečkách [6. ledna 1507] v Olomúci na obecním sněmu budú, aby v takovou věc potřebně nahlédli a ji mezi sebou rozvážíce, v tom konec slušný a spravedlivý bez všelijakých odtahuov učinili, tak aby se tomu kostelu, probošství a lidem k nim příslušejícím mimo spravedlnost v ničemž neukrátilo. Protož znaje to, věřímeť, že se v tom podle tvého povolenie a zuostanie, kteréž jsme s tebu vo velebného Augustina doktora oc, sekretáře našeho věrného milého, vo to probošství Brněnské učinili, povolně jmieti budeš a zachováš, tak aby ta věc k soudu nepřišla, než raději k dobrému konci a srovnání přišla a přivedena byla. Datum Bude, f. V^{ta} ante Barbare s. virginis anno domini oc XV^cVI^o, regnorum autem nostrorum Hungarie XVII°, Boemie vero XXXVI°.

Vladislaus rex, manu propria subscripsit.

Urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému.

64.

Doktor Augustin Kaesenbrod, sekretář královský, posílá Vilémovi z Pernšteina přímluvu krále Vladislava za něho učiněnou; i prosí, aby v přízni jeho byl zachován.

V Budíně 1506, 4. prosince. — Orig. arch. Roudn. B. 1.

Mnohomocný a urozený pane, pane na mne přeznivě laskavý! VMti službu svú povolnú vzkazuji s vinšováním zdravie, štěstí a všeho dobrého. Nevíem k VMti na tento čas prospěšnější sobě věc ku pomoci bráti, nežli přímluvu krále JMti pána našeho najmilostivějšího, který opět k VMti o mne psati ráčí. Však i mee prosbě vedle toho, VMti pokorně prosím, že místo dáti ráčíte; neb co sem na VMti nezaslúžil, to buohdá vším dobrým VMti potomně odsluhovati jmiením; to VMti vskutku shledáte. Než o to VMti s pilností prosím, že při tom, co mi z milosti učiníte, mne také zachovati, a ač by mne kdo odtud vytisknutí chtěl, brániti a zastávati ráčíte;

neb k žádnému v tee věci útočiště jmíti nechci, nežli k VMti. Od VMti milostivej odpovědi žádám. Datum Bude, die s. Barbare 1506. Augustin, doctor m. p.

Mnohomocnému a urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Pardubicích, najvyššiemu hofmistru království Českého, pánu na mne přeznivě laskavému.

65.

Doktor Augustin Kaesenbrod žádá Viléma z Pernšteina za přispění, aby Johannes písař na místě jeho v probošství uveden byl.

V Budíně 1506, 13. pros. — Orig. arch. Boudn. B. 1.

Mnohomocný a urozený pane, pane na mne přeznivě laskavý! VMti službu svú vzkazují s vinšováním zdravie, štěstí a všeho dobrého. Vypravil sem teď k VMti Johanna písaře v kanceláři, listu tohoto ukazatele, služebníka svého, s listy krále JMti, kdež VMt psaní JMti vyrozumíte. VMti vždy prosím, neračte již v tom dalších odtaňov činiti, než panně Jeji Mti psáti, aby mi praesentací tu dáti ráčila, tak aby na místě mém týž Johannes v to probošství uveden zase mohl býti *). Neb i bez toho mnoho v Římě nesnázi jmíti budu. Kdež VMti prosím, že mne proti každému, který by se v to probošství uvázati chtěl, brániti a zastávati ráčíte, neb k žádnému vo to útočiště jmíti nechci, nežli k VMti. Daj Pán Buoh VMti dlúhé zdraví, toho bych VMti věrně přál. Datum Bude, die s. Lucie, anno domini millesimo quingentesimo sexto. Augustin, doctor m. p.

Mnohomocnému a urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Pardubicích, najvyššiemu hofmistru království Českého, pánu na mne přeznivě laskavému.

*) Týž se probošství sv. Petra v Brně, kteréž Markyta, abatyše kláštera Tišnovského, sobě přivlastňovala; nařizeno jí bylo králem Vladislavem dne 6. prosince 1506, aby praesentací na jmenované probošství sekretáři královskému opatřila.

66.

Král Vladislav Vilémovi z Pernšteina, aby abatyše kláštera Tišnovského probošství Brněnské sekretáři královskému doktoru Augustinu Kaesenbrodovi postoupila.

V Budíně 1507, 14. ledna. — Orig. arch. Roudn. B 1.

Vladislav oc. Urozený věrný náš milý. Věz, že kněz Isidor, kanovník kostela Brněnského, byvše zde, nám tu praesentací, kteréž jest od panny abatyši kláštera Tišnovského na probošství Brněnské jměl, dal a vrátil; žádající na tobě s pilností, aby ty se, znaje to, již k panně abatyši pro nás a tuto naši přimlúvu snažně přimlúvil a toliko s ní jednal, aby vona velebnému Augustinovi, doktorovi a sekretáři našemu věrnému milému, to probošství Brněnské dala, a jej k tomu podle řádu a obyčeje listem svým praesentovala, a lidi k témuž probošství příslušející, v kteréž se jest uvázala, z člověčenství propustila a k kostelu zase postúpila a vrátila,

a v tom ve všem své pilnosti pro nás jmieti nelitoval, znaje, že nám v tom zvláštní libost vokážeš, a my tobě to vším dobrým milostivě spomínati a nahrazovati chcem. Datum Bude, feria V. ante Antoni confessoris anno domini XV^{CVII}^{MO}, regnorum autem nostrorum Hungarie XVII^{MO}, Boemie vero XXXVI^{TO}.

Vladislaus rex manu propria subscripsit.

Urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému.

67.

Jan z Šelnberka píše Kryštofovi ze Švamberka o nastávajících proměnách v nejvyšších úřadech zemských; praví, že nemá té naděje, aby nejvyš. hofmistr Vilém z Pernšteina pustil úřad svůj pro purkrabství. Dat. na Boleslavi 1507, 22. ledna. AČ. VI. 344.

68.

Nejmenovaný pán český dává králi Vladislavovi ostrou odpověď, že pod přikrytím pokut na bratry české jedná se proti právům a svobodám pánův českých. Datum v Novém Městě 1507, 25. listop. AČ. VI. 354.*)

*) Tomek v Dějepisu města Prahy X. 241, Palacký v Dějinách Českých V. a. 122 připisují list takový Vilémovi z Pernšteina.

69.

Ladslav ze Šternberka podává Vilémovi z Pernšteina obšírné zprávy o jednání sněmovním v Praze a o půtkách, kteréž měl s Albrechtem z Kolovrat. Bez místa 1508, 5. března. AČ. VI. 364.

70.

Vilém z Pernšteina píše Albrechtovi Rendlovi o půtce, kterouž má Ladslav ze Šternberka s nejvyšším kancléřem z Kolovrat. Dat. na Pardubicích 1508, 30. břez. AČ. VI. 370.

Vilím z Pernšteina Ladslavovi ze Šternberka, že věrně při něm stojí proti Albrechtovi z Kolovrat. Na Pardubicích 1508, 30. března. AČ. VI. 371.

71.

Král Vladislav Janovi z Pernšteina, aby opravu na klášteřích Tišnově a Oslovanech jemu, bratru i otci jich Vilémovi z Pernšteina dědičně udělenou do desk vložiti dal.

Na hradě Pražském 1509, 14. pros. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. I. 47.

Vladislav oc. Urozený, věrný náš milý. Jakož jest urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, otec tvojoj, od předkuov našich králuov Českých a markrabí Moravských i také od nás opravu na klášteřích Tišnovském a Oslovanském do života svého i tvého a bratra tvého Vojtěcha jměl: i věz, že jsme jemu i také vám oběma bratřím tůž opravu k dědictví dáti ráčili. Protož věda to, k tomu se vedle urozeného Jana z Lomnice na Mezeřfčí, hajtmána

markrabství Moravského, věrného našeho milého, přičiníš, aby vám to ve dsky zemské vloženo a vepsáno bylo, znaje v tom vuoli naši. Datum in arce nostra Pragensi fer. VI post Lucie anno domini oc XV^oIX, regnorum autem nostrorum Hungarie XX°, Boemie vero XXXIX°. Ex commissione propria regie Majestatis

Urozenému Janovi z Pernšteina na Helfinsteině, najvyššímu komorníku markrabství Moravského, věrnému našemu milému.

72.

Bratr Tůma Přeloučský Vilémovi z Pernšteina, aby přimluvil se při králi Vladislavovi za ochranu Bratří.

1509. — Rukopis souč. v arch. Herrnhutském III. f. 282.

Psaní bratra Tůmy příjmím Přeloučského*), kteréž učinil urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina oc z příčiny pokušení toho času na jednotu příšlého, zastavení zborův a služeb Páně oc, léta Páně 1509.

List bratra Tůmy Přeloučského JMti pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfensteině oc.

Modlitba má ustavičná, ač nestatečná, však vždy žádostivá všeho dobrého VMti, nynějšího i budoucího. Urozený pane, pane můj milostivý! Jakož ste ráčili na počátku psáti i konec psaní VMti ke mně zavázali oc, že nám nemíníte zle činiti, ale raději dobře: takové milosti od vás velmi sme vděčni. Budiž z toho pánu Bohu chvála, a on rač VMti k tomu přidati hojnější milosti i moudrosti, i posilnění své dáti shůry, nebeského příbytku svého, abyšte mohli i uměli toho více skutkem konati pro odplatu od jeho milosti časnou i věčnou.

A já VMti podle svého hloupého rozumu, však přímého, chtělbych tímto psaním napomoci. Jestliže bych pak VMti nějakým nelibým slovem dotekl, račte odpustiti a mé upřímosti a více hlouposti připsati, vědouce, odkud to jde, že z toho pravého srdečného milování. že bych VMti nepřál nic zlého na tomto světě ani na budoucím, než raději všeho dobrého, i synóm VMti. A protož umínil sem napsati, kterak byšte o nás králi JMti mohli promluviti a JMti zuřivost k nám ukrotiti. své zdání VMti oznámím, bude-li se hoditi. Pakli nebude, to přečtouce, však práce neveliká bude. můžete to jako pod lavici vrci aneb do smetí; avšak kdož smetí před domem vyvržené pilně přehledává, nalézá netoliko peníz nebo dva, ale i zlatý nebo několik, i něco drahého.

*) Bratr Tůma Přeloučský nebo Tomáš z Přeloučí, původně kněz svěcení římského, stal se přívržencem Jednoty bratrské hned při samých počátcích. Leta 1467 byl vedle Matěje Konwaldského a br. Eliše z Bratří na kněžství zvolen. Blahoslav v historii Bratří napsal o něm, že „byl muž dosti učený za svého věku a po mnohá leta v jednotě slavný. Jeden ze tří prvních kněží bratrských, potom biskupem a naposledy i sudím. Zemřel na Přerově u vigílii sv. Matěje 1517, a na zejřtř pochován tu na hřbitově, kdež páni Šiškové Slavkovští kladli se i jiní pozdější bratřtí správové.“

Poněvadž ste počali prostředky držeti a vešli ste mezi tyto dvě straně, Římskou a Českou, jako mezi dva žrnovy, aby VMt mleli mezi sebou, neb ste upadli v to, aby s obou stranou VMti málo pravě věřili a bezpečně na to spolehnouti mohli, což mluvíte neb činíte, bez nějakého domnívaní divného. Ač k VMti slovy vuoči pěkně mnozí mluví, jako by z pravého srdce to činili: ale já po stranách při některých srdce skrze slova vynesena jinak nalezám, že milování toliko ukazují slovem a jazykem, a málo skutkem a pravdou. A musíf tak mezi lidmi býti. Neb kdož chce jiným mnoho dobře činiti, musí mnoho uviněn býti a často opravdu vinen. A to se i nejlepším lidem přiházelo i přihází. A byť pán Bůh na VMt dopustil jakou poklesku, tu byšte zvěděli, žeť by se zjevila mnohých srdcí myšlení od obojí strany.

A již ste VMt v to vešli, nápodobně jako urozený pan Vilém pán z Peršteina, děd VMti, za jehož času byli píseň složili JMti k hanbě. Než toho nevím ani sem slýchchal, proč a z jakých příčin a kudy jest jim toho zasloužil, že sou jemu to učinili; než to vím, že jest pán Bůh JMti tak neoslavil ani v bohatství tak rozšířil, jako VMt. Ješto i synóm vašim muž se to hoditi, aby té slávy po VMti užívali, však tak, budou-li se pánu Bohu uměti zachovati a vůli jeho činiti. Pakli by neuměli, ovšem nechtěli, tudížť by hněv boží na se vzbudili a ponížení i potupu na se přivedli, i na potomky své, příkladem synův krále Jiřího slavné paměti, kteréhož byl pán Bůh vysoce povýšil a v bohatství rozšířil, kterýž také synóm svým veliká a široká panství zůstavil v království Českém a markrabství Moravském i v vývodství Slezském oc. A když Pána Boha rozhněval a synové jeho ovšem, dopustil na ně, že již v království Českém a margkrabství Moravském nozné šlepěje k dědictví nemají, a v vývodství Slezském dosti málo oc. Protož bych VMti toho nepřál, byšte jim toho zasluhovali, a ovšem oni sobě, než raději bych přál, abyšte sobě i jiným zasluhovali všeho dobrého, nyní i k budoucímu času. Proč jest pak pán Bůh na krále Jiřího dopustil, a kudy jemu to přišlo i synóm jeho, bylo by dlouho psáti.

Než zdání své VMti napíši, kudy byšte mohli u pána Boha milost získati i synóm svým, i statku svého zachovati. Ač mnohé věci jiné sou, těch nyní ponechám, než tato mi se zdá velmi potřebná věc nynějšího času: že byšte VMt s králem JMtí mohli rozmluviti, a jemu předložiti praděda JMti císaře Zigmunda, kterýž přijel do Čech s velikou mocí, chtě Čechy opanovati a v království se uvázati. A ku pomoci měl všecka knížata okolní, i biskupy i pány s městy, a nic nezjednal, než škodu nenabytou a hanbu velikou vzal, a z země České vyhnán, a jí více neohledal, až jej dobrovolně přijali. A potom všecka říše Římská zbírali se a do Čech vtrhli, a papež poslal s nimi Juliana kardinála oc. Též nic nezjednali, než vyhnáni a s hanbou utekli. A prvě i potom co lidí mezi sebou zmordovali, knížat okolních, hrabí, pánův

Nemeckých i Českých i Moravských; co kněží popáleno, zhubeno, klášterův a kostelův pobořeno, že jediné štítové na mnohých místech a zdi zbořené stojí až do dnešního dne, a zboží pobraňo mnohým, až do dneška nevráceno, a zdaří-liť pán Bůh a jedinou ještě poberou, zdá mi se, že jim jeho věčně nevrátí oc. Potom za krále Jiřího slavné paměti, Uherského též množství lidí mezi sebou pomordovali a zemi pohubili pálením i jinými záhubami; a také nic nezjednali, a lidi v jednotu víry a v obyčeje při víře neuvedli; než všech časů prvé i potom na popele se smlouvali, a každá strana při svém zůstala, jakož kompaktata i jiní spisové svědčí oc.

A na to nyní jde, a kněží jednají, aby nový Tábor vyzdvihli a přivedli na to, kteříž nic nemají, aby nabyli, a kteříž mají, aby ztratili oc. Ano pán jeden z Rožberka před několika lety jeda na sněm do Prahy, mluvil v městě Písku před mnohými lidmi, když zmínka byla o víru, a tak řekl: že „předkové naši, páni z Rožberka, byli páni znamenití v království Českém, a měli zboží veliká, že jim v tom času rovně nebylo, a když o víry bojovali, nic nezjednali, než sobě i nám, potomkům svým, škodu velikou udělali, ztrativše mnoho zboží, jakož do dneška mezi lidmi v Čechách běží to přísloví: Nadadí tě, jako Tábori Rožberského“ oc. A na toť nyní jde a u samého jest, aby kněží na též přivedli, neb jim jest snadno k boji neb k válkám pobízeti a jiné strojiti, že doma na celé kůži léhají, a knížata i pány s obecným lidem vypobízejí; než byť měli sami na špici býti podle božského přikázání, jako kněží židovští s troubami, jinakby na to myslili a ne tak bojův strojili.

A mohli byste i jiným pánům to vnášeti, a krále JMt i pány změkčiti, aby proti nám tak zuřiví nebyli, ale raději místo pod panováním svým ráčili dáti, poněvadž obývaním svým nejsme škodni obecnému dobrému, ale více užiteční. A zdálo-li by se VMti připomenouti i krále Matyáše, kterýž jsa naveden kněžím, byl nás vypověděl z království svého, a svobodnou cestou do jiných zemí vystěhovati se dal; avšak když ste JMt zpravili s nebožtíkem panem hejtmanem, kteraká by se škoda zemi stala, však se ohnul a nám místo dal s naším náboženstvím, a potom tím nehnul až do smrti své.

A také bylo by potřebí, aby se král JMt ohlédl sám na se i na potomky své, co by jim dobrého zjednal i VMti. Neb ta věc již není snadná, podobně jakoby někdo chtěl chalupu doškovou uhasiti, kdyžby se oheň veliký rozmohl, vícliby trhal, více by hořelo. A také JMt mělby na péči míti řeč pána Ježíše Krista, kterýž přikazuje kněžím, řka: „Nechte obého růsti, koukole s pšenicí, až do žní Páně, neb chtějíe koukol vytrhati, vykořenili byste snad i pšenici“. Tuť mýlka blížká stojí, že chtějíe trápati neb zbýti zlé, i netrápili a nezbyli dobrých, pánu Bohu milých. Však netoliko pro bludy lidé budou zatraceni, ale také pro hříchy, a těch jest všudy plno. Avšak také JMt nemá jednostajných lidí u víře v království Uherském, neb má Ráce, Bulgaře i jiné, ješto nejsou jednomyslní u víře s Římany, avšak je trpí, když jediné

JMtí poddáni sou a pokoj zachovávají, a o víru nebojují a válek nevedou. Též by JMtí mohl nás i Čechy strpěti při našich věrách, nežby o ně měly války býti, a kněží neměli by JMtí míti k tomu. Neb majíc psáno v svých právích, že menší zlé má dopuštěno býti pro větší zlé, poněvadž jest to již přišlo z dopuštění božního, že křesťanstvo rozděleno jest na několik stran, a každá strana své chválí a cizí haní, a kdožby je chtěl utiskati od jich víry, hned se o to k boji strojí, aby se nedali utisknouti.

Než myf se nestrojíme, bojem meče železného brániti své víry, než mečem slova božního a trpělivostí, neb tak psáno jest: že to jest víra svatých a trpělivost mučedníků Ježíšových. A vždyť sou bližší cesty spasení, podle písma čtení svatého, ti, kteříž dobře živi jsouc a trpí, nežli ti, kteříž zle živi jsouc, jiné pro víru trápí. Ano sv. Jan zlatoustý svědek toho, kterýž praví: že nedává vlka ovce, ale vlk ovci oc. Než já nevím, co pán Bůh myslí a činiti bude; mohlby snad některým v srdce dáti, že by se slitovali nad přátele svými a křivdou jich, kteráž se jim děje i nám proti vši spravedlnosti boží i lidské, žeby jich snad i bojem bránili; neb sme králi JMtí počet vydali z víry své, o spasení i o všech svátostech podle písem svatých zákona božního, a potom sme dali počet vypsany i z smyslu víry. A není nám dána odpověď na to žádná od JMtí ani od doktorův ani od mistrův odepsaná, kde bychom dobře a právě věřili, abychom potvrzeni byli, a kde bychom bludně a zle věřili při spasení i při svátostech, neb při životě křesťanském, s důvody písma sv., abychom věděli, co opravit, jakož se všech časů podáváme k tomu. Než toho všeho zanechavše, položivše toliko kolikosi slov, kdož toho nepřijme, hned aby byl pokutován, a netoliko my, ale i ti, kdož nás pod sebou mají. Divněť na to lidé hledí, netoliko České strany, ale i Římané; ješto někteří sou naši nepřátelé, avšak praví, že se nám veliká křivda děje, ovšem poloubatří; a tiť i ruce osukují, aby křivdy přátel svých litovali. A jáť se velmi bojím, že drahně bratří čiji, aby se také nepříčinili, netoliko z obecných, ale i z urozených, kteří by nemohli na prvním stupni trpělivosti státi, že by na nižší zstoupili, jako předešlá leta oc.

A mohouť kněží s některými světskými tak dělati, ač nyní jim vsudy prostranno, že by pán Bůh mohl na ně dopustiti, že by jim po všech zemích okolních těsněji bylo, než za Táborů oc. Ó byť pán Bůh dal Římským prelatům takovou moudrost, kterouž pohané mají, Turci i Tateři, méněby hříchův nadělali, a méně krve nevinné vylévali, a menší pomstu na se od pána Boha by uvedli! Račte odpustiti, ať jich směšné podobenství povím, kteréž mluvili ku pánům českým i polským i jiným lidem, kteříž byli v Prusích na žoldu u krále starého JMtí, když s nimi hádku měli o víru, takto jim pověděli: Byla jedna liška, kteráž měla několik lišenec, a když od nich odběhla, počaly se hádati, pravě každá, že jest nejpěknější; a když zase k nim přiběhla, podaly toho na ni, aby mezi nimi vyřkla, která jest z nich nejpěknější; a ona jim odpověděla: „Milé dcery,

nechte toho hádání. když budem u kožišníka na bidle, onť rozezná, kteráž jest nejpěknější, a tu kteráž bude nejpěknější, postaví napřed, a která škaredější, tu nazad“. Takéž, když Bůh přijde k soudu. tenť právě rozezná a rozsoudí, kdo dobrou víru měl a kdo zlou; kdo měl dobrou víru s dobrými skutky, toho půjme do nebe, a kdo zlou se zlými skutky, toho pošle do pekla. A na tom své hádání o víru s nimi zavázali.

Protož VMti prosím, račte králi JMti předkládati a raditi ku pokoji, ať jej račí jednati, a o víry rozbroje a válek aby nebylo; a nenechaliť nás a nestříti, stěskem pokoj bude. Račte to dělati netoliko proto, aby pán Bůh VMti vším dobrým odplatil, ale i sami pro se: však vidíte, že sedíte a panství máte jako v zahrádce mezi stranou Českou a poloubatřimi. Neb v kraji Hradeckém i v Chrudímském málo Říman, a vzbudí-li se co, jistě budouť vás oběma rukama škubati, jako tlustou hus, a nebudouť rozdělovati prachu od perí, než všeť spolu pohrnou oc.

To sem VMti napsal, kterak byšte ku pokoji sloužili, aby jej král JMt račil jeduati i s vámi, neposlouchající prelátův, ješto mnozí nic dobrého nejsou, a mezi nábožnými klášterníky ne vše zlato, což se blyští; můzeteli pak VMt co sobě, jim napomoci, račte přijíti; pakli ne, jakož sem napřed napsal, pod lavici vrci.

Také VMti prosím, račte to opatřiti podle opatrnosti své, aby v Prostějově měšťané takové pilnosti nevedli při scházení bratrském, aby ani nikdyž v noci tajně nemohli se sjíti; neb mně se zdá, že VMti jest na tom dosti, a dosti učiníte od sebe. když ve dne a na tom místě, kdež se prvě scházeli, scházeti se nebudou. A věřím VMti, že to učiníte podle lidského přísloví, aby vlci syti byli, a kozy cely.

A já také psal urozenému panu Janovi Kostkovi na Litomyšl o tu věc, divě se tomu, že tak ukrutně zapověděl, ješto by mohl nezapovídati, poněvadž k tomu nesvoloval. Ale zase nedivím se jemu nemocnému, neb již několiko let jako na smrtedlné posteli leží; ale byť zdráv byl aneb život čerstvý měl, zdá mi se, že by se jinak měl k té mysli, kterouž má. Ale však proto by hodné bylo jinak se míti, aby toho nečinil ku potupě svému milému pánu otcí i své milé paní mateři, i panu bratru svému milému i jiným přátelóm, kteříž sou své životy na víře bratrské sko-nali. A můž tak činiti, že by pána Boha rozhněval, a na jeho milosti toho zasloužil, aby nan dopustil, že by po smrti jeho i jeho milých přátel, k potupě jich, jako sou chtěli s kněžimi měšťané Jičínští kosti pána svého z hrobu vybrati, by byla paní dcera jeho nezastavila: bych VMti prosil, abyšte se račili přimluviti, aby toho nečinil: neb bych vám, že ste smířeni VMt a jste dobře spolu, ale snad pro své podezření nebudete smířiti toho učiniti: pakliby kterak mohlo býti opatrně skrze někoho, račte to, prosím, učiniti.

Tohoto pak mého psaní VMti prvního i nyníjšího kořen a základ jest toto dvě: 1. abyšte pravých ctitelův božích neutiskali, ne tomu chtěce, ale radše na-
pomáhali: 2. abyšte spravedlnost a milosrdenství svým chudým lidem činili, a králi JMti, používající opatrnosti, k těmůž radili; nebo to dvě, přeběhnouce všecky knihy

královské, i paralipomenon, i žaltář i jiných prorokův, najdete: kdož sou tak činili, pán Bůh jim vším dobrým odplacoval i potomkům jich. Svědek toho sv. Petr, kdež dí: „V pravdě sem shledal, že kdož se Boha bojí a činí spravedlnost, vzácen jest jemu“. A zase na odpor, kdož sou jinak činili, pán Bůh všecko zlé na ně dopouštěl i na jich potomky. Svědek toho druhý apoštol sv. Pavel, kdež takto dí: „že pro ty věci přicházel hněv boží na syny nevěřící“.

Milý pane, pro milý Bůh, račte králi JMti oči obrátiti, ať pohledí na otce své duchovní, arcibiskupy, biskupy Uherské i Moravské, jakouť lásku k JMti mají: od JMti, což mají, všecko mají, a majíce mnozí veliké zbytky, kéž pohledí na JMti nedostatky a peněz půjčí i zlatých, k JMti i syna jeho pilné potřebě! Než musí vypůjčovati u chudých pánův světských neb zemanův, a potom aby to bylo vloženo na chudé lidi k zaplacení. Ó byť milý Bůh dal králi JMti v srdce, aby pomyslíl a skutkem učinil, kterak by jim zboží pobral a panování odjal, aby neměli nač pýchati a hříchův provoditi s kuběny i jinak, a je opatřil, aby toliko majíce pokrm a oděv, podle řeči apoštola dosti na tom měli, a čtení Kristovo svobodněji kázali; když mají Bohu rytěrovati, nepletli se v světské věci. Ale snad to JMti není dáno, aby to dělal, než někomu jinému mladšímu zachováno, aby to učinil; ještě jemu tu službu pán Bůh vším dobrým zaplatí, podobně jako onomu knížeti Hyeu [Jehu], kteréhož Eliáš neb jeho služebník pomazal na království Izrahelské, a na rod Achabův, a na proroky Bálovy, jakož o tom psáno v 4. knihách královských. A když to skutkem dokonal, pověděl jemu prorok od Boha dobrou novinu, že jest Hyeu učinil, co jest libého v mém srdci; dávámť jemu za to, že z plodu ledví jeho sedou na královské stolici až do čtvrtého kolena*) oc. Čehož bych já některému z synů VMti velmi přál, takové odplaty.

Dejž pán Bůh všemohúcí VMti takovou moudrost a umění, abyšte králi JMti uměli sloužiti k jeho dobrému i potomkům jeho, a sobě k užítku i synům svým i k obecnému dobrému. A s tím pánu Bohu poručení buďte, a mému psaní dlouhému račte odpustiti.

*) V ten rozum Hospodin mluví k Jehu v 4. knize královské 10. 30.

73.

Král Vladislav Janovi z Pernšteina, aby otci svému Vilémovi vsi Uherčice a Evaň (nyní Ivaň) do desk vepsati dal.

Na Horách Kutných 1510, 21. února. — Orig. zemsk. arch. Mor. IV. 1, 48.

Vladislav oc. Urozený, věrný náš milý. Zpraveni jsme, kterak jest urozený Vilém z Pernšteina na Helfnštejně, nejvyšší hofmistr království Českého, otec tvojej, věrný náš milý, od urozeného Ladslava z Bozkovic na Třebové, věrného našeho milého, dvě vsi jménem Uherčice a Evaň k Židlochovicím koupil, tak jakž jest jich týž

Ladslav sám v držení byl; na kterýchžto všech jemu jest byla oprava dědičná zapísána, jakož pak list náš, kterýž nadepsaný Ladslav na to měl, to šíře ukazuje a světleji v sobě zavírá. Protož toho na tobě žádáme, aby se s pilností přičinil, aby svrchupsanému Vilémovi z Pernšteina otci tvému týž [sic] vsi s opravů dědičnú ve dsky zemské vloženy a vepsány byly, znaje, že nám v tom věc vděčnú vokážeš. Datum in Montibus Cutnis fer. V. post dominicam Inuocavit, anno domini oc XV^cX, regnorum autem nostrorum Hungarie XX. Boemie vero XXXIX.

Ex commissione propria regie Majestatis.

Urozenému Janovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku markrabství Moravského, věrnému našemu milému.

74.

Petr z Rosenberka oznamuje Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála, že srozuměl, jakoby hofmistr Vilím z Pernšteina za krále slibovati nechtěl, a že radši v soudě sedati nechce, že však se napravuje, poněvadž obává se o úřad. Dat. na Krumlově 1510, 28. dubna. AČ. XI. 144. *)

*) Palackého Dějiny české V. II. 181.

75.

Král Vladislav oznamuje Janovi z Potšteina a na Žampachu, místoministru na Horách Kutných, že rozkázal prvnějšímu minemistru tamže, aby Vilímovi z Pernšteina dáno bylo 100 centnéřův mědi nezagrované; protož aby jemu, což dodáno není, dodal. Dat. Tate, sabbato post Alexi (20. čce) 1510. Orig. někdy ve sbírce listin Donnebaurovė.

76.

Vilém z Pernšteina Chebským, aby někteří jich sousedé Václavovi Behmovi list k svědomí položili na hradě Pražském k soudu komornímu.

Na hradě Pražském 1510, 10. listopadu. — Orig. arch. civ. Egrae.

Službu svú vzkazují, slovné opatrnosti paani a přátelee milí! Poněvadž vy předsím od urozeného vládyky Václava Behma z Konobřž do soudu komorního pohnáni ste byli, abyšte Jakubovi Hausnarovi, Kurczpainholezovi, Jorgschlosserovi a Hanušovi Elpognarovi, vašim spoluměšťanuom, rozkázali položiti k svědomí list, kterýž mají od nebožtíka kněze Jiříka Hallera doktora oc, kterýžto list na tři sta zlatých rainských na téhož Behma svědčí. Ale že se tomu, jakož on Behem zpravuje, až dosavad nestalo dosti, a již menovaný list dlužní položen není: žádám sem od téhož Behma, abych vás ještě před se obeslal. Protož pokládám vám rok podruhé ten pondělí před svatú Alžbětú [18. listop.] najprv příští, abyšte na ten den přede mnú, před paany a vládykami, krále JMti radami, v soudu komorním na hradě Pražském svrchudotčený list nadepsaným svým spoluměšťanóm, jakož se napřed píše, rozkázali položiti k svědomí. Pakliby se toho nestalo, a ten list často meno-

vaný nebyl položen k svědomí, aneb vy že byste nerozkázali to položit, tak svrchupsaný Behem praví, že se v tom, pokudž příleží, vedle práva a řádu mieti a zachovati chce, ač jestliže by skrže to neplacení které škody vzal. Dán na hradě Pražském leta oc X^o v pondělí den sv. Martina. Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, království Českého nejvyšší hofmistr.

Slovutné opatrnosti pánóm purgmistru a radě i vši obci města Chba, přátelóm milým.

77.

Vilém z Pernšteina nejvyššímu mincmistru Janovi z Potšteina o splácení mu dluhu z mince královské
Na Pardubicích 1511, 16. ledna. — Orig. arch. KH. č. 271.

Urozený pane, pane a příteli muoj milý! Jakož ste mi psali, což se toho dluhu dotýče, o kterýž sem vám psal, dali ste mi v odpověď, že ste rozkázali úředníkuom mince, aby mi ta suma, kteráž mi jest zůstána, vyplněna byla do svatého Jiří [23. dubna] oc: napřed já vám z toho děkuji a vděčně přijímám, a zase v čem byste mne slušném potřebovali a mně možné učiniti bylo, rád učiním. Pak za toto vás prosím, ač jest vám to možné pro mne učiniti, že tak učiníte, aby mi bylo vydáváno každaj tajden po dvou stech kopách míšenských až do vyplnění té sumy. Pakli by to nemohlo býti, ale po puol druhém stu kopách aby mi vydáváno bylo až do vyplnění té sumy. A to proto, aby vám lehčeji přišlo mně ten dluh spraviti, a druhé proto, abych já také svou potřebu, kteráž mi jest dosti pilná, zednati mohl; neb sem já své peníze za krále JMt dal. A protož já vás za to prosím, že to spůsobíte, aby mi na tajden tak vydáváno bylo až do vyplnění té sumy. A což v tom pro mne učiníte, já zase v čem byste mne slušném potřebovali, rád učiním. Pakli by se vám toho učiniti nezdálo, ale maožli býti, aby mi všecky spolu dány byly druhú středu v postě [12. března]. Také bych já nedbal pak, jestliže se vám zdá, aby mi již tak vydáváno bylo, jakož sem navrchu napsal, nechť by mi kladený byly u Hanykeyře. Jižť co jest v tom úmyslu vašeho, prosím, dajte mi v odpověď, abych se věděl čím spraviti. Dán na Pardubicích ve čtvrtek po s. Paulu léta 11.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině,
nejvyšší hofmistr království Českého.

(L. S.) Urozenýmu pánu, panu Janovi z Potšteina, nejvyššímu mincmajstru království Českého, příteli mému milému.

78.

Vilém z Pernšteina mincmistru Janovi z Potšteina, aby mu dluh za krále zaplacen byl.

V Pardubicích 1511, 21. ledna. — Orig. arch. KH. č. 273.

Urozený pane, pane a příteli muoj milý! Král JMt mi psáti ráčil. Pan Lev*) mi také píše, že vám král JMt ráčil poručiti a rozkázati, což se dluhu mého do-

týče, kterajž mi JMt dlužen, aby mi skrz vás spraven byl. Pak abyšte věděli, že se panem Bernartem mincmajstrem starajm **) takovou smlúvu měl sem, že za polovici tý mědi v každém centnýři měl mi dáti za čtyry hřivny stříbra, a v polovici v každém centnýři za puol čtvrtý hřivny stříbra; a tak sme toho ssumovali, že toho mělo přijíti XXII° fl; pak dáno mi na to I^m fl. Pak již vy mi to voznamte, chcete-li vy mi toho dluhu vostatek vyplniti, poněvadž jest vám o tom králem JMtí rozkázáno; než jedné mi to tak voznamte, aby mi potom nebylo jinam vokazováno, neb já s svého upomínati budu. Pak jedné vy mi to tak voznamte, co jest úmyslu vašeho, chcete-li vy mi to spraviti, aby to spraveno bylo do sv. Jiří konečně, a já abych k vám vo to hleděl; napište mi prostě, co jest úmyslu vašeho, po tomto poslu, abych já se tím uměl na konec zpraviti. Neb jestliže by mi toho od vás nemělo spraveno býti aneb vodkládáno, tak jako ste mi vodkládali na pány správce vo těch pět set kop, muosil bych já zase k králi JMti poslati a JMti psáti, i panu Lvovi také; neb sem já těch peněz velkaj díl za krále dal. Pak, což v tom koli pro mne učiníte, znaje to, že jest spravedlivaj dluoh, když by vám toho v vašich potřebách jaká potřeba byla, mohl bych se vám k něčemu trefiti. Pak již mi konečnou toho vodpověď dajte, co jest v tom úmyslu vašeho, a co jest vám v tom možného učiniti. Prosím, zbavte mne práce, však by se mohlo trefiti, že byšte i sobě tím zle neudělali; neb mi pan Lev píše, abych se o to nestaral, že mi má to konečně spraveno býti. Ex Pardubic f. III post Fabiani anno 1511.

Vilém z Pernšteina na Helfenštejně,
najvyšší hofmistr královstvie Českého oc.

(L. S.) Urozenému pánu panu Janovi z Počteina na Žampachu, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého, příteli mému milému.

*) Zdeněk Lev z Rožmitála. **) Bernard z Waldšteina byl mincmistrem 1505—1510.

79.

Správcové království Českého vysílají do Kutné Hory Viléma z Pernšteina a jiné 3 osoby za sebe, aby nedostatky při horách vyšetřili a odstranili.

Na hradě Pražském 1511, 25. října. — Orig. arch. KH. č. 124.

Služby naše vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož vám prve vědomo jest, že sme některé z nás z správcí, z pánov a z vládyk, do Hory poslati pro potreby krále JMti a tohoto královstvie měli, aby užitkové krále JMti vyhledati se mohli a tak řídili, kterak by JMKské i tomuto královstvie dobré a užitečné bylo: i protož již z nás pro takové i jiné potreby do Hory z sebe poseláme urozené pány, pana Viléma z Pernšteina, najvyššího hofmistra království Českého, pana Bernarta z Waldšteina na Krupce, pana Jana z Wartenberka na Děvíně, a urozeného a statečného rytieře pana Kunatu Pešika z Komárova. Protož vám poroučíme, což by oni kolivěk zřídili, spuosobili a rozkázali při věcech horních, aneb cožkoli jiného

změnití by chtěli, abyšte se v tom tak zachovali, jako bychme my osobně tam všickni správce souce to učinili a rozkázali. Dán na hradě Pražském v sobotu před svatými Šimonišem a Judú apoštoly božími, leta oc V^cXI.

Páni a vládyky, kteříž v soudu zemském
sedají, správce královstvie Českého.

(L. S.) Múdrým a opatrným pánóm šefmistróm a radě na Horách Kutnách, přátelóm milým.

(Stranou regist:) Páni správce, že některé pány vysílají, aby k horním užitkuom přihlédli a volně měnili.

80.

Král Vladislav Vilémovi z Pernšteina: aby sekretáře královského doktora Augustina Kaesenbroda o probošství Brněnské připraviti nedal, a proti synovi Bohuše ze Zvole, jenž týž klášter u papeže sobě vyprosil. přichránil.

V Budíně 1512, 1. června. — Orig. arch. Roudn. B. 1.

Vladislav oc. Urozený věrný náš milý. Došlo jest nás, kterak syn statečného Bohuše z Zvole probošství Brněnské (které jsi k snažné naší přímluvě a prosbě velebnému Augustinovi doktorovi, sekretáři někdy našemu, se pannú abatyší Tišnovskou dal) u Otce Svatého sobě vyprosil, a téhož Augustina o to proboství připraviti hledí. I poněvadž se ta věc netoliko doktora Augustina, než i panny a tebe, jakožto toho kláštera oprávněného pána, dotýče, žádáme toho na tobě s pilností, aby jmenovaného Augustina doktora neopustil, a pannu a sám sebe z spravedlivosti své, kterou k podací toho probostvie máte, vyvésti nedal; kdež my také tebe a pannu i téhož Augustina v tom opustiti nikoli nemínieme. Datum Bude, feria III. post festum Spiritus Sancti anno domini oc XII°, regnorum autem nostrorum Hungarie XXII°, Boemie vero XLI°.

Ex commissione propria regie Majestatis.

Urozenému Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru královstvie Českého, věrnému našemu milému.

81.

Vilím z Pernšteina žádá Olomúckých za propuštění sirotka z kláštera.

(1513, v lednu.) — Form. arch. měst. Brn. č. 97.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož jest syn muoj s vámi mluvil v Olomúci, což se Mikuláše zemského písaře a sirotka toho, pastorkyně jeho, kteráž jest nyní v klášteře, dotýče: i měli jste jemu odpověď na žádost jeho dáti, kdež ste pak jemu odpovědi na to žádné ješče nedali. Kdež já vás prosím, že to učiníte k přímluvě mej, a toho sirotka z kláštera vypustiti rozkážete, poněvadž on Mikuláš se k tomu poddává, že ji zase v moc vaši, tu kdež rozkážete, postaviti

chce před panem hajtmanem aneboli ku právu. Kdež vám věřím, že jemu v tom přímluvy mej užiti dáte pro potomní ode mne vám takovejž libosti okázanie. Ex [sic].

Vilém z Pernšteina na Helfenštejně,
najvyšší hofmistr království Českého.

[Purkmistru a radě města Olomúce.]

82.

Vilém z Pernšteina žádá opětne Olomouckých, aby sirotek z klášteera vypuštěn byl.

V Prostějově 1513, 23. ledna. — Form. arch. měst. Brna č. 97.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé moji milí! Jakož sem vám psal, což se Mikuláše zemského písaře dotýče, i nedali ste mi na to žádnej konečnej odpovědi, chcete-li to k přímluvě a žádosti mej učiniti. Kdež mně se ještě před pánem Buohem zdá, že Mikuláš spravedlivej věci na vás žádá. A protož vás ještě prosím jako přítel svých milých, že to pro mne učiníte a mně se v tom skutečně přátelsky najiti dáte, aby ten sirotek na takový zpuosob bez prodávání z klášteera vypuštěn byl, jakož sem vám onehdy psal. Avšak víte, že rád pro vás všecko činím a činiti chci, což mi jedné možného jest, ač to od vás také, jakož sem i prve znal, ještě poznám, že se též ke mně přátelsky upřímně zachováte. Protož mi úmysl svojej oznamte po tomto poslu, ať se tiem umiem konečně spraviti; neb tý víry do vás nemám, byšte tyto mej slušnej žádosti spravedlivě odepríti jměli. Ex Prostějov. Dominica post Vincenci. Anno oc V^cXIII^o. Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, najvyšší hofmistr království Českého oc.

83.

Olomoučtí Vilémovi a Janovi z Pernšteina: odpovídají jim, každému zvláště, na přímluvě listy jejich za jistého sirotka, že předloží věc tu nazítří všem třem radám.

V Olomouci (1513, po 23. lednu). — Form. arch. měst. Brna č. 97.

Jakož VMt již podruhé psáti ráčíte o Mikuláše a o toho sirotka našeho: i dali sme VMti odpověď, že zítra všecky tři rady pospolu mieti chcem a o tu věc dostatečně rozmluviti, a potom VMti konečnú odpověď dáti. Ale VMt vždy psáti ráčíte na správu Mikulášovu; kdež se VMti zdá, že slušného žádá Mikuláš; ale VMt naší správy ještě neslyšeli ste; kdyby ste ji slyšeli, mámy za to, že VMt snad jináče [by] psáti ráčili. Pán Buoh zná, že bychom VMti rádi uslyšeli, kdyby byla možná věc nám učiniti, a jest nám velmi protiv myslí, že VMti oslyšeti máme. Ne nade všecko ještě sme na tom, že buohdá zítra všecky tři rady spolu na rathouse míti budem, a tu jim všem VMti psaní obojie čísti dáme, a na čem se všecky tři rady ustanoví, to VMti tajno nebude; a stane-li se to, stane se k VMti přímluvě. Prosíme VMti, že neráčíte nám za zlé mieti. Ex Olo[mu]cz ciues: [sic].

84.

Vilím z Pernšteina nejvyššímu purkrabí a nejv. kancléři podává zdání své v příčině Slezákův a Mělnických; ubezpečuje, že nikdy nebyl proti panskému stavu s knížetem Bartolomějem.

V Pardubicích 1513, 4. srpna. — Cop. v arch. Třeboň, č. 3268.

Urozeným pánóm, panu Zdenkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najv. purkrabí Pražskému, panu Ladslavovi z Šternberka a na Bechyni, najv. kancléři král. Česk., pánóm příteli a bratru mému milému.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli a bratře moji milí! Přál bych vám, byste zdrávi byli a dobře se měli. Což se příjezdu ke mně vašeho dotýče, kdež ste mi vzkázali po panu sekretárovi, že toho nyní na tento čas potřeby neznáte, poněvadž snad vás zašla nějaká pilnější potřeba: já také při tom toho nechávám.

Také když ste mi vzkázati ráčili, abych vám odpověď dal na některé kusy, což se Slezákuov a Mělnických dotýče, já vám svouj rozum píši, však proto lepšímu rozumu místo dávám. A což se Slezákuov dotýče, mně by se jistě za dobré zdálo, aby to od nich přijato bylo a v to s nimi šlo, a jich abychom neopouštěli; a jedno vedle povinnosti to máme učiniti, druhé pro potřebu naši, třetí také pro potřebu pána našeho, a čtvrté proto, jakú smlúvu s nimi v Kladště máme. A kto jest ten, kto s nimi činiti má, to sobě rozvažte, a odkud se jim to děje.

Což se Mělnických dotýče, toto by mně se zdálo, co by najměň o to mohlo mluveno býti, a v mlčenie aby to bylo až do tohoto sjezdu našeho, kterýž v Kolíně držán býti má; já bych to za dobré chválil. A všechny ruoznice s Pražany i s jinými městy aby beze všech řečí, puotek, nesnází zanechány byly, mně by se zdálo, že by nebylo zlé. Však při tom jedné zámek Pražský opatřiti: když jsou oni najkrotší, tehda se najvíc opatrovati.

Pane kancléři, bratře muoj milý! Jakož mi píšete o kněze Bartoloměje; potom jste mi vzkázali po Prockovi po sekretárovi, že by on se mnú pochluoval, že jsem já jeho veliký přítel, jako by s mú radú své věci puosobil. Neviem, ještě-li já vám nejsem dosti znám v svých obyčejích, proč jinému dáte sobě před oči? Ufámf já pánu Bohu, žeť sem já ten: vedle panského a rytířského stavu jsem a budu, dokudž hrdla i statku mého stává, a nad to při pánu svém. Poněvadž zápis máme, jaké pokuty, toho při tom nechávám. A by nebylo žádného zápisu, a bych měl na vuoli učiniti, což chci, jinam bych bohda nemohl od panského a rytieřského stavu v těch potřebách.

Kněze Bartoloměje já nechávám za takového, jakýž jest, nic jemu nepřičiniem a nic jemu neujiám; leč jest to přátelstvie, že mi v svém psanie napsal: jestliže by o něm kto myslil, mluvil neb psal, že by on co zrádně nešlechetně činil,

že by naň v hrdlo lhal jako zrádce nešlechtný. A já jemu zase odpověď dal na jeho psanie: míní-li to kdo na mne aneb praví aneb myslí, že v hrdlo lze jako nešlechtný zrádce cti mé. Pak již já nevím, daleké-li jest čili blízké to přátelství. Již pak o mně věř, kto chce jak chce, toho já při tom nechávám. Než muoj milý pane bratře, shledáte to, žeť já kněze Bartolomějuov přítel chci býti takový, jakýž jest on našich stavuov, pokudž najdál uměti a moci budu. Dvorněť mne lidé malují, ale jinak mne nemohú malovati, než jakýž sem byl z své mladosti až do mých šedin. A takovýž bohdá budu až do hrobu, pánu Bohu svému věřím. Ex Pardubic, fer. V^a ante Sixti anno oc 13. Vilém z Pernšteina oc.

85.

Vilém z Pernšteina nejvyššímu purkrabí a nejv. kancléři o čekáném poselství královském.

V Pardubicích 1513, 5. srpna. — Cop. v arch. Třeboň. č. 3268.

Urozeným pánóm, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najv. purkrabí Pražskému, panu Ladslavovi z Šternberka na Bechyni, najv. kancléři král. Česk., pánóm a přítelóm mým milým. (Pakli by tu pana kancléře nebylo, pan purkrabie nejvyšší tento list sobě otevři.)

Urození páni, příteli a bratře muoj milí. Přišlo mi na mysl dnes ráno, že Procek pověděl mi, že král některým osobám chce poručiti to poselství díti zde v zemi, vedle naučení vašeho. Nevím, dobře-li mi se zdá; než mně by se lépe zdálo, aby král poslal pana hajtmána moravského s tím poselstvím; a jakž by již zpraven byl, tak by mluvil. A to pro příčinu tu, již vzalo-li by se co před se, že by se s ním tu také hned na místě zuostalo, což se Moravy dotýče. I také mně se zdá, že by i lidem příjemnějšího něco bylo, když by jiný byl, než obyvatel země. Pak trefuje-li se mé psanie k čemu, to vy sobě rozvažte; pakli se netrefuje, nic škodné není mé psanie. Než museli byste dnem i nocí poslati na koni, a Procek aby se zase stavil u pana hajtmána. Mějtež se dobře. Ex Pardubic, fer. VI. ante Laurentii anno oc 1513. Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně, najv. hofmistr král. Českého.

86.

Zdeněk Lev z Rožmitála Vilémovi z Pernšteina: aby hejtman moravský na sněm český od krále poslán byl; o chování se knížete Bartoloměje. Dat. na hradě Pražském 1513, 6. srp. AČ. XII. 175.

87.

Vilém z Pernšteina abatyši Tišnovské: aby žádnému odpovědi nedávala v příčině obsazení probošství kláštera Tišnovského.

Na Pardubicích 1513, 2. list. — Opis zemsk. arch. Mor. Bočkova sb. č. 4723.

Velebné panné, panné abatyši kláštera Tišnovského, panné milé.

Velebná panno, panno milá! To probošství, kteréž jest [k] klášteru tomu, kteréž doctor Augustin drží, psalli by vám kdokolivěk o to, ačby Buoh **doctora**

Augustina neuchoval, žádné, žádné odpovědi nedávajte, než mějte na mne útěk; neb mi jest již o to psáno více, než jedné. Věřím, že se tak v tom zachováte, nebť já k vaší škodě ani tomu klášteru nic před se nevezmu; než což bych nejlepšímu věděl, uměl, co nejlepšímu tomu klášteru působiti, věrně bych to rád udělal, nic svého po tím neobmýšleje. A bude-li pán Buoh ráčiti něco dobrého, pozná ten klášter ode mne; a k tomuž sem i své potomky zavázal. Ex Parduwicz f. III. post festum omnium sanctorum anno 1513.

Velím [sic] z Pernšteina na Helfenšteině,
najv. hofmistr král. Českého.

88.

Kněz Jan z Šemberka i všechna kapitola od sv. Petra v Brně Vilémovi z Pernšteina:
v příčině obsazení proboštví při klášteře Tišnovském.

V Brně 1513, 7. list. — Opis zemsk. arch. Mor. Bočkova sb. č. 4723.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, najvyššímu hofmistru království Českého, pánu nám příznivému.

Modlitbu svú vám vzkazujeme, urozený pane a pane milostivý! VMti oznamujem tímto psaním naším, kterak doctor Augustin, probošt kostela našeho, smertí [s]šel jest z toho světa, slavné paměti. Vedle toho utekli jsme se ku panně abatyši kláštera Tišnovského, jakožto ku podací panně toho proboštví, žádajíce JiMtí za to, aby tím nepospíchala a chvíli toho sobě vzala, a v tom se vyptala na dobrého a hodného člověka, který by se mohl hoditi tomu našimu kostelu k správě a ochraně, ale ne pro užitky ty a toliko příslušející k tomu proboštví, a také aby při tom kostele sám osobně bydlil. A prosili jsme JiMtí, aby toho proboštví žádnému bez našeho vědomí nepodávala, a to z taj příčiny, že mezi námi jsou někteří při kostele našim, kteříž známost mají a svědomí sú takových lidech [sic], kteříž by hodni byli k uochraně a správě kostela, nežli ona sama panna. Dala nám jest takovú odpověď na to naše vznešení a žádost, že bez VMti vůle a vědomí nic nechce učiniti; a také nám ten list, kterýž jste jí VMt ráčili psáti, ještě před smertí nebožtíka doctora Augustina jest okazala; kterémužto psaní vyrozuměvše, že se k tomu VMt ráčíte příznivě a příchyně míti, toho sme od VMti velice vděčni. Protož za to VMti všecci prosíme, že se v tom proti panně abatyši i tudíž konventu jejich ráčíte zachovati a při jich spravedlivosti zanechat; toho VMti všecci my chceme se před pánem Bohem modlitvami zasloužiti. Datum [v] Brně fer. II. post Leonardi 1513.

Kněz Jan z Šemberka
a všichna kapitola od sv. Petra v Berně.

89.

Vilém z Pernšteina kapitole sv. Petra v Brně odpovídá na list předešlý.

Na Pardubicích 1513, 12. list. — Kopíř zemsk. arch. Mor. Bočkova sb. č. 4723.

Velebným kněžím, knězi Janovi z Šimburka i vši kapitole kostela sv. Petra v Brně, přátelóm milým.

Velební kněží, přátelé milí! Což se toho probošství dotýče, jakož mi píšete: víte vy dobře, že klášter Tišnovský jest klášter muoj dědičný, a to, co jest k tomu klášteru, jest mé, a mnú bohdá [sic] panně abbatyši ani tomu klášteru nic zlyho nepřijde; ne abych sobě to usoboval, než aby to nyní i mými potomky k tomu klášteru tak držáno a opravováno bylo, aby jim radši přibývalo, nežli ubývalo, a dá-li mi to milý Bůch [sic], tak se zachovám i po smrti své to opatřím, aby také bylo, budeli pán Bůch [sic] ráčiti. — Jakož mi pak píšete, aby se to z vaší vůli dalo: poctiví kněží, možnú věc já pro vás rád udělám, ale bych já měl své dědictví vám podávati, vím, že byšte mi k tomu sami neradili, a také vaše žádost byla by mně škodna. Než tou věcí chci já rád prodlíti a se pannú abbatyši to rozvážiti, což dobrého bude, aby se tak stalo; než cizozemci žádnému nedám, ani k tomu svolím, aby dáno bylo, kdožby nebyl jazyku našeho. Neb jest vám to vědomá věc, že doctor Augustin se mnú se o to soudil, ješto sem ještě dědičným pánem nebyl, a proto mi ta věc byla přisouzena vedle mých listův soudem, kteréž já na to mám od dávné chvíle; ale ten sem já nález vymazal k vůli některým pánóm, neb sem toho znal potřebu nějakú, ale však sobě neškodnú. Poctiví kněží! V čem já vás mohu sobě zachovati a pro vás činiti, chci rád. Ex Pardubicz sabbato ipso die quinque fratrum anno 1513.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině,
najvyšší hofmistr král. Českého.

90.

Zdeněk Lev z Rožmitála očišťuje se Vilémovi z Pernšteina z pomluv, kteréž o osobě jeho se roznášejí oc. Dat. na Blatné 1513, 2. pros. AČ. VII. 22.

91.

Hejtman moravský Jan z Lomnice píše důvěrně Petrovi z Rosenberka, jak Vilém z Pernšteina se stará, aby úřad hofmistrský synu jeho Vojtěchovi dán byl. Dat. v Meziříčí 1514, 21. února. AČ. XI. 155.

92.

Zdeněk Lev z Rožmitála oznamuje Vilémovi z Pernšteina o psaní Pražan králi Polskému; obává se, aby nevznikla domácí válka. Dat. na Blatné 1514, 27. únor. AČ. VII. 37.

93.

Vilím z Pernšteina Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: že by Uhři a někteří Čechové jednali s králem Římským o dceru královskou a děti královské, kdyby král Vladislav zemřítí měl; nevěří, aby král měl nějaké zápisy s městy; připomíná, že by prospěšné bylo, aby stavové upřímně mezi sebou jednali o zachování svobod, na sněmu aby jednalo se ne o spory, ale o dobro království oc.

V Pardubicích 1514, 6. března. — Současný přepis arch. Třeb., Historica 3599e.

Urozený pane, pane a přáteli muoj milý! Přál bych vám, byste zdraví byli a dobře se měli. Nic sem o tom neslyšel, co mi píšete v prvním artykuli; než co sem slyšel poslední den masopustní na Pardubicích u sebe, to vám oznamuji. Toto sem slyšel od člověka toho, kterýž snad o jejich věcech městckých dosti mnoho počíná věděti: že sú psaly list města králi Polskému, a to k tomuto rozumu, že by se něco jednalo skrze Uhry a skrze některé Čechy s králem Římským o cery královské byt a o nějakú správu dětí královských, kdyby Buoh krále neuchoval. Pak takli jest čili nenie, toho já neviem; než co mi praveno, to vám píši. A tak sem slyšel, že sú hned zejména ty osoby menovaly, kteří z Čech jednají; ale bych věděl, které, toho neviem. To ode mne vědúc, muožte se doptati, tak-li jest čili nenie, jakož bojím se prostě, že jest tak. K tomu mi více toto praveno: jestliže jest tak, že veliký počet lidí panského a rytieřského stavu s městy v závazek puojde proti tomu, a (tak mi ten pověděl) i proti něčemu jinému viec; ale pravil mi, že se jemu toho nehodí praviti. Já se jeho také neptal. Než což se panského, rytieřského stavu dotýče a městckého, tu jest pověděl, že tu věc máme již na konci; proti tomu se nic nestane.

Pan kancléř dnes ode mne jede; o tom jest nic nevěděl, až sem já jemu pověděl. Pak co se to děje, tomu sem já hlúp rozuměti; než co by dobrého bylo tohoto královstvie, rád bych to viděl, skrz kohožkolivěk by se jednalo, buď skrz Uhry, buď skrz Čechy. Pak takové věci, o kterýchž píšete: přátelstvo, by nepřieli, a tyto rovně tolikéz.

Což se zápisuov dotýče, že by král měl nějaké s městy, není podobné k vieře to mi věřiti; ani králi pánu našemu, ani městóm nebylo by to slušné učiniti. A ta chlúba, bojím se, že by jim byla počtena ke zlému, než k dobrému u múdrých. Také náš pán by se měl s nimi zapisovati: u mne to není podobné, rovně jako by náš pán nás, panský a rytieřský stav, za lidi zlé a nevěrné držal. A kto by k takovým věcem radil, hoden by byl něčeho jiného, než vy píšete.

Co se dotýče krále milosti, kdež mi píšete v třetím artykuli, že by měl městóm slib činiti a oni JMti také: takové věci více sú posměšné, nežli rozumné pánu našemu činiti a jim přijímati; neb sem já váš list ukazoval panu kancléřovi (neb mi se zdálo neškodné), poněvadž tam jede. Na popele mohli bychom seděti,

tak píšete. Varujme se toho popela; snadnět jest o to mluvit, ale ktož jest toho neskusil, neví, co je to. Muož se na mysli lehká zdát, ale když pokusí toho přeseďet, je mu víc, nežliby plané trnky jedl. A s těmi rotami a s těmi neupřímmostmi jedni k druhým: dostít jest k tomu podobné, nebudeliť veliké božské milosti. Třeba nám na to pamatovati, co to na sobě nese připomínání člověku po smrti, a co roduom těm náleží na tom dobrého neb zlého. Komu dá pán Buoh umrieti, aby v dobrém připomínání po smrti živ byl mezi lidmi, velikú milost pán Buoh s ním učiní. Dajž nám to všem milý pán Buoh!

Což se měst dotýče, že by k králi nechtěly s mocí poslati, to sem slyšel. A tak mám za to, že jest tak. A tak mám za to, z pánuov i z rytieřstva že jich veliký díel na témž jest; tak sem slyšel. Pak nevím, jest-li tak; než, co sem slyšel, to vám píši.

Co se sjezdu dotýče, aby položen byl: já jeho nehyzdím. I toho nehyzdím, abychom sami mezi sebou jednati mohli, že by lépe bylo, než bychom tam vysielali s mocí; neb když tu moc budete chtít rozvážit, tolikéž doma rovně najdete, jako tam. A kdež muožem svobody zřízené předešlymi dobrými lidmi a obyvateli královstvie tohoto zachovati a proti nim nejednati, není nic nerozumného, kteříž sú o ně pracně jednali a zjednali od předešlých pánuov svých; a budeme-li jedné chtít upřímně jednati s sebou, bez rot, a jedni druhých nenadievati sami i skrz lidi, ješto ta věc nemuož nikterak skryta býti, aby jí lidé nesrozuměli (kterak tu pak viera muož mezi lidmi býti?); než věřice sobě, abychom upřímně jednali; neb jednáme o svá hrdla, o své statky, o své cti, ješto se tak dobře chudého dotýče jako bohatého. I byl by pán Buoh s námi a dal by nám pomoc svú.

Píšete při tom, abychom války pokusili, že ten los snad na to připadl, abychom věděli, co svým potomkóm praviti. Najjistší to pravení bude: ktož měl, že nebude mieti, a ktož neměl, že ten bude mieti. A naši potomci budú nás ješto po naší smrti zlořečiti. Pak mnohá královstvie skrz takové nesvornosti a neupřímosti jsú zahynula, ješto již království neslovú.

Co se psaní královského dotýče panu Kostkovi: pane a přieteli milý, oněhdá mi jeho přípis okazoval Vilém Hořický, příjev ke mně, a pravil mi, že je rozdávatí mezi lidmi. K tomuť jest podobné v něm, co píšete; ale jáť sem jeho přiepisu nevzal, ani sem na něj myslil; než zle mi se ty věci líbí; a vedle mého rozumu zdá mi se, že jest to retoryka Prockova, tak jakž já rozumiem z mnohých slov.

Což se pana kancléře dotýče, ten dnes ode mne jede a jede před se. Pšauť vaše sem jemu okázal, abyste o tom věděli.

Pane a přieteli milý! Byť byl věrný a upřímný sněm, aby před časem lidé nestrojili se k němu, než k tomu, ktož má co na svú přísahu pověditi, aby pověděl, co jest dobrého tohoto královstvie, v tom nikam jinam se ne[u]hýbaje; než což se

muož rozumem ukázati, aby to mluvil; ne aby rotami křičeli tito toto a tito toto, a již prve zuostali, k čemu mají kteří svolovati. U mnef jest to věc nespravedlivá a zlá, tomuto království škodná.

Mne jest taky, pane a přáteli milý, došla řeč, že by někteří měli mluvití, kdež jest Libák stál a mluvil, i poně uzřeli tam, že by byl taky mezi nimi Záruba čili kto pravili, že jest to páně Pernšteinského rota. Pravím takto: kto to kolivěk o mně mluví aneb duomlívá se na mne, že bych k tomu řekl aneb o tom věděl, aby měl s tímto státi aneb vedle toho mluvití, a nerci věděl, ale na to myslil, o Zárubovi ani o žádném živém člověku: pravím, že na mne lžě jako nešlechtný zrádce cti mé, a ne zráce, ale arcizrádce cti mé a lotr, kterýž nic dobrého v tomto království nejedná takovými lživými a nepravými řečmi. A tak mi pravili, že to před vámi mluvil a před pánem z Rozumberka. Prosím vás, jest-li tak, ukažte jemu toto mé psaní: bude-liť v lotru která dobrá žila, nebudeť mlčeti a ohlásit se k tomu. Bychť svědky měl dostatečné, nepsalť bych vám o to, než mluvil bych sám zjevně.

Pro pána Boha, milý pane! myslme na to, abychme mezi sebou pokoj udělali, aby toto království šeredně hanebně skrz takové věci nezahynulo a zlé připomínání nezuostalo; a největší láska ve všech stavích zuostane, abychom spolu doma jednali a zjednali. Ex Pardubicz feria II. post Translacionis beati Wenczeslai anno etc. 1514.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině,
najvyšší hofmistr království Českého.

Urozenému pánu, panu Zdenkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššiemu purkrabí Pražskému, pánu a příteli mému milému.

94.

Zdeněk Lev z Rožmitála Vilémovi z Pernšteina v příčině psaní stavu městského králi Polskému; sněm bez přítomnosti královny že by nebyl na prospěch země oc. Dat. na Blatné 1514, 12. břez. AČ. VII. 42.

95.

Vilím z Pernšteina Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála, aby vedle moci úřadu svého zmatky a spory v zemi pomáhal uklízeti oc.

Na Pardubicích 1514, 13. března. — Souč. přepis arch. Třeb. Historica 3599 k.

Urozený pane, pane a příteli muoj milý! Prál bych vám, byste se dobře měli a zdraví byli. Teď vám posielám list od kněze Karla, a při tom peníze jakés falešné. Z té příčiny vám posielám, že já již neviem s těmito zmatky a spletky o potřebu netoliko svú, ale o zemskú, nevím, s kým oč mluvití, neb komu oč psáti; poněvadž vdy miesto královské držíte, v súdu i v jiných spuosobích vedle úřadu vašeho, pak aby rčeno nebylo, že by mnú co na tom sešlo, já vám tu věc oznamuji, vy jí račte hnúti, jak se vám zdá.

Také toto vězte, že v těchto kútech, by co přišlo na mě, že já o lidech nerozumiem, by se k čemu měli; a v Chrudimském kraji ani žádného hajtmána není.

Pak porozumějtež tomu: práva stála těmi odklady, žádný o nic péče již nemá vedle těch řečí sněmovních, stavové v roztržení. Čeho tato země naše čeká?

Pane a přáteli milý! Pana mincmajstra očekávám k sobě; neb mi píše, že u mne bude, než že je nemocen, že nemuž jeti. Než napsal sem mu něco krátce, a z příčiny z té nechci vám psáti nic; než jestliže by tak bylo, křivda by se mu od vás dála, bez mého provinění. Pak můžete tomu rozuměti, že jsme všecko lidé a daleko v nás více starý zákon panuje, než nový. Ale pána Boha beru sobě k svědomie, že na žádném místě já vám té příčiny nedávám, a nerad bych dal jako jednomu ve všech Čechách, leč bych k tomu svévolně připraven byl. Dán na Pardubicích v pondělí po svatém Řehoři leta XIII°.

Vilém z Pernšteina a na Helffenšteině etc.

Urozenému pánu, panu Zdenkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, nejvyššímu purkrabí Pražskému, pánu a příteli mému milému.

96.

Petr z Rosenberka oznamuje Kryštoforovi ze Švamberka, že Vojtěch syn Vilémův z Pernšteina již jest hofmistrem. Dat. na Krumlově 1514, 10. dubna. AČ. XI. 158.

97.

Zigmund král Polský Vilémovi z Pernšteina: chváíl věrné jeho služby králi Vladislavovi prokazované.

Ve Vilně 1514, 12. května. — Acta Tomiciana Tom. III. p. 92.

Sigismundus rex Vilhelmo de Pernstein. Magnifice domine, sincere nobis dilecte! Licet non dubitemus, quod fraterna Majestas, serenissimus dominus Vladislaus rex, germanus noster charissimus, ab omnibus fidelibus regni sui Bohemie proceribus ametur, quodque ab eisdem Sue Majestatis et suorum suavissimorum natorum decoro et salutari statui semper bene consuletur; tamen in primis habemus laudatam Vestre Magnificentie erga Suam Majestatem suosque amantissimos natos fidem et affectum. Quoniam vero nobis tribui arrogamus, quidquid aut Sue Majestati aut Sue Mtis natis tribuitur, habemus idcirco Vestre Magnificentie ob eam rem gratias et agimus, et nostram voluntatem simul cum bono affectu eidem offerimus; rogamus tamen: velit et deinceps in futurum ita, ut inceptit et semper ex virtutis sue innate bonitate facere consuevit, rem fraterne Mtis et Sue Mtis natorum rem in prospectu bono habere, eandem favore prosequi et fidei sue constantia a malevolis tueri, et his, que eidem in eam sententiam nomine nostro ab illustrissimo domino Bartholomeo duce Monsterbergensi dicentur, velit credere ceu nobis ipsis secum dicentibus. **Habebit**

m Magnificentia Vestra ob eam rem nos sibi et sue domui obligatos. Datum
ne XII. Maji.*)

*) Tomkův Dějepis Prahy X. p. 365.

98.

ím z Pernšteina Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: čeho se lidé, králi na pomoc do Uher vy-
řf pod vedením knížete Bartoloměje z Minstrberka, na cestě proti pánům z Lichtenšteina
byli dopustili.

V Krumlově 1514, 19. srpna. — Souč. přepis v arch. Třeb. Historica 3625 f. 5.

Urozený pane, pane a přáteli milý! Byšte se dobře jměli a zdraví byli, toho
ch vám věrně přál. Rač věděti, že kněz Bartholoměj táhna do Uher, v Rakúsích,
: jakž jsem zpraven, že nějaká škoda se dála panu Lichtnštajnarovi (kdež by bylo
oho o tom psáti: že by bylo překáženo lidem páně Lichtnštajnarovým od ja-
chsi Tateruov aneb drábuov, a lidé ti se bránili); tu kněz Bartholoměj i jiní
ckni, kteříž s ním táhnú, i všecka města zejména, odpověděli jsú panu Lichtn-
jnarovi, a zejména v každým listu všickni odpovídají, kteříž s ním táhnú, neb
n ty listy odpovědní viděl*), a každé město též, z kteréhož jsú lidé posláni.

Pak, milý pane purkrabie, z té příčiny vám píši, abyšte rozvázili, co by
akové věci mohlo královstvie Českému pojíti, o tom nevěduce, aby snad někto
něco neupadl; neb kněz Bartholoměj, co on před se běře, musí věděti, k jakému
nci to vede. Toho já chci tak nechati. A ciesar jest také pán křesťanský nejvyšší.
kud mu to trpělivě bude, tomu já také nerozumím; než mně by nebylo. Ale
t jedné o nás, abychme neplatili, nepijíce. Protož již vy to vedlé rozumu svého
te opatřiti; a pánu z Roznberka dajte to, prosím vás, bez meškání věděti. Pra-
róm jsem já také list napsal, také jim tu věc oznamuje, aby o tom věděli.

Než jest tento unšlak v tej odpovědi, že kněz Bartoloměj s těmi, kteříž
ím táhnú, postavil, jestliže by toho drábi litovati chtěli, že by oni jich v tom
ustiti nemohli. A při tom zpuosobu čest svú ohrazují. Co jiného praví, nepíši, po
cestě co se děje, ač jest tak. Ex Krumlow sabbato post Assumpcionis beate
arie virginis, anno oc 1514. Vilém z Pernšteina a na Helfnšteine oc.

Urozenému pánu, panu Zdenkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, nejvyššímu purkrabí
ažskému, pánu a příteli mému milému.

*) Rotmistři vojska Pražského a městského z Čech oznamují v odpovědném listu Wolfgangovi a Liu-
rtovi z Lichtenšteina v neděli po sv. Vavřinci 1514: „Jakož ste nám skrze samy sebe i služebníky své ně-
ré pacholky, kteréž s námi k potřebě krále JMti pána nás všech milostivého táhnú, neohradivše proti
Kské, kniežeti Bartholomějovi JMti ani pánóm hajtmanóm toho vojska ani nám, bez všelijaké slušné pří-
y ukrutně zranili a ssekali; kdež my vám toho déle trpěti nemohúce, s takového svévolného pychu a lech-
stí podle možnosti mstíti chceme. A protož tímto listem cti naše i všech tovarišuv a pacholkú našich,
řf v našich rotách jsú, proti vám, služebníkóm a poddaným vašim, tak jak na dobré lidi sluší, ohraženě
eti chceme.“ (Cop. v arch. Třeb. Hist. 3623.)

99.

Zdeněk Lev z Rožmitála Vilémovi z Pernšteina v příčině tažení knížete Bartoloměje do Uher. Dat. na Blatné 1514, 23. srpna. AČ. VII. 177.

100.

Pražané Vilémovi z Pernšteina: děkují za oznámení, co se bylo s válečným lidem jich pod knížetem Bartolomějem z Minstrberka na cestě do Uher stalo, i oznamují, že lid ten do Uher vyslali jen na pomoc králi Vladislavovi.

V Praze (1514, 25. srpna). — Opis arch. Třeb. tern. 3625 č. 9.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane prieteli náš milý! Což nám oznamovati ráčíte o lidech s kniežetom JMtí od nás vyslaných, a z které příčiny to nám věděti dávatí ráčíte, tomu jsme vyrozuměli. Kdež VMti, jako svému milému panu prieteli, s pilností děkujem, že nám to, což by nám mohlo býti ke škodě, před časem, čehož bychom se vystřící mohli, oznamovati ráčíte; neb my to v paměti majíc, VMti vším přátelstviem u nás spomínati chcme. Než abyšte věděti ráčili, že jsme těch lidí pro žádnú jinú v světě příčinu nevyslali, než pro tu pilnú a téměř poslední krále pána našeho najmilostivějšího potřebu, pro kterou nás s pilností žádati ráčil. Pak my o tomto nic nevíme, děje-li se co mimo to, a knieže Bartoloměj JMt nám také nic jest o tom neoznámil. A té my naděje jsme, že knieže JMt ani hajtman náš v jiné se dávatí nebudú, mimo JKMti potřebu a nad naše jim poručenie. Však pro vyvarovanie horšieho my to, což spěšně býti muože, přezvědětí chcme, abychme věděli, co dále činiti máme. A jestliže by co mimo náš úmysl přišlo, že bychme toho neradi viděli, ani tiem vinni býti chtěli. Datum Praha [sic] fer. VI. post. Bartholomaei.

101.

Vilém z Pernšteina Janovi z Lomnice: o opatřeních proti jich nepřátelům při dvoře královském; o záměru knížete Bartoloměje.

V Židlochovicích 1514, 4. září. — Opis arch. Třeb. tern. 3625 č. 11.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych vám, byšte zdrávi byli a dobře se měli. Bych vám psal co, nevím, než co ví pán Buoh. Pan kanclér,* ten byl u mne na Krumlově, a ten předse jede. A jinému nerozumiem, než ta svornost, kterou ste zednali v Hoře**) mezi námi, že ta tak sama v sobě jest a bude buohdá. Pak což se tam těch Procků***) a jiných dotýče, jáť jiného vám neumien psáti, než žeť pan kanclér o to věrně bude státi, aby svojoj konec vzali. A s tím jede

A co se pak vyššieho [sic] dotýče, o kteréhož mi píšete, co arcibiskup† praví, také pan kanclér již tu neví ani po těchto spuosobích co vidí, co se děje, a žeť vo všecko bude před králem JMtí mluviti při panu kardinalovi.††)

Než co se mého psanie naposledy vám dotýče, odkud by měli vyjít listové králi i všem stavuom i osobám, jakož pomníte, v této naší jездě do Uher velmi nám jest věc platná, s kým činiti máme.†††). Panu kancléřovi se zdá, že jest se věc lepší a rozumnější nemohla vymysliti k našim potřebám a toho člověka zkáže.

A protož dajte vy to rozumně věděti pánu z Roznberka a panu Lvovi, co já pod tím obmýšlím, aby tomu dostatečně rozuměli a s své strany také to jednali, neprodlévajíc. Jáť píši jako ten, že bych dobrého těm pánóm přál jako sám sobě. A chceme-li rozumu užívati a jím se spravovati, ufáme pánu Buohu, že dobře stane a lotróm konec uděláme. Mějtež se dobře. Ex Židlochowicz fer. II. post Egidii anno oc XIII°. Vilém z Pernšteina na Helfnštaině oc.

*) Ladislav z Šternberka. **) Prátelský sjezd v Hoře Kutné konán na konci měsíce června 1514 od pánů českých, kdež na společném jednotném počínání se usnesli. ***) Procek Malý z Cetné a Albrecht Rendl z Oušavy, pomocníci kníž. Bartoloměje z Minstrberka.

†) Arcibiskup Kaločský Řehoř Frangepani. ††) Kardinál arcibiskup Ostřihomský Tomáš Bakáč. †††) Tomu artikuli abyšte ráčili vyrozuměti, že mní o cesaře. (Přípis pana J. z Lomnice.)

[Cedule:] Muoj milý pane bratře, prosím vás, pošlete k těm oběma pánóm, nemeškajíc, na koníku někoho; a co vám dadie za odpověď, pošlete mi to do Prostějova nemeškajíc; za to vás velmi prosím.

A co se pana kancléře dotýče, tiem jisti buďte tak vedle jeho slov, které jest ke mně mluvil, i ode mne také poněkud raddu mú slyšel, že se společně v ničem děliti nebudem. Jakož sem já pak králi psal list vedle jeho zdání jeden, a tomu panu Šidloveckému, ač s ním znám velmi nejsem, psal sem druhý, ale naň na pana kancléře ukázav, co s ním mluvití bude.

A teď vám posielám artikul, jaké se zkurvysynstvo jednalo; oznamte je pánóm těm. Také sluší těm pánóm nespati. Já jako ten, kterýž sem s sebe složil ty věci, ale proto poznají to, že věrně budu pomáhati vedle své největší možnosti.

Než v tom mějte velmi velkou pilnost, a Janovi synu o též sem poručil: lidé, kteří jsú z Moravy tam, ne s toliko ty, které jste poslali, ale i jiné, ty, kteříž jsú tam na službě, jakž muožete, z Uher vymluvte. Mnoho dobrého tiem uděláte.

Co se Slezákuov dotýče, těch já sobě mnoho nevážím.

Toto abyšte věděli, ale to zachovajte, že kněz Bartoloměj pravil panu kancléřovi, (ale prosím vás, mlčte), že prostě chce v Rakúsích zuostati s těmi lidmi, a že má nějakú námluvu s některými poddanými cesařskými. Bojím se, by grof Petr také v tom nebyl.

Než tiemto své psanie zavazuji: ktož nemá, a své škaredě ztratil a utratil, a chce zase mieti, že musí lotrem i lhářem býti; a to u sebe za poctivost on bude jmieti, aby tiem statku dobýval.

Tento artikul pošlete pánu z Roznberka i panu Lvovi, a napište jim, že sem já vám psal, abyšte jim jej poslali. Pan Šidlovecký, by něco jiného jednal, dobře by udělal.

Muoj milý pane bratře, chcete-li vy výstrahu ciesaři dáti sami od sebe, to muožete učiniti, ale mne nemenuojte. Neb jistě mi věřte, že bych já se ciesaři JMti z úmysla nerad tratil [sic], než puokudž bych znal, že JMti vděčno jest, radši bych slúžil, pokud by mi možné bylo, ač já JMti mohu málo učiniti a téměř nic.

Pan kancléřtě byl u mne i na Židlochovicích; o ty věci o všecky sme dostatečně mluvili, i poněkud pamět sem jemu znamenal. A tiem budte jisti: vedle pana kardinála že všecko činiti bude.

102.

Petr z Rosenberka a Zdeněk Lév Vilémovi z Pernšteina: těší se z toho, že k nim přistoupil. Dat. v Strakonících 1514, 10. září. AČ. XI. 167.

103.

Vilém z Pernšteina slibuje Petrovi z Rosenberka a Zdeňkovi Lvovi, že chce s nimi státi za jedno. Dat. v Prostějově 1514, 14. září. AČ. XI. 169.

104.

Vilém z Pernšteina Černčickému, hejtmanu kraje Hradeckého: že o sjezdu v Benešově žádné zprávy nemůže podati oc.

Na Pardubicích 1514, 23. září. — Opis arch. Třeb. tern. 3631 č. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a prieteli milý! Což se toho sjezdu dotýče, kterýž byl v Benešově, oznamujete mi: mně nic o tom vědomo není. Při tom mi posíláte priepis listu od najvyššího pana purkrabí: hotovost já chválím a k té rád pomáhati budu, na čemž bychom kolivěk zespolka zuostali; neb bych rád všecko dobré viděl tohoto královstvie, jako kto, i našich krajuov. Žádáte, abych vám k tomu radil: bych tomu uměl rozuměti aneb v tom co věděl, rád bych to udělal: ale když čemu nerozumiem a v ničemž nic nevím, k čemu raditi? Než mnůt bohdá dobrého nic rušeno nebude, ale však tak, abych to dobré také poznal. Neb pán z Roznberka i pan Lev list sú mi psali do Moravy, ale o těch sjezdích sú mi nic nepsali, a ten mi psali nedávno. Pak pan kancléf, ten byl u mne na Židlochovicích, ten mi o tom nic nepravil, by jaký sjezd měl býti v Benešově. Syn muoj také přijel z Hluboké, ten mi také o ničem nepravil, ani o ničem ví, ani on na něm byl.

Milý pane Černčický! Jakož mi píšete, což se škody dotýče, kterúz nynie chudým lidem udělali: znám, že o tom péči máte; já vám z toho děkuji a tolikéž bych zase chtěl pečovati i pomáhati proti takovým zradám. Než jáť se s lotry o patici dráti nebudu, než bude-liť vuole boží, žeť na to mysliti budu, ač nebude napraveno lidem mým, žeť té škody, kteráž se jim stala, budu mstíti, na žádnú svú škodu větší se neohlédaje. Dán na Pardubicích v sobotu po s. Matúši léta oc XIII°.

Vilém z Pernstaina na Helfenšteině.

105.

Ladslav z Šternberka Vilémovi z Pernšteina: že císař Maxmilian popudil Vasila knížete Ruského k boji proti Sigmundovi králi Polskému, jehož král Vladislav jako bratra svého opustiti nemíní; o zamýšleném sjezdu při sv. Martině, o odporných rádcích a pletichách při dvoře královském.

Na Budíně 1514, 5. října. — Opis arch. Třeb. tern. 3634 č. 3.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám rád přál. Račte věděti, že jest mne král JMt ráčil poslati na Bačku [k] panu arcibiskupovi, a to z té příčiny, aby jel k císaři v poselstvie od pána našeho. Neb račte věděti, že jest císař svého posla poslal do Moskvy a zbouřil naň Moskevské knieže; jakož pak Moskevský na krále Polského JMt táhl, a dobyl mu Smolensko. Také poslal do Říma, žádaje na otcí svatém, aby ho dal v kledbu. Při tom také na JMt zbouřil Pruského mistra i ten Iflant, nemaje k JMti žádné příčiny, než právě ze zlé vuole. Tu král Polský králi pánu našemu pana Kristofa jest vyslal, žaluje JMti, co mu se děje od císaře a beze všeho JMti provinění, prosíc JMti jakožto bratra svého, aby ho JMt neráčil opúštěti pro ty křivdy takové, kteréž císař JMt beze všeho JMti provinění činí. Pak pan arcibiskup pojedje k císaři JMti, mám za to, že s tím: jestliže by císař těch svrchupsaných věcí neráčil opustiti, že by král JMt krále Polského JMti jakožto bratra svého vopustiti neráčil. Kdež se mně zdá, že jest slušné, aby pán náš JMt krále Polského JMti v takové věci neráčil opustiti, kteréž císař JMt proti králi Polskému před se vzíti ráčí nekřesťansky; a mám za to, že se tudy to zpříeznění stěžkem nezruší mezi císařem JMti a pánem naším, jestliže císař JMt té věci, kteréž jest proti králi Polskému vzíti ráčil, nebude ráčiti změnití.

Druhé račte věděti, že král Polský JMt ráčil jest znamenitého posla k císaři JMti vypraviti, při tom i s nějakými dary. Pak císař krále Polského posla JMti slyšeti jest neráčil, tu kdež jest JMt našel; než musil za JMti jeti několik neděl, a těch darů, kteréž mu král Polský JMt ráčil poslati, vzieti jest neráčil. Tu jest Moskovský knieže svého posla také měl. Toho jest císař ctil i [s] sebú na lov brával, i na lodě, ješto jest někde přes vodu jel, k sobě ho vsaditi ráčil. Pak to sobě král Polský JMt velmi obtěžuje takového posměchu, kterýž jest se JMti i JMti poslu stal; i pánu našemu to libo není. Ale však račte věděti, že proto při JMti lidé jsou a zvláště Uhři někteří, že by toho poselstvie neradi viděli a ruší to, jakž mohou. Ale mám za to, žeť toho bohdá nedovedú.

Pane bratře muoj milý. Psal sem byl panu purkrabí do Čech, že sem to na králi JMti obdržel, že ten sjezd jest měl před se jíti o svatém Martině. A Rendl to zvědév, i dal králi ten list, kterýž Pražané JMti píší, a také kterýž JMti kněz Bartoloměj píše, i také tu ceduli, kteréž JMti též píše, v kteréž jest se sám svú

rukú podepsal. Pak král JMt ráčil jest mi listy ty i s tou cedulí poslati, a ráčil mi rozkázati, abych JMti k tomu radil. I šel sem hned s těmi listy k JMti a pověděl sem JMti, že já k těm listóm neumím raditi, a to proto, že nevím, co jste se jim zapsati ráčili; druhé, že já kněze Bartoloměje ceduli nerozumím, v které se jest rukú svú podepsal, a že se mně zdá, jako by bylo kus odpovědi. „Než milostivý králi, poněvadž jsú některé osoby, kteří jsú VKMti k takovým zápisóm radili a VMt k tomu uvedli, nechť voni k tomu radie.“ Pak Rendl sepsal tuto ceduli, kteréž vám i s těmi listy posielám. Pak král mi ji poslal; i šel sem zase k JMti, i pověděl jsem JMti, poněvadž jsú z těch zápisú, kteréž jest král Pražanóm učiniti ráčil, některé kusy vypsane dali, že JMti prosím, aby mi ráčil všecken přípis toho majestátu rozkázati dáti, a že já JMti také odpověď na to dáti chci, pokudž mi náležeti bude; neb že JMt dobře rozuměti muože, že se tu dotýče stavu panského i rytierského, a když oni o tom zvědí, že oni také k tomu mluvíti budou to, což k tomu příslušetí bude. Nemohl sem toho zednati.

Při tom sem znal, že jest vo to Rendl usiloval, aby to vždy zkazil, aby z toho sjezdu nic nebylo; neb jest mluvil před Dobřanským: „Nebudeš z toho nic, aby se vo mne a vo druhého měřili.“ I řekl mu Dobřanský: „A což pak chceš, aby pro tě celé královstvie zahynulo?“ A on mu zase řekl: „Ba, nerci královstvie, ale všecko aby zahynulo, leda já místo měl.“ Pak to sem já králi JMti všecko oznámil, jaký jest on člověk a že by on nedbal, aby všecken svět zahynul, aby on místo měl, a že jest tu ani VMti nevymínil. I tu sem zednal, že král JMt k tomu ráčil svoliti, aby ten sjezd byl předse, a ráčil mi rozkázati, abych psal do Čech, do Moravy i do Slez těm, kteréž by ráčil JMt míti při sobě, ješto byli by stranám trpěliví. Pak Rendl to zvěděv, šel jest králi. Co jest s JMti mluvil, toho nevím a věděti nemohu. Než hned ho král s panem Kostkú kniežeti vypravil, a tu zase přijev, přinesl jest tyto artikule sepsané, kteréž vám teď posielám. Tu sem já králi JMti šel a s JMti sem mluvil, co sem najlépe uměl, podle rozumu svého JMti sem to předložil, co by JMti i nám všem JMti poddaným z toho zlého přijíti by mohlo, jestliže toho roku předse položiti neráčí. I zjednal sem, že JMt poslati ráčil Jana Dobřenského kniežeti Bartolomějovi, napřed aby pověděl, co s tou cedulí míní, v které se jest rukú svú podepsal, a druhé, že ho JMt žádá, aby tomu roku odporen nebyl, aby stál. I dal jest tuto odpověď, což mu král JMt po panu Kostkovi a Rendlovi vzkázati ráčil, že na tom stojí. A při tom JMti tento list píše, kteréhož vám také přípis posielám.

I muoj milý pane bratře, když sem znal, že jest již ten sjezd zkažen a předse že svého pruochodu míti nemůže, a že knieže i Pražané navedeni jsú, aby nestáli leč jim král prve to všecko učiní, což jest se jim zapsati ráčil: tu sem JMti předložil, co JMti i JMti dědicóm z toho zlého přijde i všem JMti poddaným, i jak slovo JMt po sobě nechá a s čím na onen svět puojde. Mlčel jako sen.

Protož, muoj milý pane bratře, znajíce takovú věc, račte jiným oznámiti a vo to se srovnati i s stavem rytieřským, na čem to postaviti ráčíte, abyšte to, což muož najspš, k konci přivedli. Neb jistě mi věrte, jestliže se sami neopatříme, pánem naším jistě zkaženi budem. A protož by mi se zdálo, abyšte někoho sem vypravili s nějakým poselstvím dobře tuhým; neb já nic odolati nemohu, a což mi dnes koli přidí [sic], nic mi nazajtří nezdržie. A tím račte jisti býti, že slovy svými nic JMti neulevuji, což by k jinému špalku mluvil. I znajíce to, račte již to opatřiti rozumy svými; mnůf nic neschází a sjíti bohda nemá. A s těmi lidmi nic činiti nemám, aniž sem s kterým ještě slova mluvil. Datum Budae fer. V. post Francisci anno Domini MV^cXIII^o.
Ladslav z Šternberka.

Když sem vám byl tyto listy již napsal a chtěl sem vám ráno poslati, poslal po mne král a tu mi pověděl: co se měst dotýče, že ty stanú, než knieže že ten nestane z těch příčin, které jest voznámil. Pověděl jsem JMti, poněvadž města stanú, že já již podle prvnějšieho VMti poručenie ty listy rozeslati chci. Co se kniežete dotýče, mám za to, že ho ti páni za to také velmi prositi nebudou, vo to slyšení. Než co sem srozuměl, když tu budú, že se dá srovnati. Neb to žádný nešikuje než Rendl, a to proto, že se sám za se bojí, a že by rád, aby jeho věc mohla s jinými srovnána býti. Arcibiskup i Pětikostelský jistě k němu žádné lásky nemají, to já dobře vím, neb sú se mnú vo to mnoho mluví, a zvláště biskup Pětikostelský; neb dvorné věci šikuje, a bojím se, že něco splete, ale že to, co jest, nemohu věděti. Než to vím, že jest krále na něco navedl, ukazuje mu v tom něco dobrého. A JMt jest hned hotov k tomu přistúpiti. Než nemohu toho na králi žádnú měrú zvědět, co jest; než tomu dobře rozomím, že jest vo někoho. Co se hospod dotýče, těžko vo ně bude, však kterou budu moci vám nejlepší, postarám se vo to i synóm vašim.

Ruka má: Ladslav z Šternberka oc.

106.

Zdeněk Lev z Rožmitála Petrovi z Rožmberka: že mu psal Vilfm z Pernšteina, a on Lev že zase jemu odpověděl v příčině jízdy ku králi do Uher. Dat. na hradě Pražském 1514, 7. řjna. AČ. VII. 106.

107.

Zdeněk Lev z Rožmitála Petrovi z Rožmberka: že Vilfm z Pernšteina v úterý 13. ledna přijel na Pardubice, a manželka Vilémova že ten týden zemřela. Dat. na Blatné 1515, 26. ledna. AČ. VII. 113.

108.

Chebšf poslají Vilfmovi z Pernšteina do Var dva soudky medoviny, a poroučí se do jeho přízně.
(V Chebě) 1515, 11. května. — *Konc. arch. Chebského, Kasten CI.*

Hern Wilhelm hern vom Pernstein oc. Wolgeborner vnd edler her! Vnnsrer gar willig dinst euern g. mit vleis zuoran. Gnediger her, wir vernemen, wie eur

gnad dieser zeit in Kayser Karls Pade sein sol; vnd dieweil wir vns zu eurn g. albeg vnd ye aller gnaden vnd guts versehen, gezelet vnd noch anicz alle gnad bey eurn gnaden befunden, vnd des hinfur keinen zweiucl haben, schicken wir eurn g. hiemit zwey veszlein vnsers mets, domit wir eur gnad vereren, mit allen hoen vleis bitende, den vnd solch geringe erung in gnaden annemen vnd den sundern guten willen fur die werck vermercken, vnser vnd der vnsern gnediger herr wie bishero sein vnd bleiben. Das wollen wir vmb eur gnad als vnsern besundern g. herrn gar willig vnd gern verdinen. Geben am freitag noch Cantate anno 3c decimoquinto.

109.

Vilím z Pernšteina děkuje Chebským z přátelské vůle, a slibuje v jich potřebách přátelsky se ukázati.

V Karlových Varech 1515, 14. května. — Orig. arch. Chebského, Kasten CI.

Službu svú vzkazují, moudří a opatrní páni a přátelé moji milí! Z přátelské vuole, kterúž ke mně máte, velmi děkuji, a když bych já mohl vám k vuoli v vaší potřebě co učiniti, tím jisti budete, že učiním rád i všecko přátelství vokáži. Na to se ubezpečte. Dán v Vařích v neděli před s. Žofii léta M^oV^{co}XV°.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině.

Moudrým a opatrným pánuom purgmistru a raddé města Chba, přáteluom mým milým.

110.

Král Vladislav Vilímovi Kostkovi z Postupic, nejvyš. mincmistru královstvie Českého: „Psalit sme již nejednú prikazující, aby urozenému Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, věrnému našemu milému, ten plat, kterýž na minci naši zapsaný má a jej za své peníze koupil, platil a vydával, a to také, což jemu zadržáno jest, spravil. I píše nám opět týž Vilém obtěžuje sobě to, že se jemu vedle rozkázání našeho a zápisu jeho dosti neděje, proše nás v tom za opatření; pakli by vždy jemu tozadržováno a zadržalé spraveno nebylo, že by se již musil vedle listu zachovati. I poněvadž on věci spravedlivé žádá a ten plat za své peníze koupil, a vždycky prve jemu i tém, kdož ten zápis měli, takový plat se vydával: přísně přikazujem a tak konečné míti chcme, aby ty témuž Vilémovi častopsanú sumu bez odtahuov a všelijakých odporuov vydával, a to, což jemu zadržáno jest, to také zaplatil . . . Také sme prve poručili, aby témuž Vilémovi sto hřiven stříbra vydal; i srozuměli sme tomu, že si toho neučinil, nébrž i to stříbro, kteréž první mincmejstr jemu na to odkládal, vzal. I poněvadž jemu toho darmo nedáváme, poroučíemeť s pilností, aby také na zaplacení těch sto hřiven stříbra stříbro odkládal a jemu je, což najsplíše muožeš, zaplatil. Neb on Vilém za nás pět set zlatých dal, a listy, kteréž na nás na tři tisíce zlatých byly, vyplatil. Datum Bude, sabbato die post octavam Omnium Sanctorum anno 3c XV^{oa} = v Budně 1515, 10. listopadu. — Orig. někdy ve sbírce Donnebauerové.

111.

Purkmistr a rada města Olomouce Vilémovi z Pernšteina: aby Bojanovští a Beneš Vahaňský spoluobyvateli jich práva jemu přiřknutého užití dali.

(*V Olomouci ok. 1515.*) — *Form. arch. měst. Brna č. 97.*

Urozený pane, pane nám příznivý! Službu svú VMti vzkazujem. VMti oznamujem, že spoluobyvatel náš jménem Jiřík Hefftar, maje spravedlnost podle přibuznosti k statku pozostalém[u] po nebožčíku Václavovi Brodském, totiž k vinohradóm i k jinému statku v Bojanovicích, v Němčičkách a v Gurdějově*) i jinde, kdež by se čeho doptati mohl; kdež pak když týž spoluobyvatel náš po tom statku stál, překážka se jemu v tom a zmatek děl i podnes děje od jednoho VMti poddaného jménem Pavla Březohlávka z Prostějova, kterejž nejša žádným přirozeným přítelem téhož Václava Brodského, než prostě svévolně témuž Hefftarovi překážku činil a činí. Jakož pak i ta věc na pana Šarovce před někderým časem podána byla, zda by je o to srovnati mohl. Ale poněvadž týž Březohlávek k něčomu [sic] slušnému přistúpiti nechtěl, ráčil jich k tomu podati, aby sebe právem hleděli, a tak to obojí strana přijavši, k orteli i k vyššímu právu dokládali jsú. Ale když z práva ortel ku polepšení témuž spoluobyvateli našemu a právu jeho přišel, tu opět znovu tepruv nad právo a spravedlnost týž Březohlávek jemu zmatky a Bojanovščí divné odtahy a trmačky činí, k velikým nákladóm i škodám člověka našeho připravující; kdež jsme my vždycky ti byli, kdyžkoli VMti lidí jaká potřeba byla, že jsme je rádi fedrovali a každému práva užití dali. A protož VMti dle spravedlnosti prosíme, že VMt ráčíte i Bojanovským i panu Benešovi Vahaňskému psáti a rozkázati, aby již takových bezpotřebných a nad právo neobyčejných odtahuov zanechajíc, spoluobyvateli našemu konec učiníc, práva jeho obdrženého jemu užití dali, aby skrze takové jejich odtahy dalších škod a nákladuov uvarován býti mohl. Kdež VMt znajíce takovou věc, a že my podle slušnosti spravedlivého žádáme, ráčíte rozkázati spěšný konec učiniti; a my toho VMti rádi zasluhovati budem.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššímu hofmistru království Českého oc, pánu nám milostivě příznivému.

*) Kurdějov u Hustopeče.

112.

Zdeněk Lev z Rožmitála Jaroslavovi z Šelnberka: jak by se měli stavové panský a rytířský zachovati k Pražanům, aby o to s Vojtěchem z Pernšteina a otcem jeho Vilémem rozmluvil, poněvadž jmu také jest potřebí o svobody stavovské státi jako jiným; oznamuje, že pan hofmistr (Vojtěch z Pernšteina) se oženil (s Johankou z Wartnberka) oc. Dat. v Budíně 1516, 7. února. AČ. VII. 151—152.

113.

Vilém z Pernšteina domlouvá Olomúckým, že mu stali poddaného člověka.

V Hranicích 1516, 1. června. — Form. arch. měst. Brna č. 97.

Litterae domini Wilhelmi. Páni Olomučané! Stali ste mi člověka, kdež vám úředník muoj psal, abyšte mu oznámili, proč jste jej vsadili. Odpovědi jste mu žádné nedali. Synu mému, kterémuž jsem k spravování poručil bez sebe, také jste mu nic neoznámili, aniž jste jemu co věděti dali. Jáť jsem vám toho neprovinil svou vůlí, jak jsem živ, abyšte měli takovou věc proti mně počíti a učiniti. Pak mně jest mého člověka žel, a žel bude; a vy, kteříž ste nyní na radě, muož to některý z vás poznati, že toho litovati budu. Ex Hranic Dominica ante festum Bonifacii anno domini XV^{co}XVI°.

Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně.

114.

Olomučané oznamují Vilímovi z Pernšteina, proč stítí dali poddaného jeho člověka.

V Olomúci 1516, 9. června. — Form. arch. měst. Brna č. 97.

Responsio desuper dominorum Olomucensium. Službu naši VMti vzkazujem, urozený pane, pane nám milostivě příznivý! Ráčili ste nám psáti, že jsme VMti člověka sfali, a úředníku VMti, proč by člověk ten vsazen byl, když nám psal, odpovědi jsme nedali žádné oc. K tomu jse, milostivý pane, známe, že jest stat, a dá-li Buoh, spravedlivě a vedle práva se prokázati může. Úředníku také jsme odpověď dali, a Vašek téhož státého otec tu odpověď vzal u purkmistra. Při konci VMt dotýkati ráčíte, že VMti člověka toho žel jest, a ti, kteříž nyní na radě jsú, někteří z nich někdy mohú poznati, že toho VMt litovati ráčí oc. Že bychom k tomu měli VMti mnoho psáti, není potřebí, poněvadž VMt víte, že mámy pána a krále, který ač JMKská ješče léta svá nejmá, však jest pán náš najmilostivější. Před JMKskú chcem prokázati, že jsme proti právu nic neučinili, než vedle povinnosti, kterúž jsme zavázání právu, tak jsme se zachovali, jak právo káže. Kdež víme i známe do VMti to jako do pána spravedlnosti milovníka, když se VMti téhož člověka skutek oznámí, že tu nelibost, kterúž nyní snad VMt k nám nésti ráčíte, změnití ráčíte. Kdež pak i v pravdě to mluvití muožem: bychom VMti a syna milého VMti pana hajtmána JMti nešanovali, často bychom poddané VMti trestati musili. Než což muožem snášeti i zevně příliš proti právu není, to vždy snášíme, chtěce se VMti i JMti zachovati. A tím druhdy jest, že sobě svévolní i zlí příklad berú i o něco se horšieho pokúší, jako nebožčík učinil, člověka zevně zbivši, velmi zranil, který glejt měl, maje právo v městě. I proto žádnú jmierú jináče se jemu státi nemohlo, než vedle práva, a nic jsme všetečného před se nebrali. Ex Olomúc, feria II^a Primi et Feliciani, anno domini XVI°.

115.

Jan z Pernšteina Olomúckým: že není pravda, aby otec jeho Vilém z Pernšteina jim byl odpověděl; žádá je, aby rozšiřování takových řečí zastavili.

Na Tovačově 1516, 23. června. — Form. arch. měst. Brna.

Múdrí a opatrní páni oc. Zpraven sem, kterak v městě vašem řeči jsú o panu otci mém i o mne, že by vám pan otec muoj odpověděl; a ty věci zjevně se u vás v krémách hlásají, neb sem to od těch slyšel, kteříž sú to v Olomúci slyšeli. Jak pan otec muoj, i já na to sme nikdy nemysleli a nemyslíme, a pán Buoh nás toho uchová, abychom to před se bráti jměli, kdež svú pečeť máme, abychom se nad ní zapomenuli. Pak poněvadž pečeť svú při landfridu jmáme, jináče buohda neučiníme; neb to známe, co to na sobě nese, kto by komu v mierné a pokojné zemi pod řádem a pod landfridem odpověděl. Pak divná mi jest věc, proč vy takových nepravých a nešlechetných řečí, kteréž k lechkosti naší poctivosti jsú, v městě svým dopustíte. Ale není div; jak ste nám jiná přátelstvie okazovati počali, tak toto. Pak já toho na vás žádám, že vy takové věci zastavíte. Chcete-li to učiniti aneb nechcete, odpověď mi dajte, ať já se vím čím spraviti. Ex Tovačov, f. II. ante festum S. Joannis Baptiste, anno domini oc XVI.

Jan z Pernšteina a na Tovačově, hajtman markrabstvie Moravského.

116.

Vilém z Pernšteina pánům a rytífům na sněmu v Benešové shromážděným: touží, že ustanovení sněmu loňského v příčině dluhů a důchodů královských zůstala nevykonána; napomíná slovy důtklivými k svornosti stavův, aby království České nevzalo škody. (Užito Palackým v Děj. V. b. 313.)

V Pardubicích 1516, 4. července. — Souč. opis arch. Třeb. Historica 3671 fol. 23.

Službu svú vzkazují, urození páni páni, urození a stateční rytieři, urozené vládkyky, páni bratři a páni přátelé moji milí! Vaší Milosti muož v paměti býti, na předešlém sněmu zě jsem VMtem pověděl, což se dluhuo těch dotýče, kteréž jsou v tomto království přišly, na čem byste se všickni ustanovili, že mnou nebude nic scházeti. Ale však na zpuosob tento: předkem a napřed, aby zámci, kteříž příslušejí králi a zemi, i všeliké duochody, kterýmiž se jmeny mohú jmenovati, aby to všecko napřed zemi v ruce uvedeno bylo. A země mající to v moci v své, aby to zřiedila a ten rád udělala tomu, kohož volí sobě poručila, k zpravování spravedlivému, a z toho již dluhové aby placeni byli ti, kteříž jsou spravedliví a zač jsou lidé slibovali.

A tak, jakož jest to všecko na předešlém sněmu zřiezeno a zapsáno, komu jmá z těch duochoduv dáváno býti a jak, a na to jsú ke dskám relatorové a ne-

božtíka krále JMti povolenie a rozkázanie: a proto se tomu i podnes dosti nestalo a neděje, než o první věci se křičí, a tím své přikrývají, aby předse drželi. Pak taková držení jak jsou k užítku vši obci tohoto království, račte to rozvážiti! Pakli jsou k škodě, proč to ráčíte trpěti, škodu i posměch, a hanebný? Pak já pravím, kdyžto těmto všem věcím se dosti stane, kteréž jsou na předním sněmu zjednány a zapsány a králem JMti nebožtíkem stvrzeny i svoleny, a relatorové k tomu jsou, a při tom nestoliko na samém uvázání aby mělo přestáno býti, než aby to ukázáno bylo od té chvíle, jak jest to dskami zapsáno a relatorové na to jsou, a královské povolenie jest i snad rozkazování mnohá, kterýmž dálo-li jest se dosti, to račte rozvážiti. Pak ti užtkové od tej chvíle na to-li jsou se obracovali, jakž jest zapsáno na tom sněmu, na kterémž jsme se svolili a relatorové k němu jsou! Pakli se kam jinam dávali a tu se nedávali, kde jsou se měli dávat, to již račte rozvážiti.

Neb jmá-li to býti, aby někto, vnikna v něco, chtěl to držeti a užívati proti rozkázání královskému, proti svolení zemskému na sněmu obecním učiněnému, a přikrývati tu věc cizí věci předešlou? Ješto rád a právo jest a muož každý viniti, kohož chce, z předešlých věcí, jestliže mu se zdá, že jest co neřádneho dělal kdo, a od sebe sám učiniti, což učiniti má. Neb jakž se zámkuov, Hory i těch duochoduov, kteréž v městech jsou i jinde, kteréž králi a zemi přísluší, užívá, to račte vy rozvážiti, a děje-li se tak vedle sněmu zuostalého a královského povolení. Pakli se tak neděje a děje se jináč, abychme jměli hotové v bláto metati a užítku zemi nečiniti z toho, než z svých statkuov své dávat: u mne jest věc obtiežná a nerad bych se toho dopustil.

Milí páni, když tyto věci na konci postaveny budou, předkem a napřed, beze všech ocasuov, aby to již země v moci měla, a ktož co užíval v těch časech, aby to ukázal počtem před zemí, ktož k tomu voleni budou: tehdy já, na čemž se kolivěk svolíte všickni, což se již pomoci dotýče na ty dluhy, mnou nemá nic sjíti, a vedle Vašich Milostí chci všecko učiniti, co bych měl spravedlivě učiniti, jako jeden z obyvateluov království tohoto, podle nejbohatšího aneb najchudšího, podle statku svého. Než dokudž tyto věci na konci nebudou, račte mi věriti, že já se v nic nedám, v žádnú pomoe, to VMti oznamuji.

Milí páni, račte mysliti na toto království! Nebudem-li v svornosti všickni stavové tři a práva svého pruochoodu nebudem-li jmiti, aby pod tím bohatý chudému nemohl křivdy činiti, než aby každý při své spravedlnosti zuostati mohl, tak dobře chudý jako bohatý: bez toho (muoj rozum nejní) jiná všecka jednání nemohou na konečném kruntu státi, ani na stálém ani na bezpečném. Krále majiece, nemáme vedle let JMti. Zriezení v zemi žádné není dostatečné. Na hajtmanech v krajích zavazovati není velmi bezpečné; práva všecka když svouj pruochood měla, proto mnoho nedostatkuov při hajtmanech bylo. A nad to kdyžby práva nešla, co bude!

Jest božie dopuštění. Od pohanuov ani od křesťanuov z milosti boží kažení nejsme v tomto království. Máme-li je sami sebú zkažiti a při tom i sami se i toho krále, pána našeho mladého, o ně připraviti? Neb bude-li zkaženo, malýť z něho užitek jmíti bude. Jaká naše hanba i také po našich smrtech zlé připomínání o nás bude v jiných královstvích a zemích! Tu nedějí: tento práv a tento křiv. Než když zemřeme, smiešejíť nás všecky spolu, tak dobře pravého jako křivého. Račte na to mysliti a cest nějakých pohledati, pajchu i všelikú zlobivost odložiece od sebe, aby pro malé věci veliká zkáza nepřišla!

Ač by potřebí bylo o tom více psáti, ale VMtm jako múdrým dosti jest na tom. A také vím, že VMt o tom o všem lépe víte a lépe tomu rozumíte, než já na to umím mysliti. Ale však poněvadž jsem vždy jeden chudý pán v této zemi a obyvatel, svůj úmysl vedle povinnosti své oznamuji jako ten, kterýž bych tohoto království rád všecko dobré a poctivé viděl a jemu rád ve všem slúžil, v čemž bych mohl. Bych snad mnoho více psal, ač jest i tak mnoho, snad by někto řekl, že nějakú kroniku píší. Chci na tom přestati. Datum Pardubicz feria VI. in die sancti Procopi, anno domini 1516. Vilém z Pernšteina a na Helffenšteineň.

Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným rytieřóm, urozeným vládykám, nyní v Benešové na sněmu shromážděným, pánuom bratřím a pánuom přátelóm mým milým.

117.

Jan z Pernšteina Olomouckým: aby mu pověděli, proč brání kupcům svým prodávati zbroj lidem jeho, kterým on poručil koupiti ji pro potřebu svou i zemskou.

Na Tovačově (1516, 31. srpna). — Form. arch. měst. Brna č. 97.

Múdrí a opatrní páni přátelé milí! Vězte, že sem rozkázal lidem svým zbroje kupovati pro potřebu svú i vší země. I spravují mne lidé moji, že jsou chtěli zbroje kupovati u jednoho kupce u vás, ale on že jest jim jí prodávati nesměl, protože by mu bylo skrze vás zapovědino, aby jim jí neprodával. I přátelé milí, já vás za to žádám, že vy mi tu věc oznám[i]te, proč vy kupcuom toho hájíte, aby lidem mým zbroje neprodávali pro potřebu mú i zemskú. Ex Thovačuov dominica ante Egi[dii].

Jan z Pernnsteina.

118.

Vilém z Pernšteina pánům a rytířům v Netolicích shromážděným: dává neobojetnou odpověď o záští mezi Hynkem Bočkem z Kunstatu a Burianem Trčkou na Lipnici, (místněji vyloženém Palackým v Děj. V. b. 324—328.)

V Pardubicích 1517, 28. července. — Opis arch. Třeb. Historica 3686 fol. 15.

Službu svú vzkazují, urození páni páni, urození a stateční rytieři, urozené vládyky, páni přátelé moji milí! Ač nevím, kto mi ráčíte psáti, a také nevím, komu

odpověď dávám, pak kde jste koli ráčili spolu býti na tento čas, toto odpověď má jest: že o takovém rozpisování po krajích málo ani mnoho nevěděl jsem nic, než pan Berka, kterýž jest na Cinnburce, ten mi jest toho rozpisování připsal. A při tom poslal mi připsal, kterak mu pan Špetle starý píše vo jakés vosazenie nějakého zámku, a že by syna svého v tom opustiti nechtěl, radě se se mnú, co má s tú věcí učiniti; a při tom mi posílaje, co pánóm moravským za odpověď dává. Dobře-li mi se zdá, tu sem já jemu dal odpověď, že já s těmi věcmi nemám činiti tak mnoho, než odpověď, kterúž je pánuom moravským dal, že mně se dobře líbí. Než že jest to rada má, aby ty listy všecky bez meškání poslal najvyššiemu panu purkrabí, a jím panem purkrabí aby se o to zpravil. Potom přijel ke mně pan Burjan Špetle též s takovým listem pánuov moravských, také mi jej ukazuje, žádaje ode mne věděti, co má s tú věcí učiniti, a třeba-li jest o tu věc sjezdu položití v kraji. Dal jsem mu tu odpověď, poněvadž se má ta věc nynie jednatí v Mýtě s pány moravskými, mně se zdá, že sjezdu není potřebí, ani odpovědi na tento čas jim dávati. Potud o tom vím, a v pravdě pravím jako dobrý, nic viec.

Kdež mi pak ráčíte psáti, abych jse k tomu přičinil, aby se páni moravští pokojně zachovali a pana Bočka k témuž vedli: věrně sem se o to staral i mnohé práce měl, v tom sebe nelituje, kudy a jak by Morava v království Českým mohla býti a trvati bez pohnutí, znaje toho mnohé zmatky a velmi škodné, jakož pak mnohá mluvení má s panem purkrabí najvyšším bývala sú o to častokrát. Pak kudy ta věc ku pravému konci nepřišla, kto chce právě to rozvážiti, muož najíti, že jest to vina. I ještě bych témuž rád, co by na mně bylo, aby mohl všecek svět v království České pojat býti; já bych to věrně rád přál tomuto království, a mou pomocí, ač dosti nestatečnou, již mnou by tomuto království nic nesešlo, co by jediný mně bylo k poctivosti možný učiniti.

I teď nyní páni moravští i rytieřstvo, kteříž jsú v Mýtě byli, tu jsú ke mně všickni na Pardubice přijeli. Mluvil jsem k nim to všecko, co má věrný přítel k přáteluum mluvíti. A to, což jsem mluvil, by království Český samo mělo to mluvíti, zdá mi se, že by mnoho víc mluvíti nemohlo, ač snad lepší by rozum mluvilo.

Pak já se k tomu jináč přičiniti neumím, než v připsal listu, kterýž mi ráčíte psáti, jím hned bez meškání psáti chci. Než by byl sjezd VMtí, dávno k kterémuž sem já radíval, prosíval, nemohla má řeč místa míti; než ještě při některých sjezdích lechká slova a neužitečná tomuto království jsú mluvena, ač jest tak, a oni je sobě vobtěžují, pokudž jsem já to od některých slyšel.

Také mi ráčíte psáti, co páni moravští v tom vedlé pana Bočka před se berou. Že má vuole v tom není, jistěf páně Bočkovou radou v takových věcech nejsem a buohdá nebudu; ani s jeho věcmi vo takové věci mám co činiti.

Také ráčíte psáti, že podle vašich stavuov stálý jsem. Kdež jste mne tak

nalezli ve všem v tom, a najdete buohdá v tom, v čem mne máte spravedlivě najíti, a což budu míti vedlí stavu učiniti královstvie tohoto, panského a pánuov rytieřstva. A sněm když o to všem krajóm položen bude, chci rád naň jeti, leč by Pánbuoh na mne co dopustil a nemohl bych, ale s plnú mocí poslati, jako bych sám byl. A tu na čemž se všickni stavové ustanoví, panský a rytieřský, ne několik osob, jistě všecko učiním, což dobrý učiniti má vedle spravedlivosti. A při tom aby ve všecky zápisy nabledeno bylo, ne tak, aby je sobě někto chtěl svým rozumem vykládati, než tak, abychme je sobě všickni zespolka rozvázili, co sme povinovati činiti aneb nejsme. Pak kdyžkolivěk ráčíte sněm položití panskýmu a rytieřskému stavu, nedopustí-li na mne Pánbuoh nic, já také meškati nebudu a pojedu, ale však tak, aby všickni krajové královstvie Českého obesláni byli.

Měst já v tu při, co se pana Bočka dotýče, nepřimienuji, poněvadž já slyším, že jsú se v stranu daly; ač jest tak.

Kdež mi ráčíte psáti o statek muoj, kterýž mám v Moravě, že jest v moci mé, (některý jest a některý není), žádajíc toho, abych dal věděti, kterak já s tím statkem chci se zachovati: toho já také žádám, abyste mi ráčili svou radu dáti, kterak bych já se měl s tím statkem zachovati, poněvadž v tom právě sedím a to právo podnikám z toho statku, a k tomu víc než ode třidcíti let, jakž jest zápis udělán za krále Matyáše, kterýž se obnovuje a při kterémž má vdycky pečet jest. Pak jestliže uslyším radu vaši takovou, kteráž by mi s mou poctivostí učiniti byla, jistě přijmu ji rád. Pakli bych znal, že mi ta věc není s mou poctivostí učiniti, tohož já pro žádný statek ani pro jinou žádnou vymyšlenou věc neučiním, než to, co mi jest se ctí učiniti, to učiním. Než radu vaši chci rád slyšeti.

Při tom ráčíte vypisovati příčiny, kteréž jsú učinili páni moravští do krajuov k lechkosti soudu zemskému. Oni leta mají, odpovídajte za se.

Při tom ráčíte psáti, abych v takové věci vedle vás stál: poněvadž jsem v královstvie Českém a statek mám jakýžkolivěk, kteréhož mi ráčil pán Buoh puojčiti do vuole své, a těmi právy královstvie Českého se spravuji a je podnikám, pak což by kolivěk na mně kto chtěl nespravedlivě hanebného a škodného uvésti, na jiném nejsem, než vedle jiných obyvateluov, panského a pánuov rytieřstva stavuov, kteříž jsú v království tomto, ve všech krajích státi, jako jeden pán z obce; neb jistě že bych žádné poškrvny, nerci kterému soudu v království tomto, ale žádné osobě, kteráž v kterémž soudu sedá, nepřál, aby ji měl míti, by pak muoj který nepřítel byl, ježto by mi dobrého nepřál; ač stěžka by se někto nenalez, že by mi více zlého než dobrého přál, ale buohdá, bez mého všeho provinění. Datum Pardubiez fer. III. post s. Jacobi, annorum 1517. Vilém z Pernšteina a na Helffnšteine oc.

Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným rytieřóm, urozeným vládkám, kteří jsú v Netolicích spolu byli, pánóm přátelóm mým milým.

119.

Stavové moravští panu Vilémovi z Pernšteina o nevoli své proti stavům království Českého.

V Brně 1518, 21. září. — Kop. arch. Třeb.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, pánu a příteli našemu milému a pánu nám přeznivému.

Pozdravení a službu svú VMti vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý a pane nám přeznivý! Co se těch smluv mezi královstvím Českým a markrabstvím Moravským dotýče, ku kterýmž sme na radu VMti přistoupili, znajíce, že VMt dobrým oumyslem a pro dobré zemí těchto jednati ráčíte: ale nám se podle těch smluv neděje. Jakož teď VMti přípis psaní svého posíláme, co pánuom a stavuom do královstvie Českého píšem, z kteréhožto psaní všemu šře vyrozuměti ráčíte. A při tom VMti prosíme, že to jednati ráčíte, ať nám smlúvy a zápisy naše zase vrátí, a my jim jejich též položiti chceme. Neb známe, že skrze takové zpuosoby pod těmi smlúvami na nás a tuto zemí záhuba a škoda přijíti by mohla, a mezi námi a těmito zeměmi více ruoznic než dobrého přátelství vzniknouti, čehož bychom my se rádi uvarovati, a takové smlouvy nám škodné s nimi přátelsky rozvésti chtěli. Datum Brune, fer. II. die s. Matthei apostoli, anno domini 1518.

Páni, preláti, rytieřstvo a města markrabstvie Moravského.

Tohoto listu i Vilémovy odpovědi k němu užil Palacký v Děj. V. b. 349.

120.

Vilím z Pernšteina přimlouvá se vřele k stavům moravským, aby svornost mezi nimi a Čechy byla zachována.

V Praze 1518, 27. září. — Cop. arch. Třeb. Historica 3686 f. 47.

Službu svú vzkazuji VMti, duostojný v Bozě otče, urození páni, urození a stateční rytieři, urozené vládyky, moudří a opatrní páni a přátelé moji milí! Psaní, kteréž ste mi ráčili učiniti, mne v něm tím dotýkajíce, že jste VMti na radu mou s královstviem Českým k těm smluvám přistoupili oc: za to se nestydím, žě jsem VMtem k tomu radil, a radil jsem jako ten, kterýž z povinnosti obmýšlejí tohoto královstvie dobré a zemí k němu příslušejících, nic méně o jednu, než jako o druhú, aby mohlo to královstvie a ty země v svornosti a v lásce státi a o sobě to přemýšleti, což by dobrého a poctivého těch zemí bylo, jakož jiná královstvie a panování tím stojí v křestanství i pohanech, a kdež toho není, v zahynutí přicházejí. Pak já jsa rodič v též zemí Moravské, i předkové moji, a maje v ní to, čehož mi pán Bohu ráčil puojčiti do vuole své, radil jsem tak dobře sobě jako VMtem, poněvadž v ní statek jmám. A radil jsem věrně a spravedlivě, hledě více na ty věci, kteréž potomně budou, než kteréž nyní jsou. A z toho pánu Bohu všemohúciemu děkuji,

že ani předkové moji ani já nikdy jsme k tomu neradili, aby v jaké roztržení to království a ty země mezi sebou jiněly přijíti, než o to a pro to i popelem náš statek položen jest.

A pravím takto: ktož jiného obmýšlí, než svornost aby byla a láska v tom království a v těch zemích, že zle a neprávě obmýšlí; pakli kdo to obmýšlí, snad žě tomu by rád, aby v roztržení pod jiný národ to přišlo, aby ty země společně nezuostaly, kteréž jsou vtělené v to království; mně jse zdá, žě zle obmýšlí a nespravedlivě, víc snad jinému národu přeje, nežli národu a jazyku svému.

Ale milí páni a přátelé, bych já toho neznal? Zním, žě poněkud od království Českého při tomto nynějším jednání VMtem jse ukrátilo, ale jistě ne z úmyslu, ale z dvorného roztržení při tom sněmě v jednáních. A protož rač VMt na to se dobře rozmysliti, ne na tento čas myslíce, ale v potomnie, což dobrého jest, toho jse račte držeti. Než mnef pán Buoh ostřeže, jeho svaté milosti věřím, abych já se měl v jiný národ dávatí. Však je tak i prve před námi bývalo, žě víc přáli jiným národóm, než jazyku svému, mohli se naléztí někteří. A proto pán Buoh to změňoval, i totot také muož změnití, ač kto jinak co myslí, nežli s tímto jazykem zůstati, jsa mezi námi v kteréžkolivěk zemi. Dat Prage, fer. II. ante Wenceslai.

Vilém z Pernšteina oc.

121.

Zdeněk Lev z Rožmitála Petrovi z Rosenberka: že starý pán z Pernšteina také v Praze o sněmu byl a že proto přijel, což se pana kancléře [Ladislava z Šternberka] dotýče, stoje podle něho proti Jakubovi z Vřesovic. Datum na hradě Pražském 1519, 16. října. AČ. XII. 187.

122.

Vilém z Pernšteina jsa nemocen, posílá purkmistru a radě města Prahy na místě svém služebníky své, aby z truhlice, v níž má své listy, některé vyňali a jiné tam vložili.

V Praze 1520, 10. ledna. — Orig. arch. Roudn. B. 125.

Službu svú vzkazují, vzáctné opatrnosti páni a přátelé moji milí! Jakož jsem jměl dnes k vám na rathauz sám přijíti, i pro nedostatek zdraví svého nemohu. Z příčiny z tej, jakož u vás jmám truhlici s listy svými poručnými i s jinými, i jest mi potřeba, některého listu ven vyníti a jiný tam položiti; i nemoha sám pro nedostatek zdraví svého jíti, i posílám na svém místě urozené vládyky Bohuslava Běškovce z Běškovic oc, Čěnka Pařízka z Pařízku oc, Mikuláše Tumpergara z Nové Vsi, služebníky své, a Pavla z Hory Obřanskéj písaře svého, aby oni již na mém místě ten list vyňali a jiný tam položili. I prosím, že jim toho věřiti budete tak, jako bych já sám osobně tu byl. Dán v Praze, v úterý před ochtábem svatých Tří králuov léta Páně M°V°XX°.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteinef.

Vzáctné opatrnosti pánóm purkmistru a radě města Prahy, pánóm a přátelóm mým milým.

123.

Vilém z Pernšteina Pražanům Staroměstským, aby z truhlice listův, kteréž u nich uschované má, služebníkům jeho kšaft vzíti a jiný tam vložiti dovolili.

Na Pardubicích 1520, 8. září. — Orig. arch. Roudn.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině vzáctnee opatrnosti pánuom purgmistru a radě města Prahy, pánuom přáteluom mým zvláště milým. Službu svú vzkazuji. Listy, kteréž jmám u vás na rathouze, což se statkuov mých dotýče a zřízení o ty statky, jakož to sepsáno jmáte, na který zpuosob u vás ode mne leží, jakožto u těch, kdež (v pravdě pravím) zvláštní duověrnost v vás maje; pak teď k vám posílám urozené vládyky, služebníky své, Jana z Vahančic, kterýž jest ty listy všecy psal, a při něm posílám Vavřince z Ochotníka; a kšaft, kterýž jsem nyní udělal, aby k jiným listuom mým položen byl, a místo toho jiný kšaft, kterýž Jan Vahanský ví, aby vzal; jakož o tom také mistru Janovi z Vratu a na Toušimi píši, ač by tu byl, aby on to již jednal, aby oni tam držání nebyli pro mou pilnou potřebu a odjezd. Pakli by jeho tu nebylo, prosím vás jako svých milých přátel, že je vypravíte bez prodlévání, neb jistě mi jest toho potřeba a velikaa, a zvláště pro mee zdraví, neb jmám hned odjezd. A u toho kšaftu jsou pečeti urozených pánuov: pana Jindřicha Štastného z Waldštajna oc, pana Haška Zvieřetického z Wartmberka oc, pana Slavaty z Chlumu a na Košmberce; a urozených vládyk: pana Petra Příbka z Otoslavie oc, pana Václava Opršala ze Žher oc, pana Bohuslava Běškovce z Běškovic. A toho prosím, že jim již věřiti budete, jako bych jaa tu sám osobně byl. A k tomu listu pečť svou vlastní velikou rozkázal sem přitisknouti na svědomí. Dán na Pardubicích v sobotu den Narození panny Marie léta Páně M^oVC^oXX^o.

(Přitisknutá pečť částečně porušena.)

124.

Jiné dopisy pana Viléma z Pernšteina, 143 kusy na počet, poslané rozličným osobám od 4. ledna 1520 do 18. března 1521, tištěny jsou v AČ. I. 69—137, a II. 136—174.

C. XXII.

LISTINÁŘ PANA VILÉMA Z PERNŠTEINA

z let 1304—1521.

Sebral a k vydání upravil **František Dvorský**.

1.

(V. XX) List správní krále Václava Českého a Polského, jímž prodal fojtství v Kralicích nějakému Ebrovi [z Kralic] a jeho dědicům, s krčmú, s mlýnem, s laznú a s jiným příslušenstvím. V Brně 1304, 24. května. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 478 b; arch. měst. Brn. f. 197.*

Nos Venceslaus Dei gracia Boemie et Polonie rex notum facimus universis, quod nos iudicium ville nostre forensis in Crelicz cum iudicio ville Hyrdoborzic, uno laneo et taberna, que soluit quinque lotones in censu, molendino, balneo, duobus macellis carniū, duabus mensis panum et vno subside in ipsa villa forensi, ac aliis iuribus ad idem iudicium rite spectantibus, Ebronem de Crelicz vendidimus pro centum marcis argenti in grossis denariis*) pro marca qualibet, et easdem marcas integre recepimus ab eodem, per dictum Ebronem et heredes ipsius hereditario iure in perpetuum possidendum; ita tamen, quod de dicto iudicio quolibet anno in festo beati Georgii ipse Hebro et heredes sui predicti 4^{or} marcas argenti in denariis grossis et pondere supradictis nobis soluere teneantur; causas vero, que ad iudicium camerarii nostri pertinent, quas videlicet in Olomucz et in Brunna et in aliis civitatibus nostris Moravie ipse camerarius iudicare consuevit, non ipse Ebro vel heredes sui, sed ipse camerarius vel villicus ibidem in Crelicz iudicabit, et ipse Hebro et heredes sui habebunt tercium denarium de eisdem. In cuius rei testimonium presentes litteras fieri et sigillis majestatis nostre jussimus communiri. Datum Brunne, per manus venerabilis Petri Basiliensis episcopi, Wyssiehradensis prepositi regni que Boemie cancellarii, principis nostri dilecti. Anno domini 134 [sic] IX. Kalendas Junii, indictione secunda, anno regnorum nostrorum Boemie octavo, Polonie vero quarto.

Výtah tištěn Chytilcem v *Cod. dipl. Mor. V. str. 173 č. 165*, Emlerem v *Regestech II. str. 869 č. 2006*, Palackým AČ. VI. 496 č. 1. *) *Kodex Pernšteinský*, chovaný v archivu města Brna, má ještě: „Pragensibus ad pondus Moravicum, videlicet sexaginta quatuor grossos denarios.“

2.

List zápisný od krále Jana Fridrichovi z Linavy na VII lánou v Čelechovicích a na mlýn Chodovský o jednom kole ve 100 hřivnách dluhu královského za služby. Dat. blízko Brna 1315, (29. května). Tištěno z orig. C. D. Mor. VI. str. 67 č. 94; u výtahu Eml. Reg. III. str. 108 č. 264. (Cod. Pernst. Frant. Mus. Brn. f. II^cXXVI; Cod. Pernst. v arch. měs. Brna f. 106 a 107).

3.

List zápisný od krále Jana Vokovi z Kravař na 7 lánův v Čelechovicích a na mlýn jménem Chodovský o jednom kole, jež byl vyplatil od Fridricha z Linavy. Dat. v Praze, pátý den máje l. 1321 (5. května). Cod. D. Mor. VI str. 136. č. 180. (Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 225 b; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 106 b.)

4.

(A. I.) List krále Jana z latinského vyložený na zámek Plumlov s jeho příslušenstvím, kterýž panu Vokovi z Kravař prodává za dva tisíce hřiven a za dvě stě hřiven.

(1325.) — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 225; arch. měst. Brn. f. 106 b.*

My Jan z božie milosti Český, Polský král, i také Lucemburský hrabě, vyznáváme tímto listem přede všemi, že hrad Plumlov, kderýž jsme ondy u osviečeného Mikuláše vývody Opavského, kněze našeho milého, za tisíc osm set hřiven grošuv peněz Pražských čísla moravského, totjižto šedesáte čtyři grošě počítajíce za každú hřivnu, spravedlivým trhem jsme koupili, řečenému věrnému našemu Vokovi z Kravař, najvyššiemu Olomúcké cudy komorníku. se vsmi Plumlov, Smirzic, Krasic, Čechvic i také Drahůš*) hradu i městečku [. . .], i s jinými vesnicemi k těm hraduom příslušejícími, s lidmi, s zbožiem, s dědinami ornými i neornými, vodami, mlýny, rybníky, lovišti totjižto potoky, lukami, pastvištěmi, horami, pláněmi, údoly, chrastinami neboli lesy, křovinami, lovy, platy, užitky i požitky, poctami i panstviem, i také s podaciem kostela i se všemi jich příslušnostmi k těm hraduom příslušejícími, za dva tisíce hřiven a za dvě stě hřiven grošuv peněz čísla a počtu svrchupsaných, kderéž jsme od něho hotové vzali, vyznáváme [. .] prodali jsme a prodáváme právem dědičným, aby týž Vok, dědicové jeho i potomci jeho drželi, vládli, uživali, prodali i učinili s těmi hrady i se všiem příslušenstviem jich svrchu řečených na všem nebo rozdílně jakožto svým vlastniem, jakž by se jim líbilo; sľubujíce věrně a právě témuž Vokovi i jeho dědicóm předřečené hrady se všiem jich příslušenstviem ve všem neb rozdílně ode všeho narčenie podle práva země bez jich škody a nákladuov všelikých vypraviti. Na svědomie toho [oc].

*) Smržice, Krasice, Čechovice, a snad Drahany locativ Drahás.

5.

(d. IIII) List od krále Jana na vsi opravní Žakovice, Mostkovice, Selutice, Luchčín, Drozdovice, Čechovice, [kteréž zapisuje] panu Vokovi z Kravař [za služby, k hradu Plumlovu].

V Praze 1325. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 227 b; arch. měst. Brn. f. 107.

My Jan z božie milosti Český a Polský král i Lucemburský hrabě, oznamujem tímto listem všem, že znamenavše našeho věrného milého Voka z Kravař, najvyššieho Olomúckého komorníka, vzáctné a užitečné služby, jenž majestátu našemu mnoze se líbily, zbožie neboli

vsi, totižto Žakovice *), Mostkovice, Selutice, Luchčín, Drozdovice, Čechovice i jich lidi, úřadu neboli obraně řečeného Oka (sic) k hradu Plumlovu podali jsme; prikazujíce i chtěje, aby zboží řečené[ho] obyvatelé témuž Okovi [sic] k jeho obraně hleděti jměli i poslušni byli, a aby vladař Olomúcký, kderyž nynie jest anebo budúcie čas bude, předřečenému Okovi v řečených vladařství i také ve všech jemu skrze nás, jako svrchu předloženo, nikderak nepřekážel. Té věci na svědomie tento list pečeti naše větší rozkázali jsme ohrazditi. Dán v Praze léta oc tisícého třístého dvacátého pátého oc.

*) Snad Žárovice.

6.

(A. I) List od Jana margrabie Moravského daný na ves Oplocany s jejím příslušenstvím panu Ctiborovi z Tovačova.

V Brně (1355), 29. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 499; arch. měst. Brn. f. 189.

Johannes Dei gracia marchio Moraue, fidei nostro dilecto Cztiborio de Thowaczow gratiam et omne bonum. Tue fidelitatis obsequia, quibus nostre fideliter insudando Celsitudini hactenus placuisti, debita consideratione pensantes*), volentesque eorum contemplacione te non immerito premiare, vt nobis ad seruiendum erigi possis prompcior in futurum, tibi et heredibus tuis vnum laneum cum dimidio in villa Oploczan; quinque subsides cum agris, pratis, pascuis, piscacionibus, cum flumine, jure poncium et omni eo jure et pertinenciis, quos Gregorius ibidem tenuit, de liberalitate nostre benignitatis damus fauorose et donamus per te heredesque tuos et successores habendos, tenendos, vtifruendos et possidendos, concedendoque tibi et tuis successoribus predictos laneum cum dimidio et memoratis eorum pertinenciis dandi, vendendi, legandi, permutandi, obligandi et disponendi pro tue voluntatis beneplacito plenam et liberam facultatem. Harum nostrarum sub sigilli nostri consueti appensione testimonio literarum datum Brunne anno Domini 1354 sabbato in festo Decolacionis beati Johannis Baptiste oc.**)

*) V Cod. Pernst. města Brna stojí: pensitantes. **) Památka Stěti sv. Jana byla l. 1354 v pátek, l. 1355 v sobotu, tudíž snad má býti: 1355.

7.

(XLII.) List ciesaře Karla na mýto u Pardubic [daný bratřím Arnoštovi arcibiskupu Pražskému, Bohušovi a Smilovi z Pardubic.*]

V Praze 1357, 19. srpna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 35 b.

In nomine sancte et indiuidue Trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus, diuina fauente clemencia imperator semper augustus et Boemie rex, ad perpetuam rei memoriam: Quamquam ad vniuersos et singulos imperialis clemencie dextram extendere teneamur, illos tamen prerogatiua uberioris fauoris et gracie premiandos merito reputamus, quorum recta fides comprobata operibus dinoscitur et pro quibus assidua et preclara sinceritatis et obsequiorum merita apud nostram Celsitudinem multipliciter intercedunt.

Sane pro parte venerabilis Arnesti sancte Pragensis sedis archiepiscopi, principis, consilarii et deuoti nostri carissimi; nec non honorabilis Bohusschii prepositi Luthomericensis, capellani et familiaris nostri domestici commensalis; ac Smylonis de Pordubicz [sic], filiorum quondam Arnesti de Hostina, propositum extitit coram nobis, quod cum dudum dictus olim Arnestus pater eorum de Hostina, dum ageret in humanis, castrum suum hereditarium dictum Weisseberg et bona ad ipsum pertinentia cum Czerhone de Duba et Haymanno de Nachod de consensu aliorum fratrum suorum pro bonis in Pordubicz permutasset, tunc Czerho et Haymann de Nachod predicti possessionem dictorum bonorum in Pordubicz cum omnibus et singulis suis pertinentiis et specialiter cum theloneo, quod super fluuio Albee penes opidum predictum in Pordubicz de qualibet strue lignorum, que pluthi vulgariter dicitur, per quatuor grossos cum dimidio recipi est solitum et consuetum, eidem olim Arnesto de Hostina assignarunt jure hereditario possidendum. In cuius thelonei percepcione ipsi Czerho et Haymannus de Nachod predicti a longe retroactis temporibus extiterunt, sicut etiam prefatus olim Arnestus ac Arnestus archiepiscopus, Bohuschius prepositus et Smylo, filii sui prefati, eandem possessionem vsque ad presens tempus noscuntur habuisse. Quare nostro culmini pro parte dictorum Arnesti, Bohusschii et Smilonis fratrum noscitur supplicatum, quatenus predictum theloneum, sic antiquis temporibus vsitatum, ipsis eorum heredibus et successoribus approbare, ratificare, innouare, de nouo concedere, auctorizare de benignitate nostra dignaremur.

Nos attendentes clare mentis oculis multiplicia grata obsequia et accepta nostre Celsitudini multa studia per prefatos Arnestum archiepiscopum consiliarium nostrum, Bohusschium et Smilonem hactenus fructuose exhibita et imposterum utilius exhibenda, ipsorumque supplicacionibus fauorabiliter inclinati, prefatis fratribus Arnesto, Bohusschio et Smiloni et eorum heredibus ac successoribus in perpetuum dictum theloneum cum vniuersis et singulis suis redditibus, emolumentis et juribus animo deliberato, non per errorem aut improuide, sed ex certa sciencia, auctoritate regia Boemie approbamus, ratificamus, innouamus, de nouo concedimus, auctorizamus et ex innata nobis benignitatis clemencia liberaliter confirmamus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostre Majestatis paginam infringere uel ei ausu temerario quolibet contraire. Si quis autem contrarium attemptare presumpserit, ultra id, quod attemptata quelibet cunctis viribus eo ipso carere decernimus, legalis sancctionis pena subiaceat, et indignacionem nostram penamque centum marcarum auri puri, quarum medietatem regali camere Boemie et reliquis [?] leorum usibus applicari statuimus tociens, quoties contrafactum fuerit, se nouerit incursum; sicut alias sub titulo regali, dum Romanorum regia auctoritate fungebamur, sub annis Domini M^oCCC^oXLVII^o, regni nostri anno primo, premissa omnia et singula meminimus concessisse.

Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi, Boemie regis. Testis huius rei sunt venerabiles Prieczslaus Wratislaniensis, et Theodricus Mindensis ecclesiarum episcopi illustres; Petrus Borbownensis,**) Bolco Swidnicensis, Prziemko Tessinensis et Conradus Olsnicensis duces spectabiles; Burchardus burcgravius Magdeburgensis, imperialis curie magister, Albertus de Anhalt, Otto de Furfenberg***) et Johannes de Recz, comites nobiles; Rudolphus de Wartha, Fridericus de Waltse, Thymo de Coldicz et Henricus Bavarus de Bopardia ac alii complures. Presencium sub nostre imperialis Majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage anno domini M^oCCC^o quinquagesimo septimo, decima indicione, XIII° Kalendas Septembris, regnorum nostrorum anno Romanorum duodecimo, Boemie vndecimo, imperii vero tercio.

Pro d. cancellario Rudolphus de Frideberg.

*) Českým starým překladem uveřejnil list takový Frant. Palacký v Arch. Česk. IV. 173; však kládeme sem předce původní text latinský také proto, aby nesprávné datum v listině české bylo napraveno.

) Bourbon. *) Fürstenberg.

8.

(C. III) List povolující na zboží Tovačovské prodané od Karla Římského císaře a Českého krále Janovi margkrabímu Moravskému a Ctiborovi z Cimburka.

V Praze 1359, 5. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn f. 450 b; arch. měst. Brn. f. 190.

Karolus Quartus, diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Bohemie rex. Notum facimus tenore presencium vniversis, quod in contractum vendicionis initum actenus seu celebratum siue factum inter illustrem Johannem marchionem Moraue, principem et fratrem nostrum carissimum, ab vna, et Stiborium quondam de Czymburk dictum de Thowaczow et heredes eius parte ab alia, sub omnibus illis modis, sicut inter eos tum dictum est, actenus super bonis Thowaczow voluntarie ac de certa nostra sciencia consentimus, ratum et gratum habituri, quidquid inter eos super dictis bonis ordinatum seu dictum extitit siue factum. Presencium sub imperialis nostre Majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage anno 1359 indictione duodecima, Nonas Nouembris, regnorum nostrorum anno quatuordecimo, imperii vero quinto.

9.

List správní na zboží Tovačovské, na Tovačov městečko a na vsi k tomu příslušející se všemi jich příslušnostmi, od Jana markrabí Moravského daný Ctiborovi z Cimburka za 1800 hřiven. Dat. Brunae, die beate Elisabeth (19. listopadu) 1359. List ten latině psaný vložen byl do desk Olomouckých a vytištěn v publikaci: Die Landtafel des Markgraffhumes Mähren I. p. 30. n°. 611. Opis nalezá se v Cod. Pernst. Frant. mus. v Brně f. 449, a v Cod. Pernst. měst. Brn. f. 189. Výtah tištěn v AČ. VI. 497 č. 6.

10.

Šimon kněz a mistr řádu kazatelského činí Ingrama z Pernšteina a Anežku manželku jeho pro přízeň jejich k řádu účastnými všech milostí církevních, jichž sami užívají. Datum Pragae 1359. Cod. Mor. IX. 116.

11.

Ingram z Pernšteina daruje klášteřu jeptišek v Doubravníku šest hřiven ročního důchodu. Dat. 1360 in die circumcisionis domⁱ. (1. ledna). Cod. Mor. IX. 116.

12.

(y. XXII) List Jana margrabie Moravského, jímž svoluje panu Bočkovi z Kunstatu, aby mohl koupiti ves Bolelúc.

V Brně 1363, 21. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 446 b; arch. měst. Brn. f. 198 b.

Johannes Dei gracia marchio Moraue nobili Boczkoni de Cunstat, fideli nostro dilecto, salutem, gratiam et fauorem. Fidelis dilecte! Villam Bolelucz cum duabus araturis, molendino, pratis, pascuis, piscatoribus, fluminibus, lacubus et cum silua Okruhli vulgariter nuncupata, et aliis siluis, rubetis, nemoribus, agris cultis et incultis, ac singulis vtilitatibus et proventibus ad dictam villam spectantibus, necnon cum vno laneo in Virbicze, duabus curtibus in Wrahowicz cum ipsorum iuribus et vniuersis pertinenciis, prout eadem olim Martinus de Drahonowicz tenuit et per ipsius mortem iuxta terre Moraue consuetudinem ad nostram Celsitudinem fore noscuntur legitime deuoluta, dilecto nobis Franconi, nostre camere prouisorii, jure hereditario per nos deditam [?] villam et alia premissa cum suis pertinenciis omnibus, vt prefertur, circa ipsam successiouem vero empcionis titulo comparasse dinoscentes, pro te tuisque heredibus graciose consentimus emere et jure hereditario possidere inantea, pacifice vtifruui et tenere, promittentes et te, tuos heredes in bonis predictis et eorum pertinenciis non impedire, sed eadem bona cum ipsorum pertinenciis vniuersis exbrigare omnino ab impeticionibus, sicut jura terre nostre exigunt et requirunt. Presentium sub nostro sigillo testimonio literarum datum Brunne anno Domini 1363 die beati Thome apostoli gloriosi.

Text tohoto listu jest pomaten. Smysl jest: Markrabě Jan odúmřt Bolelouckou byl daroval Frankovi, od něhož pak koupí přešla na Bočka z Kunstatu, k čemuž markrabě svoluje.

13.

(z. XXIII) List zprávní na ves Rakodavy s půl dvorem a s mlýnem a s štěpnicí od Budislava [z Rakodav] panu Ctiborovi Tovačovskému.

V Rakodavech 1365, 12. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 447 b; arch. měst. Brn. f. 199.

Ego Budslaus de Rakodaw tenore presencium vniuersis recognosco tam presentibus quam futuris, quod mea bona in Rakodaw villa, que mihi de paterna here-

ditate pervenerunt, videlicet mediam curiam ibidem, medium pomerium cum medio litore, in quo pomerium predictum consistit, medium molendinum, quinque quartalia agrorum in eadem villa soluencia, duas curtículas, mediam piscacionem et mediam tabernam et mediam partem littoris cum medietate aque, que est contra Biscupicz, sicut se campi et limites predictæ ville Racodaw honorum extendunt, et mediam partem omnium aquarum ibidem existencium cum suis decursibus fluentibus et non fluentibus, et cum omni dominio, nichil michi penitus in eisdem bonis intra et extra villam reseruando et excipiendo, bona mea voluntate omniumque amicorum meorum consilio maturo ad veram hereditatem vendidi presentibus et resignau nobili domino Stiborio de Thowaczow dicto de Czymburk et suis heredibus, sive quicumque hanc literam habuerit, pro septuaginta marcis grossorum denariorum Pragueusium argenteorum, LXIII grossos pro qualibet marca computando. Ego quoque Budslaus de Rakodaw predictus, Stiborius et Janko fratres de Krniowicz [?], Barsso de Bystrzicz, Bohussius de Zarowic in solidum manumque conjuncta, omni occasione procul mota, promittimus predicto domino Stiborio suisque heredibus seu quicumque hanc literam habuerit, vt prefertur, nostra bona fide sine omni dolo *) in primo concilio terre Moraue in tabulas terre imponere seu intabulare et ab omni impetitione seu impedimento secundum jus terre Moraue a qualibet persona exbrigare. Quod si non fecerimus et in aliquo promissum nostrum violaremus, vt prefertur, quod absit, et per dominum Stiborium predictum seu per suos heredes, siue quicumque hanc literam habuerit, fuerimus ammoniti, ex tunc promittimus nostra bona fide, omni dolo remoto ac omni occasione procul mota, duo quicumque ex nobis, alter alterius a presencia non precedens, quilibet cum uno famulo et duabus equis obstagium verum et solitum in ciuitate Olomucensi in domo honesta nobis per ipsos deputata mox subministrare tenebuntur, et abinde non recessuri tamdiu, donec omnia premissa vna cum dampnis, si ex [h]oc quocunque modo euenire possent, exbrigata fuerint et soluta integraliter et indivisim. In cuius rei testimonium predicta omnia ex certa nostra sciencia sigillorum nostrorum munimine duximus roboranda. Datum et actum in Rakodaw sabbato in vigilia Pasce anno Domini 1365.

Zápis o prodeji Rakodav položen byl do desk zemských a vytištěn v publikaci: „Die Landtafel des Markgrafthumes Mähren I. p. 40 Nro 807. *) Kodex pernst. Frant. mus. Brn. f. 465 b; arch. měst. Brn. f. 195. cuicumque mandaverit“.

14.

(x. XXI) List zprávní od Beneše z Výškova [sic] daný Onšovi z Lobodic na vsi Rakodavích se příslušenstviem k tej vsi, a to puol dvoru s staveniem, polovicí rolí a puol štěpnice

V Olomouci 1368, 25. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 465 b; arch. měst. Brn. f. 195.

Nos Benesius dictus de Wiczkow [sic] recognoscimus tenore presencium vniuersis, quod matura deliberacione bona nostra in villa Rakodaw omnia, que apud

Tisyldum emeramus, hereditarie vendidimus Onsoni de Lobodicz, videlicet mediam curiam cum edificiis, mediam araturam predictae curie, medium pomerium, medium molendinum, mediam tabernam, medium flumen, [cum] duabus curtic[ul]is, quinque quartalia soluencia, et omnia, que ad predicta bona spectant, cum omni dominio intra villam et extra villam, nichil nobis neque nostris heredibus ibidem reseruando, cum omni eo jure, quo nosmet vsque tenuimus, pro 60 marcis grossorum Pragensium, pro qualibet marca 64 grossos numerando. Quam quidem hereditatem siue vendicionem nos Benessius dictus de Wisskow, principales nostri fidejussores, videlicet Tobias et Johannes dicti de Wisskow, Nedwidko de Dubczian, Zbynko de Dubczian, Daliborius de Ewans, Blahut de Chrudichrom, promittimus bona fide et sine omni dolo ac coniuncta manu, occasione omni procul mota, prefato Onssioni de Lobodicz ac heredibus ipsius predictam hereditatem ab omni impedimento disbrigare secundum jus terre huius ac nos edocebit, ita, quod si aliquis jure eundem impedire vellet ac. Insuper nos Benesius pretactus dictus de Wyczkow vna cum fidejussoribus prenomminatis seu predictis nostris promittimus bona fide et sine omni dolo ac coniuncta manu Onsoni de Lobodicz sepe dicto ac ipsius heredibus, et ad manus fratris ipsius Jankonis de Lobodicz et heredibus ipsius, in primo colloquio dominorum Olomucensium, quam primum tabule aperientur terre, intabulare seu imponere ad tabulas terre sine dilatione. Quodsi non disbrigaremus predictam hereditatem ab impedimentis, vt prefertur, seu non intabularem ad tabulas terre, sive nostrum promissum in aliquo violarem prenotatum Onsoni sepe dicto et ipsius heredibus et suo germano Jankoni et heredibus ipsius, quod absit ac asuetum obstagium in ciuitate Olomucz ac anno Domini 1368 in die conuersionis beati Pauli apostoli doctoris gloriosi.

15.

(u. XX) List zprávní od Miloty z Evan udělaný panu Ctiborovi z Tovačova na puol druhém lánu ve vsi Evani se vším příslušenstviem k tomu puoldruhém[u] lánu rolí.

1371, 12. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 464 b; arch. měst. Brn. f. 193.

Nouerint vniuersi presencium noticiam habituri, quod ego Milota dictus Ewans voluntate mea bona, deliberato animo, consilio amicorum nostrorum et consensu omnium, quorum interest, nobili viro domino Stiborio de Czymburgk dicto alias de Thowaczow suisque heredibus vendidi et iuste vendicionis [titulo] tradiidi bona mea in villa Ewans, videlicet alterum medium laneum cum omnibus ad eadem spectantibus vtilitatibus et parvis et magnis, in villa et extra villam, cum omni jure et pleno dominio, prout eandem hereditatem vsque huc tenuimus et possedimus, mihi tamen nec meis ibidem nichil juris reseruando, pro viginti et sex marcis grossorum Pragensium morauici numeri et pagamenti, videlicet sexaginta quatuor grossos

pro qualibet marca computando. Et hec quidem bona promittimus ego predictus Milota et nos, videlicet Nicolaus de Medecz dictus de Stichowicz^{*)} et ego Vlricus Holwrno dictus de Prus et ego Vlricus de Kladnik,^{**)} ego Vlricus de Prussnicz [sic] et ego Raczko de Olschan et ego Jacobus Sskura de Culhra [sic] dictus de Ewans, promittimus bona nostra fide pari et coniuncta manu indissolubili, fraude et dolo omnibus procul motis, prefato domino Stiborio suisque heredibus prenotatis, nec non ad manus nobilium dominorum, videlicet domini Czienkonis de Ssechowicz^{***)} et domini Jaroslai, fratris domini Stibori jam dicti, prefata bona in primo colloquio dominorum, cum tabule terre patebunt, ipsis intabulare et ab ipsa die intabulacionis ad terminum secundum ius tere Morauie disbrigare nostris laboribus et expensis a quolibet impetente, quocunque iure impedita seu allocuta fuerint.

Insuper promittimus, quod cui ius competeret, qui vellet predicta bona exemere eo iure, quod vulgariter zuczi [recte ssuti] nuncupatur, et si eundem nostris petitionibus ab eadem intencione amouere non valeremus, ex tunc promittimus sepe dicto domino Stiborio suisque prenotatis, ad quorum manus promisimus, in quadraginta marcis grossorum obligari, pro quibus nos licite poterint monere, et nos ipsis indilate sine omni occasione tenebimur persolvere. Et si horum premissorum aliquid infringerimus, predicta bona non disbrigando vel in primo colloquio dominorum tabulis tere non assignando, ex tunc vnus ex nobis, qui primum moniti fuerimus a domino Stiborio pretacto vel a suis prenotatis, quilibet cum vno famulo et duobus equis ciuitatem Olomucz sine omni occasione nos intrare tenebimur, inibi verum et consuetum obstagium obseruando in domo honesta, ipsis a prefatis nostris creditoribus deputata, et ab eadem nulla occasione egressuri tandiu, donec plene efata bona per nos fuerint tabulata vel disbrigata. Et si contingeret, vt superius dictum est, quod exemcionem, que vulgariter zwczy [ssuti] dicitur, petitionibus sedare non possemus, ex tunc obstagium jam dictum tenebimur ad monicionem nostrorum creditorum subintrare et abinde non exituri tandiu, donec quadraginta marce grossorum per nos cum omnibus et singulis dampnis exinde racionabiliter contractis vel qualitercunque perceptis, cum scitu tamen proborum virorum, per nos fuerint integraliter persolute. Eius rei in testimonium presentem literam sigillorum nostrorum munimine dedimus roboratam, sub anno Domini 1371 in die sancti Gregori pape.

*) Snad Štěchovice u Kroměžífe. **) Kladnik u Lipníka. ***) Snad z Letovic.

16.

Ingram z Pernšteina postupuje klášteru sv. Kříže v Doubravniku ves Leskovec s tím závazkem, aby za předky jeho i za něho anniversaria vykonávána byla. Dat. v Doubravniku 1371, 21. března. Cod. Mor. X 136.

17.

(z. XXIII) List zprávní Onše, Jana a Svatoše z Nezamyslic udělaný panu Ctiborovi z Cimburka na puoldruhého lánu ve vsi Evani a na tvrz v Nezamyslicích s její příslušenstvím.

Bez místa 1371, po 11. listopadu. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 465 b; arch. měst. Brn. f. 195 b.—196.

Nos Onso, Yan et Swatuss fratres de Nezamyslicz recognoscimus vniversis, quod nobili viro domino Cztiborio de Thowaczow dicto de Czimburg et suis heredibus hereditarie vendidimus jure pro centum marcis grossorum denariorum Pragensium numeri morauici et pro aliis bonis in villa Eywanie, videlicet vno laneo cum medio, bona nostra hereditaria in Nezamyslicz, videlicet municionem cum agricultura, 7 marcas grossorum pragensium census annuos cum irrepugnancia [tak psáno místo: jure patronatus] ecclesie ibidem, omniaque et singula bona nostra ibidem, que [h]abuimus, cum ipsorum bonorum agris cultis et incultis, pratis, pascuis, piscacionibus, fluminibus, riuis, siluis, nemoribus, molendinis et cum omni iure, vniversitate [sic] ac pleno dominio ipsorum bonorum, nichil penitus iuris siue domini nobis in bonis huiusmodi reseruantes. Et nos fratres prefati ac nos Bohusska ac Zdenko fratres de Cocor, Jacob dictus Conczek de Prus et Johan de Krasna, omnes in solidum promittimus bona fide prefato domino Stiborio et suis heredibus et ad manus domini Czenkonis de Lethouicz et fratrum domini Stiborii prefati dicta bona cum ipsorum vniversis pertinenciis disbrigare secundum ius terre Morauie a quolibet homine et specialiter de abscussione, que sutí wlgariter dicitur, et ipsa bona in tabulas terre predictae imponere, quam primum ipse tabule fuerint aperte ꝙ. Asuetum obstagium in ciuitate Olomucz ꝙ. Anno 1371 post diem beati Martini.

18.

(y. XXII) List od pana Voka a pana Lacka bratří z Kravař, vyznávající, že žádného práva nemají k tomu dvoru, kterýž Milota prodal Ctiborovi z Cimburka.

1371, 13. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 465 b; arch. měst. Brn. f. 195 b.

Nos dominus Voco de Crauar et dominus Laczko, frater dicti domini Voconis, et residui fratres eorum et cum heredibus ipsorum dominorum de Crauar notum facimus vniversis, quia in curia, quam Milota cliens vendidit domino Cztiborio dicto Kaczicze de Czymburk, nullum jus habemus, nec aliquo jure ad nos supradictos dominum Voconem et fratrem eiusdem Voconis Laczkonem et singulos fratres eorundem spectat: ideo spondemus nos fratres prefati vna cum heredibus nostris, predictum Milotam in vendicione sua non impedire. Harum, quibus sigilla nostra presenti busde certa nostra sciencia appensa sunt, testimonio literarum datum in die sancte Lucie anno 1371 ꝙ.

19.

(est. XXVI) List zprávní na dvoor ve Evani od paní Zbynky daný panu Ctiborovi Tovačovskému.

1373, 13. ledna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 467; arch. měst. Brn. f. 196 b.*

Nouerint vniversi presencium noticiam habituri, quod ego Zbinka, relicta Alschonis pie memorie quondam dicti de Ewanie, bona mea voluntate vendidi et iusto vendicionis titulo resignavi jus seu dotalicium, quod habui in villa Ewanie in curia mariti mei iam dicti, nobili viro domino Stiborio dicto de Czymburk suisque heredibus pro triginta marcis grossorum Pragensium morauici pagamenti, videlicet 64 g. pro qualibet marca computando. Nos igitur Johannes dictus de Ewania et Nicolaus dictus de Wrablo de Ewania et Bolko de Penczicz, Arnosstus de Kunczicz et Brocho dictus de Czelczicz iam dicte domine Zdence in solidum pari et coniuncta manu et cum ipsa promissores promittimus bona nostra fide, fraude et dolo omnibus remotis, predicto domino Stiborio et suis prenotatis predictam curiam in primo colloquio dominorum, cum tabule terre patebunt, intabulare et dilatare. Quod si non fecerimus, quod absit, ex tunc prefato domino Stiborio et suis pretactis fatemur nos in quadraginta marcis grossorum pretacti numeri debitorie obligari, pro quibus nos licite potuerit monere; et nos ipsis promittimus bona nostra fide persolvere. Quod si non persoluerimus, quod absit, ex tunc prefato domino Stiborio et suis prenomatis concedimus plenam potestatem, iam dictas quadraginta marcas acquirere inter cristianos seu judeos, vbi facilius potuerint, omni super damno, nec non omnia alia damna, que abinde sepe dicto domino Stiboro vel suis predictis euenire seu qualiter acrescere possint cum scitu proborum, vt sint nostra damna et non ipsorum. Huius rei in testimonium presentem literam sigillorum nostrorum munimine dedimus roboratam. Datum anno domini 1373 in octaua Epifanie Domini ꝛc.

20.

(t. XVIII) List od pana Voka z Kravař zprávní na vsi Troubky a Člunek s mlýnem tu v Trúbkách i se vším jiným příslušenstvím, jakož pak list tento v sobě to šire zavírá.

1380, 17. října. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 463; arch. měst. Brn. f. 192 b—193.*

Nos Voco de Crawar dominus de Eyczin*) tenore presencium publice fatemur vniversis, quod animo deliberato, sano fratrum prorsus consilio et amicorum, generoso domino Stiborio de Czymburg domino in Thowaczow et suis heredibus ac successoribus rite et rationabiliter vendidimus et iusto vendicionis titulo in veram hereditatem donamus et assignamus villas nostras Trubky et Czlunek cum municione ibidem in Trubky et molendino ibidem, curia allodiali, et molendinum aliud, quod situm est prope Trubky in flumine Moraue, et mediam Morauam et ripam illam Moraue, que ad metam ville dicte Brodek se extendit vsque ad limites, qui vulgariter dicuntur

Rozthoky; item Beczwam flumen cum ripis vtrisque annectis ville, que dicitur Dulchonicz [Dluhonicze], vsque flumen Morauam; item fluuium Lukawecz cum ripis ambabus; item viam, dictam Ples; item tercium denarium omnium proventuum seu utilitatum et lignorum, que de siluis domini Friderici et de Cropina, quae per dictam viam educentur, cum agris cultis et incultis, villis, vallibus, siluis, nemoribus, rubetis, ortis, campis, venacionibus, aucupacionibus, aquis aquarumve decursibus, stagnis, piscinis, piscaturis, pascuis, pratis, censibus, redditibus, fructibus, cum iure patronatus ecclesie, metis, limitibus, gadibus, granicis et singulis pertinentiis, cum mero et pleno dominio, sicut hec omnia et frater noster a retroactis temporibus tenuimus pacifice et quiete, pro nongentis^{**}) et triginta marcis grossorum Pragensium morauici numeri et pagamenti, videlicet qualibet pro marca LXIII computando grossos, nobis plene et ad integrum datis, numeratis et persolutis, dantes et tradentes hec omnia prefatis domino Stiborio de Czymburg, heredibus et successoribus suis in perpetuam hereditatem omnia prius dicta, nichil domini nobis et heredibus nostris in bonis predictis penitus reseruantes.

Et sic nos Voco predictus et nos similiter fideiussores ipsius Benessius de Crawar dominus de Crumnau, Laczko de Crauar dominus de Helfnsstein, Wenceslaus de Crawar dominus de Straznicz, Petrus de Crawar dominus de Plumnau, fratres Elblinus et Polka^{***}) germani de Branantiez dicti de Stitini, promittimus et spondemus dicto domino Stiborio et suis heredibus ac successoribus, nec non ad fideles manus videlicet domini Czenchonis de Letouicz dicti de Nonau,†) et domini Jarossii et domini Adalberti fratrum de Czymburgk bona fide omni absque dolo supradicta bona ab omnibus impeticionibus thelonie[?] quolibet impediante disgrauare, liberare et tueri, et prvot justicia terre exigit et deponit. Eciam hoc addimus, vt quicumque judicialiter supradicta bona a domino Stiborio, heredibus et successoribus suis eximere vellet, quod vulgariter sutí nuncupatur, hoc promittimus liberum facere ab omnibus et defensare sic, quod dominus Stiborius et heredes sui circa sepe fata bona permanent, impeticione nulla obstante. Insuper promittimus in proximo colloquio dominorum, quam primum celebratum fuerit, nobis dicta bona extabulare et ipsi domino Stiborio intabulare propriis laboribus et impensis.

Quod si quodcunque premissorum non fecerimus, ex tunc tres nostrum, quicumque per prefatos dominum Stiborium, heredes et successores et ad eorum manus in compromissum moniti fuerimus, quilibet debet loco sui vnum clientem militarem hominem cum vno famulo et duobus equis in ciuitatem Olomucz ad hospiciam honestum, quod ipsi nobis specialiter deputauerint, solitum dirigere obstagium et prestare neque exituri de eo, donec omnia hec ad plenum fecerimus, que supra in litera expressantur, et dampna, que racionabiliter de huius negligencia contraxerint, eis per nos fuerint integraliter persoluta. Et hec omnia in suis clausulis superius expressatis

promittimus et volumus temporibus perpetuis inuiolabiliter obseruare. Harum, quibus sigilla nostra sunt appensa, testimonio literarum datum et actum anno oc 138 [sic] f. III. proxima post festum sancti Galli.

Zápis o tom vložen do desk zemských cudy Olomoucké a vytištěn v Landtafel des M. Mähren I. p. 127 Nr. 42. *) Kodex Pernšt. v archivě města Brna má *Tyczin*; tak vytiskl Palacký AČ. VI. 497 č. 14; dlužno rozuměti Jičín (Moravský), po německu Titschein, ježto Vok z Kravař psával se de Gyczin; viz Volného Topografii, Prerauer Kreis str. 35. **) Kodex Pernšteinský chovaný v archivě města Brna má: pro trecentis. ***) Kodex Pernšteinský má: Elbinus et Pelka. †) z Ronova, Volného Topogr. Brn. kraj 2 str. 89.

21.

s. XVIII) List od pana Jošta markrabie Moravského, jímž dává Ctiborovi z Cimburka dva lány rolí a čtvrt rolí s podsedkem k dědictví v Evani.

1382, 15. květ. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 463 b; arch. měst. Brn. f. 192.*

Jodocus Dei gracia marchio et dominus Morauie, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod nobili viro Stiborio de Czymburk et suis heredibus dedimus et assignauimus hereditarie in Ewan duos laneos agrorum cum vno quartali et subside ad idem, per mortem Alsonis de Ewana ad nos deuolutos, vt asseritur, cum omni iure et dominio, sicut ad nos fuerint legitime deuoluti. In cuius testimonium sigillum nostrum est appensum. Anno Domini 1382 in die Ascensionis Christi.

22.

(contra XXV) List správní na věnnee právo ve vsi Evani na dva lány rolí bez čtvrti a na krčmě od Beneše Dúpovce panu Ctiborovi z Thovačova.

1385, 23. led. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 466 b; arch. měst. Brn. f. 196.*

Ego Benessius dictus Dupowecz de Walcz, recognosco tenore presencium vniuersis, me nobili domino Stiborio de Czymburg et suis heredibus, ad fideles manus nobilium Czienkonis de Lethowicz, Alberti et Jaroslai de Czymburk, tres laneos minus vno quartali, vnam tabernam, hortum et pratum in villa Ewan cum omnibus eorum pertinenciis, prvť racione dotalicii solusmet in sexaginta marcis grossorum Pragensium possedi et habui, nichil penitus in eisdem bonis michi et meis heredibus reseruando, rite et racionabiliter ac hereditarie, quod fateor, vendidisse. Nos vero Limhardus de Horzitow, Mikssik de Hradek, Boczko de Zielcz, fidejussores et compromissores dicti Benessii cum et pro ipso, tum in solida manu coniuncta et indiuisa promittimus fide nostra sincera, dicta bona a quolibet homine tam spirituali quam seculari impetente seu quouis modo alio infestante vel impediante secundum jus et consuetudinem terre Morauie liberare et exbrigare taliter, vt idem dominus Stiborius seu heredes, successores sui, aut ad eorum promissarias manus circa predicta bona in villa Ewan in perpetuum debeant permanere, et in proximo colloquio dominorum Olomucensium celebraturo nobis, heredibus nostris hoc nostrum jus do-

talicii predicti extabulare et predicto domino Stiborio suisque heredibus et ad eorum promissarias manus in tabulas terre intubulare et insignare promittimus sine omni contrarietate. In eventum autem, si non fecerimus, quod absit ꝛ asuetum obstagium in ciuitate Olomucz ꝛ. Anno ꝛ 1385 f. II ante Conuersionem sancti Pauli ꝛ.

23.

Bohuslav, Ingram, Smil a Vilém bratři z Pernšteina darují kostelu v Dalečíně od jich dvoru tamže půl lánu k dědičnému užívání. Dat. na Pernšteine 1385, 28. října. Cod. Mor. XI. 339.

24.

(D. IIII) Smlúva skrz pana Jošta markrabie Moravského mezi pány Petrem z Kravař a Bernhartem z Cimburka a z Tovačova o právo, stěhovné slove*).

V Brně 1389, 11. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 450 b; arch. měst. Brn. f. 189.

Nos Jodocus Dei gracia marchio Brandenburgensis ac dominus Morauię, notum facimus presentibus et futuris, nam prout insurrexerant guerrę nec non lites inter generosum Petrum de Cravarz dominum in Plumlow, et generosum Bernhardum de Czymburk dictum de Thowaczow, de ablacione aliquarum rerum in ponte seu in theoloneo ob respectu vno iure dicto stiehowne; prout nos istas controversias audiimus, nec non decreuimus decernere et ex robusta nostra possessione una cum consilio fidelium nostrorum Erhardi de Conino Miesto [sic], Petri senioris de Cravarz alias de Straznicz, Wilhelmi de Pernstein, Jarossii de Czymburk, Petri Hecht de Rosycz spontanea [eorum et] amicorum [eorum]**) voluntate sic testamur:

Quum ob respectu huius dominus in Plumlow non debuit legitime dicto Bernhardo domino in Thowaczow homines in campo recipere, quoniam hoc dictum stiehowne digne et iusto recepit, et veraciter approbavimus et circumspeimus inueteratis registris nostris, prout retenta nostrorum antecessorum pro[h]ibitum devetavit, et prohibitum decreuimus iuxta omnem ripam aque Morauię, que Towaczow subjacet, et que subjacet iuxta villam Trubky et retro a villa Uhrzicz in Thowaczow, et a Thowaczow usque agros inter Racodaw et sine fundo paludes vel limum dictum Bahno [usque sine fundo fenestras].***) Si qua magna frigora iemali [tempore] congelata existerint, adincrescat; si quis furtiue intenderet pertransire usque in profundum paludis dicti Bahno, quo sine fundo fenestrate sunt, quia hoc dominium eius est iuxta data Johannis patris nostri. Si autem ex eventu aliquem acciperet, iterum accipiet in scio et faciet cum ablacione iuxta suam voluntatem. Sed de villa Trhowa Cralicz non debet pontes aberrare, nam ista villa in suis fructibus et pontibus in paludis libertatem consequetur, sicut ab antiquo more, et cum illis, que ad eam spectant; sed inaquosi Mertuin que appellantur, ille Bernardus potest defendere iuxta omnes res, que ablate sunt aut in fide iurium (?) inter partes deuenerunt, restitui debent. De

illo stiehowni tenetur recipere octo gr. et octo nigros denarios, [qui] pro uno grosso sunt, et de [quolibet] curru magno vel parvo, de et super praemissis, qui quatuor equorum ducuntur aut plus, octo denarios nigros vel grossum; sed si minus equi sunt, quatuor denarios nigros, et de quolibet pondere emptoris seu venditoris pedestre bajulantes unum nigrum denarium, et sic receptum est in registro antiquo.

Et ista superscripta ad memoriam partibus assistentibus praesentibus literas sigillorum nostrorum sigillare admisimus, ut scirent decernere et regere metipsos in futurum et amici existerint. Datum Brunae anno Ɲ nativitate domini 1389 in die undecimo mensis Octobris.

*) Opis původní jest chybný a zkomolený. **) V současném překladu českém psáno: „s dobrovolnú jich a přátel vuolí“. ***) Současný překlad český má ještě: „kdež bezedná okna jsú“.

25.

(c. III) List pana Petra z Kravař, jímž dává klášteru Prostějovskému XXII lánův v Chřepicích.

(Okolo 1390). — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 281 b.*

Petrus de Crawarz alias de Plumlow monasterio beate Marie virginis ordinis sancti Augustini per eum fundato in Prostieyow et conuentui eiusdem monasterii et Jacobo eiusdem monasterii preposito et fratribus canonicis regularibus, presentibus et futuris et eorum in perpetuum successoribus ibidem Deo famulantibus, in villa Krzepicz XXII laneos cum curia allodiali, cum curticulis et ortis olorum ac hominibus censualibus, agris cultis et incultis, pratis, pascuis, rubetis, limitibus, aquis, aquarumve decursibus, fluuiis, vinearum montibus et decimis cum jure moncium, et aliis vniuersis eorum pertinentiis et vtilitatibus, ad dictos laneos, curticulos et vinearum montes spectantibus, cum pleno jure et dominio, prout Henricus plebanus in Lethowicz et eius filiaster Petrus de Mrzlicz*) tenuerunt, nichil ibidem sibi juris et domini in predictis bonis reseruantes, praeter solam tuicionem et defensionem et etiam excepta regali berna, que semper salua debet domino Jodoco marchioni Morauie et suis successoribus manere, quociens eam indici contingit, dedit et donauit ad laudem omnipotentis Dei [per] predictos prepositum, fratres et conuentum monasterii in Prostieyow perpetuis temporibus possidendum.

*) Jindřich a Petr Strížek z Mrzlic z jmenování jsou u Volného, Brn. diecese II. 247.

26.

(s. XVIII) List smluvčí o mosty, kteréž jdú přes zboží manské kněze arcibiskupa Pražského s Kojetskými měšťany s jedné, a s těmi many s strany druhé.

1392, 14. června. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 441 b; arch. měst. Brn. f. 146—147.*

My purgmistr, fojt i přísěžní konšelé i všecka obec z Kojetína vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož tento list uzří neb čtúc slyšeti budú, že s prikázáním a s povolením našeho pána kněze arcibiskupa i s jeho radú a s vuolí

slovutných panoší, s Bohunkem z Popovic a Jarkem z Popovic, s knězem, many i s jejich obcí volili jsme sobě obapolně dobré panoše okolní i dobré obecné lidi ze vsí okolních, a tak jakož nám obapolně náš pan kněz arcibiskup rozkázal i jeho rada o všechny věci, kteréž mezi námi v nesnázi byly, o které jsme se sami smlúvati nemohli. A tak nás obapolně smluvili a rozkázali o mosty, jesto slovú Lávky, kteréž jsme je udělali a dělati jmáme přes jejich vlastnie panstvie a s jejich povoleniem, a to jest jejich od starej Hané až do Turvltu a jejich obce z Popovic; a těch máme sedm mostuov udělati, a pod každým mostem máme strúhu anebo příkopu v obú kopati a provésti a skrze Turult, aby se svrchupsaným kněze manuom žádná škoda nedála, aby voda volně odcházela a jim neškodilo na jejich panstvie, a to máme dělati s svú prací a svými náklady i naši potomkové.

Pakli by kdy, skrze naše nedbánie nebo potomkuov našiech, kderá škoda se dála a stala těmi mosty pro naše neopravovánie a zanedbánie nebo nechtěnie, tak jako jsme se svrchu zapsali i budoucí naši svrchupsaným kněze manuom nebo jejich potomkóm jich obcí z Popovic, ač by se kderá škoda dála a stala na jejich roli neboli na lukách nebo na jejich pastvištích obecních, máme a slibujem, abychom sobě volili obapolně IIII panoše řádu rytířského, my svrchupsaní měšťané neboli potomkové naši dva, a svrchupsaní kněze manové neboli potomkové jejich druhá dva, a ti mají té škody ohledati; a což nám ti čtyři rozkáží, smluvíce se spolu, za ty škody dáti, to všeckno slibujem učiniti, odložití a zaplatiti hotovými penězi, jakož nám ti IIII rozkáží. A my svrchupsaní měšťané i obec z Kojetína a potomkové naši neboli ti, kdož na našiech purgrechtích po nás věčně seděti budú, slibujem svú dobrou starú virú ctně zdržeti, tak jakož jsme se svrchu zapsali i potomky naše svrchupsaným kněze manuom i jich erbóm nebo jich potomkóm.

A to všecko, co se v tomto listu jmenuje, to máme obapolně sobě zdržeti, ty smlúvy vyrčené, i potomkové naši. A také jsme smluveni s svrchupsanými kněze many, obcí jejich o pastviště, jako slove Popovský trávník, o kderéž mezi námi v nesnázi bylo, a to jsú svrchupsaní kněze manové provedli, jich obec starými dobrými lidmi, že mají tak dobré právo na tom pastvišti svobodně pástí bez překážky i obec jejich, jako my svrchupsaní měšťané s naše obcí; a tu jmáme spolem pástí, neb jsú to naše společní pastviště a svobodné, a tak jmá mezi námi věčně ostati ty smlúvy i mezi budoucími našimi obapolně. A to pastviště zálezie od Koryt podle staré Hanej až k našiem paadělkóm. A ta řeka tady teče k padělkú, a tu sú pravé hranice mezi námi a mezi kněze many, a v té řece máme společně ryby loviti s saky, i oni i my, svobodně beze všech svád, kdož kdy bude moci nebo chtíci.

A to všeckno, co se v tomto listu jmenuje, slibujem to ctně zdržeti beze lsti my svrchupsaní měšťané i potomkové naši. A jestliže by kdy my svrchupsaní měšťané nebo potomkové naši, jehož pán Buoh nedaj, ty svrchupsané smlúvy zrušili

a nezdrželi, jakož jsme se svrchu zapsali a všeckny věci od nás neb na nás shledáno bylo[?], nebopotomkové naši toho držeti nechtěli, tehdy my svrchupsaní měšťané i obec z Kojetína i budoucí potomkové dáváme plnú moc tímto listem svrchupsaným kněze manóm i jich erbóm nebo jejich potomkóm i jejich obci z Popovic, aby nás i potomky naše připohnali a pohnali mocí tohoto listu veřej od veřej duchovním právem před našeho pána arcibiskupa Pražského a před jeho úřad i před kapitolu. A což by ztrávil svrchupsaní kněze manové, nebo kderé škody vzali, jezdic nebo přátely vodíc před kněze Milost nebo před jeho úřad pro naše nezdrzenie svrchupsaných věcí, a ty škody slibujem my svrchupsaní měšťané, i potomkové naši mají též činiti a platiti ty škody, kteréž by vzali a dokázali svědomiem bez přísah a bez věrovánie. A jestliže bychom kdy, jehož toho pán Buoh nedaj, my svrchupsaní měšťané neboli obec z Kojetína a potomkové naši proti tomuto listu mluvili a proti těm smlúvám svrchupsaným, jakož jsmo se svrchu zapsali a potomky naše, a bychme proti své cti mluvili i proti své víře: kněze Milost náš pán arcibiskup nebo kapitola má k nám toho popraviti a přikázati, abychme ty svrchupsané smlúvy věčně zdrželi obapolně i potomkové naši, tak jakož jsme se svrchupsaným kněze manuom zapsali i potomky naše.

A pro potvrzenie svrchupsaných budoucích věčných věcí a smlúvy věčný s našiem dobrým vědomiem a s přivoleniem plné obce naše z Kojetína a s jejich dobrú vůlí přivěsili jsme svú vlastnie městskú pečet, kderúz jmáme od staradávna, k tomuto listu. Jenž jest dán a psán ten pátek po božiem Těle od narozenie Syna božieho tisícého třístého devadesátého druhého léta oc.

27.

Jindřich na Meziříčí vyznává, že prodal ves Rohy knězi Mikšovi faráři z Meziříčí.

Na Náměšti 1399, 16. října. — Cod. Pernst. v arch. měst. Brn. f. 299 b.

Já Jindřich pán v Meziříčí vyznávám tímto listem všem obecně, kdož jej uzří nebo čtúce slyšeti budou, že s dobrým rozmyslem a přátelskú radú tehdy, když sem toho dobře mocen byl, prodal jsem od sebe i od svých všech erbuov tu ves a to zboží, ježto sluove Rohy, se všiem panstvím i s tím se všiem, což k té vsi slušie, se všemi lukami, se všemi past[vam]i i pastvištěmi, i se všemi lidmi platnými, se všie rolí oranú i neoranú, se všemi lesy; kromě toho černého lesu, ježto slove Ochoze, ten sobě erbuom budouciem svým zachovávám; než sice se všemi chrastinami, se všemi potoky, se všemi vodami, se všemi mezmi, nic sobě ani svým erbuom tu žádného práva ani kterého panstvie nezanechávajíc, než tak úplně s tím všiem panstviem a tiem právem, jakož sem já Jindřich i moji předkové tu ves drželi až do tejto chvíle; jedině když bude berně královská volána i obecná v zemi, tehdy

z tej vsi mně Jindřichovi jmají dáti čtyři hřivny do mé komory; a tu ves jmenovanú Rohy já Jindřich prve také jmenovaný prodal sem i listem tietto prodávám počestnému knězi Mikšovi farářovi z Mezířčie, Brikciovi jeho bratru, a Pavlovi Velikovu synu také z Mezeříčie, věčně ku pravému dědictstvie a k věčnému zádušie a kaplanstvie k tomu Božiemu domu a kostelu tudiež v Mezeříčie za třidceti a za sto hřiven grošův. A tyť jsem peníze já Jindřich prve jmenovaný od nich prve jmenovaných od kněze Mikše, od Brikieie jeho bratra i od Pavla Velikovu syna hotové vzal a úplně. A tu ves oni jmenovaní moji kupci mně Jindřichovi zaplatili penězi hotovými.

Protož já Jindřich často jmenovaný Mezeřícký pravý jistec, i za mne i podle mne rukojmie a příslibce urození páni slovutné panoše pan Lacek z Kravař, pan Vaněk z Bozkovic, pan Budiš z Budišova, Sazema z Tasova, Ondřej z Okarče, Bušek z Náměče, my všichni slibujem naši dobrou víru, rukú společnie nerozdílnú a beze lsti najprve dobytí povolenie od markrabie, aby ta ves věčně udělila [sic] tomu zádušie svrchujmenovanému. A potom slibujem túž vierú, když najprvní sněm bude v Brně a dcky zemské budú otevřeny, tu jistú ves Rohy prve jmenovanú ihned ve dcky vložití jim našim kubciem a tomu zádušie svrchupsanému, a také spravovati, vysvoboditi od každého člověka od duchovnieho i od světského, od křesťana i od žida, jakož země Moravská za právo jmá.

Pakli bychom toho neučinili, jehož Buoh nedaj, tehdy dva z nás rukojmí, kteréž by napomenuli prve řečený kněz Mikeš farář, Brikcí jeho bratr a Pavel Velikuov syn, ti ihned na jiné neukazující ani se jinými vymlouvající, než každý miesto sebe aby poslal panoši rytířského s jedním pacholkem a se dvěma koňoma do města do Jihlavy v hospodu šlechetného hospodáře, kdež by nám oni často řečený kněz Mikeš, Brikcí bratr jeho i Pavel Velikuov syn ukázali, tu aby vlehli a vležení věrně drželi, a odtad aby nevyjeli na žádné právo, až prve ta ves Rohy menovaná bude ve dcky vložena, spravena i vysvobozena, jakož svrchupsáno jest i jmenováno. Pakli by oni často řečení kněz Mikeš farář, Brikcí jeho bratr, Pavel Velikuov syn které škody skrže to vzali, nakládajíc na jiezdy, na posly nebo které jiné škody, ježto by ukázati mohli svědomiem a bez přísahy i bez věrování, ty jisté škody jim slibujem tú vierú úplně zaplatiti; pakli by k tej chvíli který z nás rukojmí sšel, jehož Buoh uchovaj, tehdy my, což nás rukojmí ostane, slibujem ve dvou měsíci jiného rukojmie miesto toho postaviti tak hodného a tento list zase obnoviti. A kdož tento list náš bude jmieti s jich dobrou vůlí i svědomím, ten jmá též právo jako oni sami. A tej vši řeči na svědomí jsmý své pečeti k tomuto listu naši dobrou vůlí a svědomiem přivěsili. Ježto dán jest na Náměštci, léta počítajíc od Božieho narozenie po tisíci po třech stech po devadesáti léta devátého, den svatého Havla.

28.

Vilím z Pernšteina a syn jeho Štěpán propouštějí měšťanům v Bystřici blíže Pernšteina právo odúmrtí, a dávají jim svobodu volné pořízení činiti o statcích svých.

Na Pernštejně 1403, 11. listop. — Opis v arch. Roudn. p. 15/49.

Já Vilém z Pernšteina a já Štěpán také z Pernšteina syn jeho, i naši erbové nynější i budoucí, vyznáváme tímto listem, že sme uzřeli znamenitou pilnost a snažnou víru, jenž sou k nám měli a ustavičně mají naši milí věrní měšťané, což jich máme v Bystřici: protož dali sme jim a zvláštní naší milostí mocí tohoto listu dáváme jim i jich erbuom nebo jich dětem, nynějším i budoucím, i také všem lidem tu na naší dědině usedlým i neusedlým, tu moc a svobodnost, aby oni mohli i mohou své zboží movité i nemovité, jakýmžkolivěk jménem to slove, dáti, odkázati, poručiti za zdravého svého života nebo na smrtné posteli svým přirozeným přátelům nebo komuž budou chtíti; a což by na nás takových odmrť práva spadlo, to jim propouštíme a slibujeme svou dobrou víru beze lsti, v to nevpadat ani překážeti slovem ani skutkem takovou výmluvou, aby to nebylo na pohoršení našim purkrechtům.

K tomu všemu na potvrzení a pro lepší jistotu pečeti naše dali sme k tomuto listu přivěsiti; a k tomu sme připrosili urozeného pana Heralta z Kumstatu řečeného z Skal, a Mikšíka Rožienku z Rožienky, aby oni své pečeti podle našich pečeti k tomuto listu na svědomí tomu všemu svrchupsanému přivěsili; kterýž list jest dán na Pernštejně z dobrým našim svědomím léta od narození Syna božho tisíc čtyřista třetího den svatého Martina.

Následuje vidímační klausule rady města Poličky dd. 13. pros. 1578.

29.

(x. XXI) List margkrabie Prokopa, jímž dává foitství v Kralicích se vším od staradávna příslušenstviem Vavřincovi a Janovi vlastním bratřím z Renic [z Hranic].

V Brně 1405, 7. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 479 b; arch. měst. Brn. f. 197—198.

Nos Procopius Dei gracia marchio Moraue, recognoscimus tenore presencium publice vniuersis, quod ex innata benignitate de subditorum promocione et presertim horum, qui in nostris seruiciis nonnullas insompnes noctes ducunt, diei et estus pondus portantes, obligamur prouidere: quapropter animo reducentes fida seruicia honorabilis Laurencii de Renicz, protonotarii nostri fidelis cari, plebani Bse[ne]-czensis, nobis per ipsum exhibita, ipsi prefato Laurencio et Johanni de Renicz, fratri suo germano, et heredibus ac successoribus eorum advocacionem nostram seu iudicium in oppido Kralicz, que ad nos iusto hereditario jure pertinet et dinoscitur pertinere, cum omnibus ipsius advocacie pertinenciis et vtilitatibus, quibuscunque censeantur nominibus, nichil penitus excluso, secundum quae ad eandem ab antiquo di-

noscuntur spectare et pertinere, cum emendis solitis et consuetis et ibidem laneo libero et cum pleno jure, de certa nostra sciencia*) speciali dedimus, dona[vi]mus et virtute presencium damus, donamus, conferimus et largimur per ipsum Laurentium et fratrem suum Johannem ac eciam heredes eius et successores suos perpetuis temporibus tenendam, habendam, possidendam, vsufruendam, alienandam, commutandam, obligandam, vendendam et in vsus proprios conuertendam, pro ipsius Laurentii et fratris sui pretacti ac heredum et successorum suorum libito voluntatis,**) nichil nobis et heredibus nostris ac successoribus nostris, marchionibus Morauię, domini vel proprietatis in eadem aduocacia reseruantes.

Et si nos vel heredes ac successores nostri, marchiones et domini Morauię, pretactam aduocacionem in Cralicz a prefato Laurencio vel fratre suo Johanne et heredibus ac successoribus eorum vellet vel vellent rehabere seu redimere vel exsoluere, ex tunc primum et ante omnia pretacto Laurencio vel fratri suo Johanni et heredibus et successoribus suis centum marcas grossorum Pragensium morauici numeri et pagamenti debebunt et tenebuntur dare et paratis in pecuniis persoluere in cauto loco per sepe fatum Laurentium et Johannem fratrem suum et ipsorum heredes et successores deputato nostri heredes et successores et assignare. Presencium nostro sub appenso sigillo dedimus testimonio literarum. Datum et actum in Brunna die et festo sancti Spiritus anno Domini 145° oc [sic].

*) Rukopis Pernšteinský chovaný v archívu města Brna má ještě: et gratia. **) Tamtéž na místě „libito voluntatis“ napsáno „libera voluntate“.

30.

Jošt markrabí Moravský a Brandeburský dává fojtství v Kralicích se vším příslušenstvím Vavřincovi a Janovi vlastním bratřím z Hranic (z Renic). Dat. listiny latinské v Brně l. 1406, feria tertia proxima post festum circumcissionis domini (5. ledna). Cod. Perust. mus. Frant. f. 479 b.

31.

Vilém z Pernšteina a syn jeho Štěpán dávají rychtáři Bystřickému Klimešovi louku od Ušperku k pravému purkrechtu.

Na Pernšteině 1412, 29. června. — Opis Bočkův 7041 z orig. v arch. zem. v Brně.

My Vilém z Pernšteina a Štěpán syn náš z Pernšteina i naši erbové vyznáváme oc, že znamenavše věrnú službu, ješto nám naši věrní Klimeš rychtář náš z Bystřice, a Jan bratranec jeho i jejich erbové do tej chvíle činili, i také sme od nich za to hotové peníze vzali, dali sme jim a mocí tohoto listu dáváme lúku naši od Ušperku, jako sme ji sami drželi, aby oni tu jistú lúku k pravému purkrechtu drželi, měli i požívali bez všej našej odpory i překážky. A také jim dáváme tuto moc, že kdyžby oni chtěli své purkrechty prodati, aby mohli i tu lúku s těmi purk-

rechty prodati; a komužby kolivěk prodali, slibujem jim na tom izádným kusem nepřekážeti, ani těm, kdož by od nich koupili. Protož pro lepší jistotu a bezpečensví svrchupsaného našeho dání své sme vlastní pečeti k tomuto listu dali přivěsiti. A k tomu sme připrosili ctných panoší Mikšfka z Roženky, Vojka z Chlevského, Mikéšky z Janovic, aby s námi a podle nás své pečeti toho na svědomí k tomuto istu přivěsili. Jenž jest dán na Pernštejně leta od narození syna Božího čtrnácte set dvanáctého, den svatého Petra a Pavla Božích apoštoluov.

32.

Ubrmanská výpověď Erharta z Kunína Města o užívání rybníků Netínských Lackem z Kravař a konventem kláštera Třebíčského, (potvrzená králem Vladislavem na Budíně 1495, 3. srpna).

Na Mezřičí 1414, 25. května. — Cod. Pernst. v arch. měst. Brn. f. 286.

My Vladislav z Boží milosti uherský, český, dalmatský, charvatský oc král, margrabě moravský, lucemburský a slezské kníže a lužické margkrabě oc, oznamujem tímto listem všem, že jest nám ukázán list smlúvy a výpovědi pod pečeti na pargameně celý a neporušený, kteroužto smlúvu a vejpověď učinil jest urozený někdy Erhart z Kunína Města mezi urozeným někdy Lackem z Kravař z jedné a opatem a konventem kláštera Třebíčského z strany druhé o to, což se rybníkův Netínských dotýče; kterýžto list takto v sobě slovo od slova zní:

Já Erhart z Kunína Města odjinad z Skal vyznávám tímto listem všem, kdož jej uzří neb uslyší čtúce, že jakož urozený pan Lacek z Kravař s jedné strany a nábožní kněží konvent kláštera Třebíčského z druhé strany na mě přišli jakožto na mocného ubrmana, ježto bylo mezi nimi o ty rybníky Netínské, ježto je nebožtík pan Jan dobré paměti z Mezřičí dělal s povolením margkrabiným a opatovým i celého konventu kláštera Třebíčského vůlí, a za to jim měl oddati, jakž by kdo dobrý vyřekl; tu pak pan Lacek jakožto spravedlivý dědic toho zboží Mezřického místo pana Jana přišel na mne i s tím konventem Třebickým jakožto na mocného ubrmana, abych mezi nimi vyřekl a konec učinil.

Tu pak já Erhart svrchupsaný vyříkám, aby pan Lacek tomu klášteru a konventu Třebickému tu ves Zhoř s lukami, s lesy i se vším příslušenstvím, nic sobě ani budoucím svým na té vsi Zhoři ani na příslušenství té vsi nepozústavuje, jim i ve dcky na prvním sněmu Brněnském, když dcky zemské najprv otevřeny budou, k věčnému záduší vložil za ty rybníky, jakož je pan Jan Mezřický aložil; a za to mají obapolně pan Lacek i konvent kláštera Třebíčského královy liti prositi, aby k tomu ráčil své povolení dáti. A dále jako sem já tu hranice uvedl, na tom mají obapolně dosti míti; najprv, že ten les, který de od první ráze až do druhé hráze pod cestú mezi rybníkoma, to buď vše páně Lackovo i jeho budoucích, až do černého lesa; a pan Lacek má sobě vodu vésti do týchž rybníkův Netínských s jich klášterské dědiny skrze jich dědinu, kdež jeho nebo jeho budou-

cím potřebí bude. A což by najdále rybníci zatopili, to jest a má býti věčně páně Lackovo i jeho budoucích. Než jiní lesové, ti sou a mají býti kláštera Třebického. A tomu na svědomí a pro lepší jistotu svou sem vlastní pečeť přivěsil k tomuto listu. Jenž jest dán na Mezřící den sv. Urbana léta od narození syna Božího po tisíc čtyři sta čtrnáctého.

Při tom pak prošení sme jménem urozeného Jana z Lomnice a na Mezřící, nejvyššího komorníka markrabství Moravského, věrného našeho milého, jakožto od držitele těch gruntův, abychom jemu a erbům jeho toho svrchupsaného listu potvrditi ráčili. Kteréžto prosbě souce naklonění, s dobrým rozmyslem a radou věrných našich, mocí královskou a jakožto margkrabě moravský toho svrchu dotčeného listu ve všem jeho znění a položení, tak jakž sám v sobě jest, k prosbě jmenovaného Jana Mezřického potvrdili sme a tímto listem mocně potvrzujem, a jej i erby jeho při tom při všem, což ten list svrchupsaný v sobě drží a zavírá, zuostavujem milostivě. A kdož by tento list měl s již psaného Jana Mezřického a erbův jeho dobrou vůli a svobodnou, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k tomuto listu přivěsiti sme rozkázali. Dán na Budíně, v pondělí po svatém Petru v okovách, léta Božího tisícího čtyřstého devadesátého pátého, království našich Uherského pátého a Českého čtyřmécítmého léta.

33.

(b. II) List od Vavřince z Podhájí, kanovníka Olomúckého, jimž dává faráři Smržickemu hřivnu platu ročního na mlýně Smržickém.

V Olomouci 1415, 9. července — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 281. b; arch. měst. Brn. f. 122 b—123.

Ego Laurencius, natus Johannis dicti Jamka de Podhagi alias in Bonicz, armiger Olomucensis dioecesis, recognosco tenore presencium vniuersis, quod maturo consilio amicorum meorum prehabito animoque deliberato, non compulsus nec coactus sed sponte, libere dedi, donauí, tradidi et assignauí ac perpetue deputauí vnam marcam grossorum Pragensium numeri et pagamenti morauicorum in bonis meis hereditariis liberis et nulli hominum obligatis, scilicet in molendino, quod habui et possedi hereditarie in villa Smrzicz cum omnibus juribus, fructibus et emolumentis, juribus et pertinenciis suis, nichil proprietatis aut juris michi aut heredibus vel successoribus meis in eisdem reseruatis, demto solo dominio, videlicet berna regali, quam pro me et heredibus aut successoribus meis legitimis ratione directi domini reseruo et volo habere tenore presencium reseruatum, nomine veri ac primi et legitimi testamenti pro remedio anime fratris mei Jacobi bone memorie dicti Hay, armigeri ibidem de Podhagi, et XX grossos telonei ollarum, quod tollitur ibidem in Smrzicz et in oppido Kostelec, quod tollitur singulis annis per plebanum seu rectorem ecclesie parochialis in Smrzicz pro tempore existentem, perpetuis temporibus tollendis et percipiendis, sub tali condicione: quod plebanus siue rector eiusdem ecclesie in Smrzicz

pro tempore existens singulis annis semel in anno, videlicet proximo die dominico ante festum natiuitatis Christi vigilias, nouem lecciones cum laudibus tenebitur et tenetur decantare, et in crastino vnam missam de beata virgine et aliam pro defunctis cantare, et sex missas similiter pro defunctis tenebitur disponere, vt legantur, et cuilibet officiali vnum grossum assignare et expensas pro pauperibus duos grossos, decano vnum grossum et rectori paruulorum vnum grossum, pro candelis et aliis necessariis ad ipsas exequias plebanus siue rector ecclesie prouidebitur. In casu vero, si plebanus siue rector ecclesie predicte negligenciam in dicto anniuersario peragendo committeret, quod absit, extunc penam medie marce gr. irremissibiliter incurreret, quam penam medie marce g. conuentui nostro beate virginis in Prostana ordinis canonicorum regularium pro huiusmodi anniuersario, duntaxat pro illa vice neglecto, pro eodem peragendo affectualiter assignabit.

Datum Olomucz anno Domini millesimo quadringentesimo quinto decimo in octaua visitacionis sancte Marie virginis in domo circumspecti viri magistri Petri de Morkowicz, procuratoris causarum consistorii Olomucensis generalis. In cuius robur et testimonium sigillum Laurencii de Podhay alias de Wojnicz et Johannis dicti Jamka, patris ipsius, vna cum sigillo vicariatus ecclesie Olomucensis, et sigillum domini Nicolai de Ottoslawicz, sigillum Wenceslai purkrabii in castro Plumlow, et domini Petri, pro tunc plebani eiusdem ecclesie in Smrzicz, presentibus sunt appensa ꝛc.

34.

(XVI.) List krále Václava, jímž panu Puothovi [z Častolovic] zapisuje sumu na klášteře Opatovickém.

V Praze 1417, 15. června — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 15.

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Bohemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod animo deliberato nobili Pothe de Czastolowicz, fidei nostro dilecto, in et super summis berne nostre regalis nobis singulis annis per honorabilem et religiosos abbatem et conuentum monasterii Opatowicensis, deuotos nostros dilectos, ad cameram nostram regalem persoluendis centum et quinquaginta sexagenas grossorum Pragensium tollendas et percipiendas deputa-[vi]mus et proscripsimus, deputamus et virtute presencium regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia proscribimus graciosè, sic videlicet, quod ipse easdem centum et quinquaginta sexagenas grossorum de predictis summis nostris regalibus in festo sancti Martini anno Domini millesimo quadringentesimo decimo octauo incipiendo, et in beate Marie virginis Purificacionis et sancti Georgii immediate post hoc secuturis festis et terminis, et deinceps singulis annis super eisdem festis et terminis a prefato monasterio nostro Opatowicensi tollere, recipere et leuare debeat, quamdiu

id ipsum nostre placuit voluntati, ista tamen condicione interposita: quod ipse Potha racione predictarum centum et quinquaginta sexagenarum grossorum, quamdiu ipse easdem a prefato monasterio nostro de regie nostre Majestatis beneplacito receperit, nobis cum quindecim lanceatis equis et armis bene fulcitis contra quoscunque, nemine excepto, obsequi et seruire debebit, dum et quociens per nos aut officiales nostros nostro nomine desuper fuerit requisitus; dum etiam ipse Potha in obsequiis nostris constitutus fuerit, extunc sibi ad instar aliorum militum et clientum pro tunc in obsequiis nostris existencium de necessitate debemus providere.

Et si nos predicto Pothe easdem centum et quinquaginta sexagenas grossorum per amplius dare nollemus, ex tunc id ipsum sibi prius per quartale vnus anni intimare debemus, quod etiam ipse nobis paratissime facere debebit viceversa. Mandantes igitur et precipientes predictis abbati et conuentui monasterii Opatowicensis, qui sunt seu pro tempore fuerint, deuotis nostris dilectis, presentibus firmiter et districte, quatenus ipsi prefato Pothe predictas centum et quinquaginta sexagenas grossorum de prefatis summis nostris regalibus singulis annis, quamdiu id ipsum nostre voluntati placuerit, super terminis superius nominatis dent integraliter et persoluant. Nam quociens id ipsum fecerint, tocies ipsos et eorum monasterium de eisdem centum et quinquaginta sexagenis grossorum in summis nostris regalibus, ut premititur, pro nobis, heredibus et successoribus ac officialibus nostris quibuscunque virtute presencium, regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia liberos dicimus, quittos et solutos. Presencium sub regie nostre Majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage anno Domini millesimo quadringentesimo decimo septimo, die quinta decima Junii, regnorum nostrorum anno Boemie quinquagesimo quarto, Romanorum vero quadragesimo primo. Ad relacionem Henrici de Lazan capitanei Wrat.

Johannes de Bamberg.

35.

(t. XVIII) List krále Václava, Římského a Českého krále, v němž puojčuje manstvie na Tovažově tvrzi i s městečkem Janovi a Ctiborovi z Cimburka, bratřím vlastním Auny z Cimburka. V Praze 1418, 14. června. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 478 b; arch. měst. Brn. f. 196 b—197.*

Venceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Boemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod cum nobilis Anna quondam nobilis Bernhardi de Czymburg nata, nobis sincere dilecta, municionem suam, que cum oppido Thowaczow et singulis aliis suis pertinenciis a nobis et marchionatu nostro Morauie dependunt in feodum, nobilibus Johanni et Stiborio de Czymburg fratribus, patris suis, fidelibus nostris dilectis, dederit et resignauit: nos ad vtriusque partis petitionis instanciam, non per errorem aut improvide, sed animo deliberato ad predictorum bonorum

cum suis pertinentiis donacionem consensum et assensum nostros regios prebuimus et prebemus presentibus graciose, decernentes et volentes expresse, quatenus predicti Johannes et Stiborius fratres et eorum heredes predictam municionem cum oppido Thowaczow et singulis suis pertinentiis, in quibuscunque consistant, nil penitus excepto, ex nunc inantea a nobis et corona regni nostri Boemie ac marchionatu nostro Morauie feudi nomine habere et hereditarie possidere debeant, impedimentis quorumlibet penitus proculmotis, seruiciis tamen nostris ac aliorum quorumlibet juribus semper saluis. Presencium sub regie nostre Majestatis sigillo testimonio literarum datum Pragae anno Domini millesimo quadingentesimo decimo octauo, die quarta decima Junii, regnorum nostrorum anno Boemie quinquagesimo quinto, Romanorum vero quadragesimo secundo.

36.

(I.) Prieпис listu ciesaře Zigmunda krále Českého o berni na klášteře Opatovském Alšovi z Šternberka a Puotovi z Častolovic.

V Čáslavi 1420, 26. listop. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 5.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper augustus, ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ac rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod nobilibus Alssoni de Sternberk alias de Holic, et Puote de Czastolowic, fidelibus nostris dilectis, racione veri et legitimi debiti per nos cum eis contracti, tam racione seruiciorum nobis contra nostros rebelles et Viklephistas impensorum, quam damnorum in eisdem seruiciis nostris per eos perceptorum, in tribus milibus sexagenarum grossorum Pragensium debitorie dinoscimur obligari; volentesque ipsos de eodem ipsorum debito certos facere et graciose contentari, animo deliberato, de certa nostra sciencia et auctoritate regia Bohemie ipsis Alssoni et Puote et heredibus eorum, seu qui presentem nostram literam cum ipsorum bona voluntate habuerit, summam nostram bernalem in monasterio Opatowic, videlicet trecentas sexagenas grossorum, quas nobis et camere nostre regie abbas et conuentus predicti monasterii annis singulis dare et soluere consueuerunt, impignorauimus et proscripsimus, impignoramus et proscribimus per presentes; dantes et concedentes prefatis Alssoni et Puote ipsorumque heredibus et qui presentes cum ipsorum bona voluntate habuerit, prefatas trecentas sexagenas grossorum a prefato abbate et conuentu monasterii Opathouiensi annis singulis plenam auctoritatem nostro nomine tollendi, colligendi et leuandi et in suos vsus conuertendi tandiu, quousque ipsis prefata tria milia sexagenarum grossorum a nobis, heredibus et successoribus nostris non fuerint realiter et ad plenum persoluta. Mandantes abbati et conuentui in Opatowic, presentibus et futuris, firmiter et districte, quatenus ipsorum summam bernalem, videlicet trecentas sexagenas grossorum Pragensium, quas nobis et camere nostre singulis annis persoluere con-

sueuerunt, amodo annuatim in terminis suis et consuetis prefatis Alssoni et Puote ipsorumque heredibus et qui presentes cum ipsorum bona voluntate habuerit, dent, porrigant et realiter persoluant, neque aliud faciant seu facere presumant, prout nostram indignacionem voluerint arcius euitare. Presencium sub nostri regalis appensione testimonio literarum datum Czaslaue anno Domini millesimo quadringentesimo vigesimo, feria tertia proxima post festum sancte Katherine, regnorum nostrorum anno Hungarie tricesimo quarto, Romanorum vero vndecimo et Bohemie primo.

Ad mandatum domini regis Michael, canonicus Pragensis.

V registřích zápisův královských v Arch. Čes. I. str. 539 č. 242 uveřejněn regest listiny této i jiných k ní náležitých; k témuž také táhne se listina uveřejněná tamže na str. 148 čís. 12.

37.

(k. X) List zprávní od Jana z Opatovic Arklebovi z Vickova na VII kop grošuov platu v Smřzicích.

V Tovačově 1430, 2. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 230 b; arch. měst. Brn. f. 109.

Já Jan z Opatovic a z Dlouhé Vsi, tyto věci jistec, a my rukojmie: Filip z Pačkovic, Jošt z Šelmberka, Mikeš z Lilče, Beneš z Laškova, Friciek z Olšan, Arkleb z Kunkovic, spoluslibce s ním a zaň společně a nerozdílně vyznáváme oc, že jsem sstúpil a mocí listu tohoto sstupuji sedm kop platu úročního ve vsi Smřžovicích ku pravému věnnému právu, tak jako sem sám držal, slovným Arklebovi Vickovcovi, Filipovi Smřzicovým[?] bratřím vlastním z Vickova i jich erbóm v sedmdesáti kopách groší dobrých stříbrných rázu Pražského a moravského čísla, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíce. A těch jistých sedm kop grošuov platu svrchupsaného máme a slibujem naší dobrú a čistú vierú na prvniem sněmu panském, když dcky zemské budú odevřeny v Olomúci, ve cky vložití a vepsati jim našiem věřitelóm svrchupsaným k věnnému právu, zpravití a to osvoboditi před každým člověkem duchovním i svědským i od židů, kdož by to právem zemským nařkl, jakož práva zemská záleží, naším nákladem a prací naší. A jestliže bychom toho neučinili a jim svrchupsaným věřitelóm našim nesplnili, tak jakož jsme slíbili a z toho nás dva rukojmie od našiech věřiteluov poslem neb listem byla napomenuta oc. Leženie obyčejné v Prostějově městě. Jenž jest dán a psán v Tovačově v sobotu před Početím panny Marie léta oc tisíc čtyřista třidecátého počítajíce oc.

38.

Vavřinec Háj z Podhájí slibuje vložití ve dsky zemské v Olomouci dvůr svůj v Podhájí Janovi Kopáčovi i ženě jeho a panoši Janovi Krumsfnovi z Lešan. Pečeti k listu přivésili: Jiřík z Kravař a z Strážnice, pán jeho, a panoše Jakub z Dřínového a Jan ze Zdětína, purkrabí na Plumlově. Dat. na Plumlově, v sobotu před Hromnicemi (30. ledna) 1434. Cod. Pernst. mus. Frant. v Brn. f. 254; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 118—119.

39.

(x. XXI) List od kněze Albrechta mocný na Újezd i na jiné Petrovi z Újezda a Kateřině manželce jeho.

V Egenburku 1434, 22. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 15 b; arch. měst. Brn. f. 13.

Albertus Dei gracia dux Austrie, Stirie, Carinthie et Carniole, marchio Morawie comesque Tirolis ꝛc, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod nos fideli nostro dilecto Petro de Vgezd et honeste Katerine vxori ipsius, non per errorem aut inprouide, sed animo deliberato et de certa nostra sciencia tanquam dominus et marchio Morauie, gratiam fecimus et facimus tenore presencium specialem, vt ipsi vniuersa et singula bona sua libera, vbicunque consistant, que de presenti in marchionatu nostro Morauie tenent et possident, in uita seu in articulo mortis coniunctim vel diuisim cuicunque vel quibus persone seu personis dare, donare et legare valeant atque possint, quodque donacio huiusmodi proinde robur et firmitatem obtineat, ac si iuxta ritum et consuetudinem terre nostre Morawie tabulis eiusdem terre foret inserta; decernentes nichilominus et volentes expresse, ut ille seu illi, cui uel quibus Petrus et Katerina coniuges prefati huiusmodi bona sua donanda vel leganda decreuerint habere, tenere et omni jure, quo ipsi eadem possident, perpetuis temporibus possint et debeant libere possidere, fraude et dolo quibuslibet penitus procul motis, iuribus tamen quorumlibet aliorum in premissis semper saluis. Harum testimonio literarum sigilli nostri minoris marchionatus appensione roboratarum datum in Egemburka in die sancte Marie Magdalene anno Domini 1434.

40.

(A. I) List císaře Zigmunda, jímž zastavuje a zapisuje Kojetín městečko a vesnice k tomu příslušející se všemi jejich příslušnostmi panu Jiříkovi Šternberskému a jeho erbuom.

V Bělehradě 1436, 25. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 425; arch. měst. Brn. f. 137.

My Zigmund, z božie milosti Římský císař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmacký, Charvatský ꝛc král. Vyznáváme . . . ꝛc že vzhlédše na věrnú službu urozeného Jiříka z Šternberka a z Lukova našeho věrného milého, i také jako jsme prvé, než jsme do Vlach jeli, byli jsme jemu za jeho službu na počtě II^M uherských červených zlatých zůstali, a že i potom nám vždy věrně slúžil a v budúcích časech slúžiti bude; tak my chtíce jemu za jeho dluh a za jeho službu dosti učiniti, protož s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech svrchupsanému Jiříkovi i jeho erbóm, a osvícené Anežce kněžně Opavské, manželce jeho, a k věrným rukám urozenému Lackovi z Šternberka a z Lukova, bratru jeho vlastniemu, a slovtnému Petrovi Romanovi z Vitovic zapsali jsme a zastavili, zapisujem a zastavujem jakožto král Český mocí tohoto listu v Vti^M červených zlatých svrchupsaných Kojetín městečko blíž

Kroměříže se všiem příslušenstviem, kteréžto zboží příslušie k arcibiskupstvie Pražskému; a cheme, aby svrchupsaný Jiřík a jeho erbové i ti, komuž tento list svědčie, svrchupsané městečko Kojetín s vesnicemi, s dvory, poplatky spravedlivými, s lesy, řekami, potoky, rybníky, lukami, lovy, dědinami oranými i neoranými, pastvami a se všiem jiným spravedlivým příslušenstviem tak dlúho jměli, drželi a poživali, dokudž my neb erbové a budoucí králi Češtíe [sic] anebo arcibiskupové Pražštíe jim V^M zlatých svrchupsaných úplně a docela nezaplatíme aneb jim za to dosti neučiníme.

A jestliže by kdo o to na ně sáhl kterakýmkolivěk obyčejem, od těch je jmáme zastúpiti a vysvoboditi bez jich škody. A když bychom my neb budoucí naši, králi Čeští aneb arcibiskupové Pražští, od svrchupsaných Jiříka neb od těch, komuž tento list svědčie, to zboží svrchupsané chtěli vyplatiti, tehdy jmáme jim puol léta napřed dáti věděti a jim jich peníze položiti ve třech aneb ve čtyřech mílech od Kojetína svrchupsaného, kdež bychom se my neb naši budoucí obapolně a dobrovolně smluvili, a oni mají také nám aneb našiem budoucím toho zboží bez zmatku všeliakého a prodlenie postúpiti. A ktož by tento list jměl s svrchupsaného Jiříka, jeho erbuov aneb těch, kterýmž tento list svědčie, dobrou vuolí, ten jmá a jmíti bude též právo jako oni sami.

A toho na svědomie a jistotu náš vlastnie majestát kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Bělehradě léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého třidcátého šestého na den svatého Pavla na víru Obrácenie, let královstvie našiech Uherského čtyřidcátého devátého, Římského šestmiezctímého, Českého šestnáctého a císařství v třetím létě oc.

41.

Sigmund císař Divišovi Bořkovi z Miletínka zastavuje hrad Kunětickou Horu, městečko Bohdaneč a zboží kláštera Opatovského v půl pátu tisíci kopách gr. V Praze 1436, 21. září. AČ. IV. 175 č. 2.

Sigmund císař Vaňkovi z Miletínka zastavuje vsi opatství Sedleckého v tisíci kopách gr. Dat. ut supra. AČ. IV. 176 č. 3.

42.

Jiřík z Šternberka odjinud z Lukova, Anežka kněžna Opavská a paní Fulnecká, Lucek z Šternberka a z Lukova, a Petr Roman z Vitovic, postupují Janovi z Cimburka a z Tovačova a paní Žofce z Kunštátu manželce jeho, dobrou volí listu císaře Zikmunda na Kojetínské zboží za 5000 fl. Pečetí přivěsili: Vaněk z Bozkovic, t. č. hejtman markr. Mor., Jan z Corštýna, Jiřík z Kravař a z Strážnice, Beneš z Bozkovic, Zbeněk Dúbravka z Osového a Henýk z Waldšteina a z Židlochovic. Dat. v Olomúci, v neděli po sv. Pavlu na víru obrácení (27. ledna) 1437. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 426; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 137—138.

43.

(q. XVI) List správní od Jana Dietěte ze Mštnic Zdenkovi z Švabenic na to právo, kteréž [v] Vrahovicích má po panně Kateřině z Vrahovic.

Na Mstěnicích 1437, 1. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 236 b; arch. měst. Brn. f. 112

Já Jan Dítě ze Mštnic i s svými erby vyznávám . . . Tak jakož poctivá panna Kateřina z Vrahovic mne a Zdenka z Švabenic a jeho ženu paní Zuzanu i jich děti na pravý spolek dckami přijala na to na všecko, což tu v Vrahovicích jměla dědicství svého: protož já svrchupsaný Jan Dítě prodal jsem i sstúpil i mocí listu tohoto prodávám i stupuji toho všeho svého dielu i dědicství, což mi se jest dostalo mého dielu po smrti svrchupsané panny Kateřiny, to sem vše prodal slovutným panoším Zdenkovi z Švabenic a jeho erbóm, a k věrným jeho rukám slovutným panoši Heršovi z Švabenic bratru jeho vlastniemu, a Kubovi z Štětčovic, za čtyři a za sto zlatých červených dobrých uherských, kderěz jsem od něho hotové a zaplacené vzal.

A protož já svrchupsaný Jan Dítě i s svými erby, prvnie jistec nahoře i dole psaných věcí, a my Zich z Wolperka a z Selítek, Jan z Krumsína, Wolf z Žerůtek, Bernart z Šemíkovic, rukojmie a spoluslibce vespolek, kupitelóm našiem svrchupsaným ten jistý svoj díl v Vrahovicích, tak jakož psáno stojí, sobě izádného práva ani kderého vlastenství nezachovávajíc, [. . .] na prvniem panském sněmu, když dcky zemské v Olomúci otevřeny budú, neb konečně na druhém ve cky vložiti a vepsati, tak jako země Moravská za právo jmá, a to s svým nákladem a prací sobě z desk vymazati a vypsati a od každého člověka vysvoboditi, ktož by toho právem zemským nařkl, tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo. Pakli bychom toho svrchupsaného zboží svrchupsaným věřitelóm našiem ve cky nevložili aneb vložiti nemohli, tehdy jmáme a slibujem jim svrchupsaným věřitelóm našiem čtyři a sto f. zase dáti ve čtyřech nedělech po jich napomenutíe. Ležení obyčejné v městě Olomúci oc. Jenž jest dán a psán na Mstěnicích v pondělí po Velikonoci léta 14XXXVII léta oc.

44.

(V.) Dobrá vuole od kněžny Anny [z Osvětima] Hlaváčovi z Donína na zápisy [zboží Opatovského za tisíc kop gr.]

Na Kladště 1437, 25. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 6 b.

Já Anna kněžna z Osvětína, nejvyšší poručnice sirotkuov i všeho zboží dobré paměti urozeného pana Puothy z Častolovic, syna mého, vyznávám . . . Jakož urozený pan Aleš z Šternberka a z Holic a pan Puotha svrchupsaný měli a mají od ciesařovy Milosti a od opata i konventu kláštera Opatovského řádně zapsáno tři tisíce kop grošuov na tom zbuoží již psaného kláštera Opatovského, jakož to ti listové na to udělaní šíře a světleji svědčí a ukazují, že svrchupsaný pan Pútha na

tom svém dílu, totiž na půl druhém tisíci kop grošuv, kterýž měl na tom zboží Opatovském podle svrchupsaného pana Alše zapsáno, urozenému panu Hlaváčovi z Donína, příteli svému přirozenému, dal jest tisíce kop grošuv a mocně jemu to poručil a odkázal, jakož mnoho dobrým lidem to jest svědomo. Pak po smrti svrchupsaného pana Puothy, když se byli všec[c]i poručníci na Kladsko sjeli a mě v tu chvíli nejvyšší poručníci volili, tu sem jiných poručníkův všech povolením nahořepsanému panu Hlaváčovi těch svrchupsaných tisíce kop grošuv také dala, i nyníie mocí tohoto listu jemu dávám podle rozkázání svrchupsaného pana Puothy na těch listech i na tom zboží Opatovském, kromě těch pět set kop po páně Alšovu dílu a po těch tisíce kopách již psaných pozuostalých, těch sobě a těm sirotkům svým a páně Půthovým dětem pozůstavuji k jich a k svému požitku. A ktož by tento list měl s svrchupsaného pana Hlaváče dobrou vůli, ten má i mieti bude tuž moc i též právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jako on sám. A toho na potvrzení a pro lepší jistost svú pečeť vlastní kázala sem k tomuto listu přivěsiti; a prosila sem urozených pana Haška z Walštajna, paní Anny vdovy z Koldic, někdy manželky svrchupsaného pana Puothy, a slovutných Markvarta z Mezilesí, Jana z Tožice, Pavlíka z Chotěčic a Václava Tluksy z Dohalic, že jsou také pro lepší svědomie své pečeti přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán na Kladště léta od narození Syna buožieho tisícého čtyřstého třicátého sedmého ve čtvrtek den s. Marka evangelisty.

45.

Arkleb Vickovec z Vickova prodal platu ročního shádaného na lidech platných a usedlých ve vsi Smržicích 7 kop ku pravému věnnému právu ctihodnému Hanušovi Liljenblutovi z Majta, měštěninu Olomúckému, a manželce jeho paní Markytě, a k věrným jeho rukám panošim Alšovi z Vrahovic, Hynkovi z Rokytnice a Maškovi z Kostelce, za 70 kop gr. Dat. v Olomouci, v sobotu na sv. Vavřince (10. srpna) 1437. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 230; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 109.

46.

(III) Druhá dobrá vůle od kněžny Anny z Osvětima Hlaváčovi z Donína na druhú polovici [zápisů na zboží kláštera Opatovského.]

V Praze 1437, 16. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 7.

Já Anna kněžna z Osvětína, poručnice sirotkuov i sboží dobré paměti urozeného pana Puothy z Častolovic, syna mého milého, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú: Jakož urozený pan Aleš z Šternberka a z Holic a pan Puotha svrchupsaný měli a mají od císařovy Mti a od opata i konventa kláštera Opatovského tři tisíce kop grošuv řádně zapsáno na tom zboží nahořepsaného kláštera Opatovského, jakožto ti listové na to udělaní šíře a světleji

svědčí a ukazují; že svrchupsaný pan Puotha na tom svém dílu, totiž na půldruhém tisíci kop grošuv, kterýž měl na tom zboží Opatovském podle svrchupsaného pana Alše zapsáno, dal jest urozenému panu Hlaváčovi z Donína, příteli svému přirozenému, tisíce kop grošuv a mocně jemu to poručil a odkázal, jakož mnoho dobrým lidem jest to svědomo. Pak po smrti svrchupsaného pana Puothy, když se byli všickni poručníci na Kladsko sjeli a mne v tu chvíli nejvyšší poručníci volili, tu sem jiných poručníkův povolením již psanému panu Hlaváčovi těch nahořepsaných tisíce kop grošuv také dala i nyní mocí tohoto listu jemu dávám podle svrchupsaného pana Alše na těch listech i na tom zboží Opatovském, a k tomu také za jeho páně Hlaváčovy dluhy, za rukojemství a za službu, i také za ten list, kterýž mi na tři sta kop udělal a v můj moc dal, dala sem a mocí tohoto listu jemu úplně dávám těch pět set kop grošuv na týchž listech i na tom zboží Opatovském, tak aby on toho půldruhého tisíce kop grošuv mocen byl dáti, prodati, zastaviti, směniti aneb s tím učiniti, jak by se jemu zdálo. A již já i ti sirotci žádného práva ani moci na těch listech více nemáme, než všecko právo i moc dala sem a dávám panu Hlaváčovi svrchupsanému.

A ktož by tento list měl s jeho dobrou vůlí, ten má i mieti bude tůž moc i právo ke všem svrchupsaným věcem, jako on sám pan Hlaváč svrchupsaný. A toho na potvrzení pečeť svú vlastní kázala sem přivěsiti k tomuto listu; a pro lepší svědomie prosila sem urozených pana Alše z Šternberka a z Holic, pana Mikuláše Zajiece z Hazmburka seděním na Kostí a pana Haška z Walštýna, a slovutných panoší Markvarta z Mezilesí, Jana Črnína z Vysoké a Zbynka z Kocova, že sú také své pečeti na svědomie přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán v Pražě léta ot narozenie Syna buožieho tisícého čtyřstého třidcátého sedmého tu středu den s. Havla.

47.

Hlaváč z Donína dává všecky zápisy, kteréž má od kněžny Anny z Osvětima na Opatovské zboží, Zikmundovi z Wartmberka seděním na Děčíně. Pečeti přivěsili: Hašek z Walštajna, Hynek Krušina z Lichtmberka seděním na Kumburce, a Jiřík z Dubé na Wizmburce. Dat. v Praze, ten čtvrtek po sv. Havle (17. října) 1437. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 6.

48.

Jan z Pernšteina vyznává, že má Benešovi z Bozkovic a Janovi z Lomnice na svůj oddíl za hrad Skály položiti Janovi z Břežan 60 kop gr.

Na Pernštejně 1440, 5. dub. — Orig. arch. města Brna.

Já Jan z Pernšteina i [s] svými erby vyznávám tiemto listem předc všemi, ktož jej uzsríe [sic] neb čtúce uslyšie, že jsem slíbil a mocí tohoto listu slibuji svú dobrou čistú vierú urozeným pánóm, panu Benešovi z Bozkovic a panu Janovi z Lomp-

nice i jiným pánóm a zemanóm, kteříž jsú rukojmie za osm set kop groší, kteréž jmají dány býti slovutnému panoši Janovi z Břežan za hrad za Skály, že mám na svůj oddiel položiti šedesáte kop grošiev [sic] dobrých stříbrných rázu pražského a čísla, za každú kopu šedesáte groší počítajíc, neb zlatý dobrý po osmimězcietma grošiech počítajíc, u Brně na rathouze položiti purgmistrovi a konšelóm v jejich moc rozdielně, totiž třidceti kop na svatý Václav nyní nejprv příšcie a třidceti kop na svatý Martin inhed potom příšcí. Pakli bych svrchupsaných peněz na ty dny a časy nepoložil a nedal, jakož se svrchu píše, a proto které škody vzaty byly, ty škody i jiščinu [sic] slibuji podstúpiti a zaplatiti beze všie zlej lsti a výmluvy všelikaké. A tomu na svědomie a jistost já svrchupsaný Jan svú vlastní pečet přiciskl sem k tomuto listu. Jenž jest dán na Pernšteine v ten úterý před svatým Sixtem léta od narozenie božieho tisíc čtyři sta čtyřidcátého.

Přitisknuta jest papírová pečeť se znakem Pernšteina a legendou: S † Johannis de Persteyn.

Znamenáno jest, kteříž mají listy své položiti za ty peníze, kteréž mají za hrad Skály dány býti.

- Item kněz biskup šedesáte kop g.
- Item pan Jan z Lompnice šedesáte kop g. kromě svých zeman.
- Item pan Jan z Persteina šedesáte kop g. [s] svými zemany.
- Item pan Hennyk [z Waldšteina] třidceti kop g. kromě zeman.
- Item pan Jošt [Hecht] z Rosic třidceti kop g. kromě zeman.
- Item pan Zdeněk [z Waldšteina] patnáste kop g. kromě zeman.
- Item pan Heralt z Lyssic patnáste kop g.
- Item pan Procek [z Kunstatu a z Opatovic? či z Wilंबरka?] šest kop g.
- Item paní podkomořina patnáste kop g.
- Item Suchého Črta [Hynka z Kunstatu na Jevišovicích] sirotci pět kop g.
- Item pan Dobeš [z Meziříčí a z Trnávky] dvacet kop g.
- Item pan Beneš z Bozkovic dvacet kop g. kromě zeman.
- Item pan Vaněk z Bozkovic dvacet kop g. kromě zeman.
- Item kněz opat Třebický čtyřidceti kop g. i [s] svým probostvím.
- Item kněz opat Lucký čtyřidceti kop g.
- Item kněz probošt Kunický třidceti kop g.
- Item kněz převor z Novej Vsi dvacet kop g.
- Item kněz převor od svatého Thůmy deset kop g.
- Item kanovníci od svatého Petra patnáste kop g.
- Item abatyš Králového kláštera čtyřidceti kop g.
- Item město Brno šedesáte kop g.
- Item Znojmo šedesáte kop g.
- Item Jihlava čtyřidceti kop g.
- Item Ejvančice patnáste kop g.
- Item Michal Kunigfelder dvacet kop g.
- Item probošt Knihnický patnáste kop .

Item opat Žďárský dvatceti kop g.
 Item opat Zabrdovský deset kop g.
 Item abatyše z Oslavan deset kop g.
 Item abatyše z Daličic šest kop g.
 Item probošt od svatého Petra pět kop g.
 Item probošt svatého Ypolita patnácte kop g.
 Některá jmena jsme v závorkách doplnili podle zápisu sněmovního v AČ. X. 256.

49.

(XXX) List na zboží Jestbořické Mikulášovi Bochovcovi od biskupa Pavla Olomúckého, jímž zapisuje na tom zboží šest set kop groší širokých.

V Olomúci 1441, 7. července. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 27.

My Pavel buoží milostí biskup Olomúcký, vyznáváme . . ., že pro některé a kostela našeho Olomúckého veliké a pilné potřeby naše zboží kostelní, ješto sluší k Jestbořicóm, s zdravú radú a z přivolení velebných kněží, bratří našich, kněží a kapitoly kostela Olomúckého s jejich jednostajnú vuoí to svrchupsané zboží a vsi kostela našeho Olomúckého, kteréž v Čechách jmáme, to jest zejména Crkaň, Barchov, Bezděkov, Opočen, Na Háji, Lány, Opočnec Malý, ty všechny vsi s lidmi usedlými i neusedlými, platnými i neplatnými, s rolí oranú i neoranú, s poplatky, s požitky, se všemi robotami i se všemi súdy s manských lidí, robotami, s lukami, s pastvami, s lovišcemi i s tím lesem, ješto slove Bor, i s jinými lesy, i s tím mlýnem, ješto slove na Veselici, s řekami i s tú řekú, kteráž zkržě Barchov teče, i s Labem, což k tomu panství příslušelo, s potoky, s rybářstvím, s horami, s doly i se vší panskú zvuolí i se všiem plným právem, panstviem i se všiem příslušenstviem, což k tomu zboží Jestbořickému [sic] od staradávná příslušalo jest, krom Jestbořic [sic] samé vsi, nic tu sobě ani potomkóm našim kostela našeho Olomúckého ani komu jinému práva, panstvie, ani kterého vlastenstvie na tom zboží a na těch vseh nepozuostavujíce ani zachovávajíce, i s přievozem proti Opočenci, a na Psinci kopu platu ročnieho, i s jinými všelikterakými požitky, kterak by koli se jmenovaly, což k tomu zboží přísluší a jakož v svých mezích a hraniciích okršleno jest a záleží, v šesti stech kopách groší dobrých stříbrných rázu a čísla Pražského, šestdesát grošuo v za každú kopu počítajíc, zastavili sme a mocí listu tohoto zastavujem urozenému Mikulášovi z Buchova i jeho jednomu dietěti, kteréž by k sobě rádně přijal a jmenoval; pakli by dietěte nejměl, ale miesto toho Janovi, Andělovu synu z Ronovce; toliko do dvú jejich životuo v k držení, k požívání a k opravování svobodně, bez našeho neb našiech potomkóv biskupóv Olomúckých překazenie všelikakého.

A jestliže bychom my anebo naši potomkové, budúcie biskupové Olomúccí chtěli svrchupsané zboží vyplatiti po Mikuláše Buchovce a druhého života jejich smrti, dadúc šest set kop grošuo v dobrých stříbrných tém neb tomu, ktož by tento list

jměl s jejich, Mikuláše Buchovcovú a druhého života dobrú vuolí, ten má, ty penieze šest set kop grošuv dobrých stříbrných svrchupsaných vezma od nás, zbožie našeho svrchupsaného nám neb našim potomkóm biskupóm Olomúckým zasě v naši moc vrátiti a dáti, žádných škod ani nákladuov nepočítajíce ani žádajíce. A když bychom koli jměli jim platiti, tehda máme jim ty penieze klásti v Čechách v některém městě svobodném a bezpečném nám i druhé straně ve čtyřech mílech vzdáli od pomezie Moravského; a tu s listem druhá strana přijeti má a penieze vziati a list nám zasě vrátiti. Také berni, kterúž nám nebo potomkóm našim k korunování s toho zbožie platiti mají, nám a našim potomkóm úplně zachováváme.

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu a pevnost pečet naši biskupskú k tomuto listu kázali sme přivěsiti. A my kněz Petr z Račic děkan, kněz Jan Haz probošt, kněz Martin z Dobřan arcipřiest, mistr Jan z Týna, Křištofor z Bethova, Dominik z Olomúce, Mikuláš z Oder, Martin z Moravičan, Petr z Štěpánova, Mikuláš z Břiestu, Bohuše ze Zvole, Petr Stern od Hory, Jan z Opavy a Jan z Bludova i všecka kapitola kostela Olomúckého, pilně znamenavše svrchupsanee příčiny řádně a hodně i podobně, s dobrým našim rozmyslem k svrchupsanému zastavenie zboží svrchupsaného dali sme a mocí listu tohoto dáváme plné a svobodné právo a k tomu svolujeme, což se v tomto listu svrchu píše, to jest nás všech plná vuole. A tomu na svědomí a pro lepší jistotu našeho svolenie a věcí svrchupsaných pečet naši kapitolní podle pečeti kněze Pavla biskupa napřed jmenovaného přivěsili sme k tomuto listu.

Jenž jest dán a psán v Olomúci léta od narození Syna buožieho tisícieho čtyřistého čtyřicátého prvého léta, ten pátek po svatém Prokopě.

50.

(h. VIII) Dobrá vuole od Hanúška [z Lilienblutu], měšténína Olomúckého, panu Jiříkovi z Kravař na VII kop platu v Smržících.

V Olomouci 1441, 4. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 229 b; arch. měst. Brn. f. 108 b.

Já Hanúšek z Liligenblut z Mýta, měšténín Olomúcký, vyznávám . . . Jakož jsem kúpil sobě a paní Margetě, ženě své, i našiem erbóm sedm kop groší platu ročního shádaného na lidech platných a usedlých ve vsi S[m]ržicích se všiem plným právem a panstviem ku pravému věnnému právu za sedmdesáte kop groší od slovnutného panošie Arkleba Vickovce z Vickova, jakožto jeho hlavní list jmám a plněji svědčící: k tomu jistému platu i k tomu listu hlavniemu dal sem a mocí listu tohoto dávám od sebe i od své ženy i od našiech erbuov i od těch ode všech, komuž by ten list svědšil, s dobrým rozmyslem plnú svú dobrú vuolí i všechno právo své urozenému panu Jiříkovi z Kravař a z Strážnice a jeho erbóm, a k věrným rukám jeho urozeným pánóm panu Pertultovi z Lippé, najvyššiemu maršálku královstvie Českého, a panu Lackovi z Štemberka a z Lukova, tak aby svrchupsaný pan Jiřík,

erbové a věrné ruky předepsané k tomu svrchupsanému platu i k listu hlavnímu na ten plat tak plné právo jměli, jako sem já jměl i s svú ženú i s našieimi erby; a toho jim mocně stupuji tímto listem od sebe, od své ženy i od našiech erbuov, nic sobě na tom platu i na tom listu hlavním práva nepozústavujíce. K tomu na jistotu a na svědomie svú jsem vlastní pečet s mým dobrým vědomím s dobrú volí přivěsil k tomuto listu; a prosil sem slovutných panoší Jana Zúbka ze Zděčína, tehdy purkrabie Olomúckého, Jana a Hynka bratříech z Rokytnice, Alše z Vrahovišč, Franka z Hartmanova a Jana Krumpsína z Lešan, že jsú těm věcem svrchupsaným své vlastnie pečeti podle mne také na svědomie přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán v Olomúci v pátek před svatým Vavřincem léta oc tisícého čtyřístého čtyřicátého prvního oc.

51.

List Pavla biskupa Olomúckého, jímž zastavuje Jestbořice Mikulášovi Bochovcov v 500 š gr., aby se v ně bez překážky mohl uvázati. V Brně 1442, 21. čce. AČ. IV. 177.

52.

(y. XXII). Dobrá vuole od Kateřiny z Újezda panu Žibřidovi z Pernšteina a jiným na Újezd a na jiné.

1443, 28. listopadu. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 16; arch. měst. Brn. f. 13 b.*

Já Katerina někdy manželka dobré paměti Petrova z Újezda, vyznávám . . . Jakož mám list od osviečeného knížete Albrechta vývody Rakúského, Štýrského, Korytanského oc, markrabie Moravského slovutné paměti, pod jeho majestátem, kterýž svědčí ve jméně mně Kateřině nadepsané a Petrovi z Újezda manželu mému nadepsanému dobré paměti, na Újezd a na jiné zboží, kteréž v Moravě mám neb jmiti budu, že to zboží na smrti mohu dáti rozkázati a poručiti rozdílné nebo pospolné, komuž já chci, jakož to plněji ten hlavní správnie [obsahuje. Ten] list se vsíem plným právem týmž, jakož mně svědčí, dala jsem a mocí tohoto listu dávám svú dobrú volí urozenému panu Janovi Žibřidovi z Pernšteina, a slovutným panošiem Zikmundovi z Rawsmpruka a Mikulášovi Šorcovi z Valu; a také keréz bych kolivěk právo jměla na zboží v Moravě i v Čechách jakžkolivěk jmenované i na peníze, že to právo jim dávám a poručím z svú dobrú volí, tak aby oni již k tomu zápisu i ke všem věcem, kdež bych kolivěk které právo jměla, i k dluhom, všecko též plné právo jměli, kteréž sem já jměla. A toho všeho pro lepší jistotu a potvrzení svú sem vlastní pečet přivěsila k tomuto listu; a prosila jsem urozeného pána pana Oldřicha z Hradce, a slovutných panoší, Jana řečeného Moravský ze Zhoří, ten čas purkrabí v Hradci, Mikuláše z Plašné, purkrabí tutíž v Hradci, Jana z Velemovic, Petra řečeného Strauch z Chlumku, a Albrechta z Vydří, že jsú své pečeti k mé

k prozbě na svědomí svrchupsaných věcí přivěsili k tomuto listu bez své škody. Jenž jest dán a psán léta oc M^oIII^{co}XLIII° v ten čtvrtek před svatým Ondřejem apoštolem božím.

53.

Boček z Otaslavic dal Jiříkovi z Kravař a ze Strážnice podací kostelní v Smržicích a dědictví v téže vsi za podací kostelní v Pozořicích; i zavázal se, že takové postoupení má při prvním nebo druhém sněmu panském ve dsky zemské v Olomouci vložiti. Na svědomí pečeti přivěsili: Procek z Wilnberka a panoše Aleš z Vrahovic, Zich z Selítek a Jakub z Dřínového. Na Plumlově v středu před sv. Filipem Jakubem (29. dubna) 1444. Cod. Pernst Františk. mus. Brn. f. 254 b; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 119.

54.

(g. VII) List správní od Jakuba z Dřínového na XX hřiven platu v Kostelci panu Jiříkovi z Kravař.

Na Plumlově 1444, 11. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 255 b; arch. měst. Brn. f. 119.

Já Jakub z Dřínového vyznávám . . . Jakož jmám dědicství na lidech ukázaných v Kostelci s platem odhádaným XX hřiven groší ve dvou stů hřivnách groší, jakož listi moji, kteréž na to jmám, plněji svědčí, a to dědicství ve dckách jmám vložené mně a mým erbóm i budúcím, že to jisté dědicství prostě krom platu vzdávám a mocí listu tohoto postupuji urozenému pánu panu Jiříkovi z Kravař a s Strážnice, jeho erbóm a budúcím i tomu, ktož by tento list jměl s svrchupsaného pana Jiříka dobrou vůlí. Kteréžto dědicství já Jakub svrchupsaný slibuji a mám na prvniem sněmu panském, když dcky zemské v Olomouci otevřeny budú, jemu panu Jiříkovi, erbóm a budúcím jeho ve desky zemské vložiti . . . A když by pan Jiřík svrchupsaný, erbové jeho neboli budúci chtěli své lidi a XX hřiven groší platu v Kostelci zase jmíti, tehdy má mi čtvrt léta napřed dáti věděti a v tom čtvrti létě když mi mé peníze dvě stě hřiven groší dá, mám a slibuji jemu panu Jiříkovi, erbóm a budúcím jeho toho platu v Kostelci a lidí zase postúpiti beze všech výmluv.

A my Jan z Dřínového, Petr z Dřínového, Adam z Dřínového, Znata z Ojnic a z Krbenie, Jan Krumpsín z Lešan, Zdeněk z Viceměřic, rukojmie a spoluslibce s svrchupsaným jistcem a zaň všickni vespolek rukú společnie a nerozdílnú slibujem svú dobrou čistú vierú beze vsie zlé lsti, že svrchupsanému panu Jiříkovi jeho erbóm a budúcím ty vsecky věci svrchupsané mají ctně, pevně a věrně zdržány a dokonány býti docela i úplně, jakož se svrchupíše. Pakli bychom toho neučinili a nesplnili . . . [ležení v Olomouci].

Tomu na potvrzení a pro lepší jistotu a svědomie naše vlastnie pečeti s našiem jistým vědomiem přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Plumlově ten úterý po svatém Vavřinci léta od narození Syna božieho M^o III^{co}XL° čtvrtého počítajíce.

55.

(CLVII) List na pargameně od konventa Třebického, kterýmž slibují rukojmie bez škody vyvaditi, kteříž jsou za opata Třebického slibovali pod stávkami.

1444, 12. listop. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 91 b; arch. měst. Brn. f. 131.

Ve jméno buošie amen. Já bratr Jan převor, Dominik probošt v Luze, bratr Mathes i vešken konvent kláštera Třebického řádu s. Benedikta Olomúckého biskupstvie známo činíme . . . Tak jakož duostojný v Boze otec a kněz, kněz Trojan, dréve řečeného našeho kláštera opat a otec náš milý, v čas uvázanie svého opatstvie tohoto kláštera již řečeného obořeného a dluhy velikými zašlého a obtíženého svú pilností a snažností beze vší tesknosti a lenosti k chvále boží a jeho milé matce, jenž jest dědička, dosti nákladným a znamenitým stavením počel jej jest zase stavěti a hospodárstvie napravovati a vésti, a vzdy stavie a opravuje, jakož to sami patřimy a vidímy, i jiní viděti a patřiti mohú, a vzdy vidíme a patřimy větší a větší chtivost k stavení a k uopravování i hospodárstvie zase k napravování: ale nemaje čiem těch dluhů před jeho uvázáním zašlých čím platiti a nákladu k již řečenému stavenie a dostatku k hospodárstvie kde vzieti, a nechtě od počatého diela přestati jakožto od potřebného, že mosel jest u přátel svých i u jiných lidí dobrých zde i onde, kdež mohl, peněz hotových vypůjčovati a se dlužiti, a těmi penězi dluhy platiti a zástavné vsi klášterské vyplacovati a ostatkem to stavenie jím počaté konati a hospodárstvie zase napravovati, a za ty dluhy a penieze tak vypuočované slovutné panoše své klášterské i také jiné s prozbú pilnú v rukojemstvie zastavovati, a to na mnohá a na rozličná miesta a vzdy s naším konventským vědomím, s radú i s povolením, tak jakož se to všě v těch listech na ty dluhy učiněných lépe vypravuje a vypisuje.

A ti svrchupsaní panoše a rukojmie, jsúc tak již na mnohá a na rozličná miesta za kněze Trojana opata svrchupsaného sem i tam v rukojemstvie zavázání, pamatujíc, že jsmy všickni smrtdlní, a to vážíce, jestliže by již řečeného kněze Trojana opata pán Buoh neuchoval, že by snad budúcím opatóm příčina mohla dána býti, že by oni těch dluhuov svrchupsaných platce býti nechtěli; protož ti svrchupsaní panoše a rukojmie na kněze opatově milosti, jakožto na jistci těch všech dluhuov nahoře psaných, tohoto s prozbú žádali, abychme my konvent svrchupsaný těch všech dluhů již jmenovaných jim podpory a zástupce byli pro svrchupsanú příčinu.

A my svrchupsaný konvent znamenavše a spatřivše ty všecky dluhy pro hodné potreby tohoto kláštera zašlé a těch svrchupsaných panoší a rukojmí vieru a dobrovolenstvie, že jsou vzdy k JMti opatově, k naší a k klášterské potřebě po vše časy hotovi byli a bez omluvy slibovali, a nechtíc jich prozby a žádání jakožto podobného zavrci, ale-jakžto podpory chtíc jich budúcie příhodu, kteréž se ubávají [sic], opatřiti, z dobrým rozmyslem všech ze spolka, s plným potazem k jich prozbě a k tomu

žádanie sme svolili a sľbili, a týmto listem svolujem a sľbujem za svrchupsaného kněze Trojana opata a otce našeho za nás i za budúci opaty, že svrchujmenovaní panoše a rukojmie mají bez jich škod z těch rukojemstvie ctně a řádně vyvazeni býti.

Pakli by někteří z těch aneb všichni a každý podle jeho zavázanie svým časem, jakož to ti listové na ty dluhy učinění svědčie a tak, jakož se svrchu píše, vyvazen neb vypraven nebyl, a skrz to které škody vzal, jehož toho Buoh uchovaj: tehdy pro to nevyvazenie a pro ty škody dovedené a nezaplacené dáváme plnú moc tímto listem svrchupsaným panoším a rukojmím spolem aneb rozdílne a každému samému, aby lidi naše klášterské mohli stavovati v městech, městečkách, ve vseh i na cestách tak dlúho, dokudž by všichni od prvniego až do poslednieho rukojmí svrchupsaných vyvazeni aneb odhyti nebyli. A tomu na potvrzenie naši pečet konventskú s naší vuolí a dobrým vědomím kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest [dán] v ten čtvrtek po s. Martinu léta buožieho tisícého čtyřstého čtyřicátého čtvrtého.

56.

(Abeceda druhá. A. I) List od pana Jiříka z Kravař Janovi Kotrčovi, jímž prodává půl dvora v Smržicích.

Na Strážnici 1446, 20. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 247 b; arch. měst. Brn. f. 116 b—117.

Já Jiřík z Kravař a z Strážnice, pán Plumlovský, vyznávám... Jakož poctivý kněz Zigmund probošt, kaplan muoj věrný a milý, i s konventem svým, s kaplany svými věrnými milými kláštera našeho Prostějovského, ukázali jsú se dobrotivě proti mně o ten dvuor, kterýž ležie ve vsi naše Smržicích rozdílne, jedna polovice dvora s jedné strany vsi od Prostějova a druhá polovice s nivami s druhé strany té vsi od Olšan, ješto slove Simanuov, jakkoli jest širok v sí roli ten jistý dvuor svrchupsaný, kněz Zigmund probošt i s konventem svým dali jsú mně své plné povolenie a plnú svú moc a vuoli, a mocna jsú toho učinili na mém místě slovutného panoši Jana Krumšína z Lešan, abych já svrchupsaný pan Jiřík neboli Jan Krumšína na mém místě mohli ten dvuor svrchupsaný v Smržicích v plat ku purgrechtu rozprodati mezi lidi k věčnému drženie buďto s půlem nebo rozdílne, jakž by se nám kolivěk zdálo a líbilo.

A protož já svrchupsaný pan Jiřík prodal sem a mocí listu tohoto prodávám toho puol dvora, ješto leží od Prostějova ve třech obořích [sic] s tej strany s dvoříšckem i s tú nivú, ješto ležie za farářovým sadem, ku pravému purgrechtu s rolí oranú i neoranú, se dvěma lukama, jedna lúka ležie od Drozdovského pole a druhá lúka ležie od Oleška, s mezemi, s hranicemi, tak jakož jest to držel slovutný Mikuláš z Domamyslic a jak [v] svých mezích a hranicích záležie a jest vymezeno a odděleno,

opatrnému Jankovi, řečenému Kotrčie, a jich dětem vlastniem a jich budúcím potomkóm ku pravému purgrechtu a k věčnému požívání za sto hřiven za X hřiven groší dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla moravského, LXIII grošie za každú hřivnu počítajíc, kteréžto peníze jimž (sic) jsme od nich vzali hotové a zaplacené, takže on svrchu psaný Janek Kotršek, žena jeho i jich dědici i budúci potomkové jejich mají toho puol dvoru a s purgrechtem i s lukami a s jeho se vším příslušenstviem požívati a jej držeti a těžeti, jakž oni najlépe uměti budú. A má s něho vydávati II hřivně úroku svrchupsanému knězi Zigmundovi proboštu i všemu konventu našeho kláštera i všeho konventu našeho Prostějovského a jich budúcích, a to rozdílne jednu hřivnu o svatém Václavě a čtvero kur a druhú hřivnu o svatém Jiří a II kopě vajec, a tak po všechna léta ten plat svrchupsaný vydávati a platiti mají svrchupsaný Janek i jeho budúci potomkové věčně. Také z vlastnie milosti a lásky i tuto svobodu jemu Jankovi a jeho budúcím i potomkóm přidává[m] odmrti, kteréž jsem já dal lidem svým v Smržicích, aby on Janek a budúci na tom purgrechtě též právo a tu svobodu jměli, jakož ti lidé naši v Smržicích mají.

Také jest umluveno, aby sobě mohli k své potřebě pivo vařiti v svém dvoře, když by kolivěk chtěli anebo mohli s to býti, ale jinému žádnému nejmají prodávati ani dávati do vsi neboli ven ze vsi, a na tom jiem nemá překáženo býti ode mne svrchu psaného pana Jírka, od mých erbuov i budúcích pánuov Plumlovských, ani od probošta a konventu kláštera našeho Prostějovského i také od té obce Sumrzičské [sic]. Také s konšelstviem nejmají nic činiti z toho purgrechtu, než podle obce což by bylo opravovati k branám neboli k jiným obecním potřebám, proti tomu nemají býti ani odmítati. A na vojnu, když by potřebie bylo, jmá vedle obce učiniti, jakž by bylo rozkázáno anebo jakž by kto na tej dědině v Smržicích s lánou odbýval, tolikéž oni dávati a odbývati jmají. A jakož jest zadní příjezd do dvora, toho jim ta obec Smrzičská brániti nej má. A jakož jsou příkopy okolo újezda a okolo luk, ty příkopy svrchupsané Jan Kotršie i jeho budúci potomci mají opravovati, když by koli mohli dospěch [sic] jmíti.

A jestliže by se vin kterých dopustili svrchupsaný Janek neboli jeho budúci, s těmi vinami nej má fojt Smrzičský nic činiti, než mají se o ty viny smluviti s kněžími Prostějovskými aneb s pány svými budúcími, pány Plumlovskými, aneboli s jejich ředníky. Také toho přidáváme Jankovi svrchupsanému, ženě i dětem jeho i jichú budúcím na ten dnuor i s tú rolí: prodati jinému člověku hodnému a dělnému v takýž právo purgrechtní, jakž by koli mohli najlépe odprodati, polovici neb třetinu, jakž by koli mohli a líbilo se jich vuoli, bez škody panstva a zádušie kláštera našeho Prostějovského. A desátek spravedlivý, ten má před se vydáván býti farářovi, jakož od staradávna šel. Také což by koupil k své potřebě na trhu v Prostějově, s toho žádného mýta dávati nej má, on Janek svrchupsaný a jeho budúci měšťanóm

Prostějovským, jakož jsou od staradávna nedávali jim z toho dvora, než co by po kupecství bylo, z toho jim má být dááno býti. A já svrchupsaný pan Jiřík slibuji svú dobrou, čistú vierú sám za se i za své erby, pány budoucí Plumlovské, že to všecko, co se svrchu píše, nemá jim na tom na všem překáženo býti, než jim má to ctně a řádně zdržáno býti ve všech kusích bez porušení a příkazu. Já kněz Zigmund probošt i se všiem konventem kláštera Prostějovského k tomuto dobrovolnému od nás svolení a dánie urozenému pánu a pauu Jiříkovi z Kravař, pánu našemu milostivému, toho dvora a k tomu ke všemu prodaji přiznávám se mocí tohoto listu a svolujem s našie plnú mocí konventskú svrchupsanému Jankovi, ženě i dědicuom jeho a potomkóm, a slibuji svú dobrou čistú vierú, že to vše, co se v tomto listu píše, má jim ctně a řádně zdržáno býti ve všech kusech ode mne Zigmunda, probošta, i všeho konventa kláštera našeho Prostějovského i od našich budoucích úplně a docela beze všeho zmatku a vši nesnáze.

Tomu na potvrzení já pan Jiřík svrchupsaný svú sem vlastnie pečet přivésti kázal k tomuto listu, také pro lepší jistotu a na svědomie podle mne urozeného pána pana Jiříka z Kravař a s Strážnice, pána našeho milostivého, já Zigmund probošt i se všiem konventem s plné moci našie a svolení mocného a pevného naši vlastnie pečet konventskú dobrovolně s našiem dobrým vědomiem přitiskli jsme k tomuto listu. Jenž jest dán na Strážnici v pátek před svatým Urbanem léta oc M^oIII^oXLVI^o oc.

57.

(h. VIII) List správní od Katheriny z Lilče na dva dvory v Stichovicích panu Jiříkovi z Kravař a s Strážnice.

Na Plumlově 1446, 24. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 256; arch. měst. Brn. 119 b—120.

Já Katherina z Lilče, vdova po nebožci Arklebovi Vickovcovi z Vickova, vyznávám . . . Jakož urozený pan Petr z Kravař a z Strážnice dobré paměti a pan Jiřík syn jeho nebožtíkovi Arklebovi Vickovcovi z Vickova, muži mému, zapsali a zastavili jsou dva dvory: v Stikovicích jeden dvuor, na kterémž Znata nebožtík seděl z Ojnic, s mlýnem a s osmi lány, se dvěma podsedkoma, s rolí i s lidmi, kteříž tu roli drží, a s půžitky, s poplatky, s robotami, s lesy i s lúkú, a druhý dvuor, který slove Jaroškovský, i s tú rolí, kteráž k němu slušie i s tiem lesem, i s jiným se všiem jich těch dvou svrchupsaných příslušenstvíem, na kterých[ž] to dvořích svrchupsaných s jich se všiem příslušenstvíem zapsal mi jest Arkleb Vickovic z Vickova, muž muoj nebožtík, věno mé, II° hřiven groší bez dvou hřiven, jakož to dcky Olo-múcské plnějie svědčí a ukazují a v nichž jest zapsáno. V kterážto desky urozený pan Jiřík z Kravař a z Strážnice na svrchupsaných dvořích s jich se všiem příslu-

šenstviem vložil mi jest ve desky II^c hřiven groší bez dvů hřiven k věnnému právu, a o to jisté věnné právo na svrchupsaných dvořích mně zapsané a ve desky vložené smluvil se jest dnes se mnú a ode mne vyplatil urozený pán pan Jiřík z Kravař a z Strážnice, a zaplatil mi jest úplně a docela těch svrchupsaných II^c hřiven groší bez dvů hřiven mého věnného práva penězi hotovými a dobrými.

Protož já svrchupsaná Katherína, jistec věcí nahoře i dolepaných, a my Jakob z Drienového, Arkleb z Vickova a Pačlavic, Bohdal a Vaněk bratří vlastnie z Bařic, Jan z Vickova a ze Pteni a Bedřich z Lilče, rukojmie a spoluslibce s ní paní Katherínú svrchupsanú a za ni, všickni vespolek slibujem naší dobrou, čistú vierú, rukú spoločnie a nerozdílnú beze vsie zlé lsti jemu svrchupsanému panu Jiříkovi i jeho erbóm i budúcím i tomu, ktož by tento list jměl s svrchupsaného pana Jiříka dobrou vuolí, těch II^c hřiven groší bez dvů hřiven mého svrchupsaného věnného práva na těch dvořiech v Stikhovicích s jich se všiem příslušenstviem o prvniem sněmu panském neb konečně na druhém, když dcky zemské v Olomúci otevřieny budú, sobě ven z desk vyložiti a vymazati našiem nákladem a prací. A to jisté věnné právo máme a slibujem zpravití a osvoboditi od každého člověka duchovniého i svědského i od židuov rok a den, ktož by to věnné právo zemským právem nařekl, tolikrát, kolikrát by toho potrebie bylo, svrchupsanému panu Jiříkovi a jeho erbóm i budúcím tak, jako země Moravská za právo jmá a na věnné právo záležie, a to beze všeho zmatku.

Pakli bychom toho neučinili . . . lezenie do města Olomúce.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu své vlastnie pečeti s našiem dobrým vědomiem a vuolí přivěsili jsme k tomu listu. Jenž jest dán a psán na Plumlově v úterý před božiem Vstúpeniem léta od narozenie Syna božieho tisícího čtyřistého šestého [sic] počítajíce oc.

58.

(z. XXIII). Dobrá vuole od Mikuláše Šorce na Újezd pánuom Pernšteinským.

B. m. (1446, 14. června). — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 16 b; arch. měst. Brn. f. 13 b — 14.

Já Mikuláš Šorc z Valu vyznávám . . . že sem prodal všechno své zboží a své právo, kteréž jsem jměl k tomu zboží v Újezdě rozkázáním a poručenstvím slovtuné paní Kateřiny z Újezda dobré paměti, i také ten díl, kterýž mi se tu dostal po smrti Zikmunda z Rawsnepurka, urozeným pánuom panu Janovi Zibřidovi z Pernšteina a panu Janovi strýci jeho také z Pernšteina i jich erbuom, za III sta kop grošuv a za XX š grošův dobrých stříbrných rázu a čísla Pražského; kteréžto peníze dali a zaplatili jsou mi úplně a docela. A protož já nadepsaný Mikuláš dal sem a mocí tohoto listu svú dobrou vuolí dávám svrchupsaným pánuom, jich erbuom ten poručený list a rozkázání svrchupsané paní Kateřiny na to zboží, i druhý

list krále Albrechta slavné paměti markrabství moravského oc na to, aby ona to své zboží mohla dáti a rozkázati, komuž by chtěla, a tu dobrou vůli její na krále Albrechta list; i také jim dávám ten list i tu výpověď páně Janovu z Hradce, jakož jest mezi panem Zibřidem Janem a mezi mnú s jedné strany a mezi Václavem z Lískovce a Janem Malovcem s druhé strany vypověděl po smrti Zikmunda z Rasempřuka o jeho díl, i o jiné všecky listy, ač by kteří byli na to již jmenované zboží, kterýmiž bych já právo jměl nebo mohl míti s toho svrchupsaného rozkázání, ješto by se mne dotýkali, k tomu svrchupsanému zboží v Újezdě i s tím se vším, což k tomu přísluší, zdržeti, požívati, prodati, změnit, zastaviti, dáti aneb odkázati, komuž budu chtíti, a učiniti s ním jakožto z svým vlastním zbožím dědičným. A na tom ani moji erbové a budoucí ani kdo jiný od nás nemáme jim překázeti, ani na to sáhnúti věčně žádným právem ani kterým obyčejem ani kterou jinú věcí, neb já a moji erbové k těm již jmenovaným listuom a k tomu svrchupsanému zboží již víc žádného práva nemáme. A na potvrzení toho všeho svú sem vlastní pečeti přivěsil k tomuto listu; a prosil sem urozených pánuov, pana Jana z Hradce a pana Oldřich[a] z Hradce, a statečného rytíře pana Jana Drhu z Dolan a z Kněžic, a slovutných panoší Jana z Lipníka a Oldřicha z Maryže a Václava z Vydrí, že jsou své pečeti k mé k prozbě na svědomí svrchupsaných věcí přivěsili k tomuto listu, jim a jich erbuom bez škody. Jenž jest dán léta oc M^oIIII^{co}XXXVI°*) ten úterý před Božím Tělem.

*) Má býti snad 1446; připomíná listina zesnulého již krále Albrechta II., kterýž zemřel 1439; Kateřina pak z Újezda, o kteréž zmínka jako zemřelé se činí, byla živa ještě 1443, viz list z 28. list. 1443, výše str. 107 č. 52.

59.

(i. VIII) List správní od Václava z Lyzna [? snad ze Slížan] a z Počenic na osm hřiven platu v Soběsucích panu Jiříkovi z Kravař.

V Olomouci 1447, 16. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 257 b; arch. měst. Brn. f. 120.

Já Václav Lyzna z Počenic, a Anna manželka jeho vlastní, vyznávamy . . . Jakož máme ve dckách osm hřiven platu ročního ve vsi Soběsucích v osmdesáti hřivnách grošuv ku pravému věnnému právu osm hřiven platu již jmenovaného, urozený pán pan Jiřík z Kravař a s Strážnice smluvil se jest dnes s námi a úplně splatil penězi hotovými a dobrými, což jsmy na té vsi svrchupsané jměli věnného práva. A protož my Václav a Anna svrchupsaní slibujem svú dobrou čistú vierú jemu panu Jiříkovi a jeho erbóm i budoucím to jisté věnné právo, kteréž jmáme na té vsi Soběsucích, na prvniem panském sněmu neb konečně na druhém, když dcky zemské otevřieny budú, slibujem sobě z desk vyložiti a jemu panu Jiříkovi a jeho budoucím vložit i vysvoboditi a zpravit i rádně, což by bylo pro nás neb námi to věnné právo zavazeno, to všechno slibujem zpravit i vysvoboditi před každým člo-

věkem duchovním i svědským, tak jakož země Moravská za právo jmá, a učiniti, tak jakož na věnné právo záležie a v Moravskéj zemi obyčej jest.

A my Bareš z Čehovic a Jan Smolka z Lazník, Znatha z Ojnic a z Krbenie, Arkleb z Vickova a z Pačlavic, Prokop z Dědkovic, Vaněk z Bařic a z Poč[e]nic, rukojmie a spoluslibce s nimi a za ně, všichni vespolek rukú společnie nerozdílnú, sľubujem naší dobrú a čistú vírú, že ty všechny věci, kteréž se svrchu i dole v tomto listu píší, a zvláště to věnné právo, kteréž jest na svrchupsané vsi zapsáno, jmá ctně a řádně spraveno býti a vyloženo, tak jakž se na tomto listu na vrchu vypisuje, beze všeho zmatku i beze všech nesnází nákladem našiem věřitelóm našiem svrchupsaným. Pakli bychom toho neučinili a toho věnného práva neosvobodili a nespravili, tak jakož se navrchu vypisuje, jehož Buoh nedaj, tehda ihned bez meškánie . . . [leženie v Olomúci]. Jenž jest dán a psán v Olomúci léta oc M^oIII^cXLVII tu neděli po Rozeslání svatých apoštoluov oc.

60.

(u. XX) Přípis listu Pertultova z Lipého a pana Hynka z Waldšteina, což se dotýče měšťan Brněnských a mýta Židlochovského.

V Brně 1448, 4. března. — Cod. Pernst. Franř. mus. Brn. f. 103 b; arch. měst. Brn. f. 62 b — 63.

Já Percholt z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, a já Heník z Waldšteina s našimi erby a budúciemi vyznáváme . . . Jakož nás purgmistr a rada města Brna k zemskému soudu pohnali o to mýto, ješto od nich a jejich obci v Židlochovicích na mostu berou, a to provedli a za mostné obdrželi a k tomu o puol druhého sta hřiven za škody, jakož jsou se dali na Jedovice zvésti: o to jsme se obapolně z dobrú vuolí umluvili a konečně na tom zuostali, že budúciech časiach na věky to mostné neboli mýto na tom mostě v Židlochovicích od měšťan a obci Brněnské nic výše bráno jmá býti, než v dolepsané míře:

Najprvé od každého vozu, cožkolivěk na tom povezeno bude a z s koliko koňmi přes ten most v Židlochovicích povezú, ode všeho nemá více bráno býti nežli dva peníze; a jestliže ten vuoz toho dne zase pojede buďto s nákladem nebo prázden, z toho ani z s koní toho dne nemá nic vzato býti; než když by nazajtrí nebo potom ten vuoz zase s nákladem přes ten most zase jel, od toho také všeho nemá více bráno býti nežli dva peníze.

Item když by který měšténin neboli měštka v Brně přebývajícíe do vinohradu nebo z vinohradu jeli nebo svou čeled' nebo posly na vozy poslali, od těch také nemá nic bráno býti.

Také což desátkuov, ješto k markrabině komoře sluší, povezú, z těch ani od formanuov ani od koní žádné mostné nemá dáno býti. A to, což se svrchupíše, my dřívě psaní Percholt z Lippého a Heník z Waldšteina svou dobrou, čistou vierú sľi-

bujem za se i za naše erby a budúcie, že to nemá proměněno býti nížádným obyčejem, než tak docela zdržáno a zachováno nadepsaným měšťanóm Brněnským, jejich erbóm a budúciem na věky.

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu své jsme vlastní pečeti s naším dobrým vědomím přivěsili k tomuto listu; a připrosili jsme urozených pánuov pana Jiříka z Kravař a s Strážnice, pana Jana z Pernšteina, pana Milotu z Tvorkova a z Němčic, a slovutných panoší Kristofora Piknosku z Kóřima a Václava z Tulešic v ty časy hofrychtěře pánuov Lipských, že jsou své pečeti na svědomí vedle našich přivěsili k tomuto listu. Jenž jest [dán] a psán v Brně léta po narození Syna božieho tiesiec čtyry sta čtyrycátého osmého, ten pondělí den Přenesení svatého Václava, dědice Českého.

61.

Jan z Cimburka hejtman Moravský spolu s jinými pány, mezi nimiž Jan z Pernšteina, kupují od Pangrace hrady Světlov a Sehradice, aby z nich zemi škody se nedály, a hned je prodávají dvěma zemanům.

Na poli před Milotici 1449, 15. května. — Desky Olom. kv. č. 12. f. 27 b.

My Jan z Cimburka a z Thovačova, hajtman markrabství Moravského, Pertuolt z Lippé, nejvyšší maršálek království Českého, Jiřík z Kravař a z Strážnice, Beneš z Bozkovic a z Černé Hory, podkomoří marg[r]abství Moravského, Jan z Pernšteina, Kuna z Kunstatu a z Bolehradic, Vaněk z Bozkovic a z Letovic, Lacek z Šternberka a s Lukova, Vilém [z] Zvieřetic a z Sebranic, Karel z Vlašimě a z Úsova, Adam z Konice a z Slavkova, Jindřich z Bozkovic a z Nových Hradů a Jan z Drahotůš a s Deblína vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří aneb čtúc slyšeti budú: že vzhlédše a znamenavše mnohé a rozličné záhuby, kteréž jsou se zemi tejto od mnohých let dály s hradův, s Světlova a s Sehradice; i vzhlédli jsme na to a pilnú myslí jsme sobě to vážili, kterak bychme to mohli staviti, aby se nám s těch zámkův a hraduov a pro ty zámky víc v tejto zemi naší škody nedály; i koupili jsme ty hrady pravým trhem ode pana Pangrace od svatého Mikuláše a s Brance s jich se vším právem a panstvím i příslušenstvím, tak jakž jest on sám držal, za sumu peněz, jakož se v tomto listě dole píše.

A po tom v témž trhu a v tej sumě peněz s naším dobrým rozmyslem a s naší všech společnú vůlí prodali jsme a mocí listu tohoto prodáváme hrad náš vlastní Světlov i se vším jeho příslušenstvím a panstvím, s městečkem Bojkovici s kostelním podacím, ves Průvodov, ves Krhov, ves Pytín s kostelním podacím, ves Hostětín, ves Luhačovice, ves Litkovice, ves Pozlovice s kostelním podacím, ves Řetechov, ves Opatovice, ves Kladna, ves Žilín i s tím právem, což k Světlovu sluší v Přechovicích, s dvory, s rolí oranů i neoranů, s lidmi usedlými i neusedlými, s plat-

sými i neplatnými, s robotami, s výspy, s horami, s lesy, s háji, s chrastinami, s lukami, s pastvami, s pastviščími, s vodami tekutými i stojatými, s břehy, s mlýny panskými i platnými i se všemi požitky, kterýmiž mény mohou jmenovány býti, s mezemi, hranicemi, s rybníky, i se vším plným právem a panstvím, to což jsme od Pangrace koupili a což jest on držal, nic sobě tu ani žádnému žádného práva, panství ani kterého vlastenství nezachovávající ani pozůstavující, jakož v svých mezích [sic] a hranicích obklíčeno jest, to jsme všecko prodali a úplně a docela a mocí tohoto listu prodáváme ku pravému dědicství slovutnému panoši Burianovi z Vlčnova a jeho erbóm i budoucím a Zichovi z Lipiny strýci jeho, a věrným rukám slovutným panošim Jindřichovi Mirkovi z Chlumu a z Dražejovic a Mikulášovi Bystřici z Ojnic a z Milonic za čtyři tisíce zlatých a za dvě stě zlatých uherských dobrých červených spravedlivé váhy, kteréž jsme již od nich hotové vzali a zaplacené.

A protož my svrchupsaní jistci a spravedliví zpráve nahoře i dolepaných věcí také jsme prodali hrad svůj Sehradice v tej sumě svrchupsanej našim kupitelóm svrchupsaným ku pravému manství, kteréž sluší pod biskupa Olomúckého, ves Sehradice, dvě Lhotce, v jednej kostelní podací, ves Nevšová, ves Radimov, ves Vasil, s dvory, s mlýny panskými i platnými, s lidmi usedlými i neusedlými, s rolí oranú i neoranú, s robotami, poplatky i s užitky, kterýmiž se koli mény menovati mohou, s horami, s lesy, s háji, s chrastinami, lukami, s pastvami i s pastviščími, s vodami tekutými i netekutými, s břehy, s úroky i se vším právem a panstvím, tu sobě nic práva ani kterého vlastenství nezachovávající na tom manství, to jsme prodali ku pravému manství témuž Burianovi i jeho erbóm a Zichovi strýci jeho i věrným rukám svrchupsaným.

Protož my páni svrchupsaní slibuju svú dobrou čistú vierú, rukú společní a nerozdílnú beze vši zlé lsti to všecko zboží svrchupsané věřitelóm našim již jmenovaným, což se Světlovského zboží dotyče, ve dsky zemské vložití a vepsati ku pravému dědicství na prvním panském senmu [sic] neb konečně na druhém, když dcky zemské v Olomúci otevřeny budú, a sobě aneb komuž by to zboží dckami zapsáno a zavázáno bylo, z desk zemských vyložiti a vypsati svým nákladem a prací vymazati máme; a to také máme a slibuju zpravití a osvoboditi před každým živým člověkem, světským i duchovním, před křesťany i před židy i před věnnými právy, kromě toho, kteréž jest věno na Krhově, i přede všemi jinými, ktož by to zboží zemským právem nařekl, od desk vlození do tří let pořád zběhlých bez omlúvanie a prodlení všeliakého. A to tak slibuju učiniti a zdržeti, jakož se svrchu píše, i za ssutí, aby kupitelé naši vždy při tom zboží zůstali. Také slibuju to zboží svrchupsané Sehradské vzdáti a vysvoboditi před duostojným u Boze otcem knězem Pavlem biskupem Olomúckým aneb ktož by po něm biskupem byl, ku pravému manství, i od těch ode všech, ktož by k tomu manství právo měl, že máme vzdáti

a osvoboditi před každým živým člověkem, světským i duchovním i před židy i před věnnými právy, ktož by to koli manským právem nařekl, to máme a slibujem zpravití a vysvoboditi kupitelóm našim svrchupsaným tolikrát, kolikrát by jim toho potřebí bylo, dědicství tak jakož na dědicství záleží, a manství tak jakož na manství záleží, tak aby oni vzdy při tom manství zůstali. A také slibujem za ssutí toho manství. A to vše slibujem učiniti a zdržeti a zachovati, jakožto na dobrého záleží a sluší, kupitelóm našim svrchupsaným, což se dědicství i manství dotýče.

Pakli bychom toho čeho nezdrželi, jehož Buoh nedaj, tehda inhed kteříž bychom my z svrchupsaných pánův čtyři napomenuti byli od kupitelův našich svrchupsaných, ústy, listy nebo poslem, jeden na druhého neukazuje ani se jeden druhým vymlouvaje, máme a slibujem vjeti a vléci oc . . . v obyčejné ležení do města do Hradiště oc A ktož by tento list jměl s kupiteluov našich dobrú volí neb jejich erbuov svrchupsaných, ten má jmieti tuž moc a právo k těm ke všem věcem nahoře i dolepsaným, jako oni svrchupsaní kupitelé naši neb jejich erbové. Tomu na potvrzení a pro lepší jistost a pevnost a všem svrchupsaným věcem na zdržení my všickni páni nahoře psaní své vlastnie pečeti s naším dobrým a jistým vědomím kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž dán a psán na poli před Milotici ve čtvrtek den svatej Sophie léta od narození Syna božího M^oCCCC^oXLVIII^o počítajíce.

62.

Blažek zastavuje Janovi Lhotkovi z Dlužina ves Rudvíkov (nyní Rudskov u Velkého Meziříčí) ve 400 zl. dluhu na tři leta.

V Meziříčí 1449, 28. září. — Cod. Pernst. v arch. měst. Brn. f. 291.

[List předcházející vytržen] listu dání pod takúto úmluvú, že já Blažek svrchupsaný neb moji erbové, když ta tři leta vejdu, mám a slibuji svrchupsanému Janovi Lhotkovi z Dlužina neb jeho věrné ruce neb tomu, kdož by tento list měl s jich dobrú vuolí, ten první den po svatém Václavě inhed bez poručení čtyři sta zlatých i s úrokem léta třetího zase navrátiti, a úplně a docela odčísti, tak jakož sem od svých kupiteluov vzal. Pakli bych toho neučinil a jemu jeho čtyři sta zlatých inhed na ten den svrchupsaný nenavrátil a nedal, neb jeho věrné ruce neb tomu, kdož by tento list měl s jich dobrú vuolí, tak jakož se svrchu píše: tehdy jemu mám svrchupsanému Janovi Lhotkovi, jeho věrné ruce neb tomu, kdož by tento list měl s jich dobrú vuolí, ves Rudvíkov nadepsanú se vším její příslušenstvím ve dcky zemské vložití a vepsati na prvním sněmu panským, když najprv dcky zemské v Brně otevřiny budú, ku pravému dědictví svým nákladem a svú prací beze všech zmatkuov, a list správní jemu neb jeho věrné ruce aneb tomu, kdož by tento list měl s jich dobrú vuolí, inhed učiniti, tak jakož země Moravská za právo jmá, a to v jednom měsíci úplně zběhlém po napomenutíe. Také ta tři leta dřive psanú ves Rudvíkov

mám a sľubuji jemu Janovi Lhotkovi, jeho věrné ruce i tomu, kdož by tento list měl s jich dobrou vůlí, spravovati a svoboditi před každým člověkem světským i duchovním, od židuv, od sirotkuov, od věnných zástav, kdož by to kolvěk právem zemským nařekl, aby to čistě a svobodně držáno bylo bez příkazy všelijakej.

Také jestliže bych tu ves Rudvíkov nahořepsanú já Blažek v těch třech letech chtěl prodati, mám Janovi Lhotkovi neb jeho věrné ruce neb tomu, kdož by tento list měl s jich dobrou vůlí, najprv dáti věděti, a nechtěli-li by oni kúpiti, tehdy já své mohu prodati, komuž mi se zdáti bude. Také pod túto vymienkú, že což jest lesu k stavení, nemám toho já Blažek nadepsaný ani moji erbové ani také Jan Lhotka napřed psaný, jeho věrná ruka ani ten, kdož by tento list měl s jich dobrou vůlí, prodávati, než Jan Lhotka, jeho věrná ruka neb ten, kdož by tento list měl s jich dobrou vůlí, mají moci les k pálení prodávati; než z obú stran já Blažek i Jan Lhotka máme sobě les k stavení bráti a rúbati a lidem také obapolně k stavení dávati do tej vsi Rudvíkova.

A protož já častopsaný Blažek jistec, a my Ondřej z Řečan a z Okarce, Jan Konšelský z Pulic a z Jinošova, Mikuláš Kozlovec z Kozlova, Ondráček z Jemničky a z Studnic, Pavlík z Ostrožnice a z Přeckova a Niklas Němec z Tasova, rukojmie a spolusľibce s ním Blažkem a zaň, sľubujem svú dobrou vierú křesťanskú, rukú spoločnie a nerozdílnú beze vsí zlé lsti, to vše, což se v tomto listu svrchu i dole píše, ctně a v celosti zdržeti a úplně ve všech kusích zachovati. Pakli bychom toho všeho neučinili . . . [lezení v městě Meziříčí]. A tomu všemu na potvrzení a pro lepší jistotu pečeti naše vlastnie s naším jistým vědomiem přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Meziříčí, léta po narození syna Božieho tisíc čtyři sta čtyřicátého devátého, v neděli den svatého Václava mučedníka.

63.

(g. VII) List zprávnie od Prokopa z Simřě panu Vokovi z Sovince na dvuor v Simři.

Na Drahotouši (1450) 29. června. — Cod. Perns. Frant. mus. Brn. f. 140 b; arch. měst. Brn. f. 82.

Já Prokop z Simřě vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a s svých přátel radú prodal sem a moci tohoto listu prodávám svojo vlastní dvuor dědičný v Simři s požitky i s užitky, s lesy, s potoky, s chrastmi, s chrastinami, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi, s rolí ornú i neornú, s hranicemi, s mezemi i se všiem plným právem, panstviem a příslušenstviem, jakožto ten dvuor s jeho příslušenstviem od staradávua v svých mezích záležie a jest vyměřeno, nic sobě tu ani svým erbóm ani budúcím potomkóm práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezachovávajie, jakož sem to sám držel, to sem vše prodal ku pravému dědicstvie urozenému panu Vokovi z Sovince, pánu Helfnšteinskému i jeho erbóm za šest a za třidceti hřiven grošů

dobrych stříbrných rázu pražského a čísla moravského, za každú hřivnu čtyři a šedesáte groší počítajíce, kteréž sem již hotové a úplně zaplacené od něho vzal.

A protož já svrchupsaný Prokop, jistec a zprávce nahoře i dole psaných věcí, a my Thas z Rysmburka a z Bělotína, Procek z Výškovíc, Žabka z Staré Vsi, Jan Chyba z Kovačova, Benešek z Trnavky a Jindřich z Kunčic, rukojmie a spravedliví zprávce s Prokopem a zaň slibujem všickni vespolek naši dobrou čistú vierú, rukú spoločnie a nerozdílnú beze všie zlé lsti svrchupsanému panu Vokovi a jeho erbuom ten jistý duvor se všiem jeho příslušenstviem na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho neučinili a nedokonali, což se svrchu píše, jehož pán Buoh nedaj, leženie obyčejné v Olomúci oc.

A ktož by tento list jměl s svrchupsaného pana Voka a jeho erbuov dobrou vuolí, ten jmá i bude jmíti tuž moc i též plné právo ke všem věcím svrchupsaným, jako oni kupitelé naši svrchupsaní. Tomu všemu na potvrzenie, pevnost a jistotu my jistec a rukojmie svrchupsaní své vlastnie pečeti s našiem jistým vědomiem i dobrou vuolí kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Drahotúšie v pátek*) den svatých Petra a Pavla apoštoluov, léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřistého padesátého pořad čtúc oc.

*) Léta 1450 bylo svatých Petra a Pavla v pondělí; na pátek připadl ten svátek v následujícím desetiletí r. 1453 a 1459, a snad jeden z těch dvou roků má se rozuměti.

64.

List kněze Trojana opata i všeho konventu kláštera Třebického na LXXX kop gr. purgmistru a radě města Třebíče.

Na Třebíči 1450, 25. července. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 134.

My Trojan z boží milostí opat, kněz Matěj převor, kněz Jan Senec a probosť v Komárově, kněz Dominik a kněz Martin starší i vešken konvent kláštera Třebického zákona svatého Benedikta Olomúckého biskupství, vyznáváme . . . že sme dluhu pravého a spravedlivého dlužni osmdesáte kop grošuoov dobrych stříbrných rázu Pražského a čísla moravského, za každú kopu šedesáte grošuo počítajíce, opatrným purgmistru, rychtáři a konšeluom i vší obci města Třebíče věrným našim milým, kdežto již psané peníze vzali jsme od nich s radú a přimluvením nás všech bratří nahoře psaných pro naše a kláštera našeho lepší a užitečnější, tak že sme jim vyplatili ves naši řečenú Kúty k klášteru našemu od dávna příslušející od slovatného pana od Vaňka z Opatova syna Dobešova.

[Z] kterýchžto svrchupsaných peněz hlavních a jistinných máme a slibujem i dlužni sme platiti a z komory naší vydávati hotovými penězi osm kop grošuoov dobrych úroku ročního a pravého a spravedlivého na všaký svatý Jiří jednou v roce od dání listu tohoto měšťanuom svrchupsaným. A tak potom tolikéž platiti máme

na vsaký již rok jmenovaný tak dlúho dokudž by nám svrchupsanii měšťané naši puol léta napřed nedali věděti nebo my jim; a v tom plném polouletii, v kterémž by nám dali věděti, máme a slibujem naší dobrou a čistou virú beze vsí zlé lsti svrchu[psanú] jistinu 80 fl gr. dobrých stříbrných i s úrokem osm kop groší dáti a hotovými penězi úplně a docela zaplatiti věřiteluom našim již psaným bez prodlení dalšího a zmatku všeliakého, [k] kterémuž i naše budoucí zavazující. A též zase když bychom my Trojan opat a konvent nahořepsaný aneb naši budoucí dali puol léta napřed věděti svrchupsaným měšťanuom našim, chtěje jim jistinu svrchupsanú i s úrokem osm kop grošuo splniti a zaplatiti, tehdy věřitelé svrchni mají od nás neb od našich budoucích beze vsii odpory přijíti a list tento v naši moc položiti.

A ktož by tento list jměl s napředpsaných měšťan našich jejich dobrou vuolí, ten má a míti bude touž plnou moc a právo plné ke všem věcem svrchupsaným, jakožto oni svrchupsanii věřitelé naši. Tomu všemu na svědomii a pro lepší jistotu i pevnost pečeti naše, to jest opatovu a konventskou, s jistým našim vědomím dali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Třebíči, léta od narození syna Božího tisíc čtyry sta padesátého, v sobotu den svatého Jakuba, apoštola Božího.

65.

(III) Dobrá vuole od pana Alše z Šternbergka panu Soběslavovi z Miletínka na dva listy, [kteréz má od císaře Zikmunda a od opata Opatovského na důchody a zboží téhož kláštera, však aby smlouva Mikulášem Trékou o to udělaná mezi nimi zachována byla.]

1451, 5. ledna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 6. b.

Já Aleš z Šternberka vyznávám . . . že ta dva zápisy, — z nichžto jedním najjasnější knieže a pán pan Sigmund, slavné paměti Říemský císař, král Český, mně a nebožci panu Půthovi z Častolovic tři sta kop grošuo dluhu a za službu naši ročního platu berně své královské na klášteru Opatovicích ve třech tisíciech kop grošuo zapsal jest, a druhý list, jímžto opat i jiní kněží a bratříe již pověděného kláštera a konventa Opatovického v témž zápisu zejména napsaní svým i budúcích svých jménem slibují tři sta kop grošuo platiti a vydávati nám a našim budúcím rozdílně každý rok a pod těmi výmienkami a pokutami, jakož tíž zápisové to plněji v sobě zavírají a svědčí, — dal sem dobrovolně a mocí tohoto listu s mú plnú svobodnú a dobrou vuolí dávám urozenému Soběslavovi z Miletínka se vším a plným právem mým, což se mé polovice v těch zápisích dotýče, a tu polovici, kteráž mně příslušela jest, moc, vedle toho i právo jemu dávaje k tomu, což se mé polovice dotýče, aby * tím mohl učiniti, což se jemu líbí nebo líbiti bude, nic jinak, než jako by ti zápisové též jako mně jemu samému na polovici svědčili, a to bez mé již a bez dědčov i budúcích mých všelikteraké překážky a odporu.

Avšak při tom ta smlúva mezi námi panem Mikulášem Trčků udělaná a popsaná [sic], a ta aby nezrušitedlně mně od pana Soběslava předeepsaného byla sdržána a zachována. Na potvrzení toho pečet mu vlastní dal sem k tomuto listu přivésiti dobrovolně a s přiznáním, prosiv urozeného pána pana Sdenka z Šternberka, nejvyššieho purkrabí Pražského, a slovutných panoší Bořivoje staršieho z Lochovic a Jindřicha z Vraného, že sú také pečeti své dali vedle mne na svědomie přivésiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narozenie Syna buožieho tisícého čtyřstého padesátého prvnieho, ten úterý před hodem slavným křtění téhož Syna božieho.

66.

Katruše, Dorota a Maruše sestry vlastní z Meziboří prodávají dědictví své ves Střítež, ves Loučky a dvůr v Pavlovicích i dvůr ve Svatce Janovi z Pernšteina za 123 kop gr. čes.

V Křižanově 1452, 1. května — Cod. Perns. Frant. mus. Brn. f. 7 b; arch. měst. Brn. f. 10 b. — 11.

(r. XVII) List na ves Střítež oc.

My Katruše, Dorotha a Maruše, sestry vlastní z Meziboří, vyznáváme . . . že z dobrým rozmyslem a přátel našich radů v ta doba, ježto jsme to dobře učiniti mohly, spravedlivým trhem a prodajem prodaly jsme a prodáváme, vzdaly jsme a vzdá[vá]me své vlastní zboží a dědictví, tutiž [sic] ves Střítež, ves Lúčky a dvuor v Pavlovicích se vším příslušenstvím, jakož od dávna v svých hranicích záležití, svého vlastního dědictví a panství, jakož jsme to samy držely neb-li naši předkové, i ten list také jsme prodaly, kterýž máme na ten dvuor ve Svatce, na kterémž Zich nyní sedí, urozenému pánu Janovi z Pernšteina i jeho erbuom i budúcím ku pravému dědictví za sto kop grošův a za XXIII kop g. a za XX g. dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla, za každú kopu LX g. počítajíce, kteréž jsme od něho hotové vzaly a zaplacené, tak jakož jsme to samy držely od dávna a požívaly neb naši předkové, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranů i neoranů, s lesy, s hájemi [sic], s chrastinami, s lukami, s pastvami, s řekami, s potoky, s vodami tekutými i netekutými, s doly, s horami, s cestami, s mezemi, s hranicemi, i s plným právem a panstvím, jakož to zboží od staradávna v svých mezích a hranicích jest rozděleno a okršleno, a jakož jsme my držely a požívaly jeho, nic sobě v tom ani svému erbuom ani našim budúcím práva ani vlastenství nepozůstavujíce.

A to jisté zboží, panství a dědictví svrchupsané my Katruše, Dorotha a Maruše sestry nahořepsané odlučujem od sebe i od svých muožuov i od svých erbuov a budúcích mocí tohoto listu, a dříve řečenému pánu Janovi z Pernšteina kupiteli svému, jeho erbuom i jeho budúcím to zboží se vším jeho panstvím i se vším jeho příslušenstvím přivlašcujem [sic] a jeho postupujem a postúpily sme mocí tohoto listu pravým a věrným prodajem, v tom sobě žádného ústrku ani nového nálezu nečiníce. Za kteréžto zboží jsme rukojmie podle dříve psaných Katruše, Doroty a Ma-

ruše, sestr vlastních z Meziboří, Ondřej z Březí, Mikuláš z Nárámče, Vaněk Melún z Hrádku, Vaněk z Hlinného, Jan ze Zvole, Mikuláš ze Lhoty; a slibuju za ně i za jich muže rukú společní a nerozdílnú, naší dobrú a čistú věrú beze vsí zlé lsti i bez odporuov, jemu dříve řečenému kupiteli našemu i jeho erbuom a budúcím to zboží již jmenované se vším jeho příslušenstvím svrchupsaným na první sněm panský, když dc[k]y zems[k]é najprve otevřeny budú, ve dcky zemské vložiti a vepsati i přiděditi svrchupsanému panu Janovi kupiteli našemu i jeho erbuom a budúcím, neb ktož by na tom zboží svrchupsaném co jměl, z desk vyložiti a vymazati. . .

A také my sestry nahoře psané, Katruše, Dorota, Maruše, máme své muože na spolek přijíti na prvním sjezdu panském. A jestliže bychme své muže přebyly, že by muži naši prvé zemřeli než my, tehdy zboží svrchupsané máme panu Janovi kupiteli našemu neb jeho erbuom a jeho budúcím na prvním panském sněmu aneb konečně na druhém ve dc[k]y zemské vložiti a vepsati, jakož toho rád jest a obyčej v zemi Moravské, svým nákladem a prací. A také jestliže bychom my sestry častopsaný prvé zemřely nežli naši muži, tehdy muži naši, Matěj a Mikuláš neb jich erbové, mají a dlužni budú zboží nahoře jmenované panu Janovi kupiteli našemu i jeho erbuom a budúcím ve dcky zemské vložiti podle rádu a obyčeje země Moravské. A jestliže bychme my sestry nahoře psané s svými muži již jmenovanými prve zemřeli, nežli by zboží svrchupsané panu Janovi kupiteli našemu neb jeho erbuom ve dc[k]y zemské vloženo bylo, tehdy my rukojmie svrchupsaní máme a slibuju svú dobrú a čistú věrú panu Janovi svrchupsanému z Pernšteina i jeho erbóm a budúcím to zboží svrchupsané ve dcky zemské vložiti i to všecko učiniti a dokonati, tak jakož výše psáno stojí, svým nákladem a prací svú.

Pakli bychom toho všeho, což se nahoře píše, neučinili, a toho zboží svrchupsaného našiem kupitelóm svrchupsaným ve dcky zemské nevložili a nezpravili, tak jako se svrchu píše, jehož Bože nedaj, tehdy ihned bez meškánie která dva z nás rukojmie svrchupsaných oc Leženie obyčejnie v městě Brně. Jenž jest dán a psán v Křížanové léta oc tisícího čtyřístého padesátého druhého na den slavných a duo-stojných apoštoluov Philipa a Jakub[a].

67.

Jan Sýkora z Buku, jenž sloužil při Václavovi Sudlici z Nezpečova jako nepříteli Brněnských, slibuje, že nebude mstíti svého zajetí aniž škod.

V Brně 1452, 16. června. — Orig. arch. města Brna.

Já Jan Sýkora z Buku vyznávám tímto listem všem vuobec, ktož jej uzrie aneb čtúc slyšetí budú: Jakož jsem byl vězeň múdrých a opatrných pánuov purg-mistra a vsie rady města Brna a od jejich žoldněruov proto jat, takže jsem slúžil jejich nepříteli Václavovi Sudlici z Nezpečova seděním na Hodoníně, takže jsú svrchu-

psaní páni purgmistr a rada nadepsaného města Brna a jejich žoldnéři to řádně učinili a mě jali; a přes to ku prosbě kněze Bedřicha z Strážnice a s Kolína a k jeho žádosti svrchupsaní páni propustili jsú mě, a což mi jest od Jejich Mtí žoldnéři vzato, kuoň a jiné věci, když jsú mě byli jali, to jest bitováno: z toho ze všeho já svrchupsaný Jan Sýkora z Buku ani kto jiný jménem mým ničím zlým jim svrchupsaným pánuom zpomínati nemáme ani jich žoldněřóm i jich poddaným věčně. A to já Jan Sýkora nadepsaný slibuji to všeckno zdržeti a zachovati, což svrchupsáno jest v tomto listu, pod svú ctí a pod nejvyšším právem jim svrchupsaným pánuom purgmistru, všie radě i všie obci i jich žoldněřóm i poddaným svrchupsaného města Brna. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu prosil jsem urozeného pána pana Jana Zibrída z Pernšteina, a slovtného panoše Jeronyma z Dražejovic, a múdrého a opatrného Václava Permana, měšténína Brněnského, že jsú své pečeti na svědomie přidávili k tomuto listu, jim a jich erbuom bez škody, neb sem já své pečeti při sobě neměl. Jenž jest dán a psán v Brně ten pátek po svatém Vítě léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého druhého léta počítajíce.

Přitisknuty 3 pečeti z části zachovalé.

68.

List o slady dělání [daný Jindřichem z Lipého obci Nového Města v Moravě u Žďáru].

Na Mor. Krumlově 1452, 20. srpna. — Cop. arch. Roudn. P. 15/50.

My Jindřich z Lipého, nejvyšší maršálek království Českého, vyznáváme . . . že přišli před nás naši milí a věrní rychtář, konšelé i všecka obec Nového Města našeho, prosíce nás snažnú prosbú o starodávní práva, kteráž sou měli tu v Novém Městě, a zvlášť o slady dělání, žádajíc od nás listu potvrzení na ta práva. Tu znamenavše v tom jich lepší a k jich prosbě a žádosti, tak jakož sou nás zpravili vedle zprávy starodávních lidí, potvrdili sme a mocí tohoto listu potvrzujem jim toho mocně i budoucně.

Item nejprve kdožkoli, buď podruh neb s ulice a chce dělati slady lidem s peněz, ten má vzíti od sladu šest grošův a nic víc, a svá drva k tomu má dáti

Item jestliže by kdo buď podruh neb s ulice chtěl slad sobě udělati z svépšenice, to má udělati s odpuštěním rychtářovým a konšelským, a když jemu odpuštěno bude a chce jej tu zase prodati ten slad v městečku, má přijíti dvanácte grošův mimo svůj náklad a nic víc. Pakli by přes pole kam svůj slad prodal, ten prodej jakž nejlép muož, to jemu nemá bráněno býti.

Item též kdož svú sladovni má a prodává slady mimo svú potřebu domácím, též má přijíti dvanáct grošův mimo svůj náklad a nic víc; a jestliže by kdo prodal kterou měřici na různu doma, ten má přijíti na měřici, což sluší do těch dvanácti grošův a nic víc; a pakli by která strana, buď ten, ješto prodává aneb ten, ješto

dělá neb kupuje, jinak byl shledán, že by víc přijal, než to, což svrchu psáno stojí, a nechtěl příkázání a našeho potvrzení zachovati ani obecního svolení, ten nám jest propadl kopu grošův spravedlivě viny na seznání rychtářový a konšelův. A kdož by neprávě slady dělal lidem a v tom shledán byl, má k tomu popraveno býti, tak jakož na to sluší.

A toho na svědomí a pevnější jistotu a potvrzení dáváme jim tento náš list s přivěšenou naší vlastní pečeti. Jenž jest dán a psán na Krumlově v neděli po hodu Matky boží Nanebevzetí léta od narození Syna božího tisícího čtyřístého a padesátého druhého léta oc.

69.

i. VIII) List zprávie na Křižanov od pana Voka z Sovince, od paní Machny z Mezřičie panu Janovi a panu Zikmundovi z Pernšteina oc.

Va Helfenšteine 1453, 18. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 65 b; arch. měst. Brn. f. 37—38.

My Vok z Sovince a z Helfenšteina, a M[a]chna z Mezřičie manželka uroze-
ného pana Voka z Sovince napředpsaného i s svými erby a budúcími společně a ne-
rozdílně, vyznáváme . . . že s našiem dobrým rozmyslem a svých přátel radů v ta-
sic] doby, ješto jsme to dobře učiniti mohli, spravedlivým trhem a prodajem prodali
sme a mocí tohoto listu prodáváme, vzdali jsme a vzdáváme své vlastnie zbožie
i dědicstvie, kteréž na mne Machnu napřed psanú spravedlivě spadlo, rozkázaniem
i dáním panny Aleny z Křižanova, diel náš také i na hradě i na městečku a na-
ezeniem panským a jakož jsme toho v drženie byli, to jest diel náš v městečku
Bobrové i na všech vsehch, což k Křižanovu slušie, a na dvořích, na rolích orných
neorných, na lukách i na pastvištiech i na hájích i na chrastinách i na potocih
na lesích i na úlehlech i na rybnících, na chrastinách i na všem příslušenstvie,
což k hradu Křižanovu a k městečku příslušie, i na mezech i na hranicích se všemi
požitky i užitky, s úroky, s činžemi, se všemi robotami, kteréž na klášterstvie k tomu
spravedlivě jsú, i se všemi poplatky, kterýmiž se koli jmény jmenují, tak úplně
i docela, jakož jest to zbožie držal dobré paměti pan Milota a my po něm, nic
sobě na něm ani svým erbóm ani budúcím svým práva ani vlastenstvie nepozústa-
vujíce; a k tomu diel svojoj dědičný, a k čemuž já Vok svrchupsaný, paní Machna
svrchupsaná žena má právo jmáme na tej vsi Hrutovicích a což k tej vsi příslušie,
s dvorem i těch X fl kop platu ročnieho, kteréž se nám po panně Martě abatysi
lostalo: to vše svrchupsané zbožie ku pravému dědicstvie, a k tomu také X fl gr.
platu ročnieho, jakož jest ženě mej paní Machně svrchupsané sto kop groší věna
ejího, panské nalezenie, na tom zbožie svrchupsaném na sirotčí straně odhááno,
irozeným pánům panu Janovi z Pernšteina a panu Zikmundovi téhož hesla z Pern-

šteina, synu jeho i jich erbóm i budúcím jejich, to vše zboží svrchupsané, což se dědicství dotýče, během zemským ku pravému dědicství, a což se manství dotýče, k manství, a což se věna dotýče, k věnnému právu, za VI^c fl gr. a za XL fl gr. dobrých stříbrných rázu pražského a čísla moravského, za každú kopu šedesáte groší počítajíce. Kterýchžto šest set kop groší a čtyřiceti kop groší svrchupsaných již jsm nám dali a zaplatili úplně a docela kupitelé naši svrchupsaní.

A to jisté panství a dědicství i manství i věnné právo svrchupsané my nařepsaní Vok z Sovince a Machna z Mezřičie i naši erbové i s budúcími svými odlačujem od sebe i od svých erbuov, od svých budúcích mocí tohoto listu, a dříve řečeným pánóm panu Janovi a panu Zigmundovi kupitelóm našim i jich erbuom a budúcím jejich to zboží svrchupsané se všiem jeho plným panstviem a příslušenstviem přivlaštujem a postupujem i postúpili jsme pravým a věrným prodajem, v tom zboží žádného ústrku ani nového nalezení nečiníce. Za kteréžto zboží a panství svrchupsané jsme rukojmie podle napředpsaného pana Voka z Sovince a z Helfnšteina a paní Machny z Mezřičie my Jan z Cimburka a z Thovačova, Mathús z Šternberka a s Lukova, Jiřík z Šternberka a s Lukova, Vok z Helfnšteina, Páta z Sovince a s Helfnšteina, Hynek z Sovince a se Pňovic, [a] slibujem s nimi a za ně rukú společnie a nerozdílnú, naši dobrou čistú věrú, beze všie zlé lsti i odpor-
nosti jim dříve řečeným pánóm panu Janovi a Zigmundovi kupiteluom našiem a jich erbóm i budúcím jejich to zboží, panství i věnné právo již častojmenované se všiem jeho příslušenstviem svrchupsaným na prvniem sněmu panském . . .

Pakli bychom toho všeho, což se nahoře píše, neučinili a toho zboží svrchupsaného kupitelóm našiem svrchupsaným ve dcky zemské neb v knihy panské ne-
vložíli a nezpravili, tak jakož se svrchupíše, jehož Bože nedaj oc. Ležení obyčejné v městě Brně oc. V témž listu dobrá vuole se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Helfnšteine tu středu před svatým Jiřím léta božieho tisícého čtyřistého padesátého třetího léta oc.

70.

(6. X) List zprávní od Martina z Heršic [sic] Janovi z Dobré Vody na dvuor v Sticho-
vicích a na jeden podsedeck.

V Malé Benici 1454, 1. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 258 b; arch. měst. Brn.
f. 120 b—121.

Já Martin ze Hřiště [sic] a s Senice vyznávám . . . že s dobrým rozmysle-
ním a přátem svých radů prodal sem a mocí listu tohoto prodávám ku pravému dědicství
dvuor svůj s mlýnem, s jedniem podsedkem a s lidmi platnými, svobodnými a ne-
svobodnými tu v Sticho-
vicích, s rolí oranú i neoranú, s řekú, s háji, s lesy, s lukami,
s pastviniemi, s sady, s zahradami i se všemi svobodami, s užitky, s poplatky, s j-

nými všemi příslušnostmi, což k tomu dvoru a k mlýnu a k podsedku příslušie, s mezemi, s hranicemi, tak jakož ten dvor s mlýnem i s podsedkem v svých mezích od staradávna záležie a jest vyměřen, tak jakož sem to sám držel, nic sobě ani svým erbóm tu práva, panství ani kterého vlastenství nezachovávaje, než to sem vše prodal statečnému rytíři panu Janovi z Dobré Vody a k věrné jeho ruce slovnému panoši Václavovi z Dúbravice za XL hřiven groší dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla moravského, LXVIII groší za každú hřivnu počítajíc, kteréžto hřivny již jsem od nich vzal hotové a zaplacené úplně a docela.

Protož já Martin svrchupsaný jistec a zpráve nahoře i dole psaných věcí, a my Bareš z Cihovic, Víšek z Stríteže, Jan Chudobín z Bořic, Čeněk ze Lhoty, Radislav z Rakových, Jaroslav z Hřišce, rukojmie a spravedliví zpráve s ním s Martinem a zaň slibujem všickni vespolek naší dobrou čistú věru, rukú společnie a nerozdílnú beze všie zlé lsti kupitelóm našiem svrchupsaným, ten jistý dvor svrchupsaný s lidmi i s jich příslušenstvíem se všiem na prvniem sněmu panském neb konečně na druhém, když desky zemské v Olomúci neb v Brně otevřieny budú, sobě ven z desk vy-psati a vymazati . . .

Také ten dvor svrchupsaný i s lidmi máme a slibujem zpravití a vysvoboditi od každého člověka duchovního i svědského i od židuv a zvláště od věnných práv za plná tři léta pořád zběhlá po dckách vloženie, ktož by to zboží právem zemským nařekl, tolikrát kolikrát by toho potřebie bylo kupitelóm našiem svrchupsaným neb jich věrné ruce svrchupsané.

Také jim slibujem zvláště za sutie, aby oni kupitelé naši svrchupsaní, jich věrná ruka svrchupsaná vzdy při tom zboží a dědicství zůstala beze všeho zmatku. Pakli bychom toho neučinili, tak jakož se svrchu píše, a nesplnili na všem nebo na dílie, jakož Buoň nedaj, tehdy ihned bez meškání . . . obyčejné ležení do města Olomúce. Tomu na svědomie a na potvrzení a pro lepší jistotu své vlastnie pečeti s naším jistým vědomím a dobrou vůlí přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Malé Senici léta oc M^oIII^cLIII ten den na Nové léto oc.

71.

(XXXII) List od biskupa Jana, jímž potvrzuje prvnieho listu [z r. 1441, 7. čce] a přidává život Mikulášovi a jeho jednomu dietěti, a k tomu připisuje ves Ještbořice.

1454, 8. února. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 32.

My Jan, buoží milostí biskup Olomúcký, známo činíme . . . Jakož slavné paměti předeck náš kněz Pavel biskup Olomúcký zboží kostela našeho Olomúckého v Čechách, ješto slušie k Jestibořiciem, kromě té samej vsi Jestibořice, urozenému a statečnému rytieřovi panu Mikulášovi z Buchova do dvú životuv v šesti steh

kopách grošuoov dobrých stříbrných rázu a počtu pražského zastavil, zapsal a sstúpil ku poživanie a k drženie pod některými úmluvami i výmienky, jakož to ty všechny věci, úmluvy i výmienky v listu a zápisu na to vydaném šireji psáno stojí.

A my znamenavše svrchupsaného Mikuláše snažnú, pilnú i věrnú službu, kterúž jest nám i našemu kostelu Olomúckému skutečně učinil, a nám časy budúci aby tiem snažněji činil a činiti mohl, nad tu zástavu i nad to nade všecko právo i požitky, kteréž od napřed jmenovaného kněze Pavla biskupa, jakož se v jeho listu hlavniem na tu zástavu vydaném jmenuje, z naší zvláštní dobroty přidali sme, zapsali sme i zastavili sme a mocí tohoto listu našeho, s přivoleniem a svoleniem velebných kněží bratří našich knězie děkana, probošta, kanovníkóv a kapitoly kostela našeho Olomúckého, urozenému a statečnému rytieřovi panu Mikulášovi napřed psanému a k tomu jeho jednomu dietěti, kteréž by k sobě řádně přijal a jmenoval, stoliko v teež sumě v šesti stech kopách grošuoov, jakož to zbožie jme[novan] jemu jest zastaveno, nic více na tu sumu nepočítajice, aniž ji povětšujice, tu ves Jestibořice s lidmi poplatnými i nepoplatnými, s úroky spravedlivými, se všemi požitky, užitky, s rolí ornú i neornú, s lukami, s pastviščemi i se všiem příslušenstviem, cožť k té vsi od staradávná příslušie, podacie kostela tu v Jestibořiciech, zvláště i také jiné výmienky, kteréž v listu prvniem hlavniem psané stojí, a výplatu obyčejem v tom listu vydaném nám a našim potomkóm poostavujem a zachováváme. To však znamenitě přidávajice, aby toto naše přidanie té vsi Jestibořice nemuože [sic] býti oblášce [sic] vyplacováno, než vespolek a všechno spolu mohlo a má býti vyplaceno v šesti stech kopách, tak jakož v prvniem listu plněji psáno jest.

Také toto jest znamenitě vymluveno [sic], jestliže by svrchupsaný Bochove anebo ten jeho jeden život, kteréhož by k sobě řádně přijal aneboli jeho potomkov, kterížkolivěk které stavenie v té vsi Jestibořice nebo okolo nie na tom zboží učinil, buď tvrz nebo dvuor, a když bychom my nebo naši potomkové toho zboží vyplatil, toho nám anebo našim potomkóm beze všie nesnázi mají sstúpiti, nižádných nákladů v prostavenie ani jinak učiněných ani škod nepočítajíc.

Toho na svědomí a na potvrzenie naši pečet kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie Syna buožieho tisícieho čtyristého padesátého čtvrtého ten pátek po Matce buoží, ješto slove Hromnice.

A my knězie, Bohuše ze Zvole, doktor v duchovních právích, děkan, Jan z Lompnice probošt, Martin z Dobřan arcipřiest, Dominik z Olomúce, Mikuláš z Oder, Petr z Štěpánova, Martin z Moravičan, Mikuláš z Břiestu, Petr Stern, Jan Sevr z Opavy, Jan z Bludova, Jan Pavsvěngl, Mikuláš Rykus, Jan z Sternberga, Philip z Olomúce a Jan z Frejbergu, kanovníci a kapitola kostela Olomúckého, k svrchupsanému přidanie, zapsanie a postupovanie nahoře psané vsi Jestibořice, tak jakož se nahoře píše, dobrovolně svolili sme a povolili sme, svolujeme i povolujeme

a dáváme naši dobrou vůli. A tomu svolení našemu na svědomí naši pečet kapitolní také sme kázali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta a dne, jakož nahoře psáno jest.

72.

Anna z Dlužina propouští bratra svého Jana Lhotku ze zápisu, kterýž jí učinil na polovic zboží po otci jich.

V Meziříčí 1454, 18. března. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 296 recte 298.

Já Anna z Lužina, někdy manželka slovatného panoše Zigmunda z Chlevského, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzříe aneb čtúc uslyšie, že jakož sem měla spolek dckami s bratrem svým s Janem Lhotkú tudiež z Dlužina [sic] od otce našeho dobrej paměti na Studnicích sto kop groší, tak že naň připádllo padesáte kop groší na tom zboží a na mne padesáte po otce našeho smrti, a bratr muoj svrchupsaný prodal to zboží, a nemoha toho spraviti pro mú polovici, kterúž jsem já na tom zboží měla, i zaručil úředníkóm u desk k jejich ruce, aby mne s toho zboží na jiné převedl, abych já vždy svú polovicí jista byla, a na to list udělal s rukojmiemi a u desk zemských položil úředníkóm. A já svrchupsaná Anna jsúci vdovú a sama sebe mocna, učinila jsem úmluvu dobrotivú s bratrem svým již řečeným dobrovolně o ten díel svojo svrchupsaný, jakož na to list od něho mám zvláštní. A protož já Anna již řečená z prvního zápisu, kterýž u desk leží, jímž se zapsal úřadu, již řečeného Jana Lhotku bratra svého i jeho rukojmie i úřad dobrovolně mocně tohoto listu mocí propouščím a prázdna činím a kvituji, slibující svú dobrou věru tím zápisem u desk položeným ani bratra svého již řečeného ani jeho erbuov a budúcích, ani úřadu ani jeho rukojmí věčně na budúcie časy nikdy neupomínati žádnú věc, a ten list již řečený u desk položený mocí tohoto listu ruším a umařuji, aby žádněj moci více neměl na časy budúcie.

A tomu na potvrzení a pro lepší pevnost svú jsem vlastní pečeť s svým jistým vědomím dobrovolně přivěsila k tomuto listu, a připrosila sem urozených pánuov pana Jana z Pernšteina a pana Václava z Lompnice a z Meziříčie, a slovatných panoší Prokopa z Studeného, Mikuláše Něpra z Vojslavic a z Pozdětína, Matějka z Náchoda a z Březníka a Mikuláše Kozlovce z Kozlova, že jsou také tomu na svědomie své pečeti podle mé bez své i svých erbuov škody přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Meziříčí, ten pondělí po svatě Kedrutě léta po narození syna Božieho tisícího čtyřstého padesátého čtvrtého.

73.

(o. XIII) List krále Ladislava [kterýmž postupuje právo] panu Janovi z Pernšteina na Víckov a na Drahonín.

V Praze 1454, 26. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 71 b; vytrž. listy mus. Brn. č. 164.

Ladislavus Dei gracia Vngarie, Bohemie, Dalmacie oc rex, Austrie

marchio Morawie ꝛc. Notum facimus tenore presencium vniuersis, quod attentis fidelibus obsequiis, Majestati nostre per nobilem Johannem de Pernsstein, fidelem nostrum dilectum, hactenus exhibitis et in futurum studiis suis ex[h]ibendis, omnius, quod nobis competit aut quomodolibet potest competere in castro rupto Wiczkow et villis Drahonin et Wiczkoweck cum curiis, censibus, agris, pratis, pascuis, pisciniis, siluis, rubetis, omnibusque iuribus, libertatibus et pertinenciis prenominato Johanni dedimus et contulimus gratiose, ita ut ipse Johannes, sui heredes et successores dictum castrum cum villis et pertinenciis jure et titulo feudali a nobis et successoribus nostris marchionibus Morawie habere, tenere et hereditarie possideri possint et debeant cum omnibus seruiciis et oneribus, cum quibus bona dicta hactenus in feudum tenere, habere et possidere consueuerunt, quibusuis semotis impedimentis iuribus tamen quorumlibet aliorum semper saluis. Praesentium sub appensione sigilli nostri regalis testimonio litterarum datum Pragae die sanctorum Ioannis et Pauli, anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo quarto, regnorum nostrorum anno Vngarie quintodecimo, Bohemie vero primo. Ad mandatum domini regis.

74.

(VII) Dobrá vuole na všechny listy od Jana z Wartmberka Soběslavovi Mrzákovi z Miletínka [na zboží Opatovské, kteréž otci jeho Sigmundovi od Hlaváče z Donína, tomuto pak od kněžny Anny z Osvětína byly vydány].

V Praze 1454, 7. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 8.

Já Jan mladší z Wartmberka a z Děčína vyznávám . . . Jakož mám listy dobré vuole, kteréž od osvícené kněžny Anny z Osvětína, nejvyšší poručnice sirotkuov i zboží dobré paměti pana Puoty z Častolovic, svědčí panu Hlaváčovi z Donína; a dále také list dobré vuole od téhož pana Hlaváče, svědčí nebožci panu otci mému, panu Sigmundovi z Wartmberka a z Děčína; na ty listy, jakož pan Aleš z Štermberka a pan Puotha z Častolovic spolu měli od slavné paměti císaře Zigmunda a od opata i konventu kláštera Opatovského zapsáno tři tisíce kop grošuo, tak jakož ti listové hlavní i svrchudotčené dobré vuole šíře v sobě zavírají. Kteréžto svrchupsané hlavní listy i dobré vuole panu Hlaváčovi z Donína již psanému od kněžny dříve psané, a dále od téhož pana Hlaváče panu otci mému učiněné, i všecko právo v nich zapsané dal sem a mocí listu tohoto jakožto pravý dědic otce svého dávám urozenému a statečnému rytieři panu Soběslavovi Mrzákovi z Miletínka, jeho dětem i budoucím, a ty listy již psané mají ode mne s mů dobrou a svobodnou volí.

A ktož by tento list měl s téhož páně Mrzákovú dobrou volí, ten má i mieti bude tůž celú moc i plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí.

Toho na potvrzení pečet svú vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu; a prosil sem urozených pánuov, pana Sbynka Zajiece z Hazmburku, pana Jana Za-

jímače z Kunstatu, pana Jana z Wartmberka a z Blankštajna, statečného a slo-
vutných pana Jana z Čelčic a z Tečeněvsí, Alše z Veležic seděním na Brocně,
a Stibora z Tloskova, aby své pečeti na svědomie věcí svrchupsaných přivěsili
k tomuto listu. Jenž dán a psán v Praze léta od narození Syna buožieho ti-
sícého čtyrstého padesátého a čtvrtého ten pondělí po s. Františku.

75.

(i.) List zprávní od Jana Krumsína z Lešan na III j hřivny a na jiné příslušenství ve vsi
Čelčicích pannám Barboře a Ludmilě (sic), sestřám vlastním z Čelčic.

V Olomúci 1454, 13, pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 491 b; arch. měst. Brn. f. 175 b — 176.

Já Jan Krumsín z Lešan a s Fulneka, první jistec a správce dolepsaných
věcí, vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a svých přátel radů dobrovolně prodal
sem a mocí tohoto listu prodávám zboží své ku pravému dědictví, III j hřivny groší
a II g. platu úročního a shádaného ve vsi Čelčicích, a III lb vajec a XXⁱⁱ vajec
a kůr XIII, na II j lánu a na jedné zahradě i na jiných lidech, keríž ty lány neb
purkrechty drží neb držeti budú, s mezemi, s hranicemi i se všemi poplatky, s po-
žitky, s pastvami, s vodami i se všemi užitky, kerěz sem jměl kolivěk a jakož sem
to sám držel a požíval, a jakož to zboží v svých mezích a hranicích od staradávna
záleží a jest vymezeno a vysazeno, nic sobě ani svým erbuom a budúcím tu ani na
tom práva, panství ani kerého vlastenství nezachovávaje, než to sem vše prodal ku
pravému dědictví slovutným pannám, panně Barboře a panně Lidmile, sestřám
z Čelčic,*) a k věrným jich rukám slovutným pannám, panně Elšce a panně Dorotě
sestrám tudíž z Čelčic, i tomu, kdož by tento list jměl s svrchupsaných panny
Barbory a panny Lidmily dobrou vůli, za XXXVIII hřiven grošuv dobrých stříbrných
rázu Pražského a čísla moravského, LXVIII g. za každú hřivnu počítajíc, kterézto
peníze svrchupsané od svrchupsaných kupiteluov mých již sem vzal hotové a zúplna
a docela zaplacené.

A protož já Jan Krumsín svrchupsaný, jistec a první zprá[v]ce nahoře i dole-
psaných věcí, a my Zdeněk z Švabenic a z Konice, Jan z Rokytnice, Václav z Šva-
benic a z Stražiště, Bareš z Čihovic a z Dubčan, sudí práva menšího kraje Olo-
múckého, Jan Smolka z Lazník a Petr z Č[e]r]toryje, rukojmie a spravedliví správce
s niem s Janem svrchupsaným Krumsínem a zaň slibujem všickni vespolek rukú
společní a nerozdílnú, naší dobrou čistú věru, beze vši zlé lsti jim kupiteluom našim
svrchupsaným ten jistý plat III j hřivny a II g. platu ročního a kůry a vajce ve
vsi v Čelčicích, tak jakož se navrchu píše, s jeho se všim příslušenstvím a panstvím
na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho čeho neučinili, což se svrchu
píše a nedokonali na všem nebo na diele, jehož pán Buoh nedaj, ležení obyčejné

v městě Olomúci. Jenž jest dán v Olomúci ten pátek na s. Lucii pannu léta ๑๓ M^oCCCC^oLIIII^o.

*) Codex Pernšteinský chovaný v archivu města Brna má in margine na místě slova v textu z Čelčic vypraveno: z Chollie. Ves Čelčice jest mezi Prostějovem a Kojetínem.

76.

List od krále Ladislava, kterýmž zapisuje panu Janovi Zajímačovi z Kunstatu na Pohofelicech II^m zlatých uherských.

Ve Vídni 1455, 7. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 122; arch. měst. Brn. f. 75 b.

My Ladislav . . . známo činíme tímto listem všem, že znajíce se dlužni býti znamenitému Janovi Zajímačovi z Kunstatu, rádci a věrnému našemu milému, dva tisíce zlatých uherských, v nichžto [sic] najjasnější Alžběta, rodička naše najmilejší, jemu pozůstavila; kdež jsme žádali pro jeho u nás čistou víru a hotové a neustálé posluhování o sumě napřed řečené jeho bezpečného býti, ne skrze podvod anebo neopatrnost, ale dokonalým a dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých, jistým našim vědomím, mocí královskou v Čechách a jakožto v margrabství Moravském témuž Janovi pozuostavujem i připisujem, že napředřečené dva tisíce zlatých uherských městečko naše Pohofelice se všemi mocnostmi a příslušnostmi jeho . . . a zvláště s mýtem obecným tu spravedlivé porozumějíc bráti a potřebovati; kteréžto městečko s příslušnostmi svrchu řečenými při řečeném Janovi a jeho budících do práva určeného býti půjčujem, dokavadž by skrze nás neb naše potomky již řečená suma dva tisíce zlatých uherských jemu nebo dědicuom jeho zúplna a dokonale zaplacena nebyla. A chceme, prvé nežli by městečko to skrz nás anebo dědice naše odjato anebo vyplaceno bylo, napřed rok plný řečenému Janovi anebo dědicuom jeho, že je vyplatiti a odjíti chceme, máme dáti věděti. A prikazujem podkomořimu našemu napřed řečeného margrabství, kterýž nyní jest a napotom bude, aby se v niveč nevkládal v též městečko a práva; než aby řečený Jan i dědicové jeho, pokudž by jim nebylo zaplaceno zúplna a docela, toho městečka, což k němu příleží, do úplna — dávame. Přítomnosti [sic] pod naší královskou pečeti přivěšení na svědomí listu tohoto. Dán [v] Vídni den sedmý měsíce března, léta božího tisícého čtyrystého padesátého pátého, království našich Uherského XV léta, Českého druhého.

Jest chatrný překlad z latiny. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 50.

77.

(o) List od opata kláštera Třebického, jímž prodává do Jihlavy II^{1/2} kopy g. a XV g. na vsi Bitovčicích a na Návši.

Na Třebíči (po 1455). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 399 b; arch. měst. Brn. f. 132.

My Matěj božie milostí opat kláštera Třebického vyznávám, . . . že z dobrým rozmyslem a s plnú radú bratří našich a s přivolením prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme půl třetí kopy grošuo v a patnácte grošuo v platu ročního na našem klášterském zbožie, zejména na Návši a na Bitovčicích,*) opatrnému a múdrému muži Mikulášovi Budalovi měštěninu v Jihlavě a paní Kateřině manželce jeho i jich erbóm, za padesáte zlatých dobrých uherských se lvy, váhy spravedlivé, kteréž jsme

od nich vzali hotové a úplně a docela zaplacené. Kterýžto plat a úrok jim máme a slibujeme skrze ruce naše a rychtáře našeho z té vsi z Bitovčic vydávati a v jich moc do Jihlavy naším nákladem bez jich práce klásti, a to rozdílně: na svatý Jiří, kterýž po dání listu tohoto najprv přijíti má, osmdesáte grošie a půl třetího groše, a na svatý Havel ihned potom příští též osmdesáte grošie a půl třetího groše úroka, a tak potom vzdychky na každý rok v budúcích časích na ty úročnic dni již jmenované slibujem dávati bez prodlení všelikého. S takúto však vymienkú: když by koli svrchupsaný Mikuláš, manželka jeho neb erbové jeho nechtěli toho déle držeti, aneb že bych já svrchupsaný opat neb moji budúci chtěli ten plat zase odkúpiti a splatiti, a dali sobě puol léta napřed věděti kteráz koli strana druhé, tehdy v tom polúletí od napomenutí pořád zběhlém máme a slibujem jim svrchupsaným věřitelóm našim těch nahoře psaných padesáte zlatých dáti i s úrokem a splniti úplně a docela, a oni nám tento list vrátiti beze vsí odpornosti mají.

A my Nacek Kožichovský z Kvicovic, ty časy purkrabie na Třebíci, Ondřej z Bukovice, Oldřich z Heraltic, Mikuláš z Hrochova, Jan Čáslav z Hrádku a z Mikulovic, Mikuláš z Okrašovic, rukojmie a spoluslibce za svrchupsaného kněze opata a s ním a zaň slibujem všickni naši dobrou čistú věru, rukú společní a nerozdílnú, to všecko, což se svrchupíše, učiniti a splniti bez přerušení všelikého. Pakli bychom toho neučiuli, . . . [ležení v Jihlavě nebo v Meziříčí]. A kdož by tento list měl [s] svrchupsaných věřiteluov našich dobrou vůli, ten má i míti bude tuž plnú moc a právo ke všem věcem svrchupsaným jako oni sami. Toho na potvrzení oc. Datum Třebíč [oc].

*) Snad dlužno čísti: *na vsi na Bitovčicích*; neboť místo řečené Návěš, Nová Ves nebo nějak podobné není u Bitovčic v krajině Jihlavské.

78.

(h. VIII) Kněz Jan z Bystřice postupuje zápis hlavní na zboží Jimramovské Janovi z Pernšteina po smrti své s jistými výminkami.

V Praze 1456, 17. srpna. — Cod. Pernst. Franc. mus. Brn. f. 5; arch. měst. Brn. f. 5 b—6.

Já kněz Jan z Bystřice známé činím . . . Jakož jsem smlúvu učinil s urozeným pánem panem Janem z Pernšteina od sebe i od paní Margéty ze Svratky, matere své, o Jimramovské zboží i což k tomu přísluší, takže máme to všecko zboží se vším příslušenstvím držeti i toho všeho zboží požívati do naší živnosti, a v tom času svrchupsaný pan Jan z Pernšteina i jeho dědicové nemají nám na svrchupsané zboží sahati ani kterých robot na lidi toho zboží pokládati; a chtěl-li by nám kdo na to zboží sáhnúti, proti takovému neb takovým týž pan Jan z Pernšteina i dědicové jeho mají nás neb toho, komuž bychom to zboží od sebe poručili, brániti a hájiti. A po naší smrti má na již psaného pana Jana z Pernšteina a na jeho dědice svrchupsané zboží Jimramovské spadnutí s túto výmienkú: což bych já

do sta kop grošův a máti má již psaná do XL š grošův věna svého dali-li bychom komu pospolně neb rozdílně, to všecko po naší smrti dříve psaný pan Jan z Pernšteina neb jeho dědicové tomu neb těm, komuž bychom odkázali a poručili, svrchupsané peníze v celosti dátí a vyplniti mají bez odporu všelijakého; a ten neb ti, komuž bychom nadepsané peníze poručili a odkázali, nemá neb nemají aniž povinni budú svrchupsaného Jimramovského zboží panu Janovi svrchupsanému ani dědicóm jeho postupovati, leč by nadepsaný pan Jan z Pernšteina nebo jeho dědicové dříve psaných I^c š a XL š grošův tomu neb těm, komuž bych já neb máti má svrchupsaná pospolně neb rozdílně poručili bychom, splnili by a v celosti zaplatili, tak jakož list, kterýž mám od již psaného pana Jana z Pernšteina na tu svrchupsanú smlúvu učiněný ukazuje a v sobě zavírá. Podle kteréžto smlúvy dříve psané já již psaný kněz Jan ten list a zápis hlavní, kterýž od urozeného pána pana Jana z Cimburka a s Thovačova, hajtmána markrabství Moravského, a od urozené paní paní Žofky, manželky téhož pana Jana z Cimburka, nebožtíku otcí mému Vankovi, někdy purgrabí Pernšteinskému, a mně, jeho synu a dědici pozuostalému, na dříve psané zboží svědčící i všecko právo již psanému otcí mému a mně po něm zapsané dal jsem a mocí listu tohoto dávám urozenému pánu panu Janovi z Pernšteina i jeho dědicóm a budoucím, takže to zboží svrchupsané Jimramovské podle toho zápisu hlavního mohú sobě ve dcky vklásti dědicky podle řádu země Moravské, kterýžto svrchupsaný hlavní list a zápis na zboží Jimramovské svědčící dříve psaný pan Jan z Pernšteina a jeho dědicové mají ode mne s mú dobrou a svobodnú vůlí. Toho na zdržení a na potvrzení pečet svú vlastní přivěsil jsem k tomuto listu, a prosil jsem urozených pánuov pana Jindřicha z Dubé purgrabie na Karlšteině, a pana Herrycha z Lichtumburka a z Bíthova, pana Mikuláše Berky z Dubé, a statečného rytíře pana Zbeinka [sic] z Soběšina, a slovných panoší Heřmana ze Zhorce a Mikuláše z Dražovic, aby své pečeti vlastní podle mé k svědomí věci svrchupsaných k témuž listu přivěsili. A my již psaní Jindřich z Dubé, Herrych z Lichtumburka, Mikuláš Berka z Dubé, Zbyněk z Soběšina, Heřman ze Zhorce, Mikuláš z Dražovic, jsúce osobně prošení od svrchupsaného kněze Jana z Bystřice, pečeti své přirozené na svědomí dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Praze léta oc M^oCCCC^oLVI^o v úterý po hodú Matky boží Nanebevzetí.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 51.

79.

(CCXLVIII) List od krále Ladislava, co se Jemnice dotýče [na kteréž bratřím Albrechtovi, Hynkovi a Štefanovi z Lichtnburka zapisuje 10.000 fl.].

Ve Vídni 1457, 11. července. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 160.

My Ladislav . . . známo činíme tiemto listem všem vuobec, že jsme dali a zapsali urozeným věrným našim milým, Albrechtovi, Hynkovi, Štefanovi bratřím

z Lichtumburga a z Bítova a jich dědicóm za jich věrnú službu deset tisíc zlatých spravedlivých mince naší Kremnické na Jemnici a na zámku, a což k tomu přísluší, a k tomu všecko právo, kteréž nám k margrabství Moravskému přísluší, město Jemnici i zámek Vostojkvice, Palovice, Baňovice s úrokem, s rolími, s lukami, s pastvami, s rybníky, s potoky, s lesem, s javoří i se vším příslušenstvím urozeným a věrným Albrechtovi, Hynkovi a Štefanovi a jich dědicóm dali sme milostivě a obdařili a dáváme. Protož přikazujem hajtmánóm i všem cudy desk Brněnských margrabství našeho Moravského úředníkóm, že jim ve dcky vložíte Albrechtovi, Hynkovi, Štefanovi a jich dědicóm již pravým dědicóm, však jiným právóm bez pohoršení. Pro lepší jistotu věcí přítomných naší královskú pečet na svědomie k tomuto listu přivěsili jsme. Dán v Vídni jedenáctý den měsíce črvna léta M^oCCCCLVII^o, království našich léta Uherského oc osmnáctého, Českého čtvrtého.

K zevění [sic] pana Zdenka z Šteruberka.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 52.

80.

(y. XXII) List krále Ladislava, jímž starému panu Janovi Tovačovskému zapisuje Přerov ve třech tisících zlatých.

Ve Vídni 1457, 11. září. — Cod. Pernst. mus. Brn. f. 153; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 85.

Ladislaus . . . notum facimus vniuersis, quod consideratis multis fidelibus et indefessis seruiciis, que nobilis Johannes de Cimburk, capitaneus marchionatus nostri Moraue, fidelis noster dilectus, nostre Magestati atque serenissimis parentibus nostris grate exhibuit, deliberato et sano nostrorum procerum et fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Bohemie et marchionali Moraue obligamus, inscribimus et pignori damus sibi eiusque heredibus et illis, qui cum ipsius Joannis vel suorum heredum bona voluntate has literas nostras habuerint, castrum et montem Przerow cum opido et Syrzawa aliisque omnibus ipsorum pertinentiis, ac cum cunctis robothis ad ea pertinentibus ex circumiacentibus villis, pro quantitate et summa duorum milium florenorum hung., quos sibi debere recognoscimus et fatemur, et in mille aliis florenis hung., in quibus serenissima regina Elizabet, carissima mater nostra, sibi obligabatur, vt in literis eiusdem serenissime Elizabet, quas ipse Johannes nostre Magestati restituit, apparebat. Volumus tamen, quatenus praefatus Johannes sui que heredes et illi, qui ipsius vel heredum suorum bona voluntate literas nostras habuerint, dictum castrum cum oppido in predicto monte suis expensis edificare et instaurare debeant et teneantur, ac castrum ipsum cum monte, oppido et omnibus pertinentiis suprascriptis, postquam dicta tria milia florenorum eis integre soluta fuerint, reddere et restituere nobis nostrisque successoribus et camere nostre et non alteri, nec aliquid petere vel recipere possint pro pecuniis,

quas in castro predicto cum oppido edificando vel instaurando expendent. Presentium sub appensione nostri regalis sigilli testimonio literarum datum Wiennae die vndecima Septembris, anno Domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo septimo, regnorum nostrorum anno Hungarie æc XVIII°, Bohemie vero quarto.

Ad mandatum domini regis in consilio domino
Procopio de Rabenstein cancellario referente.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 53.

81.

(e. V) List od krále Ladislava potvrzující zboží Tovačovského pana Janovi z Cimburka a z Tovačova.

V Praze 1457, 22. listopadu. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 451 b; arch. měst. Brn. f. 190 b—191.

Ladislaus . . . Ad perpetuam rei memoriam . . . Cum nobilis Johannes de Czymburk, capitaneus marchionatus nostri Morauie, fidelis noster dilectus, qui nostris antecessoribus et magestati nostre presertim in ipso capitaniatu diu inconcussa fide, accurata diligencia magnoque studio et virtute seruiuit, nostre Serenitati humiliter supplicauerit, quatenus benignitate regia dignemur ei et suis heredibus approbare, ratificare et confirmare quasdam literas cum omnibus contentis in ipsis, ab illustri Johanne, marchione Morauie, Stiborio auo suo datas ac concessas, cuius tenor sequitur in hec verba:

Zde vepsán list markrabí Jana, daný v Brně 19. list. 1359, o němž viz výše str. 77 č. 9.

Nos inspectis multis ac gratis seruiiciis, que ipse Johannes eiusque pater et progenitor nobis ac antecessoribusque nostris jugiter cum sincera dilectione sollicit exhibuerunt, deliberato et sano nostrorum procerum et fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Boemie et marchionali Morauie supra scriptas literas cum omnibus contentis in eis, prout supra inserte sunt, eidem Johanni ipsiusque heredibus approbamus, ratificamus, et confirmamus cum omnibus punctis, clausulis, articulis et sentenciis suis, prout earum tenor de verbo ad verbum his literis nostris supra expressus est, volumusque ac decreuimus ea omnia obtinere perpetuis temporibus plenum firmum et inuolabile robur. Concedimus preterea sibi, quo Celsitudinis nostre beneficencia senciatur in se augeri, vt ipsi et eius heredibus ac successoribus liceat omni obstaculo et impedimento semoto super omnibus bonis, que preinsertis literis in feudum data esse dicuntur, et non super aliis dotalicia ipsorum vxoribus ordinare, constituere et firmare, atque in tabulis czude Olomuczensis inscribi facere. Quare mandamus ac precipimus camerario, notario, aliisque officialibus czude tabularum Olomuczensis, qui nunc sunt vel in posterum erunt, fidelibus nostris dilectis, quatenus dotalicia, que super prefatis bonis ab ipso Jo-

hanne vel eius heredibus aut successoribus constituuntur ipsorum vxoribus, quando ab ipsis fuerint requisiti, ea in prefatis tabulis scribere et annotare nullomodo omitant. In eorum fidem has nostras literas fieri et sigilli nostre Magestatis jussimus appensione muniri. Datum Prage vigesima secunda Nouembris anno Domini 1457°, regnorum nostrorum anno Vngarie oc decimo octauo, Boemie vero quinto.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 54.

82.

(X) List krále Jiříeho, jímž zapisuje život panu Mrzákovi [Soběslavovi z Miletínka] na Huoře Kunětické.

V Praze 1459, 20. ledna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 10.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a Lužický markrabie, oznamujem všem, že znamenavše věrnost i služby hotovost urozeného Soběslava z Miletínka a z Pardubic, věrného našeho milého, kterůž nám činil jest, činí a činiti má, i také pro jeho pilnú prosbu, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech tuto milost jemu sme učinili a tieyto listem mocí královskú činíme, aby žádný hradu Hory Kunětické a sboží k tomu hradu od ciešaře Zigmunda slavné paměti předka našeho někdy otci jeho i jemu zapsaných*) nemohl od něho vyplatiti do jeho života bez jeho vuole; ale on má držeti ten hrad i s sbožími jemu zapsanými v tom právě, jakož listové s majestátem ciešaře Zigmunda svědčie, na ten hrad a sboží jim zapsaní a vydaní. Než po smrti téhož Soběslava, když bychom my neb budúci králové Čestí ten hrad Kunětickú Horu s sbožím k tomu hradu záplatným [sic], neb ti, jimž by ta výplata spravvedlivě příslušala, od jeho dědicuov nebo od těch, komuž by on to poručil, jmieti a vyplatiti chtěli, máme a mají jim tu sumu, což na tom hradu a sboží ciešař Zigmund jim zapsal, v celosti a úplně jim dáti; a oni vezmúce tu sumu, mají toho hradu i sboží s tieym hradem jim zapsaných, jakož svrchu se píše, beze všie odpornosti postúpiti. Také sme témuž Soběslavovi povolili, aby na dělání toho hradu Kunětické Hory naložil a prodělal tři sta kop grošuov, a když by od nás neb budúciech králuov Českých ten hrad od dědicuov jeho byl vyplacován, máme a budú jmieti jim těch tři sta kop grošuov při sstupování toho hradu konečně dáti a zaplatiti penězi hotovými beze všeho zmatku. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž dán v Praze v sobotu den svatého Fabiana léta božieho tisícího čtrřstého padesátého devátého, královstvie našeho léta prvního.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 55. *) Viz A. Č. IV. 175.

83.

(o. XIII) List kněží kláštera Prostějovského, jímž vyznávají, že jim pan Jiřík z Kravař povolání dal, aby dva hájky u Rakúsek pod plat prodati mohli.

Na Plumově 1459, 23. února. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 234; arch. měst. Brn. f. 111.

My kněz Adam probošt i vešken konvent kláštera Prostějovského, nynější i budoucí, vyznáváme . . ., že znamenavše škody a příkaz, kterýž sú se nám po všeka léta na vohařicích našiech a na Staré Vsi u vsi naše Rakússek děly, chtěce to opatřiti, aby nám a budoucím našiem z toho mohl některaký užitek jíti: i prosili jsme urozeného pána pana Jiříka z Kravař a z Strážnice, jakožto pána našeho zbožie toho svrchnieho, aby ráčil přiti těch dvou hájků a Staré Vsi s tím lidem z Rakúšek*) prodati; a JMt viděv v tom škodu naši, ráčil jest k tomu dáti své povolenie. A tak prodali jsme to těm lidem svrchupsaným z Rakúšek a jich budoucím mocí listu tohoto, v plat na věčné časy prodáváme takú měřú: že nám a budoucím našiem za to jmají ti lidé platu na každý rok vydávati jednu kopu grošuo v na svatého Ducha od dání listu tohoto najprv přístieho a dvanáctero kur, a každý, ktož by dobytek jměl, jeden sýr, a na svatého Ducha potom přístieho druhú kopu g. platu a XII kur, ale sýruo nic; a tak na každý rok tím obyčejem mají nám a budoucím našim ti lidé ten plat, kury a sýry vydávati beze všeho zmatku. A my svrchupsaný kněz Adam a probošt i konvent i budoucie naši sľubujem svú dobrú čistú věřú, beze všie zlé lsti, že jim na tom na ničemž žádnú věc překáženo nebude, než že jim to tak, jakož jim od nás jest prodáno, bude zachováno beze všeho zmatku. Tomu na potvrzenie pečet naši konventskú s naším dobrým vědomiem přivěsili jsme k tomuto listu; a pro lepší jistotu prosili jsme svrchupsaného pana Jiříka, že jest podle svého k tomu svolenie podle nás svú pečet přivěsiti kázal na svédomie k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Plumově v pátek před svatým Matějem apoštolem božiem, léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého padesátého devátého léta oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 502 č. 56. *) Snad dlužno čísti: dvě hájky u Staré Vsi těm lidem z Rakúsek. Ves řečená Rakousky nyní v Moravě není, ale na mapě Šemberové čte se na jihovýchodní straně od Prostějova jméno návrší nebo nivy *Rakousky*. Staré Vsi nyní u Prostějova není.

84.

(ter. XXVIII) List zprávní od Anny z Bořitova a Zdenka z Počenic na ves Soběsuky a na Kašlavice panu Jiříkovi z Kravař.

V Olomouci 1459, 1. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 246; arch. měst. Brn. f. 116 b.

My Anna z Bořitova a Zdeněk z Počenic i s našimi erby vyznáváme. . . Tak jakož ves Soběsuky a ves Kašlavice,*) jakož to šíře dcsky zemské, — máme ve dckách zemských k věnnému právu vloženie v Olomúci a v Brně, — okazují, o

urozených pánuov pana Jiříka z Kravař a z Strážnice, pána našeho milostivého, kterýžto pan Jiřík svrchupsané vsi vyplatil jest od nás a nám úplně zaplatil penězi hotovými a dobrými, což jsme koli na těch vseh jměli, i to dědicství, kteréž nám byl dal na Radislavicích i rychtářství v Raclavicích, kteréž jsme tu jměli kúpené, to nám všecko zaplatil a u nás kúpil toho s naše dobrú vuolí. A protož my svrchupsaní Anna a Zdeněk i s našimi erby i potomky slibujem svú dobrú čistú věru beze všie zlé lsti svrchupsanému panu Jiříkovi a jeho erbóm i budúcím potomkóm na prvním sněmu panském . . . i také ty spolky, ač bychom který na to spolu s kým činili, i také všecky vyčistiti máme panu Jiříkovi častopsanému, jeho erbóm i budúcím jeho potomkóm. A my Magnus z Melic a z Prus, Filip Tichný z Pačlavic, Prokop z Domamyslic, Jan z Vyčic, Prokop Rýsek z Dědkovic, Jan Čertoryje, rukojmie a spoluslibce s nimi a s Annú a s Zdenkem svrchupsaným a za ně, všickni vespolek slibujem naší dobrú čistú věru, rukú společnie a nerozdílnú, že ty všie věci, kteréž se svrchu píší v tomto listu, mají ctně a rádně zdržány a úplně učiněny býti, tak jakžkolivěk svrchu vypisuje a zapisuje. Ležení obyčejné v městě Olomúci. Dán na Račicích oc Léta oc M^oIII^cLVIII^o ve čtvrtek středopostní.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 57. *) Snad se mají rozuměti Radslavice u Výškova, o nichž jest zmínka dvoji níže. Vsi Kašlavic v Moravě není.

85.

(I. XI) List od Doroty z Štosova, jímž slibuje panu Jiříkovi z Kravař dvuor Stichovský z desk vymazati.

Na Plumlově (1459), 3. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 260; arch. měst. Brn. f. 121.

Já Dorota z Štosova vyznávám . . . Jakož nebožtík Slavek z Dobré Vody, někdy muž muoj dobré paměti, jměl jest zápis na dvuor v Stichovicích i na lidi i na jiné věci k témuž dvoru příslušející od urozených pánuov pana Petra z Kravař a z Strážnice od pana Václava a pana Jiříka, synuov jeho vlastních dudjíz [sic] z Kravař a z Strážnice, i přijal jest mne byl svrchupsaný Slavek na spolek na ten dvuor předepsaný i na jiné věci k němu příslušející, a to právo, kteréž jest na něm jměl, mně podle řádu a obyčeje země této zapsav, ve desky zemské v Olomúci mi jest vložil. A poněvadž on svrchupsaný Slavek, muž muoj dobré paměti, toho dvora a těch lidí i jiných věci k němu příslušejících, od svrchupsaných pánuov jemu zapsaných, dále jest nejměl, než stoliko do jeho života samého, a mne jest na to na spolek dckami přijal: já Dorota svrchupsaná podle toho slibuji svú dobrú čistú věru beze všie zlé lsti jemu, panu Jiříkovi svrchupsanému, erbóm jeho neboli budúcím ten jistý dvuor s lidmi i s jeho příslušenstviem mně ve desky vložený na prvním sněmu panském neb konečné na druhém, když desky zemské v Olomúci otevřieny budú, sobě i tomu každému, ač by k tomu kdo po nebožtíkovi Slavkovi

které právo jměl, z desk zemských vyložiti a vymazati s svým nákladem a prací, tak aby to svrchupsanému Jiříkovi, erbóm jeho a budúcím čistě a svobodně zase postúpeno bylo beze všeho zmatku.

A protož já Dorota svrchupsaná a my Jan z Veselíčka, Jan z Dobré Vody, Petr z Čertoraj, Jan z Čertoraj, Mikuláš Chudobín z Bořic a Čeněk z Pulic, rukojmie a spoluslibce s ní se paní Dorotú svrchupsanú a za ni, všickni vespolek sli-
bujem svú dobrou čistú víru, rukú společnie a nerozdílnú beze vsí zlé lsti jemu panu Jiříkovi svrchupsanému, jeho erbóm i budúcím, že ten dvoor jí paní Dorotě ve dcsky vložený s jeho příslušenstviem, tak jakož se svrchupíše, z desk vyložen a vymazán bude čistě a svobodně našiem nákladem a prací, beze všelikteraké odpor-
nosti a zmatku i obmeškánie všelikterakého. Pakli bychom toho neučinili . . . [leženie do města Olomúce]. Tomu na potvrzenie já Dorota i rukojmie svrchupsaní své jsme vlastnie pečeti s našiem dobrým vědomiem přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán na Plumlově v tu sobotu den svatě Kunhuty léta oc M^oIIII^cLVIII^o*) léta počítajíc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 58. *) Léta 1458 bylo sv. Kunhuty 3. března v pátek; na sobotu připadalo sv. Kunhuty l. 1459.

86.

(f. VI) List od krále Jiříeho, jímž zapsal a zastavil městečko Kralice paní Žofce z Kunstatu a panu Janovi z Cimburgka a s Tovačova.

V Brně 1459, 14. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 453; arch. měst. Brn. f. 149.

My Jiří . . . oznamujem tiemto listem všem, že urozeným Žofce z Kunstatu, Janovi z Cimburgka a s Thovačova a jich erbuom, za dluh jich, kterýž jim vinovati [sic] jsme, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskou a jakožto margkrabie Moravský zapsali jsme a tímto listem zapisujem a zastavujem městečko naše Kralice s lidmi, úroky, poplatky a všemi puožitky toho městečka v XVI^c f. uherských na zlatě i na váze dobrých, tak aby řečení Zofka, Jan i jich dědicové městečko Kralice s lidmi v něm obývajícimi, se všemi příslušenstviem toho městečka, úroky a poplatky spravdivé nám příslušející od nich vybierajíc a jich požívajíc drželi tak dlúho, dokudž my neb budúci naši margkrabie Moravští jim puol léta napřed věděti dadúce, těch XVI^c f. uherských dobrých nedali bychme. A když bychme v tom puolúletí my neb budúci margkrabie Moravští jim XVI^c f. uherských dobrých dali a zaplatili, mají a jmíti budú, vezmúce tu sumu zlatých po vyjití toho puolúletí řečeného městečka Kralic ihned beze vsí odpornosti nám neb budúcím margkrabím postúpiti a list tento navrátiti. A již řečení Zofka, Jan a jich dědicové nemají těch lidí novými ani jinými neobyčejnými poplatky a robotami obtěžovati, leč by s jich vuolí byli, obyčejem nižádným. A kdož tento list jmíti bude s dobrú vuolí již řečených Zofii a Jana neb jich dědicuov, tomu bude též právo příslušet k tomu, což

v tomto listu psáno stojí, jakožto jim samým. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v outerý v Brně před hodem Matky boží Nanebevzetí léta od narození Syna božího tisícého čtyřistého padesátého devátého, království našeho léta druhého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 59.

87.

(u) Přemek kníže Těšínský dává kostelní podací své v Dubanech blíž Olomouce rytíři Protivcovi ze Zástřizl a z Pavlovic, i oznámil o tom sousedům v Dubanech tímto listem.

Na Veveří 1459, 14. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 296; arch. měst. Brn. f. 125.

Přemek z boží milosti kníže Těšínské a pán Velikého Hlohova oc. Opatrným muožóm Martinovi Šlachovi a Vachovi synu jeho i jiným susedóm v Dubanech, keříž přísluší k nám a k našemu kostelnímu poddaci tudíž v Dubanech, nám milým, dáváme věděti, že sme to kostelní poddaci naše i s vámi dali ku pravému dědictvie statečnému rytíři, panu Protivcovi z Zástřizl a z Pavlovic i jeho erbóm i budúcím: protož to věduce, prikazujeme vám, abyšte k němu přišli na Pavlovice nebo kamž vám rozkáže, a člověčenství abyšte jemu slíbili, nebť my vás jemu propúštíme z člověčenství tímto listem; i věřímť vám, že tak učiníte a jeho poslušni budete. Dán na Veveří v úterý na vigiljí Matky boží Nanebevzetí hodu panny najdůstojnější, léta od narození Syna božího tisícého čtyřstého padesátého devátého léta, pod naší pečeti na svědomí.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 60.

88.

Král Jiří připisuje Janovi Zajímačovi z Kunstatu, radě své, tisíc zl. uh. k sumně, kterouž má zapsanou od krále Ladislava na městečku Pohořelicích, tak aby městečko to držel a z něho splacován nebyl až do svého života; po smrti pak jeho mají králové Čeští, když by téhož městečka užívati chtěli, dědicům jeho rok napřed dáti věděti. Dat. v Praze, v sobotu před sv. Havlem (13. října) 1459. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 120; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 73 b. Výtah AČ. 503 č. 61.

89.

Jan z Nové Vsi a z Radkova vyznává, že nebude Janovi z Pernšteina při dělání rybníků překážeti.

V Radkově 1459, 27. listopadu. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 13 b; arch. měst. Brn. f. 11 b—12.

(s. XVIII) List od Radkovského na místa rybničná.

Já Jan z Nové Vsi a z Radkova vyznávám . . . že sem dal a mocí tohoto listu dávám i oddávám sám od sebe i od svých erbuov i od budúcích potomkuov

svých urozenému pánu panu Janovi z Pernšteina i jeho erbuom i budoucím potomku
 jeho, jakož rybníky dělá Kuchynku, Skřinařku a rybník nad Libochovou Dolní, jak
 se tu mých lidí z Radkova mezi dotýče: toho já Jan svrchupsaný i moji erbo
 i moji budoucí potomci slibujem a nemáme svrchupsanému panu Janovi ani jeho bu
 ducím potomkuom nižádnú věcí brániti ani jim v tom kterak kolivěk překážeti
 A což těmi rybníky svrchupsanými chrastin neboli luk nebo rolí aneb cokolivěk za
 topí a hrází v jich [sic] dělati budú, toho svrchupsaný pan Jan z Pernšteina ani
 erbové ani jeho budoucí potomkové nemají ani dlužni budú mně Janovi svrchu
 psanému, ani mým erbuom ani také budoucím mým potomkuom ani mým lidem
 z Radkova, kteréž tu nyní mám aneb potom míti budu, niktera[k]ž žádným obyčejem
 splacovati ani oddávati: než to já Jan svrchupsaný i svými erby a budoucími potomky
 máme a slibujem panu Janovi nahoře psanému z Pernšteina i jeho erbuom a bu
 ducím potomkuom od sebe i od našich lidí z Radkova vysvoboditi a svobodno učí
 niti, tak aby vzdy při tom zůstali. A to všechno, což nahoře psáno stojí v tomto
 listu, já Jan z Nové Vsi a z Radkova svrchupsaný i [s] svými erby i svými budú
 cími potomky, urozenému pánu panu Janovi z Pernšteina svrchupsanému i jeho erbuom
 a budoucím potomkuom slibujem svú dobrou věru a čistú cně a řádně zdržeti a za
 chovati beze všech výmluv i forteluov všelikterakých. A toho na svědomí i pro
 lepší jistotu a pevnější potvrzení věcí nahoře psaných svú vlastní pečet s svým jistým
 vědomím a svú dobrou vůlí kázal sem přivěsiti k tomuto listu; a připrosil jsem uro
 zeného pána Smila z Dúbravice a z Osového, a slovutných panoší Voyjnu staršího
 z Litavy, Mikuláše z Mirošova a z Meziboří, v ty časy úředníka na Křižanově, Mi
 kuláše z Kozlova, Smila z Radněvsi a Gedeonka z Moravče, že jsú své pečeti k mé
 k prosbě přivěsili k tomuto listu na svědomí, jim i jich erbuom bez škody. Jenž
 jest psán a dán v Radkově ten úterý po s. Kateřině léta oc M^oIII^{co}LVIII° léta.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 62.

90.

Král Jiří dává Jindřichovi Šaškovi z Rakového právo věnné po Anně Kopáčové na
 vsi Podhájí. Dat. v Olomouci, die octava Februarii (8. února) 1460. Cod. Pernst. mus. Frant.
 Brn. f. 238; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 187. Výtah AČ. VI. 503 č. 63.

91.

(p. XV) List na Janovičky paní Bohunce z Lompnice [králem Jiřím obnovený].

V Praze 1460, 21. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 11 b; arch. měst. Brn. f. 10.

Georgius, . . . notum facimus tenore presencium universis, quod deuota nostra
 dilecta nobilis Bohunka de Lompnicz, contoralis nobilis Johannis de Pernsstin, fi
 delis nostri dilecti, nobis retulit, quod literas donacionis quondam domini Ladislai

super villa Janowiczky sibi datas, cum castrum Pernsstin igne consumeretur atroci, litera unacum rebus aliis consumpta fuerit, Serenitati igitur nostre humiliter supplicavit, quatenus literas nostras super eadem donacione sibi innovare et donare dignaremur graciose. Nos suplicationibus ipsius fauorabiliter inclinati, eidem Bohuncze de Lompnicz dictam curiam et villam Janowiczky, ad predecessorem nostrum Ladislaum regem per mortem Wenceslai de Janowicz deuolutam, cum omnibus et singulis pertinentiis earum, quocumque nomine nuncuperentur, ipsamque donacionem, vt premititur, innouauimus et presentibus donamus et contulimus graciose. Mandamus igitur camerilibus vniuersisque tabularum cude Brunensis officialibus, fidelibus nostris dilectis, quatenus prefate Bohuncze dictorum bonorum possessionem tradant ipsaque bona eiusdem cude tabulis predictae Bohuncze annotari non ommittant, saluis tamen semper iuribus alienis. Presentium sub nostra regalis sigilli appensione testimonio literarum datum Prage die vicesima prima Junii anno Domini 1460, regni nostri anno 3°.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 64.

92.

(CCVI) List pana Jana Pardusa učiněný se panem Vankem z Milětínka na zdělání rybníkův buďto hrází nebo vodů topením, že sobě toho přejí.

1462, 22. ledna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 133.

Já Jan Pardus z Vratkova seděním na Rychumburce vyznávám . . . že tak jakož se jest stala výpověď urozeným pánem panem Soběslavem z Milětínka a s Pardubic a panem Václavem Cardú, mezi nebožčíkem panem Vankem z Milětínka a mnú o zbožie, o peníze i o jiné věci a i o to, jestliže by kteří rybníci od nás obojích kde zdělání byli, ješto by tiem děláním škoda se lidem jeho nebo mým dala, buďto hrází nebo vodů topením, anebo jestliže by se ješče kde dělati mohli, že sobě toho přejem a máme příti, jakožto ta výpověď v sobě to šířě svědčí a zaviera: ale tak, že ta škoda, kteráž by se těch rybníkuov děláním stala, že má opravena býti těm, komuž by se stala, po přátelích dvú s oboje strany vydaných, tak aby se těm lidem za jich škodu dosti stalo, tak jakž by oni rozkázali, a ti rybníci, kteříž by zdělání byli, mají tak zóstatí bez překážky mé i mých budúcích. A já i moji buducí mám i slibuji urozeným panu Jiříkovi a panu Divišovi bratřím z Milětínka a s Pardubic i jich buducím náměstkóm toho přieti, a to tak vše zdržeti jakožto dobrý člověk, jako se svrchupíšě. A to slibuji sám za se i za své buducí držitelě mých zboží, že to všechno, což se svrchu vypisuje, má ctně, věrně, právě a křesťansky zdržáno býti. Na svědomí toho všeho já svrchupsaný Jan Pardus svú sem pečet přivěsil k tomuto listu; a připrosil sem urozených a statečných pana Jana Koldy z Žampachu a pana Jana z Chlumu a s Košmberka, a slovutného panoše Bernartha z Crhenic, že sú pe-

četi své vedle mne na svědomí přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta božieho MCCCCLXII v pátek na s. Vincenci.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 65. List týž zapsán podruhé jako č. 241 se změněným re = gestem v tato slova: „List od Jana Pardusa seděním na Rychmburce, což se rybníkuov dotýče dělati na tom = což k Pardubičkám Mnichovým příslušie.“

93.

Jan z Cimburka prodal lidem svým z Dluhonic pastviště dědičné řečené Blaně pod úrok.

Na Tovačově 1462, 20. června. — Kopie pozd. arch. Roudn. P. 15/49.

Jan z Cimburka pán na Tovačově i s svými erby a budoucími potomky pány Tovačovskými, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, že znamenavše požitek a užitek svuoj a budoucích svých, pánuov Tovačovských, chtějí také, aby lidé z Dluhonic od nás a našich úředníkuov utiskání nebyli, pastviště své vlastní dědičné, řečené Blaně, kteréž podle doubravy Dluhonské leží, zamezené ouředníky a hejnými našimi, za jmenovitú sumu peněz téměř lidem z Dluhonic a jich budoucími [sic] prodali sme a prodáváme mocí tohoto listu, nám od nich úplně a docela zaplacenú, takže nadepsaní lidé i jich budoucí nadepsaného pastviště lesem a pastvami požívati mají a moc jmíti budou na časy věčné. A s toho pastviště nám i budoucím našim jednu kopu grošuo mince obecnie platu ročního na den svatého Martina na vsaký rok platiti a činžovati lidé prvé psaní i jich budoucí budú a mají, a tu ouředníkuom našim klásti a dávatí mají v Troubkách na dědině naší. Na kterémžto pastvišti my Jan [z] Cimburka s svými erby a budoucími potomky pány Tovačovskými slibujeme tímto listem, že lidem častopsanejm i jich budoucím nemá v nižádné míře překáženo býti. Tomu na svědomí a na potvrzení pečet svou vlastní k tomuto listu přivěsiti kázal jsem. Dán na Tovačově tu neděli po hodu Těla božího let božích tisíc čtyři sta šedesátého druhého.

94.

List krále Jiřího, jímž dává opravu na klášteře Tišnovském panu Janovi z Pernšteina a čtyřuom [sic] synuom jeho.

V Praze 1462, 24. června. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 54 b.

My Jiří z Boží milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburský a Slezský vejvoda a Lužický markrabě oc, oznamujem tímto listem všem: jakož urozený Jan z Pernšteina, věrný náš milý, pro své věrné služby, kteréž předkuom našim králuom Českým a markrabím Moravským i také naam okazoval jest, došel jest toho, že oprava na klášteře našem Tišnovském jemu dána jest. My také ustavičnost jeho věrnú shledavše, kterúž nás jakožto pána svého věrně se přidržie, nám byl i jest služeben, i chtějí také, aby synové jeho toho jeho nám zachování požili, a jakož on nám byl věren a služeben, též i oni aby mohli a měli nám toho zasluhovati: protož

s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskou a jakožto markrabie Moravský témuž Janovi z Pernšteina a synuom jeho urozenému Zikmundovi, Vilémovi, Janovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina, věrným našim milým, opravu na klášteře našem Tišnovu dali sme a dáváme tak, aby oni tu opravu na klášteře našem Tišnovu jměli a všecky puožítky k té opravě příslušející k užitku svému vybírali až do svých živností bez naši, budoucích našich králuov Českých a markrabii Moravských i všech jiných lidi všelijaké překážky. Tomu na svědomí pečeť naši královskou kázali sme přivésiti k tomuto listu. Dán v Praze, den svatého Jana křtitele Božího, léta od narození syna Božího M^oIII^oLXII^o, království našeho léta desátého.

95.

(1. XI) Smlúva mezi panem Vokem z Sovince a kapitolú Olomúckú, co se Sušic dotýče.

V Olomouci 1462, 15. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 143; arch. měst. Brn. f. 83.

My Jan z Lompnice probošt, a Jan z Bludova kanovník kostela Olomúckého vyznáváme . . . Jakož mezi velebnými kněžými, preláty a kanovníky kapitoly kostela Olomúckého a jich lidmi poddanými z Sušic s jedné, a urozeným pánem panem Vokem z Sovince seděním na Helfnštejně s strany druhé ruoznice a pře o některaký závrbek neboli chrast vrbovú a o lúky, roli i chrasti, na kteréž sú se táhli lidé Sušičštíe k lesu Helfnštejněském příležijící od dávných chvílí jsú byly: že léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého šestdesátého druhého, ten pondělí*) svatého Vilibalda [7. července] o ty o všecky ruoznice a pře svrchupsané smlúva konečná a přátelská stala se jest mezi stranami svrchujmenovanými takováto, že pan Vok, jeho erbové i budoucí mají toho závrbku užívati a za svooj jej jmíti i s řekú Bečví, pokudž ten závrbek zastál, tak jakož meze jeho v ty časy učiněné a vysazené ukazují, na časy budoucí věčně bez překážky kněží kapitoly Olomúcké nynějšiech i budoucích i lidí jich z Sušic svrchupsaných. A též lidé ti z Sušic nynějšie i budoucí role, luk i chrastin těch, o kteréž prvé při byly, tak jakož jsú vyměřeny, ukázány a zamezeny, mají požívati a v drženie pokojném býti a za své vlastnie je jmíti na věčné časy bez překážky svrchupsaného pana Voka, jeho erbuv i budoucích poddaných všelikteraké. Kterúžto smlúvu my na místě všie kapitoly [s] svrchupsaným panem Vokem, tak jakož se vypisuje, slíbili jsme sobě a mocí listu tohoto slibujem ctně, věrně a právě a křestansky držeti na věčné časy. Tomu na svědomie pečeti kapitolní, a urozeného a statečného a slovutných pana Jindřicha z Sovince a páně Janova z Rokytnice, Prockova z Vyškovic, Bohuslavova z Kokor, Jindřichova Mojkova z Pavlovic a Janova z Ochab a z Prosinic, kteříž při těch úmluvách byli, jsú přivěšeny jim a jich erbóm bez škody. Jenž jest dán v Olomúci léta svrchupsaného ve čtvrtek po svatě Margetě oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 503 č. 66. *) L. 1462 bylo sv. Vilibalda 7. červen

a nikoli v pondělí.

Archiv Český XVI.

(i. VIII) List správný na Jimramov a na jiné vsi od pana Jana z Cimburka a s Thovačova [Janovi z Pernšteina].

Na Thovačově 1462, 13. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 5 b; arch. měst. Brn. f. 6.

My Jan z Cimburka a s Thovačova a Žofka z Kunstatu, manželka urozeného pana Jana z Cimburka napředpsaného, i s svými erby a budúcími společně a nerozdílně vyznáváme . . . že s naším dobrým rozmyslem [sic] a svých přátel radů v ta doba, ježto jsme to dobře učiniti mohli, spravedlivým trhem a prodajem prodali jsme a prodáváme, vzdali jsme a vzdáváme své vlastní zboží a dědicství, to jest Jimramov městečko i s tím dvorem v Jimramově i s poddacím kostelním, k kterémuž bych já tu svrchupsaná Žofka právo jměla, a také s hradištěm z Skalami i s jeho s vším příslušenstvím; také ves Javorek, ves Ůbyšín řečenú, Sulkovec, také ves Unčín a také ves Pavlovice, k čemuž jsem já tu právo jměla, a také ves Píczulín [?] řečenú, Lhotu, k čemuž jsem já tu právo jměla, urozenému pánu panu Janovi z Pernšteina i jeho erbóm a budúcím jeho, tak jakož se svrchu píše, ku pravému dědicství za XVIII^j f. dobrých uherských červených mince dobré spravedlivé, rázu se lvy, kterýchžto XVIII^j f. jsú nám dali a zaplatili úplně a docela kupitel náš svrchupsaný, a tak jakož jsme to zboží sami drželi a požívali neb naši předkové, s úroky, s robotami, s rolí oranú i neoranú, s lesy, s háji, s chrastinami, s lukami, s pastvami, s rybníky i s řekami, s potoky, s vodami tekutými i netekutými, s dolý, s horami, s cestami, jakož to zboží a panství svrchupsané v svých mezích a hranicích jest rozděleno a okršleno, nic sobě v tom ani svým erbóm ani svým budúcím práva ani vlastenství nepozuostavujíce. A to jisté zboží, panství a dědictví svrchujmenované my nadepsaný Jan z Cimburka a s Thovačova, Žofka z Kunstatu i naši erbové i s budúcími svými odlučujem od sebe i od svých erbów i od svých budúcích mocí tohoto listu, a dříve řečenému panu Janovi z Pernšteina, kupiteli našemu, i jeho erbóm i budúcím jeho to zboží svrchupsané se vším jeho panstvím a příslušenstvím přivlastňujem a jeho postupujem a postúpili jsme pravým věrným prodajem, v tom sobě žádného ústrku ani nového nálezu činíc. Za kteréžto zboží a panství svrchupsané jsme rukojmie podle napřed psaného pana Jana z Cimburka a s Thovačova s paní Žofkú z Kunstatu Procek z Kunstatu, nejvyššie komorník desk a soudu práva Olomúckého, Jan z Cimburka a z Jičina, Vok z Sovince a z Hel[fen]šteina, Jan Kuna z Kunstatu, Oldřich Štos z Kaunic a z Dřevohostic, Jan z Morkovic, slibujeme s nimi a za ně rukú společní a nerozdílnú, naši dobrou a čistú věrú beze vší zlé lsti i odpornosti jemu prvě řečenému panu Janovi z Pernšteina, kupiteli našemu i jeho erbóm a budúcím jich, to zboží a panství již často jmenované se vším jeho příslušenstvím svrchupsaným na prvniem sněmu panském. . . Pakli bychom toho všeho,

což se nahoře píše, neučinili, a toho zboží svrchupsanáho našim kupitelóm svrchupsaným ve dcky zemské nevložili a nespravili, tak jakož se svrchu píše, jehož Bože nedaj, tehdy ihned bez meškání kteráž z nás dva rukojmí oc Lezení obyčejné v městě Brně oc Jenž jest dán a psán na Thovačově léta M^oCCCC^oLXII^o v ten pondělí před sv^o. kříže Přenesením.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 67.

97.

(d. III) List krále Jiřího panu Janovi z Pernšteina a synóm jeho, jímž dává na Tišnovském zboží platu LX hřiven.

V Praze 1463, 3. března. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Prn. f. 91 b; arch. měst. Brn. f. 52 b—53.*

My Jiříe . . . oznamujem tímto listem všem, že vzhlédše na mnohé věrné služby urozeného Jana z Pernšteina, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil a činie, potom tón lépe aby činiti mohl, čímž více nás svých služeb vděčna a k sobě milostiva pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský těch LXti hřiven platu našeho na klášteřu našem Tišnovském ročnieho, kterýž nynie náš milý Ondřej z Studnic béře a do živnosti své vybierati má, jemu a synóm jeho urozeným Zigmundovi a Vilémovi a Janovi z Pernšteina, věrným našiem milým, dali jsme a tímto listem dáváme. Takovýmto však obyčejem: když by již řečený Ondřej s toho světa sšel a umřel, tehdy tepruv po jeho smrti již řečený Jan z Pernšteina a synové jeho svrchupsaní tu sumu šestdesáte hřiven grošuv z toho klášteřa na roky toho placenie obyčejné aby jměli, k své ruce a užitku vybierali bez našie, budúcích našiech králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidie všeliké překážky až do jich všech živností, totjižto Jana z Pernšteina a synuov jeho Zigmunda, Viléma a Jana; než po smrti jich všech tepruv ta suma šedesáte hřiven grošuv platu ročnieho nám neb budúcím králóm Českým a markrabím Moravským a komoře našie bude svobodná. Protož prikazujem tímto listem abatyši a konventu klášteřa Tišnovského, kteráž nynie jest neb potom bude, aby těch LX hřiven grošuv platu ročnieho již psaným Janovi z Pernšteina a synóm jeho po smrti Ondřeje z Studnic na časy toho placenie obyčejné tak a dotud, jako svrchu psáno stojie, platily i vydávaly beze všie odpornosti. A kolikrátkoli těch LX hřiven groší který rok jim dadí a vyplní, tolikrát my jie, totjižto abatyše a konvent klášteřa Tišnovského, tímto listem kvitujeme a tímto listem kvitování býti chceme. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtěk před Přenesením svatého Václava, léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřistého šestdesátého třetieho, královstvie našeho léta pátého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 68.

(I. XI) List zprávní na Křižanov od rukojmí, kteří byli za pana Smila z Dúbravice, za paní Anežku z Mezřície panu Janovi z Pernšteina oc.

Na Špilberce 1463, 22. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 67 b; arch. měst. Brn. f. 38 b—40.

Já Jindřich z Lippého, hýťman markrabstvie Moravského a najvyššie maršálek kráľovstvie Českého, Milota z Tvorkova a z Némčic, Jan z Waldšteina a z Slavkova, Hynce z Kukvic, tak jakož jsme rukojmie a slíbili za pana Smila dobré paměti z Dúbravice z Osového a za paní Anežku z Mezřície, manželku jeho, i za jich erby a budúci společně a nerozdílně, kteřížto jsú prodali zboží své a díel v městečku Křižanově i na hradě, a k čemuž tu právo jměli oc, jakož se potom dále a šíře vypisuje, urozenému panu Janovi z Pernšteina: jsúce napomenuti častokrát od pana Jana z Pernšteina již psaného, abychom jemu list obnovili a učinili, tak jakož jsme slíbili, s paní Anežkú svrchupsanú jsme mluvili a prosili, aby nás vyvadila. A ona jest toho netbala učiniti. A my svrchupsaní rukojmie nemohúc trpěti tak často napomínání a lánie od pana Jana z Pernšteina svrchupsaného, sami jsme se jistí udělali a tímto listem činíme a vyznáváme, že jsme prodali a prodáváme zboží to, kteréž jest na paní Anežku spravedlivě spadlo, rozkázáním a dániem paní Aleniným a nálezem panským ku pravému dědicstvie, k tomu toho jejího práva, kteréž na paní Anežku na vsi na Hrutovicích [. . .], vzdali jsme a vzdáváme jejíe vlastnie zboží a dědicstvie, a jakož jsú toho sami v drženie byli, to jest díel jejich v městečku Křižanově, díel jejich také i na hradě a k čemuž jsú právo jměli na tom kostelu Matky božie tu před hradem Křižanovem, i na městečku Bobrovej i na všech vseh, což k Křižanovu slušie, na dvořích, na rolích orných i neorných, na lukách i na pastvištích i na úlehlech i na rybnících, na řekách i na potocích, na lesích, na hájích i na chrastinách i na všem příslušenstvie, což k hradu Křižanovu a k městečku příslušie, i na mezích i na hranicích, se všemi požitky, s úroky, s čmzemi i se všemi robotami, kteréž na klášterstvie k tomu spravedlivě jsú, a k čemuž jsú oni pan Smil a paní Anežka svrchupsaní tu právo jměli, i se všemi poplatky, kterýmiž se koli jmény jmenují, tak úplně a docela, jakož jest to zboží držal dobré paměti Milotha a oni po něm, nic sobě v tom ani jich erbóm ani budúcím jich práva ani vlastenstvie nepozústavujícíe, prodali jsme urozenému panu Janovi z Pernšteina a jeho erbóm i budúcím jeho to vše zboží svrchupsané, což se dědicstvie dotýče, během zemským ku pravému dědicstvie, a co se manstvie dotýče, k manstvie, za pět set kop groší bez dvatceti kop grošuv dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla moravského, za každú kopu šedesáte groší počítajíc. Kterýžto V^o III^g. bez XX III^g. svrchupsaných jest jim dal a zaplatil úplně a docela kupitel náš svrchupsaný.

A to jisté panstvie a dědicstvie i manstvie svrchupsané my nadepsaní jistci učujem od psaného pana Smila z Dúbravice a z Osového a paní Anežky z Mešice, jich erbuov i jich budúcich mocí tohoto listu, a dříve řečenému panu Janovi oteli jejich i jeho erbuom i jeho budúcím to zboží svrchupsané se vším jehoým panstviem a příslušenstviem přivlaštujem a jeho postupujem, a postúpili jsme vým a věrným prodajem, v tom sobě žádného ústrku ani nového žádného nálezu iníce.

Za kteréžto panstvie a zboží svrchupsané jsme rukojmie podle psaných jistcí a Jindřicha z Lippého, ty časy hajtmána markrabstvie Moravského a nejvyššího ršálka královstvie Českého, pana Miloty z Tvorkova a z Němčic, pana Jana Valdšteina a s Slavkova, Hynce z Kukvic svrchupsaných, Jiřík z Kravař a z Strážce, Jan z Cimburka a z Jičina, Boček z Kunstatu a z Horních Kunic, Hynek Valdšteina a s Židlochovic, Mikuláš z Bystřice a z Ojnic a z Kroměříže, Protivec Lástři[z]el a z Pavlovic, s nimi a za ně slibujem kupiteli našemu i jeho erbóm udúcím jeho to zboží a panstvie i manstvie častopsané se všiem jeho přísluštviem svrchupsaným na prvniem sněmě panském . . . Pakli bychom toho všeho činili, což se svrchu píše, a toho zboží svrchupsaného kupiteli našemu svrchunému ve dcsky zemské nevložili a nezpravili, tak jakož se svrchu píše, jehož Bože aj oc. Leženie obyčejné v městě Brně oc. V tém listu dobrá vuole se vypisuje oc. ž jest dán a psán na Špilberce léta od narozenie syna božieho tisícého čtyřio šedesátého třetího, v pátek den svatě Maří Magdaleny oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 69.

99.

VIII) List krále Jiřího panu Čenkovi Kunovi z Kunstatu, jímž zastavuje Novošice v XV^c zlatých uherských.

Praxe 1463, 7. října. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 96; arch. měst. Brn. f. 55 b—56.*

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem, že znamenavše a v skutku shleše mnohé věrné a pilné služby urozeného Čenka Kuny z Kunstatu, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil, činie a potom tím lépe aby činiti mohl a měl, nás k sobě milostivějšího pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, cí královskou zapsali jsme a zastavili a tímto listem zapisujem a zastavujem ves štera našeho Žďárského řečenú Novošice s lidmi úročniemi, dědinami, lukami, náry, potoky i se všemi i všelikým příslušenstviem, jakž ta ves v svých mezích ezie, témuž Čenkovi z Kunstatu i jeho dědicóm v XV^c f. uherských, tak aby ený Čeněk Kuna již psanú ves se všemi a všelikými užitky, poplatky a přísluštmi k té vsi z staradávná příslušným[i] jměl, držel a toho požíval bez našie, úcích králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí všeliké pře-

kážky, nejsa od nás ani od žádného jiného s toho bez vuole své splacován do své živnosti. Než po smrti jeho když bychom my neb budoucí králové Češtíe a markrabie Moravštíe neb ti, jimž ta výplata toho zbožie spravedlivě příslušala by, dědicóm a budoucím jeho těch XV^c f. uherských na zlatě i na váze dobrých dali a splnili úplně, od nich té výplaty požádajíc, mají beze vsie odpornosti tu sumu od nás neb od těch, jako se svrchu píše [. . .], té vsi nám neb těm zase ihned postúpiti i list tento navrátiti; nejma také řečený Čeněk těch lidí i jeho dědicové ani budoucí novými nespravedlivými a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami proti jich vuoli utiskati obyčejem nížádným, ale mají je v jich starodávních právích a poplatcích zachovati. A ktož by tento list jměl s již psaného Čenka Kuny nebo jeho dědicuov dobrú a svobodnú vuolí, cheem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných též, jakžto jim samým. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v pátek po svatém Františku léta oc tisícého čtyřístého šedesátého třetího, královstvie našeho léta šestého oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 70.

100.

(XV) List krále Jiříeho, jimž Samuelovi z Hrádku dopúští rybník na Přibýšovských dědinách dělati.

V Praze 1463, 26. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 14 b.

Georgius . . . notum facimus tenore presencium vniuersis, quod considerata sincera fide et plurimis seruiciis, que nobis strenuus Samuel de Hradek, consiliarius fidelis noster dilectus, prompte exhibuit et exhibebit in futurum, sibi fauimus et indulsimus ac virtute presencium indulgemus, vt ipse in agris ville Przebyssow,*) ad capitulum ecclesie Boleslouiensis pertinentis, et in agris suis ad castrum eius Chlumecz spectantibus, piscinam seu lacum facere et de nouo construere valeat atque possit, prout sibi melius et vtilius videbitur expedire, ita tamen, vt videlicet quantum spacium de agris dicte ville aqua lacus seu piscine per eum facte occupauerit, tantum incolis eiusdem ville, quorum agri piscina fuerint occupati, de agris aliis vicem referre debeat et teneatur iuxta consuetudinem regni nostri Bohemie circa piscinas erigendas antiquitus obseruari solitam. Qua quidem piscina ipse et sui successores vti poterint et debebunt omni eo iure, quo alia bona hereditaria, ad castrum Chlumecz pertinencia, noscuntur possideri, impedimentis quorumlibet proculmotis. Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio literarum datum Prage vigesima sexta Octobris anno Domini millesimo quadringentesimo sexagesimo tercio, regni nostri anno sexto.

Ad mandatum domini regis Procopius de Rabnssteyn, cancellarius.

Jiná stejná listina českým jazykem psaná datována jest 20. listopadu 1463, kterouž Palacký vytiskl u výtahu AČ. VI. 504 č. 71. *) Ves Přebýšov u Žiželic píše se nyní také Přivýšov i Převýšov.

101.

(IX) List krále Jiříeho, jímž zapisuje Kamarétovi [z Žirovnice] městečko Přelúčí ve dvanádsti stech kopách g.

Na Kladště 1463, 30. listopadu. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 9 b.

My Jiříe . . . oznamujem tiemto listem všem, že shledavše mnohú věrnost a služeb ustavičnost statečného Purkartha Kamaréta z Žirovnice, komorníka našeho věrného milého, kterúž nám vděčně a hotově slúže činil jest a okazoval i podnes činiti nepřestává, a potom v časech budúciech tiem lépe aby činiti mohl, čímž nás k sobě milostivějšího pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú jemu i jeho dědicóm zapsali sme a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem sbožie kláštera Opatovského vdole psané, totižto městečko Přelúcie se dvěma mlýny na Labi tudiež, jeden na jedné straně řeky a druhý na druhé straně na témž stavu, se všemi příslušnostmi, užitky a robotami z staradávna k tomu příslušnými, item přievoz na Labi tudiež s rybáři, Labem a jezery z staradávna k tomu příslušnými, tak jakž Jetřich z Miletínka to držel jest, také duvor poplužný tudiež s lukami, lesy, luhy, chrastinami, rybníky, item vesnice Lhotu Větčí, Lhotu Menší, Mikošín, Jankovicě, Košaticě, Škudly, a jednoho rybáře v Labětíně, s dědinami, lukami, pastvišti i všemi a všelikými toho městečka, dvoru, mlýnuov a vsí příslušnostmi, užitky a poplatky, nic nevymieňujíc ani pozuostavujíc, a konečně se vším panstvím ve dvanácti stech kopách groší, tak aby již řečený Kamaréth již psané zboží měl, držel a toho požíval bez našie, budúciech králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsa s toho od nás ani od žádného jiného splacován do své živnosti.

Než po smrti téhož Kamarétha, když bychom my neb budúcí králové Čeští nebo ti, jímž výplata toho sboží spravedlivě příslušela by, dědicuom a budúciem jeho za výplatu toho sbožie dvanácte set kop groší peněz dobrých, kteříž by ty časy v zemi České obecně bráni byli, dali a úplně zaplatili, mají beze všie odpornosti těm, od nichž ty peníze příjmú, sbožie svrchupsaného se všemi příslušnostmi postúpiti a list tento navrátiti. Nemá také již řečený Kamaréth, dědicové i budúcie jeho lidi toho sbožie novými nespravedlivými a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami proti jich vuoli obtěžovati obyčejem nížádným. A ktož by tento list měl s již psaného Kamarétha neb jeho dědicuov a budúciech dobrou vuoli a svobodnú, chcem aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných též jakožto jemu samému. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Kladště v středu den svatého Ondřeje apoštola, léta od narozenie Syna božieho tisícího čtyřstého šestdesátého třetieho, královstvie našeho léta šestého.

Ad mandatum domini regis.

102.

(g. VII) List krále Jiříeho, jímž všechny zápisy potvrzuje na zámek Tovačov a na to všecko, což k tomu zámku příslušie [Janovi z Cimburka, i dovoluje, aby mohl manželce své Žofi z Kunstatu věno její na Tovačově do desk vložit].

V Olomouci 1464, 16. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 453 b; arch. měst. Brn. f. 149 b—151.

My Jiří . . . oznamujem, že předstúpil před nás urozený Jan z Cimburgka a s Thovačova, věrný náš milý, i učinil jest nám povinnost manskú s zámku tvrze Thovačova a s zboží některých k němu v manstvie příslušejících, ukázav nám mnohé listy jasných knížat, předkuov našich, kterak ten zámek Thovačov i s zbožím a panstvím k němu příslušným od jeho předkuov jest držán a naň Jana jest přišel, jakož listové Jana margkrabie, ciesaře Karla, Jošta margkrabie, Václava, Ladislava králuov Českých a margkrabí Moravských oznamují a v sobě zavírají; jakož pak my ty všechny listy ohledavše a jich pevnost seznavši, oblíbili jsme a je oblubujem a mocně oznamujem a v ničem nezpozdíle držíme. Ale že těch všech listuov první základ jest list Jana markrabie Bramburského a Moravského, a všech listuov poslední list Ladislava krále, kterýž pod majestátem jeho to oznamuje v tato slova:

Následuje český současný překlad listu krále Ladislava, jímž potvrzuje zboží Tovačovského Janovi z Cimburka, dd. v Praze 1457, 22. listopadu. V něm jest inserován překlad listiny Jana markrabí Moravského na zboží Tovačovské, dané v Brně 1359, 19. listopadu, o níz viz výše str. 77 č. 9.

Ale že my Jiří král, nyní časuov těchto jsúc přítomností svú osobní v markrabství našem Moravském, uptali jsme se, že by všechna blata a pustiny, kteráž nemohla požívána býti pro hlubokost bezednú, až dosavad k nám jsú příslušela a příslušejí, sáhli jsme na to a podkomořímu našemu na to jsme sáhnutí rozkázali, i jiné úředníky zemské a s nimi mnohé naše věrné na ta blata k ohledání jsme vyslali. Ale že již jmenovaný Jan ukázal jest nám list jasného Jošta předka našeho, margkrabie Moravského, kterýž o některé ruoznice neb nesnázky výpověď učinil mezi urozeným Petrem s Kravař a s Plumlova a Bernhartem z Cimburka a s Tovačova, a na konečné rozdělení vyřiká; jakož slovo od slova listu toho rozum tento jest:

Zde vložen český překlad listiny Joštovy, dané v Brně 11. října 1389, kteráž tištěna jest výše str. 86 č. 21.

Protož my Jiří král, seznavše a uznavše téhož Jana celú spravedlnost i starodávní držení těch blat v místech jmenovaných, jeho Jana a erby, potomky jeho pány Tovačovské, při tom jich držení zuostavujem a necháváme a chceme jmíti, aby oni toho bez vseliké překážky v držení byli. Nad to jim z milosti naší Janovi i jeho erbuom i potomkuom plnú vuoli a moc dáváme, aby oni na tom blatě mohli buď rybníky neb lúky v puožitky platu zdělati a rozdělati k svému puožitku i vuoli obrátiti, jakž by se jim najlépe líbilo neb zdálo, a jestliže by co ještě k nám ta

práva na těch blatech příslušelo, to jim všechno mocně dáváme, a se i potomky naše krále České a markrabie Moravské zbavujeme, a [s] sebe nyní přenášíme; však to znamenitě vymieňující, jestliže by keré vytopení rybníky kerými se stalo : mezi nynějších toho blata a mokřin, kteréž nyní jsou pro blata toho mokrost nokré a pro povýšenú hráz buď do rolí neb osušných [sic] luk, jimž mokrost těch blat nyní neškodí, ty oddati mají a povinni budú řádem a právem i obyčejem, zvylostí, [jak] v zemi České království našeho jest a předky našimi nalezeno za právo.

Také jakož v listu krále Ladislava nahoře dotčeno jest, že jemu Janovi a jeho erbuom i budoucím dopúští se věčně k věčnému právu věna ve dsky zemské v Olomúci jich manželkám vpisovati a vkládati, nad to my dopúštíme a povolujem, aby iž psaný Jan manželce své urozené Žofce z Kunstatu za zboží její dědičná, keréž est ona měla po otcí svém, urozeném Heraltovi z Kunstatu a s Skal, jíž jest je již lotčený Jan rozprodal a k svému užitku přivedl, na všech Vírovanech, Evani, Vydecích, Oplocanech, a což tu manství našeho jest, ve dsky zemské v Olomúci jí Žofce vložití a vepsati dědicky [...], aby ona Žofka mohla za své dosti jmíti a dskami o dáti i poručiti neb spolkem, komuž by se jí líbilo neb zdálo, rozdílně neb společně; však ti neb ten, kdož by to po již dotčené Žofce a jejím dániem jměl, nám med a budoucím našim i manství zase v jednom roce a ve dni [...] i manství zase podniknutí má po dotčené Žofce smrti. Protož prikazujem hýtmanu, komorníku, sudímu, úsaři i jiným úředníkuom nynějším i budoucím, když by od již psaného Jana požáani byli, aby všechny jmenované vsi neb diel jich již psané Žofce ve dsky Olomúcké vepsati dopustili bez zmatku.

Tomu všemu na potvrzení a jistotu pečet naši královskou přivésiti jsme kázali. dán v Olomúci šestnáctý den měsíce ledna, léta božieho M^oCCCC^oLXIII, království našeho léta VI°.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 73.

103.

3. XVIII) Smlúva mezi panem Šaškem z Rakových a paní Katherínú z Rakových o ves Podhájí. *Olomouci 1464, 27. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 238; arch. měst. Brn. f. 112 b.*

My Beneš z Laškova, Mikuláš Chudobín z Bořic a z Krakovce, a Čeněk Polic a z Čelechovic, známo činíme . . . Jakož slovatný panoše Jindřich Šašek Rakových s jedné, a slovatná paní Katerína z Rakových a z Podhájí, sestra jeho trýčená, [s] strany druhé, přestali jsou na nás mocně, abychom je o ty různice nesnáze, kteréž jsou mezi nimi byly o ves o Podhájí, smluvili a ty věci mezi nimi místu a k konci přivedli. A my viděvše listy KMti krále Jiřieho Českého a markrabě Moravského, pána našeho milostivého, kterýmižto JMt jej Jindřicha Šaška ředeptaného obdaroval jest a všecko své právo, kteréž jest tu na JMt bylo spadlo,

jemu na Podhájí dal jest, s jich obapolnie dobrú vuolí a povoleniem takto jsme mezi nimi vyřkli a mocí tohoto listu vyřkáme: Tak aby ona předeepsaná paní Kateřina jemu Jindřichovi Šaškovi a jeho erbóm a budúcím to právo na Podhájí, tak jakož jest to sama držala a požívala, ve dcky zemské vložiti beze všech nesnáží az matkuov i umenšení všelikterakého s svým nákladem a prací [...], tak jakož země Moravská za právo jmá; a on Jindřich Šašek svrchupsaný, jeho erbové i buducí, jí paní Kateřiny sestry své s mužem jejím jmá tu nechati seděti v Podhájí až do jich obú životuov a odtud jimi žádnú věcí hýbati nejmají. A když by jich obú dvě Buoh neuchoval, tehdy jemu Jindřichovi Šaškovi předepsanému a jeho erbuom i buducím to všecko, což jsú oni v Podhájí drželi a požívali, jmá puštěno býti beze všeho zmatku i odpornosti všelikteraké. A ta zahrada, na kteréž ona svrchupsaná paní Kateřina sama nyníe sedie, tu své dceři po své smrti odkázati muož takúto měřú, aby dcera její na té zahradě sedíci po její smrti aneb jinému, komuž by se jí líbilo, odprodadúci, jemu Jindřichovi Šaškovi předepsanému, jeho erbóm a buducím XII g. platu ročnieho platila a činžovala [sic] na věčné časy bez zmatku všelikterakého.

Tomu na potvrzenie my ubrmané svrchupsaní své sme vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu s našiem jistým vědomiem; a pro lepší jistotu připrosili jsme slovných panoší Jana Rybníčka [z] Zdislavic, Prokopa z Domamyslic a z Dřienového, Henrycha z Tučeva a z Tučap a Jana z Čertoryji a z Dítkovic, že jsú své pečeti přivěsili na svědomie podle nás k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Olomúci v pátek po svatém Pavlu na víru obrázenie, léta oc tisícého čtyřístého šedesátého čtvrtého.

Výtah tištěn Palackým A. Č. VI. 507. f. 74.

104.

(k. X) List od pana Voka z Sovince, jímž zavazuje statek svojoj, že paní Machna žena jeho nemá se navracovat na zboží Křižanovské oc.

V Brně 1464, 19. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 67; arch. měst. Brn. f. 38.

Já Vok z Sovince a z Helfnšteina i s svými erby vyznávám . . . Jakož urození páni pan Jan z Pernšteina, a pan Jan z Waldšteina a z Slavkova, pan Štefan z Lichtnburka a z Bítova, pan Jaroslav z Lompnice a z Mezřície, a statečný rytíř Jan z Rokytnice, slíbili jsú za mú ženu paní Machnu, pod takovúto pokutú zavazující sami se, erby své i svá všecka zboží za návratek Křižanovského zboží, kteréžto ode mne, Voka napředpsaného, erbuov mých ode paní Machny manželky mej svrchupsané ve dcky vloženo jest urozenému panu Janovi z Pernšteina, erbóm jeho, že napředpsaná paní Machna manželka má na to zboží již jmenované návratku žádného učiniti nejma:

A protož já svrchupsaný Vok i s svými erby slibuji svú dobrú a čistú věřú

a pod takovúto pokutú zavazujú svá všetka zbožie i svých erbuov, že svrchupsaní páni rukojmie i s svými erby ctne a rádně vyvázaní budú bez jich všie škody a jejich erbuov. A na potvrzenie a lepšie jistotu svú vlastnie pečet s svým vedomiem dobrovolně privěsil sem k tomuto listu; a připrosil sem urozených pánuov pana Jindřicha z Lippého, hajtmána markrabstvie Moravského a najvyššieho maršalka královstvie Českého, pana Vaňka z Bozkovic, najvyššieho komorníka práva zemského u Brně, pana Mathúše z Šternberka a s Lukova, pana Voka s Helfnšteinu, pana Půty z Sovince, a statečného rytíře pana Jindřicha Bařického z Morkovic, že jsú mi ku prosbě mé pečeti své vlastnie přivěsili k tomuto listu na svědomie, sobě a erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Brně v pondělí před svatým Benedictem o sněmu panském léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého šedesátého čtvrtého oc.

Výtah tištěn Palackým A. Č. VI. 505. č. 75.

105.

(XVIII) List krále Jiřieho, jímž panu Samuelovi [ze Hrádku] zapisuje Přibýšuv ve třech stech kopách g.

V Praze 1464, 24. května. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Č. f. 14.

My Jiří . . . oznamujem tiemto listem všem, že statečnému Samuelovi z Hrádku, věrnému našemu milému, dlužní sme dluhu pravého tři sta kop grošuv peněz dobrých, kterýchž nám k žádosti naše pójčil jest; v kterýchžto třech stech kopách grošuv zastavili sme témuž Samuelovi a dědicóm jeho ves Přibýšov kostela Boleslavského s lidmi, platem, dědinami, lukami, rybníčky, lesy i všelikými tee vsi příslušnostmi, poplatky a požitky, tak aby on i jeho dědicové řečenú ves a lidi s příslušnostmi tee vsi měl a měli, drželi a požívali bez naše, budúcieh králuov Českých i všech jiných lidí překážky všeliké, nejša s toho od nás ani žádného jiného splacován do své živnosti. Než po smrti již psaného Samuele, když bychom my neb budúcie králové Čestí nebo ti, jímž ta výplata spravdivě příslušetí bude, těch tři sta kop grošuv penězi dobrými, kteříž v naše zemi České obecně bráni budú, jim dali a zaplatili, rok plný napřed k výplatě jim věděti dadúce, mají beze všie odpornosti nám neb těm, od nichž těch tři sta kop grošuv přijmú, vsi Přibýšova svrchupsané se všemi tee vsi příslušnostmi postúpiti a list tento navrátiti. Nemá také již psaný Samuel, dědicové i budúcie jeho lidí těch poplatky a robotami nespravdivými a těm lidem neobyčejnými žádným obyčejem proti jich vuoli obtěžovati. A ktož by tento list měl s již psaného Samuele neb dědicuov a budúcieh jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. I

ve čtvrtek před svatým Urbanem léta od narození Syna božieho tisícieho čtřstého šestdesátého čtvrtého, královstvie našeho léta sedmého.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 505 č. 76.

106.

(u. XX) List od opata a konventu kláštera Hradišského, jímž na Hranickém zboží zapisují osm set kop grošuv panu Ctiborovi z Cimburka.

Na Hradišti 1464, 13. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 151; arch. měst. Brn. f. 87 b—88; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 83.

My kněz Jiří [z] smilování božieho opat, Jakub převor, Marek subpřevorí, Mikuláš circator, Jan cantor, Matiaš farář v Nákle, Řehoř farář v Cholině, Balthazar probošt klášterský, i vešken konvent kláštera Hradišského svatého Štěpána řádu Premonstratenského blíž Olomúce, vyznáváme . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu osm set hřiven grošuv stříbrných rázu Pražského a čísla moravského, za každú hřivnu čtyři a šedesáte groší počítajíce, neb na zlatě, jakž by ty časy na širokých penězích platily, a za náklad rybníka Polomského XIII hřiven mince obecní, která v ty časy trhy chudými i bohatými dieti se bude, urozenému pánu panu Ctiborovi z Cimburka a s Tovačova, ty časy nejvyššiemu hofrechtýřovi markrabství Moravského, a jeho erbóm, budúcím i tomu, ktož by ten list jměl s svrchupsaného pana Ctibora neb jeho erbuov dobrú vuolí, i těch peněz, kteréž otec jeho dobré paměti a on pan Stibor s povolením královským za naše dluhy, kteréž předkové naši na město Hranice a na zboží a panstvie toho města příslušenstvie zapsali jsú byli, on vyplatil a své peníze dal jest, i také těch peněz, kteréž jsme jemu přidali s povolením krále Albrechta slavné paměti pro jeho dobrú vuolí, kteréž k nám jest jměl, a toho všeho summa jest osm set hřiven grošuv dobrých rázu a čísla svrchupsaného a XIII hřiven groší mince obecné. V kterýchto osmi stech hřivnách a v čtrnácti hřivnách my svrchupsaní kněz opat a konvent, majíc povolenie od najjasnějšího knížete a pána Jiřího z milosti božie krále Českého a markrabie Moravského, pána našeho najmilostivějšího, město naše Hranice svrchupsané i se všiem jeho příslušenstviem toho zboží, panstviem, poplatky i užitky, nic sobě nepozůstavujíc, kromě berně královské neboli jeho poplatek, když by zavolání byli v zemi, tu nám fojtové a staršie svrchupsaného zboží do klášterského zboží sumy mají dáti a na klášter přiněsti; kromě toho kusu již svrchupsaného, zapisujemy [sic] a zastavujeme svrchupsanému panu Ctiborovi i jeho erbóm a budúcím, i tomu, ktož by tento list jměl s páně Stiborovú neb jeho erbuov dobrú vuolí. A to pod takovými úmluvami: že svrchupsaný pan Stibor jmá to zboží držeti do života svého, nám a klášteru našemu i našiem potomkóm vydávati jmá na každý rok sumu

peněz mince obecně, kterýmiž trh mezi chudými i bohatými v ty časy dít se bude, totjiž osmdesáte kop groší, za každú kopu šedesáte groší počítajíc, mince svrchupsané, a to rozdílně, na svatého Václava XXX ₰ a na den svatého Jiří třidceti kop a na den svatého Jana Křtitele božieho XX ₰ po časy věčné, dokavadž jeho živnost trvati bude.

A když by pán Buoh smrt na svrchupsaného pana Ctibora dopustil, a my neboli potomci naši město své Hranice, zboží svrchupsané vyplatiti chtěli, tehdy máme erbóm jeho neb tomu, ktož by jměl na tento list dobrou vůli, jmáme jim napřed rok dáti věděti a osm set hřiven grošuv svrchupsaných a XIII hřiven na haléřích v tom roce vyplniti a zaplatiti úplně a docela, a tu sumu jim v našem městě Hranicích v jich moc položiti. A vezmúce ty peníze, ihned oni mají nám neboli našiem budúcím stúpiti naše město Hranice i s jeho se všiem příslušenstviem malým i velikým, od vypověděného dne úplně v roce sstúpiti mají v naši moc bez odporu a nesnází všeliakých, na to nákladuov ani škod nepočítajíc nižádných, a sstúpivši v naši moc dáti jmají.

A jestliže by v živnosti neb po smrti pana Stibora ten zámek s jeho příslušenstviem v ruce nepřátelské přišel a ztracen byl kterýmkolivěk obyčejem, jehož pán Buoh zachovaj, tehda erbové jeho neb ten, ktož by tento list jměl s páně Ctiborovu dobrou vůlí neb jeho erbuov, naši věřitelé nám neboli potomkóm našiem bez našiech nákladuov mají z rukú nepřátelských vypraviti a nám tak sstúpiti mají, jakož se svrchu píše. Také jestliže by naši věřitelé po naší výpovědi které škody vzali pro naše nesplnění po tom roce vypovědělém, ješto by je bez přísah a věrovanie dobrým svědomím pokázati mohli, ty jim slibujem zase nahražditi a odložiti bez zmatkuov všelikterakých.

Tomu na svědomie pro lepší jistotu své jsme vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsiti kázali. Jenž jest dán a psán na Hradišti kláštera našeho blíž Olomúce léta božieho tisícého čtyřistého šedesátého čtvrtého, den svatě Margety.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 505 č. 77.

Král Jiří potvrzuje smlouvu, kterouž učinili kněz Jiřík opat kláštera Hradištského se Ctiborem z Cimburka, že Ctibor držeti může městečko téhož kláštera Hranice v osmi stech hřivnách do života svého, a že ročně klášteru 80 ₰ gr. z něho platiti má. Datum v Praze, v pátek před nedělí Reminiscere (8. března) 1465. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 152; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 88 b; též vytržené listy z kod. mus. Česk. v mus. Frant. Brn. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 505 č. 78.

108.

(z. XXIII) List krále Jiříeho, jímž panu Ctiborovi z Cimburka na Přerově připisuje dva tisíce zlatých k první sumě.

V Praze 1465, 8. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 153; arch. měst. Brn. f. 88 b—89; vytrž. listy ve Frant. mus. v Brn. č. 86.

My Jiří . . . oznamujem listem tímto všem, že znamenavše mnohé věrné a pilné služby urozeného Ctibora z Cimburka Thovačovského, věrného našeho milého, kteréz nám činil jest, činí a potom tím lépe aby činiti mohl a měl, čímž nás milostivější k sobě pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Ctiborovi a dědicóm jeho na hradě a městu našem v markrabství Moravském Přerovu i na všech toho hradu a města pozítěch a příslušnostech, tak jakož on v tyto časy v držení toho jest, k tomu prvnímu zápisu, kterýž od předka našeho najjasnějšího pana Ladislava krále Českého zapsán má, přidali sme a připsali dva tisíce zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých a ku první sumě přirazili takovýmto obyčejem, aby již psaný Ctibor i jeho erbové již psaný hrad a město naše Přerov s užitky s toho města a příslušností k tomu městu příslušných pocházejícími měl a měli, drželi a požívali bez našie, budoucích králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsa již psaný Ctibor od nás i od budoucích našich, králuov Českých a margrabí Moravských, s toho splacován do své a syna svého, kteréhož by jmenoval, živnosti. Pakli by syna neměl, ale po jeho smrti do živnosti urozeného Jaroše z Cimburka, bratra jeho, jestliže by jej živa přebyl.

Než po smrti jich, když bychom my neb budoucí naši markrabie Moravští, dědicóm a budoucím jich ty sumy, kteréz první zápisem i tímto nynějším našim zapsány mají a těmi zápisy je okází, jim dali a splnili úplně a docela a za to dosti učinili, mají a povinni budú sumy ty oběma zápisoma zapsané, to jest pět tisíc zlatých uherských dobrých na zlatě i na váze příjmúce, hradu a města Přerova nám neb budoucím našim bez zmatku a odporosti podstúpiti. A ktož by tento list měl s již psaného Ctibora neb jeho erbuov dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečť naši královskú kázali sme přivésiti k tomuto listu. Dán v Praze v pátek před nedělí postní Remiscere léta od narození Syna božího tisícího čtyrstého šestdesátého pátého, království našeho léta sedmého.

Ad relacionem domini Procopii de Rabensstein, cancellarii.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 504 č. 79.

(XI) List krále Jiříeho, kterýmž zboží Kunětické Horské a Opatovské převodí na kniežata a syny své, a k tomu v Sezemicích a jiných vesnicích s lesem Křivcem pět tisíc kop grošuov zapisuje.

V Praze 1465, 5. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 10 b.

My Jiří . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož osvícení Viktorin, Jindřich a Hynek, vévody Minstrberské, hrabie Kladští, kniežata, s bratrem svým urozeným Bočkem z Kunstatu, páni na Poděbradech, synové naši milí, našim rozkázáním podnikli jsú a podstúpili dluhy zapisuov níže jmenovaných, a ty platili a platiti se zavázali těm, kteříž k těm zapisuom právo měli a od nichž ty zápisy mají;

totižto list zápisný někdy najjasnějšího kniežete pána Zigmunda, kterýžto jsa králem Římským a Českým, zapsal jest někdy urozeným Alšovi z Sternberga Holickému a Puothovi z Častolovic tři sta kop grošuov sumy ročnie na klášteře Oppatovském ve třech tisíciech kopách grošuov;

a druhý list opata a konventu téhož klášteřa, kterýmžto zavazují se vydávati již psaným osobám i jich budúciem tu sumu každý rok, dokudž třmi tisící kopami grošuov ta suma zase vyplacena od nich nebude; a ti listové prodáváni sú a dáváni rozličným osobám, až naposledy někdy urozený Soběslav z Miletínka a z Pardubic kúpil jest je.

Item list zápisný pana Zigmunda ciesaře Římského a krále Českého, předka našeho, kterýmžto někdy Divišovi Bořkovi z Miletínka a dědicóm jeho hrad Kunětickú Horu s městečkem Bohdančem a vesnicě klášteřa Oppatovského . . .*)

Item list zápisný téhož ciesaře Zigmunda, kterýmžto někdy Havlovi z Dřevenice zapsal jest vsi klášteřa Oppatovského, totižto Chrústov, Osek, Dubečno a Dvořiště s příslušnostmi těch vsí v šesti stech kopách grošuov, kterýžto Anna, dcera téhož Havla, prodala Soběslavovi z Miletínka, a Soběslav dále prodal to Bočkovi a Martynovi bratřím z Hrádku, jakož pak na prodávanie těch listuov dobré vuole podle obyčeje země naše České, které osoby kterým prodávaly a dávaly sú, učiněný s pečetmi jich světleji to okazují.

Item list ten, kterýž my Soběslavovi z Miletínka dali sme, aby tři sta kop grošuov mohl naložiti a prodělati na opravení hradu Kunětické Hory; a také že vyplatili jsú tíž synové naši list zápisný od statečného Samuele z Hrádku, kterýmžto my zapsali sme jemu ves Příbýšov kostela Boleslavského ve třech stech kopách grošuov, i s tiem listem našiem druhým, kterýmžto povolili sme témuž Samuelovi rybník dělati na dědinách vsi Příbýšova:

My chtiecě teež syny naše opatřiti, aby skrze přejetíe [sic] a placenie těch dluhuov škody neměli, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú

Handwritten title at the top of the page, possibly a name or subject.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script. The text is mostly illegible due to blurring and fading.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

obecného dobrého království našeho Českého vždy den ode dne mnohé užítky a náklady s zboží osviečených Viktorina, Jindřicha a Hynka vévod Minstrberských, hrabí Kladských, kniežat a synuov našiech milých, a urozeného Bočka bratří a pánuov z Kunstatu a z Poděbrad, brali sme a béřeme a jich v tom dobrú vuoli a povolnost shledáváme; i jsúce povinni z náchylnosti krve i také vedle spravedlnosti je opatřiti, aby oni toho i svých služeb, kteréž životy svými k dobrému obecnému království našeho činili sú a činie, škodni nebyli, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech milých, mocí královskú již psaným synóm našiem i jich dědicuom a budúciem na hradě Kunětické Hoře a na zbožích kláštera Opatovic všech, jichž oni skrze vyplacenie zápisuov na to svědčiciech v držení vešli sú, jakož ti zápisové šiere a světleji to okazují, přidali sme jim a připsali a tiemto listem přidáváme a připisujem i ku první sumě přiražujem dvadcti tisiecuov kop grošuov dobrých peněz stříbrných takovýmto obyčejem. Když bychom my neb budoucí naši, králové Čeští anebo ty osoby, jimž by výplata hradu Kunětické Hory a zboží kláštera Opatovského i jiných, kterýchž oni svými zápisy podle Hory Kunětické v držení jsú, jenž v osmi tisieciach kopách a sedmi stech kopách grošuov dobrých peněz stříbrných jsú jim zastavena, od nich z tee zástavy a těch zápisuov, tak jakož ti zápisové okazují, zase chtěli vyplatiti, že máme a povinni budem ihned při tee výplatě a podle tee sumy těchto dvadcti tisieci kop grošuov peněz dobrých, té chvíle v zemi naše České obecně běžných, jim dáti bez prodlévání všelikého i odporosti. A oni vezmúce od nás ty sumy společně, točizto osmmezciatma tisiecuov kop a sedm set kop grošuov, mají a povinni budú nám hradu Kunětické Hory se všemi těmi zbožiemí zase postúpiti a vsecky první zápisy na to svědčicie i tento náš nynějšie navrátiti.

A ktož by tento list měl s již psaných synuov našiech nebo dědicuov jich a budoucích dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných též jakožto jim samým. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze léta od narození Syna božieho tisícieho čtrstého šestdesátého pátého, království našeho léta sedmého, den sv. Jiří.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 81.

111.

List krále Jiřího, kterýmž zapisuje podle zápisu císaře Sigmunda 600 fl gr. Mikulášovi Berkovi na vsi Libišanech. V Praze 1465, 18. června. AČ. IV. 178.

112.

Král Jiří připisuje Jarošovi z Cimburka Tovačovskému k 5000 zl. uh., císařem Zikmundem na městečku Kojetíně a přísl. jemu zapsaných, ještě 1000 zl. uh.; z kteréhož zboží do živnosti své splacován býti nemá. Datum v Praze, v úterý po sv. Markýtě (16. čce) 1465. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 426; cod. Pernst. měst. Brn. f. 138.

115.

(m. XII) List zprávní [od Václava z Roseče] na Lesonice panu Janovi, panu Zigmundovi, panu Vilémovi z Pernšteina.

1465, 11. list. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 69; arch. měst. Brn. f. 40—41.*

Já Václav z Rosěči i s svými erby vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a svých přátel radů prodal sem a mocí tohoto listu prodávám ku pravému dědicství tvrz Lesonice se dvorem a ves také řečenú Lesonice, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornú i neornú, s lukami, s pastvami a s pastvištiemi, s lesy, chrastinami, s doly, s potoky, s horami, s řekami, s rybníky, s mezemi, s hranicemi, s jinými se všemi požitky i příslušnostmi, což k tej řečené tvrzi, dvoru a vsi od staradávna příslušie a příslušalo jest, jakožto svrchupsané zboží v svých mezích a hranicích záležie a jest vyměřeno, a tak jakož ve dcskách zemských jmám, nic tu na tom ani svým erbóm ani budúcí[m] práva ani kterého vlastenství nezachovávaje, urozeným pánóm panu Janovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku desk a sídu práva zemského v Brně, panu Zigmundovi, panu Vilémovi bratřím vlastniem, synuom napřed psaného pana tudjiz z Pernšteina, i jich dědicóm za V^c f. uherských červených a dobrých mince a váhy spravedlivé, rázu se lvy, a za šest a za šedesáte kop grošuo v a za XL g. peněz obecně berných, za každú kopy LX g. počítajíc, a za VII den. za groš čtúce, kteréžto sem již od nich hotové vzal úplně a docela zaplacené. Kdež protož já svrchupsaný Václav i s svými erby, jistec a zprávce věcí nahoře i dole psaných, a my Dietra z Bohušic, Jindřich z Hrochova a z Ratibořic, Bohuslav z Žertišovic a z Vranína, Křištofar takéž z Žertišovic a z Vranína, Augustin z Řečice, Václav Tluksa z Krajovic, rukojmie a spravedliví správce a spoluslibce zaň s Václavem svrchupsaným a zaň i za jeho erby všichni vespolek slibujem rukú společnú a nerozdílnú, naši dobrou a čistou věru beze všie zlé lsti kupitelóm našiem svrchupsaným, jejich dědicóm to zboží, tvrz Lesonice se dvorem i se vsí, tak jakož se svrchu píše, s jeho se všiem příslušenstvíem na prvním sněmu panském . . . ve dcsky vložití. Pakli bychom toho všeho nečinili a nedokonali, což se v tomto listu vypisuje oc. Ležení obyčejné v městě Třebíči oc. V tomž listu dobrá vuole se vypisuje. Jenž jest dán a psán léta božieho oc tisícého čtyřistého šedesátého pátého v pondělí den svatého Martina oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 84.

116.

Díl Plumlovský po smrti Jiřka z Kravař.

1466, 9. července. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 251; arch. měst. Brn. f. 118 b.*

Item hrad Plumlov let božiech tisíc IIII^cLXVI^o f. IIII ante Margarethe.

Item Podivín městečko, a což tu jest. Item Prostějov městečko. Item Ko-

stelec městečko. Item ves Mstichovice. Item ves Štinava. Item ves Žárovice. Item ves Soběsuky. Item ves Chřenovice. Item Smržice. Item Rošfany. Item ves Drahan. Item ves Hartmanice. Item ves Bohučín. Item ves pustá Valtov. Item ves Maršín pustá.

Ta městečka a vsi s činžemi, s požitky, s robotami, s dvory i se všemi poplatky, s rybníky i s řekami, s lesy i s jiným se všiem příslušenstviem ve všech jejich mezích a hranicích i s opravou kláštera Prostějovského; a komu se ten díel dostane, podstúpiti a zaplatiti jmá VII^j f. dluhu oc.

Item ten díel jmá také k Račicím přidati I^j f. na den svatého Václava a najprv příštího.

Item ten díel má jmíti na Bzenci II^j f.

Item co právem prosúzeno bylo na ty dluhy, kteréž tři dílové zastúpiti mají a na se berú, to má tento díel podle jiných díluov platiti rovně.

Item Milotice škodu neb zisk při městě podle jiných díluov trpěti má, zisk i ztrátu. Item jestliže by oprava Zabidovského od Račic odešla, tehda k Račicím tento díel jmá přidati padesát hřiven groší širokých, a to v polúletie od toho času, když by to odešlo; pakli by ta oprava při Račicích ostala vyprošením na králově Mti, tehda nemá nic přidati.

Item svrchními věcmi i nábytky rovně se na čtyři díly rozdělití mají.

Item ten díel podle jiných dvou díeluov podle velikosti sumy jemu příslušné, na to požívati bude Bzence.

Item z toho, co panu Václavovi z Bozkovic na den svatého Václava nyní příštího sto zlatých a XII^j f., ješto za dluhy díel jmá ještě dáno býti.

Item jestliže by co na kom právem vysúdili aneb obdrželi, toho všickni čtyři dílové rovně požívati jmají. Tento díel jest panny Johančín z Kravař a z Strážnice oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 85.

117.

(b. II) List zprávnie na Helfnšteinské zboží od pana Voka z Sovince a jeho synuov panu Albrechtovi Kostkovi z Postupic.

Na Helfenšteine 1467, 6. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. 134 b; cod. měst. Brn. f. 78—89; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 64.

My Vok z Sovince, Ctibor a Jaroslav synové jeho, bratří vlastnie odtad z Sovince, vyznáváme . . . že s dobrým rozmyslem a s svých přátel radú prodali jsme a mocí listu tohoto prodáváme ku pravému dědicství naše vlastnie panství a zboží, hrad Helfnštejn, město Lipník, mlýn pod Lipníkem na Bečvě, a vsi dolepané: Osek, Podolště [Podolší], Lúčka, Újezd, Mladici [?], co slušie k Helfnšteinskému, Slavkov, Ranošov, Kozlov, Vykleky a Lazníky, také co k Helfnštejnu slušie, Stani měrice, Trnávku, Horku nad Lipníkem, Újezd Volavý, Týn, Lhotu, Hlínské, Sobě-

leby, Radotín, Něčice, Hornie Něčice, Dolnie Opatovice, Zimotín, Rakové, Pašovice [Pařovice], Črnotín, Šimřě krom toho, což tu Petr držie, Vlašovice [čti ulšovice], puol Zbrašova, Ústí před Hranicemi, což k Helfnšteinu slušie, a Hlízov, lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranú i neoranú, s dvory, s robotami, s činžemi, s poplatky i se všemi užitky, s horami, s údoly, s lesy, s háji, s chrastmi, s chrastinami, s lukami, s řekami, s vodami tekutými i netekutými, s pastvami, s pastvištěmi, s rybníky, s rybníčištěmi, s mlýny, s potoky, s břehy, s stavy, s zahradami, s štěpnicemi, s haltěři, s kostelními podacími, s mezemi, s hranicemi, s lovištěmi ptačími i neptačími i s zvířaty i s jiným se všiem příslušenstviem, co k hradu Helfnšteinu a k tomu Helfnšteinškému zboží od staradávna příslušalo a příslušie, tak jakož to zboží v svých hranicích a hraniciích záležie a jest zamezeno, tak jakož jsme to sami drželi, nic sobě ani svým erbóm ani svým budoucím práva, panství ani kterého vlastenství na tomto zboží nezachovávajíce ani pozůstavujíce, než to sme všecko prodali urozenému panu Albrechtovi z Postupic, vojvodu markrabství Lužického, a jeho erbóm k jeho věrným rukám urozenému pánu panu Zdenkovi z Postupic, mincmajstru království Českého, bratru jeho, a urozené paní paní Lidmile z Kravař a s Strážnice, manželce vlastnie pana Albrechta svrchupsaného, a urozeným pánóm panu Janovi Postupic a z Brandýsa, bratru páně Albrechtovu, a panu Jiříkovi z Lanšteina s Bystřice i tomu, ktož by tento list jměl s svrchupsaného pana Albrechta neb s jeho dobrou vůlí, aby jměl tůž moc i tēž plné právo k tomu ke všemu, čeho se v tomto listu píše, za třidceti tisíc zlatých dobrých uherských červených křemnického se lvy a váhy dobré spravedlivé krom jednoho zlatého, které ne již od nich vzali hotové a zaplacené úplně a docela.

Protož my napřed psaní jistci a první správce těchto všech nahoře i dole uvedených věcí, a my Mathúš z Šternberka a s Lukova, Jindřich z Jentšteina a na Helfnšteině, Albrecht z Šternberka a s Lukova, Oldřich z Bozkovic a s Trnávky, a z Ludanic a z Rokytnice, Jan Tunkl z Brníčka a s Zábřeha, rukojmie a spravedliví správce s nimi s svrchupsanými pány a za ně všickni vespolek slibujem naší tůž dobrou věru, rukú společní a nerozdílnú beze všie zlé lsti i forteluov i všeliakých mluví a nesází i beze všeho zmatku svrchupsanému pánu panu Albrechtovi a jeho pánóm i jeho věrným rukám, kupitelóm našiem svrchupsaným, to jisté zboží Helfnšteinšké, tak jakož se svrchupíše, se všiem příslušenstviem na prvniem sněmu panském . ve desky zemské vložití.

Pakli bychom toho neučinili, což se svrchu píše, a nedokonali na všem nebo na čem, jehož toho pán Buoh nedaj oc. Ležení pořád obyčejné v městě Olomúci oc. Jenž t to dán a psán na Helfnšteině v středu před božiem Vstúpeniem na nebe, po narození Syna božieho tisícého čtyřstého šedesátého sedmého léta pořád čtúce.

118.

(g. VII) List krále Jiřího, jímž dává opravu na kláštere Tišnovském panu Janovi z Pernšteina [a] čtyřóm synóm jeho.

V Praze (1467) 24. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 93 b.

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Jan z Pernšteina, věrný náš milý, pro své věrné služby, kteréž předkóm našiem, králóm Českým a markrabiem Moravským, i také nám okazoval jest, došel jest toho, že oprava na kláštere našem Tišnovském jemu dána jest; my také věrnost jeho ustavičnú shledávše, kterúž nás jakožto pána svého věrně se přidržie, nám byl i jest služeben, i chtíce také, aby synové jeho toho jeho nám zachování požili, a jakož on nám byl věren a služeben, též i oni aby mohli a měli nám toho zasluhovati: protož s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech. mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Janovi z Pernšteina a synóm jeho, urozenému Zigmundovi, Vilémovi, Janovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina, věrným našiem milým, opravu na kláštere našem Tišnovu dali jsme a dáváme, tak aby oni tu opravu na tom kláštere jměli a všechny požítky k té opravě příslušející k užitku svému vybírali až do svých živností bez našie, budúcích našiech, králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí věliaké překážky. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze den svatého Jana Křtitele božieho, léta od narození Syna božieho M^oIII^cLXIII [sic], královstvie našeho léta desátého [sic] oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 87, jenž snad opravil vrocení dle orig. Roudnického.

119.

(XXXVI) List krále Jiřího, jímž listuov na Ještbořské zboží potvrzuje, a k tomu připisuje čtyři sta kop grošuoov přísúzených a přidává opět čtyři sta kop g. z milosti své Mikulášovi Bochovcovi.

V Praze 1467, 24. srpna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 30 b.

My Jiří . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož duostojný někdy kněz Jan biskupové Olomúčtí s kapitolú svú sbožie kostela Olomúckého, a Jan Ještbořicě s příslušenstvímí, ležicie v naše zemi České, statečnému Mikulášovi z Buchova, věrnému našemu milému, a dědicóm jeho v šesti steh kopách grošuoov zastavili sú do některých časuoov, jakož ti listové okazují.

I znamenájce, kterak ti biskupové pro některý užitek toho kostela to jsú učinili, v tom jich zápisuoem mocí královskú jakožto král Český a markrabie Moravský my dáti smie a tiemto listem dáváme, a těch listuoov potvrzujem ve všech jich kusích i artikulech, tak aby ti listové plnú moc měli, jako by s povolením předkour našiech králuov Českých vyšli.

A jakož již psaný Mikuláš z Buchova právem zemským země České na témž zboží Ještěborském obdržel jest čtyři sta kop grošuv právem, abychom jej ráčili opatřiti, aby na ně jistotu měl: my shledavše mnohé věrné a pilné služby téhož Mikuláše, kteréž nám činil, činí a potom tiem lépe aby činiti mohl a měl, a že se jest nás jakožto krále Českého, pána svého, věrně přidržal a přidrží, s dobrým rozmyslem radů věrných našiech, mocí královskou a jakožto markrabie Moravský těch čtyřista kop grošuv právem zemským od něho obdrženyých, a k tomu čtyři sta kop grošuv z milosti naše jemu a dědicuom jeho na tom zboží nad ty prvnie jeho zápisys přidali sme a přidáváme a ku první sumě přiražujem, tak aby týž Mikuláš dědicové jeho to zboží, dvuor a ves Ještěbořicě s příslušenstvími měli, drželi toho požívali bez všeliké překážky tak a potud, jakož zápisové těch biskupuov kazují. A když by od dědicuov jeho ti zápisové byli vyplacováni, tehdy těchto sm set kop grošuv s první sumú šesti sty kopami grošuv mají společně za vyplacenie toho zboží od toho neb od těch, ktož to vyplacovati budú, jim dáni býti bez všelikého prodlévání i odpornosti.

A ktož by tento list měl s již psaného Mikuláše neb jeho dědicuov dobrú vůli a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných až jakožto jim samým. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali sme přičesiti k tomuto listu. Dán v Praze v pondělí den svatého Bartholoměje apoštola štá od narození božieho Syna tisícího čtrstého šestdesátého sedmého, královstvie našeho léta desátého.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 88.

120.

List od krále Jiřího JMti, kterýmž JMt zavazuje Olomúcké a Brněnské měšťany, aby cla nebo majta v Pohořelicích dávali.

Praze 1467, 16. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 121 b; arch. měst. Brn. f. 75.

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem, že pro tu neslušnost, kterouž měšťané Olomúctí a Brněnští proti nám činie, že sůce naši, nám se zprotivili a nám odpověděvše a učinivše se našimi nepřátely, nás a naše věrné poddané, což nejvíce zohli, nekřesťansky hubili a hubie, braním, pálením i mordem; a že pak shlédše zločinnost a mnohé služby urozeného Jindřicha z Kunstatu a z Jevišovic, věrného našeho milého, kteréž nám okázal a okazuje, nás, jakožto krále Českého a margrabie Moravského, pána svého věrně se přidrží a proti těm nám zprotiveným nám pomáhaje; i chtěie jemu to milostivě nahrazením milostivě učiniti, s dobrým rozmyslem radů věrných našich milých, mocí královskou a jakožto margrabie Moravský tuto milost jemu a dědicuom jeho dali jsme a dáváme: jakož měšťané Olomúctí a Brněnští a nebo mýta v Pohořelicích nedávali jsú, že tu svobodu odjali jsme a odjíáme,

chtíce a mocí královskou ustavující, poněvadž to proti nám ztratili jsú, aby od té chvíle po všechny časy potomní a budoucí ti měšťané Olomúctí a Brněnští, kteříž to mýto pojedú, též jakožto jiní obyčej mají cliti, se všech věcí aby clo a mýto dávali beze všeliké odpornosti pod tú pokutú, jakož na clech právo a obyčej je. Tomu na svědomí pečet naši královskou rozkázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze den s. Havla léta od narození Syna božího tisícého čtyřstého šedesátého, sedmého, království našeho léta IX° [sic]. Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 506 č. 89.

121.

(m) List od Jiříka z Košině na XIII^{1/2} hřivny platu postoupený bratru Kryštoforovi z Košině. Na Thovačově 1468, 5. března. — Cod. Perns. Franc. mus. Brn. f. 492 b; arch. měst. Brn. f. 177 b.

Já Jiřík z Košině vyznávám. . . Jakož najjasnější kníže pán pan Jiří z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc, pán muoj najmilostivější, ráčil jest obdariti a zapsati bratru mému Křištoforovi z Košině a mně XIII^{1/2} hřivny g. platu ročního mniše[k] kláštera s. Katheriny v Olomúci v I^j^c hřivnách groší na vsi dědičné Věrovany řečené urozeného pána pana Jaroše z Cimburka a s Thovačova, a majestátem svým JKMT nám toho potvrdil, jakož JKMTi majestát šife okazuje a vypisuje. A já svrchupsaný Jiřík z Košině s svým dobrým rozmyslem dal sem a mocí tohoto listu dávám svú dobrou vuoli, moc i právo své, kderěz jmám od JKMTi zapsané v majestátu, slovutnému panoši Křištoforovi z Košině, bratru mému milému, tak aby on tuž moc i právo jměl i jmá k tomu zápisu i k tomu ke všemu, což zápis ten svědčí, což se dílu mého dotýče, s tím učiniti, vedle vuole své dáti, zapsati, prodati, zastaviti, jako bych já sám učinil, beze všie mé překážky. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu připrosil sem urozeného pána Jana z Ludanic a z Rokytnice, a statečných rytířuv pana Protivce z Zástřizl a ze Ždanic, pana Beneše Krčmy z Konipas, a slovutných panoší Bohušky z Kokor, Jana Krupy z Přeluka a Zbynka z Vrahovic a z Náměštie, že jsú pečetí své k tomuto listu na svědomie přivěsili podle mne. Jenž jest dán a psán na Thovačově léta od narozenie Syna božieho M^oCCCC^oLXVIII^o, tu sobotu po přenesenie svatého Václava oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 90.

122.

List krále Jiřího, kterýmž zapisuje podle prvního zápisu Máslojedy i jiné vsi Petrovi a Benešovi bratřím z Ostromíře na 2500 fl gr. č. V Praze 1468, 7. dubna. AČ. IV. 180.

123.

(e. V) List krále Jiřího, jímž dává polovici užitkuov panu Janovi z Pernšteina do své vuole na Tišnovském zboží.

V Praze 1469, 19. června. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 92; arch. měst. Brn. f. 53 b—54.*

My Jiří . . . známo činíme tímto listem všem, že shledavše mnohé věrné a pilné služby urozeného Jana z Pernšteina, věrného našeho milého, kteréz nám činil, činie a potom lépe aby mohl a jměl činiti, zvláště pak že tyto časy nás jakožto krále Českého a markrabí Moravského pána svého věrně se jest přidržel a přidrží, nám proti našiem nepřátelóm a těm nám zprotivilým věrně pomáhaje: i chtěie jemu za to pomáhati, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Janovi z Pernšteina dali jsme a tímto listem dáváme pravú polovici všech poplatkuov a duochoduov a užitkuov zboží našeho klášteřa Tišnovského, tak aby on tu polovici všech těch poplatkuov a duochoduov z toho zboží k svému užitku vybíral bez překážky všech lidí, a to toliko do naše vuole a dalšíeho rozkázanie. Tomu na svědomie pečef naši královskú kázali jsme přitisknutí k tomuto listu. Dán v Praze v pondělie po svatém Vítě léta od narozenie Syna božieho M^oIIII^oLX^oVIII^o, královstvie našeho léta XII°.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 92.

124.

Král Jiří stvrzuje prodej vsi Popovic blíž Kojetína se dvěma dvory, s krémou, mlýnem a některými podsedky i jinými příslušnostmi, kteréz zboží náleží jako manství k arcibiskupství Pražskému a jež prodal Jan z Popovic za 450 hřiven gr. širokých čes. čísla mor. Datum v Praze, v pátek den početi panny Marie (8. pros.) l. 1469. *Cod. Pernst. arch. mus. Frant. v Brn. f. 435 b; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 143. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 93*

125.

Král Jiří dává všecko právo své, kteréz na něho jako na markrabí Moravského po smrti Anny z Výškovic připadlo na vseh Výškovicích a Zahnašovicích, Albertovi Kostkovi z Postupic, fojtovi Lužickému. Dat. na Horách Kutných 9. ún. 1470. *Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 54 č. 70; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 199 b. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 94.*

126.

Dobrá vůle na list, kterýmž král Jiří byl zapsal 600 fl gr. Mikuláši Berkovi na vsi Libišanech, daná od téhož Mikuláše Berky knížeti Jindřichovi Minstrberskému. V Praze 1470, 17. února. AČ. IV. 181.

127.

(et. XXIII) Dobrá vuole na listy od Ctibora z Cimburka Albrechtovi Kostkovi z Postupic [na Hranice a na Přerov].

Na Hranicích 1470, 8. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 154; arch. měst. Brn. f. 89; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 87.

Já Ctibor z Cimburka a s Thovačova, komormaystr krále Českého a hajtman margrabství Moravského, známo činím . . . že jakož mám listy na zboží své zástavníe, najprv na zámek Hranice, město i [s] zbožím k němu příslušným, jakož na to zboží Hranické list hlavní od velebného kněze opata a konventu kláštera Hradišského ukazuje a v tom listu dobrá vůle jest, a na ten list od najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího krále Českého a margrabie Moravského oc potvrzení; také jakož mám listy na zámek zástavný margrabský, jménem Přerov s jeho příslušenstvím, zápis a zástavu, jakož list jeden urozenému pánu Janovi z Cimburka a s Thovačova, hajtmanu ty časy margrabství Moravského, otcí mému dobré paměti, svědčí; list latinský od najjasnějšího knížete a pána pana Ladislava krále Uherského, Českého a markrabí Moravského mně jakožto erbu otce svého svědčí, a druhý list od najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího krále Českého a markrabí Moravského mne a mým erbuom svědčí: na ty na vseckny listy, totiž na Hranice od opata, na Přerov od již psaných králuov, já svrchupsaný Ctibor dávám svú pluú a svobodnú dobrú vuoli sám od sebe i od svých erbuov urozenému panu Albrechtovi Kostkovi z Postupic i jeho erbuom a potomkóm, tak aby on a oni jměli a drželi již psaná zboží v mém plném právě, jakož to já a erbové moji držali sme. Tomu na jistotu svú sem vlastní pečet přivěsiti kázal; a připrosil sem urozeného pana Mikuláše z Gutštainu, hofmistra osvíceného knížete kněze Viktorina, a slovutných panoší Jana Mukaře z Kokor a s Čekyně, Miloty Morkovského z Morkovic, a Jindřicha z Bystrice, najvyššího písaře práva a sůdu zemského v markrabství Moravském, Václava z Převor, ty časy hajtmana na Thovačově, a Jindřicha z Cho[li]tic, že jsú své pečeti k tomuto listu přivěsili na svědomie, sobě a svým erbuom bez škody. Jenž jest psán na Hranicích v půstě v tu neděli, kteráž se zpívá Judica, léta božího tisícího čtyřstého sedmdesátého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 95.

128.

(h. VIII) List krále Jiříeho, jímž zastavil městečko Kralice panu Ctiborovi Tovačovskému.

Na Horách Kutných 1470, 22. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 456; arch. měst. Brn. 152.

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem, že jsúce dlužni urozenému Ctiborovi z Cimburka Tovačovskému, hý[t]manu našemu v Moravě věrnému milému, VIII^c

f. dobrých uherských, kderéz jest k žádosti naše vypuojeno [sic] jich lidem a služebníkóm našiem za nás za službu dal, a chtěje jej opatřiti, aby on toho škody nejměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Ctiborovi a dědicóm jeho zapsali jsme a zastavili a tímto listem zapisujem a zastavujem městečko Kralice s příslušnostmi k témuž městečku příslušnými, kteréž osviecený Viktorin, Hynek a Jindřich, vývody Minstrberští a hrabie Kladští, knížata, a urozený Boček, bratří páni z Kunstatu a s Poděbrad, synové naši milí, na urozeném Jarošovi z Cimburka jsú vyfrajmarčili, tak aby řečený Ctibor a jeho dědicové řečené městečko s příslušnostmi k němu příslušnými jměli, drželi a jeho poživali bez naše, synuov našich i jiných všech lidí všeliaké překážky tak dlúho, dokudž těch VIII^c f. uherských dobrých na zlatě i na váze my neb synové naši jim nedali bychom a úplně nezaplatili. A když bychom jim tu sumu zlatých zaplatili aneb dosti učinili, mají beze všie odpornosti toho městečka s příslušnostmi nám postúpiti a list tento navrátiti. A ktož by tento list jměl s již psaného Ctibora neb jeho dědicuov dobřú vůlí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečef naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Horách Kutnách v úterý před s. Urbanem léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého sedmdesátého, království našeho léta třináctého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 96.

129.

(b. II) List krále Jiřího, jímž zastavuje polovici užitkuov všech na Tišnovském zboží panu Janovi z Pernšteina.

V Praze 1470, 25. listopadu. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 90; arch. měst. Brn. f. 51 b—52.

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem, že shledavše mnohú věrnost a služby urozeného Jana z Pernšteina, nejvyššieho komorníka cudy Brněnské, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil a činie, nás jakožto krále Českého a markrabí Moravského, pána svého dědičného, věrně se přidržě a nám proti těm nám zprotivělým a nepřátelóm našiem věrně pomáhaje, i chtěje jemu vděčnost naši a dobřú vůlí okazati, aby nám tím lépe mohl a jměl se hoditi, pomáhati a slúžiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Janovi z Pernšteina a dědicóm jeho zapsali jsme a zastavili, tímto listem zapisujem a zastavujem pravú polovici všech púžitkuov, poplatkuov a důchoduov zboží kláštera našeho Tišnovského ve třech tisících zlatých uherských dobrých, tak aby řečený Jan z Pernšteina a dědicové jeho tu polovici požitkuov a duochoduov toho zboží jměli, drželi, vybírali a jich poživali bez naše i budúcích našiech králuov Českých a markrabie Moravských a abatyší i konventu téhož kláštera i všech jiných lidí všeliaké překážky. A abatyše s konventem téhož kláštera druhé polovice těch

puožtkuov také bez překážky téhož Jana, budúcích i dědicuov jeho aby poživa-
 mohla tak dlúho, dokudž [bychom] my neb budúci naši, králové Čeští a markrabie M-
 ravští, anebo ty osoby, jimž by ta výplata spravdliivě příslušala, těch tří tisíc zlatý-
 uherských [ne]zaplatili. Nejmá také řečený Jan, dědicové i budúci jeho lidí to-
 zbožie novým[i] nespravdliivým[i] a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami
 obtěžovati proti jich vuoli žádným obyčejem. A ktož by tento list jměl s svrchu-
 psaného Jana z Pernšteina neb jeho dědicuov dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby
 tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečeť naši
 královskú kázali jsme přivésiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli den svatě Ka-
 theríny, léta od narozenie Syna božího tisícého čtyřístého sedmdesátého, královstvie
 našeho léta třináctého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 507 č. 97.

130.

(n. XIII) List krále Jiříeho daný panu Ctiborovi z Tovačova, aby k cudám ani právóm aneb
 soudóm jejich lidé nestávali, což jich kolivěk k Tovačovu příslušie.

V Praze 1470, 18. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 459 b; arch. měst. Brn. f. 192.

Georgius . . . Notum facimus tenore presencium vniuersis, quod grata habentes
 seruicia nobilis Cztiborii de Czymburg et Thowaczow, capitanei marchionatus nostri
 Moraue, fidelis nostri dilecti, que nobis exhibuit exibetque nobis contra faciosos per-
 duelles nostros opere consilioque, quibus maioribus potuit assistendo, futurisque tem-
 poribus studiosius tenebitur exhibere; volentes itaque ipsi ac heredibus suis gratiam
 nostram facere specialem, ab omnibus czudis et quibuscunque iudiciis supradicti
 marchionatus nostri Moravie, quantum ad municionem Thowaczow et bona ad id
 pertinencia [sic], ipsos duximus eximendos, ita quod ipsi coram quocunque iudicio super
 causis personas eorum vel ipsorum municionem Thowaczow ac bona ad id perti-
 nencia concernentibus citari, trahi non debeant vel iudicari ad instanciam cuius-
 cunque partis, quam coram Magestate nostra futurisque Bohemie regibus ac marchio-
 nibus Moraue, aut coram magistro curie nostre in curia nostra regali, cui id in
 mandatum dederimus, vbi tales causas volumus mediante iusticia definiri; irritum
 esse volentes, si in alio quocunque iudicio quippiam secus actum fuerit contra ipsos.
 Inhibemus igitur vniuersis camerariis, cudariis, beneficiariis et iudicibus marchionatus
 eiusdem presentibus ac pro tempore futuris, quibus presentes exhibite fuerint, firmiter
 et districte, ne contra presentem nostram gratiam aliquid audeant attentare, prout
 indignationem nostram gravissimam voluerint euitare. Presencium sub nostri regalis
 sigilli appensione testimonio literarum datum Prage die decima octaua Decembris
 anno Domini 1471 [sic], regni nostri anno 3° [sic].

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 508 č. 98.

131.

- (i. VIII) List krále Jiříeho, jímž pana Ctibora [z Cimburka] z manstvie propúští [s tvrží Thovačovem, městem a příslušenstvím].

V Praze 1470, 26. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 456 b; arch. měst. Brn. f. 152.

My Jiří . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Ctibor z Cimburka Thovačovský, hejtman margkrabství našeho Moravského, věrný náš milý, má a drží tvrz Thovačov s městem Starým a s Hrobím [sic], Novým městem a vesnicí Thovačovec, Czyp, Virovany, Evaně, Oplocany a Vykleky s dědinami, rybníky, lesy, lukami i s jinými všelikými toho zboží příslušnostmi, kteréž nám jakožto králi Českému a markrabí Moravskému v manství záleží a příslušejí: i shledavše mnohé věrné služby téhož Ctibora, kteréž nám činil jest a činí, nás jakožto krále Českého a pána svého věrně se přidržě a nám proti našim nepřátelom a těm nám protivilým věrně pomáhaje, a potom tím lépe aby nám mohl a měl slúžiti, hodné se nám zdálo, zvláštní milost jemu Ctiborovi, dědicom a budúcím jeho tuto milost jsme učinili a činíme, že ta všecka zboží jeho, totižto tvrz Thovačov s Starým a Novým městem a vsi svrchupsanými, [s] dědinami, rybníky, lesy, lukami i jinými všelikými toho zboží příslušnostmi, jenž nám k manství příslušela, z toho manství propustili jsme a konečně propúštíme i svobodné činíme, tak aby řečený Ctibor, dědicové i budúcí jeho žádných služeb manských od tejto chvíle po všechny věčné časy nám i budúcím našim, králuom Českým a margrabí Moravským z toho zboží více nečinili ani činiti povinni byli. Ale aby ta zboží v též svobodě, jakožto jiní páni a zemané markrabství našeho Moravského, keríž svobodná zboží mají, měli, drželi a jich požívali dědicky a budúcne bez naší, budúcích našich králuov Českých, margkrabí Moravských i všech jiných lidí všeliaké překážky; a řečený Ctibor, dědicové i budúcí jeho mají se jmíti k nám i budúcím králuom Českým a margrabí Moravským, tak jakožto jiní páni a zemané téhož margrabství, kteříž svobodná zboží mají, věrně a právě. Ten také zámek Thovačov má nám toliko samým do živnosti naší neb lidem našim k naší potřebě proti našim nepřátelom býti otevřen, kolikrátkoli toho potřebovali bychom a na něm neb dědicích jeho požádali, na náš náklad a bez škody řečeného Ctibora a jeho dědicov. Protož přikazujem komorníku i jiným úředníkuom cudy Olomúcké, když by dsky cudy Olomúcké byly otevřeny a řečený Ctibor nebo jeho dědicové toho by požádali, aby jemu tento list ve dsky též cudy bez odporosti i prodlévání vložili a vepsali, jinak toho nečiníce. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu den sv. Štěpána léta božího M^oCCCC^oLXX, království našeho léta XIII°.

132.

(m. XII) List zprávní na Popovice od Křištofora z Popovic udělaný [Vojislavovi a Janovi bratřím z Pačlavic a k jejich věrné ruce Petrovi Romanovi z Vitovic].

V Kroměříži 1471, 10. dubna — Cod. Perns. Frant. mus. Brn. f. 434 b; arch. měst. Brn. f. 142 b—143.

Já Křištofor z Popovic vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem přátel svých radů i povoleniem prodal sem a mocí listu tohoto prodávám ves svú Popovice blíž u Kojetína ležící se dvěma dvoroma, s rybníky, s potoky, s rolí oranů i neoranů, s lidmi platnými, s hájem, jesto s, s luhy, s lukami i s tú lúkú, kteráž ve Zmirovském poli leží, i se všemi požitky, jakož to zboží v svých mezech záležie, i s robotami, s plným právem a panstviem i se všiem příslušenstviem, jakž se kolivěk jmenuje, jakož sem ji sám od staradávna držel a požíval, nic sobě tu práva, panstvie ani kderého vlastenstvie ani svým erbóm nezachovávaje ani pozůstavuje, ku pravému manstvie k arcibiskupstvie Českému prodal sem a mocí listu tohoto prodávám i sstupuji slovutným panoším Vojislavovi a Janovi bratřím vlastniem z Pačlavic i jich erbuom i budúcím potomkóm, a k věrné ruce jejich slovutnému panoši Petrovi Romanovi z Vitovic a se Zlína, (a ktož by tento list jměl s svrchupsaných Vojslava a Jana a jich erbuov neb jich věrné ruky dobrou vuolí, aby též právo jměl, jako se svrchu píše), za IIII^j^c hřiven groší širokých stříbrných dobrých rázu Pražského a čísla moravského, za každú hřivnu LXVIII g. počítajíc, jesto sem je již od nich hotové a úplně zaplacené vzal.

Protož já svrchupsaný Křištofor a my Zigmund z Sovince, Jan Kepma ze Zvole, Mikeš z Kokor, Vaněk Pivo z Bařic, Václav Koleso z Racslavic, Stibor z Penčic, rukojmie a zpráve s ním a zaň i za jeho erby slibujem naší dobrou čistú věrú, rukú společní a nerozdílnú to jisté zboží Popovice se všiem příslušenstviem a panstviem již jmenovaným bratřím a jich erbóm a věrné ruce, i budúcím jich potomkóm, ku pravému manstvie k arcibiskupstvie Českému, najprve když kněz arcibiskup v Růdnici v zemi bude, před ním jakožto pánem toho manstvie vzdáti od nás i od svých erbuov vysvoboditi, a sobě z desk vypsati a jim s svým nákladem ve dcky vložití a vepsati, a rok a den potom vzdánie zpravití od každého člověka duchovního i svědského, křesťana i žida, jesto by právem manským to zboží a manstvie nařekl neb zavadil, jakožto právo a obyčej manský jest, spraviti a vysvoboditi s svým nákladem. Pakli bychom toho neučinili, co se svrchupíše, jehož Buoh nedaj, lezenie obyčejné v městě Brně neb v Prostějově. Jenž jest dán a psán v Kroměříži u Velikú středu po narozenie Syna božieho tisíc čtyřista sedmdesát prvního léta počítajíc oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 508 č. 100.

133.

(ter. XXVIII) List krále Vladislava na Oslovanské zboží, jímž dává opravu panu Vilémovi z Pernšteina do života oc.

Na Horách Kutných 1471, 25. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 60 b; arch. měst. Brn. f. 32; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 122.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že pro mnohé věrné a pilné služby urozeného Viléma z Pernšteina, věrného našeho milého, kteréz nám činil, činie a potom tím lépe aby mohl a jměl činiti, s dobrým rozmyslem a věrných našiech radú, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Vilémovi dali jsme a tímto listem dáváme opravu kláštera našeho Oslovanského v markrabstvie našem Moravském ležícího, tak aby on tu opravu téhož kláštera se všemi duochody, požitky a příslušnostmi k té opravě příslušnými jměl, držel a jí požíval bez našie a budúcích našiech, králuov Českých a markrabí Moravských, i všech jiných lidí všeliaké překážky, a to až do své živnosti a nic déle. A po smrti jeho jmá ta oprava zase na nás neb na budúci naše, krále České a markrabie Moravské, připadnutí bez zmatku i všeliaké odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivésiti k tomuto listu. Dán na Horách Kutných v středu po svatém Mathúši léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého sedmdesátého prvnieho, královstvie našeho léta prvnieho oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 508 č. 101.

134.

Král Vladislav dává Vilémovi z Pernšteina právo, kteréz na něho jako na krále Česk. a markrabí Mor. po smrti Štěpána a Václava bratří z Plenkovic připadlo, na zbořené tvrzi a vsi Plenkovicích s přísluš. Dat. na Horách Kutných ve čtvrtek před sv. Václavem (26. září) 1471. Op. nov. v zems. arch. mor. v Brně v Bočkově sbírce.

135.

Král Vladislav potvrzuje Ctiborovi z Cimburka a z Tovačova, hejtmanu markr. Mor. a kanclíři království Čes., za mnohé pilné a užitečné služby, kterýmiž králi a obecnému dobrému král. Česk. ne lenivě, ale pracně s dobrou myslí posluhuje, zápisův od krále Jiřího obdržných na zboží Tovačovské, aby manstvím nebylo. Dat. v Praze, v pátek den sv. Mikuláše (6. pros.) 1471. Cod. Perns. Františk. mus. v Brn. f. 459; Cod. Perns. měst. Brn. f. 153 b a 154. Výtah tištěn AČ. VI. 508. č. 102.

136.

(contra. XXV) List od opata a konventu kláštera Hradišckého, jímž zapisují dva tisíce zlatých na Hranicích Albrechtovi z Postupic.

V Mor. Třebové 1472, 20. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 154 b; arch. měst. Brn. 89 b—90; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 88.

My Jiří, z božího smilování opat kláštera Hradišce blíž Olomúce, a kněz Jakub převor, kněz Balthazar probošt, kněz Marek podpřevorí i všecken konvent

... kteříž se vyznávají . . . ze jakož některých časuov byly se války pozdvihly, takto nás v České a v Moravské zemi králi Jiřímu králi Českému zprotivila, a když král Jiří poslal na již řečený klášter lidi své a hajtmana nám ustavil slovně z nás Vlaka Šatného, takže z božího dopuštění přišel náš klášter v ruce krále Jiřího z českého krále Jiřího králi Uherskému, nepříteli jeho. Tehdy svrchupsaný klanek náš z rozkázání téhož krále Českého osadil hrad pustý, ješto slove hradek, a z téhož Hrádku opanoval zboží svrchupsaného kláštera a obrátil je k tomu klaneku, kterýž napsaný opat a konvent, nevěduce se kam dieti, smluvili jsme se s tím klanekem, a klanekem po smrti krále Jiřího o ten Hrádek, že nám jeho stúpil, a že nám klanek dáti hotových dva tisíce zlatých uherských váhy a mince svrchupsané, a vyhledávaje jich kde vzíti, prosili sme urozeného pána pana Albrechta z Hradce z Helnšteiné, aby nás [v] těch dvú tisícíech zlatých k již řečenému klaneku zastúpil; a přijav prozbu naši, přejal jest dluh náš na se a zastúpil. Kteříž klanek z těch zlatých již urozenému panu Albrechtovi zapsali sme a mocí tohoto listu svrchupsaného do dvú životuov erbovních na našem městě jménem Hranicích a na našem zboží z němu příležitím. Na kterémž městě a jeho zboží má také prvé list svrchupsaný, kterýž list svědčí, že nám má úroku vydávati osmdesáte kop grošovů svrchupsaných z toho úroku my jej propouštíme a prázdna činíme do svrchu psaných listů svrchupsaných a jemu slibujem svú dobrou a čistú virú ctně, věrně a právě beze zbytku a bez zdržeti.

... a když by tento list jměl s dobrou vuolí s již svrchupsaného pana Albrechta z Hradce z Helnšteiné života, ten bude míti ke všem věcem svrchupsaným takověž právo svrchupsané, jak pan Albrecht s svým druhým životem až dotud, dokudž bychom neměli práva to sumú, kteráž v tomto i v druhém listu jest napsána. Tomu na svědomí máme jistotu věcí svrchupsaných svú vlastní pečeť i konventu našeho příjímajíc, a tím jistým vědomím a dobrovolně k tomuto listu a k nim se přiznáme, a když jest psán a dán v Moravské Třebové ten pondělí den svatého Fabiana v měsíci listopadu čtyřstého sedmdesátého druhého počítajíce.

137.

... a když by tento list jměl s dobrou vuolí s již svrchupsaného pana Albrechta z Hradce z Helnšteiné života, ten bude míti ke všem věcem svrchupsaným takověž právo svrchupsané, jak pan Albrecht s svým druhým životem až dotud, dokudž bychom neměli práva to sumú, kteráž v tomto i v druhém listu jest napsána. Tomu na svědomí máme jistotu věcí svrchupsaných svú vlastní pečeť i konventu našeho příjímajíc, a tím jistým vědomím a dobrovolně k tomuto listu a k nim se přiznáme, a když jest psán a dán v Moravské Třebové ten pondělí den svatého Fabiana v měsíci listopadu čtyřstého sedmdesátého druhého počítajíce.

138.

... a když by tento list jměl s dobrou vuolí s již svrchupsaného pana Albrechta z Hradce z Helnšteiné života, ten bude míti ke všem věcem svrchupsaným takověž právo svrchupsané, jak pan Albrecht s svým druhým životem až dotud, dokudž bychom neměli práva to sumú, kteráž v tomto i v druhém listu jest napsána. Tomu na svědomí máme jistotu věcí svrchupsaných svú vlastní pečeť i konventu našeho příjímajíc, a tím jistým vědomím a dobrovolně k tomuto listu a k nim se přiznáme, a když jest psán a dán v Moravské Třebové ten pondělí den svatého Fabiana v měsíci listopadu čtyřstého sedmdesátého druhého počítajíce.

Jiří z Pernšteina postupuje právo králem Vladislavem mu dané na tvrz, dvůr a ves s klanekem panem Jiříkovi a Václavovi bratřím Komoňům z Bezděkova. Jistcové byli Jiřík z Komoň, Jetřich z Leskovce, a panoše Vít z Kralic, Jan z Nové Vsi

a z Radkové, Mikuláš Něpr z Vojslavic, Hynek ze Lhoty a z Pucova, Zigmund z Rajce a z Valče. Na Mezříčí léta 1472 v sobotu den sv. Marka ev. (25. dubna).

139.

Viktorin kníže Minstrberský postupuje ze zvláštní bratrské lásky bratru svému Jindřichovi starš. knížeti Minstrberskému všecko právo a spravedlnost na zámku a hradě zbořeném Edelšteině, na městečku Cukmantli, na zlatých horách k tomu přísl., i na hradě Potšteině, se všemi příslušnostmi, požitky v zemi neb na zemi, v řekách aneb potocích oc. Dat. ve čtvrtek po sv. Duše (21. květ.) 1472. Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. č. 293. Výtah tištěn AČ. VI. 508 č. 104.

140.

(1.) List zprávní od Bernartha z Žerotína Ctiborovi Tovačovskému na ves Hrděbořice.

V Dřevohosticích 1472, 12. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 492 b; arch. měst. Brn. f. 176 b—177.

Já Bernarth z Žerotína a z Dřevohostic i s svými erby vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a přátel svých radů i povoleniem prodal sem a mocí listu tohoto prodávám ves svú dědičnú Hrděbořice s pastvami, s pastvištěmi, rolí ornú i neornú, s lukami i s lidmi platnými i se všemi požitky a mezemi, jakož ta ves v nich od staradávna ležie, s mlýnem, s robotami, s plným právem, panstviem i se všiem příslušenstviem, tak jakož sem ji sám držel a požíval, nic sobě ani erbóm svým tu práva, panstvie ani kderého vlastenstvie nezachovávaje ani pozůstavuje, ku pravému dědicstvie urozenému pánu panu Ctiborovi z Cimburka a s Tovačova, ty časy hytmanu markrabstvie Moravského a kancléři královstvie Českého, a jeho erbóm a budoucím potomkóm, a k věrným rukám jeho urozenému pánu panu Jarošovi z Cimburka Tovačovskému, hajtmanu kraje Boleslavského, a urozenému pánu panu Janovi z Cimburka a s Jičina strýci jeho, a urozené paní paní Elšce z Melic, manželce jeho vlastnie, i tomu, kdož by tento list jměl s svrchupsaného pana Stibora, jeho erbuov neb věrných ruk dobrú vuolí, aby též právo jměli jako oni kupitelé naši svrchupsaní, za III^c f. dobrých uherských zlatem i váhú spravedlivých, kderéz již od něho hotové a zúplna zaplacené vzal sem.

Protož já Bernhart svrchupsaný, a my Jan z Ludanic a z Rokytnice, Jan z Žerotína a na Fulneku, Prokop z Prusinovic a z Količina, Jan Bořita z Bystřice, Bohuslav z Kokor a z Tršic, Arkleb z Vického a z Prusinovic, rukojmie a zpráve s ním a zaň i za jeho erby, slibujem naší dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdílnú tu jistú ves Hrděbořice se všiem její příslušenstviem a panstviem již jmenovanému panu Stiborovi a jeho erbóm i věrným rukám i budoucím jich potomkóm i těm, kdož by tento list jměl s jich dobrú vuolí, když najprvé desky zemské v Olomouci otevřeny budú . . . ve desky vepsati . . . Pakli bychom toho všeho neučinili,

což se v tomto listu píše, jehož pán Buoh nedaj, ležení obyčejné v městě Olomáci neb v Kroměříži oc. Jenž jest dán a psán v Dře[vo]hosticích ten pátek před s. Vitém léta M^oCCCC^oLXXII počítajíc.

Výtah tištěn AČ. VI. 508 č. 105.

141.

(k. X) List krále Vladislava, jímž potvrzuje [Ctiborovi z Cimburka] zápisuov na městečko Kralice, a přispojuje [sic] ty Kralice k zámku Tovačovu.

V Praze 1472, 13. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 457. b; arch. měst. Brn. f. 152 b—153.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že předstúpil jest před nás urozený Ctibor z Cimburka a na Thovačově, hytman markrabstvie Moravského a kanclíř královstvie Českého, věrný náš milý, i zpravil jest nás, že jmá II listy na pergameně celá a neporušená s visutými pečetmi od najjasnějšího krále Jiřího šťastné paměti, předka našeho, kterýmižto jemu a dědicóm jeho zapsal jest městečko řečené Kralice s jeho příslušnostmi v markrabstvie našem Moravském ležící, jedním zápisem v XVI^c f. uherských a druhým zápisem v VIII^c f. uherských k jměnie, drženie a požívánie, jakož ti zápisové ty věci šíře a světleje v sobě držie a zavírají: i prosil jest nás, abychom jej i dědice jeho při tom zůstaviti a jim toho potvrditi ráčili.

My jeho slušnú prosbu znamenajíce, i také pro jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a potom tím lépe aby mohl činiti, i také že on s dobrú myslí a netesklivě práci jest nesl, hrdla svého i statku nelituje, když jsme jměli korunu královskú přijíti, a s námi do královstvie Českého přijel jest: my chtěme jemu vděčnost naši okazati, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Ctiborovi a dědicóm jeho již dotčených zápisuov na městečko Kralice i na jeho příslušnosti ve všech kusích, článcích a clausulích, tak jako by tuto slovo od slova vepsáni byli, potvrdili jsmy a tímto listem potvrzujem milostivě, tuto milost zvláštne již psanému Ctiboru a dědicóm jeho činíce, že svrchu psané městečko Kralice se všemi příslušnostmi k němu příslušnými připojili jsmo a spojili a tímto listem spojujem dědičně k zámku Tovačovu, (nebo to městečko prvé k Tovačovu jest příslušalo, ale předky našimi, králi Českými a markrabími Moravskými, jest od Tovačova odděleno), aby oni to jměli, drželi a požívali v týchž právích a svobodách a vysazeních, jakož Tovačov s jeho příslušnostmi drží, a to bez naše, budúcích našich, králuov Českých a markrabí Moravských, i všech jiných lidí všeliké překážky.

Protož prikazujem hytmanu našemu markrabstvie našeho Moravského i také jiným úředníkom našim, aby již psaného Ctibora při této naše milosti zachovali, jim nepřekážejíc ani překážeti dopůstějíc, a zvláště komorníku i jiným úředníkom desk cúdy Olomúcké, věrným našim milým, nynějším i budúcím, **když by byli**

požádání od téhož Ctibora nebo dědicuov jeho, aby jim svrchupsané městečko Kralice i s jeho příslušnostmi ve desky též cudy dědicky vložili vedle práva a obyčeje markrabstvie Moravského, tak aby učinili pod uvarováním hněvu našeho královského. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v sobotu před svatým Vítem léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřisteho sedmdesátého druhého, královstvie našeho léta prvnieho.

Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 106.

142.

Král Vladislav potvrzuje Janovi z Pernšteina pro jeho věrné služby, a také „že se nás věrně, stále a právě jakožto pána svého přidrží“, zápisu krále Jiřího na polovici požitkův zboží kláštera Tišnovského ve 3000 zl. uh., a připisnje mu k první summě ještě 2000 zl. uh. Dat. v Praze, v pondělí den sv. Víta [15. červ.] 1472. Cod. Pernst. Františk. mus. Brn. f. 90 b a 91; cod. Pernst. měst. Brn. f. 52. Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 107.

143.

(CLXXV.) Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina, panem Herrichem z Lichtnštaina a jinými puntovňsky [rakouskými, že nemají bývati proti sobě, leč by panovníci jejich válku měli mezi sebou].

Na Nikolšpurce 1472, 19. června. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. fol. 108.

Já Herrich z Lichtnšteina a s Nikolšpurku vyznávám . . . že sem já a na místě bratruov svých a na místě pánuov dole jmenovaných, pana hrabí Maydburského, pana Herricha Puchomeře, pana Jiříka z Egkerzavu, pana Jiříka z Pottndorfu, pana Oldřicha z Grafeneku, pana Víta z Eberštorfu, pana Hertle Puchomeře, pana Bernharta z Tahenštainu, pana Hanuše z Hochenberku, pana Albrechta z Rorru, pana Zigmunda z Topplu, pana Bernharta z Tahenšteinu a pana Kymrigara a na místě, jeho Durrara na Šifeldě, pana Wolfganga z Rukendorfu, pana Kamareta z Fronnaw pana Martina Druksess, pana Dosa [sic], pana Hanuše Matseber, pana Zigmunda Eyncingar, pana Jiříka z Hochenpergu, pana Waytroher, pana Jiříka Tyrnach, pana Bernharta s Tokcharu, pana Jiříka z Aysenegker, pana Šoda z Ligenfeldu, pana Víta Funfkirchena, s urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Mezřičie takovútu smlúvu konečnú mezi sebou udělali jsme takovýmižto řečmi a týmž obyčejem: že já Herrich z Lichtnštejna a s Nicolšpurku s bratry svými a s již jmenovanými pány, anižto naši služebníci i poddací, se všech zámkuov našich, kterakkolivěk se jmenují, jemu svrchupsanému pánu panu Vilémovi z Pernšteina ani jeho všem poddaným duchovním i světským nižádným obyčejem viec uškoditi aniž protiva jemu býti nemáme. Než jestliže by nám svrchupsaným pánóm kto bezprávie učiniti a utisknúti a svú vuoli s námi mieti chtěl, a když bychom pana Viléma z Pernšteina obeslali a jeho žádali, tehda má nám již jmenovaným pánóm ku pomoci lidi na naše peníze vésti anebo hajtmána svého miesto sebe poslati. Pakli by sám jel a pán Buoh na

něho vězení dopustil, jehož pane Bože nedaj, tehda my svrchupsaní páni máme a slibujem jeho z toho vězení vypraviti beze vsí škody jeho a přátel jeho.

Také týž pan Vilém z Pernšteina protiva nám býti nemá, anižto protiv našim služebníkóm i poddaným duchovním i světským s túto výmienkú: leč by jeho pán král Český anebo margrabie Moravský jeho vzhůru JJMtí ku pomoci vedle země žádali. Také týmž obyčejem, jestliže by nás již jmenovaných pánuov knieže nás a pán, ktož by tu chvíli zemí Rakúskou vládl, vedle JMti udělati máme, tomu zápisu s obú stranú žádné straně škoditi nemá. Ale svévolně protiva sobě býti nemáme. Protož já svrchupsaný Herrich z Lichtnšteina a s Nicolšpurku a nahořepsaní páni řekli sme a slibujem tisíc zlatých dáti nahoře psanému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a s Meziříčie na den jmenovitý, totižto tu středu po svaté Marketě po dánie listu tohoto najprv přieštie. A to, co se svrchu píše, já Herrich z Nicolšpurku a s bratry svými a s již jmenovanými pány slibujem již jmenovanému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a s Meziříčí to vše tak ctně, věrně a stále pod naší dobrou věrú zdržeti beze všech zmatkuov všelikterakých.

A k tomu na jisté potvrzení a zdržení sám za se a za bratry své i za již svrchupsané pány já Herrich z Lichtnšteina a s Nicolšpurku kázal sem svú vlastní pečet k tomuto listu přidáviti. Jenž jest dán na Nicolšpurce léta buožieho tisícého čtyřstého sedmdesátého druhého ten pátek po svatém Vítě.

Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 108.

144.

V dlužním zápisu, vydaném třiadvaceti předními pány českými a moravsk. a deseti vládkami jako rukojměmi za knížete Viktorina Minstrberského Matyášovi králi Uherskému na 100.000 fl. uh., jmenován Jan z Pernšteina a syn jeho Vilém. 1472, 25. července. Monum. univers. Prag. I. pars 2. 122. Dluhoš 483.

145.

Přibík z Ostražnice prodává ves a tvrz Přeckov Tomanovi Henikarovi z Rajsova za 400 fl. uh. 1472, 14. srpna. — Cod. Pernst. arch. města Brna f. 295.

Já Přibík z Ostražnice i s svými erby a budúciemi společně a nerozdílně vyznáváme . . . že s dobrým rozmyslem a svých přátel radou v ta doba [sic], ježto sem se [sic] to dobře učiniti mohl, spravedlivým trhem a prodajem prodal sem a prodávám, vzdal sem a vzdávám mocí listu tohoto své vlastní zboží a dědictvie, to jest tvrz Přeckov s dvorem a ves při ní s lidmi, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, s úlehlemi, s rybníky, s rybniščemi, s potoky, s háji, s lesy, s chrastinami, s horami i dolinami, i se vším příslušenstvím, což k té svrchupsané tvrzi a vsi přísluší, s mezemi, s hranicemi, se všemi požitky i užitky, s úroky, s činžemi i se všemi robotami, kteréž k tomu spravedlivě sú, i se všemi poplatky, kterýmiž se koli jmény jmenují, tak úplně a docela, jakož sem to zboží sám i otec muoj

držali, nic sobě v tom ani svým erbóm ani budoucím práva ani zvlastenství [sic] nepozůstávajíce, slovutnému panoši Tomanovi Henikarovi z Rajsova, jeho erbóm i budoucím jeho tu tvrz s tím zbožiem svrchupsaným ku pravému dědicství a panství za čtyři sta zlatých dobrých uherských červených s rázem se lvy a váhy spravedlivé na zlatě, kteréžto zlaté již mi jest dal a zaplatil úplně a docela kupitel muoj svrchupsaný. A to jisté svrchupsané panství a dědicství já svrchupsaný Přibík odlučuji od sebe i od svých erbuov i od svých budoucích mocí tohoto listu, a dříve řečenému Tomanovi Henikarovi kupiteli svému a švagru milému, jeho erbuom i jeho budoucím to zboží svrchujmenované se všiem jeho příslušenstviem a plným panstviem přivlastňuji a jeho postupuji pravým věrným prodajem, tak jakož jest otec muoj dobré paměti držal a požíval a já po něm, v tom sobě žádného ústrku ani nového nálezu nečině.

Za kteréžto zboží svrchupsané my rukojmie podle Přibíka z Ostražnice napřed psaného Jan z Pulic a z Binošova, Jan Lhotka z Lužina a z Rudvíkova, Vaněk z Panova, Jan z Jemničky a z Studnic, Arnošt z Medlova, Jiřík z Jesenice, slibuju s niem a zaň rukú společní a nerozdílnú, naše dobrou a čistou věru, bezě všie zlosti i odporosti jemu prve řečenému Tomanovi Henikarovi kupiteli našemu, erbuom jeho i budoucím jich, to zboží a panství častopsané se všiem jeho příslušenstviem svrchujmenovaným na prvním sněmu panským nebo konečně na druhým, když dcky zemské u Brně najprve otevříny budú, ve dcky vložiti a sobě vyložiti, a jemu psanému kupiteli našemu vepsati i přiděditi i erbóm jeho a budoucím jich; a kdož by na tom zboží a panství svrchupsaném co jměl, to z desk vyložiti a vymazati svým nákladem a prací. A to slibuju učiniti a dokonati proti každému člověku světskému i duchovnímu, od židuov, od sirotkuov, od věnného práva, kromě věna matere svrchupsaného Přibíka a věna sestry jeho, kteréž psaný Toman Henikar má nyní za svú manželku; to svrchupsaný Henikar, jeho erbové zastúpiti mají, obojí to věno. A my, což by jiného bylo, ač by kdo nařekl, máme a slibuju vysvoboditi a spraviti od toho každého, kdožby to zboží právem zemským nařekl, kolikrátkolvěk by toho potřebí bylo, tak jakož země Moravská za právo jmá a obyčeje požívá, dědicství spravovati našiem nákladem, škodú i prací. A jestliže by se kdo o to pokusil, chtě to zboží a panství svrchupsané ssúti, tehdy my to slibuju vysvoboditi a odvaditi svým nákladem a na svooj groš, tak aby on svrchupsaný Toman Henikar, kupitel náš, erbové jeho i budoucie jich vždy při tom zboží a panství jmenovaném zůstali.

Pakli bychom toho všeho, což se svrchu píše, neučinili a toho zboží svrchupsaného našiem kupiteluom svrchupsaným ve cky zemské nevložili a nezapravili, . . . obyčejné ležení do města Brna. A tomu všemu na svědomí a pro lepší jistotu své sme vlastnie pečeti s našiem jistým vědomiem my jistec i rukojmie přivěsili k tomuto listu. Jenž dán a psán v pátek, postíce se k slavnému hodu matky Božie nanebevzetí, léta božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého druhého.

146.

Albrecht z Postupic a na Helfnštejně postupuje panoši Ctiborovi z Ledské listu, kterýž má od krále Jiřího na ves Výškovice s přísluš. Pečetí přivěsili: Heralť z Kunstatu a z Plumlova, Jan z Postupic a na Litomyšli, Jan z Chlumu a z Košmberka, rytíř Bernard z Žerotína a z Dřevohostic, panoše Prokop z Prusinovic a z Količina, a Hereš z Příluka. Dat. na Hranicích ve čtvrtek jedenáct tisíc panen (22. říj.) 1472. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 142; cod. Pernst. měst. Brn. f. 82 b. Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 109.

147.

(CLXXIII.) List krále Mathiáše, jímž se zapisuje pana Zigmunda z Pernšteina z vězení vyvaditi.*)

V Soproni 1472, 14. list. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 107.

My Mathiáš z buoží milosti Uherský, Český oc král a margrabie Moravský, vyznáváme tímto listem, že s urozeným, věrným naším milým, Vilémem z Pernšteina tuto smlúvu učinili sme: Jakož urozený Zdeněk z Šternberka, hajtman královstvie našeho Českého a najvyššie purgrabie Pražský, věrný náš milý, v svém vězení má urozeného Zigmunda z Pernštýna, bratra již psaného Viléma, toho my vypraviti jmáme a konečně prázdna učiniti bez šacunku i všeliké škody všech Pernšteinských od datum listu tohoto až do Matky buožie Hromnic [2. února 1473] najprv přiestích, přiřkajíce slovem svým královským tu věc nahoře psanú v celosti a neporušitedlně zachovati a tomu dosti učiniti. Oni také již psaní z Pernšteina bratřie nám za to slúžiti mají, nás se přidržeti jako pána svého až do konce té války, kteráž nyní s Čechy a s Poláky vedeme. A té věci na potvrzení a na zdržení pečetí naši královskou k tomuto listu přidáviti jsme kázali. Datum Edenburgk sabbato post festum s. Martini anno oc LXXII°, regnorum nostrorum Hungarie XV., Bohemie vero anno quarto. Ad relacionem domini Alberti Kostka de Postupicz.

*) Palackého Dějiny V. 1. 74.

148.

Jan z Pernšteina vyznává, že prodal dvůr svůj ve Vojetíně Matějovi Mirkovcovi z Brumova a manželce jeho za 80 zl. uherských, s takovou však výminkou, aby nikoho jiného za pána neměli, kromě pány Pernšteinské.

Na Pernštejně 1473, 26. února. — Cop. vid. r. 1650 zemsk. arch. Mor. sub art. Vojetín.

Já Jan z Pernšteina, najvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, i s svými erby vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem svým spravedlivým trhem a prodajem prodal sem a prodávám dvouor v Vojetíně svého vlastního dědictví a panství opatrnému muži Matějovi Mirkovcovi z Brumova, Kuně manželce jeho jejich erbům i budoucím, a to ku pravému dědictví za osmdesáte zlatých dobrých

uherských na zlatě i na váze spravedlivých, kteréž sem již od nich hotové vzal úplně a docela zaplacené, tak jakož sem ten dvůr svrchupsaný sám od starodávna držal a jeho požíval, nebli moji předkové, s rolí oranou i neoranou, s lesy, chrastinami, s cestami, s mezami [sic], s hranicemi, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi a s mlýništěmi i s tím, což k tomu mlýništi přísluší, s vodami tekutými i netekutými, s doly, horami i se vším plným právem a panstvím, jakožto ten dvůr svrchupsaný v svých mezích a hranicích od starodávna jest rozdělen a okršlen, nic sobě na tom ani svým erbům ani budoucím práva, ani kterého zvlastenství [sic] nepozůstává, kromě toho, což níže psáno stojí. Já Jan z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, ten dvůr svrchupsaný se vším jeho příslušenstvím nahoře jmenovaným prodal sem a prodávám ku pravému dědictví napředpsanému Matějovi Mirkovcovi, Kuně manželce jeho, jejich erbům i budoucím, mocně a s mocí tohoto listu jej od sebe i od svých erbův i budoucích odlučuji a častopsanému Matějovi Mirkovcovi, Kuně manželce jeho, kupitelům svým, erbům jejich i budoucím přiděduji a přivlastňuji ke jmění, držení věčnému a požívání jakožto svého vlastního dědictví beze vší překážky mej, Jana svrchupsaného z Pernšteina i mých erbův i budoucích našich takovúto vejmluvú [sic], aby napředpsaný Matěj Mirkovic, Kuna manželka jeho, erbové i budoucí jejich, kteříž by kolivěk na tom dvoře seděli, pánův žádných jiných aby neměli, ani k jiným pánům žádného outočiště o nic neměli, nežli ku pánům Pernšteinským, a je aby za pány měli. A to všecko, což svrchu psáno stojí, já Jan z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, s svými erby budoucími častojmenovanému Matějovi Mirkovcovi, kupiteli svému, Kuně manželce jeho, jejich erbům i budoucím, slibujeme svou dobrou a čistou vírou beze vší zlé lsti a bez odpory to všecko, což v tomto listu svrchu psáno stojí, ctně, věrně, řádně, právě a neporušitelně zdržeti a v celosti zachovati, tak jakož svrchupsáno stojí. A kdožby tento list měl s dobrou vůlí Matěje Mirkovce svrchupsaného, nebo Kuny manželky jeho anebo jejich erbův, ten má a míti bude takovúž plnou moc a právo k tomu ke všemu, což v tomto listu svrchupsáno stojí, jakožto oni kupitelé naši častojmenovaní. A na potvrzení a pro lepší jistotu já svrchupsaný Jan z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, svou vlastní pečet s svým vědomím dobrovolně kázal sem přivěsiti k tomuto listu; a k tomu sem připrosil urozených pánův pana Jindřicha z Lipého, nejvyššího maršálka království Českého, pana Bočka z Kunštatu, nejvyššího komorníka desk a soudu práva zemského v Olomouci, pana Václava, pana Albrechta bratří z Bozkovic, a slovoutných panoší Víta z Kralic a Matěje z Náchoda a z Březníka, že jsou oni k žádosti a prosbě mej pečeti své vlastní vedle mne přivěsili k tomuto listu na svědomí, sobě i svým erbům beze škody. Jenž jest psán na Pernšteině léta od narození Syna Božího tisícého čtyřstého sedmdesátého třetího, v pátek po svatém Matěji apoštolu božím.

149.

Mikuláš z Buchova a na Žumberce dává synu svému Štěpánovi z Buchova list od kněze Jana Háze biskupa Olomouckého na Ježtbořice, a tu ves se dvorem i se vším příslušenstvím mu postupuje. Pečetí přivésili Jan z Šternberka a na Zaječicích, Jindřich z Potšteina a z Makova, panoše Mikuláš z Bolehlav a z Krucburku, a Štěpán Anděl z Ronovce a na Štěpánově. Dat. v středu před Božím vstoupením (26. května) 1473. Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 29. Výtah tištěn AČ. 509 č. 110.

150.

Mikuláš z Buchova a na Žumberce dává synu svému Zbenkovi z Buchova „pro lásku kterouž k němu jako synu milému chová“, listy od kněze Pavla biskupa Olomouckého na Ježtbořické zboží. Pečetí přivésili na svědomí: Jan z Šternberka na Zaječicích, Jindřich z Potšteina a z Makova, a panoše Mikuláš z Vuolehlav a v Krucburku, a Štěpán Anjel z Ronovce a na Štěpánově. Dat. tu středu před božím na nebevstoupením (26. květn.) 1473. Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 30 b. č. 35. Výtah tištěn AČ. VI. 509 sub č. 110.

151.

Snešení sněmovní o zřízení země Moravské dle zjednání Niského a smlouvy Benešovské uvádí mezi zástupci stavův markrabství Moravského: Viléma z Pernšteina na Meziříčí. V Brně 1473, 27. června. AČ. V. 369; výtah AČ. IV. 470 č. 13.

152.

Vilém z Pernšteina oznamuje, že zachovati chce mír s Jindřichem Streinem ze Schwarzenavy, dokud válku v Rakousích povede.

Terespurk 1473, 25. září. — Op. arch. Roudn. B. 125.

Ich Wilhalm von Pernstain vnd auf Meserzicz bekhenn mit dem Brief allen, den er furkhumbt vnd gezaigt wirt, das ich mit dem edln Herrn Herrn Hainrichen Strein von Schwarzenaw in ain Anstant eins kristenleichen Frid gegangen pin mit allen mein Lewten, Dienern, Hindersessn, geistlichen vnd weltlichen; vnd glob ihm den zu haldn von allen mein geschlossen, als lang mein Krieg yetz im Landt zu Osterreich wert.

Wer aber Sachn, dass im von mir oder den Mein im oder dem Sein etwas genommen oder die Sein vngefär gefangen würden, so schol vnd wil ich im die Gefangnen von Stund an on Entgeltus ledig schaffen vnd das genomen Guet wieder geben trewlich vnd vngeuerlich. Des zu ainer waren Vrkhunt gib ich im den Brief besiglt mit meinem aufgedruckhten Insigl. Geben zu Terespurckh am Sambstag vor Sant Micheltag Anno domini oc LXXIII. *)

*) Stejným slovo za slovem listem ddo 24. Sept. 1473 vyznal Jindřich Strein ze Schwarzenavy (Halsreich Strewn von Schwarcznaw), že mír s Vilémem z Pernšteina zachová, pokud válčiti bude v Rakousích.

153.

(CCVIII). Smlúva na Nemošický rybník struhy dělání a vody vedení, [kterouž učinili Hertvík ze Mnětíc s Jindřichem z Potšteina].

1474, 22. července. — Cod Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 135.

Já Hertvík ze Mnetic [sic] a já Jiřík syn jeho také odtud ze Mnětíc, vyznáváme . . . že z dobrú a svobodnú vuolí naší i s radú přátel našich učinili jsme smlúvu a svolení s urozeným panem Jindřichem z Podšteina a [na] Nemošicích i s jeho budúcími o věci dolepsané, že on již psaný pan Jindřich má vodu pojíti od Kštětína a dovésti ji do našeho rybníka starého, a strúhu anebo příkop má na místo udělati tak zhlúbí a tak šíří, jakž by toho potřebí bylo, i stavidla u řeky v tom příkopě udělati má, tak aby ta voda mohla zastavena nebo puščena býti ku potřebě obú stranú. A to má udělati na svoúj náklad. A potom pak v budúcích časích již psanú strúhu i ta stavidla, aneb což by koli k vedení tej vody potřebí bylo, to máme spolu obojí opravovati, totiž my polovici a on polovici nákladu učiniti.

A také jestliže by nám kto překázal anebo překázeti chtěl mocí nebo zlodějsky nám ke škodě, toho sobě máme radni a pomocni býti a zespolka hájiti. A pak ta voda přivedená do již psaného rybníka má jíti a s toho rybníka do druhého pod tím, kterýž udělán jest, a skrze ty již psané rybníky naše má jíti doluov do rybníka páně Jindřichova z Podšteina a na Nemošicích a na jeho dědicství k jeho potřebě. Ale však bylo-li by nám potřebí vody na ta dva rybníky naše aneb z nich na jeden, máme tu vodu napřed mieti a držeti, pokudž ta potřeba kázati bude, ale však ne tak vysoko má býti držína, aby nemohla volně příkopem z řeky jíti, než aby mohla volně bez prýščení [sic] do něho jíti, a odtud do druhého. A dále, jakož již psáno stojí, jinam nikam od nás ani naším vědomím nemá ta voda obrácena býti, než do páně Jindřichova rybníka a na jeho dědictví a skrze naše dědicství, buďte ti rybníci naši zastaveni nebo nebudte; leč bychom který lovili, tu chvíli vodu budem moci zastaviti stavidly. A když bychom slovíli, tehdy my anebo on, bylo-li by jemu potřebí, bude moci stavidla vyníti, aby voda jemu šla anebo nám ku potřebě. A ta stavidla od nás Hertvíka a Jiříka ze Mnětíc i našich dědicuov nemají zastavena býti nikdy bez vuolě páně Jindřichovy i jeho dědicuov, než pro tu potřebu k lovení, anebo že by na řece byla voda veliká, takže by jí snad příliš mnoho šlo, tu chvíli my anebo on zastaviti bude moci, aby se škoda nestala některým.

A tak[é] chtěli-[li] bychom sobě co opravití na rybníce, tehda také na tu chvíli muožem zastaviti pro kterúkolivěk potřebu, a to sobě opravíce, ihned máme zase stavidla vyníti a vodu pustiti. A jestli pak že bychom my rybník svoúj starý osušiti chtěli, proto vzdy voda má před se jíti; a pakli by nám proto jítí osechnúti nemohl, tehdy máme příkop udělati, kudy bychom mohli najsnáz vodu přivésti, a to obě straně, aby ta voda vzdy ku potřebě nemeškala jíti.

A více sme se svolili s častopsaným panem Jindřichem, že my Hertvík a Jiřík ze Mnětic ten rybník napřed psaný nový pod tím starým rybníkem a nad jeho rybníkem a dědicstviem jeho udělali jsme. A což se tkne dědin Vostřešanských, kteréž sme tím rybníkem novým zatopili neb zatopíme, ty nám má on již psaný pan Jindřich vysvoboditi a zpravití. A on také, jakož jest svého rybníka přidělal, což by dědin našich aneb lidí našich zatopil anebo-li zkazil, to my jemu také máme vysvoboditi a zpravití.

A také toto má se od nás státi, když bychom chtěli rybníky své spustiti, máme jemu dáti nejméně VI neděl napřed věděti, aby on svého, bylo-li by nám toho anebo jemu potřebí, upustil. A také proto, bylo-li by jemu co potřebí, aby sobě opravil, aby mu se škoda nestala.

A ješče toto více učiniti máme: tu silnici, kteráž jest od Drozdic k Ostršianóm, jakož jeho rybníkem zatopena jest aneb bude, máme ji pustiti po svém dědicstvie a po tee nové hrázi až do Ostršanských dědin. Také byla-li by jaká škoda na naší hrázi od vody z jeho rybníka, to nám má lesem opravovati, jakž by toho potřeba byla. A těch míst oddaných dědinami, což osýchati bude, každý bude moci požívati s obú stranú, já Hertvík a Jiřík při jeho rybníce svého, a on také pan Jindřich i jeho budúci při našem rybníce také svého.

A ty všechny věci svrchupsané v tomto listu my Hertvík a Jiřík ze Mnětic slibujem ctně a právě a křesfansky zachovati a držěti, tak jako na dobré lidi sluší, a tu smlúvu v zemské dcsky vložití panu Jindřichovi i jeho budúcím. A toho na svědomí a pro lepší jistotu a pevnost my Hertvík a Jiřík, syn jeho, přivěsili jsme pečeti naše k tomuto listu s naším jistým vědomím a přiznáním; a pro širší a další svědomí připrosili sma [sic] urozených pánuov a statečných rytieřuov slovutných pannoší, pana Jiříka z Milětínka a na Pardubicích, pana Čenka z Barchova a na Dašicích, pana Václava Homolě z Rysumburka, pana Divišě z Poběžovic a v Tunichodích, pana Viktorina z Kunčieho, bytem v Chrudimi, že jsú podle nás pečeti své přivěsiti dali k tomuto listu.

Jenž jest dán a psán léta božieho M^oCCCCLXXIII pátek den s. Maří Magdaleny. *)

Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 111. *) Týž list zapsán podruhé chybnějším textem pod č. 245 s tímto nadpisem: „Smlúva mezi Hertvíkem a Nemošickým [o rybník] u Nemošic, co se vedení vody dotýče“.

154.

Kníže Jindřich mladší jinak Hynek Minstrberský, hrabě Kladský, z bratrské lásky a za mnohá dobrodiní postupuje všechno právo a spravedlnost na hradě Potšteine knížeti Minstrberskému Jindřichovi staršímu. Dat. 1474, v středu po sv. Jakubě apoštolu Božím [27. července]. Codex Pernst. v arch. mus. král. Česk. CCXCIII.

155.

Král Matyáš uherský zastavuje Dobešovi z Bozkovic za služby vykonané a za škody při službách vzaté vsi Vojkovice, Telnici a Sokolnici, ku klášteru Třebíčkému příslušející, ve 2000 kop. čes.

V Nise 1474, 5. září. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Čes.

Matiáš . . . oznamujem všem vůbec tímto listem, že předstúpiv před nás urozený Dobeš z Bozkovic a z Černé Hory, hajtman na Spilberce, věrný náš milý, nás pokorně prosil, abychom za jeho službu, kterúž sme jemu zadržali a kterúž sme jemu na dvacet koní vydávati přírklí neb slíbili, také za škody, kteréž jest v službě naší vzal, jej milostivě opatřiti ráčili.

My znamenavše již jmenovaného Dobeše věrnú službu, kterúž jest nám činil, činí a potom aby tím lépe činiti mohl, nechtíc jemu to bez hodné vodplaty zapomenúti, zapsali jsme a mocí listu tohoto jakožto král Český a markrabie Moravský jemu zapisujem tyto dolepsané vsi s jich se všemi příslušnostmi, kteréžto vsi jsme k našemu zámku Spilberku byli obrátili, totižto Vojkovice, Telnici a Sokolnici i s rybníkem, kterýž slove Dunava, s úroky, s dvory, s lesy, lukami, pastvami, s vodami tekutými i netekutými i s jiným vším příslušenstvím, kterýmžkoli jménem jmenovány býti mohou, a jakož ty vsi a to zboží od staradávna jsú příslušely klášteru Třebíčkému, kteréhož sme my v této křesťanské válce mečem na našich nepřátelích velikými a znamenitými náklady dobyli a mocně opanovali, ve dvou tisících kopách groších českých širokých stříbrných, za uherský zlatý osummezcítma grošuv počítajíc; všakž takovýmto obyčejem a výmienkú: aby svrchupsaný Dobeš již psané vsi a to zboží se všelikými jejich požitky, důchody, poplatky a příslušenstvím držal a požíval, bychom pak i zámek ten náš svrchupsaný Špilberk od někoho vzítí chtěli neb vzali, dotud a tak dlúho, dokudž bychom my aneb budúcí naši, králové Čeští a markrabie Moravští, aneb ty osoby, jimž by ta výplata s povolením všakž naším neb našich potomkuov králuov Českých a markrabí Moravských příslušela, témuož Dobešovi, erbuom neb potomkuom jeho těch dvou tisíce kop grošuv nedali a úplně nezaplatili i toho k tomu, což by na dvoruov stavení a rybníkuov opravování naložil, a což by slušným počtem bez přísah provéstí mohl. Prikazujíc úředníkuom zemským v Moravě i všem našim poddaným, nynějším i budúcím, mocí královskú v Čechách a jakož markrabie Moravský, abyšte svrchupsaného Dobeše při tomto našem obdarování bez všelijaké překážky zachovali.

Také když bychom my neb potomci naši zboží svrchupsané od téhož Dobeše v sumě nahoře psané vyplatiti chtěli, máme jemu puol léta napřed věděti dáti, a on vezma sumu svrchupsanú, má nám neb potomkuom našim těch vsí, panství neb zboží toho beze všeho odporu postúpiti. A ktož by tento list jměl [s] svrchupsaných Dobeše, erbuov a budúcích jeho dobrú vůli a svobodnú, hcem, aby tomu příslušelo

plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu jsme přivésiti kázali. Jenž jest dán v Nise v pondělí před hodem Matky boží Narození léta od narození Syna božího tisícího čtyřstého sedumdesátého děvtvého, království našich Uherského sedumnástého a Českého léta šestého.

Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 112.

156.

Poslové kurfiršta Saského Arnošta, kteří vypraveni byli do ležení krále Polského Kazimíra blíže města Břehu v Slezsku, aby zprostředkovali mír mezi Vladislavem králem Českým a Matyášem králem Uherským, podávají svému pánu zprávu o nešťastné pro Matyáše krále potyčce, v které pán z Pernšteina a Petr z Haugvic v zajetí polské se dostali.

1474, 15. října. — *Velkovév. archiv ve Weimaru. Reg. C. fol. 97. w. 3.*

. . . Vff die mitlwoch hat es sich begeben, das der Konig von Hungern oc seyne hofelute den merern teyl usz dem heer zcu den, die er vormals zcum Brigen ligen geschikt hatte, vnd eynen anslagk gemacht, das er die Polen vbir der futernng dernyderlegen wolt, als auch wol hette gescheen mogen, wo seyn hauptlute, den das befohlen gewest, den sachen recht gethan hetten. So abir eyn vorsehen dorynn gescheen, vnd sie mit den Polen zcu schicken gewonnen, haben sie an sulchem gescheffte uff deszmal eyn vorlust gethan, also das die Polan yn bie XXX spissen vnd eczlich knechte abgefangen haben, dorunder der von Bernstein und Peter von Hugewicz sint, vnd gar nahe bey hundert pferden angewonnen vnd erschossen, vnd yn sust vil schaden an pferden gethan, vnd haben sich domit zcu angesicht beider teyle uff dem Felde von eynander gescheiden. . .

Viz Palackého Dějiny V. I. 103.

157.

(CCXCV.) Královna Johanna zastavuje hrad Potštejn s městečkem Kostelcem n. Orli. i přísl. v 1250 ří gr. česk. hofmistru svému Hynkovi z Waldšteina.

(Okolo 1474.) — *Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk.*

My Johanna boží milostí králová Česká, margrabina Moravská oc známo činíme tiemto listem všem, že pro pilnú a znamenitú potřebu koruny této a pro obranu jí proti nepřátelóm a zhúbcóm zemi rády radny a pomocny chtějíce býti, nákladuov našich, kteréž jsme prvé učinily i ještě hotovy jsúce učiniti, nelitující, z té potřebnosti s dobrým rozmyslem a z zdravú radú věrných našich milých hrad náš Podštejn zapsaly a zastavily jsme a mocí listu tohoto jakožto králová Česká zastavujem a zapisujem urozenému Hynkovi z Waldšteina, hofmistru našemu věrnému milému, a jeho dědicóm a budúcím i tomu každému, komuž by on svú dobrú vůli k tomu dal, s Kostelcem s městečkem nad Orlicí, s dvory poplužnými, s dvory kme-

cími, s platem, s dědinami, robotami, lukami, s lesy, s vodami, se vším plným panstvím a zvolí od staradávna i nynějšími k němu příslušenstvími, tak jakož sme samy toho zámku poživaly a v držení byly, nic sobě tu ovšem nepozuostavujíce, v tisíci kopách g. českých širokých, v II j^c českých též šir. na dílo a nápravu zámku. Také jemu připisujeme, tak aby on mohl až do těch II j^c ű nakládati a nic výše. Pakli co níže[?], to což by mohl registry slušně ukázati, to jemu zase má při výplatě také navráceno býti.

S těmito také zvláštními výmíenkami: aby svrchupsaný zámek nám ku potřebě naše budto k válce neb k utiešení na náš groš, když bychme jeho anebo jeho dědicov a budících aneb toho, komuž by on k tomu svú dobrou vůli dal, požádaly, odevřien a svoboden byl beze vší překážky. Toho zámku také aby žádnému zapsati a zastaviti nemohl bez vuole naší až do naší smrti. A když bychme my, ten anebo ti, komuž by ta výplata spravedlivě příslušela, svrchupsanému Hynkovi a jeho dědicóm anebo komuž by on jej zavázal, daly puol léta napřed věděti, a svrchupsaná suma, tak jakož se svrchu píše, docela a úplně jemu anebo těm, komuž by příslušelo, navrácena byla a zaplácena, tehdy svrchupsaný zámek též jakož jest od nás byl zavázán, má zase v moc naši, anebo komuž by ta výplata příslušela, postúpen býti beze všeho odporu a nesnází. Jestli pak že by již psaný Hynek pro nějakú svú pilnú potřebu ten zámek komu jinému zastaviti chtěl a v teež sumě svrchu psané zapsati, tehdy má nám také dáti puol léta napřed věděti, a jestliže bychme jeho v témž polúletí nevyplatily, tehdy bude moci zastaviti a zapsati, komuž se jemu líbiti bude, v témž ovšem . . . [Nedopsáno.]

Výtah tištěn AČ. VI. 508 č. 103.

158.

(e. V.) List kniežat Viktorina a Jindřicha kniežat Minstrberských oc, v němž právo své a dobrou vůli prevozují na VII^M fl., kteréž zapsány jsú na Kojetíně, a to panu Bočkovi z Kunstatu oc.

V Brně 1475, 10. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 428; arch. měst. Brn. f. 138 b—139.

My Viktorin, Jindřich a Hynek, z božie milosti knížata Minstrberská, hrabie Kladští, páni z Kunstatu a z Poděbrad, vyznáváme . . . že jakož jmáme listy od najjasnějšího knížete a pána pana Zigmunda, z božie milosti císaře Římského, krále Uherského, Českého oc slavné paměti, list jeden na pět tisíc zlatých uherských dobrých, jímž zapisuje městečko Kojetín s sbožiem k němu příslušejícím urozenému pánu panu Jiříkovi z Šternberka a s Lukova, a na ten list císařský na V^M f. dobré vuole od již psaného pana Jiříka urozenému pánu panu Janovi z Cimburka a s Thovačova jemu a jeho erbóm svědčící; též jakož jmáme druhý list na dva tisíce zlatých uherských od najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího krále Českého, markrabie Moravského, otce našeho najmilejšieho, jímž pripisuje na týmž městečku Kojetínu a jeho příslu-

šenství toho všeho zboží k první sumě císaře Zigmunda zapsané ku pěti tisícům zlatých dva tisíce zlatých vše uherských, dobrých na zlatě i na váze spravedlivých, a tak aby suma toho všeho byla VII^M zlatých, a to urozenému pánu panu Jarošovi z Cimburka a na Boleslavi a jeho erbóm a páně Jarošuv život; a na ty všechny listy a sumy zlatých nahoře psaných, život též pan Jaroš z Cimburka a na Boleslavi dal jest nám svú dobrou vůli, jakož táž dobrá vůle šířeje a světleje ukazuje a v sobě zavírá.

Protož my Victorin, Jindřich a Hynek, knížata a bratří svrchupsaní, na ty všechny listy a sumy v nich vzniklé, totiž VII^M f. uherských a život a na to městečko Kojetín i se všiem panstviem k tomu zboží příslušejícím, i na ty dobré vůle dali jsme a mocí listu tohoto dáváme své všecko právo a svú svobodnú dobrou vůli urozeným pánuom panu Bočkovi a panu Janovi bratřím z Kunstatu a z Horních Kunic a jich erbóm, a ty listy napřed psané a dobré vůle týmž pánuom panu Bočkovi a panu Janovi v jich moc dáti jmáme, tak aby svrchupsaní páni pan Boček a pan Jan a erbové jich plné právo jměli k té sumě i na listech v sobě znicených i na tom panství Kojetínském VII^M f. A ktož by tento list jměl svrchupsaných pánuov pana Bočka a pana Jana aneb erbuov jich dobrou vůli, ten jmá aneb jmít bude tuž plnú moc a plné právo k tomu ke všemu, což se svrchu píše, jako oni sami.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu my Victorin, Jindřich a Hynek knížata svrchupsaní své jsme vlastnie pečeti přivěsiti kázali k tomuto listu dobrovolně a připrosili jsme duojstojného v Boze otce, kněze a pána pana Jana z božie milosti biskupa Lithomyšlského, opata Lucského, a urozených pánuov pana Pertolta z Lippého, nejvyššího maršálka království Českého, pana Viléma z Pernšteina a pana Mezříčie, pana Jiříka z Waytmille a z Žerotic, a statečného rytíře pana Hynka ze Zvole, a slovutného panoši Hynci z Kukvic a na Rosicích, že jsou také své vlastnie pečeti vedle našich přivěsili k tomuto listu na svědomie, sobě a svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán u Brně v pondělí po svatém Ambroži léta 1475.

159.

Albrecht z Postupic, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Olomouci, dává Vilémovi a Janovi z Pernšteina svou dobrou vůli na zápis, kterýž má od Voka ze Šovince a synův jeho na hrad Helfenštejn s přísluš. Dat. na Helfenštejně v sobotu před svatým Jirím (22. dubna) 1475. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 136; cod. Pernst. měst. Brn. f. 73. Výtah tištěn AČ. VI. 509 č. 113.

160.

Albrecht z Postupic dává listy od Ctibora z Cimburka, hejtmána markr. Moravského a kanclíře království Č., na Hranice a Přerov, na zámky a město, jakož listové od kněze

opata Hradištského a jiní listové od králův Českých ukazují, Vilémovi a Janovi z Pernšteina. Datum na Helfenšteině v sobotu před sv. Jiřím (22. dubna) 1475. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 155; cod. Pernst. měst. Brn. f. 90; vytržené listy z kod. Mus. Čes. nyní Frant. mus. Brn. č. 89. Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 114.

161.

(A. I.) Smlůva na papíře o dluhy, kteréž pan Vilém z Pernšteina na zboží Helfenšteinském podstúpil.

Na Helfenšteině 1475, 25. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 134; arch. měst. Brn. f. 77 b—78; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 63.

Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman markrabství Moravského a kancléř království Českého, a Jan z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského u Brně, oznamujem . . . Jakož urozený pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině dluhy některé podstúpil za urozeného pána pana Albrechta z Postupic, nejvyššího komorníka cudy Olomúcké, kteréžto již dotčený pan Albrecht panu Vilémovi na ceduli popsané dal jest, jakož pak pan Vilém již z dlužníky o to jest uhodil, a jim listy obnově platce býti má a listy páně Albrechtovy vyvaditi, a jmenovitě tyto dluhy:

Horšovi z Příluka XI^c f. uherských, Šatnému za Přierov II^m f., Bohuslavovi z Tršic VI^cLXV f., Prosenickým Janovi a jeho bratřím VIII^c f, Dýmovi VI^c f., Buchlovskému II^c f., Matějovi ze Chab III^c f., Pavlovskému II^c a LXXX f., Heršovi z Pavlovic II^c f., Bartušovskému III^c f., Pohořílkovi II^j^c f., Sýkorovi II^c f. a XXX f., Stiborovi Obešlíkovi sto zlatých, panu Barskému I^j^c f., Ctiborovi Vezecskému LXXX f., Matějkovi Šišemskému II^c f., fojtovi Vyškovskému II^c f., a v tom držie ves Trnávku; Kunkovskému I^j^c f. a X f., a v tom držie Herlicské lány u Lipníka; Tamšaldovi III^c f., a v tom držie ves Črnotín; Bořitovi V^c f., a v tom držie ves Jezeřnici.

A ty listy na ty dluhy svrchupsané pan Vilém panu Albrechtovi konečně do dne svatého Václava najprv příštího položiti a vrátiti má vyvazené. A za to my Ctibor a Jan nahoře psaní slíbili jsme a mocí listu tohoto slibujem svú dobrou věrú již psanému panu Albrechtovi, že ti listové na dluhy jmenované mají do dne svatého Václava panu Albrechtovi vráceni býti a vyvazeni, však s takúto výmienkú: jestliže by pro úroky na těch listech a sumách kteří z těch dlužníkuov nahoře psaných listuov vydati nechtěli, protože jest některým pan Albrecht úrokuov nezpravil a s nimi neuhodil, jim úroky zadržav, tím my povinni býti nejmáme, na jistinu sumy, kteráž by v listu byla, quitancí obecnú země a dostatečnú panu Albrechtovi položiti, tak aby on z jistiny napomínán nebyl a mocně byl kvitován.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečeti naše vlastnie k tomuto listu kázali sme přitisknutí; a připrosili jsme slovtných panoší Vaňka Šatného z Ještědu, Ruprechta z Vrchlabí a Jana z Nové Vsi a z Radkova, že sú své pečeti podle našiech

na svědomie k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán a psán na Helfnšteině v úte
na svatého Marka léta od narozenie Syna božieho čtyřistého sedmdesátého páté

Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 115.

162.

Dobrá vůle na list zápisní na 600 š na vsi Libišanech od Jana Črta Skalického, měšténína města Hradce Králové, knížeti Jindřichovi z Minstrberka. S. l. 1475, 22. července. AČ. IV. 182.

163.

Na sjezdu obecném v městě Brně den sv. Jakuba (25. července) 1475 byl mezi pány přítomen Vilém z Pernšteina, kterémuž bylo rozkázáno, aby služebníku svému Haškovi nařídil přivést sirotka panu Jindřichovi z Bozkovic. Brandl, Lib. Cit. V. str. 4 č. 14.

164.

Na sjezdu v Olomúci Vilém z Pernšteina připověděl se k Plenkovcům a k Němčicům že k nim právo má. 6. srpna 1475. Brandl, Lib. Cit. V. 12.

165.

Ctibor z Ledské postupuje Vilémovi z Pernšteina listů, kteréž má od krále Jiřího a od Albrechta z Postupic, nejvyš. komorníka práva zemsk. v Olomouci, na ves Vyškovice. Datum na Štölbachu ve čtvrtek den povýšení sv. Kříže (14. září) 1475. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 142 b; cod. Pernst. měst. Brn. f. 82 b a 83. Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 116.

166.

(CLXII.) Dobrá vuole od Bavora z Holovic na Tučín panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Krumlově 1475, 19. října. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. a vytrž. l. Frant. mus. Brn. č. 16.

Já Viktorin Bavor z Holovic vyznávám . . . Jakož list mám od najjasnějších knížete a pána pana Jiří, krále Českého a margrabie Moravského slavné paměti, kterýž mně i tomu, ktož by jej s mú dobrou vůlí měl, svědčí na sto kop groší na puol vsi na Tučíně, jakož ten list s majestátem v sobě šíře zavírá a vykazuje: protož já svrchupsaný Viktorin Bavor na ten list královský nahoře dotčený dal sem a mocí tohoto listu dávám svú dobrou a svobodnou vůli urozenému pánu p. Vilémovi z Pernšteina na Helfnšteině, tak aby on k tomu ke všemu, což mně ten list královský svědčí a k čemuž já tu právo měl sem a mám*), toho všeho mocen byl a právo měl, jako já Viktorin Bavor svrchupsaný. Tomu na svědomie a potvrzenie svú sem vlastní pečeť přivěsil k tomuto listu dobrovolně; a připrosil sem urozených pánuov pana Pertuolta z Lipého, nejvyššieho maršálka královstvie Českého, pana Jindřicha z Dúbravice, pana Jana z Vlašimě, a slovných panoší Zicha z Popůvek, hofrychtěte dvoru pánuov Lipských, Ludvíka z Tavikovic purgkrabie na Krumlově, a Frydrycha

z Lužic, že jsú své pečeti na svědomie věcí svrchupsaných přivésili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ve čtvrtek po svatém Lukáši, léta Božieho čtyřstého sedmdesátého pátého.

Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 117. *) Až dotud opsán list z kodexu Pernšteinského v Českém museu chovaného: utržená pak část ostatní nachází se na listech vytržených ve Františkově museu Brněnském.

167.

Vilém z Pernšteina kvituje Jindřicha ze Smiřic a na House z 2500 zl. uh., kteréž od něho na dlužnou sumu 7700 zl. uh. byl přijal. Jistcové byli: Jan z Postupic a na Litomyšli, hejtman kraje Chrudimského, panoše Hynek Plzák ze Zdenína, Bohuslav z Ostrova a Jan ze Zámrsku. Na Litomyšli 1475 v středu po sv. Brikci (15. list.). Orig. v arch. Třeb. Fam. Pernstein.

168.

(q. XVI) List od Bystřických na devět kop platu ročního knězi rannému, [kterýž postupují Vilémovi z Pernšteina].

V Bystřici 1476, 18. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 12; arch. měst. Brn. f. 10 b.

My rychtář a konšelé i všecka obec městečka Bystřice, nynější i budoucí, vyznáváme . . . Jakož máme list dobré paměti na urozeného pána pana Viléma z Pernštaina, pána a děda pánuov našich milostivých, na devadesát kop grošův peněz kostelních, kterýmžto listem dotčeným pán pan Vilémem [sic] od sebe i od svých erbuov zapsal jest nám kop VIII platů ročního na všech dědičných Písečném, Diethochově a Strachotově, aby ten plat jmenovaný byl vydáván knězi hodnému k slúžení mše ranné, jakož týž list ty věci v sobě šíře a znamenitěji zavírá a vysvědčuje. A protož my předepsaní rychtář a konšelé i všecka obec městečka Bystřice nynější i budoucí ten list svrchujmenovaný hlavní dobrovolně beze všeho přinucení dali jsme a mocí tohoto listu dáváme urozenému pánu panu Vilémovi z Pernštaina pánu našemu milostivému i jeho erbuom, a slibujem ten plat předepsaný kop VIII napravití, způsobiti náklady svými, aby mše ranná ke cti a k chvále pánu Bohu a panně Mariji slúžena byla, a to na budoucí časy; a to napravití máme konečné od s. Jiří po dání listu tohoto ve dvou letú [sic] pořád zběhlých. Pakli bychom toho neučinili a svrchupsaného platu k té věci nenapravili a nezpůsobili tak, jakož jse tuto zapisujem, jehož pane Bože nedaj, tehdá naše seznávání tímto listem, nezdržení proti pánuom našim, jsúce hodni kázně vedle provinění, jakož na lidi nezdrželé pánuom svým záleží, a protož vzdy ty věci z povinnosti napravití a dokonati jmáme, tak jakož svrchu psáno stojí. Na svědomí a pro lepší jistotu my rychtář a konšelé i všeckna obec Bystřická, nynější i budoucí, svú vlastní pečet svým vědomím a dobrovolně přivésili jsme k tomuto listu. Jenž jest psán v Bystřici léta oc M^oIIII^cLXXVI^o ve čtvrtek před s. Jiřím.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 510 č. 118.

(f. VI.) List zprávní na Drahotúšské zboží od pana Ctibora z Cimburka panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Tovačově 1476, 25. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 139 b; arch. měst. Brn. f. 81.

Já Ctibor z Cimburka a s Tovačova, hajtman markrabství Moravského a kancléř království Českého, i s svými erby vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a svých přátel radů prodal sem a mocí tohoto listu prodávám své dědičné a vlastnie dědicství hrad Drahotůš s městečkem Drahotůšem a se všemi dolepsanými, totižto ves Jezernice, Slavič, ves Milenov, ves Klokočí, ves Velikú, ves Mikulovku, ves Podhoří, ves Uhřinov, ves Středulesy, ves Bohuslavky, ves Hrabůvka, ves Radikov, vsi pusté dvě Zabíkov a Jirátsko, kromě vsi Popelova a také pusté a rolí Strulevské, kteráž ležie blíž potoka Veličky, ješto teče pod město Hranice, kterážto rolí již držie k špitáli Hranickému a věčně držeti budú, neb sem já tu rolí sám sobě k drženie byl kúpil a Štěpánovi služebníkoví svému k dědicství a svobodě ji dal, a bez téj také rolí i vsi Popelova již psané panu Albrechtovi Kostkovi z Postupic to zboží svrchupsané byl sem prodal; než jiné všecko panství a příslušenství, což od stará dáva k tomu zámku svrchupsanému příslušie, jakož sem to držal s dvory, s rybníky, s mlýny, s břehy, s řekami, potoky, neřestí [sic], s lesy, s háji, s horami, chrastmi, s chrastinami, s hony s zvířecími a rybami i ptačími lovy a s medařským právem, s lukami, pastvami, pastvištěmi, s činží, poplatky spravedlivými i se vším příslušenstviem, kterýmižkoli jmény mohú jmenovány býti, tak jakož sem to sám držal, nic sobě tu panství ani kterého vlastenství na tom zboží nepozůstavuje ani svým erbóm, než to vše prodal sem urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku cudy Brněnské, a erbóm jeho i tomu, ktož by tento list jměl s jeho páně Vilémovú dobrou a svobodnú volí neb erbuov jeho, za puol sedma tisíce zlatých dobrých uherských zlatem i váhú spravedlivých, kteréžto zlaté již psané já Ctibor svrchupsaný hotové a úplně zaplacené vzal sem od kupiteluov svých svrchupsaných.

A protož já svrchupsaný Ctibor, svrchupsaný jistec svrchu i dolepsaných věcí, a my Pertuolt z Lippého, nejvyššie maršálek království Českého, Procek z Kunstatu, Jindřich z Bozkovic a z Jičina, Václav z Bozkovic, Hynce z Kukvic a s Rošic a Zdeněk z Švabenic, rukojmie a spravedliví spoluslibce s ním se panem Ctiborem a zaň všickni vespolek slibujem naší dobrou a čistou křesťanskú věrú, rukú společně a nerozdílnú dříeve řeč[e]nému panu Vilémovi a jeho erbóm i tomu, ktož by tento list jměl s jich kupiteluov našiech dobrou vuolí, to jisté zboží svrchupsané na prvniem snému panském . . . Pakli bychom toho všeho nedokonali, což se v tomto listu píše, buď na všem nebo na dílě, jehož Buoh nedaj, ležení obyčejné v Olomúci. Jen

jest dán a psán na Thovačově v sobotu den svatého Urbana léta oc tisíc čtyři sta sedmdesáte a šest počítajíce oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 510 f. 119.

170.

Vilém z Pernšteina dává městu Bystřici a vsem k němu příslušejícím právo odúmrtí.

Na Pernštejně 1476, 30. května. — Opis v zem. arch. v Brně v Bočkově sbírce.

My Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně, najvyšší komorník desk a sůdu práva zemského v Brně, i s svými erby a budúcími oznamujem tímto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti neb čtúc slyšeti budú: Jakož dobré paměti urozený pán pan Vilém z Pernšteina, pán a děd náš milý, vzal jest 90 kop gr. peněz kostelních od rychtáře a konšeluov a obce Bystřickéj, ješto z těch peněz má ranná mše slúžena býti tu v Bystřici, a kněz hodný a dobrý má k té mši s naší radú a našich erbuov volen a zjednan býti, a na ty peníze svrchudotčené týž pán a děd náš milý 9 kop platu ročního zapsal jest na zboží našem dědičném, na vseh Písečném, Ditochově a Strachotově, kterýžto plat o dotčené mši ranní naši milí a věrní měšťané Bystřičtí dobrovolně a beze všeho přinucení slíbili jsú nám svými náklady napraviti, aby mše ranná tak, jakož se svrchu píše, byla slúžena na budúcí časy.

A my Vilém svrchupsaný s svými erby i budúcími znamenavše znamenitú pilnost a stálost a snažnú vierú, jenž jsú k nám měli a ustavičně mají naši milí a věrní měšťané Bystřičtí, dali jsme jim a zvláštní milostí a mocí tohoto listu dáváme i všem jiným lidem, totižto i podruhóm, kteříž mezi nimi přebývají, mlýnům, veskám Bratrušínu a Dvořištěm, ješto k řečenému městečku Bystřici příslušejí, právo odúmrti, kterážby na nás spravedlivě spadla, v to zboží jim nižádným obyčejem ani věcí nesáhati, ani jim z toho co bráti. Než aby [měli] tu plnú svobodnost, aby to zboží odúmrtné z jednoho sirotka na druhého, z jednoho přítele na druhého spadlo, ta[k]že každý člověk obývající v Bystřici, ve mlýnech a veskách předepsaných muž své zboží mohovitě i nemohovitě, jakýmžkolivěk jménem to zboží slove, za zdravého života aneboli na smrtelné posteli dáti a odkázati, komuž bude chtíti.

A my svrchupsaný Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně oc, moji erbové i budúci slibujeme svú dobrou a čistú věru nelstivě a neporušitedlně svrchupsaným měšťanům Bystřickým s jejich obyvateli dotčenými v to nevpadati ani překázeti slovem ani skutkem; než věrně a právě v tom se zachovávati, a to na budúcí časy, což by odúmrti na nás spadlo spravedlivě, jakož se svrchu píše, sirotci a přátelé aneboli poručníci, komuž by co od toho poručeno bylo, mají moc mezi se rozdávat, rozkazovati a toho zboží jakožto svého vlastního užívati tu v Bystřici, nikam jinam na jiná panství neodnášejíc. Tomu na svědomí a na potvrzení věcí svrchupsaných my Vilém nahore-dotčený naši vlastní pečet k tomuto listu kázali jsme přivěsiti. Jenž jest dán a psán

na Pernštejně ve čtvrtek [před] slavným hodem ducha svatého, leta od narození syna božího 1476.

171.

Pertolt z Lipého dává zápisy od krále Ladislava na 800 fl. na Evančicích, od krále Jiřího na potvrzení listův na Evančice s hradem Rabšteinem zbořeným, na Litobratřice a na Nikulčice Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyš. komorníku desk a soudu práva zemsk. v Brně. Datum na Krumlově v pátek po hodu těla Božího (14. června) 1476. Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 66. Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 120.

172.

Pertolt z Lipého a Vilém z Pernšteina dávají Nosislavským právo svobodného kšaftování, však s některými výminkami.

Na Mor. Krumlově 1476, 17. června. — Arch. zem. v Brně, pam. kniha Nosislavská, fol. B. 20.

Vejpis listu na odmrť. My Perthuolt z Lipého, nejvyšší maršálek království Českého, a Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší komorník desk zemských cudy Brněnské, známo činíme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří a nebo čtúc slyšeti bude, že předstúpivše před nás rychtář, konšelé a někteří z obce Nosislavě, věrní naši milí, nás s pilnú, slušnú a pokornú prozbú prosíce, abychme jim i potomkuom i budúcím jejich k tomu svú dobrú vůli dali a listem naším toho potvrdili, aby statky své, komužby se z nich kterému zdálo, buď příteli aneb komuž kolivěk porúčeti a dáti mohli.

My k takým prozbám jejich slušným dohotivě sůce náchylni, znamenajíce také jejich škody, kteréž jsú v tyto časy od nepřátel našich i jinak brali, k nám se věrně a právě jměli a jmíti mají, z naší vzláštní milosti a příznivosti jim rychtáři, konšeluom a vši obci v Nosislavi, nynějším i budúcím, věrným našim milým, svolili sme a svolujem a k tomu tímto listem plnú moc a právo dáváme, aby oni obyvatelé Nosislavští nynější a buducí své statky, buď mnoho nebo málo, mohli a moci budou poručiti buď za sveho zdravého života aneb na smrťedlné posteli, buď příteli svému aneb komuž se z nich zdáti bude. A to poručenství a kšaft dáti se má před rychtářem a konšeli tu na dědině buď přede všemi aneb některým z konšeluov, podle obyčeje a řádu té dědiny.

S takú to ovšem výměnkú, jestliže by který z obyvateluov Nosislavských kterému přespólnímu příteli svému aneb komu jinému za zdravého života aneb na smrťedlné posteli na jinú dědinu poručil, a pán Bůh toho, kterýž statek svooj poručil, smrti neuchovalby, tehda ten přespólní, komužby ten statek poručen byl, tím statkem z té dědiny z Nosislavě nemá hnúti, ale k tomu statku do Nosislavě přistěhovati se, a tu při tom bydleti má. Také obyvatelé Nosislavští nynější ani budoucí žádných

věcí na svých erbích, na dědinách kněžím a kosteluum porúčeti nemají, kromě hovorých peněz, to mohú a moci budou poručiti a dáti kněžím aneb k kosteluum.

A my Pertuolth z Lipého oc a Vilém z Pernšteina na Helfenšteině oc svrchupsaní pro jejich nám a předkuom našim zasloužení, a aby v potomních časích oni a potomkové jejich nám i našim potomkuom tím pilněji a snažněji poslúžiti mohli, ne skrže které omýlení neboli neopatrnost, ale s dobrým a plným rozmyslem, s radú přátel našich i s naším jistým vědomím jim napřed psaným rychtári, konšeluom i všem obyvateluom v Nosislavi, věrným našim milým, nynějším i budoucím to všecko, což se píše v tomto listu, upevnili a utvrdili sme a mocí listu tohoto upevňujem a potvrzujem, chtějce prostě, aby tento list náš nyní i napotom ve všem svém položení moc i právo měl bez naší i našich erbuov a potomků všelikteraké překážky. A v tom jim nemáme, naši erbové ani naši budoucí a potomci žádnú mocí, ani kterým obyčejem sáhati na věčné časy. Tomu všemu na potvrzení, na zdržení a pro lepší jistotu i na svědomí svrchupsaných věcí své sme vlastní pečeti s naším jistým vědomím převěsiti kázali k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Krumlově v pondělí po hodu slavném těla božího, leta od narození syna božího tisícého čtyřstého sedmdesátého šestého počítajíce.

173.

Eliška z Bozkovic známo činí, že Vilém z Pernšteina na 1500 zl. uh. věnných peněz, kterěz jí dlužen byl a ona manželu svému Linhartovi z Gutšteina a na Wartmberce darovala, dal mu jistotu na papíře s visutými pečeti, a protož jej ze sumy té prázdna činí. Datum na Pernšteine, v neděli na hod narození panny Marie (8. září) 1476. Cod. Pernstein v arch. nus. král. Česk. 172. Výtah tištěn AČ. VI. 510 č. 121.

174.

List od knížete Jindřicha Minstrberského panoši Václavovi Zahrádkovi ze Zahrádky na grunty v Dřívci a Bukovině. Na Kladště 1476, 28. list. AČ. IV. 183.

175.

(t. XVIII.) List od Kateřiny Kanické z Choltic na dvoor v Klecanech.

Na Pernšteine 1477, 6. února. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 14 b; arch. měst. Brn. f. 12.

Já Kateřina z Choltic vyznávám . . . Jakož slovutný panoše Jan z Nové Vsi a z Radkova a Gedeon z Olešničky a z Moravce s jinými dobrými lidmi byli sú mi rukojmie za věno za 100 grošův dobrých stříbrných za dobré paměti nebožtíka Petra Kanického, manžela mého milého, jakož zápis jejich tý věci v sobě šíře zavíral jest, a dotčený manžel muoj nebožtík měl jest list od dobré paměti urozeného pána pana Jana z Pernšteina, nejvyššího komorníka desk a súdu práva zemského v Brně, i od jeho erbuov na sto a n[a] XX zlatých dobrých uherských k pl-

nění, i též svrchupsaný Petr Kanický, manžel muoj milý, když jest se roznemohl, jsa při rozumu a paměti dobré, těch sto a XX zlatých před dobrými lidmi odkázal jest rukojmím napředpsaným, aby jimi věno mé předepsané mně spravili.

I již já Kateřina svrchujmenovaná jsúci sama sebe dobře mocna, dobrovolně a beze všeho přinucení skrze slovuťného panoši Jana z Nové Vsi a z Radkova a Jana Kedruthu z Bystrice, ty časy purkrabí na Pernštejně, smlúvu dokonalú s urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfenštejně, najvyšším komorníkem desk a práva zemských cudy Brněnské, i s jeho erby [. . . .] takovýmto způsobem, že já Kateřina častopsaná a Matěj manžel muoj dvůr v Klecanech máme držeti k tomu vyplatice hampajs a to do našich obů životuo, a II š platu ročního pan Vilém a erbové jeho mají nám vydávati, a to rozdílně na s. Jirí přístí kopy grošův peněz drobných a na svatý Václav druhú kopy, jakož JMti zápis o tom šíře svědčí. A ty listy, kteréž sem já Kateřina předepsaná jměla na urozeného pána pana Jana z Pernšteina dobré paměti a na jeho erby a na své věno, dala jsem v moc rukojmím předepsaným, propúštějíce je mocně mocí tohoto listu z věnného svrchupsaného, a sľubuji svú dobřú čistú věřú nižádným obyčejem jich více nenapomínati na budúci časy, než tu smlúvu věrně, právě a neporušitedlně zdržeti a zachovati chci.

Na svědomí a pro lepší jistotu já Kateřina, své pečeti nemajíci, prosila sem slovuťného panoši Jiřka z Býšovce, že jest on pečeť svú místo mé k tomuto listu na svědomí přivěsil. A k tomu jsem připrosila slovuťných panoši Mikuláše Něpra z Vojslavic, Jana Děvečky z Hernšteina, Zigmunda z Rájce a z Vokarce, Mikuláše z Lišova a s Panova, Beneše Plachého z Voděrad, Filipa Bule z Pořitova, že jsú oni pečeti své na svědomí přivěsili k tomuto listu, sobě i svým erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán na Pernštejně léta od narození Syna božího tisícího čtyřystého sedmdesátého VII°, ve čtvrtek na den svatě panny Doroty.

176.

Na sjezdu Brněnském držaném 1477 v první neděli v postě (23. února) dáno panské naučení, aby sirotek Planetský od Viléma z Pernšteina dán byl hejtmanovi zemskému, kterýž sirotka toho dále opatřiti má. L. Cit. V. 31.

177.

Boček a Jan bratří z Kunstatu a z Horních Kunic měli zápisy od císaře Zigmunda na 5000 fl. uh. zapsaných na městečku Kojetíně Jiříkovi z Šternberka a z Lukova, od téhož pak Jiřka Janovi z Cimburka a z Tovačova svědčící; druhý list na 2000 fl. uh. od krále Jiřiho, kterýž připisuje ku 5000 dříve psaným císaře Zigmunda, tak aby všeho bylo 7000 fl., Jarošovi z Cimburka a na Boleslavi, kterýž opět dal je knížatům Viktorinovi, Jindřichovi a Hynkovi Minstrberským, od nich pak postoupeny byly Bočkovi a Janovi bratřím z Kunstatu,*) a tito dávají je dobřou volí Janovi Heraltovi z Kunstatu a z Plumlova. Dat. v Brně,

v outery den přenesení sv. Václava (4. března) 1477. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 430; cod. Pernst. měst. Brn. f. 140. Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 122.

*) Srv. listinu 1475, 10. dubna výše str. 189 č. 158.

178.

(e. V.) List od pana Heralta z Kunstatu panu Vilémovi [z Pernšteina], jímž se zapisuje lidi z Helfenšteinského zboží i odjinud z rukojemství vyvaditi, kteříž za p. Albrechta Kostku byli.

V Mor. Třebové 1477, před 25. květnem. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 138 b; arch. měst. Brn. f. 80 b—81.

Já Heralt z Kunstatu a s Plumlova známo činím . . . že jakož múdří a opatrní purgmistři a rady i obce měst Lipníka a Hranic, i někteří jiní lidé a poddaní urozeného pána pana Viléma z Pernšteina, nejvyššího komorníka desk a sůdu práva zemského u Brně, jsú rukojmie za urozeného pána pana Albrechta z Postupic, nejvyššího komorníka desk a sůdu práva zemského v Olomúci dobré paměti, a za věno urozené paní paní Machně z Meziříčie, kteréž jmá na zboží Helfenšteinském zapsáno, jakož pak list její věnný to v sobě šíře a světlejše svědčí a ukazuje: já Heralt svrchupsaný slíbil sem a slibuji svú dobrou a čistú věru beze všie zlé lsti panu Vilémovi z Pernšteina svrchupsanému i erbóm jeho, že měšťany a lidi jeho svrchupsané z rukojemství všech, kdež jsú koli v rukojemství zavázáni za svrchupsaného pana Albrechta, i také jestliže jsú za nebožtíka pana Voka Sovinského komu v rukojemství, ješto by ty dluhy pan Albrecht spravedlivě na smluvách, kupuje Helfenštejn, zastúpiti a zaplatiti jměl, mám a slibuji beze všie jich škody vyvaditi a vysvoboditi, a věno, kteréž svrchupsaná paní Machna na Helfenšteinském zboží zapsáno jmá, [na] jiná zboží a dědicství mé přivésti a ukázati neb penězi hotovými zaplatiti, a to od tohoto svatého Václava, kterýž po datum listu tohoto najprve přijíti jmá, úplně v roce pořád zběhlém, a v tom čase lidé páně Vilémovi svrchupsaného od paní Vokové v ničemž upomínání býti ani hynúti nejmají.

A jestliže by svrchupsaní měšťané neb lidé páně Vilémovi svrchupsaného skrze ta rukojemství které škody v tom časi [sic] vzeli, máme jim ty škody úplně a docela nahražditi [sic] a zaplatiti beze všie jich škody a všeliakých odporností a odtahuov. A my purgmistři a rady a všecky obce měst Moravské Třebové a Prostějova nynějšíe i budoucí, rukojmie a spoluslibce s svrchupsaným pánem panem Heraltem, pánem našiem milostivým, s JMtí a za JMt všickni vespolek slibujem dobrou a čistú věru naši, rukú společnie a nerozdílnú beze všie zlé lsti panu Vilémovi svrchupsanému i jeho erbóm, že jemu a lidem jeho ty všecky věci svrchupsané, jakož se svrchu píše [. . . .] jehož Bože nedaj, dáváme tímto listem plnú moc i plné právo panu Vilémovi svrchupsanému i erbóm jeho, že budú moci nás a lidi naše i naše statky i jiné všecky lidi k zboží Třebovskému a Prostějovskému příslušející stavovati v městech,

městečkách i ve vseh i na poli, a to tak dlúho a tak často, dokudž by jim a jich lidem věci svrchupsané zúplna a docela splněny a dokonány nebyly; a kteréž by koli škody měšťané a lidé svrchupsaní kterakkoli vzali, ješto by je dobrým svědomiem bez věrovánie a přísah pokázati mohli, ty škody slibujem jim penězi hotovými zaplatiti úplně a docela beze všeho zmatku pod pokutú svrchupsanú. A ktož by tento list jměl s svrchupsaného pana Viléma neb erbuov jeho s dobrou vuolí, ten má a jmit bude tuž plnú moc i též plné právo ke všem věcím svrchupsaným, jako pan Vilém neb erbové jeho svrchupsaní. Tomu všemu na potvrzenie a lepšie jistotu věcí svrchupsaných my jistec i rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastnie přivésili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Třebové Moravské před hodem svatého Ducha léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého sedmdesátého sedmého pořád čtúc.

Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 123.

179.

(CLXXXI.) Registrák, na němž jsú sepsáni dluhové na městě Lipníku.

1477, před 25. květnem. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 111.

Znamenávají se dluhové pana Voka z Sovince, někdy pána na Helfenšteině, pánóm a zemanóm i kněžím do Olomúce a měšťanóm, kteřížto dluhové jsú zapsáni na městě Lipnice, a měšťané Lipenští a všeckna obec za ty dluhy jsú rukojmie. A o ty dluhy jezdiece, posly posielajíce, utratili sme na XXX fl kromě toho, což jsú lidee stávkami proškodovali.

Item knězi Václavovi Vodičkovi k jeho olt[ář]i, počítajíc toliko hlavní penieze. Má list na IV^c zlatých.

Item kněz Václav Fik má list na Ij^c zlatých.

Item kněz Kristin Milichlag[er] má list na II^c zlatých a na XX hřiven drobných peněz.

Item panně Katerině, sestře Otíkové, I^c zlatých.

Item do putnicieho domu CLX zlatých.

Item kazateli od s. Maurici II^c zlatých.

Item kněz Wolfgang má list na I^c a XX hřiven g. širokých.

Item kněz Michal Prušák má list na I sto hřiven groší širokých.

Item abatyše od s. Jakuba má list na LXXX hřiven gr. širokých.

Item rektor na hradě XL hřiven širokých.

Item rektor s. Mauricia XXXV hřiven.

Item dominus Nicolaus Claudus I. hřiven.

Item kněžím od svatého Michala XXX hřiven drobných.

Item faráři Svatomaurickému XL hřiven drobných.

Item knězi Prokopovi I^c hřiven drobných.

Item knězi zakristianovi na hrad LXXXVI hřiven drobných.

Knězi Mikulášovi kanovníku XXX hřiven drobných.

Item knězi Thomášovi, synu městského písaře, XXXV hřiven drobných.

Item panu Kašparovi I^c hřiven drobných.

Item knězi Stankovi Uhrovi XX hřiven drobných.

Item knězi Hoblovi LXXV hřiven Víd[enských] peněz.

Item kněžím od s. Františka L ₰ peněz Víd[enských].

Item panu Bělíkovi, item panu Jaroslavovi, panu Protivcovi za úroky panně Dorotě, panu Heršovi z Příluka, panu Šatnému, panu Prockovi, panu Martinovi z Galčic, panu Prosenickému, panu Věžeckému, panu Hustopeckému, panu Ješkovi Horeckému, panu Pňovskému, knězi Václavovi Ukvaldskému, fojtu Třebovskému, panu hajtmanovi našemu, panu Pšeničkovi, Kilianovi z Olomouce, Mníškovi, Krškovi, Sýkorovi, Kunčickému, Ocáskovi, panu Zúbkovi, panně Zúbkové, paní Markové, Pohořílkovi, pannám od s. Jakuba, Škochovi, panu Václavovi Švabenskému.

180.

(CLXXVII.) Svědomie od pana Ctibora z Cimburku o jednání Hranic.

Na Thovačově 1477, 24. června. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 109.

Já Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman margrabstvie Moravského a kanclér královstvie Českého; známé činím . . . že když v Brně byli jsme čas některý, jsa při tom, když jest urozený pán Albrecht Kostka z Postupic, nebožtík, prodával zámky své Helfenštejn, Přerov a Hranice a zbuožie k nim příslušecí urozenému panu Vilémovi z Pernštejna oc, slyšal sem mezi jinú řečie, že učinil pan Vilém otázku na pana Albrechta, co jemu na Hranicích prodává? a on jemu řekl, že čtyři tisíce zlatých a tři životy. A já řekl sem k tomu: Pane Albrechte, nemáš na tom tak mnoho, neb sem já tobě neprodal, než jeden život, kterýž na tom měl sem, a tu sumu na opatu. A on mi jest řekl: Jmám, a ty pane Viléme o to starosti neměj, nebuď to tvá škoda, ale má. Potom když jsme v Lipníce byli při stupování těch zámkuov, pan Bilík Hranic jest postúpiti nechtěl, a pan Vilém vida to, řekl: Hle pane Albrechte, řekl jsi mi v Brně, že já o nic zmatkuov mieti nebudu, a tuto já již o Hranice zmatek jmám. A on jemu zase řekl: Neměj péče, pane Viléme, nebudeš o to jmieti zmatkuov žádných, toť slibuji, nebuď to škoda tvá, ale má, neb což sem já tobě řekl a s tebou smluvil, tomu dosti učiniti chci. — Tomu na svědomie svú vlastnie pečet k tomuto listu přitisknutí sem kázal. Jenž jest dán a psán na Thovačově v úterý den s. Jana Křtitele buožieho léta oc LXXVII°.

181.

Dobrá vůle daná od knížete Jindřicha Minstrberského na list zápisný v 600 ₰ gr. na vsi Libišanech panoši Václavovi ze Zahrádky. Na Hoře Kunětické 1477, 17. čce. AČ. IV. 184.

182.

Král Vladislav potvrzuje Petrovi Kdulincovi z Ostromě, hejtmanu kraje Hradeckého, **zápis krále Jiřího z dne 7. dubna 1468**, kterýmž mu postoupeny byly vesnice kláštera Opatovského Maslojedy, Račice, Benátky a Habřinky ve 2500 fl, i připisuje mu k sumě zástavní 500 fl gr. Dat. v Praze, v úterý před sv. Linhartem (4. list.) 1477. AČ. IV. 184.

183.

Král Vladislav potvrzuje listu krále Jiřího, kterýmž byl 7. října 1463 zastavil Čeňkovi Kunovi z Kunstatu ve 1500 fl. uh. Novošice ves kláštera Žďárského s příslu., témuž Čeňkovi Kunovi z Kunstatu, nejvyš. komorníku cudy Olomoucké, a synům jeho Tímovi a Jiřímu. Dat. v Praze, v pátek po sv. Linhartu (7. listop.) 1477. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 96 b; a Cod. Pernst. měst. Brn. f. 56. Výtah tištěn AČ. VI. 504 č. 70.

184.

(XIII.) List krále Vladislava, jímž knězi Jindřichovi [z Minstrberka] všech zápisuov již psaných potvrzuje, i synům jeho, kteréž má nebo mieti bude, a k prvním sumám tři tisiece kop g. připisuje a přirazuje.

V Praze 1477, 13. listopadu. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 12b.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil před nás osviecený Jindřich, vévoda Mistrberský [sic], hrabie Klatský oc, knieže a ujec náš milý, a ukáza nám některé listy a zápisy předkuov našich, králuov Českých, i také některé listy dobrých volí na ty listy a zápisy udělané, což se dotýče hradu Kunětické Hory s všemi příslušnosťmi k témuž hradu příslušnými, i také což se dotýče sboží klášteruo Opatovského a Sezemského, kteréžto věci také vypisují se v některých listech naj jasnejšieho krále Jiříeho, předka našeho šťastné paměti:

Item v jednom listu, že jakož již psaný Jindřich s osviecenými Viktorinem a Hynkem, vévodami Mistrberskými, hrabiemi Klatskými, a s bratrem svým urozeným Bočkem z Kunstatu, věrným našiem milým, vyplatili sú a podstúpili dlhuý zápisuov níže jmenovaných.

Item list zápisný najjasnejšieho pana Sigmunda, krále Českého, kterýmžt zapsal jest někdy urozeným Alšovi z Štermberka Holickému a Puothovi z Častolovi tři sta kop grošuov sumy ročnie na klášteře Opatovském ve třech tisíciech kopác groších, a druhý list opata a konventu téhož kláštera, kterýmžto se zavazuje jí psaným osobám i jich budúciem vydávati každý rok tu sumu, dokudž třmi tisící ko pami groší ta suma zase vyplacena nebude.

Item list zápisný téhož pana Sigmunda, krále Českého, kterýmžto někdy **Di višovi Bořkovi z Miletínka** a dědicóm jeho zapsal jest hrad Kunětickou Horu s **stečkem Bohdan** nice kláštera Opatovského . . .

Item list zápisný téhož krále Zigmunda, kterýmžto někdy Havlovi z Dřevenice zapsal jest vsi kláštera Opatovského, totižto Chrústov, Osek, Dubečno a Dvořiště s příslušnostmi těch vsí v šesti stech kopách groších.

Item list, kterýž již psaný král Jiří dal jest někdy Soběslavovi z Miletínka, aby tři sta kop grošuov mohl prodělati na hrad Kunětickú Horu.*)

A těch všech listuov již psaný král Jiří jest potvrdil a na již psané syny své právo jich jest přenesl, a toho suma jest osm tisícuoov a čtyři sta kop grošuov. A k tomu častopsaný král Jiří častopsaným synóm svým zapsal a zastavil městečko Sezemice s vesnicemi od Hory i s jinými toho kláštera Sezemic příslušnostmi a s vesnicemi kláštera Opatovského, kterýchžto Hradečtí v držení byli, . . . v pěti tisíciech kopách groších s tú milostí, aby oni všickni nebyli splacováni od žádného s těch sboží do jich všech živností bez jich vuole**)

Item druhý list téhož krále Jiříeho, kterýmžto častopsaným synóm svým, dědicóm i budúciem jich připsal jest a ku prvním sumám přirazil dvadecet tisíc kop grošuov peněz dobrých na již psaném hradě Kunětické Hoře a na zbožích kláštera Opatovského všech i na jiných sbožiech, kterýchžto vedle Hory Kunětické v držení jsú.***)

Item třetí list již psaného krále Jiříeho, kterýmžto zapsal a zastavil někdy Purkarthovi Gamaretovi z Žirovnice a dědicóm jeho sbožie kláštera Opatovského.. †)

Item čtvrtý list také krále Jiříeho, v kterémž se vypisuje, že někdy statečný Burian Trčka z Lípy koupil jest u statečného Alše z Rysmberka zápis svrchupsaného pana Zigmunda, praděda našeho, svědčící na zástavu vsí kláštera Opatovského na Maslojedy ves a duvor poplužný, Račice a Benátky vsi s dvorem poplužným a vsi Habřinky se všemi jich příslušnostmi v patnácti stech kopách groších; a k tomu že týž Burian puojčil již psanému králi Jiříemu dvě stú kop grošuov peněz, i připsal jemu těch dvě stě kop k sumě svrchupsané a k tomu zapsal jemu v těch dvě stú kopách summu na těch vesniciech do komory královské příslušející, jakož pak ti listové a zápisové i s listy dobrých volí na to udělanými ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavierají.

I zpravil jest nás týž Jindřich, že na dělení, když se jest dělil s bratřími svými, ti všickni listové a zápisové i se všiem sbožím svrchu psaným naň a na dědice jeho jsú přišli: i prosil jest nás, abychom jej při tom zuostaviti a toho jemu potvrditi ráčili.

My v tom znajíce jeho slušnú prosbu i také věrné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nás věrně, právě a stále, jakožto krále Českého pána svého dědičného přidržie se a nám k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám slúžiti, a znajíce také to, že on k tomu sboží i k těm zápisuom rádně jest přišel: s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú již psanému Jindřichovi a dědicóm jeho všech svrchudotčených listuov a zápisuov i s listy

dobrých volí ve všech kusiech, artikulech, članciech a klausulech, tak jako by tuto slovo od slova vepsány byly, potvrdili sme a tiemto listem potvrzujem a jě při tom zuostavujem milostivě. A k tomu z milosti naší na již psaném hradě Kunětické Hoře, na městečkách, vesniciech a konečně na všech sboží svrchupsaných připsali sme jim a tiemto listem připisujem a ku prvním sumám přirazujem tři tisiece kop grošuv širokých českých dobrých stříbrných rázu Pražského, tuto milost zvláštní témuž Jindřichovi a synóm jeho, kteréž má nebo mieti bude, činíce a dávajíce, aby oni všickni od nás i také budúciech našich králuov Českých ani od žádného jiného s již psaného hradu, městeček, sboží a vsí se všech jich příslušností splacování nebyli bez své vuole do jich všech živností. Než po smrti jich všech, když bychom my neb budúci naši králové Čestí nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, chtěli od dědicuov nebo budúciech jich již psaný hrad Kunětickú Horu s městečky, vesnicemi i s jinými sbožími vyplatiti, máme jim dáti těchto tři tisiece kop grošuv širokých českých dobrých stříbrných rázu Pražského s prvními všemi sumami, kteréž svrchudotčenými listy zapsány mají, a oni vezmúc ty všecky sumy vece a úplně, mají nám neb těm, od kohož ty sumy přijmú, již psaného hradu s městečky i se všemi jinými sbožími svrchudotčenými postúpiti a list tento s svrchudotčenými listy navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti.

A jestliže by týž Jindřich neb dědicové jeho udělali rybník na tom dole proti Bohdanči, na kterémžto jest ves řečená Piezice [sic] kláštera Opatovského, tehdy což by tiem rybníkem zatopili, mají slušně vedle řádu a obyčeje země České to, což se zatopí, zase lidem oddati.

A jestliže by kdy častopsaná sboží od nás neb budúciech našich králuov Českých nebo od těch osob, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, byla vyplacena tak a tiem obyčejem, jakož se svrchu vypisuje, proto ten rybník, kterýž by udělali na místě již psaném, má při témž Jindřichovi a dědiciech i budúciech jeho dědicky zuostati a to, což by se zatopilo tiem rybníkem. A což se za to lidem oddá, má také při těch lidech i jich budúciech dědicky zuostati. A ktož by tento list měl s již psaného Jindřicha neb dědicuov jeho dobrou volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naší královské kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek den svatého Brikei léta od narození Syna božieho tisícieho čtřístého sedmdesátého sedmého, království našeho léta sedmého.

Ad mandatum domini regis domino Czenkone de Clingsstein,
procuratore domini regis, referente.

Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 124. *) Viz listinu 1459, 20. ledna výše str. 137 č. 182.
) 1465, 5. dubna výše str. 159 č. 109. *) 1465, 23. dubna str. 160 č. 110. †) Viz 1463, 30. list. str. 151.

185.

List krále Vladislava, kterýmž potvrzuje listy Václ. Zahradkovi na ves Libišany, a k tomu připisuje mu 100 š gr. V Praze, 1477, 14 list. AČ. IV. 186.

186.

Linhart z Gutnšteina a na Watmberce kvituje Vilíma z Pernšteina z 500 š gr. širokých, kteréž na dluh půl osma sta š g. širokých byl obdržel. Dat. 1477, ve čtvrtek na sv. Barboru (4. pros.) Codex Pernst. v arch. mus. král. Česk. 167. Výtah v AČ. VI. 511 č. 125.

187.

Dorota z Wolfperga postupuje třetinu dědictví svého, kteréhož se třem sestrám po nebož. otci Zichovi z Wolfperga dostalo ve všech Selátkách a Klobúčích, sestře své vlastní paní Johance z Wolfperga. Dat. v Kroměříži ve čtvrtek sv. Vincencí (22. ledn.) 1478. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 242; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 114 b. Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 126.

188.

Vilím z Pernšteina propouští měšťanům i podruhům v Horní Bobrové a poddaným ve vsi Podolí právo odúmrtí, však s výminkou, aby zděděné neodnášeli na jiné panství.

Na Pernštejně 1478, 20. dubna. — Opis v zemsk. arch. v Brně v Bočkově sbírce č. 6759.

My Vilím z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského při Brně, s svými erby i budoucími vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtouce slyšeti bude. Seznamenavše znamenitou pilnost a snažnost a stálou víru, jenž jsou k nám měli a ustavičně mají naši milí a věrní měšťané v Horní Bobrové, dali jsme jim [z] zvláštní své milosti a mocí tohoto listu dáváme i všem jiným lidem, totiž i podruhům, kteří mezi nimi přebývají a ve vsi Podolí, mlejnům všem, ježto k řečenému městečku Horní Bobrové příslušejí, právo odúmrti, kteráž by na nás spravedlivě spadala, a v to zboží jim nížádným obyčejem ani věcí nesahati ani jim co z toho bráti. Než aby měli tu sami svobodnost, aby to zboží odúmrtné z jednoho sirotka na druhého, z jednoho přítele na druhého spadlo, tak že každý člověk obývající v Horní Bobrové a ve vsi Podolí i v mlejnech prvepsaných muž své zboží mohovité i nemohovité, jakýmž kolivěk jménem to zboží slove, za zdravého života neb na smrtné posteli dáti, odkázati, komuž budou chtíti.

My svrchu psaný Vilím z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší komorník desk zemských cudy brněnské, moji erbové i budoucí slibuji svou dobrou čistou vírou nelstivě a neporušitelně svrchu psaným měšťanům Bobrovským s jejich obyvateli do[t]čenenými vsi Podolí s mlejny nahoře jmenovanými v to zboží nevpadati, ani překázeti slovem ani skutkem, než věrně a právě v tom se zachovati, a to na budoucí časy, což by odúmrti na nás spravedlivě spadlo, jakož se svrchu píše, sirotci a přátelé, poručníci, komuž by co od koho poručeno bylo, mají moc mezi

rozkazovati a toho zboží jakožto svého vlastního užívati tu v Horní Bobrové, nikam jinam na jiná panství neodnášejíc. Tomu na svědomí a na potvrzení věcí již psaných my Vilím svrchupsaný naši vlastní pečet k tomuto listu kázali jsme přivésiti. Jenž jest dán a psán na Pernšteinské léta od narození syna božího tisícého čtyrstého sedmdesátého osmého, ten pondělí před svatým Jirím.

189.

Výpověď Jana z Pernšteina a jiných v rozepři o pastviště Blaně u vsi Dluhonic.

Na hradě Tovačové 1478, 19. května. — Cop. vid. v zemsk. arch. v Brně, Bočkova sbírka č. 7749.

Já Jan z Pernšteina a Cimburku na Tovačové, spolu zde s těmi JichMtmi pány k tomu dožádanými nížepsanými, známo činíme a vyznáváme tímto listem přede všemi, kdož jej uzří neb čtouc slyšeti budou: Jakož v letu 1462 tu neděli po hodu Těla Božího [20. čna.] pastviště, řečené Blaně, u vsi Dluhonic podle důbravy Dluhonskej a Rokytskej ležící a po břeh vody Bečvy zavřené, lidem z Dluhonic prodáno jest; jakož sou se byly staly rozepře a různice, žaloby o Blaně pastvisko, a tak jakož jest obec Rokytská před nás sou předstoupili, stížnost a žaloby sobě kladli na lidi Dluhonských, a že jim do jejich obecních pastvisek, i jakož také do hrubé blaně za Bečvon ležící bezprávně přes hranice síhají, a nemalé škody s dobytckem činívají, a tolikéž též že jim v lovení ryb, které právo tak oni od starodávna v Bečvě lapati [...], překážku činívají, mne o psaní, vysvětlení a vyjádření hranic a véjezd poníženež žádali.

A protož my níže pořád psaní na žádost urozeného pána, pana Jana z Cimburku a z Pernšteina spolu s ním na ta místa osobami svými vyjevše, a toho všeho ohledavše, jich žaloby a odpory dostatečně vyslyšavše, to všeckno vážili i taktó vypoovídáme:

Nejprv o trávnick blaně, a že nic dále ta prodaná blaně Dluhonských se nevztahuje, toliko ode vsi Dluhonic až pod doubravu Dluhonskou a Roketskou a pod Bílou hlínu a po břeh vody Bečvy sem s té strany k Roketnici; a za Bečvou pak a že na časy věčné Dluhonští dokonce nic pohledávati nemohou, toliko kde se jim od vrchnosti povolení dalo na hrubej blani za Bečvou dobytky pásti; a z kteréhožto pastviště tíž Dluhonští lidé dávali ročně do důchodův Roketských ovsá LXXXXX mír, slepic LXXXXX kusů, peněz CXIII zl. mor. XXIII gr. V d. Tolikéž též a že Roketští to právo mají, od mlejníska až po husí brod ryby v Bečvě bez všelijakej překážky lapati; a z tej řeky Bečvy povinovati sou platu do důchodův Roketnických po III zl. mor. odváděti.

I protož já svrchupsaný Jan z Pernšteina a Cimburku na svědomí rozkázal sem k tomu listu svou vlastní pečet přivésiti; a pro šerší a hodnověrnou vědomost

shlídnouce já spolu s tými pány všechny ty případnosti obojích stran, připrosil sem urozených pánuo, pana Albrechta z Lichtenburgu a na Hostýni [Hostimi], pana Zigmunda z Ludanic a na Veverí, a urozených a statečných rytířův pana Jakuba [z] Šarova na Krumsíně hofrychtěre a pana Jana z Čertoryje na Dědkovicích, a urozených vládyk pana Jana Robicarova [sic], pana Mikuláše Doupovce z Doupova, že tíž podle mne po shlídnutí těch všech věcí pečeti své k tomu svědomí přivésti rozkázali. Jenž jest dán a psán na hradě Tovačově ten úterý po sv. Žofii leta Páně tisícího štyrstého sedmdesátého osmého.

190.

(CLXXI). Spis při postupování Pernšteina, [kterýž udělán byl mezi Vilémem z Pernšteina a bratry jeho Janem a Vratislavem].

Na Pernšteine 1478, 14. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 106.

Léta od narození Syna buožíeho tisícího čtyřstého sedmdesátého osmého v středu před s. Havlem na Pernšteine urozený pan Vilém z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnské, při zstupování hradu Pernštýna bratrům svým, panu Janovi a panu Vratislavovi z Pernšteina, vzav před se list díelcí bratřím svým dotčeným i kázal jest jej a čísti dal.

A jakož v tom listu díelcím znamenitě tito artikulové stáli jsú a stojí: když by jeho mladšie bratřie k letóm přišli, že bez zmatku jich díluov jim postúpiti má, též že statku a díluov mladších starší zavésti nemá; i znaje to a je pana Jana a pana Vratislava k letóm přišlé, zprávu jest jim učinil, že otec jich urozený pan Jan z Pernšteina oc dobré paměti odemřel panu Vilémovi, panu Janovi, panu Vratislavovi a mladšiemu panu Jimramovi, bratřiem, na jich díely dluhuov sedm tisíc zlatých a čtyři sta zlatých; ale pan Vilém v těch letech, kteréž jest po otci zpravoval, tak jest o nich péci jměl, a oznámil jim, že na tu sumu na jich dva díely, totiž páně Januov a páně Vratislavuov, ještě zuostává se puol čtrnáctá sta zlatých, a ostatek sám dluhuov na bratra mladšieho podstúpil.

A jmenovitě jsú tito dluhové u těchto osob, aby pan Jan a pan Vratislav zastúpili: Item Kralickým dvě stě zlatých a XXVIII zlatých a XVI g. starých. Item Panovcovi pět set zlatých. Item Jiříčkovi z Býšovce L zlatých. Item Pacovskému sto zlatých. Item paní Perchtě sto zlatých. Pánóm Lúckým tři sta zlatých, Kanickéj sto zlatých. A byli-li by kteří listové a zápisové u těch osob páně Vilémovi, mají ve třech měsících po datum listu tohoto vypraviti a panu Vilémovi vrátiti a svými listy ty dluhy obnoviti těm osobám.

Také jakož pan Vilém od pana Jana z Pernšteina oc otce svého a jich měl jest [...], kterýmiž panu Vilémovi zavazuje syny své mladší, i sám za ně i s nimi slibuje za dluh puol sedma tisíce zlatých, kteréž pan

Vilém panu Janovi Mezříckému za Mezříčie a paní Bohunce za věno dal, jakožto šíře dielčf listové v sobě ukazují.

Na kterýžto dluh jmenovaný pan Jan a pan Vratislav zuostávají a dáti mají panu Vilémovi tři tisíce zlatých puoltřetieho sta a XVIII zlatých ode dne svatého Václava již minulého úplně ve třech letech, a list s rukojmiemi obyčejný každý na diel sumy tee panu Vilémovi udělati má, a to konečně ve třech měsiečfch listy na Helfenšteine v moc panu Vilémovi položiti mají, a sumu tu nynie do listu dokonanie mají dobrými lidmi panu Vilémovi ujistiti, a polovici druhú té sumy na sobě pan Vilém a na panu Jimramovi bratru mladším ku placenie jest pozuostavil.

Item zbuožf a dieluov jich nezahubených jim jest postúpil i listy a zápisy jim příslušné k jejich dielóm v moc jich dal, špiže, prachuov, hakovnic, špuov i jiné špiže při nich na zámku jest nechal, kromě houfnic a tarasnic, neb těch diel svuoj i mladšieho bratra vzal jest.

Item postlání na dvanádcte ložie po panu otci svém nalezl jest a s tolikéz loží jim jest zase nechal.

Item dal-li by pán Buoh dcerám páně Zigmundovým z Pernšteina dobré paměti, kteréž čtyři zuostaly, k letóm vdaným přijíti, po každé pan Vilém, pan Jan, pan Vratislav, pan Jimram, bratří svrchupsaní, společně dáti mají věna tři sta zlatých a výpravu slušnú.

Item dluhové, kteříž zuostali zmateční, ješto na pana otce jich počítali, kterýchž více nenie, než tři sta neb čtyři sta zlatých, ješto panu Vilémovi se nezdaří k placení spravedliví, ač by přišlo komu, že by který obdržán byl súdem, tehda všichni bratříe, pan Vilém, pan Jan, pan Vratislav, pan Jimram mají ten dluh spolu platiti a vyvaditi.

I majíce tyto věci pan Jan a pan Vratislav předloženy od pana Viléma bratra svého, všichny ty věci nahoře psané zavděk jsú přijali, vemšě od něho listy jim příslušné a registra každý svého oddílu, jemu děkovali jako bratru svému a jej rukama svýma dániem propustili, pravíce, že jeho nemají a nechtí z ničehuož více napomínati a že nad nimi učinil právě jako bratr jich věrný.

A při tom zstupování byli jsú urození páni pan Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman margrabstvie Moravského a kanclér královstvie Českého, pan Pertuolt z Lippého, nejvyšší maršálek královstvie Českého, pan Boček z Kunstatu a na Horních Kunicích, pan Heralt z Kunstatu a s Plumlova, pan Jan z Bietova a z Knihnic, pan Petr z Šternberka, pan Jindřich z Dúbravice, pan Jan z Kunstatu a na Buchlově, pan Jan z Lompnice a na Mezříčí, pan Jan z Lichtenburka a s Jemnice, pan Jimram, pan Zigmund z Dúbravice a z Osového, pan Jiřík z Wajtmille.

A na pamět i svědomie svrchupsaných věcí my Vilém, Jan a Vratislav naše pečeti k tomuto listu sme přitiskli, a připrosili sme urozených pánuov, pana Ctibora

z Cimburka a s Thovačova oc, pana Pertolta z Lippého oc svrchudotčených, že jsú své pečeti podle našich na svědomie k tomuto listu přitiskli.

191.

(CLXXVIII). Svědomie Radkovského a Děvečkovo, což se klenotuov první ženy nebožtíka pana Zigmunda dotýče.

Na Pernštejně 1478, 16. října — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 109.

Jan z Nové Vsi a z Radkova, Jan Děvečka z Heršteina na Crhově, Jan Kedruta z Bystřice známo činíme . . . že to dobře pamatujeme a při tom jsme byli, když urozený pán pan Vilém z Pernšteina na Helfnštejně, nejvyššie komorník cudy Brněnské, když se jest v zámek Zubrštejn uvazoval, mluvil jest s urozenú paní Elškú z Bozkovic o klenoty, dal-li jí pan Zigmund, bratr jeho nebožtík, první svej manželky paní Elšky klenoty. I odpověděla jemu paní Elška z Bozkovic, že jí nedal, než že jí řekl pan Zigmund nebožtík: Paní Elška, teď máš, ješto budeš mezi dobrými lidmi také moci odbyti a choditi. I řekl jest jí pan Vilém: Paní Elška milá, i já tobě také svěřuji těch klenotuov, že s nimi učiníš nad těmi sirotky věrně a právě, a zvláště nad pannú Bohunkú dcerú, kteréž jest s první manželkú pan Zigmund nebožtík [. . .] Tomu na svědomie pečeti naše jsme přitiskli. Jenž jest dán a psán na Pernštejně v pátek na den sv. Havla léta buožieho tisícého čtyřstého sedmdesátého osmého.

192.

Vilém Tetauer z Tetova na Zlíně a Margareta z Kazi [sic], manželka jeho, oznamují, že dali schovati k věrné ruce Vilémovi z Pernšteina 7000 zl. uh. a 13 prstenů s některými ještě jinými věcmi; z kteréž summy odjali 2500 zl. uh. a 13 prstenův, jež od V. z P. obdrželi a z čehož jej prázdna činí. Dat. na Zlíně v pondělí po sv. Lukáši evangelistu (19. října) 1478. Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. 173. Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 127.

193.

(L. XI.) List od krále Mathiáše, jimž potvrzuje všech zápisův panu Ctiborovi na zboží Tovačovské.

V Olomouci 1479, 13. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 458 b; arch. měst. Brn. f. 153 b.

My Mathiáš . . . oznamujem tímto listem všem, že k žádostivé prosbě urozeného Ctibora z Cimburgka, hajtmána margrabstvie Moravského, věrného našeho milého, ohledavši zápisuov a milostí, [kteréž] jasná kniežata králové Čestí a margrabie Moravští jeho předkuom a jemu Ctiborovi učinili a milostmi svými dali jsú, jakož list Jana margrabie Moravského, Ladislava, Jífho a Vladislava králuov Českých, listové jemu na zámek Thovačov daní a k svobodě
*ko Kralice,

kteréž někdy od Thovačova odděleno bylo, zase dáno k němu a vtěleno jest a nad zástavy dědické přidáno, jakož ti listové všichni slovo od slova sami v sobě šíře ukazují a zavírají. A protož z zvláštní naší milosti pro službu jeho Ctibora, v kteréž se nám zalíbil a v budoucích časích tím snažněji aby nám činiti mohl, s jistým naším vědomím a s zdravú radú věrných našich milých, mocí naší královskú jakožto král Český, margrabie Moravský témuž Ctiborovi, erbuom i budoucím jeho potomkuom, pánuom Thovačovským těch všech listuov, milostí, svobod a obdarování potvrzujem[e], pevníme a tvrdíme, a jej Ctibora a budoucí potomky jeho pány Thovačovské při nich zuostavujem nepohnutě a zachovati cheme a máme tak mocně, jako by ti listové slovo od slova v tento list náš se všemi punkty, klausulemi a artikuli vepsáni byli. Příkazující mocí naší královskú hajtmanu, komorníku, sudímu a jiným [úředníkům] desk a práva Moravského v Olomúci, nynějším i budoucím, aby témuž Ctiborovi všecky ty milosti a obdarování již psaných králuov i toto naše obdarování a potvrzení ve dsky zemské vepsali a vložili, když najprv dsky zemské v Olomúci otevřiny by byly, pod uvarováníem hněvu našeho nemalého. Tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán v Olomúci v pátek po s. Sixtu léta od narození božího M^oCCCC^oLXXVIII^o, království našich Uherský[ho] oc XXII° a Českého XI°.

Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 128.

194.

Hereš z Přeluka vyznává, že prodal za 200 fl. uh. dva lány role a dvě zahrady s lidmi usedlými a platnými, kteréž na něho po strýci jeho nebož. Krupsovi v Evani byly přišly, se vším přísluř. Ctiborovi z Cimburka a z Tovačova, hejtmanu markrab. Mor. a kancelíi království, a Jarošovi bratru jeho vlastnímu z Cimburka, a k věrné ruce jich Vilémovi z Pernšteina. Dat. v Prostějově v outerý den sv. Václava (28. září) 1479. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 461 b; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 151. Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 129.

195.

Štěpán z Buchova postupuje bratru svému Zbyňkovi (Zbenkovi) list a zápis kněze Jana Haze biskupa Olomouckého na ves Ještbořice se dvorem i se vším příslušenstvím, někdy otcí jich Mikulášovi z Buchova [v] 600 fl. gr. učiněný. Dat. 1479 ve čtvrtek po sv. Tomáši apoštolu (23. pros.) Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 30. Výtah tištěn AČ. VI. 511 č. 130. (Srv. listinu ze 7. čce 1441 výše str. 105 č. 49).

196.

Při učiněném l. 1480 zřízení mezi pány moravskými, kterak v stolicích seděti mají, naznamenán po pravé ruce kněze biskupa a hejtmana zemského jako druhý pán: Vilém z Pernšteina. Brandl LCit. V. 37.

Na sjezdu v Olomouci při svátku Tří králův (6. ledna) 1480 nalezeno mezi panem Markvartem a Vilémem z Pernšteina v příčině Semic. LCit. V. 40 č. 226.

197.

Mezi pány v Olomouci shromážděnými při ohledávání nálezů byl Vilém z Pernšteina, omorník Brněnský. Při neděli Reminiscere (27. ún.) 1480. LCit. V. 41.

Učiněn nález mezi Vilémem z Pernšteina a Heraltem z Kunštátu v příčině sirotka. Lat. ut sup. LC. V. 42.

198.

I. III.) List zprávní na Helfnšteinské zboží od pana Heralta z Kunstatu panu Vilémovi z Pernšteina.

V Olomúci 1480, 4. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 136 b; arch. měst. Brn. f. 79 b—80; vytrž. list. v arch. mus. Brn. č. 85.

Já Heralt z Kunstatu a s Plumlova vyznávám . . . že jakož nebožtík pan Vok Sovince dobré paměti ujec muoj milý s syny s svými byl jest prodal nebožtíku panu Albrechtovi Kostkovi z Postupic dobré paměti ku pravému dědicství své lastnie panství a dědictvie hrad Helfnštejn, město Lipník, mlýn pod Lipníkem na lečvě a vsi dolepané: Osek, Podolšie, Loučku, Újezd, Vladici, což slušie k Helfnšteinu, Slavkov, Zanosov [Ranošov], Kozlov, Vykleky a Lazníky, také což k Helfnšteinu slušie, Staniměřice, Trnávku, Horku nad Lipníkem, Újezd Volavý, Týn, Lhotu, Plinsko, Soběchlehy, Radotín, Medčice [Něčice] Hornie, Medčice Dolní, Opatovice, Imotín, Rakové, Paryšovice, Črnotín, Simřě, krom toho, což tu Petr držie, Valšovic[e], uol Zbrašova, Ústí a před Hranicemi, což k Helfnšteinu slušie, a Hlízov,*) s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranů i neoranů, s dvory, s robotami, s činžemi, s poplatky i se všemi užitky, s horami, s údoly, s lesy, s háji, s chrastmi, s chramami, s lukami, s řekami, s vodami tekutými i netekutými, s pastvami, s pastišťemi, s rybníky, s rybníštěmi, s mlýny, s potoky, s břehy, s stavy, s zahradami, s štěpnicemi, s haltěři, s kostelními podacími, s mezemi, s hranicemi, s lovištěmi tačnými i neptačnými i s zvířecími i se všiem jiným příslušenstviem, což k hradu Helfnšteinskému a k tomu Helfnšteinskému zboží od staradávna příslušalo a příslušie, k jakož to zboží v svých mezích a hranicích záležie a jest zamezeno a tak jakož již pan Vok i s syny svými to sami drželi a požívali, nic sobě ani svým erbóm ani svým budúcím práva, panství, ani kterého vlastenství na tom zboží nezahovávajíce ani pozůstavujíce, než to jsou všecko prodali panu Albrechtovi Kostkovi svrchupsanému oc za třidceti tisíc zlatých uherských dobrých červených rázu remnického se lvy a váhy dobré a spravedlivé, krom jednoho zlatého; kteréžto até svrchupsané pan Vok nahoře psaný i s syny svými od již psaného pana Albrechta dali hotové a zaplacené úplně a docela, jakož pak též pan Vok svrchupsaný s syny svými na ta svrchujmenovaná zboží list zprávní panu Albrechtovi Kostkovi svrchupsanému podle obyčeje země této udělal jest, jakož pak též páně Vokov

zprávní list to všecko v sobě šíře a světleji oznamuje a zavírá. Kterýžto zprávní svrchupsaný list i své všecko právo, kteréž jest na tom zprávním listu jměl, též pan Albrecht svrchupsaný dal jest i s svú dobrou vůlí urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina oc.**)

Ale že pan Vok svrchupsaný i s svými syny i s některými rukojmími, kteříž sú byli zpráve zboží Helfnšteinského, zemřeli jsú, i rozkázáno jest a nalezeno pány mně Heraltovi nahoře psanému jakožto nápadníku statku pánuov Sovinských, ujcuv mých, kteréž podle poručenství na mne po jich smrti spravedlivě jest přišlo, abych já panu Vilémovi svrchupsanému na zboží Helfnšteinském list zprávní udělal:

A protož já svrchupsaný Heralt, jistec a první zpráve těchto všech nahoře i dole psaných věcí, a my Pertult z Lippého a na Krumlově, nejvyššie maršálek království Českého, Albrecht staršie z Šternberka a s Lúkova, Oldřich z Bozkovic a na Cimburce, Jan z Lompnice a na Mezřície, Václav Bařický z Morkovic a na Mičovicích, Křištofor z Pieničina a s Drahanovic, rukojmie a spravedliví zpráve s ním s svrchupsaným panem Heraltem a zaň všickni vespolek slibujem naši čistú dobrou věru, rukú společnie a nerozdílnú beze vsie zlé lsti i forteluov, všeliakých výmluv a nesnázi i beze všeho zmatku svrchupsanému panu Vilémovi a jeho erbóm, kupitelóm našiem, to jisté zboží Helfnšteinské, tak jakož se svrchu píše, se všiem příslušenstvíem na prvniem sněmu panském . . . ve desky zemské vložití. Pakli bychom toho neučinili . . . ležení do města Olomúce . . . Tomu všemu na potvrzení a jistost my jistec a rukojmie svrchupsaní naše vlastnie pečeti s našiem jistým vědomiem přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Olomúci v sobotu den svatého Václava Přenesenie, léta od narození Syna božieho tisícého čtyřistého osmdesátého počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 131. — Jan Heralt z Kunstatu vložil Vilémovi z Pernšteina hrad Helfnštejn s městem Lipníkem do desk Olomouckých při soudu zemském dne 24. června 1480 konaném; téhož pak dne vepsal do těchže desk Jindřich z Sovince odpor proti takovému vkladu zboží Helfnšteinského tímto slovy: „Jindřich z Sovince odpor činím proti tomu zboží Helfnšteinskému, ježto pan Heralt vkládá panu Vilémovi z Pernšteinu, že jsem slíbil za nebožička pana Voka strýce svého, a to jest základ muoj panu Protivcovi staršímu“. Desky Olom. kv. 12. v Brně.

*) Tato místní jména s některými rozdíly čtou se též v listině ze 6. května 1467 výše str. 164 č. 117.

***) Viz listinu z r. 1475, 22. dubna výše str. 190 č. 159.

199.

(con. XXVII). List krále Matiaše, jímž potvrzuje zápisuov na Hranice, a k tomu přidává život panu Vilémovi z Pernšteina a náklady na stavenie, kteréž by naložil.

V Budíně 1480, 23. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 155 b; arch. měst. Brn. f. 90 b—91; vytrž. list. v mus. Brn. č. 90.

My Matiaš . . . jakož město Hranice v markrabství našem Moravském ležící se všiem zbožiem k tomu příslušejícím od kláštera Hradišckého blíž Olomúce zastaveno

jest před některými časy od opatuv a konventa téhož kláštera, jakož pak zápisové od nich na to vyšli šíře v sobě to ukazují; i prosil jest nás urozený Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší komorník cudy Brněnské, věrný náš milý, abychom jemu těch zápisuov i jiných všech, kteréž na to má od zástavních pánuov již jmenovaného města, zvláště jemu těch zápisuov i jiných všech, kteréž na to jmá od urozeného Albrechta z Postupic, milostivě potvrditi a utvrditi ráčili. My vzhlédše na jeho věrnú a pilnú službu i také slušnú prosbu, a aby on tím náchylnější a povolnější k službě naše mohl býti, těch všech zápisuov na to vyšlých od kohožkolivěk a kterakolivěk ti jmenování mohú býti, kteréž on na to jmá, se všiem spravedlivým právem potvrdili jsme jemu, a tímto našiem listem jakožto král Český a markrabie Moravský potvrzujem a znovu utvrzujem ve všech kusích, punktích i artikulech, tak jakož ti zápisní listové v sobě ukazujie, nic jináče, než jako by ti zápisové každý slovo od slova v tomto našem listu psání byli. A nad to nade všecko pro jeho pilné a povolné služby, kteréž nám činil jest a na budúci časy povinen bude činiti nám a budúci našiem markrabím Moravským, [z] zvláštní milost[i] naši jemu přidali jsme a tímto listem přidáváme na tom zbožie jakožto na komoře naše jeho život, i k tomuto jestliže by cokolivěk naložil na stavenie zámku toho neboli na opravovanie toho zbožie, co by slušně uznáno bylo, tehdy chtěli-li by to budúci opatové k tomu klášteru od něho neboli potomkuov jeho zase vyplatiti po jeho smrti, tehdy svrchupsanému Vilémovi neboli potomkóm jeho budú a mají ten náklad, sumy hlavní, kteráž na tom zbožie zapsána jest, zaplatiti a položiti beze všech odporuov a všeliaké překážky naší a potomkuov a všech poddaných našiech. K tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Jenž jest dán a psán v Budíně ve čtvrtek před květnú nedělí, léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřistého osmdesátého, království našiech Uherského léta dvamecetemého a Českého jedenáctého.

De commissione domini regis.

Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 132 a č. 133.

200.

(LIX). List od krále Mathiáše na Cimburk panu Vilémovi z Pernšteina.

V Budíně 1480, 23. března. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. fol. 46 b.

My Mathiáš . . . známo činíme tiemto listem všem vespolek, že my znamenavše věrnú a pilnú službu urozeného Viléma z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyššieho komorníka cudy Brněnské, věrného nám milého, kterýž jest nám činil tyto všecky časy a na budúci časy činiti může nám i budúciem markrabím Moravským, a aby služby své od nás naši vděčnost [mieti] mohl a tiem povolnější k naší službě byl, dali jsme a zapsali jemu a jeho erbóm a budúci zámek náš Cimburk, kterýž

k našemu markrabství přísluší, s městečkem Koryčany, s kostelním podacím i s těmi vsi a dědinami, kteréž k němu od staradávna příslušely, totižto Leskovce, Černíkovice s dvorem, a se třemi rybníky v Stupově, s mlýny, s lesy, s horami, s doly, s hony, mezemi, s hranicemi, s lukami, s rolími, s pastvami, s plným právem, s sůdy, s vinami i s jinými duochody a požitky, činžemi i jinými duochody a požitky, jakž by kolivěk jmenovány býti mohly, nic ovšem nevynímajíc, a mocí tohoto listu dáváme a na tom zapisujem tisíce kop a sedm set kop groší českých ku pravému jmění, držení a ku požívání, tak aby již jmenovaný Vilém toho požívati mohl beze vsie naší a potomkuov i poddaných našich překážky dotud, dokudž bychom my nebo budící margrabie Moravští jemu a jeho budoucím erbóm svrchupsanej sumy nedali a docela nezaplatili. A kto by tento list náš měl s svrchupsaného Viléma neb jeho erbuv dobrú vůlí, ten má a mieti bude k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, plnú moc a právo, jako on Vilém svrchudotčený neb erbové jeho. K tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Jenž jest dán a psán v Budíně ve čtvrtek před květnú nedělí léta od narození Syna božieho tisícého čtrstého osmdesátého, království našich Uherského léta dvamectdctého a Českého jedenáctého.

Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 133.

201.

Zápis z desk trhových království Českého (Primo Andreae J. 12), kterýmž přiznali se Jan ml. a Jan ml. bratří z Dobřenic, že prodali dědinu v Pěčici Jindřichovi staršímu knížeti Minstrberakému. 1480, 20. dubna. Cod. Pernst. mus. kr. Č. f. 22. Tištěno Emlerem v Reliq. II. 381.

202.

Zápis o zasednutí sněmu zemského v Olomouci v sobotu den sv. Jana Křt. (24. června) 1480, kdež po vjětu přítomných pánů, (mezi nimi Vilém z Pernšteina jako nejv. komorník cudy Brněnské), vepsáno jest zřízení, které se stalo v Brně 1480 v pondělí před Narozením matky Boží (4. září, spíš 1479, 6. září) za přítomnosti kr. Matyáše, s radou předních pánův moravských, (mezi nimi Vilém z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnské), o přednosti starých rodů panských. Z desk Olomouckých č. 12 str. 1 tištěno Šemberou v Čas. Č. Musea 1846 str. 164—168, Palackým v AČ. V. 399—402; z desk Brněnských č. 11 str. 1 místy šplachy v Demuthově Gesch. d. mähr. Landtafel str. 74—77, též v Brandlově Knize Tovačovské kap. 56—60.

Zápis v chvojích deskách kladou to zřízení k pondělí před Narozením matky boží (4. září) 1480. Ještě více zápis do desk Olomouckých stal se již v sobotu den sv. Jana Křt. (24. června) 1480 (viz Čas. Č. Mus. 1866 str. 166 kolle), a dle jiných svědectví král Matyáš ve dnech 28. srpna až 6. září 1479 zdržoval se v Brně, kde z září 1479 nacházel se v ležení vojenském u řeky Dravy, soudí z toho Palacký v Děj. V. a. 207 pozn. 169, to mělo se státi se v Brně 6. září 1479, a roku potomního 1480 bylo zapisováno do desk.

203.

Jan Šelický z Dobré Vody postupuje zboží své v Stichovicích, kteréž má od panašeti Marciána ze Hřtí le a z Benice, Zdeňkovi z [S]tichovic služebníku svému a otcí jeho Václavkovi

i bratru jeho Azariášovi. Dat. v Bystřici, v úterý den sv. Jakuba (25. července) 1480. Cod. Pernst. Franti. mus. v Brně f. 261; cod. Pernst. m. Brn. f. 121 b. Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 134.

204.

Jindřich Šašek z Rakových vyznává, že věno 52 hřivny gr. širokých Anny manželky Jana Kropáče, kteréž měla na vsi Podhájí s platem i se vším příslušenstvím, a jež po smrti její spadlo na krále Jiřího, od téhož pak jemu dáno bylo, postupuje Heraltovi z Kunstatu a z Plumlova. Dat. v Krumlově (Mor.) 1480, v úterý v ochtáb matky Boží nanebevzetí (22. srpna). Cod. Pernst. Františkova mus. v Brně f. 241; v arch. m. Brn. f. 114. Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 135.

205.

Jan Rúsek z Křtčovic fojt Hranický vyznává, že prodal dva lány role od fojstvi Hranického s rybníčky, s chrastmi Vilémovi z Pernšteina za 210 fl. uh., kteréž mu se vším příslu. přiděduje a přivlastňuje. Dat. v Hranicích v outerý před sv. Bartolomějem (22. srp.) 1480. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 164; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 97. Výtah AČ. VI. 512 č. 136.

206.

Zápis o zasednutí sněmu obecného, držaného v Brně.

V Brně 1480, 7. září. — D. Brn. č. 11. f. 1.

Anno Domini M^oCCCC^o octuagesimo in primo colloquio ciuitatis Brunensis, quod celebratum est profesto Natiuitatis Marie [7. Sept.] in presencia dominorum baronum inferius notatorum, videlicet reuerendissimi in Cristo patris et domini domini Prothasii episcopi Olomucensis, domini Cztibori de Cimburg et Thowaczow, capitanei marchionatus Morauię, domini Wilhelmi de Pernstain, supremi camerarii cude Brunensis, domini Wenceslai de Ludanicz, supremi cudarii czude Brunensis, et famosi Thobie de Monte Gigantis, protonotarii tabularum marchionatus Morauię, domini Pertoldi de Lippa, domini Wenceslai de Bozkowicz, supremi camerarii czude Olomucensis, domini Markwardi de Lompnicza, domini Boczkonis senioris de Cunstat, domini Hinkonis de Waldsstayn alias de Zelowicz, domini Vlrici de Bozkowicz, domini Henrici de Sowinecz, domini Johannis dicti Sirotek de Lichtenburk, domini Johannis Boczkonis iunioris de Cunstat, domini Johannis de Lompnicza, domini Johannis de Sowinecz, domini Hynkonis de Ludanicz; illi omnes domini barones a dextris domini capitanei consederunt.

A sinistris vero hi: dominus Herrich de Lichtenburg, dominus Hinko de Waldsstain alias de Brtnica, dominus Albertus senior de Ssternberk, dominus Karolus iunior de Wlassim, dominus Erhardus de Cunstat, dominus Albertus de Bozkowicz, dominus Putha de Lichtenburk, dominus Gimram de Dubrawicza, dominus Putha de Sowinecz, dominus Georgius Tunkl de Brniczko senior, dominus Georgius de Waitmille.

Po tomto seznamu sněmovníků z panstva vepsáno jest v deskách Brněnských zřízení o přednostech rodův, zpomenuť výše str. 214 č. 202. Podobný seznam pánů sněmovavších v Olomouci 24. června 1480 jest tištěn v Čas. Č. Mus. 1846, 554—5; pročež ho zde neotiskujeme. Jiné seznamy panstva moravského, zase jícího na soudě r. 1480, kdež mnoho si dávali záležeti na pořádku dle přednosti, tištěny jsou Brandlem v Páhoných V. 37, 49.

207.

(h. VIII). Svědomí o cestu mezi Bedihoštěm a Hrubčicí od Čihovského blata, že ta cesta prv nebývala.

1480, 14. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. 472 b; arch. měst. Brn. f. 161.

My purgmistr a radda města Prostějova oznamujem, . . . že přistúpivši před nás opatrní a víry hodní lidé starožitní z Hrubčic, z nichžto někteří pomnějí od markrabiny války, jmieni Niklas, Jakub, Vitonský, Martin Šubrada, Daniel, Matěj Hrubecký a Václav Široček i jiní, vyznali jsú všichni jednotajně před námi, že jim to dobře svědomo jest, jakož nyní udělána jest cesta od Čihovského*) blata mezi Bedihoštěm a Hrubčicemi, že tu nikdy jindy před časy za jich paměti cesty nebývalo. Druhé jsú vyznali tíž lidé, že když jsú Kraličané neb odjinud lidé jezdili mimo Hrubčice a přes Hrubecké blato mezi okna a struhy na Čihovskou stranu, a seno séci chtěli, že sú jim vždycky Čihovští toho bránili; a když potom po časích opět Hrubečští na témž blatě sena séci se pokusili a něco drahně byli nasekli, že jim pán jejich, ty časy urozený pán pan Jiřík Strážnický, to seno posečené na Plumlov pobratí kázal, a vždycky toho blata bránil. Tak sú před námi svrchupsaní lidé pod přísahú vyznali, že to jináče není, a že by to ústně také i jinde vyznati chtěli, když by toho potřebí bylo. A my tomu na svědomí pečet města našeho svrchupsaného dali jsme přitisknutí k tomuto listu. Jenž jest dán léta oc M^oCCCC^oLXXX^o, den s. kříže Povýšení ve čtvrtek.

*) Někdejší ves Čihovice slove nyní Čechovice. Volného Topogr. kr. Olom. 773.

208.

(h. VIII). List o[d] pana Jana Bočka, jímž se zavazuje panu Janovi Heraltovi, všecky listy a zápisy na zboží Kojetínské položiti a ve všem zastávati, ač by jej kto nařkl kterým právem. V Brně 1480, 24. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 431; arch. měst. Brn. f. 140 b—141.

Já Jan Boček z Kunstatu a na Buchlově známý činím . . . že jakož sem prodal zboží Kojetínské se všiem jeho příslušenstviem urozenému pánu panu Janovi Heraltovi z Kunstatu a s Plumlova i jeho erbuom i jeho věrným rukám, jakož pak ten list, kterýž jsem témuž panu Janovi Heraltovi prvé na se udělal, to v sobě šíře světlejie oznamuje a zavírá, témuž panu Janovi Heraltovi svrchupsanému od datum listu tohoto do svatého Jiří najprv příštího všecky listy hlavní i zápisy, kteréž na to svrchupsané zboží svědčie, i s dobrými vuolemi podle všie dostatečnosti, jakož ta potřeba káže, v jeho moc dáti a položiti jmáme neb jeho věrných ruk. A jestliže

by ktožkolivěk na to svrchupsané zboží sáhnúti právem a je v čem nařiekati chtěl, já Jan Boček svrchupsaný sľubuji svrchujmenovaného pana Jana Heralta, erby jeho i jeho věrné ruky svrchupsané v tom zastúpiti, za ně odpovídati tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo, takže svrchupsaný pan Jan Heralt, erbové i věrné ruky jeho škody žádné v tom jmíti nejmají; ač by pak které škody skrze které narčenie zboží svrchupsaného kterakkoli vzali, ty všecky škody já Jan Boček svrchupsaný sľubuji jim kupitelóm mým svrchupsaným nahraditi a penězi hotovými úplně a docela zaplatiti bez všech odtahuov a všeliakých omluv, nesnázi i zmatkuov.

A my Pertolt z Lippého, najvyššie maršálek královstvie Českého, Boček z Kunstatu a z Horních Kunic, Mikuláš z Vojslavic a na Veselí, Matěj z Náchodu a z Březníka, Ludvík z Tavíkovíc, Zigmund z Mirova a z Okarce, rukojmie a spolu-sľibce s ním s svrchupsaným panem Janem Bočkem a zaň i za jeho erby, sľubujem všickni vespolek naší dobrou a čistú věru, rukú společní a nerozdílnú beze všie zlé lsti kupitelóm našiem svrchupsaným, že jim ty všecky věci svrchupsané věrně a právě a docela zdržány a dokonány budú tak, jakož se svrchu píše, beze všeho zmatku. Pakli by se to nestalo a nedokonalo na všem nebo na díle, tak jakož se svrchu píše, jehož pán Buoh ostřiez, lezenie obyčejné v městě Olomúci nebo v Prostějově. A v témž listu se dobrá vůle vypisuje. Jenž jest dán a psán v Brně léta božieho tisícého čtyřístého osmdesátého tu neděli před s. Václavem.

Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 137.

209.

Při púhonu Zigmunda z Mirova na Jindřicha Pénici z Lazuov z 500 fl. jmenován poručníkem Vilém z Pernšteina. 1480, 17. list. v Olomúci. LCit. VI. 7.

210.

Na sjezdu v Brně při púhonech Ctibora z Cimburka na Štěpána z Lomnice ze 3000 hř ; na Jana Kropáče z Nevědomí z 5000 fl. uh.; na téhož ze 2000 fl. uh. byl poručníkem Vilém z Pernšteina. 1480, 24. Nov. LCit. V. 267, 268.

211.

Zigmund z Vojslavic dává právo své na dva lány bez čtvrti v Krasonicích Janovi z Lomnice.

V Meziříčí 1480, 24. listop. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 296.

Já Zigmund z Vojslavic vyznávám tímto listem přede všemi, kdož jej uzří neb čtúc slyšeti budú: Jakož najjasnější knieže a pán pan Ladislav král Uherský, Český a markrabě Moravský oc slavné paměti ráčil mi své právo dáti, kteréž na JKMt spadlo po smrti Stanka z Krasonic a Jitky manželky jeho, dva lány bez čtvrti tu v Krasonicích, jakož o tom šíře se vypisuje v jeho královském listu; za [čtí: na] kte-

réžto dánie jeho královské a své právo dal sem a mocí tohoto listu dávám i na tento list královský dobrovolně svú dobrou vůli urozenému pánu Janovi z Lomnic a z Meziříčí a jeho erbóm, tak aby svrchupsaný pan Jan a jeho erbové měli tu plnou moc a též plné právo k těm dvě[ma] lanoma bez čtvrti tu v Krasonicích i k tomu dání královskému svrchupsanému, jakož sem já svrchupsaný Zikmund mě Tomu na potvrzení a pro lepší svědomie svú sem vlastní pečeť přivěsil k tomuto listu; a připrosil sem urozeného pána pana Vratislava z Pernšteina, a slovatný panošie Václava Něpra z Voslavic [sic], Jana z Heraltic, Mikuláše Kalinu z Skál Václava z Porostlé a Čenka ze Zvole, že jsú tomu na svědomie své vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu, sobě i svým erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán v Mezeříčí léta Božieho tisícého čtyřstého osmdesátého ten pátek před svatú Katerinú

212.

Markýta z Vranova pohání Viléma z Pernšteina a z Lipníka, že jí v požitky zboží jejího, manželem jejím Janem z Pernšteina jí daného, v Jakubovicích, v Křižanově, v Kundratovicích sáhl a je bral. Dat. v Olomúci 1480, fer. VI. p. f. s. Andreae ap. [1. pros.] LCit. IV. 17.

213.

1480, 1. pros. Při púhonu Martina Věrného z Přerova na Čenka z Pulic a z Čelchovic ze 300 hř. gr. stí. jmenován poručníkem Vilém z Pernšteina, nejv. komorník desk a cudy Brněnské. Brandlovy LCit. VI. 19. — Rovněž tak kdež Jan z Petřvaldu a Mikuláš z Kateřinic pohání Jana Pňovského z Sovince z 5000 fl. uh; LC. VI. 21. — Též při púhonu Ctibora z Cimburka a z Tovačova, hejtmána markr. Mor., na Čenka Kuželíka z Žeravic z 600 fl. LC. VI. 24. — Při púhonech Ctib. z Cimburka na pány Zbynka, Jaroslava, Ctibora bratří z Landšteina, že se uvázali v hrad Buchlov a že sestru svou paní Alžbětu z Landšteina ze země vdali, LC. VI. 25.

1480, 2. pros. Rovněž Vilém z Pernšteina jmenován poručníkem při púhonech Jana Heralta z Kunštátu na Jakuba z Šárova o odstrčení od trhu; na Jiřika Tunkle z Brněnska 1200 fl; na Beneše a Ludvíka bratří z Waitmile o 20 hř. platu v Opatovicích; a na Pi z Lichtenburka z 600 hř. LC. VI. 37, 38. — Při púhonech Jana Heralta z Kunštátu Štěpána Krocara z Leotakher ze 3000 fl. uh; na Matěje z Bizhradce a z Chuděchrom ze 3 fl. uh., a na Ctibora z Cimburka z půl páta tisíce zl. uh. LC. VI. 38 a 39.

1480, 15. pros. Opět při púhonech Jana Heralta z Kunštátu na Štěpána Krocara z Leotakher ze 300 fl. uh., na Jana Kunu z Kunštátu ze 200 fl. uh; na Jana Bořitu z stfice ze 1700 fl.; na Matúše z Nákla a z Lovčiček z 200 fl.; na Kryštofora z Pěněna fl.; na Matěje z Bizhradce z 1000 fl. uh.; na téhož ze 2000 fl.; a opět na téhož ze 1000 fl. uh.; na Krocara z Leotakar ze 3000 fl. uh.; na Kunku z Cimburka ze 100 fl. LC. VI. 72. — Při púhonech Jana Heralta z Kunštátu na obec měs. Mohelnice ze 100 hř.; na Perničku z Onic z 1000 fl. uh.; na Bohuslava z Kokor z 500 fl. uh. LC. VI. 81, Při púhonu Albrechta z Šternberka na Ctibora z Cimburka v příčině správy na Hořovicích zboží. LC. VI. 84.

214.

Kněz Václav oltárník a zakristán kostela Olomouckého pohání Viléma z Pernšteina a na Helfenšteině ze 400 zl. uh. Dat. v Olomúci fer. VI p. f. s. Luciae (15. pros.) LCit. VI. 66.

215.

(ter. XXVIII.) List kr. Vladislava, jimž listuov na Hranice potvrzuje p. Vilémovi z Pernšteina. V Praze 1480, 20. pros. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 156. b; arch. měst. Brn. f. 91; vytrž. l. v mus. Brn. č. 91.*

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že ukázání jsou nám tři listové, jeden kněze Jiříka někdy opata kláštera Hradišckého svatého Štěpána řádu Premonstratského blíž Olomúce a konventu všeho téhož kláštera, s visutými pečetmi na pergameně téhož opata a konventu, kterýmžto zapisují osm set a čtrnácte hřiven grošuv širokých rázu Pražského a čísla moravského na městě Hranicích téhož kláštera i na jiných příslušnostech k těmž městu příslušejících urozenému Ctiborovi z Cimburka, té míry hofrychtěří markrabství Moravského, erbóm a budícím jeho osm set za dluh a XIII hřiven za náklad rybníka Polomského, kromě berně, když by zavolána byla v zemi, a také k tomu aby jim od téhož Ctibora, erbuov a budících jeho osmdesáte kop grošuv peněz obecně berných každý rok s téhož města vydáváno bylo, to obě jsou sobě pozůstavili k těmž klášteru.

Ukázán jest nám také druhý list najjasnějšího krále Jiříeho, předka našeho šťastné paměti, kterýmžto k svrchu dotčenému zápisu povolenie dává.

A ten list jest nám také ukázán jmenovaného opata a konventu, kterýmžto zapisují dva tisíce zlatých uherských urozenému někdy Albrechtovi Kostkovi z Postupic do jeho a druhého života jeho na již psaném městě Hranicích, a k tomu těch osmdesáte kop grošuv aby nevydávali těmž opatu a konventu do těch dvou životuov a dokudž by jim tato suma, to jest dva tisíce zlatých, s prvními osmi sty a XIIIti hřivnami vcele a zúplna zaplacena nebyla od téhož opata a konventu; a to proto, že jest též opat a konvent učinil, že též Albrecht zastúpil jest je u slovutného Vanka Šatného v těch dvou tisícech zlatých uherských, jesto jemu dlužni byli za to, jesto [sic] jim Hrádku postúpil; jakož pak ti všichni listové ty věci šíře a světlejie držie a zavírají.

Zpraveni jsme, že ti všichni tři listové přišli jsou i s městečkem Hranicemi v moc urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššího komorníka cudy Brněnské, věrného našeho milého, když jest Helfnštein kúpil od již psaného Albrechta. I prošení jsme jménem téhož Viléma, abychom jemu a dědicóm jeho těch listuov potvrditi ráčili: my hledíce k službám věrným téhož Viléma, kteréž nám činil, činie a potom tiem lépe aby mohl a jměl činiti, s dobrým rozmyslem a [radú] věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský těmž Vilémovi a dědicóm jeho svrchudot-

čených tří listuov ve všech kusích, člancích, artikulech, tak jako by slovo od slova tuto vepsáni byli, potvrdili jsme a tímto listem potvrzujem, všecko právo těmi listy svědčící na téhož Viléma a dědice jeho tímto listem převodíce a přenášejíce, ta aby oni již psané město Hranice s jeho příslušenstviem jměli, drželi a jeho požíva bez naše a budúcích králuov Českých a markrabie Moravských i všech jiných lidí všeliké překážky, avšak tak a vedle toho, jakož se svrchudotčenými listy vypisuj e a dokud se jim vedle těch listuov dosti nestane. A kdož by tento list jměl s jím z psaného Viléma neb dědicuov jeho dobrou vůlí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královsk ú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu u vigiljí svatého Thomáše apoštola božieho, léta božieho tisícého čtyřístého osmdesátého, královstvie našeho lét a desátého oc. Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 138.

216.

Ctibor Obešlák z Lipultovic a z Veselíčka prodal svůj dvůr dědičný, kterýž měl od Ctibora z Cimburka a z Tovačova, Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejv. komorníku cudy Brněnské, za 200 zl. uh. Dat. v Olomúci 1480. Cod. Pernst. v arch. Frant. mus. v Brně f. 163; cod. Pernst. měst. Brn. f. 95 b—96; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 101. Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 139.

217.

Při soudu zemském držaném v Brně l. 1480 učiněn vklad do desk, kterýmž Šabart z Rudolce přijal (13. srpna) manželku svou Elišku z Krivého na tvrz Rudolec a vsi k ní příslušné, čehož poslem ke deskám byli Vilém z Pernšteina a Boček starší z Kunstatu.

Při vkladu, kterýmž Machna z Chruděchrom a z Přeckova, vdova po Pavlovi Přeckovském, přijala na pravý spolek dceru svou Dorotu na 60 fl. gr. věna svého zapsaného na Přeckové, byl Vilém z Pernšteina poslem vedle Jana z Lomnice.

Při vkladu Jana Bočka z Kunštátu, kterýmž zapisuje manželce své Kunce z Pernšteina 2000 zl. věna jejího na Valeckém zboží, byl příjemcem Vilém z Pernšteina. D. Brn. kv. č. 11.

218.

Vklady do desk učiněné na soudu zemském držaném v Brně l. 1480.

1480. — D. Brn. kv. č. 11. f. 4.

a) Pertolt z Lipého činí Viléma z Pernšteina mocným poručníkem statku i dětí svých.

Pertuolt z Lipého Viléma z Pernšteina činí mocného poručníka všeho statku svého i dětí svých, a jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval a dětí jeho, aby ten statek a zboží jeho naň na Viléma bez zmatku všecken spadl mocně; než vyminuje do tří tisíc zlatých, jestliže by co do těch tří tisíc zlatých služebníkům svým rozkázal, to aby Vilém již psaný jim dal a naplnil.

b) Pertolt z Lipého manželce své Alžbětě z Kravař vkládá ve dsky městečko Hostěradice s příslušenstvím.

Pertuolt z Lipého vkládám Alžbětě z Kravař, manželce své vlastní, Hostěradice městečko své se vším příslušenstvím i s rybníkem takovou měrú: což její věno svědčí, II^j kop groší pražských, když by mne pán Bůh neuchoval, aby ona mohla to dotud požívat, pokud by jí její věno nebylo dáno. Příjemci toho věna jest Vilém z Pernštainu.

c) Vilém z Pernšteina Václavovi z Marýže vkládá ve dsky vsi své Újezd a Lesonice s příslušenstvím.

Vilém z Pernštainu i s svými erby Václavovi z Marýže a jeho erbóm klade ve dsky ku pravému dědictví své vlastní dědictví a zboží, totižto ves Újezd s lidmi platnými i neplatnými, s osedlými i pustými, s mlýny, a k tomu s dvorem poplužným i s kostelním podacím i s jiným se vším příslušenstvím, což k tomu od staradávna přísluší, a tak, jakož to sám držal a požíval, nic sobě ani erbóm svým tu nepozostavuje. A k tomu druhé zboží, ves Lesonice s tvrzí a s dvorem poplužným i s lidmi platnými i neplatnými, s mlýny, s rybníky, s rybníščemi i se všemi důchody a požitky, i se vším plným příslušenstvím a panstvím, s mezemi a hranicemi, nic sobě ani erbóm svým tu nezostavuje ani zachovávaje, než to oboje zboží, Újezdské a Lesniské [sic] s jich se vším příslušenstvím od staradávna k nim příslušným mocně vkládá a vpisuje.

d) Vilém, Jan, Vratislav a Jimram bratří z Pernšteina Hyncovi z Kukvic vkládají ve dsky ves Loučky (fol. 8).

Vilém, Jan, Vratislav a Jimram bratří z Pernštaina Hyncovi z Kukvic a jeho erbóm ves řečenú Lúčky, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, s pastviščemi, s chrastinami, s potoky, s horami, s údolními, s mezemi, hranicemi, i se všemi jinými právy a požitky i příslušenstvím, ješto k té vsi od staradávna přísluší, kterýmižkoli jmény mohou býti jmenovny [sic], nic sobě ani svým erbóm ani budoucím na tom zboží žádného práva, panství ani kterého vlastenství nepozostavujíc ani zachovávajíc, prodali jsme a ve dsky vkládáme ku pravému dědicství a dědičnému držení.

219.

1481, 5. ledna v Olomúci. Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pùhonech Ctibora z Cimburka na Jana Heralta z Kunštátu z 5000 fl., na téhož o rukojemství za zástavu hradu Buchlova, a opět na téhož, že drží statek Voka z Sovince; na Albrechta ml. z Šternberka o správu zboží Holešovského. LCit. VI. 85, 86. — Rovněž při pùhonu Jiríka z Plavče na Henricha z Lichtenburka z 600 zl. uh. LCit. V. 379. — Těž kde Jan Heralť z Kunštátu Pohání Matouška z Nákla z 200 zl. uh. LCit. V. 387.

bratry, jako zemědělce ve prameni Václavem a Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Brno, 15. listopadu 1587. Č. 10. 10. 1587. v zemské arch. v Brně č. 6 f. 9.

Uctěžený pane! Váš náročný nástřih na pohony nové před holem sv. tří Královy děkujeme.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

Mezi panem Václavem, děkanem a panem Janem Heraltem z Kunštátu, zástupcem Viléma Pernšteina, a panem Markvartem z Lounice, zástupcem Markety z Vranova, o obnově listu, a mezi Markvartem z Lounice a tímto o poručení Markety z Vranova.

z Šternberka, Karel z Vlašimě oc; a z rytierstva Hynek ze Zvole, Václav z Baště, Jiřík Kužel z Žeravic, Jakub Járovec z Járova; a z měst purkmistři a raddy měst Olomúce a Brna; jménem a mocí vsí země Moravskej i všech její obyvateluov s našimi erby i budúcimi známo činíme tiemto listem všem, jimž čten neb okázán bude:

Že jsme udělali a vstúpili v mier celý, pravý, věrný a křestanský s JCMti, erby JMti a knížetstvim JMti Rakúským, erby jich i budúcimi, že již od datum listu tohoto mezi těmi zeměmi a jich obú obyvateli věrný křestanský, pravý, spravdivý a stálý pokoj jmá držán a zachován býti. A z těch obú zemí jednej do druhej válkami ani kterým sahním škody se diti nemají, než obú zemí těch nahořepsaných obyvatelé moci budú bezpečně a bez překážky kupectvie, potreby i obchody své z jedné země do druhé vésti a jednati.

Pakliby se z které těch zemí do druhej válka která v tom pokoji vztrhla, aneb se od koho do nie sahalo aneb škoda která stala obyvatelóm ktorejkoli země, proto nemá ten pokoj tím rušen býti, než v své moci a váze zóstatí; a proto země jedna do druhej nemá žádnú záhubú sahati, ani obyvatelé jich proti sobě moci povstávati a sobě škoditi. Než my z Moravy, ač by se to v Moravě stalo, neb pan hejtman náš, máme býti obesláni a hledáni, abychem takového rušitele pokoje, kterýžby takovou věc učinil, po takovej žalobě k tomu drželi, aby on před těmi čtyřmi pány, kteříž od obú zemí k tomu budú voleni, z každé země dva, ježto takové věci súditi a rozeznati mají, stál. Též zase ač by se to v Rakúsích stalo, ciesar JMt. má od nás, aneb od JCMti k tomu usazený, aneb ode pana hajtmána našeho obeslán býti, a takového škudoci a výtržníka k tomu jmieti, aby stál před těmi pány již prvé psanými, tak aby se pokoji tomu dosti předse státi mohlo. A ti čtyři páni k tomu od obú zemí vydání takových věcí k ohledání a rozeznání mají se spolu sjeti na mezích těch zemí mezi Znojmem a Recí ve čtyřech nedělech po žalobě vyšlej, beze všeho fortele. A jakž ti čtyři, sjedúc se, tu věc rozeznají a vyřknú, tomu tak aby se dosti stalo a škody ty napraveny a opraveny byly; pakliby ten škúdce podle jich rozeznání toho tak opravití a navrátiti nechtěl a poslušen býti, ta země, z ktorej se ta škoda stala, má se proti takovému pozdvihnutí a skutečně přičiniti, aby se tomu návratek stal a oprava, kterémuž se škoda stala.

Také ač by obyvatelé z jedné země do druhej o pomínulé pře aneb záští mezi sebú v různici aneb nesnáz kterou jíti chtěli, buďto slovy nebo skutky, svévolně aneb beze lsti, mají k tomu čtyři páni vydání býti, ti kteříž by byli nestrannie a bez podezření, dva z Rakús a dva z Moravy. Ti také všetci, ježto při proti sobě jmieti chtí, z ktorejkoli země dvú těch svrchupsaných zemí, každý svú osobú na starodávných a zvyklých místech mezi Znojmem a Recem k tomu býti má, tu neděli jenž slove Letare o středopostie najprv příštím. Pakliby to v tu neděli Letare bezelstně a z hodných příčin býti nemohlo, tehdy v neděli provodní hned potom přieští

konečně na tom místě již psaném anebo tu, kdež by se o místo svolili a na něm se sjeti měli. Ti čtyři páni již tak k tomu od obojí zemi vydání všechny ty, kdož proti komu pře z jedné země do druhé jmieti by chtěli, v žalobách i odporích mají slyšeti, a vyslyšíc je podle potřeby, jakž ti čtyři páni anebo jich díel větčí v tom vyřkne a rozezná, to má tak zachováno a držáno býti, a každý tomu povinen bude dosti učiniti.

Pakli by kto při jmieti chtěl proti komu a k roku takovému nestál aneb pře své nežaloval, ten svú při ztratí, a víc jemu ten, proti němuž při mieti chtěl, ničímž povinen nebude. Též zase nestál-li by ten, k němuž by pře byla, což by ti čtyři páni anebo díel větčí z nich v tom vyřkli, při tom má zůstáno býti, a ten má tomu škodu odložiti a návratek učiniti, kdož jej obžaloval. A nechtěl-li by toho kto učiniti a uposlechnúti, země ta v kteréž sedí, má toho k tomu držeti, aby stál k tomu roku; leč by válka neb jiná znamenitá příčina tomu překázela, a že by proto beze lsti státi nemohl na tom roce, proto posly své jisté ten s plnú mocí svú k tomu roku poslati jmá, kteříž by řeč a při jeho na tom roce před těmi čtyřmi pány vedli i k žalobě na místě jeho odpovídali. Jestli pak že by se ti čtyři páni buďto v artikuli jednom nebo jich v více oč srovnati nemohli, a mezi nimi rostrk byl, mají se svoliti ti čtyři páni na jednoho ubrmana o ten artikul aneb artikule, a nad toho ubrmana jiného nehledati, než což v tom vyřkne, na tom přestati; a ten aby byl v některéj tej zemi usedlý.

Také my aneb pan hajtman náš v Moravě a JCMt aneb JMti raddy v Rakúsiech máme dáti obapolně oznámiti, aby všichni ti, kdož do Rakús z Moravy a z Rakús do Moravy proti komu pře mají, ty pře, kteříž z Moravy do Rakús mají, nám neb panu hajtmanu našemu, a kteříž z Rakús pře do Moravy mají, císaři JMti aneb JMti raddám sepsané mezi tímto časem a hromnicemi poslali. A když se to stane, máme my aneb pan hajtman náš od obyvateluv markrabstvie tohoto pře zapečetěné císaři JMti aneb JMti radám bez prodlevání poslati, a JCMt též zase svých poddaných pře nám aneb panu hajtmanu našemu obyčejem takovým, a to proto, aby každý na tom roce položeném před těmi čtyřmi pány na pře druhého uměl odpovídati.

Také tento již jmenovaný pokoj má zjevně v těch obú zemích po městech a městečkách mezi tímto časem a svátku svatých Tří Králuov najprv příštíech volán býti, tak aby každý o tom věděti mohl.

Pakli by se přihodilo, že by kupci, jedúc z země do druhé, na cestách neb ve vsech z příhody ke škodě přišli, aneb že by se jim moc stala, těm neb tomu obyvatelé té země, v kteréž by se to stalo, mají a povinni jsú pomoc učiniti a on státi a od města do města a ode vsi ke vsi honiti, tak jako by jejich samých pře byla. Pakli by kto takové zboží v té zemi u sebe přechoval, aneb toho škůdci fedroval, proti takovému má se ta země jmieti jako proti zločinci, škůdci země a rušiteli pokoje.

Také ačby kteří z rytierstva, buďto z služebných lidí aneb obecných z Moravy aneb z Rakús v službu aneb na žold jeli neb jeti chtěli, ti budú to moci učiniti a jeti, kam se jim koli zdáti a líbiti bude, vedle svobody země životy svými. Než z měst, hraduov a jejie gruntuov a zbožie nemají z jedné země do druhé váletí ani sahati, ani v jedné zemi proti druhé na vojnu dáti volati. A jestli že by se kterej zemi nezdálo již jmenovaného pokoje déle držeti, ta země má druhéj zemi listem svým otevřeným po jednom rytierském člověku, my z Moravy pod pečefmi našimi, a JCMt pod svú, neb erbové JMti pečeti, puol léta napřed oznámiti a výpověď učiniti; a proto toho puol letha pokoj ten má bez fortele zdržán a zachován býti.

Což se pak těch, kteříž z jedné země do druhé zjímání jsú, dotýče, to ti čtyři nahoře jmenovaní páni na tom již jmenovaném roce mají rozeznati a výpověď učiniti, mají-li ti vězení prázdni býti, anebo má-li se jim další rok a do kterého času dáti. Též také o těch šacunciech a holdech, kteříž dáni a zaplacení nejsú, tíž páni rozeznati mají, mají-li dokonce propuštění býti čili odročeni.

Tomu všemu na svědomie a jistotu my nahoře psaní všecci na místě všech obyvateluov země této naše vlastní pečeti k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Jenž jest dán a psán v Olomúci na sněmu obecném hlavním v sobotu na den svatých Tří Králuov aneb svíček, létha od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého prvního.

K listu přivěšeno na perg. prouzcích s červených a 9 modrých pečeti v témž pořádku, v jakém jich páni v listině jsou vyčtení. — List cisaře Fridricha téhož znění, daný ve Vidni 15. prosince 1480, chová se v arch. stavovském v Brně; srv. AČ. X. 282 č. XLV.

222.

Zápis o zasedání sněmu obecního, držaného v Olomúci dne 6. ledna 1481.

1481, 6. ledna. D. Olom. kv. č. 12, f. 19.

Anno Domini M^cCCCC^oLXXXI sabbato in festo Epiphaniarum Domini in ciuitate Olomucensi celebratum est generale colloquium dominorum baronum czude Olomucensis, presidentibus: reuerendo in Christo patre domino domino Protasio episcopo Olomucensi, domino Stiborio de Cimburk alias de Thowaczow, capitaneo marchionatus Morauie, domino Wenceslao de Bozkowicz, supremo camerario eiusdem czude Olomuczensis, domino Johanne [sic], supremo czudario eiusdem czude, famoso Thobia de Monte Gigantis, prothonotario tabularum marchionatus Morauie, domino Pertoldo de Lippa, supremo marescalco regni Bohemie, domino Wilhelmo de Pernsstayn, supremo camerario czude Brunensis, domino Johanne dicto Sirotek de Lichtnburg, domino Johanne Kuna de Cunstat alias de Hodonin, domino Hynkone de Waldsstayn alias de Brtnicza, domino Vlriko de Bozkowicz, domino Alberto seniore de Ssternberk, domino Johanne Pniowsky de Sowinecz, domino Karolo juniore de

Wlassim, domino Henrico de Sowinecz, domino Jahanne dicto Erhard de Cunst
domino Wenceslao de Ludanicz, supremo czudario czude Brunensis, domino Boczko
dicto Cuna de Cunstat alias de Buzow, domino Putha de Sowinecz, domino Alber
juniore de Ssternberk, domino Pertoldo de Tworkow, domino Gimramo de Dub
wicza, domino Georgio dicto Tunkl de Brniczko, ceterisque dominis baronib
marchionatus Moraue.

223.

Král Matiáš Ctiborovi z Cimburka vkládá ve dsky vsi Banov a Bystřici.

V Olomouci 1481, 6. ledna. — D. Olom. kv. č. 12. fol. 20 b.

Král Mathiáš Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova a jeho erbóm vkládá ve
dsky ves Banov „a ves Bystřici tudíž příležitú s jejími příslušnostmi, kteréž vsi
dány jsú již psanému Ctiborovi poručenstvím Jana z Cimburka a z Jičina na ten
frejmark, kterýž se stal Banovem na Slavičín, a to k jeho pravému a dědičnému
držení a erbuov jeho i potomkův. Poslové ke dskám Vilém z Pernštaina a Albrecht
starší z Šternberka.“

224.

Zápis o zasedání sněmu obecního, držaného v Brně dne 11. března 1481.

1481, 11. března. — D. Brn. kv. č. 11. f. 9. b.

Anno Domini 1481 celebratum est secundum colloquium in ciuitate Brunensi
dominico Inuocauit me, presidentibus dominis baronibus infrascriptis, et reuerendo
in Christo patre et domino domino Prothasio episcopo Olomucensi, domino Stiborio
de Cimburk alias de Thowaczow, capitaneo marchionatus Moraue, domino Wilhelmo
de Pernsstayn, supremo camerario czude Brunensis, domino Wenceslao de Ludanicz,
supremo czudario czude eiusdem, et famoso Thobia de Monte Gigantis, supremo notario
tabularum marchionatus Moraue, domino Pertoldo de Lippa, supremo marescalco
regni Bohemie, domino Wenceslao de Bozkowicz, supremo camerario czude Olomu-
censis, domino Johanne de Lichtnburk et Vetouia, domino Markwardo de Lomp-
nicza, domino Alberto de Ssternberk, domino Hynkone de Waldsstayn alias de Brtnicza,
domino Johanne Cuna de Cunstat, domino Putha de Lichtnburk, domino Erhardo
de Cunstat, domino Boczkone de Cunstat, domino Vlrico de Bozkowicz, domino
Alberto de Bozkowicz, domino Johanne dicto Suchy Czert de Cunstat, domino Vra-
tislao de Pernsstayn, domino Hynkone de Waldsstayn alias de Zelowicz, domino
Johanne de Lomnicz alias de Mezirzicz, domino Sigismundo de Dubrawicza, domino
Hynkone de Ludanicz, domino Gimramo de Dubrawicza, domino Putha de Sowinecz,
domino Stephano de Lomnicza, domino Stiborio de Lantsstayn, domino Georgio
Tunkl de Brniczko alias de Zabrzeh, domino Ludowico de Waytmille.

225.

Vklady do desk učiněné na soudu zemském, držaném v Brně dne 11. března 1481.

V Brně 1481, 11. března. — D. Brn. kv. č. 11. f. 13, 15, 16.

a) Vilém z Pernšteina Janovi z Radiněvsi vkládá ve dsky louku pod horou Chocholem.

Vilém z Pernštainu Janovi z Radiněvsi a jeho erbóm lúku, kteráž leží pod horú Chocholem, tak jakož v svém položení od staradávna záleží, i s břehem potocným, kterýž k té lúce příleží, v dlúhosti a v šíři, pokudž ta lúka jest, vkládám ku pravému dědictví a panství, nic sobě ani svým erbóm ani budoucím práva kterého ani vlastenství nepozostavuje.

b) Hynce z Kukvic Vilémovi z Pernšteina vkládá ve dsky právo své na městečku Křižanově, Bobrovém oc, postoupené jemu prvé od bratří z Doubravice.

Hynce z Kukvic vklad ten, kterýž jemu a erbóm jeho vložili Hynek, Zigmund, Václav a Jiřík bratří z Dúbravice za zprávu zboží Křižanovského, k čemuž na tom máti jich po Aleně právo jměla, kromě práva toho, kteréž máti jich na vsi Hruthovicích měla, tak úplně a to všechno, což otec a máti jich drželi, to jest díl jejich městečko Křižanov a díl jejich také na hradě, a k čemuž jsou právo jměli na tom kostelíku Matky božie tu před hradem Křižanovem i na městečku Bobrovém i na všech vseh, což ku Křižanovu přísluší na dvořích, na rolích oraných i neoraných, na lukách i na pastvách, na úlehlech, na rybnících, na řekách, na potocích, na lesech, na hájích, na chrastinách i na všem příslušenství, což k hradu Křižanovu sluší a městečku, jakož se svrchu píše, s mezemi, s hranicemi, se všemi požitky a užitky i úroky i se všemi robotami, kteréž na klášterství k tomu spravedlivě jsou, a k čemuž tu právo oni a máte jich měli, se všemi poplatky, kterýmiž se koli mény jmenují, tak úplně, jakož Milota Křižanovský to držal a otec a máti jich svrchupsaných Hynka, Zigmunda, Václava a Jiříka, nic sobě ani svým erbóm a budoucím žádného práva, panství ani příslušenství kterého nezachovávajíc ani pozostavujíc, ve dsky vkládám a vpisuji Vilémovi z Pernštaina, nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, Vratislavovi a Jimramovi bratřím z Pernšteina i jich erbóm, každému což k dílu kterého kterému vedle listu dílčího přísluší, ku pravému dědičnému držení.

c) Vratislav z Pernšteina Vilémovi odtudž vkládá ve dsky hrad Pernštejn s příslušenstvím.

Vratislav z Pernštainu Vilémovi z Pernštainu hrad Pernštejn se vším jeho příslušenstvím, i to všecko, k čemuž právo má a což má neb jmíti bude, taková měru, jestliže by jeho pán Buoh smrti bez synov uchovati neráčil, aby naň to šecker spadlo, pakli by syny jměl, aby byl jejich mocným poručníkem, a neuchoval-li y Buoh synů jeho, tehda to naň spadnutí má a spadá, ve dsky vkládá a vpisuje.)*

*) Viz zápis z r. 1478, 14. října tištěný výše str. 207 č. 190.

226.

Učiněn nález mezi knězem Martinem komendorem kláštera u sv. Jana v Brně a Vilémem z Pernšteina v příčině sirotka. Dat. Brunae, fer. III^a post Gregorii (13. března) 1481. LCit. V. 410.

Mezi knězem Linhartem opatem Žďárským a Vilémem z Pernšteina nález učiněn opět o sirotka. Dat. ut supra. LCit. V. 427.

227.

Jaroš Tovačovský z Cimburka a na Boleslavi, nejvyš. komorník král. Čes., postupuje Janovi Heraltovi z Kunštatu všech listů, kteréž má na zboží Kojetínské po císaři Zikmundovi a králi Jiřím. Dán ve středu den sv. Marka (25. April.) 1481. Cod. Pernst. Frant. mus. f. 429; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 139—140. Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 140.

228.

1481, 11. května. Při pŕhonech Jana Heralta z Kunštatu na Beneše a Ludvíka bratřŕ z Waitmile z 60 hř. stř., na tytéž ze 120 fl. uh., ze 200 fl. uh., z 1000 fl. uh. a z 500 fl. uh.; na Jana Šaška z Podháje z 30 hř., byl poručníkem Vilím z Pernšteina. LCit. VI. 95, 96.

229.

Vilím z Pernšteina pohání paní Markétu z Vranova, manželku Markvarta z Lomnice, že vzala peníze sirotkův páně Bohušových; druhý pŕhon učinil téhož dne na tutéž Markétu, že vzala lžici zlatou a truhlici stříbrem okovanou. Dat. 1481, fer. VI. p. Sophiae (18. května)-LCit. V. 297.

Kněz Martin komendor a konvent domu sv. Jana v Starém Brně pohání Viléma z Pernšteina jako poručníka z 500 hř., že drží faru v Křižanově. Dat. ut supra. LCit. V. 309.

230.

Kněz Michal na místě probošta a kapitoly kostela sv. Petra v Brně pohání Viléma z Pernšteina ze zadržetí úroků 40 hřiven.

1481, 18. května. — Brn. kniha pŕh. v zemsk. arch. v Brně č. 5 a f. 17 b.

Anno 1481 fer. VI post Zophie. Kněz Michal na místě probošta a kapitoly kostela sv. Petra v Brně poh. pana Viléma z Pernšteina, nejvyššího komorníka cudy Brněnské, z dědin i z zástav oc ku prvnímu panskému senmu ze sta zlatých dobrých uherských, a tu jemu vinu dáváme, že nám zadržel úrokuov XL hř. a těch nám spravití nechce. Zná-li se v tom, zná se v pravdě, pakli pří, chcem listem pokázati a na panském nálezu dosti míti. Škody opovídáme. Poklid.

231.

1481, 18. května. Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pŕhonech Jana z Lichtburka na Hynka z Waldšteina z 1000 fl., na Půtu z Lichtburka ze 200 hř., na kněze Mikuláše oltárníka v Olbramicích z 10 hř., na Jana Mráčka z Jeniny ze 218 fl.; a při pŕhonech

ana Bočka z Kunštatu na Hynce z Kukvic z 200 hř., a Jana z Lechvic na Henricha z Lichteneina ze 450 fl. LCit. V. 283, 284.

Též při půhonech Ctibora z Cimburka na Jana Kropáče z Nevědomí ze 200 hř., na chož ze 200 fl., na Milotu Herinka z Sloupna ze 330 fl. 25 gr. LCit. V. 296.

Při půhonu Vaňka z Panova na Hynka z Doubravice ze 200 fl. LCit. V. 300.

Při půhonech Jana z Bítova na Henricha z Bítova z 1000 fl., na Půtu z Bítova ze 2000 fl., na purkmistra a radu města Znojma z 500 fl., na Jana ze Svojkova a Jana Lhotku z Studnic ze 100 fl. LCit. 310, 311.

232.

(contra. XXV). List od Držovských panu Heraltovi, že za louku Trávník, kterýž jest jim rybníkem zatopil, přijali dvě čtvrti rolie.

V Prostějově 1481, 22. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 243 b; arch. měst. Brn. f. 115.

My fojt a konšelé i všecka obec vsi Držovic vyznáváme . . . že s dobré vôle, nejsúce k tomu nuceni a znajíce, že nám jest bez škody, učinili sme smlúvu celú a dokonalú s urozeným pánem panem Heraltem z Kunštatu a s Plumlova, pánem našiem milostivým, pro dobré a užitečné JMti o lúku Trávník a pastviště naše, na kterýchž jest pan Heralt svrchupsaný rybník udělal, že sme za všecko od psaného pana Heralta přijali a přijímáme dvě čtvrti role v našich polích a V louček k těm čtvrtím příslušející a pastviště Močidla s průhonem okopaným a omezeným, kteréž měšťan Prostějovských byly, kteréž jsú nám odevzdali a list na to udělali; a na tom přestáveme [sic], a slibujem sami za se i za své budoucí potomky, že svrchupsaného pana Heralta, erby a budoucích jich potomky, nynie i věčně více upomínati nejímáme ani se naň více táhnúti, než při tom zústati; tak jakož list svrchupsaného pana Heralta, kterýž nám na to, což nám JMt za to dal, svědčí a okazuje. Tak Hlučel řeku, kteráž přes Močidla jde, nejímá [?] čistiti a břehy opravovati, aby tú strúhú voda předse šla a nezanášela se, a škody Prostějovským na role a na lukách nečinila; než jestliže by se beze lsti povodeň kdy na ty role s lúky vylila, o to k nám Prostějovští hleděti ani mluviti nebudú moci. Také pokudž Močidla zastala [sic], v té řece ryby loviti jmáme v pátek a v středu saky a čeřeny, a v tom nám překáženo býti nejímá.

Tomu všemu na potvrzenie a pro lepší jistotu my fojt a konšelé i všecka obec vsi svrchupsané, pečeti sv[é] nejímajíc, prosili jsme osobně urozeného pána pana Ctibora z Cimburka a s Tovačova, hajtmána markrabstvie Moravského, že jest svú pečet přivěsil na svědomie k tomuto listu, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán v Prostějově ten outerý před svatým Urbanem léta oc M^oIII^cLXXXI oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 141.

233.

1481, 25. května: Filip z Prostějova a z kláštera blíž města Olomouce pohání Viléma z Pernšteina z 80 hř., kteréž má biskupu Varadínskému, synu jeho, vydávati platu klášterního na každý rok z města Hranic. V Olomúci 1481 fer. VI. in festo s. Urbani (25. května). LCit. VI. 104.

Václav z Morkovic pohání Viléma z Pernšteina ze 3000 fl. uh. jako rukojmí za Ctibora z Cimburka. Dat. ut. s. LCit. VI. 116.

234.

1481, 25. května: Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pŕihonu Jana Heralta z Kunštatu na Bohuslava z Kokor a Zbyňka z Vrahovic ze 400 fl. uh. LCit. VI. 104; — při pŕihonech Jana Heralta z Kunštatu na Pertolta z Lipého ze 41 hř., na Ctibora z Cimburka ze 3000 fl. uh., na Kateřinu z Konice ze 140 fl. LCit. VI. 121—122; — při pŕihonech Ctibora z Cimburka na Hynka a Jana bratřŕí z Ludanic ze 200 hř., na Stibora z Landšteina ze 3000 hř., na panŕí Kunku z Cimburka ze 200 fl. uh., na Jana Heralta z Kunštatu ze 400 fl. uh., na panŕí Kateřinu z Konice ze 200 fl. uh. a na Jana Heralta z Kunštatu ze 200 fl. uh., LCit. VI. 122—124.

235.

1481, 1. června: Při pŕihonu Vratislava z Pernšteina na Mikuláše Čŕípka ze Lhoty ze 100 ŕ gr. byl poručníkem Vilém z Pernšteina. LCit. V. 296.

236.

1481, 8. června: Margreta z Vranova pohání Viléma z Pernšteina z 50 hř., kteréž požaduje za dobytky ze dvorův po manželu svém Janovi z Pernšteina; více ze 40 hř. jako úročních peněz lidí Křiřanovských a Kundračických; dále z 50 fl. uh., kteréž jí z rozkazu Jana z Pernšteina vydati má, a z 150 hř. za svrchky ve dvoře Jakobovském. V Olomúci, f. VI. a. f. s. Viti. LCit. VI. 133.

Kněz Jan děkan i kapitola kostela Olomúckého pohánějí Viléma z Pernšteina ze 200 hř., že jim sahá přes hranice v grunt a panství kostela, a že dělá příkop a stav v Bečvŕi. Dat. ut. s. LC. VI. 139.

Markvart z Lompnice pohání Viléma z Pernšteina ze 200 fl. uh., že dopustil lidem pobrati z Letovského zboží. Dat. ut. s. LC. VI. 147.

237.

1481, 8. června: Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pŕihonu Jana Heralta z Kunštatu na Jiřŕíka Kuřele z Žeravic ze 100 fl. uh., LCit. VI. 135; — při pŕihonech Jana Heralta z Kunštatu na panŕí Kunku z Kravař ze 4000 fl. uh., na Pertolta z Lipého z 2500 fl. uh., na Oldřŕicha z Bozkovic z 1500 fl. uh., na Jana Berku z Dubé z 50 fl. uh., na panŕí Alžbětu z Kravař z 9000 fl. uh., LC. VI. 141—144; — při pŕihonu panŕí Kunky z Cimburka na Laclava z Podmanŕna z 1000 fl. uh., na kněze Tasa biskupa Olomúckého ze 300 fl. uh., na Jana Heralta z Kunštatu ze 400 fl. uh., LC. VI. 145—146.

238.

1481, 15. června: Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pŕihonu Jana Bočka inštatu na Jana Špana z Barnstaina v příčině zástavy zboží Valeckého. LCit. V. 319; — pŕihonu Vaňka z Panova na Zikmunda z Doubravice z 15 fl. LC. V. 323;— při pŕihonu mistra a rady města Jemnice na Wolfganga Offnara z Radočic z 50fl gr. LC. V. 328.

239.

1481, 22 června: Při pŕihonech Jana Heralta z Kunstatu na Lidmilu z Kravař ze fl. uh., na touž ze 200 fl. uh., a na Kryštofora z Penčina ze 400 fl. uh., byl poručníkem z Pernšteina. LCit. VI. 154—155.

240.

Ŕápis do desk o zasedání sněmu panského, držaného v Olomúci dne 24. června 1481.

1481, 24. června. — D. Olom. č. 12. f. 25 b.

Anno Domini millesimo CCCC^oLXXXI na den svatého Jana Křtitele božieho a jest sněm panský v městě Olomúci a právo, na němž jsou seděli: duostojný otec a pán pan Thas biskup Olomúcký, pan Ctibor z Cimburka a s Thova, hajtman marg[r]abstvie Moravského, pan Václav z Bozkovic, nejvyšší komorník Olomúcké, pan Jan z Žerotína nejvyšší sudí tejj cudy Olomúckej, a slovutný še Thobiáš z Hory Obranské, nejvyšší písař zemský, pan Perthuolt z Lippého, ršší maršálek královstvie Českého, pan Markvarth z Lompnice, pan Vilém rnšteinu, nejvyšší komorník cude [sic] Brněnské, pan Jan Kuna z Kunstatu, Jindřich z Sovince, pan Hynek z Waldšteinu, pan Jan Heralt z Kunstatu, pan echt starší z Šternberka, pan Karel mladší z Vlašimě, pan Hynek z Ludanic Rokytnice, pan Stibor z Lantštainu, pan Jimram z Dúbravice, pan Jiřík Tunkl i z Brníčka a jiní páni.

241.

y soudu zemského ve při o dluhy mezi Filipem z Prostějova a Vilémem z Pernšteina, a ve při mezi tímto a Markvartem z Lomnice o věno Markéty z Vranova.

1481, 24. června. — Olom. kniha pŕihonů v zemsk. arch. v Brně č. 6 fol. 24 b. a 30.

Annorum dom. MCCCC 81. circa festum Sti. Johannis Baptiste in colloquio norum adinuenciones infrascripte:

Mezi Filipcem z Prostějova a panem Vilémem z Pernšteina oc páni našli: vadž pan Vilém ukazuje list od opata i konventa, a od pana Kostky dobrú na ty listy, a opat i konvent za peníze vzali, a králova milost pán náš n-ytoho potvrditi ráčil: že pan Vilém k tomu vedle těch listuov právo má a od-ati nemá.

Mezi panem Markvartem z Lompnice, poručníkem a mužem paní Margre z Vranova, a panem Vilémem z Pernšteina oc páni našli: Poněvadž paní Margre věnem odbyta jest, a toto nad věno její přidáno do smrti neb do stavu proměně a zvláště nadbytové od zboží vymíněni nejsou, pan Vilém tomu nemá odpovídati.

Mezi týmž panem Markvartem, poručníkem paní Margrety ut sup., a týmž panem Vilémem z Pernšteina páni našli: Poněvadž v řečech zmatek sobě učini že těm pónonóm nyní pan Vilém odpovídati nemá.

242.

Protasius biskup Olomúcký spolu s jinými pány moravskými, mezi nimiž Vilém z Pernšteina a Ctiborovi z Lantšteina vkládají ve dsky hrad Světlov.

V Olomouci 1481, 24. června. — D. Olom. č. 12 f. 28.

Prothasius biskup Olomúcký, Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtmán marg[r]abstvie Moravského, Perthuolt z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, Václav z Bozkovic, nejvyšší komorník cudy Olomúcké, Vilém z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnské, Karel z Vlašimě, Boček Kuna z Kunstatu, na místě a slovem všech jiných pánův a erbuov zostalých a po páních v listu nahoře psaném hrad Světlov i s zbožím k němu příslušným, jakož list nahoře psaný svědčí, se vším tím právem panu Stiborovi z Lantštaina a jeho erbóm a budoucím vkládají a vpisují ku pravému dědicství.

243.

Král Matyáš Ctiborovi z Cimburka a Vilímovi z Pernšteina: aby Janovi Kropáčovi z Nevědomí právo jemu dané na vsi Milešovicích do desk zemských vepsati dali. Dt. Budae f. II^a post festum S. Joannis Baptistae anno dom. oc LXXXI° (na Budíně, 1481, 25. června). Original na papíře s pečetí v archivu zemském v Brně.

244.

Kněz Protasius biskup Olomúcký opovídá před soudem zemským, že král Matyáš proti právu odňal jemu město jeho Kroměříž.

V Olomúci 1481, 30. června. — Olom. kniha pónonů v zemsk. arch. v Brně č. 6 fol. 38. b.

Léta tisícího CCCCLXXXI v sobotu po hodou svatých Petra a Pavla apoštolov božích, před zahájeným právem v Olomúci u sv. Michala duostojný u Boze otec kněz Prothasius biskup Olomúcký v přítomnosti pana Ctibora z Cimburka, hajtmána markrabství Moravského, pana Perthuolta z Lippého, nejvyššího maršálka království Českého, pana Václava z Bozkovic, nejvyššího komorníka cudy Olomúcké, pana Viléma z Pernšteina, nejvyššího komorníka cudy Brněnské, a jiných pánův, kteříž súd zasedli, opověděl se jest sám od sebe a kostela svého Olomúckého oznamuje, kterak najjasnější kníže a pán pan Mathiáš Uherský a Český oc král a markrabí Moravsky, vzem od

uňho zámek a město jeho a kostela Olomúckého Kroměříž v dobré vůli, ne jako pán a král ješče ty časy jeho, a vyved je z zápisu jeho biskupského, kterýmž to město a zámek byl od náměstka jeho kněze Bohuše zapsaný panu Mikulášovi z Ojnic do života s mnohými výminkami slušnějšími [sic], kostelu jeho i jemu a budoucím biskupom užitečnými, v osmi tisících zlatých, málo méně nebo více, týž zámek bez jeho kněze biskupa vědomí a vuole zapsal jest i postúpil u veliké summě dvě to neb více větší, než biskupa byla, neměv k tomu JMt žádného takového práva, požívav JMt několiko let toho statku úředníky svými, potom též zápisníci, jako již od XI neb více let: ač by on kněz biskup nepohnal JMt, zanepráznění nynější a práva přešla; prose pana hajtmána a pana komorníka a pánuov jiných, aby jim to v paměti bylo a jeho právu k škodě nebylo. Neb by to JKMti zanepráznění nebylo, že chtěl byl o to pohnati i všecko, což země za právo má, učiniti.

Item týž den téhož léta se opověděl se týž kněz biskup na pány z Zápolé, pana Heinricha a pana Stephana, bratří vlastní hrabě Spi[š]ské, kteříž ten zámek a město v tom zápisu drží, aby to jeho právu neškodilo; prosil jest přitom všech pánuov ku KMti za přímluvu, zda by ta věc mohla kterak býti dobrú vuolí zjednána, že na něm nemá nic slušného sjíti.

Item k tomu také jest [se] opověděl, že již od toho času, jakž jest zámku a města, tak jakož se píše nahoře, postúpil, zadržáno jest blíž ke dvěma tisícem zlatých; neb jemu a kapitule Kroměřížské mělo vydáváno býti na každý rok LXXX kop dobrých peněz vedle zápisu páně Mikulášova, a to jemu vydáváno až po sí čas není od toho, jakž jest to postúpení učinil.

245.

Nález soudu zemského ve při mezi knězem Janem děkanem a kapitolou Olomúckou s jedné a Vilémem z Pernšteina se strany druhé o meze.

1481, 30. června. — *Olom. kniha pŕihonŕ v zemsk. arch. v Brně č. 6 fol. 41.*

(L. 1481 v sobotu po hodu svatých Petra a Pavla).

Mezi knězem Janem děkanem a kapitolú kostela Olomúckého a panem Vilémem Pernšteinským páni našli: Poněvadž ne [s]sutím ale vzteklým utržením Bečva tak mnoho jest odjala Helštajnskému zboží, jakož úředníci i lidé seznali; jakož se kněží na to táhnú, aby úředníci na to ješče vedeni byli a lidi obapolnie ješče při tom měli, a když lidi obapolnie povedú, kterak a jak jest tok a meze starodávní byly, tak má po břehu kněžském mezeno býti. Zdá-li se pak panu Vilémovi, vodu do starodávního toku uvésti, to jest při jeho dobré vuoli; pakli v tom toku zuostane, jakož jest nyní Bečva, aneb kde se jinam obrátí, proto rybáři kněžští mějte tu zvuoli v rybárství, jakož jsú v starém toku měli, podle břehu jednoho.

246.

Zdeněk, Azariáš bratří vlastní z [S]tichovic a Václav z [S]tichovic postupují dvůr, mlýn a podsedeck v Stichovicích, někdy Janem Selickým z Dobré Vody jim daný, Janovi Heraltovi z Kunstatu a z Plumlova. Dat. v Olomúci v sobotu po sv. Prokopu (7. čce) 1481. Cod. Pernst. Františkova mus. v Brně f. 262; cod. měst. Brn. f. 122. Výtah tištěn AČ. VI. 512 č. 134.

247.

(f. VI). Vajpověď biskupem Tasem a panem Ctiborem z Cimburka učiněná o dluhy, které pozuostaly po panu Jiřkovi z Kravař.

V Olomouci 1481, 10. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 282 b; arch. měst. Brn. f. 123 b — 124.

Thas z božie milosti biskup Olomúcký, Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtnan markrabstvie Moravského, známo činíme tímto listem všem vůbec, že znamenavše ruoznice znamenité, kteréž jsú se mezi urozeným pánem panem Pertultem z Lippého, nejvyšším maršálkem královstvie Českého, panem Václavem z Bozkovic, nejvyšším komorníkem cudy Olomúcké, panem Janem Heraltem z Kunstatu a panem Janem z Dubé se dály o statek pozůstalý a dluhy pozůstalé po dobré paměti urozeného pana Jiřka z Kravař na jich manželky spadlý, urozené panie Lidmilu, Kunku, Johanku, Alžbětu oc: i chtiece je zbavití dalších škod, kteréž by na ně přijieti mohly, my napřed psanie ubrmané mocně jsme, na nás přestana, vyřkli a takto vyřikám.

Item najprve ten díel Šternberský, kderýž se jest dostal panie Lidmile sestře staršie, ten jmá vyčištěn býti, poněvadž se jest pan Jan Dubský manžel jejie vyčetl, že jest dluhem naň přišlým dosti učinil.

Item též díel jmá druhý sestry paní paní Kunky, kterýž se jest dostal jí, vyčištěn býti, aby na něm dluhuov žádných nebylo, jakož jest bez dluhuov byl a jí se dostal, a pan Václav se veň uvázal manžel jejie na jejie místě.

Item třetie sestry, paní Johanky Plumlovské, kterýž se jí jest dostal, a manžel jejie pan Heralt z těch dluhuov, kteréž jsú na ten díel byly přišly, slušně ukázal, že jest ty dluhy spravil, také jmá vyčištěn býti.

Item poněvadž pan maršálek, kterýž najmladšie sestru jmá, paní Alžbětu, okázati nemuož dostatečně listy ani kvitancími, by ty dluhy, kteréž jsú na jich díel Strážnický přišli, zpravil, ani on sám ani otec jeho, kterýž jest ten díel v jich mladosti spravoval, a protož aby se tiemto dielem třem jiným dosti stalo, jmá je vyčisti, a napřed na Šternberském zbožie, Mladějovicích sto zlatých osmdesáte zlatých, na vsi Pincku sto hřiven grošie širokých a LX hřiven g. širokých, to učinie na zlaté puol čtvrtá sta zlatých a XXVII f. bez čtyř grošuov širokých, Erlhapové na Šternberce III^c f, a toho všeho suma učinie puol deváta sta f. a VII f. bez III g. širokých; item na Plumlovském zbožie Přieštierovi měšťanu Olomúckému LX° hřiven

dostanú, III^m a II^c f bude moci splatiti odtavad se Bzence; pakli by nezachoval Bzence, aby právo provoláno bylo, kdo by jej kúpiti chtěl, tomu aby v témž právu prodán byl.

Znamenají se ještě dluhové, kteréž pan maršálek zastoupiti má.

248.

(m. XII). Frejmark mezi panem Heraltem z Kunstatu a kněžními kláštera Prostějovského o XXII hřiven platu.

V Olomúci 1481, 4. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 232 b; arch. měst. Brn. f. 110.

My kněz Václav probošt i vešken konvent kanovníkuov duchovníech rádu sv. Augustina kláštera Prostějovského, nyníšie i budúcie, vyznáváme . . . že znamenavše na tom užitek svuoj a své dobré, s dobrým rozmyslem a dobrovolně beze všeho přinucenie s urozeným pánem panem Heraltem z Kunstatu a s Plumlova smlúvu pevnú učinili a dokonali jsme, a to takú, že pan Heralt postúpil jest nám platu toho a tolikéž, kteréhož jest nám byl postúpil nebožtík pan Jiřík Strážničský dobré paměti, totjžto dvě a dvaceti hřiven platu ročního i s jinými požitky, jakožto kury, vajce, sýry ve vseh Smrzcích, Rakúskách a v Prostějově, což jim tu příslušie; kderéhožto platu i s požitky svrchupsanými máme požívatí svobodně beze vsie překážky páně Heraltovy, erbuov a budúciech jeho pánuov Plumlovských, dokud jest on živ, a po jeho smrti dotud, dokudž bychom k zádušie kláštera našeho již psaného navrácení nebyli. Na kterémžto platu my přestáváme. A což by kolivěk jiného zádušie našeho kláštera Prostějovského mimo ten plat bylo a jest, to všecko pan Heralt k ruce své bráti a požívatí jmá až do své živnosti, a v tom my jemu překážeti nej máme ani budúci naši, a žádným právem anebo pöhony ani kderým vymyšleným obyčejem zmatkuov a překážky i nesnázi nečiní, než jako se svrchu píše, na tom platu přestati a dosti jmíti jmáme, a z více jeho [ne]napomienati, dokudž jest živ. A jestliže by pan Heralt nebo erbové nebo budúcie jeho buďto luk anebo dědin našiech anebo platuov našeho kláštera svrchupsaného potřebovali a k svému požitku obrátiti chtěli, jmáme jim toho přiti, všakž tak, aby nám nebo budúciem našiem luk aneb dědin v tak dobrém, jako by naše bylo, kúpili a zjednali za své peníze, anebo platu dědičného kúpili tolikéž, což bychom těch luk anebo dědin našiech anebo platuov našeho kláštera svrchupsaného potřebovali a k svému užitku obrátiti chtěli, máme jim toho přiti, anebo dědin na peníze požití mohli [sic], a nám to osvobodili a očistili, tak jakž tato země za právo jmá. A jestliže by se lidé na gruntiech kláštera Prostějovského již psaného osazovati chtěli s vuolí pana Heralta svrchupsaného a erbuov jeho, pánuov Plumlovských, budem jim toho moci přiti a odpustiti, aby se stavěli, a plat ten nám od těch lidí k našemu užitku vydáván a placen býti jmá.

A protož my kněz Vácslav probošt a vešken konvent kláštera nadepsaného slíbili jsme a mocí listu tohoto sľubujem sami za se i za budúcie naše, kněžie kláštera již psaného, že ty všecky věci svrchupsané od nás a budúciech našiech panu Heraltovi svrchupsanému, erbóm i budúciem jeho pánóm Plumlovským ctně, právě, cele, pevně a neporušitedlně sdržány a zachovány budú beze všech zmatkuov. Tomu na potvrzenie a na zdrzenie pro lepšie jistotu věcí svrchupsaných my kněz Vácslav probošt i vešken konvent kláštera nadepsaného pečet naši konventskú i s našiem vědomiem dobrovolně přivěsili jsme k tomuto listu; a pro lepšie svědomie prosili jsme urozených pánuov, pana Ctibora z Cimburka a s Tovačova, hajtmana markrabstvie Moravského, pana Viléma z Pernšteina a na Helfnšteine, najvyššieho komorníka cudy Brněnské, pana Čeňka Kuny z Kunstatu, pana Jindřicha z Strážnice a na Dúbravici, a pana Vácslava z Ludanic a na Dlhé Vsi, najvyššieho sudího cudy Brněnské, i slovutných panoší Kristofora z Pěničína [sic] a s Dranovic [sic], sudího menšieho v Olomúci, že jsú své pečeti vedle nás na svědomie přivěsili k tomuto listu a sobě i erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Olomúci v úterý před narozeniem Matky božie léta oc 1481 oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 143.

249.

Zápis do desk o zasedání sněmu obecního, držaného v Brně dne 16. října 1481.

1481, 16. října. — DBrn. č. 11. f. 17 b.

Anno Domini milesimo CCCC^oLXXXI in festo sancti Galli celebratum est colloquium generale dominorum baronum in ciuitate Brunensi presidentibus: in Christo reuerendo patre et domino domino Prothasio episcopo Olomucensi, domino Cztiborio de Czimburk, capitaneo marchionatus Moraue, domino Wilhelmo de Pernsstayn, supremo camerario czude Brunensis, domino Wenceslao de Ludanicz, supremo czudario eiusdem czude, et Thobia de Monte Gigantis, prothonotario thabularum marchionatus Moraue, domino Pertholdo de Lipa, supremo maresscalco regni Boemie, domino Markwardo de Lompnicz, domino Herrico de Lichtnburk, domino Wenceslao de Bozkowic, supremo camerario czude Olomucensis, domino Johanne de Lichtenburk, domino Johanne Kuna de Cunstat, domino Hynkone de Waldstayn alias de Brtnicza, domino Erhardo de Cunstat, domino Alberto seniore de Ssternberk, domino Vlrico de Bozkowicz, domino Alberto de Bozkowicz, domino Hynkone de Waldstayn alias de Zelowicz, domino Boczkone de Cunstat alias de Buzow, domino Johanne de Zirotin, supremo czudario czude Olomucensis, aliorumque baronum ibidem presidentium.

250.

Katruše z Meziboří Vratislavovi z Pernšteina vkládá ve dsky ves Střítež a dvůr v Pavlovičkách s příslušenstvím.

V Brně 1481, 16. října. — D. Brn. č. 11. f. 18 b.

Katruše z Meziboří Vratislavovi z Pernšteina a jeho erbóm ves Střítež a dvůr v Pavlovičkách se vším příslušenstvím, jakož od staradávna k té vsi a k tomu dvoru přísluší, nic sobě tu prostě nepozůstávajíci, jakož jsem to sama držala, než to všecko vkládám a vpisuji ku pravému dědicství.

251.

Vilém z Pernšteina byl poručníkem 1481, 16. listop. při pŕhonech Jeronyma z Lidérova na Jana z Žerotína ze 400 hř., Václava Zbelky na Beneše Pražmu z Bílkova z 800 fl. gr. LCit. VI. 159; — 1481, 23. list. při pŕhonu Vratislava z Pernšteina na Arkleba z Litavy z 200 fl. LCit. V. 337; — 1481, 7. pros. při pŕhonu Kunky z Cimburka na Ladslava z Podmanína z 250 fl. uh. a z 200 fl. uh. LCit. VI. 169, 170; — při pŕhonu Albrechta st. z Šternberka na Pŕtu z Lichtmburka ze 400 fl. LCit. V. 343.

252.

Kněz Linhart opat a konvent kláštera Žďárského pohání Viléma z Pernšteina jako poručníka z 800 hř., že jim drží vsi Pikarec a Medlov oc. Dat. v Brně 1481 f. VI. an. nativ. Christi (21. pros.) LCit. V. 368.

253.

Vilém z Pernšteina byl poručníkem 1481, 21. pros. při pŕhonu Pertolta z Lipého na Václava z Pivína ze 150 fl. LCit. V. 348; — při pŕhonech Jana Heralta z Kunštátu na Markvarta z Lomnice z 8000 fl. uh., na Štěpána Krocara Leotakara za 3000 fl. uh., na Jana Krocara ze 300 fl. uh., a při pŕhonech Vratisl. z Pernšteina na paní Markýtu z Vranova ze 185 fl. uh., a na touž paní Markýtu, že vzala bezprávně lžici zlatou a truhlici stříbrem okovanou po otci jeho; při pŕhonech Vaňka z Panova za Žofku z Vartnova z 31 fl. uh., na Štěpána z Lomnice z 31 fl. uh. LCit. V. 351—354.

254.

(r. XVII.) List zprávnie na Prosenice od Ruprechta panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Prosenicích 1481, 23. prosince. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 148 b; arch. měst. Brn. f. 86.

Já Roprecht z Vrchlabé i s svými erby, první jistec a zprávece věcí dolepaných, vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a s svých přátel radú prodal sem a mocí tohoto listu prodávám své vlastnie zboží a dědicství, totjižto tvrz Prosenice se vsemi Prosenici a Sedlci, se dvorem v Prosenicích a se dvorem v Sedlci k těm všem přísedícím, s mlýnem a s puol vsí Kozlovic, s dvorem a s lukami, tak jakož sem

sám držel, s lidmi platnými i neplatnými, s činžemi, poplatky, s robotami, s užitky, s rybníky, s rybníštěmi, s lesy, s háji, s chrastinami, s dúbavami, s řekami, s potoky, s jezery, s toky vodnými, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi, i s jinú rolí ornú i neornú, s hranicemi, s mezmi, se všiem plným právem, panstviem a príslušenstviem, jakož ta tvrz a ty vsi v svých mezích od staradávna záležie a jsú vymezeny, nic sobě tu ani svým erbóm ani budúcm potomkóm práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezachovávajíc ani pozůstavujíc, tak jakož sem to sám držel a jeho požíval, to sem všecko prodal ku pravému dědicstvie urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfnušteině, nejvyššiemu komorníku desk a sídu práva zemského u Brně, a k věrné ruce JMti urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, bratru JMti vlastnímu, za XVI^c f. dobrých červených uherských, kteréž sem již od JMti hotové a zaplacené vzal.

A protož já svrchupsaný Ruprecht, a my Bohuslav z Kokor a na Tršicích, Mikeš z Kokor a z Majetína, Zdeněk z Kokor, Vítek z Dobřic a z Řickovic, Jan Mukař z Kokor a z Čekyně, Ctibor Obešlík z Lipoltovic a z Veselčeka, rukojmie a spravedliví zpráve věcí svrchu i dole psaných, s ním s Ruprechtem a zaň slibujem . . . Ležení obyčejné v Olomúci neb v Lipníku oc. V témž listu dobrá vuole se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Prosenicích v neděli po svatém Thůmu léta oc tisícého čtyřístého osmdesátého prvního počítajíce oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 513 č. 144.

255.

(1481) Ctibor z Cimburka a z Tovačova praví v předmluvě ku Knize Tovačovské, že on spis píše k žádosti některých pánů moravských, mezi nimiž na 4. místě jmenuje Viléma Pernšteina, nejvyššího komorníka cudy Brněnské. Brandlovo vydání Knihy Tovač. str. 1; době, kdy psána byla, tamže str. XXI sl.

Též v potvrzení privilegií moravských od krále Matyáše, daném dne 25. července 1479, jmenován est Vilém z Pernšteina, nejv. komorník desk zemských a práva v Brně, mezi pány, k jichž žádosti to potvrzení bylo vydáno; Brandl, Kniha Tovač. str. 12, 13.

256.

Vilém a Vratislav bratří vlastní z Pernšteina propouštějí poddaným ze vsi Prosetína a jiným právo odúmrtí.

Na Pernšteině 1482, 3. ledna. — Opis z r. 1859 v arch. zemsk. v Brně, orig. v obci Prosetínské.

My Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, a Vratislav z Pernšteina bratří vlastní, páni a dědici zboží a vsí dolepsaných . . . že předstoupili před nás opatrní naši věrní milí rychtář a konšelé i všechny obce z těchto našich vsí: z Prosetína, ze Čtyrdvorů, Kčenova a Hodonína, a prosili jsou nás pokorně, abychom s nimi udělali [sic] o odmrtí,

kteréž páni a předkové naši i my tudíž až dosavad v těch všech brali jsme. A my vzhlednouce na jejich pokornou a snažnou žádost, i tudíž sami toho žádost mající, aby ti lidé svrchupsaní naši v již řečených všech nynější i budoucí mohli se pod námi lépe živiti i jiní cizí pod nás se táhnouti, z naší vlastní milosti a dobrotivosti učinili jsme těm našim lidem [v] vešpsaných všech nynějším i jich budoucím potomkům takovouto milost: že ty všechny odmrťi, kteréž prve my neb předkové naši brali spravedlivě, jsme jim propustili a oddali a tímto listem propouštíme a oddáváme na časy budoucí takovým obyčejem, aby jedenkaždý obyvatel v těch našich častopsaných všech nynější buď budoucí, buď za zdravého života aneb na smrtné posteli, mohl statek svůj mohovitý neb nemohovitý, buď rolí neb jiné, což by měl, poručiti, dáti a odevzdati příteli svému přirozenému aneb jinému, komužby se jemu zdálo, a s svým učiniti, jakžby se jemu zdálo nejlépe. Však toto zvláště vymínějící: jestližeby který bez dětí umřel a přátely měl na jiné dědině panství jiného, a poručil by statek svůj jim, tedy ten, kdožby chtěl k tomu statku míti nejlepší spravedlnost a právo, povinen jest v tom a při tom statku na našem panství a v té dědině živiti se a pod námi býti, jinam statkem tím nehýbaje. Druhé také, jestliže by neměl dětí neb takových přátel přirozených, a chtěl své ženě statek svůj odkázati, a bylaby ta žena již odemřené tu na dědině i v vdovství svém, tak jak na dobré ženy sluší, živa, tím statkem se obchodíce, tedy toho propůjčujeme; pakliby neslušně živa byla, mrhající neb mrhati chtějící ten statek, ježto to bylolyby známé, tedy taková věc na nás anebo budoucí naše potomky má zase znešena býti, a jakby se nám zdálo v té věci učiniti neb té obci jak by bylo uznáno s tím statkem. Protož my Vilím a Vratislav svrchupsaní i svými erby budoucími slibujeme svrchupsaným lidem našim, ty všechny věci zdržeti a zachovati v celosti, což se v tomto listu píše, bez všech zmatků a fortelů všelijakých. Tomu na svědomí své pečeti k tomuto listu kázali jsme přivěsiti. Jenž jest dán a psán na Pernšteině leta božího 1482 ve čtvrték po novém letě.

257.

Zápis do desk o zasedání sněmu obecního a soudu zemského, držaného v Olomúci dne 7. ledna 1482.

1482, 7. ledna. — D. Olom. č. 12 f. 32.

Anno Domini millesimo CCC^oLXXXII^o v pondělí po svíčkách držán jest sněm v městě Olomúci a právo, na němž jsou byli páni tito dolepsaní: duostojný v Boze otec a pán pan Tas biskup Olomúcký, pan Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman marg[r]abstvie Moravského, pan Václav z Bozkovic, nejvyšší komorník cudy Olomúcké, pan Jan z Žerotína, nejvyšší sudí tejš cudy Olomúckej, Thobiáš z Hory Obránské, nejvyšší písař desk a práv marg[r]abstvie Moravského, pan Vilém

z Pernštajnu, nejvyšší komorník cudy Brněnské, pan Markvarth z Lompnice, pan Jan Kuna z Kunstatu, pan Jan Heralt z Kunstatu, pan Jindřich z Sovince, pan Oldřich z Bozkovic, pan Hynek z Waldšteina, pan Albrecht starší z Šternberka, pan Karel mladší z Vlašimě, pan Jan Pňovský z Sovince, pan Ctibor z Lantšteina, pan Jiřík starší Tunkl z Brnička a Zábřeha a jiní páni.

258.

Ctibor z Cimburka Vilémovi z Pernšteina dává v zástavu některé statky své pro případ, že by manželka jeho Elška z Melic pro prodej hradu Náměště proti Vilémovi právně nastupovala.

Na soudě zemském v Olomouci 1482, 7. ledna. — DOlom. č. 12 f. 32 b.

Ctibor z Cimburka a z Thovačova Vilémovi z Pernštajnu na Thovačově základ ukazuje jako komorníku Brněnskému, jestliže by Elška z Melic, manželka jeho, pro prodej dědicství hradu Náměště Viléma narčila, a nestalo se jí dosti podle vkladu jeho prvního jí Elšce na městečku Kralicích, Hrděbořicích, Ejvani, Vyklecích a Rybnicích, což jí vloženo jest, aby se Vilém statkem jeho Ctibora hojiti mohl a se vypravoval.

259.

Albrecht st. z Šternberka Viléma z Pernšteina činí mocným poručníkem statků i dětí svých.

Na soudě zemském v Olomouci 1482, 7. ledna. — DOlom. č. 12 f. 33.

Albrecht starší z Šternberka činím mocného poručníka dskami všeho statku svého i dětí svých pana Viléma z Pernštajna, nejvyššího komorníka cudy Brněnské.

260.

Odklad ve při mezi knězem Zikmundem a Vilémem z Pernšteina.

1482, 17. ledna. — Olom. kniha pňhonů v zemsk. arch. v Brně č. 6 f. 53.

Anno 3c LXXXII sabato in die Anthonii. Mezi knězem Zigmundem, oltářníkem oltáře sv. Marie Egypské, a panem Vilémem z Pernštajnu, poručníkem paní Kunky z Cimburka a z Jičina, páni našli: Poněvadž dostatečně z desk není vyhledáno, páni toho do Olomouce odkládají, aby lépe ve dskách hledáno bylo.

261.

(b. II.) Svolenie kněze Thasa biskupa Olomúckého o smlúvy, kteréž učinény byly mezi panem Ctiborem Thovačovským a kostelem Olomúckým o lúky, nivy a pastvy s obuo stran lidí jejich z Evaně a z Hrubčic.

V Olomouci (1482) 17. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 482 b; měst. Brn. f. 167.

Prothasius boží milostí biskup Olomúcký oznamujem tiemto listem věku nynějšíemu i budícímu: Jakož mezi urozeným pánem panem Ctiborem z Cimburka

a s Thovačova nejvyšším hajtmanem margrabství Moravského s jedné, a velebnými kněžími Janem děkanem a kapitolou kostela našeho Olomúckého [s] strany druhé, smlúvy staly jsú se takové:

My Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman margrabství Moravského, s svými erby a budoucími potomky svými, pány Thovačovskými, a kněží Jan děkan, Beneš z Waldštajna probošt, Hynek ze Zvole práva duchovního doktor, Adam téhož práva doktor, Alexius z Jihlavy, Blazij z Olomúce, Jan Esmbek, Mikuláš Šuspangl, Jan Roth, Mikuláš z Grece, Václav Tašnar, mistr Václav Kracer, Mikuláš Foršter, Jan Alvinder z Hamelburka, mistr Jan z Soravy a Stanislav z Olomúce, kanovníci a kapitola kostela Olomúckého za se i za své budoucí vyznávám[e] tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúci slyšeti budú:

Jakož jest byla ruoznice a nesnáz některá mezi námi a lidmi našimi Ejvan-skými a Hrubčickými o blata, pastvy a puožitky na blatech od jedné vsi do druhé, o kteréž i puohonové mezi námi dáli se, i úředníci zemští z rozkázání pánuov k ohledání jich na ně byli jsú vysláni, kdežto lidé starožitní obapolně od stran byli jsú postaveni k přísahám hotoví, takto dobrovolně na věčnost k nepohnutému zachování a beze všech budoucích a potomních nářkuov a nových o to ruoznic k zdržení bez rozdílení úředníkuov a přísah lidských smluvili sme se o ně a mocně při tom zuostavujem a necháváme na věčnost, jakož se dole tuto píše:

Item najprve jakož sem já svrchupsaný Stibor udělal na těch blatech sobě a svým budoucím tři nivy, kdež někdy prvé za dávných a starých let minulých olší a rokytí veliké bylo, mé hajné, a na těch nivách já Ctibor séci a seti mám, a když by koli již ty tři nivy jakýmžkoli obilém osety byly anebo užitkem, tehdy hned mají hájeny býti. A jestliže by se pak v tom zahájení událo koňuom nebo kerému dobytku jinému beze lsti na to vjíti, a škoda kterákoli že by se stala, ta nemá svévolně mstína býti, ale má podle slušnosti škoda opravena býti. A když by kolivěk ten puožitek a obilé z těch tří niv sňato bylo, tehdy mají ty tři nivy též ku pastvám obojím lidem svrchupsaných lidí svobodny býti.

Item také jakož z nadepsaných vsí lidé z staradávna jedni k druhým svobodně až ke vsi pásli a své užitky jměli, též ještě i nyní obojí jedni k druhým svobodu mějte, jakož z staradávna.

Item jakož sem já Ctibor lidem svým z Ejvaně na těch blatiech na míru provazcuov lúky nadal, proti tomu na tu míru těch provazcuov tolikéž my děkan a kapitola nadepsaní lidem svým Hrubčickým u vsi Hrubčic též odměřiti a tak mnoho dáti máme bez všelikého platu, jako lidem páně Ctiborovým již dáno jest. A když by trávy obojí lidé sobě z těch luk sklídili, tehdy také na tom zahájení pastvy mají obojím lidem svobodny býti. A to sklizení má se všech luk státi do s. Bartholoměie

Item jakož sem já Ctibor také podle lidí svých lúky sobě k svému užitku al u Ejvaně, též my kněží a kapitola nadepsaní tolikéž luk sobě ku požitku u u Hrubčic udělati a zahájiti máme; ale oboje mají též v tom času sklizeny a potom lidé na nich zvuoli jmíti.

Item jedna niva, ješto se skonávají rolné meze Hrubčických a Ejvanských, ž niva běží podle jednej nivy, jenž slovú Ostrovy, a mezi mú Ctiborovú naj-í nivú u Propadlného, ta mně Ctiborovi zuostati má, a to za práci, že sem ho blata práci osušování měl.

Item zákupní lúka u Hrubčic, kteráž jest z staradávna a k Hrubčicím pří-, ta lúka při svej spravedlnosti zuostañ i rolí, keráž k ní přísluší, jakož od dávna byla.

Item jezero, keréz slove Černé, o kterémž já Ctibor a my kněží, kapitula ela Olomúckého, v listech našich obapolně zmínku máme, toho jezera abychom í požívali, a lidé těch obú vsí aby v něm lovili a loviti mohli bez překážky.

Item toto také mezi sebú zjednali sme a dobré vuole ustanovujem: jestliže dy v časích budúcích přišla jaká potřeba na to blato a bylo potřebí opravovati, obojí spolu naši lidé byli sobě pomocni a povinni opravovati, proto aby zase šlo vodú, jako prvé zašlo bylo.

Item také jestliže by lidé panen z kláštera sv. Jakuba na předhradí Olomú- ze vsi Klopotovic k těm pastvám a blatuom kerú spravedlnost měli a tu že lušně užívali, aby při tom také zuostavení a zachování byli.

A tomu všemu na svědomí všech věcí svrchupsaných na zdržení a věčné ování my Ctibor a kněží kapitula nahořepsaní na místě budúcích potomkuov h pečeti své dali sme k tomuto listu přivésiti; a pro větší pevnost a jistotu ku rzení věcí všech nahořepsaných prosili sme obapolně duostojného u Boze otce na pana Prothasia biskupa Olomúckého, aby svú pečet též k tomuto listu př- i kázati ráčil.

Protož my Protasius biskup nahořepsaný znamenavše slušnú a mírnú smlúvu átelské svolení stran nahoře psaných, jako se nahoře vypisuje, že jest kostelu nu Olomúckému neškodlivé a bezužitečné, k němu svolujeme, je, aby na budící pevně zdržáno a ve všech kusích nahoře psaných zachováno bylo, potvrzujem, covázto dva listy zpuosobivše. každé straně pro zprávu na pamět dali jsme. jest dán a psán v Olomúci léta æ M^oCCCC^oLXXXII [sic]* den s. Antonína.

Výtah tistěn AC. VI. 515 č. 145. *, Kněz Protasius Tas, biskup Olomúcký zemřel 24. srpna 1482, nemůže být 1492.

262.

Vilím z Pernšteina prodává ode dvoru, jež zakoupil od Ctibora Obešlíka z Lipoltovic, některé nivy několika měšťanům Přerovským.

Na Hranicích 1482, 22. února. — Orig. arch. města Přerova.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší komorník desk a sídu práva zemského v Brně, vyznávám . . . jakož sem kúpil dvór svobodný dědičný a nezávadný s jeho příslušenstvím u Stibora Obešlíka z Lipuoltovic a z Veselíčka, kterýžto dvor leží a má položení v nivách a v mezách svých v poli Přerovském, od kteréhožto dvora odprodal sem a mocí tohoto listu odprodávám sám od sebe, od erbuov svých i potomkuov, nivy některé opatrným lidem svým tu v Přerově usedlým, zvláště každú nivu za sumu jmenovítú peněz, kteréžto peníze již sem od nich hotové a zaplacené vzal, v plat, kterýž od nich plat bráti mám, tak jakž od staradávna peníz v penízi jde, jakožto registra má ty lidi i ten plat zejména šíře v sobě oznamují, jim i jich všem potomkóm v pravé purkrechní právo, tak aby oni, děti jich i jich potomkové mohli sobě ty nivy v témž právě prodávati, odevzdávati, zaměňovati a za zdravého života nebo na smrtný posteli poroučeti, komuž by se jim zdálo, vedle svobod svých, kteréž svobody oni v listech svých hlavních prve zapsány mají, beze vsí přiekazy mej, erbów mých i potomków. Jestli pak že by z dopuštění Božieho koma z nich umřieti se událo bez poručenství, a dětí nejměl, což by koli od toho dvora úkupem držal, to spadni na jeho najbližší přátely. A protož já svrchupsaný Vilém slibuji sám od sebe, od erbuov svých i potomkuov jim svrchupsaným lidem mým, ty věci zdržeti a v skutku zachovati, tak jakož se nahoře vypisují. Tomu na potvrzení a lepší jistoty pevnost věcí nahoře psanejch pečet svú přivěsiti sem kázal k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Hraniciech v pátek den sv. Petra nastolování léta po narození syna Božího tisícího čtyřístého osmdesátého druhého.

Listina pergamenová s visitou zachovalou pečetí. — Starý opis v pamětné knize Tovačovské l. 1488 v mor. archivu zemském.

263.

Zápis v deskách o zasedání sněmu obecního, držaného v Brně dne 14. dubna 1482.

1482, 14. dubna. — D. Brn. č. 11. f. 21.

Anno Domini millesimo CCCCLXXXII dominico in conductu Pasche in civitate Brunensi celebratum est colloquium generale dominorum baronum, in quo presidebant hi infrascripti, videlicet reuerendus in Christo pater et dominus dominus Prothasius episcopus Olomucensis, dominus Stiborius de Cimbura alias de Thowaczow, capitaneus marchionatus Moraviae, dominus Pertoldus de Lippa, supremus marescalcus regni Boemie, dominus Wilhelmus de Pernsstan, supremus camerarius czude Brunensis, dominus Venceslaus de Ludanicz, supremus czudarius eiusdem czude Brunensis, et

famosus Thobias de Monte Gigantis, prothonotarius thabularum morchionatus Moraue, dominus Markwardus de Lompnicz, dominus Johannes Kuna de Cunstat, Hemericus de Lichtemburk, dominus Johannes de Lichtmburg, dominus Venceslaus de Bozkowicz, supremus camerarius czude Olomucensis, dominus Hynco de Waldsstayn alias de Brtnicza, dominus Gimramus de Dubraucza, dominus Albertus de Ssternberk senior, dominus Albertus de Bozkowicz, dominus Hynco et Sigismundus fratres de Dubrawicza, dominus Hemerichus Putha de Sowinecz, dominus Putha de Lichtmburg, dominus Wratislaus de Pernsstayn, dominus Ludowicus de Waittmille, dominus Georgius Tunkl de Brniczko senior, dominus Johannes de Zirotin, supremus czudarius czude Olomucensis cc.

264.

(u. XX.) List od kněží Prostějovských, jimž od kláštera Prostějovského dávají některé lúky a dědiny panu Heraltovi z Kunstatu a na Plumlově.

V Olomúci 1482, 8. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 239 b; měst. Brn. f. 113.

My kněz Vácslav probošt i vešken konvent kanovníkuov zřízených řádu svatého Augustina kláštera Matky božie v Prostějově vyznáváme . . . Jakož sme s urozeným pánem panem Heraltem z Kunstatu a s Plumlova, pánem našiem milostivým, smlúvu dobrovolnú učinili a zapsali a pečetmi obapolně mezi sebu utvrdili, [v] kteréžto smlúvě jest položeno: jestliže by pan Heralt svrchupsaný buďto luk, dědin nebo platů našich potřeboval a k svému užitku obrátiti chtěl, že JMti toho přiti jmáme, a JMt nám tolikéz luk aneb dědin nebo platuov jmá zase oddati v tak dobrém, jako by naše bylo, anebo platu dědičného postúpiti, což bychom těch luk nebo dědin platy požívati mohli, jakož ta smlúva to všecko v sobě šíře a světleje zavírá.

Protož my znamenavše, že svrchupsaný luk a dědin našiech potrebuje a k svému užitku obrátiti míní, pro JMti dobré a naše také užitečné panu Heraltovi svrchupsanému luk a dědin našiech vlastniech dolepsaných dobrovolně sme postúpili a dali.

Item najprve v Smrzicích [Smržicích] dvoor náš, kterýž slove Lotršovský, a čtyři lúky; item u Prostějova v Újezdě našem II lány role a louku, kteráž ležie okopána v [u] jiných dvou našiech lánúov od Močidlek od cesty až k Valdově louce; item v Rakúškách Ij lánú dvorské role s padělkem, kterýž k tomu Ij^u lánú příslušie; item louku Chmelinec a II malé lúce a nivy, kteráž ležie vedle travné cesty Prostějovské od příkopy; item nivu a lúku na Rohoznici, v Krasicích III čtvrti role.

Ty všecky dědiny a lúky častopsanému panu Heraltovi, jeho erbóm i budúcím dali jsme a mocí tímto listem dáváme, nic sobě práva, panstvie ani kterého vlastenstvie na nich nepozústavujice, ku pravému dědicstvie.

Za kterýchžto dědin a louky pan Heralt svrchupsaný dal a mocně nám postúpil XV hřiven groší dobrých stříbrných platu ročního rázu Pražského a čísla moravského, LXIII g. za každú hřivnu počítajice, ve vsi Dřevicích s lidmi svými

vlastními, kterýž koupil od pana Zbenka Náměšského; kteréhožto platu požívati jmáme i naši budoucí na věčné časy. A ten plat pan Heralt svrchupsaný jmá nám na prvnějším sněmu, když dcky zemské v Olomúci otevřieny budú, ve dcky zemské vložití a vepsati podle řádu a obyčeje zemského ku pravému dědictvie, nic sobě ani svým erbóm na tom nepozústavujem [sic], kromě dědičnú opravu.

A my též panu Heraltovi, erbóm a budoucím jeho slibujem ty dědiny a lúky svrchupsané na témž sněmu ve dcky zemské vložití a vepsati ku pravému dědictvie. S kterýmižto lukami a dědinami pan Heralt, erbové a budoucí jeho mohú a moci budú učiniti jako s svým vlastniem, a v tom jim od nás a budoucích našiech na věčné časy překáženo býti nejmá.

Těm všem věcem na potvrzenie a pevnost my kněz Václav probošt a konvent kláštera svrchupsaného pečet naši konventskú s naším jistým vědomiem dobrovolně sme přivěsili k tomuto listu; a pro lepší svědomie prosili jsme urozených pánuov, pana Václava Kuny z Kunstatu a na Buzově, pana Jindřicha z Sovince a na Dúbravici, a slovtných panoší Křištofora z Pěnczieho, sudieho menšieho práva v Olomúci, Zbenka z Vrahovic a s Náměště, Kunše Naksery z Chotěvic, Jana z Přeboř a ze Lhoty, že jsú své vlastnie pečeti vedle nás na svědomie k tomuto listu přivěsili, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán v Olomúci v středu den svatého Stanislava, léta od narozenie Syna božieho M^oIIII^cLXXXII počítajíc oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 146.

265.

1482, 10. května. Při púhonech Vratislava z Pernšteina na Markvarta z Lompnice z 60 fl. uh. a na Arkleba Vojnu z Litavy ze 150 hř., jakož i při púhonu Heralta z Kunštátu na Matouše z Nákla ze 160 hř. a na téhož ze 100 fl. uh, byl poručníkem Vilím z Pernšteina. LCit. V. 390—392.

266.

Král Vladislav potvrzuje Vilímovi z Pernšteina všech zápisův, kteréž má na město Hranice od Albrechta Kostky z Postupic, svoluje, aby od žádného do své živnosti z města toho nebyl splacován, a připisuje mu náklad na stavení a opravu téhož města k původní výplatě. Dat. v Praze v pondělí před Božím vstoupením (13. květ.) 1482. (Viz listinu z 23. března 1480 zde na str. 212 č. 199.) Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 157; Cod. Pernst. měst. Brn. f. 916—992; vytržené listy z Cod. Pernst. mus. král. Česk. nyní Frant. mus. Brn. č. 92. Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 147.

267.

(d. IIII.) Žaloba a odpor mezi panem Ctiborem Thovačovským a mezi panem Václavem z Bozkovic, nejvyšším komorníkem cudy Olomúcké, o blata a pastvy, o lidi jejich Evanské a Klenovské, a na to nález pány na sněmě Brněnském.

V Olomúci 1482, 15. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 485; měst. Brn. f. 170.

Léta od narozenie syna božieho M^oCCCC^oLXXXII^o, tu středu před božiem.

vstúpeniem, z rozkázanie všech pánuov na sjezdu v Olomúci úředníci práva menšieho zemského přijeli jsú k ohledanie té různice a nesnáze, kderáž jest o blata, pastvy, lúky, role a jiné puožitky mezi urozenými pány, panem Vácslavem z Bozkovic, najvyšším komorníkem cudy Olomúcké, a lidmi jeho poddanými ze vsi Klenovic s jedné, a panem Ctiborem z Cimburka a s Thovačova, najvyšším hytmanem markrabstvie Moravského a lidmi jeho poddanými ze vsi Ejvaně [s] strany druhé, takže tu na ta blata, když jsme již, kdež jsú oboje strany svrchupsané stály. Tehdy slovučný panoše Jiřík purkrabie Račický, jsa s plnú mocí k tomu poslán od již psaného pana Vácslava a na místě jeho, učinil jest žalobu proti panu hytmanovi a lidem jeho z Evaně v tato slova řka:

Páni úředníci milí, pán muoj JMt a já na místě pána svého JMti, jsa s plnú mocí k tomu poslán, vám na pana hytmana JMt a lidi jeho z Evaně žaluji a vinu dávám, že blata tato, kderýchž nynie pan hytman hájí, ta jsú vždycky svobodna byla Klenovským lidem pána mého JMti pásti až k Evani, a zase také lidem Evanickým až k Klenovicím, a to lidmi starožitnými provésti chci.

Item druhé vinu dávám panu hytmanovi, že dobytkové z jiných žádných vesnic na ta blata honěni nebyli, zvláště z Vyklek a z Klopotovic, ti jsú tu nikdy svobody pásti nejměli; a to již pan hytman ty lidi na blata obrátil a vpustil, a skrze to lidé Klenovští pána mého úzkost jmají v pastvách.

Item třetí vinu dávám panu hytmanovi, že cest aneb průhonuov k těm blatóm prve žádných nebylo, a to jest již pan hytman pro požitky své průhony zdělal přes role, že tudy jiní lidé z jiných vesnic honie dobytky své na blata, ješto prvé nehonili.

Item čtvrté vinu dávám, že, ješto prvé na těch blatech luk žádných hajných [sic] nebylo, a již jest pan hytman sobě lúky zdělal a hájí jich ku požitku svému, ješto v tom lidé pána mého úzkost a ujmu v pastvách jmají.

Item páté také vinu dávám, že dvoruov panských ani zemanských prvé žádných tu v Evani nebylo, a již pan hytman sobě v Evani dvory zdělal vnově a v nich dobytky své jmá, ješto prvé pan hytman ani jiní předkové jeho takových dobytkuov ve dvořích nikdy jest nemíval, a to všecko lidem pána mého Klenovským jest k obtiežnosti.

Item po té po všie žalobě naposledy též úředník páně Vácslavuov takto řekl: Páni úředníci milí! Tuto žalobu, kterúz jsem učinil na místě pána mého, činím ji s plnú mocí od pána svého JMti jsa poslán. A podle této žaloby, páni úředníci milí, cožkolivěk vámi neb pány Jich Mtmi zjednáno bude, buďto zde neb na sjezdu v Olomúci, já na místě pána svého JMti slibuji a přiříkám, že to vše věrně a právě křesťansky zdržáno bude od pána mého JMti. Neb tuto žalobu všecku jiným ničímž, než toliko lidmi starožitnými provésti chci, kteříž jsú za to právo prvé již činili.

Kderýchžto svědkuov z strany páně Václavovy, cizích a přespolniech i také jeho vlastniech, popsali jsme zejména jedenácte.

(e. V.) Odpověď na tu žalobu páně hajtmanova, kterůž pan Václav Bozkovský činil.

V Olomúci 1482, 15. květ. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 485b; arch. měst. Brn. f. 170b-173.

Item pan hytman JMt sám osobně stoje, na ty kusy předeepsané a žalobu naň učiněnú takto jest odpověděl:

Item najprve na ten první kus, což se blat dotýče, že by svobodna byla, tak pověděl, že blata nikdy lidem Klenovským ani lidem mým Ejvanským svobodna k pastvám nebyla sú, neb jest to markrabstvie, ješto to k Thovačovu slušalo jest a vždy slušie a slušeti jmá; a také že jsú nikdy k sobě nemohli pásti Evanští k Klenovským, a zase Klenovští k Evanským, a to pro velmi veliká blata a vokna bezedná, kderáž vždy byla a ještě jsú; neb pokudž koli okna bezedna jsú, že já k tomu spravedlnost jmám a jmíti chci, neb to k Thovačovu slušie. A to já deskami, listy královskými i markrabskými i lidmi starožitnými provésti chci.

Item na druhý a třetí kus, co se průhonuov a lidí cizích na pastvy vpúštění dotýče oc, tak pan hytman praví, že jsú průhony vždycky, a že lidé z Thovačova, z Vyklek i z Klepotovic i z Oplocan s vůlí pánuov Thovačovských na ta blata vždycky dobytky své na pastvy honili jsú, a to dotud, dokudž koli obilé na polích nebylo; ale dokudž obilé s polí sebráno nebylo, tehdy honiti nemohli, leč se úhor trefil. A to také v paměti starožitných lidí provésti chce.

Item na čtvrtý kus, což se luk dotýče oc, pan hytman tak odpověděl, že jsú lúky vždy od staradávna byly a býti mají. A to pan hytman listy kupnými a prodaji provésti chce; neb ti, kdož jsú sobě dvory tu v Evani prodávali, že jsú i s lukami prodávali, a to se těmi listy prokázati muož.

Item na ten kus pátý, což se dvoruov zemanských tu v Evani dotýče, že by nikdy tu nebývali oc, pan hytman tak praví, že jsú dvorové z staradávna v Evani byli, neb sám pan hytman tu v Evani jeden dvuor od nebožtíka Heršě jest kúpil, k kderémužto dvoru lúky k svobodě byly jsú a ještě jsú spravedlivě; a také že i dobytkuov v těch dvořích dosti vždy jmívali jsú a jakožto zemané svobodní. A poněvadž já již sa pak pánem toho vrchním, a to jsem kúpil, i zdá mi se a tak pravím, že já takovú, nébrž většie svobodu dobytkuov chovati jmám a jmíti chci, než jiní, neb to provésti vše mohu, že tak prvé jest bývalo z staradávna.

Item dále pan hytman jest pověděl, co se rolí dotýče, že tu, kdež nyní rolí jest zdělána, že jest to předkuov jeho vždycky bylo, a to jsú vždy pokojně drželi a toho také v té chvíli užívali, jakž mohli, jakožto prodáváním olšie; poněvadž pak to olšie za předkuov jeho a za něho jest svedeno a na něho to přišlo, a toho v drženie jest, že on to také obrátil již jest v svém a na svém v role, a toho

užívá jako svého, jakž umie; neb to olšie aneb městiště, kdež nynie role jsú, to jest vždy hájeno bylo. A to vše provésti se muož díl dcskami, listy královskými i markrabskými, i také paměti starých lidí; neb ta blata jsú markrabstvie, a ješto to vždycky z starodávna k Thovačovu slušelo jest a slušie spravedlivě.

Item těch svědkuov z strany páně hytmanovy zejména popsáno bylo bez jednoho XXXX, cizích i přespólních i také jeho vlastniech lidí.

Item potom úředníci takto stranám rozkázali a k němu mluvili:

Item po tej svrchupsané žalobě úředníkem páně Václavovým mocně učiněné, potom po odporu páně hajtmanovu rozkázáno jest od úředníkuov zemských stranám obapolně, aby svědky každá strana své před úředníky postavili, a že když stanú, že úředníci k niem a k těm svědkuom také mluvití mají. I když sú svědkové obapolně postaveni byli, i nechtíc jich ku přísahám tak lehce dopustiti, i rozkázali jsme obojím svědkuom, aby oni, slyševše žalobu od úředníka páně Václavova i také odpor k tomu slyševše páně hajtmanovu, poněvadž svědčiti chtějí, aby se sami spolem najprve o ty věci namluvili a poradili a se pamatovali velmi dobře jedni s druhými, kterak sú ty věci prvé na blatech, oč nesnázka jest, za jich paměti zachovávány byly, a budú-li se moci v tom upamatovati a srovnati a za jednoho člověka se smluviti, tehdy aby nám úředníkuom to pověděli, a že my také v tom je slušně opatříc, slyšeti chcem.

Tehdy ti svědkové obojí strany se uradivše a v jednostajné vuoli a za jednoho člověka se ustanovili, i nám úředníkuom i před obojí stranú zjevně pověděli, že sú se srovnali v jedné vuoli a že již, ač slyšeti chcem, pověděti a pravú pravdu na místě přísahy vyznati chtějí. A my chtějce jejich také v tom vyznání slušně opatřiti, aby jejich svědectví v lehkost tolika lidí k hanbě nebylo, i otázali jsme se obapolně stran a řkúce: Poněvadž tito svědkové hotovi jsú, svědčiti chtějí, chceme-li je obapolně trpěti v jich svědectví a na nich, což vyznají, dosti jmíti a na tom přestati. Tu najprve úředník páně Václavuov a na místě pana Václava slíbil a přiřkl jest, že na jich seznání dosti jmíti a přestati i konečně zdržeti chce. Tu také pan hytman JMt mocně k našemu otázení jest přiřkl, že též na jich vyznání přestati a to vše, pokudž těmi lidmi vyznáno bude, také zdržeti a zachovati chcem. A my podle takového obapolně na těch svědcích mocného přestání rozkázali jsme těm svědkuom zjevně nad [sic] hlas přede všemi lidmi a před obapolníma stranama svědčiti a to, oč sú se sjednotlili, pověděti. I pověděli takto:

Toto jest sepsání svědkuov o těch blatech a pastvách:

Item najprve z jednostajné vuole ti svědkové pověděli sú pamět svú skrze jednoho člověka jménem Daniele z Hrubčic:

Item najprve což se pasteu dotýče na těch blatech, tak se pamatujem, že sú vždycky pásli Ejvaněné z strany své, a Klenovští také pásli z strany své, a to až po okna anebo po strúhu, kerúz pan hytman udělal vnově na okních; neb jedn k druhým nikdy svobodně jíti ani pásti nemohli, a to pro blata a pro okna bezedná a tak každá strana, jakž mohla, užívala strany své.

Co se olšie dotýče:

Item což se olšie dotýče z strany páně hajtmanovy, keréz někdy bylo, al za předkuov páně hajtmanových zhynulo a sešlo, o tom tak vyznali, že to pomn že za předkuov páně hajtmanových vždy bylo hájeno, a hajní předkuov páně hajmanových to k ruce Thovačovským pánuom vždy prodávali lidem svým i cizím v do vesnic i do Klenovic, tu sú kupovali. A poněvadž svedené olší, již pan hytman na tom místě sobě rolí zdělal.

Co se dvoruov a zeman i dobytkuov dotýče:

Item co se dvoruov a zeman dotýče, i dobytkuov, o tom tak vyznali, že ti zemané, kderíž bytem v Evani byli a na svých dvorích seděli, že jsou dobytky své jmivali, i také z Thovačova jim páni jich do dvoruov dobytky jsou jim své dávali, totjíž telata i klisice, aby je chovali na pastviskách, a že jsou vždy dobytky jměli a pastvy, pokudž najdále mohli, po okna.

Co se průhonuov a cizích lidí pasenie dotýče:

Item co se průhonuov a cizích lidí pasenie dotýče, o tom tak vyznali a tak se pamatují, že tak prvé bylo, že kdyžkoli lidé obilé svá spásli a sebrali, tehdy hnali lidé z Oplocan, z Thovačova i z Vyklek a z Klopotovic dobytky své na pastviska, pokudž jsou mohli, a o to nikdy žádných nebylo nesnází; ale pokudž obilé sebráno nebylo, tehdy dobytkuov hnáti nesměli.

Co se luk dotýče, kderéz pan Roman držal:

Item co se luk dotýče, o tom tak vyznali a tak se pamatují, že když pan Roman Klenovice držel, že jest lúky tři jměl; a když pak duvor sedláci skúpili, tehdy pan Roman k té obci II lúky pustil a třetie sobě zůstavil, a té lúky i podnes pan Vácslav požívá. Než o jiných lukách strany páně hytmanovy tak pověděli, že toho v své paměti nejmají, slušely-li jsou jaké lúky k těm dvoruom do Ejvaně, čili nic, a kde byly; než má-li pan hytman co v listech o lukách, jakož praví, o tom my nevíme, aniž proti tomu jsme.

Co se dobytkuov na pastvy dávání dotýče:

Item také vyznali, že kdožkolivěk Klenovice držel kderýkoli pán, ten také dobytky své dával do Klenovic ku pastvám, jakožto pán Thovačovský.

Vyznání, že blata jsou markrabství:

Item naposledy vyznali, že ta blata jsou markrabství, a že jsou vždycky, jakž oni pomněti mohou, a tak jsou od starých předkův slyšali, že k Thovačovu ta blata slušejí; neb i Thovačov jest byl markrabství.

Item když jsou to tito svědkové již zevně a hlasně před stranami obapolně vyznali, tehdy jsme se stran otázali, přestávají-li na tom. I řekli obojí, že přestávají. I tak jsme to ihned před stranami sepsali pro paměti. Než pan hytman k tomu jest ještě takto pověděl, že ještě k těchto lidí jich seznání před pány Jich Mtí šíře deskami, listy královskými i markrabskými provésti chci, a pokudžkolivěk páni Jich Mtí mú spravedlnost uznají, nálezem svým spravedlivým mně obrátí a rozkáží, tak já učiniti a na tom dosti jmíti chci. A při tom při všem jednání, což se tuto spisovalo, byli jsou urození páni pan Heralt z Kunstatu a s Plumlova, a pan Albrecht z Šternberka a s Holešova, a pan Jan Pnovský z Sovince, a mnoho jiných zeman a dobrých lidí městských i sedlských.

Na tuto při sepsání nález panský v Brně na sjezdu se stal:

Mezi panem Ctiborem z Cimburka hytmanem oc a panem Jaroslavem z Bozkovic komorníkem Olomúckým na místě panie Kunky z Kravař s plnú mocí páni Kunčínú, páni našli: Poněvadž podle řádu a obyčeje zemského úředníci na to vedeni jsou, a ti podle potřeby lidí starožitné stran obojích majíce před sebou, dostatečně vyslyšeli, kdežť lidé obapolně za jednoho se srovnáve, vyznali, na nichž a jejich vyznání strany obapolně a mocně jsou přestaly a dosti jmíti řekly. Při tom vyznání aby zachováno bylo, páni toho nechávají, a strana straně přes to [aby] nepřekážela, a úředníci menšie aby na to vedeni byli a to zamezili vedle těch lidí vyznání a sepsání, pro uvarování nesnází budúcích, a zvláště po okna, kdež struha nová udělána jest, každý z své strany aby užíval, jakž najlép umie.

Svědkové popsání z strany pana hytmana JMti:

Najprv z Hrubčic Martin Čubrda, Jakub, Matěj Slanina, Petr, z Hrdibořic Václav, z Uhřičic Jan Rúbal, Jandaj a Jiřík, z Kojetína Michek a Hrbec, z Biskupic Jan, z Nenakunic Štěpán, z Chropyně Licko, z Dražovic Vach, z Kokor Martin, z Evaně Jan Hledík, Pešiek, Petr, Jiřík, Hanek, Bublák, z Oplocan Kudlabec a Vach, z Thovačova Martin Myslík, Jakubec, Jan Kúkol, Havel starý fojt, Rabl, z Kralic Matěj Těžký, Jan Končiek, Augustin, Lukáš, Mathes, Václav Uher, Řehák, z Věrovan Ondřej, z Lobodic Jetřich. Těch XLti svědkův jest.

Svědkové sepsání [s] strany pana Václava Bozkovského:

Item najprve ze vsi Obědkovic Holík a Martin, Šimek, Jan, Petr, a z Chval-

kovic Jan Bílý, z Klenovic Jan, z Hrušky Vácslav, z Viceměřic Pavel, z Mirovic Vachanec, z Prostějova Jan Švec. Těch XI svědkuov jest oc.

Výtah tišiěn AČ. VI. 514 č. 148. — Zapsáni jsou dále pňhonové, počtem 13, kterýmiž pohání kapitola kostela Olomouckého Adama z Cimburka a z Tovačova.

268.

1482, 31. května: Při pňhonu Jana Heralta z Kunštatu na Oldřicha z Bozkovic ze 6000 fl. uh., na Pertolta z Lipého ze 2000 fl. uh., na Oldřicha z Bozkovic ze 100 fl. uh., na Jana Bočka z Kunštátu z 5000 fl. uh., byl poručníkem Vilém z Pernšteina. LCit. 207, 212—214.

269.

Jiřík z Rozseče pohání Viléma z Pernšteina ze 100 fl. a z 66 ř 40 gr., kteréž otec jeho Jan z Pernšteina zůstal dlužen dědu jmenovaného Jiříka. Dat. v Brně, fer. VI. post corporis Christi (7. června) 1482 LCit. V. 401.

270.

1482, 7. června: Při pňhonech Ctibora z Cimburka na Beneše a Ludvíka bratří z Wajtmile z 1600 fl. uh., na paní Kateřinu z Konice, na Henricha z Lichtnšteina, na Jindřicha z Hradce, na Jana z Lomnice, na Markvarta z Lomnice, na Jana Malého z Vázan a na mnohé jiné byl poručníkem Vilém z Pernšteina. LCit. 402—404.

271.

V registřích soudu komorního ve při mezi Štěpánem Enzingarem a Wolfgangem z Krajku vinil Enzingar pana Krajře, že jináče učinil výpověď mezi ním a panem Pernštejnským Vilémem. (1482, 17. srpna). AČ. VIII. 402.

272.

Jan Pšenička z Račina a manželka jeho Eliška z Krajce dávají listy správní — jeden na Jana z Lomnice na dědictví na ves Rudu a na čtyři člověky tu v Rudě, kteříž příslušejí k kostelnímu podacímu, a na dvůr kněžský v Rudě; druhý list znějící na panoše Vaňka a Alexandra bratří z Panova na tvrz Panov, na ves Košíkov a na ves Rudu — panoši Hyncovi z Kukvic a na Rosicích a paní Elišce z Onic manželce jeho. Svědkové: Václav z Ludanic a na Veverí, sudí cudy Brněnské, Hynek z Doubravice a z Osového, Štěpán z Lomnice a na Náměšti, panoše Aleš Herult z Herultic, Jan Tišnovský z Věže a Václav z Vahančic. Dat. ve Velké Byteši v pátek před povýšením sv. Kříže (13. září) 1482. Cod. Pernst. měst. Brn. f. 288.

273.

Jan Pšenička z Račina prodává Hyncovi z Kukvic a na Rosicích a k věrné ruce paní Elišce z Onic, manželce jeho, ves Rudu se vším přísl. za 250 fl. uh. Svědkové: Štěpán z Lomnice a na Náměšti, Aleš Herult z Herultic, Jan Tišnovský z Věže, Václav z Vahančic, Jan z Jestřebí a Jan ze Zdíkova a z Otěchleb. Dat. ve Velké Byteši v pátek před sv. Matoušem apoštolem (20. září) 1482. Cod. Pernst. měst. Brn. f. 288 b.

274.

V.) List krále Mathiáše, jiemž dáva Mrakšovi a bratřiem jeho právo své [na] Lithavském zboží. *inburce 1482, 26. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 71 b; arch. měst. Brn. f. 42; vytrž. listy ve Frant. mus. v Brn. č. 165.*

My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český král, markrabie Moravský žičský, vývoda Lucmberský a Slezský, oznamujem tiemto listem všem, že předv před nás slovutný Mrakeš z Noskova, služebník a dvořenín náš věrný milý, s pilností prosil jest, abychom jemu a bratřiem jeho Janovi a Petrovi a jich právo naše, kteréž my k statku slovutných někdy Jiříka a Arkleba synovových po jich smrti máme, milostivě dáti ráčili: my k takovej slušné prozbě znamenavše mnohé věrné pilné a ustavičné služby, kteréž nám okazoval a činil že činiti nepřestává, chtiec, aby budúcně nám tiem dostatečněji slúžiti mohl, jsme a mocí naši královskú a jakožto markrabie Moravský tiemto listem dáváme o naše všecko, cožkoli zúplna po smrti jmenovaných Jiříka a Arkleba na nás redlivé spadlo, svrchupsaným Mrakšovi, Janovi a Petrovi bratřiem z Noskova h erbóm a potomkóm, zejména tyto dolepsané vsi: Litavu, Olši, Drahonín, La-, Mileším, Skryje, Oujezd, Jilmové i diel v Nové Vsi, i jiné všecko, k čemužkoli mrtí častopsaných Jiříka a Arkleba právo jmáme, se všiem jich příslušenstvím, mi, s platy, s užitky, s lesy, s háji, s vodami tekutými i netekutými, s dvory, lí oranú i neoranú, s rybníky, s lukami, s mlýny, s pastvami, s pastviščemi, ny, s lovy, s robotami i se všelijakými jinými požitky, právy, panstvie a duoy, jakýmižkoli jmény býti mohou jmenovány, tak aby nahoře psaný Mrakeš, Jan tr, erbové a potomci jich ty vsi a zboží, pokudž koli právem dosáhnúti mohou, drželi a toho jako svého vlastnieho požívali tiem všiem obyčejem a právem, ž to někdy svrchudotčený Vojna a synové jeho jměli a drželi a toho jako svého ního bez umenšenie všelijakého. A ktož by tento list náš jměl s jich Mrakšovou, vú a Petrovú z Noskova nahoře psaných dobrú vuolí, ten chceme aby jměl též právo i túž plnú moc ke všem věcem v tomto listu psaným, jako oni sami. u na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přivésiti jsme rozkázali. Dán inburce v sobotu před s. apoštolúv Šimona a Judy léta oc 14LXXXII^o, krávie našiech Uherského V^o a dvacátého a Českého XIII°.

Ad mandatum proprium domini regis.

Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 149.

275.

List Jindřicha a Hynka bratří knížat Minstrberských, kterýmž zastavují městečko učí s přísl. Štěpánovi Andělovi z Ronovce ve 2000 fl. uhersk. Na Poděbradech 1482, ist. AČ. IV. 187.

276.

Při srovnání a smíření bratrském mezi knížaty Minstrberskými o všeliké různice byl vedle jiných jednatelem Vilém z Pernšteina. Na Poděbradech 1482, 22. listop. AČ. I. 311.

277.

(CLIII.) Smlúva mezi panem Vilémem a panem Vratislavem z Pernšteina [o díly po zemřelých bratřích jejich Janovi a Jimramovi pozůstalé].

Na Pernštejně 1482, 29. list. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 90.

My Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, najvyššie komorník desk a súdu práva zemského v Brně, a Vratislav z Pernšteina, bratří vlastní, vyznáváme . . . Jakož po smrti urozených pánuov pana Jana a pana Jimrama z Pernšteina, bratruov našich vlastniech dobré paměti, dielové jejich a zbožie vedle těch listuov dielčiech, kteréž mezi námi jsú spuosení a zřízení, na nás přišli sú pravým a spravedlivým nápadem, že my svrchupsaní Vilém a Vratislav učinili sme mezi sebou dobrovolnú smlúvu o ty diely dotčené bratruov našich taková, že já Vratislav mám držeti ten diel nebožtíka páně Janů všecek zúplna, jakož ten diel v sobě položen jest se všiem příslušenstviem, nic z toho nevynímájice ani pozuostavújice, než jakž jest položeno v dielčiech listech. A já Vilém mám držeti ten diel nebožtíka páně Jimramů také všecek zúplna, jakož ten diel v sobě položen jest; než z toho dielu postúpil sém a přidal sém panu Vratislavovi bratru svému městečko Bystřici, tak samo v sobě s těmi požitky a platy, což tu jich jest v tom městečku, aby on to držel a nic viece k svému panství. Pakli by se z nás kterému v tom státi nezdálo, tehda máme se o to rovně rozdělití vedle dielčiech listuov.

O dluhy takto srovnali sme: Kteríž dluhové sú, ješto pan Jan platiti měl, ty já Vratislav zastupuji a platiti mám; a kteréž pan Jimram platiti měl, také já Vilém zastupuji ty a platiti mám.

Než jestliže bychom kdy jinak chtěli se dělití, tehda aby ti dielové a zboží beze všech dluhuov byli čisti, kromě toho dluhu, kterýž já Vilém mám na bratří své, jakož listové dielčí to ukazují i jiní, kteréž na to mám, ač na pana Jimrama žádného nemám listu, neb statek jeho držel sém, ale proto mi tolikéž povinen jako jiní z bratruov.

A jakož kněz opat Žďárský aneb ti křižovníci v Starém Brně chtěli by míeti nějakú spravedlnost v těch obú dielech, i jestli by buď súdem neb přátelskú smlúvu přišly které škody zkrze to, tehda ty škody máme obapolně nésti a rovně v tom škodovati.

Kterúžto smlúvu my svrchupsaní Vilém a Vratislav slibujeme sobě ctěné a právě bez všelijakého přerušenie držeti a v celosti zachovati, jako na bratří sluší. Tomu na jistotu, zdržení i na svědomí své sme pečeti k tomu listu přivěsiti kázali.

a priprosili sme urozených pánuov pana Hynka z Ludanic a s Rokytnice, pana Václava z Ludanic a na Veverí, najvyššieho sudí cudy Brněnské, a slovutných panoší Jana z Nové Vsi a s Radkova, Jana Děvečku z Heršteina na Crhově, Gedeonka z Olešničky a s Moravce, a Zigmunda Valeckého z Mirova, že sú své pečeti podle našich na svědomie k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Pernšteine v pátek před svatým Ondřejem léta buožieho tisícieho čtyřstého osmdesátého druhého.

Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 150.

278.

(CXXI.) List od pana Jimrama z Dúbravice, jímž se zapisuje smlúvy zdržeti panu Vilémovi z Pernšteina, kteréž učinil se panem Pertuoitem z Lippého oc.

Na Krumlově 1482, 6. prosince. — Vytrž. l. cod. Pernst. ve Frant. mus. Brn.

Já Jimram z Dúbravice a na Templšteine vyznávám tímto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti neb čtúce slyšeti budú: Jakož sem měl smlúvu s urozeným pánem panem Pertuoitem z Lipého, najvyšším maršálkem královstvie Českého, ujcem svým dobré paměti, o dluh svuoj, v kterémž dluhu postúpen mi hrad Templštein s tím zbožím, jakož šífe v té smlúvě a světleji všechno se zavírá a ukazuje. I poněvadž statek všechen ten svrchupsaného pana Pertuolta přišel jest spolkem dckami na urozeného pána pana Viléma z Pernšteina na Helfnšteine, najvyššieho komorníka cudy Brněnské, že já svrchupsaný Jimram slibuji svú dobrou čistú víru, beze všech zmatkův i forteluov, jemu panu Vilémovi svrchupsanému v tom ve všem tak se jmieti a zachovati, což v tom listu smlúvčím jest položeno a zapsáno. A jestliže by pán Buoh pana Viléma prve nežli mne smrti neuchoval a ti sirotkové k letóm nepřišli, tehda též slibuji tomu, komuž by pan Vilém po smrti své poručil, týmž vším povinen býti, jako panu Vilémovi, že po mé smrti má to všechno býti postúpeno bez uplacování tomu poručniku páne Vilémovu, buďte sirotci živi neb mrtvi.

Tomu na svědomí a zdržení já svrchupsaný Jimram k tomuto listu pečel svú přivěsil sem; a priprosil sem urozených pánuov pana Hynka z Ludanic a z Rokytnice, pana Václava z Ludanic a s Veverí, najvyššieho sudího cudy Brněnské, a slovutných panoší Zicha z Popúvek, hofrychtéře dvoru pánuov Lipských, Zigmunda Valeckého z Mirova, Jana z Lechvic a Bohuuka z Mysločovic, že jsou své pečeti podle mé na svědomí k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Krumlově, v pátek den svatého Mikuláše, léta Božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého druhého čtúce.

Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 151.

279.

(CXLIII.) List krále Vladislava, jímž panu Vilémovi z Pernšteina dává úřad najvyššieho maršálstvie Českého.

V Praze 1482, 26. pros. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 83.

izlav . . . oznamujem listem tiemto všem, že jame spraveni v jistotě

od urozeného Ctíborá z Cimburgka na Thovačově, hajtmána margrabství Moravského nám milého, kterak urozený někdy Pertuolt z Lipého, nejvyšší maršálek království Českého, přijal jest na pravý spolek urozeného Viléma z Pernšteina, nejvyššího komorníka cudy Brněnské nám milého, i také že jest učinil téhož Viléma poručníkem otcovským syna svého i jiných dětí svých i všeho statku svého, jakož pak tu všecku věc zřídil jest vedle řádu a práva markrabství Moravského.

My pak znajíce takový způsob a zřízení téhož Pertuolta, kteráž jest učinil, a také prošení jsouce od některých přátel téhož Viléma, abychom jemu to z milosti naší učiniti a přidati ráčili, aby on titul maršalství Českého nésti a psáti mohl, i také jiných ctí a milostí k témuž úřadu příslušejících aby užíval: my hlediece na takovou prozbu přátel téhož Viléma i také na povolnost jeho, a také znajíce to, že on nám i vši koruně naší České tím úřadem dobře se hoditi muože; i jsouce k takové prozbě milostivě nakloněni, z dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskou, hlediece na svrchudotčený způsob i také na hodnost téhož Viléma, že nám i vši koruně naší České hoditi se tím úřadem muože, plnú moc i právo dáváme jemu tímto listem, aby on celý titul, což se maršalství Českého dotýče, nésti a psáti mohl, i také všech ctí a milostí témuž úřadu příslušejících aby mohl užívat i užíval na místě syna téhož Pertuolta, a to bez naše, budoucích našich kráľov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. Však proto, dokud ten úřad držeti bude, všecky povinnosti má a povinen bude nám i budoucím našim kráľom Českým činiti, pokudž maršálek království Českého povinen jest z úřadu svého činiti, a to z práva nebo z obyčeje, bez všeliké odporosti, vedle smluv celých a dokonalých mezi námi a najjasnějším panem Mathiášem kráľem Uherským oc bratrem a přitelem našim milým učiněných. Ale proto týž Vilém při tom tituli i také úřadu má zuostaven býti toliko do let rozomných téhož sirotka, syna jmenovaného Pertuolta, bez škody téhož sirotka. A jestliže by sirotek ten nedojda let rozomných i umřel, tehdy hned tento list náš více žádné moci mieti nemá, ale má nám neb budoucím našim kráľom Českým navrácen býti bez všeliké odporosti. Tomu na svědomí pečet naši kráľovské kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek na den svatého Štěpána, léta buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého druhého, království našeho léta dvanáctého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 514 č. 152.

280.

Vilfm a Vratislav bratří z Pernšteina dávají městečku Doubravniku a lidem poddaným ze vsí Klokočí, Rakového, Maňové, Huslí, Chreptova (Křeptova), Křížovic a ze Zahradky právo odúmrtí s výminkami, jakéž ustanoveny při listině Prosetínské 3. ledna 1482, tištěné

výše str. 239 č. 256. Dat. na Pernštejně ve čtvrtek po novém létě (2. led.) 1483. Cop. vid. v zemsk. arch. v Brně, Bočkova sbírka č. 7707.

Téhož dne propustili jmenovaní bratři z Pernšteina lidem poddaným v městečku Medvědicích a ze vsí Ujčova, Kovářové, Leskovce, Klecan, Černvíru, Skorotic, Boru, Jámy, Smrčku, Sýrku, Újezda u Černé Hory právo odúmrtí s podmínkami, při Prosetínské listině 3. ledna 1482 vypsány. Orig. perg. v arch. osady Nedvědicke.

281.

(n. XIII.) Smlouva mezi pány Perštajnskými a knězem Martinem, komendorem od Svatého Jana před Brnem, o faru Křižanovskou.

Na Pernštejně 1483, 2. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 9 b; arch. měst. Brn. f. 9.

My kněz Martin komendor i vešken konvent domu S^o Jana před Brnem zákona křížovníčího, nynější i budoucí, vyznáváme . . . že jsme učinili dobrovolnú a konečnú smlúvu s urozenými pány panem Vilémem z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšším komorníkem desk a súdu práva zemského v Brně, a panem Vratislavem z Pernšteina takovú: Jakož my kněz Martin a konvent svrchupsaný chtěli bychom jmíti nějakú spravedlnost k té faře Křižanovské v městečku svrchupsaných pánuov, že my kněz Martin i konvent svrchupsaný nynější i budoucí tu faru Křižanovskou svrchupsaným pánuom panu Vilémovi a panu Vratislavovi do jejich dvú životú mocně ku pravému a dědičnému držení a požívání postúpili jsme, s tím se vším právem i se všemi desátky i příslušenstvím, což k té faře od staradávna přísluší, i s poddacími kostelními, takže do životuov Jejich Mti žádného kněze nemáme v tu faru uvoditi ani mocni budeme komu ji poddávati, než oni páni svrchupsaní. A též oni páni Pernštejnští Jich Mti nám svrchupsanému knězi Martinovi a konventu nynějším i budoucím za to postúpili jsú ku pravému požívání těch užitkuov na těch lidech v Radmičkách[?], k čemuž tu právo mají neb my, a k tomu vsi pusté Lúčky s těmi rybníčky a k čemuž tu také právo mají neb my, abychom my toho požívali. Pakli by pán Buoh těch svrchupsaných pánuov smrti neuchoval, tehdá my svrchupsaný konvent budeme moci toho užívati vedle spravedlností, pokudž bychom ji jměli, bez překážky pánuov Pernšteinských. A tuto smlúvu my svrchupsaný kněz Martin i konvent nynější i budoucí slibujeme cně a právě zdržeti, tak jakož jse svrchu píše, beze všech zmatkuov i forteluov všelijakých. Tomu na potvrzení a na svědomí my kněz Martin a konvent svrchu dotčený pečeti své k tomuto listu jsme dobrovolně přivěsili. Jenž jest dán a psán na Pernštejně ve čtvrtek po Novém létě léta božího M^oIIII^oLXXXIII^o.

282.

Mezi nálezy 4. února 1483 v Olomouci učiněnými vyznamenání jsou rukojmové Cti-borovi z Cimburka, Vilémovi z Pernšteina a Janovi z Cimburka za 100 fl., kteréž na posly ku králi od země vypravené byly půjčeny. LCit. V. 67.

283.

Král Vladislav připisuje Heraltovi z Kunstatu a na Plumlově na městečku Kojetíně k arcibiskupství Pražsk. náležejícím k prvnějším sumám zápisným ještě 1000 fl. uh. Datum v Praze v sobotu před sv. Řehořem (8. břez.) 1483. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 432, měst. Brn. f. 141. Výtah tištěn AČ. VI. 515 č. 153.

284.

List krále Vladislava, jímž dává povolení bratřím Jindřichovi a Hynkovi kníž. Ministrberským k zástavě městečka Přelouči Štěpánovi Andělovi z Ronovce. V Praze 1483, 10. března. AČ. IV. 188.

285.

(k. X.) List krále Vladislava, jímž povolenie dává panu Heraltovi, aby dělal rybník na svém zboží Kojetínském přes překážky.

V Praze 1483, 20. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 433; arch. měst. Brn. f. 141 b—142.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že přistúpil jest před nás urozený Heralt z Kunstatu a na Plumlově nám milý, a zpravil jest nás toho, že by chtěl dělati některý rybník na zboží svém, ješto se to také zboží Kojetínského arcibiskupství Pražského dotýkalo, a díl také že by na též zboží Kojetínském ti rybníci topili; i prosil jest nás, abychom jemu v tom povolenie naše dáti ráčili. My v tom hledíce jeho povolnosti a služeb k sobě, v kterýchžto se jest nám zachovával a zachovává, i chtíce jemu také v tom vděčnost naši ukázati, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskou již psanému Heraltovi a dědicóm jeho tuto milost učinili jsme a tímto listem činíme a dáváme, aby oni dělajíc rybníky na zboží svém, cožkolivěk zatopie gruntův, dědin neb luk anebo jiných zboží na tom zboží Kojetínském, aby to slušně oddati mohli a oddali těm, komuž co zatopie, bez všelikého útisku těch lidí; a cožkolivěk oddadí vedle řádu a obyčeje markrabství Moravského a bez útisku těm lidem, což by děláníem takových rybníkuov zatopili, to jmá při těch lidech zůstati věčně; a což by také těmi rybníky odtud zatopeno bylo, to také jmá zůstati při témž Heraltovi i budúcích jeho věčně. A jestliže by kde kterého člověka vykúpili pro zatopení těch rybníkuov, co se již psaného zboží Kojetínského dotýče, mají zase tu blízko tak dobrého a toliko platu k témuž zboží kúpiti a postúpiti. A jestliže by toho potřeba kázala a chtěli vésti vodu kde na ty rybníky a strúhy dělali přes to zboží Kojetínském, proto ty strúhy skrze to zboží svobodně dělali a tudy vodu budú moci vésti; ale což by kolivěk takovými struhami a vedeniem vody dědin neb gruntuov pokazili, těm lidem to zase vedle slušnosti také oddati mají, a to, což oddadí, též při těch lidech zůstati jmá; a ty strúhy při témž Heraltovi a dědicích i budúcích jeho, a již při tom při všem mají zachováui býti bez našie, budúcích našiech králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky.

A ktož by tento list jměl s již psaného Heralta neb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek před svatým Benediktem léta božieho tisícého čtyřistého osmdesátého třetího, královstvie našeho léta dvanáctého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 153.

286.

Učiněn nález v Brně mezi Jaroslavem z Bozkovic a Vilímem z Pernšteina fer. IIII post conduct. Paschae (9. dubna) 1483 o manství mezi Mračkem a pány Pernšteinskými. LCit. V. 70.

287.

(d. IIII.) Znamenává se průvod mýta Prostějovského, jak jest provedeno a v registřích zemských zapsáno léta páně tisícého čtyřistého osmdesátého třetího, ten pátek po ochtábu Těla božieho.

1483, 6. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 250; arch. měst. Brn. f. 118.

Z rozkázanie panského popsána jsú majta z některých měst, vsí i také zámkové, a najprve z města Prostějova, co od čeho jest dáváno a kterak bráno, o tom jsú vyznali lidé dolepsaní všecko páně Heraltovi z Prostějova pod přísahú, kteráž panem hajtmanem na Tovačově vydána jest oc.

Vácslav řečený Próvod annorum LXXVII. Tomáš annorum etatis sue LXX. Jan Vietrkuje annorum oc LXXX. Filip Fidronan annorum LXX. Valentin Šesta annorum LX. Augustin Ruka annorum LVI. Jiřík Svořina annorum L. Jan Chrúst annorum LXVI. Jan Ostračep annorum LIII. Martin alias Havel annorum LXI. Staněk kovář annorum L.

Item tito lidé svrchujmenovaní všickni spolu přísahu učinivše vyznali jsú, že jak oni pamatovati mohú, že jednostajně v městě Prostějově mýta jest nikdy nevybral, než jeden od druhého, zvláště komuž jest poručeno, ten to vybíral, konšel anebo jiný člověk přísežný. Takto jsú vybírali:

Item sukna z vozu zavázaného III g. Item s postavu sukna obecného II d. alb. Item barveného sukna IIII d. Item od načetého nejmá nic dáno býti. Item od stěhovanie z města nebo mimo město ode všech vozuov, co jich jměli, IIII g. Item s vína draylinku zemského I g. Item s rakúského aneb s uherského po II g. Item z bečky piva starého I g. Item s prázdného draylinku, když k vinohraduom vezú j g. Item s tuny herynkuov neb ryb IIII d. Item s bečky ryb živých I g. Item s vozu ryb suchých IIII g. Item se tří tun oleje I g. Item s vozu soli I g. Item s měrice vápna II d. Item s vozu koží IIII d. Item s vozu krokví aneb šindeluoov II d. Item také s jiného lesu, a s jízdy jedné IIII g, a s vozu desk. Item s centnéře železa aneb oceli neb olova neb osku [sic] neb jiných važných věcí po II d.,

také s loje, s sádla i vyziny též. Item s vozu vlny II g. Item s vozu chmele I g. Item s vozu jablek neb ovoce j g. Item s prázdného vozu formanského, když s plachtů jede po obilé, j g. Item s vozu na zemi lesního necek, čberuov, kbeluov, korcuov IIII d. Item s kbelu medu II d. Item s švestek aneb s trnek II d. Item s trúby plátna II d. Item s voza krámního s krámnými věcmi, když skrze neb mimo město jedú, II d. Item s každého koně II d, a s vosla neb s krávy též II d. Item s drobného dobytka po I d. Item s vořechů vlaských s vozu v štěpnici o h[al]éri brali, a s každé kuše peniez. Item s draylinku kos IIII g. Item se sta srpuov II g. Item když kde vezl v truhlách sekery, kožichy neb jiné věci, s tím mýtný vedle slušnosti uházel, a kterýž nesl šafrán aneb šlojírě, s tím také mýtný uházel podle slušnosti. Item od prázdných kádí křečevných, když by mimo město neb z města kdo vezl, II d. Item s bečky prázdné též II d, a s tuny prázdné I d.

A tento nález panský na to se takto stal. Item o mýto Prostějovské páni našli: Poněvadž se tomu mýtu páně Heraltovu od žádného neodpírá, aby tak bráno bylo, jakož za starodávna bráno bylo, neb to na drobné peníze napsáno jest.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 154.

288.

Léta 1483 v středu po sv. Vítu (18. června) mezi pány v Prostějově shromážděnými byl Vilím z Pernšteina, jemuž dáno naučení panské o peníze, kteréž by položiti chtěl a v dědictví se uvázati mohl; nález pak mezi ním a Janem Kropáčem z Nevědomí odložen. LCit. V. 76, 77.

289.

(CXLIII.) List krále Vladislava, jímž Vilémovi z Pernšteina na úřad maršálství království Českého přidává život, ač by Buoh sirotka neuchoval.

V Praze 1483, 29. června. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 84.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že sme spravenie v jistotě od urozeného Ctibora z Cimburgka na Thovačově, hajtmána markrabstvie Moravského nám milého, kterak urozený někdy Perthuolt z Lippého, najvyššie maršálek královstvie Českého, přijal jest na pravý spolek urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššieho komorníka cudy Brněnské nám milého, i také že jest učinil téhož Viléma poručníkem otcovským syna svého i jiných dětí svých i všeho statku svého, jakož pak tu všicku věc zřiedil jest vedle řádu a práva markrabstvie Moravského.

My pak znajíce takový spuosob a zřiezenie téhož Perthuolta, kteréž jest učinil, a také prošeni jsúce za téhož Viléma od najjasnějšího kniežete pana Mathiáše Uherského krále oc, bratra a prietele našeho milého, abychom jemu to z milosti naše učiniti a přidati ráčili, aby on titul maršálství Českého nésti a psáti mohl, i také jiných ctí a milostí k témuž úřadu příslušejících aby užival: my hlediece na takovou

rozbu již psaného bratra našeho JMti i také na povolnost téhož Viléma, a také majíce to, že on nám i vší koruně naše České tím úřadem dobře se hoditi muože, jsúce k takové prozbě milostivě nakloněni, z dobrým rozmyslem a radú věrných úšich, mocí královskú, hlediece na svrchudotčený spuosob i také na hodnost téhož Viléma, že nám i vší koruně naše České hoditi se tím úřadem muože, plnú moc právo dáváme jemu tímto listem, aby on celý titul, což se maršálstvie Českého dotýče, nésti a psáti mohl, i také všech ctí a milostí k témuž úřadu příslušejícíech by mohl užívati a užíval na místě syna téhož Perthuolta, a to bez naší, budúciech úšich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky; však proto dokud ten nad držeti bude, všecky povinnosti má a povinen bude nám i budúciem našim králóm českým činiti, pokudž maršálek královstvie Českého povinen jest z úřadu svého čiti, a to z práva nebo z obyčeje bez všeliké odpornosti, vedle smluv celých a dokolých mezi námi a již psaným panem Mathiášem králem Uherským oc bratrem priatelem našim milým učiněných; ale proto týž Vilém při tom tituli a také úřadu má zostaven býti toliko do let rozomných téhož sirotka, syna jmenovaného Perthuolta, bez škody téhož sirotka.

A jestliže by sirotek ten nedojda let rozomných i umřel, tehdy tuto další milost při tom témuž Vilémovi tímto listem činíme a dáváme, že jej při témž úřadu maršálstvie Českého, i také při tituli i také při jiných všech příslušnostech k témuž úřadu příslušejícíech, tak a vedle toho, jakož se nahoře vypisuje, zostavujem toliko do jeho živnosti. A jestliže že by kto po smrti jmenovaného sirotka, než by let rozomných došel, měl kterou spravedlnost k témuž úřadu, proto tato naše milost činěná témuž Vilémovi má býti každému bez ujmy a bez škody na jeho spravedlnosti.

Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. dán v Praze v neděli den svatých Petra a Pavla apoštoluov buožiech, léta buožieho sícieho čtyřistého osmdesátého třetieho, královstvie našeho léta dvanáctého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 155.

290.

V.) Smlúva na papíře mezi panem Petrem z Rozimberka a panem Vilémem z Pernšteina, což se vdání paní Alžběty dotýče.

Na Mor. Krumlově 1483, 30. července. — Cod Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 44.

Léta od narozenie Syna Božieho tisícího čtrstého osmdesátého třetieho, středu den svatého Abdona, na Krumlově mezi námi Petrem z Rozumberka oc Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšším maršálkem královstvie Českého najvyšším komorníkem desk a sídu práva zemského u Brně, stala se jest smlúva

konečná taková a způsobem takovým: Že já Vilém svrchupsaný urozenú paní paní Alžbětu z Kravař a Strážnice vdal jsem a oddati jsem dal obyčejem a řádem křesťanským za pravú manželku svrchupsanému panu Petrovi s její dobrou vůlí a s přivolením její. A já také Petr svrchupsaný mám jí svrchupsané paní Alžběty nechati v tom stavě vdovském až do času jmenovitého Svíček najprv přiestiech, a po tom času, když mi se zdáti bude, že mohu s ní býti a přebývati jako s manželkú svú. Druhé, že při viere její mám jí zuostaviti a bez vuole její nemám jí od viery tisknúti.

Item Strážnice zámku aneb toho jejího zboží nemám také bez vuole její od-bývati ani prodávati. Item opět já Petr svrchupsaný proti třem tisícem zlatých uherských věna, kteréž mi po sobě svrchu psaná paní Alžběta na Strážnici dává, mám jí šest tisíc zlatých uherských odvěnovati [sic] a ujistiti, takovým však obyčejem: jestliže by mne Petra již psaného pan Buoh smrti prvé neuchoval, než paní Alžběty dotčené, tehda potomci moji paní Alžbětě mají dáti tři tisiece zlatých uherských, a tři tisiece zlatých druhých má paní Alžběta sobě zase přijíti, kteréž mi na Strážnici po sobě ukázala. A list věnný paní Alžbětě mám položiti na svatý Václav najprv přiestí konečně v moc panu Vilémovi svrchupsanému.

Item o dluhy: Jakož paní Alžbětě k její dielu na Strážnici devět tisíc zlatých uherských přiděleno jest dluhuov, na tom dluhu paní Alžbětě má sraženo býti tři tisiece zlatých na tom listu, kterýž měla věnný list na pět tisíc zlatých, a dva tisiece zlatých sešlo jest na Strážnicském zboží, poněvadž při ní zuostaly a po ní jich nevzal.

A jakož Bzenec ode všech čtyř sestr sespolka jest prodán za osm tisíc zlatých uherských a za dvě stě zlatých, a na tom paní Alžbětě částopsané jejího oddielu přijíti mělo dva tisiece zlatých a padesáte zlatých uherských: těch dva tisiece zlatých a padesáte zlatých také jí sjíti má. A mimo to, což se srazilo, zuostává ještě čtyři tisíce zlatých uherských bez padesáti zlatých; ty já svrchupsaný Petr mám panu Vilémovi svrchupsanému ujistiti do listu dokonání do svatého Václava najprv přiestieho, aby toho dluhu mně čekáno bylo do svatého Jiříe najprv přiestieho, a na svatý Václav list mám panu Vilémovi konečně položiti vedle přiepisu obyčejného, kterýž mi bude od pana Viléma vydán buď českým neb moravským obyčejem. Pakli by co také z Bzeneckého dielu na paní Alžbětin diel více bylo vzato, to já Vilém svrchupsaný mám také panu Petrovi částopsanému navrátiti anebo na jeho dluze sraziti.

A tuto smlúvu my svrchupsaní Petr a Vilém máme a sľubujem sobě ctě a právě beze všeho fortele a lsti zdržeti a zachovati bez všelikého přerušenie. Tomu na svědomí i na jistotu své pečeti k tomuto listu a této smlúvě přitiskli jsme; a připrosili jsme urozených pánuov pana Beneše z Waitmille, purgrabí na Karšteine [sic] a mincmajstra na Horách Gutnách, kterýž jest tyto věci mezi námi jednal,

pana Ludvíka z Waitmille, a urozených panoší Jana Záhorku z Zahořic, Viléma z Mnichnic, Jana z Lechovic a Zigmunda Váleckého z Mirova, ty časy hajtmána na Krumlově, že jsou své pečeti podle našiech na svědomí k tomuto listu a k této smlouvě přitiskli.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 156.

291.

(con. XXVII.) List smluvný mezi panem Hynkem [z Ludanic] Rokytckým a panem Ctiborem Thovačovským o třetí peníze s lesuov, kteříž přísluší k Chropyni.

Na Krumlově 1483, 8. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 467 b; arch. měst. Brn. f. 156-157.

Já Hynek z Ludanic a s Rokytnice vyznávám . . . Jakož byli pónonové o třetí peníze na lesích k Chropyni příslušejících, kderěz někdy pan Fryduš držel, od urozeného pána pana Jana z Cimburka a z Thovačova oc na urozeného pana Jana z Ludanic otce mého, a potom od urozeného pána pana Ctibora z Cimburka a z Thovačova, hytmana markrabstvie Moravského, na mne jakožto na držitele těch listuov, ačkoli pro smrt i nespůsob pónonuov mnohým tiem pónonem otec muoj i já obraňovali jsme se, až vzdy k nálezu panskému přišlo, že pan Ctibor podle desk panstvie vsi Trúbek panským přísudem spravedliv nalezen jest a k tomu třetímu penízi právo jmá i jeho potomci, páni Thovačovští. I nechtě v dalšie súdy a v škody od téhož pana Ctibora pohnán býti, uč[i]nil sem s ním smlúvu, tak že sto zlatých hotových i všecy škody, ač bych je byl mohl obdržeti podle sumy jistiny na těch sto zlatých, kderěz by koli mně povinovat byl, jemu sem dal a propustil, ješto sem je na panu Ctiborovi pro dluh pana Jiříka z Lantšteina podle jiné sumy byl obdržel, ty sem jemu dal a mocně propustil, tak aby již psaný pan Ctibor do živnosti mej Hynka toho třetího peníze z těch lesuov nebral. Kderýž znamenitě jest les ten, jenž slově Příseka, a svooj počátek jmá od mezí, kdež Lukavec padá v Moravu řeku, a běží v ten les podle Moravy, jakož pak toho meze jsou, na kderýchž úředníci byli, kdež jest pan Ctibor starožitnými lidmi tu věc vyvedl. Pakli by pán Buoh mě Hynka živnosti neuchoval, tehdy hned potomci moji i každý, kdož by to po mně jměl právem mým, neb páni dědiční, opatové a konvent Vyzovský, kteřížto podle mne v tom súdu stáli jsou, a já jich právem bránil jsem se, v držení vešli, zase ti budú povinni panu Ctiborovi a jeho potomkóm třetí peníze podle desk a přísudu panského dávat. Pakli bych já, jsa v živnosti, prodal aneb zastavil neb kderak kolivěk v drženie jinému uvedl, tehdy hned ten peníze třetí jmá panu Ctiborovi a jeho potomkuom vydáván býti bez zmatkuov. Také každý rok, když bych to mýtiti chtěl, mám ohlásiti hajnými svými panu Ctiborovi, že to mýtím, a že k tomu třetímu penízi spravedlnost má, ale pro smlúvu tuto že jemu jeho nedává, ale aby vzdy věděno bylo a s paměti lidské nevyšlo a právu jeho ku pohoršení nebylo. Také panu Ctibo-

rovi na každý rok duby k stavení od Xti až do polúkopi s práva mám dávatí, a chtěl-li by také kterého dubu k lodi neb k člonu, toho jemu odpů[r]ce nemám býti a mám jemu také dáti z toho lesu na znamení a za to, že při mně toho třetího penieze nechává. Také nemám těch lesuov na hlavu mýtiti, tak aby pojedná neb po dvakrát nebo třikrát smýtény byly, než mám ty lesy v slušné mytbě požívati.

Tomu na svědomí a jistotu já Hynek svrchupsaný pečeť vlastní kázal sem přivěsiti k tomuto listu; a připrosil jsem urozených pánuov pana Viléma z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššího maršálka království Českého a nejvyššího komorníka cudy Brněnské, a urozeného pana Václava z Ludanic a na Veverí, nejvyššího sudí cudy Brněnské, že sú své pečeti podle mé na svědomí kázali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Krumlově v pátek před sv. Vavřincem léta oc M^oCCCC^oLXXXIII^o oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 157.

292.

(LVI.) List věnný paní Alžbětě z Kravař od pana Petra z Rozmberka [na 3000 zl. uh.]

Na Krumlově 1483, 30. září. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 44 b.

Já Petr z Rozmberka oc vyznávám . . . Jakož sem sobě řádem křesťanským pojal za manželku urozenú paní paní Alžbětu z Kravař a z Strážnice, vdovu po urozeném pánu panu Pertuoltovi z Lippého oc dobré paměti, kteráž mi po sobě ukázala a jmenovala tři tisíce zlatých uherských, a to na zámku svým na Strážnici s jejie příslušenstvím, a já proti tomu také sem jí věnoval a mocí listu tohoto věnuji tři tisiece zlatých uherských dobrých, zlata, rázu i váhy spravedlivých, a to takovým během dolepaným: jestliže by pán Buož všemohúci mne smrti své nechoval, nežli nadepsané paní Alžběty z Kravař, manželky mé milé, jehož Bože rač dlúho ostřieci, tehdy těch tří tisiece zlatých uherských, kteréž jest paní Alžběta nadepsaná mně po sobě na Strážnici ukázala a jmenovala, mají jí zase zuostati na Strážnici; ale ty tři tisícé zlatých uherských, kteréž sem já paní Alžbětě jmenoval a odvěnil, bratři moji a dědici a budoucí naši mají, dlužní jsú a povinni nadepsané paní Alžbětě z Kravař manželce mé milé aneb k jejie věrné ruce urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššímu maršálkovi království Českého a nejvyššímu komorníku cudy Brněnské oc, dáti a zaplatiti v plným roce po mé smrti rovně pořad zběhlém.

Pakli by těch tří tisíce zlatých uherských nadepsaných v tom roce paní Alžbětě svrchupsané, manželce mé milé, aneb k jejie věrné ruce nadepsanému pánu Vilémovi z Pernšteina oc dáno nebylo, tehdy má s těch tří tisíc zlatých uherských nadepsaných paní Alžbětě, manželce mé milé nadepsané, vydáváno býti ročního úroka tři sta zlatých uherských dobrých, a to rozdielné, na každý svatý Jirí puol

druhého sta zlatých uherských dobrých a na svatého Havla též také puol druhého sta zlatých uherských dobrých, a to tak dlúho a dotud, dokudž by těch tří tisíc zlatých uherských sumy hlavnie věna nadepsaného paní Alžbětě svrchupsané aneb k její věrné ruce panu Vilémovi z Pernšteina nadepsanému v moc jich dáno a zaplaceno nebylo úplně a docela.

A tomu všemu pro lepší pevnost a jistotu zastavil sem nadepsané paní Alžbětě z Kravař manželce mé milé a k její věrné ruce panu Vilémovi z Pernšteina svrchupsanému rukojmie urozené pány, pana Voka z Roznberka oc, pana Bohuslava z Švamberka a na Zviekově, pana Petra z Šternberka, a urozené panoše Kunaše z Machovic, purkrabí na Maidšteině, Kunrata z Petrovic, Zdebora z Kozieho, Viléma z Dúdleb, purkrabí na Krumlově, Oldřicha ze Dvorce, purkrabí na Velišíně, a Beneše z Komařic. A my již jmenovaní rukojmie za pana Petra z Roznberka, jistce svrchupsaného, s ním i zaň, vyznávajíc sľubujeme tiemto listem naši dobřú věřú křestanskú všichni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, to všecko, což v tomto listu svrchu psáno jest, věřitelóm našiem nadepsaným zdržeti, zachovati a splniti úplně a docela bez zmatku a odporu všelikterakého.

Pakli bychom toho neučinili a těch všech věcí, což v tomto listu dotčeno jest, aneb keré z nich nenaplnili, tehdy hned my rukojmie nadepsaní, kteříž napomenuti budem od věřiteluov našiech aneb od jednoho z nich listem, poslem nebo ústně, máme a sľubujem vjeti a vlehuíti oc. Leženie v městě u Vysokém Mýtě aneb v Poličce oc. A ktož by tento list měl s dobřú vuolí naše věřice [sic] neb její věrné ruky častopsané, ten má i mieti bude tuž moc i též plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jakožto věřice [sic] naše aneb její věrná ruka svrchupsaná.

Také jestliže by božím dopuštěním paní Alžběta z Kravař nadepsaná s tohoto světa sešla, prvé nežli pan Petr z Roznberka svrchupsaný, jehož Bože rač dlúho ostřieci, tehdy tento list dále nižádné moci nemá, ale má nadepsanému Petrovi z Roznberka zase vráčen býti. Tomu všemu na potvrzenie a lepší jistotu i pevnost my všickni, jistec i rukojmie svrchupsaní, pečeti naše vlastní s našiem dobřím vědomím i plným a celým přiznáním dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta od narození Syna božieho tisícfho čtrstého osmdesátého třetieho ten úterý po svatém Michalú.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 158.

293.

Na sjezdu l. 1483 fer. V pro festo s. Galli (15. října) byli v Brně shromážděni pánové, mezi nimiž Vilém z Pernšteina. Brandl LCit. 78.

294.

Vratislav z Pernšteina potvrzuje měšťanům v městečku Bystřici list od bratra svého Viléma z Pernšteina na odúmrtí jim daný. Datum na Pernšteine léta 1483 ve čtvrtek den sv. Brikejí (13. listop.). (Listina vidimována radou města Poličky 1578.) Opis v arch. Roud. P. 15/49.

295.

(D. IIII.) List krále Mathiáše, jímž své právo dává k blatům u Čihovic příležitěm Jakubovi Šárovcovi.

V Budíně 1484, 4. února. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 470 b; arch. měst. Brn. f. 159.

My Mathiáš . . . oznamujem, že zpravil jest nás slov. Jakub z Šárova a z Krumšína, hofrech[tér] markrabstvie našeho Moravského, věrný nám milý, kderak by zbožie a panstvie nějaké, totjiz ves Čihovice v témž markrabstvie našem ležící, před časem již zběhlým z dvorem, rybníky, blaty aneb bahny, pastvami, lukami i jinými příslušnostmi kúpil, a k dědictvie spupnému deskami zemskými vedle obyčeje té země zavázáno jměl; o kderážto blata aneboli bahna [v]předešlých časech od požívajících a sic příležejících panstviech i dědin těm blatům nesnáz povstala jest, tak že po mnohých nesnázích a v tom jednanie vyznáno jest, jakož jsme zpraveni lidmi starožitnými, že by ta blata neboli bahna od staradávna k markrabstvie příslušala. I prosil jest nás též Jakub, abychom jemu a erbóm jeho právo naše, kderěz jmáme nebo jmíti můžeme na těch blatech aneboli bahnech potud, pokud jsou jich od staradávna k tomu panstvie a k té dědině požívali, milostivě dáti ráčili.

A my vzhledše na jeho slušnú prosbu: i také mnohé ustavičné služby, kderěz jest nám činil, činí a má budúcně činiti, právo naše jemu Jakubovi a erbóm jeho, kderěz jmáme aneb jmíti můžeme k tomu blatu aneboli bahnu, dali jsme a mocí listu tohoto s dobrým rozmyslem jakožto král Český a markrabie Moravský dáváme, chtěce, aby jmenovaný Jakub, erbové jeho i potomci těch blat aneboli bahen jako od staradávna a již vedle práva a obdarování našiech k tomu panstvie a k té dědině požívali, totjiz od jednich polí k druhým polím, a pokudž jsou ta pole Čihovská od těch blat osáhlá a hranice ukazují, s obú stran až do prostředku těch blat proti vsi Hrubčicím, a aby na těch rybníky, lúky a pastvy zdělati mohli a k svému užitku, jakž by se jim zdálo, přivesti bez našie budúcích našiech, králuov Českých a markrabí Moravských i jiných všech lidí všeliaké překážky. A ktož by tento list jměl s svrchujmenovaného Jakuba neb erbuov jeho dobrou vůlí, ten jmá a jmíti bude tuž moc a plné právo ke všem věcím svrchupsaným, jako on neb erbové jeho jměli.

Tomu na potvrzenie pečef naši královská kázali jsme přivesti k tomuto listu od narozenie Syna božieho M^oCCCCCLXXXIII^l, královstvie našiech Uherského a XXVI a Českého XV° léta a, v středu po hodu Hromic dán v Budíně a.

296.

(t. XVIII.) List krále Vladislava panu Vilémovi z Pernšteina, jímž dává moc, aby mohl nové hory zaraziti.

Na Horách Kutných 1484, 25. února. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 76; arch. měst. Brn. 45 b—46.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že předstúpil jest před nás urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie maršálek královstvie Českého a najvyššie komorník cudy Brněnské, věrný náš milý, a prosil jest nás, abychom jemu povolenie naše dáti ráčili, aby on na zboží svém dědičném, manském neb zápisném, anebo také kteréž drží po urozeném někdy Pertulthovi z Lippého, maršálku královstvie Českého, mohl hory nové zaraziti aneb staré duoly dobývati a dělati na svrchupsaném zboží tiem právem, kteréž by nám tu příslušelo jakožto králi Českému a markrabie Moravskému; a při tom jest také nás prosil, abychom jeho další milostí naší opatřiti ráčili: my znajíce jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás k sobě milostivějšího pozná, i jsúce k jeho v tom prozbě milostivě nakloněnie, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Vilémovi dopustili sme a dali a tiemto listem dáváme plnú moc i všecko právo naše, kteréž nám tu příslušelo aneb příslúšie jakožto králi Českému a markrabie Moravskému, aby on mohl na všelijakém zboží svém hory nové zaraziti anebo staré duoly sdělati a těch hor aby mohl požívati tak, kterak by se jemu líbilo najlépe a najužitečněji zdálo, ovšem naše jemu plné právo dávajíc a nic sobě na tom nepozuostavujíce napřed, a kdež by jej jsám Bnoh nadělil na takových svrchupsaných horách, aby naši urburu sobě bráti mohl.

Tyto milosti naše duole psané při tom témuž Vilémovi činíce a dávajíce, což se stříbra kúpení dotýče, kteréž nám příslúšie, aby on to mohl k své ruce sobě bráti nebo kupovati a obrátiti, kamž by se jemu zdálo a líbilo. Také aby na takových horách mohl dělati a pavovati a sobě zřízení a řád na niech učiniti a spusobiti, jak by se jemu najhodněji a najlépe zdálo. Item všecky duoly staré nebo nové propůjčovati na našem místě nebo našeho mincmajstra, a komuž by je kolivěk propůjčil, dále má jmíti tuž moc a právo, jako bychme my sami anebo mincmajstr náš na našem místě propůjčil. It. huti leshafy [lenšafy] aby mohl propůjčovati anebo jsám k své ruce dělati. It. trh svobodný a právo hornie, kdež by kolivěk takové hory zarazil, staré nebo nové, aby mohl jmíti šenky i jiné živnosti nebo potreby aby mohl dáti vésti i sobě spusobiti, a to bez překážky naší i budúcích králuov našich Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, tak aby na těch horách vši svobody horské mohli požívati tak a tiem obyčejem, jako řád a právo na Horách Kutných jest. A takové svrchupsané milosti a svobody těch hor dali jsme jmenovanému Vilémovi a svolili

toliko do jeho živnosti; a když by jeho pán Buoh neuchoval, tehdy naše právo, totiž stříbra kúpenie do naše mince a také urbura aby nám neb našiem budúcím zase do komory naší připadla i také vrchní právo, kteréž nám jakožto králi Českému příslušelo, ale proto jeho dědice a buducí, pokudž kruntovnímu pánu i také nákladníkóm a kverkóm dolovním neb leušaftním příslušie, aby při tom zuostaveni a zachováni byli. Tomu na svědomí pečet naše královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na Horách Kutnách v středu den s. Matěje apoštola buožieho oc léta Syna božieho oc ICCCC^oLXXXIIII^o královstvie našeho léta XIII°.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 160.

297.

Na sněmu v Brně 1484 dominica Reminiscere (14. března) z rozkázání krále Matyáše odbývaném byl mezi pány: Vilím z Pernšteina, nejvyšší maršálek král. Čes. Brandl LC. 88.

298.

List krále Uherského Matiaše Korvina na volné kšaftování daný Vilémovi z Pernšteina.

V Budíně 1484, 29. března. — Orig. arch. města Brna f. Q. N. 3 Kast. V.

My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český král oc a margkrabie Moravský oc oznamujem . . . že k snažnej a pokornej prozbě urozeného Viléma z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššieho maršálka královstvie Českého a najvyššieho komorníka cudy Brněnskej, věrného našeho milého, a pro množství služeb jeho věrných nám ustavičně okazovaných tuto milost jemu učinili jsme a svolili a tiemto listem mocně činíme a svolujem, aby on statek svuoj všecek buďto na dědictví, zástavách, zápisiech, listech i jiné všecko, k čemužkoli právo má aneb míti bude, ničehož nepozuostavujíc, za svého zdravého života aneb na smrtedlnej posteli dáti, poručiti, zapsati, zavázati, zastaviti aneb odkázati svobodně mohl, komuž by koli se jemu najlépe zdálo a líbilo, beze vši naší a potomkuov našich i všech jiných lidí všelijakej příkázky [sic]. Kteréžto jeho poručenstvie, závazek a odkázanie chceme, aby tuož plnú moc a pevnost mělo, jako by dckami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo. Tomu na svědomie pečet naši královskú přivěsiti jsme rozkázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Budíně v pondělí po hodu Zvěstovanie panny Marie od narozenie Syna božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtvrtého, království Uherského oc dvacátého sedmého a Českého patnáctého léta.

Ad mandatum domini regis.

Listina perg. s pečetí visutou královskou, úplně zachovalou. In rubro: R^{ca} registrata).

299.

(CV.) List na Evančice od krále Vladislava, jímž dává život a připisuje osm tisíc zlatých panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Horách Kutných 1484, 3. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 66.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený někdy Pertuolt z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, po předcích svých držel jest některá zboží margrabství Moravského, zejména město Evančice, Růchovany a Mikulčice s jich příslušnostmi v některých zápisích předkův našich, jakož pak ti zápisové to šíře a světle v sobě drží a zavírají: že pak týž Pertuolt učinil jest mocným poručníkem dekami všeho statku svého urozeného Viléma z Pernšteina, nejvyššího maršálka království Českého a nejvyššího komorníka cudy Brněnské, věrného našeho milého, zřídív to vedle práva a řádu země Moravské: i prosil jest nás týž Vilém, abychom jemu při tom některú milost naši učiniti ráčili.

My znajíce jeho povolné a věrné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává a potom tím lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšího k sobě pozná: i jsúce v tom k němu zvláštní milostí nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Vilémovi na svrchupsaném zboží i na tom na všem, což ti zápisové v sobě drží a nač zjevně ukazují, připsali sme a tímto listem zapisujem a přirazujem k prvním sumám osm tisíc zlatých uherských oc . . . Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Horách Kutných v sobotu před s. Ambrožem léta buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého, království našeho léta třináctého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk, cancellarii regni Boemie.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 161.

300.

Král Matyáš pro věrnost, lásku i povolnost některých pánův moravských, mezi nimiž na druhém místě jmenován Vilím z Pernšteina, slibuje stavům markrabství Moravského, že v Příčině daně zachová se vedle starodávných práv. Dat. v Budíně 1484, 9. dubna. AČ. X. 284 oc.

301.

Vilém z Pernšteina postupuje Jindřichovi z Lipého zápisův od krále Vladislava na město Evančice, Rouchovany a Mikulčice. Datum na Krumlově v sobotu den sv. Stanislava (8. květ. 1484). Vytrž. listy ve Frant. mus. v Brně. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 162.

302.

(CVII.) List od krále Matyáše, jímž Evančice k dědictví dává panu Vilémovi z Pernšteina. V Budíně 1484, 10. června. — Vytrž. l. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn.

My Matyáš, . . . jakož od předkuov našich slavné paměti králuov Českých a markrabí Moravských městečka naše Evančice a Růchovany s jich příslušenstvím

zapsána jsú urozenému Jindřichovi z Lipého na Krumlově, někdy maršálku království Českého a jeho erbóm, v jmenovitej sumě, tudiež i životové jim přidání jsú, jakož zápisové na to vyšlí šíře v sobě ukazují: i přistúpil jest před nás urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší maršálek královstvie Českého a najvyšší komorník cudy Brněnské věrný náš milý, a nás pokorně prosil, když by již ti životové sešli, abychom my jemu téhož městečka s Rúchovany tudiež i s tím se vším, což k tomu přísluší zápisu, nechati ráčili. A my znamenavše jeho slušnú prosbu i tudiež jeho mnohé pilné služby, kteréž nám činil a činiti nepřestává, mocí naší královskú a jakožto margrabě Moravský dali sme a mocí tohoto listu dáváme i připisujem jemu život, tak aby on již jmenovaného městečka Evančic s Rúchovany i s jeho se vším příslušenstvím, když by životové prve zapsaní sešli, mohl v drženie býti a toho požívati jakožto svého, a od nás ani budúcích markrabí Moravských s toho splacován býti nemá za svej živnosti. Než když by jeho pán Buoh také po těch životích neuchoval, a my neboli budúcí potomci naši margrabí Moravští zase již jmenované městečko s Rúchovany a s jeho příslušenstvím jmieti chtěli, tehdy dažuc tu sumu erbóm neboli potomkóm jeho vedle zápisuov od předkuov našich spravedlivě vyšlých, tehdy má nám to zase beze všech odporuov postúpeno býti. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti sme rozkázali k tomuto listu. Dán v Budíně ve čtvrtek před svatou Trojicí, od narození syna Božieho tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého, království našich Uherského oc dvacátého sedmého a Českého patnáctého léta. Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 163.

303.

V zápisu krále Matyáše a stavův markrabství Mor. na upokojení a vedení řádu v zemi Moravské jmenován mezi jinými na předním místě Vilém z Pernšteina, nejv. maršálek království Česk. a nejvyšší komorník cudy Brněnské. V Budíně 1484, 24. června. AČ. V. 414.

304.

(f. VI.) List na Přerov od krále Matyáše, jímž dává panu Vilémovi z Pernšteina, co by na stavenie naložil oc.

V Budíně 1484, 4. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 160 b; arch. měst. Brn. 94; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 97.

My Matyáš . . . oznamujem tímto listem všem vůbec: Jakož někdy od předkuov našiech markrabí Moravských předkóm urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššieho maršálka královstvie Českého a najvyššie[ho] komorník[a] cudy Brněnské, věrného našeho milého, zámek a městečko Přerov se vším zbožím k tomu příslušejícím v některú sumu jest zapsáno a zastaveno, jakož pak list na tu zástavu vyšlý šíře to v sobě zavírá, kteréhožto zámku a městečka Přerova s zbožiem k němu příslu[še]jícím

jmenovaný Vilém po smrti předních svých v témž právě v drženie jest přišel a uveden: i prosil jest nás jmenovaný Vilém, abychom jemu k stavenie, opravovanie téhož zámku Přerova povolenie dáti ráčili, a což by na něm prostavěl, k zástavní sumě a k tomu jeho život samého na tom připsati ráčili.

Znamenavše žádost jeho, poznavše slušnou věrnost, také jeho služby, kteréž nám činil jest a činiti nepřestává, poznavše, a chtěje jemu toho vděčnost naši královskou, jakož slušné jest, ukázati, přivolili jsme a zapsali a tímto listem přivolujem a zapisujem jmenovanému Vilémovi na již psaném zámku a městečku Přerovu a zboží k tomu příslušejícím jeho samého život, také že ani my ani potomci naši markrabie Moravští nej máme jeho, jmenovaného Viléma samého do jeho smrti s toho často jmenovaného zboží splacovati, k tomu také to, že on častojmenovaný Vilém jmá a bude moci jmenovaný zámek Přerov stavěti a opravovati, jakž se jemu nejlépe zdáti bude. A cožkolivěk na něm prostavie podle slušného uznání, to všecko my a potomci naši jmáme a povinni budem po jmenovaného Viléma smrti jeho spravedlivě zůstalým potomkům, když bychom my neb potomci naši to zboží zase od nich jmíti a vyplatiti chtěli, spolu s zástavní sumou na častopsané zboží zapsané dáti a úplně a docela zaplatiti; oni také častojmenovaného Viléma potomci, když se to, jako svrchu sazeno jest, stane, mají a povinni budú nám aneb potomkům našiem častojmenovaného zámku a městečka Přerova se vším tím, což kolivěk jest k tomu zapsáno a zastaveno, buď málo neb mnoho a jakž se kolivěk jmenuje neb jmenovati muož, postúpiti beze všeho zmatku a odporu.

Tomu na svědomie pečeť naši královskou kázali jsme zavěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně v neděli den sv. Prokopa, let božiech tisícého čtyřistého osmdesátého čtvrtého, království našiech Uherského dvacátého sedmého a Českého šestnáctého léta.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 164.

305.

Na sjezdu v Olomouci v úterý den sv. panny Markéty (13. čce) 1484 držaném, byl mezi pány Vilém z Pernšteina, mezi nímž a Čeňkem Kunou učiněn nález. Brandl LCit. V. 94, 95.

306.

1484, 14. července dáno pány na sjezdu v Olomouci naučení Vilémovi z Pernšteina v příčině Einzigara. Brandl LC. V. 108.

307.

(contra XXV.) Smlúva na papíře mezi panem Vilémem z Pernšteina a knězem Mikulášem o plat v Nosislavi, knězem biskupem [Varadinským] udělaná.

V Brně 1484, 18. srpna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 59**; *arch. měst. Brn. f. 30 b*; *vytrž. I. v mus. Brn. č. 111.*

Léta božieho tisícého čtyřistého osmdesátého čtvrtého, v středu před svatým

Bartolomějem v městě Brně stala se jest smlůva mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina, najvyšším maršálkem královstvie Českého, s jedný, a poctivým knězem Mikulášem Šimlem kanovníkem kostela Brněnského s strany druhé, o plat prebendy tej, kteráž k jeho kanovnictvie příslušie, kteráž jemu knězi Mikulášovi z Nosislavě z vinných desátkuov a z jiných požitkuov od pánuov Krumlovských stavena byla, takže od mnohých let též kněz Mikuláš i předkové jeho těch duochodov požívati nemohli jsú. My pak Jan biskup Varadínský oc a kostela Olomúckého zprávce, žádajíce, aby kostelové pod naši zprávu příslušející v své řády uvedeni mohli býti, takto mezi nimi vyřkli jsme: aby jmenovaný pan Vilém od Nosislavských vinný desátek i jiné požitky, kteréžkoli k tej prebendě slušie, do své živnosti na každý rok bral a jich požíval, a na odměnu toho aby též na každý rok x f. uberských knězi Mikulášovi neb jeho potomkóm na den svatého Michala archanjela vydávati povinen byl; a když by pán Buoh na předřečeného pána Pernšteinského smrt dopustil, tehdá ti všickni duochodové z Nosislavě mají převedeni býti na kněze Mikuláše jmenovaného neb jeho potomky, tak aby ti duochodové zase mohli k kostelu Brněnskému a k tej prebendě bez většiech a dalšiech nesnázi přijíti, a žádný jiný se více v ty požitky jmenované prebendy vkládati nejmá, vedle tohoto našeho s vuoli obojí strany jednati, než aby beze všech zmatkuov zase k kostelu Brněnskému mohli přijíti. Tomu jednanie na potvrzenie pečef našeho prstena přidáviti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán ut supra oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 165. *, Fol. 36 až 58 jsou z kodexu vytržena.

308.

(CXVIII.) List od opata a konventu kláštera Zbraslavského, jímž zapisují desátek v Růchovanech panu Vilémovi z Pernšteina a panu Jindřichovi z Lipého do jich životuov.

Na Zbraslavi 1484, 1. září. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 70.

My Jan z boží milosti opat, a převor a klíčník i vešken konvent kláštera Zbraslavského arcibiskupství Praského zákona Cisterského, známo činíme . . . Jakož jest předek náš, kněz Jan opat i [s] svým konventem kláštera našeho svrchupsaného zapsal a zastavil desátek v Růchovanech s jeho všelijakým příslušenstvím ve třech stech kopách groších českých, jakož to pak list hlavní předka našeho, kterýž udělán jest na to, šíře a dále v sobě zavírá, urozenému pánu panu Jindřichovi z Lipého, najvyššímu maršálku království Českého, a k tomu v témž listu zapsal jest týž předek náš, aby do živnosti jmenovaného pana maršálka ten desátek jmenovaný v Růchovanech s jeho příslušenstvím od něho nebyl vyplacen: po smrti nebožtíka pana maršálka, když jest již nám výplata zase spravedlivě přišla, smluvili smy se s urozenými pány panem Benešem purgrabí na Karštýně a mincmajstrem na Horách Kutnách, a panem Ludvíkem bratřimi z Wajtmille v takové míře, že jmenovaný pa

Beneš a pan Ludvík měli jsú dáti těch tři sta kop vedle znění listu toho, kterýž předeek náš udělal nebožtíku panu maršálkovi, synu jeho nebožtíka páně maršálkovu, totiž urozenému pánu panu Pertuoltovi z Lipého, nejvyššiemu maršálku království Českého, a k tomu jsú nám připojčili sto kop grošuv míšenských mečových, a v takovéž sumě tři set kop grošuv vedle znění listu prvnioho a ve stu kopách groší míšenských mečových měli jsú ten náš desátek v Rúchovanech s jeho příslušenstvím držeti, a k tomu do životuov jmenovaného pana Ludvíka a syna jeho pana Laclava z Wajtmille neměli jsú splacováni býti. I zpravili jsú nás jmenovaní pan Beneš a pan Ludvík, že mají o ten desátek a tu spravedlnost smlúvu a zjednání s urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfnšteine, nejvyššiem maršálkem království Českého a nejvyšším komorníkem cudy Brněnské, a žádali nás, abychom jich všecko právo na jmenovaného pana Viléma pana maršálka převedli.

A my jmenovaný opat, převor, klíčník i vešken konvent mocí listu tohoto zastavujem a zapisujem ten náš desátek v Rúchovanech s jeho všelijakým příslušenstvím v těch třech stech kopách groších vedle znění listu toho prvnioho předka našeho, a k tomu ve stu kopách groších míšenských mečových jmenovanému pánu Vilémovi z Pernšteina a jeho dědicóm a budúcím, a k tomu aby od nás ani od našich budúcích s toho desátku mohli [sic] splaceni býti do živnosti jmenovaného pana Viléma a také do živnosti urozeného pána pana Jindřicha z Lipého, syna nebožtíka pana Pertuoltova, a toho desátku našeho a s všelijakú jeho spravedlností aby mohli užívati, požívati jako svého vlastnioho, bez naší a našich budúcích všelijaké překážky. A když by Buoh pana Viléma a pana Jindřicha jmenovaných neuchoval, tehdy proto držen pravé a mocné jmenovaných pánuov mají jmieti na tom desátku, dokudž by jim svrchupsané sumy právě a v celosti nebyly zaplacený; ale když by čas přišel po živnosti jmenovaných pánuov, a my sumy jmenované anebo naši budúci zaplatiti a dáti chtěli, mají od nás přijíti a nám desátku našeho zase postúpiti a listy vrátiti. K tomu na potvrzení a na svědomí a pravú jistotu a zdrzenie svrchupsaných věcí dali sme přivésiti pečef naší a konventu kláštera našeho. Jenž jest dán a psán v klášteře na Zbraslavi léta božieho tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého den sv. Jiljí.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 166.

309.

Jan z Pelhřimova prodává právo své na lese a na lukách u Kojetína na Dunkovicích, kteréž na něj spadlo po dědu jeho, když Popovice prodali, za 29 fl. Ctiborovi z Cimburka a z Tovačova. Dat. na Tovačově, v neděli před povýšením sv. kříže (12. září) 1484.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 167.

310.

Ve smlouvě, kterouž Ctibor z Cimburka dává neteř svou Anežku Jindřichovi z Hradce za manželku, byl svědkem také Vilém z Pernšteina na Helfenšteine. Dat. na Polné 1484, 15. října. AČ. IX. 359.

311.

Mikuláš mladší z Hořic a na Pecece vysvědčuje, že mu jest dobře svědomo a při tom byl, když Vilém z Pernšteina prodával zboží Liblické Jindřichovi ze Smiřic, že jest prodal je s dvaceti kopami platu komorního, a tu věc jemu oznámil přede všemi, kdož při tom trhu byli, aby pro ten plat na něho (Pernšteina) pán Smiřický se nenavracoval. Dat. 1484 v neděli po sv. Brikci (14. list.) Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. č. 62.

312.

(LI.) Smlúva na papíře mezi panem Vilémem z Pernšteina a pány Lichtnštajnary, což se panny Barbory a syna jich pana Wolfkanga dotýče.

Na Mor. Krumlově (1484, 29. prosince). — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. fol. 40

Stala se jest smlúva mezi námi Vilémem z Pernštaina, najvyšším maršálkem královstvie Českého a najvyšším komorníkem cudy Brněnské, s jedné, a Henrychem a Křištoforem bratřími z Lichtnšteinu strany druhé, o sprieznění přátelské, tak že já Vilém z Pernštaina pannu Barboru, dceru páně Pertuolthovu z Lipého, maršálka královstvie Českého, dáti mám k svatému manželství synu pana Křištofora, panu Wolfgankovi, a po ni věna jeden tisíc zlatých uherských. A proti tomu my Henrich a Křištofor a Wolfgang máme odvěniti [sic] puol druhého tisiece zlatých podle práva země Moravské, tak aby věna toho suma byla puol třetieho tisiece zlatých. Pakli by pán Buoh dopustil na Jindřicha sírotka, totiž syna již psaného pana Pertuolta smrti, tehdy já Vilém z své dobré vuole a za to její právo po smrti Jindřicha jí panně Barboře devět tisíc zlatých uherských dáti mám na roky takové, že po smrti Jindřicha neb vdání panny Barbory počna v jednom roce pořád zběhlém tři tisiece zlatých vydávati mám, a potom opět v druhém roce též tři tisiece zlatých dáti mám, a potom opět v třetím roce též posledniech tři tisiece zlatých dáti mám.

A my Henrich a Křištofor a Wolfgang, syn a strýc náš máme těch devět tisíc zlatých uherských jí panně Barboře ujistiti listem k ruce páně Vilémově a jeho erbóm neb potomkóm s rukojmiemi dobrými, v zemi Moravské usedlými, aneb na statku ukázati deskami zemskými, a panna Barbora má se odřeci všeho svého práva, ač by se jí zdálo které mieti k statku otce jejího, a se deskami odepsati a panu Vilémovi, erbóm jeho neb potomkóm vepsati a vložit, ač by pan Jindřich, bratr její, prvé z světa zšel. A to my Henrich a Křištofor a Wolfgang máme panu Vilémovi ujistiti též listem s rukojmiemi podle vydání přípisu skrze pana hajtmána Moravského, tak aby přátelstvie mezi námi zuostalo bez súduov a všech nárokuov. A též já Vilém mám panně Barboře, panu Henrichovi a panu Křištoforovi a panu Wolfgangovi list s rukojmiemi na tu sumu udělati a ujistiti, aby erbové neb potomci moji povinni byli ty peníze dáti, věna jeden tisieci zlatých a devět tisíc za to, jakož se nahore píše, na roky psané bez zmatku.

A svadba má býti, když panua Barbora let šestnásti dojde, hned ten první masopust. A mám já Vilém neb moji potomci jim, panu Henrichovi, panu Křištoforovi a panu Wolfgangovi puol léta napřed dáti věděti. Pakli by pán Buoh smrt dopustil na kteréhokoli, buď na pana Wolfganga neb na pannu Barboru, jehož Bože ostřez, tehda z této smlúvy ani z listuov těch více nic býti nemá aniž sebe budeme povinni těmi listy upomínati, leč by živi jsúce spolu svatého manželstvie spojenie došli. A ty listy obapolně máme sobě dokonati a položiti od dne nynějšího do první neděle postní [20. února] najprv přieští. A to sme sobě slíbili my Vilém, Henrich, Křištofor a Wolfgang pode dvěma tisieci hřivnami groší Pražských širokých, a k této smlúvě na jistotu své pečeti i na svědomí jsme přidávali; a připrosili jsme urozených pánuov pana Ctibora z Cimburka a s Thovačova hajtmána markrabstvie Moravského, a pana Jana Bočka z Kunstatu a s Polné, že jsú své pečeti podle našiech na svědomí k této smlúvě a k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán a psán na Krumlově v středu před Novým létem léta božieho tisícího čtrstého osmdesátého pátého [sic].*)

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 516 č. 168. — Čti 1484, poněvadž další o tom listiny sepsány byly roku 1485, 2. února a 24. února.

313.

Vilém z Pernšteina potvrzuje Kurdějovským privilej Jindřicha z Lipého na volné kšaftování, danou na hradě Krumlově 1466, 6. února Datum Krumlov fer. IV. post Innocentum (5. ledna) 1485. Regest v zemsk. arch. v Brně v Bočkově sbírce z orig. v Kurdějově.

314.

Vilím z Pernšteina vyznává, že vedle smlouvy s Hendrychem a Křištoforem bratřimi vlastními z Lichtenšteina o manželství syna a bratrance jich Wolfganga z Lichtenšteina s pannou Barborou, dcerou někdy Pertolta z Lipého, obapolní listy měly býti v první neděli v postě (20. ún.) udělány a položeny, však že na tom zůstalo, aby listy ty položeny byly na středopostí přístí (10. břez.). Dat. na Krumlově v středu na Hromnice (2. ún.) 1485. Cod. Pernst. v mus. král. Česk. č. 54.

315.

(CXV.) Quitancí od [Jana a Jiřika bratří] Rechmberkuov na devět set zlatých panu Vilémovi z Pernštaina.

Na Mor. Krumlově 7. února 1485. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 67.

My Jan a Jiřík bratří vlastní z Rechmberku a z Želetic i s erby svými a budoucími potomky vyznáváme . . . že jakož sme měli list hlavní, list na pargameně s rukojmiemi, s visutými početmi, kterýž jest svědčil otcí nebožtíkovi našemu a nám na devět set zlatých na zástavu vsi Vitonice na urozeného pána pana Jindřicha z Lippého, nejvyššího maršálka království Českého dobré paměti, a jeho erby, jakož pak ten list šíře v sobě to zavíral a ukazoval, kterýžto list svrchupsaný hlavní my

stratili sme a doptati se jeho nikde nemuožem; ale proto urozený pán pan Vilém z Pernšteina na Helfnušteině, najvyšší maršálek království Českého a najvyšší komorník cudy Brněnské, pán náš milostivý, s námi ráčil jest milostivě naložiti v té věci a dluh nám ten svrchupsaný, totiž devět set zlatých úplně a docela zaplatiti, ač sme my JMti listu toho nevydali ani vrátiti mohli.

Protož my svrchupsaní Jan a Jiřík nahořepsaného pana Viléma JMti i JMti erby a potomky i rukojmie v tomto listu psané sami od sebe, od svých erbuov a budúcích potomkuov kvitujeme, propúštíme a mocně tímto listem z těch devíti set zlatých svrchupsaných prázdny činíme, a ten list hlavní svrchupsaný mocně tímto listem moříme, slibující, že JMti pan Vilém svrchupsaný ani JMti erbové neb potomci ani ti rukojmie v tom listu psaní od nás, erbuov našich neb potomkuov nemají z těch devíti set zlatých ani od žádného jiného člověka napominání býti na časy věčné a budúci. Pakli by pan Vilém svrchupsaný neb JMti erbové neb potomci jakú škodu vzali aneb k kterému zmatku přišli skrze ten list ztracený, že by tím listem kto JMti neb erby a potomky jeho napominati chtěl: tehda dáváme JMti moc, erbóm i budúcím JMti, aby se v náš statek buď dědičný neb manský, kterýž nyuie máme a držíme i kterýž bychom napotom jinde měli, v ten se uvázali a jej drželi dotud, dokudž by panu Vilémovi neb JMti erbóm i budúcím JMti ty škody zase nebyly navráceny, kteréž by skrze ten list stracený vzali. A protiv tomu slibujeme nebývati žádným obyčejem ani kterým právem duchovním i světským. A též slibujem i za paní mateř naši, ač by jí co svědčilo v tom listu straceném a ona jím upominati chtěla pana Viléma neb JMti erby a potomky neb rukojmie, tehda též pro takové upominání aneb zmatky činění tím vším obyčejem, jakž se svrchu píše, pan Vilém JMti, erbové a potomci JMti aby se v statek náš uvázali a jej drželi.

Tomu na potvrzení i na svědomí my svrchupsaní Jan a Jiřík pečeti naše k tomuto listu jsme přivěsili. A připrosili smy urozených pánuov pana Puothy z Lichtnburka a z Bítova, pana Jiříka z Wajtmille a na Žeroticiech, a slovutných panoší Zigmunda Valeckého z Mirova, ty časy hajtmána na Krumlově, Jindřicha z Vlašimě a z Slatiny, Jana z Petrovce a s Višňového a Petra z Kyjova, že jsú pečeti své podle našich na svědomí k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Krumlově v pondělí po s. Dorotě léta buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého pátého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 169.

316.

(LII.) List od pánuov Lichtnštajnaruov o věc, což se pana Wolfganga a panny Barbory dotýče. Na Mikulově 1485, 24. února. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 41.

My Henrich a Křištofor bratří vlastní z Lichtnštajnu a s Nikolšpurku i s erby svými vyznáváme . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnného puol

tretieho tisiece zlatých uherských váhy i mince spravdivé urozenej panně Barboře z Lippého za syna a bratrance našeho, urozeného pana Wolfganga z Lichtnšteina; kteréžto zlaté nahoře psané máme a sľubujeme jí panně Barboře ve dcky zemské v Moravě vložit i vepsati svým nákladem a prací na svým vlastním dědicství čistém a nezavadném, a jí platu ročního ukázati a shádati puol třetieho sta zlatých uherských podle práva země Moravské, a to čistiti a svoboditi po dckách vloženie před židy, před křestany i před jinými věnnými právy za plná tři léta pořad zběhlá, tak jakož země Moravská za právo má; však pod takovú úmluvú, jestliže by panna Barbora k letóm šestnácti přišla a došla, že syn a bratranec náš pan Wolfgang již nahoře psaný má jí k svatému manželství pojíti bez zmatkuov i omluv všelijakých, a to věnné právo hned po svatbě na najprvnějším sněmu panském neb konečně na druhém, když dcky zemské u Brně otevřiny budú, vepsati a vložit. Pakli by panny Barbory smrti pán Buoh před šestnácti lety neuchoval, než by jich došla, tehdy toho věnného práva nebudem povinni vkládati ani vpisovati, než má nám tento zápis zase vrácen býti bez zmatkuov a více žádně moci nemá jmiati.

Pakli by panna Barbora let šestnácti došla, a pan Wolfgang z které příčiny s ní v stav manželský vstúpiti nechtěl, tehda máme a povinni jsme i sľubujeme urozenému pánu panu Vilémovi z Pernštajna na Helfenštajně, najvyššiemu maršálku království Českého a najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, jeho potomkóm aneb poručníkóm dáti a položit i dva tisiece hřiven groší Pražských širokých beze všeho zmatku i všelijakých forteluov konečně ve čtyřech nedělich po napomenutí. A to jsme všechno sľbili a sľubujem jí panně Barboře svrchupsané, a k její věrně ruce urozenému pánu panu Vilémovi z Pernštajna oc na Helfenštajně nahořepsanému. A my Jan Kuna z Kunstatu a na Hodoníně, Albrecht starší z Šteremberka, Albrecht z Bozkovic a na Lethovicích, Jan z Lomnice a na Meziříčie, podkomořie markrabství Moravského, Zdeněk z Lichtburka a s Biethova, Ludvig z Wejtmille, rukojmie s nimi a za ně, pana Henricha a pana Křištofora a za jejich erby, za pana Wolfganka z Liechtušteina, syna a bratrance jich, sľubujem svú dobřú čistú věřú, rukú společní a nerozdielnú, to všechno, což se nahoře píše, zdržeti, svoboditi jí panně Barboře a k její věrně ruce svrchupsané beze všech forteluov a zmatkuov všelijakých. Pakli bychom toho všeho neb na diele neučinili a nenaplnili neb ve dcky zemské neveysali, jehož pane Bože ostřez, tehda ihned bez meškání kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných najprve napomenuta budem od již psané panny Barbory neb od její věrně ruky svrchupsané, máme a sľubujeme vjeti v obyčejné leženie do města Brna . . . A vzali-li by které škody koli věřitelé naši nahoře psaní pro nezdrženie a nedokonání věcí v tomto listu psaných, ješto by je prostým svědomím bez přiesah a věřování pokázati mohli, ty vsecky škody my jistci a rukojmie nahořepsaní máme a sľubujem vedle jich vuole odložiti a zaplatiti. A jestliže by v tom času pán Buoh

z nás rukojmí kterého smrti neuchoval, my živí a zuostalí rukojmie sľubujeme a máme jiného rukojmie tak dobrého a mohovitého v jednom měsíci pořad zběhlém k sobě v toto rukojemství přistaviti a podle sebe zapsati, a tento list v táz slova obnoviti a jej již psanej panně Barboře neb její věrným rukám svrchupsaným v jich moc dáti pod ležením svrchupsaným. Tomu na potvrzení i na svědomí my Henrich a Křištofor bratří vlastní a rukojmie svrchupsaní pečeti naše s našiem jistým vědomiem k tomuto listu jsme přivěsili. Jenž jest dán a psán na Nikolšpurce den svatého Mathiáše apoštola božieho, léta od narození Syna božieho tisícího čtřstého osmdesátého pátého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 170.

317.

(LIII.) List druhý od pánuov Lichtnštajnaruo, což se pana Wolfganga a panny Barbory dotýče.

Na Mikulové 1485. 24. února. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Česk. f. 42.

My Henrich a Křištofor bratříe vlastnie z Lichtnštajnu a s Nicolšpurku i s svými erby vyznáváme . . . Jakož skrz nás se jest smlúva stala s urozeným pánem panem Vilémem z Pernštajna na Helfenštajně, najvyšším maršálkem království Českého a najvyšším komorníkem cudy Brněnské, že syn a bratranec náš, pan Wolfgang z Liechtnštajna má pannu Barboru z Lippého, dceru nebožčieka pana Pertuolta z Lippého maršálka království Českého, k svatému manželství pojíti a vzieti, a po tejš panně Barboře panu Wolfgangovi též nahoře psaný pan Vilém na místě svým a sirotka, syna pana Pertuolta nahoře psaného, od sebe i od sirotka pana Jindřicha po panně Barboře věnoval a jmenoval jeden tisíc zlatých uherských, jakož jeho list na ty peníze máme.

I proti tomu jsme my jiný list věnný podle práva země Moravské udělali a těmúž panu Vilémovi v moc dali. Ale že toto jest mezi námi umluveno a smluveno i pečefní našimi potvrzeno, že pan Vilém jsa mocný a pravý společník a poručník a deskami zemskými v Brně přijat na pravý spolek od již psaného pana Pertuolta z Lippého se z svej dobré vuole podvolil se jest nám, ač by pan Jindřich z Lippého se sirotek bratr panny Barbory, let nedojda, s tohoto světa sšel, že k tomu tisící zlatých věna danyh devět tisíc zlatých uherských jí panně Barboře a Wolfgangovi synu a bratranci našemu dáti má na roky jmenované, jakož na to jeho zápis nám učiněný šieře ukazuje.

Protož my Henrich a Kristof sľbili sme a sľbujem naší dobrou věru křesťanskú sami za se, za pana Wolfganga, syna a bratrance našeho, i za erby naše i za pannu Barboru, manželku syna a bratrance našeho, jemu panu Vilémovi, jeho erbóm i jeho potomkóm, komúž by on statek svůj ten poručil, na víc se netáhnúti, nenarikati, aniž oč státi žádným právem ani nárokem, kterýmkoli vymyšleným obyčejem

než na tom přestati a toho spolku otce panny Barbory páně Pertuolthova potvrditi jemu panu Vilémovi, erbóm a potomkóm jeho a znovu ve dsky zemské vložití, a dcskami se odepsati panna Barbora má svým nákladem a prací konečně na prvniem sněmu panském, když dcsky zemské po smrti pana Jindřicha sirotka otevřiny by v Brně byly, a to svoboditi, jako země Moravská za právo má. A těch devět tisíc zlatých vezmúc, máme a slibujem panně Barboře ujistiti na listech neb na zbožích ukázati dědických v zemi Moravské od nás držených, čistých a nezávadných tak: ač by prvé syna a bratrance našeho, pana Wolfganga, než panny Barbory smrti Buoh neuchoval, a již se manželsky sešli, že k věnu svému těch devět tisíc zlatých svobodné a nezávadné jmieti má a s nimi bude moci učiniti, jakž se jí bude zdáti. Však toto jest znamenitě vymíněno: jestliže by z dopuštění božieho kterého smrt zašla, buď pana Wolfganga neb pannu Barboru, než by k letóm přišli, že toho ničeho povinni sobě s obú stranú nebudem, než těchto zápisuov prázdni; než dá-li pán Buoh jim k letóm přijíti, to všechno povinni budem jemu panu Vilémovi, jeho erbóm a potomkóm učiniti a naplniti i jí panně Barboře, jako se nahoře píše, a k jeho páně Vilémově věrným rukám, urozeným pánóm, panu Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova hajtmanu markrabstvie Moravského, a panu Janovi Bočkovi Suchému Čertu z Kunstatu a na Polné.

A my Jan Kuna z Kunstatu a na Hodoníně, Albrecht starší z Šternberka, Albrecht z Bozkovic a na Lethovicích, Jan z Lompnice a na Meziříčie, podkomoříe markrabstvie Moravského, Zdeněk z Lichtnburka a s Biethova a Ludvig z Wejtmille, s nimi panem Henrichem a Kristoforem a za ně i jích erby slibujem svú dobrou křesťanskú věru, rukú společní a nerozdielnú to všechno splniti, zdržeti a zachovati, což se v tomto listu píše, bez zmatku a forteluov všelijakých.

Pakli bychom čeho neučinili na diele nebo na všem, jehož Bože ostřez, tehda inhed, kteráž bychom dva napomenuta byla od pana Viléma, erbuov neb věrných ruk jeho svrchupsaných, máme a slibujeme vjeti v obyčejné ležení do města Brna . . . Tomu na potvrzení i na svědomí my Henrich a Kristofor a rukojmie svrchupsaní pečeti naše s našiem jistým vědomím k tomuto listu jsme přivésili. Jenž jest dán a psán na Nikolšpurce den svatého Matiáše apoštola božieho, léta od narození Syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého pátého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI 517 č. 170.

318.

(k. X.) Svědomí o blata Čihovská, že jsou nikdy nebyla nařiekána od žádného za pana Jiriaka Stražnického.

Na Račicích 1485, 14 dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 473 b; arch. měst. Brn. f. 161 b — 162.

Já Jan Amich ze Všehovic známó činiem tímto listem všem vuobec, kdož

jej uzří neb čtúc slyšeti budú: Jakož jsem byl na Plumlově mnoho let u dobré paměti pana Jiříka Strážnického i v úřadu o ta blata, kteráž sú pod rybníky Čihovskými, pokudž těch lidí Čihovských pole zastala, že vždycky jsem slýchal od pana nebožtíka dobré paměti, že jest tak přikazoval lidem svým, aby bránili, k čemuž sú spravedliví, a nedali sobě křivdy činiti, a to jest přikazoval i úředníkuom, aby jim toho radní i pomocní byli. A nepamatuji toho, by kdy od kterého pána naříkána byla, aby se kdo na to táhl. A to mi jest dobře památno i svědomo, a když by toho potřebí k tomu bylo, i ústně bych to znáti chtěl. Jenž jest dán na Račicích ten čtvrtek po provodní neděli léta oc M^oCCCC^oLXXXV^o.

(i. VIII). 1485, 14. dubna na Výškově Prokop z Domamyslic svědčil:

Že mi jest toto dobře vědomo i památno, že když sem byl v službě v Šternberce u paní Elšky paní Rozmberské, kteráž ty chvíle Čihovice k Šternberku držela s rybníky i s blaty, že od žádného naříkána nebyla o blata, pokudž těch lidí Čihovských pole zastala k Čeleckým hranicím, ani jí kdo co překážel. A odtad sem také byl potom u pánuov Strážnických Jich Mtí dobré paměti, pana Jiříka, že také nikdy překážino nebylo, než že vždy Jich Mt i úředníkuom i Čihovským přikazovali, aby blat bránili a křivdy sobě činiti nedali. A to bych chtěl i ústně seznati, kdy by toho potřeba byla. A tomu na svědomí svú sem vlastní pečet přitiskl k tomuto listu. Jenž jest dán na Vyškově ten čtvrtek po provodní neděli léta oc M^oCCCC^oLXXXV^o.

(l. XI.) 1485, 17. dubna v Čihovicích Zbeněk z Vrahovic a z Náměště, Hynek z Popuovek a v Pozořicích, Mikuláš z Počenic a v Želči vyznali:

Že předstúpili před nás opatrní a víry hodní lidé z Uherčic, zejména tito: Matěj Žáček, Martin řemenář, Pavel Rozek, Matěj Badal, Matěj Kačer, Řehoř, Jiřík, Pavel a Jiřík Svratek, a ti lidé svrchupsaní vyznali před námi, že tu lúku, skrze kerúž pan Šárovec příkopu počal dělati, kupovali od Čihovských lidí až pod cestu, keráž jest pod příkopú tú, a tú cestú seno že by vozili lidé z blata; a někteří z nich vyznali, že kupovali trávu u týchž lidí Čihovských a sfkali až po velikú strúhu, kerážto strúha skrze okna jde oc.

319.

Vilém z Pernšteina dává Vojtěchovi koželuhovi, který usadil se pod kopcem na Přerově, lhotu neb nepoplatnost na 10 let.

Na Hranicích 1485, 30. dubna. — Arch. zemský v Brně, Pamětní kniha Tovač. fol. 189.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší maršálek království Českého a nejvyšší komorník cudy Brněnské, známo činíme . . . že sem dal a mocí tohoto listu dávám opatrnému Vojtěchovi koželuhovi, kterýž se postavil pod kopcem na Přerově,

ukazateli listu tohoto lhotu, svobodu plnou od datum listu tohoto za deset let pořád zběhlých, tak aby on té lhoty a svobody tak a tím obyčejem užíval a užívatí mohl, jako jiní naši lidé to na kopci užívali sou a užívají. Také jemu Vojtěchovi svrchupsanému i jeho potomkóm dali sme a přidali, aby on i jeho potomci, kteří by na tom domě byli, na budoucí časy k tomu kopci příslušeli a s těmi lidmi na kopci v těch právích, svobodách a poplatcích seděli a s nimi odbejvali, těch všech svobod a práv též užívali, jako ti na kopci. A při tom jej slibujem nechati i jeho potomky. Tomu na svědomí pečet naši kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Hranicích v sobotu po sv. Jirí leta Božího tisícího čtyřstého osmdesátého pátého.

320.

Beneš Kdulínek z Ostroměře činí Viléma z Pernšteina poručníkem dětí svých i jich zboží. S. l. 1485, 4. květ. AČ. V. 532.

321.

V registřích soudu komorního zapsána pře mezi Vilémem z Pernšteina a Jindřichem ze Smiřic o vymínění platu komorního při prodeji statku Liblic. S. l. 1485, 6. května. AČ. VIII. 421.

322.

(CIX.) List od krále Vladislava, jímž dává poddaci v Evančicích panu Vilémovi z Pernšteina. *Na hradě Pražském 1485, 8. června. — Vytržené listy kodexu Pernst. v mus. Frant. v Brně.*

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že prosil jest nás urozený Vilém z Pernšteina, nejvyššie maršálek královstvie Českého a nejvyšší komorník cudy Brněnské věrný náš milý, abychom jemu ráčili dáti podací kostela a fary v městečku Evančicích, kteréžto přísluší jednomu z kanovníkuov probostvie Mělnického. My v tom hlediece k věrným a ustavičným službám téhož Viléma, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně k obecnému dobrému pomáhajíce, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšího k sobě pozná, jsúce v tom k jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich mocí královskú dali sme a tímto listem dáváme témuž Vilémovi podací kostela a fary jmenovaného městečka Evančic, tak aby on jakožto pán podací mohl podávati a dávati faráře k témuž kostelu a fare v jmenovaném městečku, kohož se jemu zdáti bude a líbiti. Však proto má dávati tu takového kněze a faráře, aby se srovnal s těmi lidmi téhož městečka u víře a rozdávaní svátostí, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. A to podací již psané fary má trvati témuž Vilémovi do jeho živnosti a nic déle. A hned po smrti jeho tento list náš viece žádné moci mieti nemá. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto

listu. Dán na hradě Pražském, v středu po hodu Božieho těla léta Buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého pátého, královstvie našeho léta čtrnáctého.

Ad relationem domini Johannis de Sselnberk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 171.

323.

(CXLII.) List od krále Mathiáše, jímž panu Vilémovi z Pernšteina vuoli dává, aby komornicstvie Brněnské mohl vzdáti panu Vratislavovi z Pernšteina.

Ve Vídni 1485, 1. srpna. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. fol. 83.

My Mathiáš . . . oznamujem tiehto listem všem: Jakož urozený Vilém z Pernšeina oc, věrný náš milý, dvěma úřady, jedním od nás, totižto komornicstviem Brněnským, a druhým od najjasnějšího bratra a přieteľa našeho, krále Českého JMti. s naším všakž přivoleniem, obdařen jest, totiž maršaltctviem královstvie Českého: i přistúpiv před nás jmenovaný Vilém z Pernšteina, vznesl jest na nás, kterak by se nadaal, že stěžka na potomní časy těm oběma úřadóm stačiti moci bude, aby oba mohl spravovati dostatečně, zvláště proto, poněvadž práva v Čechách i v Moravě puojdú, a on vedle úřadů svých při obojích právích bývati by mosel sic vedle povinnosti. I prosil jest nás se všie pokorú, abychom toho jemu přieti ráčili, ač by úřadu toho, kterýž od nás má, totiž komornicstvie Brněnského držeti pro nahore psané nebo jiné kteréžkoli příčiny nemohl, aby jej poručiti neb vzdáti mohl urozenému Vratislavovi z Pernšteina, bratru svému vlastnímu, tak aby on na místo jeho v ten úřad vstúpiti mohl.

My znamenavše jmenovaného Viléma mnohých služeb ustavičnost, chtiece také, aby jiní věrní naši, znajíce milosti naše, kteréž věrným našim za jejich služby okazujem, tiem pilněji a ochotněji nám slúžili, již jmenovaného Viléma z Pernšteina prozby uslyšeti jsme ráčili milostivě a jemu k tomu svolili sme, aby on jmenovanému Vratislavovi bratru svému ten úřad komornicstvie Brněnského, když by sám při něm zuostati a jeho držeti nemohl, mohl poručiti a vzdáti nebo s sebe naň převésti. A protož vám urozeným Ctiborovi z Cimburka a na Thovačově jakožto hajtmanu, komorníku Olomúckému i jiným našim úředníkóm i všem markrabstvie našeho Moravského obyvatelóm nynějším i budouciem, věrným našim milým, přísně prikazujem, kdyby jmenovaný urozený Vilém z Pernšteina nemoha toho úřadu komornicstvie pro úřad maršaltctvie déle držeti, vám list tento náš ukázal a při tom již psanému Vratislavovi vzdáti chtěl, abyšte nečekajíc jiného našeho rozkázanie, téhož Vratislava z Pernšteina za komorníka Brněnského mezi se přijali, věduce, žeť jest to vuole naše i přísné rozkázanie. Jemužto na potvrzenie pečet naši královskú přitisknutí jsme k tomuto listu rozkázali.

Jenž jest dán a psán ve Vidni v pondělí den svatého Petra anno Domini oc
LXXXV.

Relacio oc p[er] d[ominum] J[oa]nnem.
e[piscopum] Warad[iensem] oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 172.

324.

(CCXVII.) Nález panský o roboty, což se Přerova dotýče.

V Brně 1485, 18. září. — *Codex Pernst. Arch. mus. král. Česk.; arch. měst. Brn. f. 97 b* — 98

V kodexu Musea Českého napřed vepsáno jest vyznání, kteréž učinil pan Ctibor z Cimburka 1485 v neděli po sv. Lampartě (18. září) v Brně, do slova tak, jak vytištěno jest již v AČ. X. 288 č. 54, též v Brandlových LCit. V. 121 č. 502, krom že na samém konci počty vsí jsou v kodexu Č. Musea o půl jedné menší, ježto tam stojí psáno: „kterýchž jest summa XII¹/₂tý aneb XIII¹/₃tý“.

Kodex Pernšteinský Františkova Musea Brněnského má také nález panský zde níže otištěný, avšak místo předcházejícího úvodu stojí tam tento nadpis: „Annorum oc 89 f. III. post Viti [17. června 1489] pan hajtman JMt Ctibor z Cimburka k žádosti urozeného pana Viléma z Pernšteina, nejv. maršálka král. Českého, vypsání z knéh městských Přerovských, což se robot k zámku Přerovu dotýče, pro budoucí pamět vepsati jest kázal slovo od slova, jakož jest v knihách již psaných o to [sic] stálo.“

V kodexu Musea Českého po vyznání Ctiborově další text dosud nikde netištěný jest tento:

Znamenaj: za pana Zdenka Lukovského, jakož Přerov držel a spravoval od markrabiny Mti i kníže Přemka knížete Opavského léta MCCC padesátého [1350], jakož najprve příkopu první a bližšie od města Přerova počali kopati a pargán okolo města plésti z práva Přerova. A tak jsme od starožitných lidí spraveni od LXXX a od devadesátí i více let, a tak je naše starší lidí, měščany v tu chvíli i starší lidi z města našeho Přerova markrabina Mt osvícené kníže, markrabie naše a země Moravské pán a náš pán milostivý, markrabie Jošt z svých knéh a z registruov najstarších spravil naše starší dobré paměti. Kterýchžto jména takto psaná dolě stojí: najprve Hazman řečený Hatalem, Pavel krejčieř, Tunkl, Pavel Vlk, Pabešt, Neužil, Volek, Petr Zubr, Ebenglaych krajčieř, Pešiek krejčieř, Domanec bratr jeho, Znach, Hanzl řečený Keckar, Mikeš Nekázaný, Ondřejec, Mareš Předmostský, Umšlavech, Tapl, Jandl, Niclik, Janek na konci, Petr krajčí otec Mikulášuov, ti všichni zpravili. A z předměstí: Jakub řečený Volnar, Psorndietl, Damlík, Kylík, Kozlovský, Purgrábek Andrpiff řečený, Petr řečený Findensin, Mostl starý, Lorenc Zampach, Hejlic, Ješek, Pešek, Kolář, Dietl jeho pastorek, Gnetlhansl, Hejnuš, Petrhang, Petr Funfis, Pešiek, Hájek, Grob, Mertl Handl, Zentft bratr jeho, Hana Zentft, Řehák, Mertl Zeyzgrysl, Nagvem, Kerych, Ziglér, Radíček, Hans Greylicer.

Ti všichni, jichž jména svrchupsána stojí, všickni vespolek jedním hlasem před mladšími pod přísahú vyznali, že jměli pilné prikázanie od markrabiny Mti, Jošta markrabie pána svého, pod zbožím a pod hrdlem, abychom nic markrabstvie neopúšceli a na jedínú stúpěji [sic] ustúpili, což markrabstvie, královstvie příslušie a příslušalo od staradáva k městu, a vy měščané že to máte za ně učiniti. To dal z svých

najstaršiech registruov a knih vypsáno, i o parkán okolo města, kteréž vsi mají jej dělati a plésti. A tak jsme ku paměti tímto písmem přivedli: Nejprve s tejto strany Bečvy nejprve Břest, Znokovice [?], Zkašnice, Kyselovice, Zaříčí, Chropiň a puol Bochořě, jakož sluší k Veléhradu neb k Vyzovicím k klášteru; a z druhý strany vody Bečvy nejprve Dluhonice, Brodek, Krčmany, Týnec, Suchonice, Vacanovice, Penčice. A proto jsme to v knihy naše městské kázali vepsati pro lidi staré, jenž z božiem dopuštěním scházejí, aby tímto psaním a kázáním markrabiným od města Přerova neodešlo. A ti všichni svrchupsaní svědkové pod přísahú před námi mladými vyznali, a což ješče starších lidí zuostalo, i mladí by právo chtěli učiniti, že jest to tak úplně, a toho také opůščetí nesmějí pod zbožiem i pod hrdly oc. A to vepsanie za markrabie Jošta markrabinu Mti se stalo, a konšelé přísežni v tu chvíli byli: Hanus Hranický, Beneš, Petr Zdenecký, Blažej řečený Příčina, a Vnislav Fojt, a z podmostí konšelé Dietl a Jakub Pustíšto jsú za to právo učinili.

Item a tito dolepsaní dvanácte v tu chvíli jsúc, za to přísahali, a byli toho zpravenie od starších lidí, že to jinak není: nejprve Vácslav řečený Čelák, it. Marek, it. Martin Allušic, it. Matěj Ziman, it. Matěj Babinec, it. Ondrušiek Malhotský, Paul Fuchlar, it. Ondrušiek Hundertjar, it. Hans Fumf, it. Martin mlynář, it. Kubík a Petr z Lětín; a potom jiných XXIII za to učinili, že jinak není. A potom všicka obec naše města Přerovského křikli hlasem velikým, pozdvihajíc prsty zhuory, že to jinak není. A tak jsme měli přikázanie od markrabinu Mti oc.

Léta po narozenie Syna božieho tisícého III^cXXXI^o [1431] znamenaj, že se starožitní lidé svolali, ješto pamatovali a od LX a od LXXX let, potom jakož Táboři město Přerov dobyli a knihy městské zedrali, a tak pamatovali od těch časuv a let, kteří mají parkán od staradávná dělati a před tím dělali, ješto nejprve za nás a za pana Zdenka Lukovského dělali; a nejprve blížní [sic] příkopu okolo města kopati počali i parkány dělali, i mají dělati vždy, když jest potřebí a kází oc.

Jiný přepis panského nálezú tohoto v témže codexu má po tomto odstavci zapsáno: Toto vypsáno jest z registr zemských v Brně u vigíljích svatých Šimona a Judy apoštoluov léta M^oV^cII^o.

Item nejprvé s tejto strany Bečvie: it. Břest, it. Znokovice, Skašnice, Kyselovice, Chropině, it. Zaříčí a puol Bochořě; z oné strany Bečvie Dluhonice, Brodek, Krčmany, Týnec, Suchonice a Penčice, Vacanovice oc.

A také ti starožitní lidee od svých starších dobře od LXXX let slyšali, a tak jsú byli zpraveni, že to jinak není.

Nález panský.*)

Mezi mistrem Danielem a knězem Vácslavem Vyzovským na místě kapituly kostela Olomúckého, a panem Vilémem z Pernšteina, najvyšším hofmistrem královstvie Českého, páni našli:

Jakož kněží na místě kapituly ukázali list najjasnějšieho knížete a pána pana

Přemysla, krále Českého třetího oc a margrabí Moravského, kterak by JMt vysvobožoval vsi téhož kostela Olomúckého a panství toho ode všech robot a potřeb. Tomu též pan Vilém ukázal jest výpis knih Prerovských, které jsou vydali margrabie Moravští, i tudíž paměti lidí starých s přísahů, kterak od staradávna ti lidé z těch vsí k Prerovu robotovali jsou, též i vyznání pana Ctibora z Cimburgka oc hajtmána, kterýž tak pánem Prerova byl, že jsou za jeho držení z těch vsí robotovali, a kterak jest též pan Ctibor, jsa v držení Prerova, a obeslán jsa od hajtmána kněze Viktorína, sůdil se s panem Karlem ty chvíle podkomořiem margrabství Moravského na místě krále Jiřího slavné paměti JMti, i s kněziemi a kapitolú kostela Olomúckého, a že jsou témuž panu Ctiborovi ty roboty na těch lidech přísuzeny k Prerovu z těch vsí.

A protož při prvniem rozsudku tu věc zuostavují a panu Vilémovi ty roboty na těch lidech za pravé prisuzují, poněvadž jsou je ti lidé jiným pánóm Prerovským, předkóm jeho, činili, a kněží svými privilejiemi i potvrzeními královskými z držení jich nevyvadli [sic], že ta privilegia a potvrzení panu Vilémovi k žádné škodě nejsou, a že pan Vilém již víc z toho odpovídati nemá.

*) Tento nález panský k věci náležející jest z let 1490—1514, kdy Vilém z Pernšteina byl hofmistrem.

325.

(con. XXVII.) List zprávní na Nosislav od Havla z Batelova panu Vilémovi z Pernšteina oc. Na Mor. Krumlově 1485, 26. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 60; arch. měst. Brn. f. 31—32; vytrž. listy ve Frant. mus. v Brn. č. 120.

Já Havel z Batelova a z Nosislavě i s svými erby, první jistec a zprávec věcí dolepaných vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a s radú svých přátel, v ty časy, ješto jsem toho dobře mocen byl, prodal sem a mocí tohoto listu prodávám své vlastnie dědičství, zboží žádnému nezavadné, tvrz Nosislav s těmi lidmi, kteréž sem já tu v Nosislavi jměl, k tomu držel, s dvorem poplužním, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornú i neornú, s pastvami, s pastvištěmi, s vodami, s řekú, s lesy, s chrastinami, s luhy, s lukami, s sadmi, s vinohrady, jmenovitě s Nivkú, Greštú, Židek, Novosad a Bezděkov, s desátky, zemním i s kostelním podacím, s jezery, s pustinami, s platy, poplatky, ves Želice, s rolí ornú i neornú, s lukami, s lesy, s pastvami, s pastvištěmi, s luhy, s platy, a v Žapčicích dvou a čtyři lány, s lidmi platnými i neplatnými, s luhy, s lesy, s mezemi, s hranicemi i se všiem příslušenstviem, což k tej tvrzi od staradávna příslušie a záležie, v svých mezích a hranicích tak úplně, jakož sem to sám držel a požíval i moji předkové, se všiem právem a panstviem a příslušenstviem plným, nic sobě ani erbóm svým ani budoucím na tom zboží práva panství ani kterého vlastenství nezachovávajíce, než to sem všecko prodal ku pravému dědičství urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfnšteině, naj-

vyššiemu maršálku královstvie Českého oc a JMti erbóm, a k věrné ruce jeho urozeným pánóm, panu Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova, hajtmanu markrabství Moravského, a panu Vratislavovi z Pernšteina, za XX set zlatých dobrých uherských váhy i mince spravdivých, kteréž zlaté svrchupsané já sem již hotové v svú moc zaplacené vzal a přijal úplně a docela. Protož já Havel svrchupsaný, první zpráve nahoře i dole psaných věcí, a my Pertuolt z Tvorkova a na Louce, Jiřík z Mukoděla a z Bohutic, Aleš z Polanky a z Bošovic, Stěpán z Mukoděla a z Vedrovic, Jan z Říčan a na Tybořicích, Jiřík z Mrdic a na Lelekovicích, rukojmie a spravdiví zpráve a slibce s ním Havlem svrchupsaným a zaň i za jeho erby všickni vespolek slibujem . . . Pakli bychom my jistec a rukojmie svrchupsaní toho všeho neučinili, což se v tomto listu píše, buďto na všem nebo na díle oc. Ležení obyčejné v Brně neb v Lipníku. V témž listu dobrá vuole se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Krumlově v středu před s. Šimonišem a Judú, léta božieho tisícého čtyřistého osmdesátého oc.

Vklad zapsán do desk Brněnských č. 12 f. 5 dne 17. března 1490. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 173.

326.

(g. VII.) List od krále Vladislava, jímž potvrzuje všech listuov na Přerov panu Vilémovi z Pernšteina.

Na hradě Pražském 1485, 4. listopadu. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 161; arch. měst. Brn. f. 94 b; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 98.

My Vladislav . . . že přistúpil jest před nás urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie maršálek královstvie Českého a najvyššie komorník cudy Brněnské, věrný náš milý, a zpravil jest nás, že jmá a držie zámek Přerov, ležící v markrabství Moravském, se zbožím a jiným příslušenstviem k němu příslušnými v některých zápisích předkuov našiech, králuov Českých a markrabí Moravských, i prosil jest nás, abychom jemu a dědicóm jeho potvrditi a při tom je některými milostmi našimi opatřiti ráčili: my znajíce jeho věrné a ustavičné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně k obecnému dobrému pomáhaje, prací a nákladuov svých v tom nelituje, a potom tím lépe aby mohl nám slúžiti, čím nás milostivějšího k sobě pozná, i jsúce v tom k jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Vilémovi a dědicóm jeho všech zápisuov, listuov, kteréž jmá na již psaný zámek nebo hrad Přerov se všiem jeho příslušenstviem, poplatky a požitky ve všech kusích, člancích, klausulech, tak jakož tuto slovo od slova vepsány byly, potvrdili jsme a tímto listem potvrzujem a je při tom zústavujem milostivě, právo všecko, témú listy svědčící, na téhož Viléma a na dědice jeho tímto listem převodíce a přenášejíce.

Tuto milost zvláštní témuž Vilémovi při tom činíce a dávajíce, aby tež Vilém

od nás i také budoucích našich kráľuov Českých a markrabí Moravských ani od žádného jiného nebyl splacován bez své vuole s již jmenovaného zámku Přerova i se všech jeho příslušenství do své živnosti, a také aby mohl ten zámek stavěti a opravovati. A když bychom my neb budoucí naši kráľové Čeští a markrabie Moravští chtěli od dědicuov neb budoucích našich jeho již psaný zámek Přerov s jeho příslušenstvím vyplatiti, tehdy jmáme jim dáti za výplatu to všecko, což týž Vilém na dělání a opravu již psaného zámku naložil, ješto by to svědomiem nebo registry okázáno bylo, s prvními sumami všemi, [v] kterýchž týž zámek se všemi svými příslušenstvími zapsán jest; a oni vezmúce ty všecky sumy vcele a úplně, mají nám neb těm, od kohož ty sumy přijmú, již psaného zámku Přerova postúpiti a list tento s svrchudotčenými listy navrátiti bez zmatku i všeliké odporosti.

A ktož by tento list jměl s již psaného Viléma aneb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši kráľovskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v pátek po hodu Všech svatých léta božieho tisícého čtyřístého osmdesátého pátého, kráľovstvie našeho léta patnáctého oc.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk,
cancellarii regni Bohemie oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 174.

327.

Vilém z Pernšteina prodává Kurdějovským les k dědictví za 100 kop gr. víd. s výhradou, že, kdo by z lesu vinohrady dělati chtěl, má desátek platiti. Na Krumlově den sv. Valentina [14. února] 1486. Regest v zem. arch. v Brně, Bočk. sb., z orig. arch. Kurdějovského.

328.

Vilém z Pernšteina prodává Nosislavským některé louky za sumu 140 kop a za 12 kop ročního platu.

Na Mor. Krumlově 1486, 5. března. — Arch. zem. v Brně, kniha Nosislavská f. B. 23 b.

Vilém z Pernšteina . . . že předstoupili před nás opatrní rychtář, konšelé i všecka obec z Nosislavi, věrní naši milí, a prosili nás pokorně, abychom jim tu milost učinili a lúky naše, kteréž k Želizku *) vsi naší pusté příslušejí, i také tu lúku, kteráž k dvoru Želizkému přísluší a lidmi v Želících byla klizívána, i s jezérky, krom lesu, k jejich potřebám a k dědictví jim prodali. My znajíce v tom slušnú žádost jejich i také požitek, kterýž oni tu mítí mohou, z naší zvláštní milosti a příchynosti těm lidem našim svrchupsaným v Nosislavi nynějším i budoucím potomkuom jejich prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme za summu jmenovítú za sto kop a za čtyřidceti kop grošů peněz drobných vídenských, kterúž sme již od nich přijali,

jakož pak ty louky v svých mezích a hranicích záleží, a to ku pravému jejich dědičnému držení a požívání, tak aby oni lidé naši budoucí Nosislavští i nyníšní těch všech luk dotčených, krom lesu, mohli užívati k svým potřebám a učiniti jako s svým vlastním. Však takovým obyčejem: že oni svrchupsaní lidé naši Nosislavští nyníšní i budoucí jich potomkové nám svrchupsanému Vilémovi, našim erbuom i budoucím potomkuom našim mají a povinovati budú z těch luk našich svrchupsaných na každý rok dvanácte kop peněz drobných platiti, a to na každý sv. Václav ten plat svrchupsaný poněžitý dlužni budou platiti a dávatí na časy věčné. A tak dadouce a spravice ten plat svrchupsaný, my Vilém svrchupsaný s erby svými a budoucími potomky našimi slibujeme lidem našim Nosislavským nyníšním i budoucím potomkuom jich v těch lukách více v ničemž nepřekážeti, než při tom je zachovati, tak aby oni mohli požívati toho jako svýho vlastního beze všech zmatků a forteluov všelikerakých. A jestližeby která berně neb daň královská přišla, tu sobě vynímáme a pozůstavujem. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu svú pečet k tomuto listu kázali sme přivěsiti. Jenž jest dán a psán na Krumlově tu neděli, jenž slove Laetare, leta od narození syna Božího tisícého čtyřstého osmdesátého šestého.

*) Pozemky, které náležely k zaniklé vsi *Želicám*, měly by dle obyčeje slouti *Želicko*; zde píší se omylem *Želisko*, a na Šemberové mapě Moravy *Želivsko* (při cestě od Přisnotic k Vranovicům).

329.

(o. XIII.) List krále Matiáše, kterýmž dává právo své na Újezdě panu Vilémovi z Pernšteina oc.

Na Budíně 1486, 3. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 146; měst. Brn. f. 84 b.

My Matiáš . . . že k snažné a pokorné prosbě urozeného Viléma z Pernšteina, nejvyššieho maršálka královstvie Českého a nejvyššieho komorníka desk a súdu práva zemského u Brně, věrného našeho milého, k tomu také pro jeho mnohé věrné služby, kteréž nám ustavičně činie a budoucně činiti muož, jemu a jeho erbuom a potomkóm všecko právo naše, ač které jakožto král Český a markrabie Moravský ke vsi Újezd Veliký řečený v témž markrabstvie našem máme, se všim její příslušenstviem dáli jsme a mocí naší královskú a jakožto markrabie Moravský tímto listem dáváme k jmění, drženie a požívanie se všemi právy, požitky a duochody, cožkoli jim na tom spravdivě dáti jmáme a můžem, bez umenšenie všelikého. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Budíně v pondělie po prívodech léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřstého osmdesátého šestého, královstvie našiech Uherského oc dvacátého devátého a Českého sedmnáctého léta oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 & 176.

330.

(est. XXVI.) List krále Matiáše, jímžto potvrzuje [smlouvy, kterouž učinil Jan Filipec biskup Varadínský o plat v Nosislavi].

1486, 9. dubna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 59 b; arch. měst. Brn. f. 30 b—31; vytrž. listy ve Frant. mus. v Brně č. 122.*

Commissio propria domini regis. My Matiáš . . . že jakož prebenda jedna kanovnická kapitoly Brněnské skrz předky naše slavné paměti na některých duochodích v Nosislavi nadána a vysazena byla, kteráž potom, jakž slyšíme, velice sešla a zlehčena byla jest, takže již od mnoha let kanovníku též prebendy nic vydáváno jest nebylo; potom pak skrze duostojného u Boze kněze Jana, biskupa Varadínského a zpravce kostela Olomúckého, nejvyššího kancléře království našiech Uherského a Českého, věrného našeho milého, mezi urozeným Vilémem z Pernšteina, nejvyšším maršálkem království Českého a nejvyšším komorníkem desk a sídu práva zemského u Brně, věrným naším milým, jakožto pánem a držitelem v ty časy Nosislavským s jedné, a kanovníkem jmenované prebendy s druhé strany stala se smlúva a zjednanie, co témuž kanovníku a potomkóm jeho na každý rok vydáváno jmá býti, jakož listy téhož biskupa na to udělané šíře ukazují. Kteréhožto zjednanie a smlúvy my jakožto král Český a markrabie Moravský a svrchupsané prebendy fundator potvrdili jsme a tímto listem potvrzujem, tak aby od obojí strany, totjiž jmenovaného Viléma z Pernšteina a všech potomkuov jeho, pánuov Nosislavských, i dotčeného kanovníka a potomkuov jeho na věky nepřerušitedlně držána a v celosti zachována byla. Tomu na svědomie pečť naši královskú přivěsiti jsme k tomuto listu rozkázali. Jenž jest dán a psán v neděli po průvodích tisícého čtyřístého osmdesátého šestého, království našiech Uherského oc dvacátého devátého a Českého sedmnáctého.

Viz listinu ddo. 18. srpna 1484 zde str. 271 č. 307. — Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 175.

331.

(n. XIII.) Smlúva na papíře o Újezd mezi panem Vilémem z Pernšteina a Pavlem z Sukovic oc. *Na Helfenšteině 1486, 23. dubna.* — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 145; arch. měst. Brn. f. 84.*

Já Vilém z Pernšteina oc a já Pavel z Sukovic známo činíme . . . že jsme učinili konečnú a dokonalú smlúvu mezi sebú o ves Újezd Veliký s jeho se všiem příslušenstviem takovú, že já svrchupsaný Vilém kúpil sem tu ves dotčenú Újezd u svrchupsaného Pavla Sukovského za šest set zlatých takovým obyčejem a výmienkú, že on Sukovský svrchupsaný jmá mi tu ves svrchupsanú s jejie příslušenstviem ve dcsky zemské vložití a vepsati na prvniem sněmu panském neb konečně na druhém, když dcsky najprv budú v Olomúci otevřieny, a po dckách vloženie jmá mi to zpravovati obyčejem řádu země Moravské, a list zprávnie má mi udělati na to s ruko-

jmími obyčejem země Moravské. Pakli by mi listu zprávného udělati nemohl, tehdá Sukovský svrchupsaný jestliže by kde sobě co kúpil na dědicství za šest [set] zlatých svrchupsaných aneb jich puojčil na zástavu aneb pod úroky, tehdy má mi těmi šesti sty zlatými spravovati. Jestliže by kdo to zboží svrchupsané kterým právem naškl dotud, dokudž by mi toho zboží nezpravil, tak jakož obyčej a řád v zemi jest, a list ten, kterýž by na šest set zlatých udělán byl, buď na kup neb na zástavu aneb na peníze, ten jmá mu svrchupsanému Vilémovi svědčiti, dokudž by mu dostatečné správy neučinil a nedokonal. Než co se Vlčkuov dotýče, toho není mi povinen svrchupsaný Sukovský spravovati, ale já Vilém svrchupsaný jmám sám sobě to zpravovati, a ten kup, jestliže by na dědicství co kúpil aneb na zástavu jich puojčil, stuoj to za šest set zlatých nebo nestuoj, proto vždy mi má do těch šesti set zlatých zpravovati. A jestliže by mne Sukovského pán Buoh smrti neuchoval, tehda moji erbové a potomci budú povinni této smlúvě tak dosti učiniti, jako já sám. Pakli by mne svrchupsaného Viléma pán Buoh smrti neuchoval, prvé než by tato smlúva dokonala se, tehdá panu Vratislavovi bratru mému svrchupsaný Sukovský povinen bude učiniti vedle této smlúvy. Pakli by i pana Vratislava pán Buoh neuchoval, tehdá panu Ctiborovi z Cimburka. A též zase jestliže by svrchupsaného Pavla Sukovského pán Buoh smrti neuchoval, pan Vratislav bratr muoj aneb pan Ctibor svrchupsaní budú také Sukovského erbóm aneb potomkóm jeho povinni učiniti vedle smlúvy této.

Tomu na svědomie a na jistotu my přitiskli jsme svrchupsaní Vilém a Pavel pečeti své k tomuto listu; a k této smlúvě připrosili jsme urozeného pána pana Hynka z Ludanic a s Rokytnice, a statečného rytíře pana Vácslava z Baště a se Všehovic, a slovtných panoší pana Bohuslava z Kokor a na Tršicích, Vácslava Šterna z Šternberka a z Domaželic a Vavřince Starústku z Poličky, že sú své pečeti podle našich na svědomie k této smlúvě a k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán a psán na Helfnšteině v neděli den svatého Jiříe léta oc osmdesátého šestého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 517 č. 176.

332.

Vilím z Pernšteina dáva klášteru Žďárskému Horní Bobrové, začež mu klášter postupuje půl městečka Horního Křížanova. Dat. ve Žďáře 1486, 1. května. AČ. IX. 401.

Klášter Žďárský postupuje s povolením knížat Minstrberských Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina půl statku Horního Křížanova za Horní Bobrové. Datum ut supra. AČ. IX. 403.

Vklad Vilíma a Vratislava z Pernšteina na Horní Bobrové klášteru Žďárskému, a zase vklad kněze Vítá a konventu klášt. Žďárského Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina na Horní Křížanov, zapsán do desk Brněnských č. 12 fol. 14 dne 22. března 1490.

333.

(m. XII.) List zprávně na Vitonice od pana Jana z Žerotína panu Vilémovi z Pernšteina oc. Na Fulnece 1486, 4. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 144; arch. měst. Brn. f. 83 b—84.

Já Jan z Žerotína a s Fulneka i s svými erby vyznávám . . . že sem prodal a mocí tohoto listu prodávám od sebe i od svých erbuov své vlastnie zboží a dědicství, totižto ves Vitonice s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornú i neornú, s činžemi, s platy i s užitky i s požitky, s mlýnem, i s tím platem, kterýž sem jměl na Žákovském mlýně, s lúkú, s lesem, s chrastmi, s vodami tekutými i netekutými, s jiným se všiem panstviem i příslušenstviem, což k té vsi svrchupsané příslušalo a příslušie od starodávna, s mezemi, s chrastinami, tak jakož ta ves od starodávna v svých mezích a hranicích záležie a jest vymezena, tak jakož sem to sám držel, nic sobě tu ani svým erbóm práva, panství ani kterého vlastenství na tom nezachovávaje ani pozůstavuje, než to sem všecko prodal ku pravému dědicství urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfnštejně, nejvyššímu maršálku království Českého a nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, a urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, vlastnímu bratru svrchupsaného pana Viléma z Pernšteina, a jich erbuom, a k jejich věrné ruce urozenému pánu panu Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova, hajtmanu markrabství Moravského, za tisíc zlatých dobrých uherských na zlatě i na váze spravedlivých, kteréž sem již hotové od něho úplně a docela zaplacené vzal.

A protož já svrchupsaný Jan z Žerotína a s Fulneka jistec a první správce nahoře i dole psaných věcí, a my Bohuslav z Kokor a na Tršicích, Arkleb z Vickova a na Prusinovicích, Beneš Pražma z Bielkova a na Leštné, Vítek z Přestavlk a v Říkovicích, Jan Mukař z Tršic a na Čekyni, Václav z Prusinovic a na Postatě, rukojmie a spoluslibce s ním svrchupsaným panem Janem a zaň všickni vespolek slibujuem svú dobrou čistú věru, rukú společnie a nerozdílnú, beze všie zlé lsti jim kupitelóm našiem svrchupsaným to zboží svrchupsané spravovati a osvobodovati od každého člověka duchovního i světského, od židuov i od sirotkuov i od věnných práv, ktož by to zboží svrchupsané právem zemským naškl na všem nebo na dílě, tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo jim kupitelóm našiem svrchupsaným, a na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho neučinili a zboží svrchupsaného svrchupsaným kupitelóm našiem nezpravili a neosvobodili, tak jakož se svrchu píše, jehož pane Bože rač ostríci oc. Ležení obyčejné v městě Olomúci oc. V témž listu dobrá vuole se vypisuje. Jenž jest dán a psán na Fulnece ve čtvrtek den božieho Vstúpenie léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřistého osmdesátého šestého počítajíce oc.

Vklad zapsán do desk Olomúckých č. 13 fol. 4 dne 6. ledna 1490. — Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 178.

334.

Petr hrabě od sv. Jiří a z Pezinku i na Jičíně vyznává, že jest dlužen panoši Pavlovi Sukovskému z Sukovic 600 fl. uh. Dat. v Jičíně, v neděli na den sv. Ducha (14. květ.) 1486. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 77. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 179.

335.

(CXIX.) List od Elšky z Knihnic, jímž se odřeká všeho práva svého v Knihnicích [za 60 fl. Vilémem z Pernšteina jí daných].

Na Náměšti 1486, 20. května. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Čes.

Já Elška z Knihnic vyznávám . . . Jakož jest skrze pány many na Krumlově mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfnštejně, nejvyšším maršálkem království Českého a nejvyšším komorníkem cudy Brněnské, a mezi mnú zjednáno o zboží, ves Knihnice a o všeckno příslušenství toho zboží, a mně nadepsaný JMt za mé všeckno právo dal šedesáte kop, kteréž sú mi již vyplněny úplně a docela, a já sem všeho manství nahoře psaného zboží před pány many se odřekla a JMti v moc postúpila, a ač by bylo co v tej vsi Knihnicích na dědictví, abych se toho také odřekla před panem hajtmanem nebo dckami, jakž by se panu hajtmanovi a pánóm zdálo. Protož já nadepsaná Elška slibuji tímto listem, že to chci učiniti, jakož nahoře psáno stojí, před panem hajtmanem aneb dckami aneb jakž by pan hajtman anebo páni naučení dali toho zboží v Knihnicích, ač by co na dědictvie bylo, odřeci a učiniti vedle panského nálezu a naučení, a to věrně a právě zdržeti beze všeho fortele a zmatku všelikterakého. Tomu na svědomie svú jsem vlastní pečet přivěsila k tomuto listu; a pro lepší jistotu a svědomí připrosila sem urozených pánuov, pana Hynka z Dúbravice a na Osovém a pana Štěpána z Lompnice a na Náměšti, a slovných panoší Matěje z Náchoda a z Březníka, Hynka ze Lhoty a z Pucova, Thomáše z Kojčina [sic] a z Jinošova a Jíríka z Jesenice, že jsú své pečeti podle mee přivěsili k tomuto listu na svědomí, sobě a svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán na Náměšti tu sobotu před s. Trojicí léta buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého šestého čtúc. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 180.

336.

Pavel Sukovský ze Sukovic postupuje Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina zápis dlužní na 600 fl. uh. na Petra hraběte od sv. Jiří a z Pezinku. Datum na Rokytnici v pondělí před sv. Vítem (12. června) 1486. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 78. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 181.

337.

(D. III.) List správnie na dvor v Dolním Chlevském, [kterýž směnil Jan Staníček z Dolního Chlevského za dvůr v Klecanech s Vilémem a Vratislavem bratřimi z Pernšteina].

Na Pernštejně 1484, 14. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 2 b; arch. měst. Brn. f. 3.

Já Jan Staníček z Dolního Chlevského vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem

il jsem fraymark a směnu a mocí tohoto listu činím o dvuor svooj vlastní dě-
 ý v Dolním Chlevském, na dvuor v Klecanech s rolí oranú i neoranú, s platy,
 itky i požitky, kterýmižkoli jmény jmenovány býti mohú, s lukami, s pastvami,
 istvištěmi, s lesy, s háji, s chrastinami, s vodami tekutými i netekutými, s břehy
 jiným vším příslušenstvím, což k tomu dvoru mému v Dolním Chlevském od
 odávna příslušie, s mezemi, s hranicemi, jakož ten dvuor v svých mezích a hra-
 ch od starodávna jest vyměřen, se vším plným právem a panstvím, sobě ani erbóm
 n tu práva, panství ani kterého vlastenství nezachovávaje ani pozuostavuje, než
) o všechno jsem fraymark a směnu učinil s urozenými pány, panem Vilémem
 ernšteina a na Helfenšteině, nejvyšším maršálkem království Českého a nejvyšším
 orníkem cudy Brněnské, a panem Vratislavem z Pernšteina, bratřími vlastními,
 erby jich. A my Zikmund z Dúbravice a na Osovém, Jan z Nové Vsi a na Rad-
 ě, Jan Děvečka z Heršteina a na Crhově, Gedeon z Olešničky a na Moravci,
 ěk ze Zvole, Jan Káče z Pavlovic, rukojmie a spravedliví správce s ním svrchu-
 ým Janem Staníkem [sic] a zaň slibujeme všickni vespolek rukú společní a ne-
 llnú, naší dobrou čistú věru beze vši zlé lsti pánóm svrchupsaným i jich erbóm
 jistý dvuor předepsaný, tak jakož se svrchu píše, s jeho plným příslušenstvím na
 ním suému panském . . . Pakli bychom toho neučinili a nedokonali, což se svrchu
 , na všem nebo na díle, jehož toho pán Buoh nedaj, tehdy ihned bez meškání,
 ráž dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta budem . . . ležání obyčejné v městě
 ěrně oc. Jenž jest dán a psán na Pernšteině v středu před s. Vítem léta oc.
 CC°LXXXVI°.

Výtah tistěn Palackým VI. 518 č. 182. — Na soudu zemském v Brně dne 17. března 1490 Adam
 řšovce dvůr v Dolním Chlevském vložil do desk Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina. DBrn. kv. č. 12 f. 8.

338.

Vilém z Pernšteina udílí Nosislavským svobodné kšaftování.

Mor. Krumlově 1486, 16. června. — Arch. zemsk. v Brně, kniha Nosislavská f. B. 20 b.

Vilém z Pernšteina . . . že předstoupivše před nás rychtář, konšelé i všecka
 oc z Nosislavě, věrní naši milí, nás s pilností a pokorně prosíce, abychom jim,
 omkuom i budícím jejich k tomu svú dobrou vůli dali a listem naším toho po-
 díli, aby oni statky své, komuž by se z nich kterému zdálo, buď příteli aneb komuž
 kolivěk poručiti a dáti mohli. My k takovým prosbám jejich slušným dobrotivě
 e náchylni, znamenajíce také škody jejich, kteréž sú v časy pominulé od nepřátel
 nak brali, a k nám se věrně a právě měli a mají míti, z naší zvláštní milosti
 příznivosti jim rychtáři, konšeluom i vši obci v Nosislavi, nynějším i budícím
 im věrným milým, svolili sme a svolujem a k tomu tímto listem plnú moc a právo
 áme, aby oni obyvatelé Nosislavští nynější a budící své statky, buď mnoho neb

málo, mohli a moci budou poručiti buď za svého zdravého života aneb na smrtné posteli buď příteli svému aneb komuž se z nich zdáti bude. A to poručení a kšaft dáti se má před rychtářem a konšeli tu na dědině, buď přede všemi aneb některými z konšeluov podle obyčeje a řádu té dědiny. S takovúto ovšem vejmínkú, jestližebý který z obyvateluov Nosislavských kterému přespólnímu příteli svému aneb komu jinému za zdravého života neb na smrtné posteli na jinú dědinu poručil, a pán Buoh toho, kterýž svůj statek poručil, neuchoval by, tehda ten přespólní, komužby ten statek poručen byl, tím statkem z té dědiny z Nosislavi nemá hnúti, ale k tomu statku do Nosislavě přistěhovati se a tu při tom bydleti má. Také obyvatelé Nosislavští nynější ani budoucí žádných věcí na svých erbích na dědinách kněžím a kosteluom poručiti nemají, kromě hotových peněz, to mohú a moci budú poručiti a dáti kněžím neb k kosteluom. A protož my . . . Jenž jest dán a psán na Krumlově v pátek po svatém Vítě léta od narození syna Božího tisícého čtyřstého osmdesátého šestého poč.

339.

Smlúva mezi panem Ladslavem z Bozkovic a knězem Šimonem opatem Vilémovským o probožství Uherčické, někdy příslušející k klášteru Vilémovskému.

Na Špimberce 1486, 23. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 529; arch. měst. Brn. f. 186.

Ve jméno boží, amen. Léta od narození Syna božího čtyřstého osmdesátého šestého, ten pátek před s. Janem křtitelem božím, na Špimberce stala se jest dobrovolná smlúva mezi urozeným pánem panem Ladslavem z Bozkovic a velebným knězem Šimonem opatem Vilémovským, v přítomnosti urozeného pána pana Dobeše z Bozkovic a z Črné Hory a velebných kněží, kněze Vavřince probošta Rejhradského, a kněze Jakuba probošta Komarovského, o probožství Uherčické, někdy příslušející k klášteru Vilémovskému, kteréhož jest pan Ladslav po smrti dobré paměti páne Jaroslavovy, bratra svého nedílného, spravedlivě všel v držení, taková, že pan Ladslav vzhled na pána Boha a kláštera toho veliké ochuzení, a skrze přímľuvu nahore psaného pana Dobeše strýce svého již jmenované probožství dobrovolně vrátil jest napřed psanému knězi Šimonovi opatu Vilémovskému; s takovú však výmíenkú: napřed aby oprava toho probožství zůstala při Židlochovicích; lúky, kteréž při postopování ukázány budou knězi opatovi, těch aby užíval, a jiné k Židlochovicem zůstati mají; robot také, s kteréž by ti chudí lidé býti mohli, kněz opat odpírati nemá; hony zvířecí, les k opravování Židlochovic, to sobě pan Ladslav také pozůstavil. A za takovú dobrú vůli, kteréž jest pan Ladslav učinil knězi opatovi i jeho konventu, má kněz opat s svým konventem i potomci jich nyní i na budoucí časy za pana Ladslava a za předky, přátely jeho, nynější i budoucí pány Bozkovce [sic] pána Boha prositi vedle obyčeje crkve svaté. A to jest častopsaný kněz opat slíbil věrně zach-

ti i své mladší k témuž vésti. Toho všeho, což svrchupsáno stojí, na potvrzení lepší jistoty napředpsaný pan Ladslav a kněz Šimon opat své vlastní pečeti přivili sme k této smlouvě.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 183.

340.

Jiřík Racek z Mrdic a na Lelekovicích vyznává, že 100 fl., kteréž mu byl dlužen Joše Havel z Batelova a odkázal je na Vilma z Pernšteina k záplatě, od téhož byl již obel. Datum v Brně den sv. Jana (24. června) 1486. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 248. Tah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 184.

341.

XIII.) Svědomí úředníkův zemských o blata Čihovská, že pan Šárovec své svědky vystavil a pan Heralt svědkuov jmíti nemohl, pokud jejich obuo blata jsou.

Olomúci 1486, 13. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 474; arch. měst. Brn. f. 162 b.

Zbyněk z Vrahovic a z Náměště, Hynek z Popůvek a z Pozořic, Mikuláš Počenic a v Lezci [čti v Želči] oznamujem tímto listem přede všemi, že když jsme kdery čas byli na blatech u Čihovic k žádosti pana Jakuba Šárovice, když jsou před úředníky stáli, najprve byla řeč, kdo jma žalovati. Pověděli úředníci zdání své urze mistra Jakuba, aby pan Šárovec žaloval. Když počal žalobu vésti, pan Heralt ho žádal, aby pan Šárovec ukázal, nač se táhne a pokud chce jmíti; pan Šárovec pověděl, že jma svědky své i jiné věci pohotově, a že chce pokázati, že příkopu dělal svém dědicství. Úředníci poradivše se, i mluvili ku panu Heraltovi skrze mistra Jakuba, aby řekl také k té věci přistúpiti, že již vidíme pana Šárovice pohotově svědky jeho, račtež také kázati svým vystúpiti před nás, ať oni prvé rozmluví, neb st tak obyčej, snad se sami srovnají. Pan Heralt k tomu ráčil pověděti, aby pan Šárovec sám ukázal, a když ukáže, snad nebude potrebie o to súduov jmíti. Pakli nám bude co zdáti k tomu mluvíti, také svědky najdem. Úředníci tak pověděli, my panu Šárovcovi nevelímy, než chce-li ukázati, v tom jeho vůle jest. Pan Šárovec radil se o to s námi, a svědkové jeho v tajnosti řekli jsou jemu před námi: kaž pane; a pověděli jemu, pokud a [k] kterému znamení má ukázati, a tak řekli: to právo učiníme a tady za tebu povedem. Pan Šárovec vystúpil i řekl: Páni úředníci, já chci ukázati, podte za mnú. A oni řekli: Nepuojdem, nezdá se nám toho jmíti, neb před námi nikdy dobří lidé sami takových věcí neukazovali. Tu jsou úředníci rok odložili do dvú nedělí. Pan Šárovec k úředníkóm mluvil, žádaje jich za dle spravedlnosti, aby jeho svědky slyšeli i spravedlnost, že jest se všiem pohotově a že jemu nepotrebie žádného roku odkládati, připomínaje i pana hytmana JMt, vž jest na cestách ráčil býti, když pan Heralt svědkuov pohotově nejměl, že mé

svědky proto kázal slyšeti, a panu Heraltovi rok dán. I to oznamoval, že bych já potom snad těch svědkuov nemohl jmíti k své potřebě, a to by mi vámi sešlo. A to jest nám dobře v paměti, že se tak dalo, a bylo-li by toho potřebí, i ústně bychme to seznati chtěli. Tomu na svědomie našemu vyznání své sme vlastnie pečeti přidávili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Olomúci v neděli po svatém Tiburci anno oc LXXXVI°.

342.

(E. V.) List správnie na duvor Veselčko a na lidi k němu příslušející.

Na Pernštejně 1486, 2. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 3; arch. měst. Brn. f. 3b-4.

My Jakub Fiňásek z Dúbravníka a z Olešničky, Jan Černý z Prosetína a ze Čtyř Dvoruov vyznáváme . . . Jakož jest byl koupil opatrný Martin z Ústí, řečený Hromádka, duvor ve vsi Veselém s lidmi k tomu dvoru příslušejícími od opatrného Maška z Veselého i se vším jiným právem a požitky k tomu dvoru příslušejícími za LIIIj fl. uherského, za kteréhožto Hromádku my jsme byli rukojmie svrchupsanému Maškovi. A v tom času svrchupsaného Martina Hromádky pán Buoh smrti neuchoval jest, dříve než to svrchupsanému Maškovi zaplaceno jest, a my svrchupsaní rukojmie, nemajíc se čím jiným vyvaditi, uvázali jsme se v ten duvor svrchupsaný i v ty lidi s povolením Machny ze Všechovic, manželky jeho, kupitelkyně téhož dvora. Protož my Jakub Fiňásek a Jan Černý, rukojmie svrchupsaní, ten duvor svrchupsaný i s lidmi platnými i neplatnými prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme . . . panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyššiemu maršálku království Českého a nejvyššiemu komorníku cudy Brněnské, a panu Vratislavovi z Pernšteina, bratřím vlastním, jejich erbóm i jejich budúcím potomkóm za LIIIj f. uherského červených, na zlatě i na váze spravedlivých, kteréž jsme již od svrchupsaných pánuov hotové a zúplna zaplacené vzali. A my Jan z Nové Vsi a na Radkově, Jan Děvečka z Herštejna a na Crhově, Gedeon z Olešničky a s Moravce, Václav Puczhart z Oděrad, Jan Puczhart z Oděrad, Jan Staníček z Dolního Chlevského a v Klecanech, rukojmie a spravedliví správce s Jakubem Fiňáskem a Janem Černým svrchupsanými, s nimi a za ně sli- bujice všickni vespolek rukú společní a nerozdílnú naší dobrou čistú věrú beze vší zlé lsti panu Vilémovi a panu Vratislavovi, pánóm svrchupsaným, jejich erbóm ten jistý duvor napředpsaný i s lidmi, tak jakož se svrchu píše, s jejich plným právem, příslušenstvím na prvním sněmu panském ve dsky vložiti . . . Pakli bychom toho neučinili a nedokonali, což se svrchu píše, na všem nebo na díle, jehož toho Buoh nedaj, tehdá ihned bez meškání, kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta budem . . . ležení obyčejné v městě Brně oc. Jenž jest dán a psán na Pernštejně v sobotu po svatém Jiljí léta oc M^oCCCC^oLXXXVI^o.

343.

(r. XVII.) List od krále Matiaše panu Vilémovi a panu Vratislavovi z Pernšteina, co se erbu Hrdého Mikuláše dotýče.

V Jihlavě 1486, 2. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 73 b; měst. Brn. f. 43 b—44.

Matiáš . . . Jakož k pilné potřebě Mikulášovi Hrdému z Klokočné erb buvolovu hlavu, kteráž v nose kruh má, dali jsme, aby on toho erbu jakožto jiní rytierští lidé svých erbuov požívají, požíval, kteréhož jeho předkové na svých páních vyslúžili sú, a mezi vladykami aby takovým našiem obdarováním za vladyku odbýval a za toho jmien byl. I přistúpil jest před nás, když sme se s najjasnějším knížetem panem Vladislavem králem Českým a markrabie Moravským, bratrem a přítelem naším milým, v Jihlavě sjéžděli, urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie maršálek královstvie Českého a najvyššie komorník cudy Brněnské, nás spravuje, kterak by jmenovaný Mikuláš tůž buvolovu hlavu s kruhem u nosu sobě vyprosil, aby se s jeho erbem, totiž s zubrovú hlavú, zvlášče na rytí nebo testu srovnala, se vši nás proše snažností, abychom vzhlédnúti na to ráčili, že on v tejto zemi s urozeným Vratislavem bratrem svým vlastniem toho erbu sú, a že by to mohlo lehce se prihoditi, že by oni oba bez erbuov a dědicuov s tohoto světa mohli sjíti, a tak by po některých časích jmenovaný Mikuláš s svými bratřimi, kteříž, jak my slyšíme, též erbu jako on Mikuláš požívají, jmenovaného Viléma a Vratislava z Pernšteina erbu požívali; nás opět s najvyššie pilností proše, abychom témuž Mikulášovi ani jeho bratřiem takového erbu požívati nedopustí[ti] ráčili; pakli by jeho požívati chtěli, aby nějaká proměna mezi erbem pánuov z Pernšteina a téhož Mikuláše Hrdého byla i jeho bratří.

My pak znamenavše slušnú prozbu j[m]enovaného Viléma, váživše také, že by to ani slušné bylo ani spravdivé, b[y] kdo se druhému v erb jeho jměl pod jakúžkoli barvú vetřítí, chtíce také, aby rozdiel mezi týmž erbem jmenovaných pánuov z Pernšteina a již psaného Mikuláše a jeho bratří byl, ač on Mikuláš z Klokočnej častopsaný toho erbu požívati chce, aby jej mohl nésti, tuto při tom mají proměnu: Najprve aby kruh ten z nosa tej hlavě vyňat byl, a k tomu aby pravého ucha nejměl, a tady aby mezi těmi erby rozeznánie, či který jest, mohlo býti; nebo ač by na malování barvami rozdíel mohl býti, ale když by nebylo takové, jakž se navrchu píše, proměny, tehdy by na testu neb na řezu, na dřívě nebo kameně žádný jednoho od druhého erbu neuměl by rozeznati. A protož prikazujem témuž Mikulášovi, ač chce toho erbu požívati, aby jeho požíval s takovou proměnu, jakož se nahoře píše. Pakli by toho učiniti nechtěl, po prvniem, druhém a třetiem napomenutí, kdyby napomenut byl od urozených Viléma neb Vratislava neboli jich erbuov z Pernšteina, tehdy tiemto listem již jmenovaným pánóm z Pernšteina plnú dáváme moc, aby oni, kdežkoli by ten erb celý, an se s jejich erbem srovnává, nalezli, budto malovaný

nebo rytý, aby moc jměli, jemu kruh z nosa odjítí a pravé ucho uřezati; nebo my nechceme toho nikterakž dopustiti, aby erbové čížkoli jměli za našeho panování v jakú lehkost přijítí. Tomu na svědomí pečet naši královskou přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Jihlavě v neděli po s. Jiljí léta oc 14LXXXVI^o.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 518 č. 185.

344.

(c. III.) List krále Matiaše na opravu kláštera Tišnovského panu Vilémovi a panu Vratislavovi z Pernšteina.

Ve Znojmě 1486, 17. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 72; měst. Brn. f. 33 b—34; cod. Pernst. mus. česk. č. 125.

Matiaš . . . oznamujem tímto listem všem vůbec i každému zvláště, že vzhledě na služebnost ustavičnú, kterúž nám urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie maršálek královstvie Českého a najvyššie komorník desk a súdu práva zemského u Brně, věrný náš nám zvláště milý, činil, aby tím lépe a s většie pilností povinen činiti byl, znamenavše také, že k nám jakožto k markrabí Moravskému vši země pečlivost Moravské příslušie, aby se v ní řádové dáli, aby se jednomu jako druhému obecná spravedlivost v ní dála, a poněvadž ke všemu osobú naší sami přihlédnúti nemözem, skrze věrné naše poddané nedostatek ten napravití potrebie nám zdá se, zvláště co se zbožie klášterských dotýče. A protož aby ten, ktož pánu Bohu v klášteřích slúží a k zbožím svým přihlédati nemohúc, nehynuli, předkové naši jim oprávcé dávali jsú, kteříž by jejich zbožie opravovali a těch chudých lidí, kteříž k takovým klášteřóm příslušie, bránili přede všemi, ktož by jim jaké křivdy nebo nátsky činiti chtěl[i]. Též i my znamenavše, že klášter Tišnovský, v kterémžto panny pánu Bohu ustavičně slúžiti nepřestávají, nynie bez pánuov opravních jest, nechťce jeho bez pánuov opravních nechati, i dali jsme a mocí tohoto listu dáváme plnú opravu na zbožie téhož kláštera Tišnovského nahoře jmenovaného Vilémovi z Pernšteina oc, také aby on to zbožie jmenovaného kláštera opravovati a jeho hájiti povinen byl, jako svého vlastnieho; všakž tak, aby panna abatyše téhož kláštera Tišnovského, nynějšie i budúci, všecko, spravedlivé úroky i jiné poplatky braly beze všech překaz téhož Viléma z Pernšteina, kromě vin a odmrťí, těch panny abatyše [aby] nemohl[y] bez vuole a vědomie častojmenovaného Viléma Pernšteinského [bráti], než když by kterežkoli viny chudí lidé téhož zbožie propadli, ty aby též Vilém Pernšteinský oc aneb jeho úředník súditi mohli ved[l]e práva obyčeje zemského. A což se koli vin odsúdi, těch aby Vilém častopsaný Pernšteinský oc ani jeho úředník nejměl moci bráti, než aby ty viny panna abatyše neb její úředník bráti mohl. Což se pak odmrťí dotýče, těch týž Vilém Pernštýnský ani jeho úředník bráti nejmá a prostě do nich nie

nejmá míti. Ale poněvadž ty odúmrti k klášteru příslušejí, a druhdy úředníci klášterští příliš chudé lidi těmi odmrtmi přesahají, ješto zbožie skrze to zbožie téhož kláštera spustnutí by mohlo, protož chcme, aby panna abatyše nynější i budoucí ani jich úředníci žádných odmrtí bráti nemohli bez vuole a vědomie již jmenovaného Viléma Pernšteinského oc. Než panny abatyše nynější i budoucí při spravedlivých duochodech jmají zůstaveny býti bez překážky jmenovaného Viléma Pernšteinského. A pakli by se lidé toho kláštera spravedlivých poplatkuov nebo robot panně abatyši neb budoucí vydávati kdy zapřeli, předepsaný Vilém z Pernšteina oc povinen je bude k tomu připraviti, aby panně v tom se od nich dosti stalo, čím sú jí povinni. A poněvadž často psaný Vilém z Pernšteina oc vlastnieho bratra urozeného Viléma*) jmá, chtěie témuž Vilémovi**) milost ukázati, jako jemu Vilémovi, též i Vratislavovi bratru jeho vlastnieho tu opravu jmenovaného kláštera dáváme a porúčime, tak aby oni oba již do jejich smrtí a svých životuov poživali mocí naší jakožto krále Českého a markrabí Moravského. Dán v Znojmě v neděli den svatého Lamperta let božiech tisícého čtyřistého osmdesátého šestého, královstvie našiech Uherského oc dvacátého devátého a Českého osmnáctého oc.

Johannes episcopus Waradiensis, cancellarius.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 186. *) Čti Vratislava. **) Čti Vratislavovi.

345.

(CXLVIII.) List krále Vladislava na dluh dvanácte set zlatých panu Vilémovi z Pernšteina.

Na hradě Pražském 1486, 3. října. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu maršálku království Českého a najvyššiemu komorníku cudy Brněnské věrnému našemu milému, dvanácte set zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých, kterúžto sumu zlatých máme a slovem naším královským slibujem témuž Vilémovi a dědicóm jeho dáti a úplně zaplatiti, však rozdielně na časy dolepsané.

Item najprve čtyři sta zlatých uherských dobrých máme jim dáti od svatého Havla po dání listu tohoto najprv příštíeho v plném roce pořád zběhlém, a druhých čtyři sta zlatých uherských dobrých máme jim dáti opět od toho svatého Havla v plném roce pořád zběhlém, a třetích čtyři sta zlatých dobrých uherských a posledních máme jim dáti opět od toho svatého Havla v plném roce pořád zběhlém, takže jim tu sumu hlavní, to jest dvanácte set zlatých uherských dobrých, vyplniti a zaplatiti máme na časy již psané, to jest ote dne svatého Havla po dání listu tohoto najprv příštíeho ve třech letech pořád zběhlých beze všeho delšíeho prodávání. A jestliže by nás pán Buoh smrti v tom času neuchoval, prvé než bychom

jim ten dluh dali a úplně zaplatili, tehdy budúcie naše krále České zavazujem tímto listem ke všem věcem svrchupsaným, tak aby jim ten dluh na čas svrchupsaný splnili a zaplatili úplně. A ktož by tento list měl s již psaného Viléma nebo dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v úterý před svatým Františkem léta buožieho tisícieho čtyřstého osmdesátého šestého, království našeho léta šestnáctého oc.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 187.

346.

Král Matyáš povyšuje k prosbě Viléma z Pernšteina ves Nosislav za městečko a udílí mu znak městský.

Na Výškově 1486, 4. října. — Arch. zemsk. v Brně, pam. kniha Nosislavská f. B. 18.

Mathiáš z Boží milosti Uherský a Český král a markrabě Moravský oc. Oznamujem tímto listem všem, že k žádosti a ustavičné prosbě urozeného Viléma z Pernšteina, nejvyššího maršálka království Českého a nejvyššího komorníka cudy Brněnské, važivši také jeho mnohých služeb hotovost, kterúz jest nám činil, a aby tím lépe činiti mohl a povinen byl, ves jeho Nosislav z naší vzláštní milosti obdarili sme a obdarujem tímto naším listem jakožto král Český a markrabě Moravský, tak aby již předřečená Nosislav ne ves, ale městečko sloutí na budoucí časy mohlo. A poněvadž jiná městečka markrabství našeho Moravského, každé vedle řádu svého, nade vsi obecné svobodami, jarmarky a trhy vysazené sou, my chtějíce, aby jim se toto vrovhati mohlo, jarmark dvakrát v roce, totiž jednou na den sv. Jana Křtitele božího a druhý na den sv. Martina, též také trh obecní jednou v tejden, totiž v středu, jim dali sme a mocí listu tohoto dáváme, však jiným jarmarkům a trhům v okolních městečkách bez škody. A aby vždy hojnějších našich milostí oužitek poznati mohli, erb jmenovanému městečku na tomto malovaný, totiž štít a na štítu červené pole, a na něm malována jest větev neb rév vinného kořene, se třmi zelenými listy a s jedním žlutým hroznem vína a se dvěma hrozny modrými, a s jedné strany té větve nebo révy kopačka nebo motyka vinohradská, a z druhé strany též větve nůž, jímž v vinohradích révy obřezují, dali sme a dáváme, chtěie, aby téhož erbu na pečeti i jinde na malování nebo rytí požívati mohli. A protož chceme, aby takové naše obdarování bylo rozhlášeno po jarmarcích a obecných trzích v městech, v městečkách i ve všech; prikazující při tom všem, abyšte již, znajíce toto naše obdarování, toho městečka Nosislavě při tom, čímž od nás obdarování sou, zachovali, jináč v tom pod zachováním milosti naší nečiníce. Dán na Výškově v středu den sv. Františka, let božích tisícieho čtyřstého osmdesátého šestého.

347.

(CVI.) List od krále Matyáše na Evančice, jímž panu Vilémovi z Pernšteina [to zboží manské svobodí za dědičné].

α Výchově 1486, 4. října. — Orig. arch. kap. Pražs. I. 5; mus. Frant. v Brně vytržené listy z cod. Pernst.

Commissio propria domini regis. Matyáš z boží milosti Uherský a Český král a markrabě Moravský oc oznamujem tímto listem všem vuobec, ktož jej uzří a slyšeti budú, že jest předstúpil před nás urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší ršálek království Českého a najvyšší komorník desk a práva Brněnského věrný náš, i zpravil jest nás, kterak má a drží městečko Evančice s městečkem Rúchoy a vsi Litobratřice a Nikulčice a hrad zbořený Rabštejn, k němuž sú dvě vesce, kovány a Heřmanice, a že by ta dvě městečka i ty vsi nám jakožto králi Českému a markrabí Moravskému dědičně příslušely, a že on s tolika to všecko, což nahoře píše, zápisem od předkuov našich králuov Českých a margkrabí Moravských, s pilností nás proše, abychom jemu jmenovaná zboží v dědictví dáti ráčili.

My pak vzhledše na jeho pokornú prosbu, váživše také jeho znamenitých zážeb, kteréž jest nám činil [v] oužitek, a aby nám tím snažněji a ochotněji je na tomni časy činiti ousiloval, jemu tu milost učinili sme a činíme, a jemu ta městečka s tím hradem zbořeným a zbožím k němu příslušejícím, jakož se nahoře jmenují, s všemi k nim příslušnostmi, totiž s rolími oranými i neoranými, s lukami, pastvami, pastvištěmi, s lesy, s rybníky, s vodami tekutými i netekutými, s vinicemi i s místy, kdež by vinnice mohly dělány býti, se všemi těch nahořepsaných městeček, vsí i toho ořeného hradu příslušnostmi, dáváme v pravé a zpupné dědictví, z toho jej manství manský povinnosti propuštíc a ve všem prázdna činíce, tak aby jmenovaný Vilém a jeho dědicové na věčné časy nám ani budoucím našim králóm Českým a markrabím Moravským více povinni nebyli vedle jiných manuov činiti, než ta jmenovaná zboží v též svobodě, jakožto jiní páni a zemené svá zboží drží, [drželi] a jich jakožto svobodných a dědičných požívali nyní i budoucně, bez naší i budoucích králuov Českých a margkrabí Moravských i všech jiných lidí překazy; všakž tak, aby řečený Vilém z Pernšteina i jeho dědicové nám i našim budoucím králóm Českým a margkrabím Moravským z těch často dotčených zboží vedle jiných pánuov a zeman, kteříž svá zboží mají dědičná, činiti povinni byli.

Protož prikazujem hajtmanu margkrabstvie Moravského, komorníku i jiným edníkóm desk a cudy Brněnské, když najprve dcky práva Brněnského otevřeny budú, a řečený Vilém z Pernšteina toho požádá, abyšte jemu hned toto naše obdávání s tímto listem i s těmi zbožimi nahoře jmenovanými bez odporosti ve dcky ožili a vepsali ku pravému a zpupnému dědictvie na věčné časy, jinak toho ne-

činíce. A jestliže by často řečený Vilém komu na toto naše obdarování prve, nežli by jemu to ve dcky vloženo bylo, své právo dal s svú dobrou vůlí, ten jímá a jmieti bude též plné právo ke všem věcem, jako on Vilém častojmenovaný. Tomu na potvrzení pečeť naši královskou přivěsiti kázali sme k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Výškově, v středu den svatého Františka léta od narození syna Buožieho tisícého čtyřstého sedmdesátého šestého. Johannes episcopus Varadiensis ac cancellarius.
Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 188.

348.

Král Matiaš nařizuje Mikulášovi z Lisova a ze Španova, hejtmanu Novohradskému, (kterýžto zámek Nový Hrad asi 1476 Oldřichovi z Grafneku, od téhož pak rakouskému pánu Tomášovi z Láku v 6000 zl. uh. byl zastaven, od kteréhož právo zástavní r. 1485 bylo převedeno na krále Matyáše), kdyby bratří Petr a Vok z Rožmberka na den sv. Martina (11. listop.) jemu anebo později Vilémovi z Pernšteina nejvyš. marš. král. Česk. položili v jeho moc na Krumlově Moravském sumu zápisnou 6000 zl. uh., aby jim Nového Hradu postoupil. Dat. z Jihlavy 1486, 8. Oct. Sedláček, Hrady zámky III. 213 (z arch. Novohradsk.)

349.

Král Vladislav dává Jakubovi Šárovcovi z Krumvína, kterýž koupil ves Čihovice s blaty neb bahny i jiným příslušenstvím, o kteráž blata od okolních obyvatelů nesnáze povstaly a o nichž vyznáno bylo, že od starodávna k markrabství Moravskému příslušela, právo své, kteréž mu k nim jako králi Českému a markrabí Moravskému přináleželo. Datum na hradě Pražském v pondělí po sv. Františku (9. října) 1486. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. f. 471; cod. Pernst. měst. Brn. f. 159—160. Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 515 č. 159.

350.

Na sjezdu panském držaném v Brně fer. II. in f. s. Galli (16. října) 1486 byl mezi pány Vilém z Pernšteina. Brandl LCit. V. 139.

351.

Ve smlouvě mezi stavy moravskými, zvláště o kupování statkův zemských od měšťanův a domův městských od pánův a rytířstva, na předním místě jmenován Vilém z Pernšteina, nejv. maršálek král. Česk. V Brně 1486, 28. října. — AČ. V. 428.

352.

(CXVII.) Smlúva, co se Kurdějovských a Hustopeckých dotýče, mezi panem Vilémem z Pernšteina a pannú abatyší z Králové kláštera.

Na Veverí 1486, 28. října. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 69.

Léta buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého šestého ve čtvrtek před sv. Havlem stala se jest smlúva celá a dokonalá mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfnšteině, nejvyšším maršálkem království Českého, a mezi velebnú pannú Margetú z Donína, abbatyší Králové kláštera v Starém Brně a konvea

ianého kláštera, skrze mne Václava z Ludanic a na Veverí, nejvyššieho sudieho súdu práva zemského u Brně, o ruoznici, kteráž jest byla mezi Kurdějovskými stopeckými o meze.

Item najprve o tu horu, kde kamení lámají, ač jest v Kurdějovských horách [sic], proto mají Hustopečtí svobodu, kámen lámati k potřebám svým, však ú měrú, leč by sobě Kurdějovští počali lámati v těch dolích, Hustopečtí nemají i ani překážeti bez vuole jich. Též zase když by Hustopečtí počali lámati h dolích, Kurdějovští nemají lámati ani jim překážeti, a tak s obú stranú sobě a lámání žádné překážky dělati nemají, než toho společně bez přiekazy jedním m požívati.

Item Kurdějovští nemají dále vinohraduov dělati než po vrchní cestu, kteráž Šteimperk jde k Dolniemu Šemperku a od téhož Šemperku zase dolní cestú mezného kamene, kteréž sazeno jest, až zase na Šteimperk.

Item co se dotýče té nivy, kteráž německy slove Prayttin a leží mezi Miperkem, který do Kurdějova sluší, a horú, která slove Moes, ta má slušeti stopečím vedle starodávnieho vymezenie.

Co se pak dotýče té nové hory Moes, počnúce od staré hory Moes, těch c až k Plankeperku od prvnioho hraničného kamene, od jednoho k druhému roře Pamlisen řečené, také k hraničnému kameni od Pamlisen přes lúku, přes mezi dvěma hráz[em]i, mezi kterými jest hraničný kámen zasazen, což z tej strany urdějova jest, to k Kurdějovu příslušeti má, a což z tej strany od Hustopeče to k Hustopečím příslušeti má. A tak ty meze sobě mají bez přerušení s obú i zachovávati, jakož se v listu vypisuje a kamením vysázené jsou, a strana straně to již nesahati, než to na věčné časy zdržeti a zachovati mají.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu věcí svrchupsaných já svrchupsaný v svú vlastní pečet k tomuto listu přivěsiti sem rozkázal. Jenž jest dán a psán veveří den svatých Šimoniše a Jude léta nahoře psaného.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 189.

353.

eda třetí: A. I.) List správnie od Mandaleny z Držovic na dvuor v Držovicích panu Heraltovi z Kunstatu.

ovačově 1486, 3. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 280; arch. měst. Brn. f. 122.

Já Magdalena z Držovic oznamuji . . . Jakož mi se po otci mém dostala dědicstvie to mé v Držovicích, a smlúva pod pečetí dobrých lidí před rukama kterúžto rolí a dvuor mně příslušný kdy urozený pán pan Heralt z Kunstatu Plumlova oc JMt, rybník dělaje, u mne jest kúpil za LX f., i skrz nález panský se nám rozkázanie, abych já Magdalena brala dvě česti [sic], a Kuna macecha

má jednu třetinu i [s] sirotky jinými bratřími a sestrami svými. Z tůž Kunú macechú přišli jsme a tak abychom ten duvor zespolka témuž nahoře psanému panu Heraltovi čistili a svobodili, a ve cky zemské vkladli a vepsali a sobě vymazali.

Protož já nahoře psaná Magdalena vzala jsem svého dielu, těch dvú čestí, kderěz na mne přišly jsú, od téhož pana Heralta před panem hajtmanem zaplaceného XL f. uherských úplně a docela zaplacených, a podle toho panského nálezu témuž panu Heraltovi slibuji sama za se i za své erby a potomky svú čistou dobrou věru i za toho každého, což by anebo ktož by muoj statek aneb co mého statku vzal, že jmáme témuž panu Heraltovi a jeho erbóm i tomu každému, kdož by ten list s téhož pana Heralta neb jeho erbuov dobrou volí jměl, ten jistý duvor a ty mé čestí na prvniem sněmu panském aneb konečně na druhém ve dcky zemské v Olomúci, když by otevřeny byly, vložiti a vepsati a sobě vymazati. Pakli bychom toho ne učinili, tehdy dáváme plnú moc témuž panu Heraltovi i erbóm jeho i tomu, kdož by jeho dobrou volí na tom jměl, mně Magdaleně neb potomkóm mým statky v městech, v městečkách, ve vseh i na poli, kdež bychom kolivěk jměli, stavovati právem a hyndrovati dotad, dokudž bychom ve dcky zemské nevložili a ne vepsali a sobě nevymazali a očistili; nad to jměli[-li] bychom co na dědicství aneb budúcie moji též, z toho moci nás budú věřitelé naši pro nedokonanie a o vočistěnie a v lezenie*) pravené pohoniti zemským právem, kolikrát by jim toho potřebie bylo. Pakli by i skrze to nás k vloženie pripraviti nemohli, dáváme plnú moc panu hajtmanovi najvyššiemu i budúciem pánóm země této, ten duvor a rolí i se všiem příslušenstviem ve dcky zemské vepsati a vložiti kupitelóm nahoře psaným.

Tomu na jistotu, své pečeti nejmajíc, slovem svým, erbuov svých i potomkuov svých urozených pánuov pana Ctibora z Cimburka a z Tovačova, hajtmana markrabství Moravského, a pana Jana Pňovského z Sovince, najvyššieho sudieho desk a práva zemského v Olomúci, a múdrých a opatrných pánuov purgmistra a rady města Olomúce, aby k tomuto listu na svědomie své pečeti na budúcie paměti přivěsili, sobě a erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán na Tovačově tu neděli před svatým Mikulášem léta oc tisícého čtyřístého osmdesátého šestého oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 190. *) Čti: a vloženie.

354.

Vilím z Pernšteina prodává dědičný dvůr v Simři Jakubovi Kolárovi a Janovi Suášelovi a činí jim rozličná obdarování.

Na Hranicích 1486, 12. prosince. — Opis vid. arch. zemského v Brně.

Vilím z Pernšteina . . . známo činíme tímto listem všem vůbec, kdož jej čísti anebo čtouci slyšeti budou, že jsme prodali a moci listu tohoto prodáváme dvůr náš dědičný a vlastní v Simři i s tím kusem kněžské role opatrným mužům Jakubovi

Kolárovi a Janovi Snášelovi, ženám i dětem jejich i jejich budoucím potomkům, z rolí oranou i neoranou, s loukami, s lesem, s chrastinami i s jeho plným příslušenstvím tak a v těch hranicích, jakož ten dvůr od starodávna v svých mezích záleží a jest vyměřen, a to za jmenovanou summu, kterouž jsme již od nich hotovou úplně a docela zaplacenou vzali, pod tou však výminkou a povahou dole psanou, že oni svrchupsaní Jakub Kolár a Jan Snášel i jejich budoucí potomkové nám svrchupsanému Vilémovi, erbům i budoucím pánům Helfenšteinským dlužni a povinni budou z toho dvoru činžovati a platiti v roce osm kop groší peněz obecně v této zemi berných, za každý groš sedm peněz počítajíce, a to rozdílně, na svatý Jiří nejprve příští čtyry kopy peněz svrchupsaných a na svatý Václav potom opět příští druhé čtyry kopy týchž peněz, a tak na ty časy a dni ten svrchupsaný plat peněžítý dlužni budou platiti a vydávati na časy věčné a nic jiného; a tak ten plat dadouce a správy, všech jiných poplatků a robot již z řečeného dvora prázdni budou, krom když by berně královská v zemi zavolána byla v Moravské, tu sobě, erbům svým a budoucím pánům Helfenšteinským pozůstávají.

Když by pastva na lesích panských padla, svrchupsaní Jakub Kolár a Jan Snášel i jejich budoucí potomci šestnáctero sviní a nic více na pastvu bez uplácování budou moci hnáti a pásati. Také drva ku pálení i lesu k stavení v horách panských má se jim časem dáti ku potřebě, kdež jim ouředníky našimi rozkázáno bude a hejnými panskými ukázáno; a tak oni svrchupsaní Jakub Kolár a Jan Snášel, ženy i děti jejich i budoucí potomci ten svrchupsaný dvůr tím obyčejem a právem také, jakož se nahoře vypisuje, a v tom oddíle, jakož sou se oni oň rozdělili, každý z nich bude moci svůj oddíl držeti, míti, vládnouti, požívati, prodati, dáti, zastaviti, zaměnití a s tím vedle vůle a libosti své naložiti jako svým vlastním, však bez umenšení platu svrchupsaného, a osobě pánu hodné. Také v odmrtní my ani naši budoucí potomci v žádném nemáme jim sahati, než aby oni mohli statek svůj, jakýžkoli míti budou, poručiti, komuž budou chtítí, přátelům přirozeným nebo nepřirozeným, za zdravého života neb na smrtedlné posteli, však tak, aby ten statek z našeho panství na jiná přenášen nebyl, ale na našem panství zůstal tím obyčejem, jakož jiným lidem našim jsme toho půjčili, co se odmrtní dotejče. A protož já svrchupsaný Vilím slibuji sám za se, za své erby i budoucí potomky pány Helfenšteinské svrchudotčeným Jakubovi Kolárovi a Janovi Snášelovi, dětem, ženám jejich i budoucím potomkům v to nikterakž nesahati mocí ani kterým obyčejem, než při tom při všem je zachovati, tak jakož se v tomto listu píše a zavírá oc.

Tomu na potvrzení a na svědomí pečet naši k tomuto listu jsme přivěsiti kázali oc. Jenž jest psán a dán na Hranicích v outerý před svatou Lucií léta od narození Syna božího 1486.

Následuje vidímační klausule purkmistra a rady m. Dřevohostic daná 1622 v pátek po sv. Vavřinci.

Podobná obdarování byla učiněna v dědině Vysokém Oujezdě Pavlovi Kračmarovi 1486, na dvůr v dědině Valšovicích Matějovi 1482, na dvůr v dědině Biškovcích Bernartovi 1486, v dědině Horním Oujezdě Pavlovi Chlapkovi, na dvorství v dědině Paryšovicích Jurovi, na dvorství v Rakovém Janu Holanovi, na dvůr v Horních Něčicích Tomášovi dvořákovi, na dvorství v Dolním Oujezdě Jurovi Palicovi Květoňovi, na dvorství v dědině Biškovcích Vaňkovi Mrázovi, na dvorství v dědině Horního Oujezda Janu Masařovi; obdarování nedatovaná položiti možno na konec 15. století. Více dáno obdarování na dvůr ve vsi Biškovcích Janovi Hronovi 1505, na dvorství v dědině Louče Mikulášovi Hanušovi 1506, na fojtství a krému v Biškovcích muži Janovi 1506, na mlýn pod Dolním rybníkem Prosenským 1507, na dvorství fojta Rakovského 1509, na mlýn konec hráze rybníka Prosenického Ondřejovi Šilhancovi 1518, 24. června.

355.

Král Vladislav dává Vilémovi z Pernšteina k zpupnému dědictví zboží dosud manské, kteréž držel, a to městečka Evančice, Rúchovany, vsi Litobratřice, Nikulčice, hrad zbožený Rabštejn, se dvěma vesceří Dokovany a Heřmanice. Datum na hradě Pražském na den sv. Štěpána (26. pros.) 1486. Vytrž. listy Cod. Pernst. v mus. Frant. Brn. č. 108. Výtah tiskem Palackým AČ. VI. 519 č. 188. (Srv. list krále Matyáše ze 4. října 1486 zde str. 301 č. 347.)

356.

(f. VI.) List krále Vladislava na opravu zboží Tišnovského panu Vilémovi a panu Vratislavovi z Pernšteina oc.

Na hradě Pražském 1486, 26. prosince. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 64; arch. měst. Brn. f. 35.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že prosil jest nás urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší maršálek království Českého a nejvyšší komorník cudy Brněnské, věrný náš milý, abychom ráčili dáti jemu a urozenému Vratislavovi z Pernšteina, bratru jeho, opravu kláštera Tišnovského, ležícího v markrabství našem Moravském. My znajíce věrné a ustavičné služby téhož Viléma, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně k obecnému dobrému pomáhaje a potom tím lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšího k sobě pozná, i jsúce v tom k jeho prosbě naklonění, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský témuž Vilémovi a Vratislavovi bratru jeho dali jsme a tímto listem dáváme opravu již psaného kláštera, tak aby oni jakožto páni oprávce téhož kláštera i všeho zboží k němu příslušejícího, ten klášter i s zbožím jeho v své opravě jměli, drželi a jej zpravovali, a to beze všech jiných lidí všeliaké překážky. Ašak proto co se dotýče poplatkuov a duochoduov spravdivých k témuž klášteru příslušejících, v tých Vilém i také jmenovaný Vratislav žádných překážek aby nečinili panně avatyši a konventu kláštera nynějšíem i budoucím, aby ony volně a svobodně bez jich překážky a s jich pomocí to sobě vybíraly a vybíratí mohly. A což se dotýče vin nebo odúmrtí, mají býti brány s lidí, však

s povoleniem panny avatyše, a vedle milosti mají ty viny i odúmrti vzaté býti obráceny na dobré a na opravu téhož kláštera. Při tom také mají zachováni býti bez všeliké překážky. A tato milost naše, co se té opravy dotýče, jmá trvati již psaným Vilémovi a Vratislavovi do jich obů živnosti a nic déle. A po smrti jich obů hned tento list více žádné moci jmíti nej má, ale jmá býti zkažen neb navrácen nám neb budúcím králóm Českým a markrabím Moravským bez všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme prítisknúti k tomuto listu. Dán na Pražském hradě na den svatého Štěpána léta božieho tisícého čtyřistého osmdesátého šestého, královstvie našeho léta šestnáctého.

Ad relacionem domini Johannis de Sseluberk, cancellarii regni Boemie oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 519 č. 191. — Srv. podobný list krále Matyáše daný 17. září 1486, zde str. 298 č. 344.

357.

Beneš z Weitmile, purkrabí na Karlštejně a mincmistr na Horách Kutných, slibuje, že králem Vladislavem Vilémovi z Pernšteina povinných 1200 fl. uh. z důchodův a mince královské zaplatí ve třech lhůtách po sobě jdoucích, vždy na sv. Havel po 400 fl. S. l. v středu den sv. Jana apoštola a evangelisty 1487 (27. prosince 1486). Cod. Pernst. mus. Česk. č. 149.

Není-li v původním datum žádného omylu, počítá se zde nový rok od hodů Narození Páně.

358.

(h. VIII.) List krále Matyáše, jimž k dědicství panu Vilémovi z Pernšteina dává Přerov oc. 1487, 10. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 162; arch. měst. Brn. f. 95; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 99.

My Matyáš . . . oznamujem tímto listem všem vůbec, že jakož urozený Vilím z Pernšteina, najvyššie maršálek královstvie Českého, věrný náš milý, v sumách některých od předkuov našiech i nás zapsaných jměl jest a jmá v drženie svém hrad a město Přerov, s vesnicemi i se všemi mezemi a hranicemi a toho hradu a města Přerova požitky a všeliakým příslušenstviem, jakož ti zápisové to šíře v sobě ukazují a zavírají, a nad ty sumy životy a náklady na stavení toho zámku opravenie: i seznavše my téhož Viléma mnohé věrné a nám užitečné služby, kteréž jest nám jakožto pánu svému činil v mnohé časy i nyní nepřestává činiti, a chtěice my jemu to milostí naší královskú odplatiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech milých, moci královskú jakožto král Český a markrabie Moravský témuž Vilémovi ten hrad Přerov i s městem, s vesnicemi: s Syřavú [Šířavú] před městem, Lhotú i ve vsi, kteréž Čech říkají, což tu manuov k službě téhož Viléma zámku od staradávna příslušie, i se všemi lukami, pastvami, lesy, chrastinami, hranicemi, i se všiem plným právem a panstviem dali jsme a moci tohoto listu dáváme ku pravému dědicství a dědičnému drženie témuž Vilémovi a jeho erbóm i tomu každému, ktož by tento list náš jměl s téhož Viléma dobrú vůli a svobodnú, prvé než by tento list náš ve desky vjíti mohl.

Protož prikazujem hajtmanu markrabstvie Moravského našeho, nynějšíemu i budúcímu, aby témuž Vilémovi neb dědicóm jeho neb tomu, ktož by tento list jměl s jeho dobrú vuolí, když by od nich prázdnen byl a desky zemské najprv v Olomúci otevrieny budú, posly ke deskám na místě našem dal podle úřadu svého. A též prikazujem komorníku, sudiemu i písaři téhož práva zemského tu v Olomúci, aby ta zbožie nadepsaná i tento list náš ve desky vložili a vepsali bez odpornosti i zmatku všeliakého, když by koli požádáni byli, pod uvarováním hněvu našeho královského. Také týž Vilém a jeho dědicové a držitelé zámku toho Přerova jmají se k nám s týmž zámekem Přerovem i k našiem potomkóm, králóm Českým a markrabím Moravským, v poddanosti tak jmiti, jakož jiní páni a rytířstvo téhož markrabství Moravského s svých zbožie dědičných povinni jsú. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na poli před Novým Městem v sobotu před svatým Řehořem papežem, od narozenie Syna božieho tisícého čtyřistého osmdesátého sedmého, královstvie našiech Uherského oc třidecátého a Českého osmnáctého oc.

Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 192. — Vklad zapsán do desk Olomouckých č. 13. fol. 5.

359.

(XXVII.) Zápis v deskách království Českého, kterýmž poháněl Baltazar Mrzák z Miletínka Jindřicha kníže Minsterberské o zadržení listů krále Jiřího.

1487, 7. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 21.

Vložen pónon léta buožieho MCCCCLXXXVII. v sobotu po svatém Ambroži. Balthazar Mrzák z Valetínka [čti z Miletínka] pohánie osvíceného Jindřicha staršieho, knieže Minstrberské a hrabí Kladské oc a z Letic [čti z Litic], z majestátuov a z listuov zadrzenie, kteréžto král Jiří slavné paměti k sobě vzial, k kterýmžto listóm a majestátóm má lepší právo, nežli on kněz Jindřich, po dědu a po otcí svém. Dokládá se těchž listuov a majestátuov, kteréž JMt má; žádá, aby ti listové a majestáti položení byli před králem JMtí a pány. Zná-li se, spravedlivě se zná; pakli se nezná, žádá spravedlivého panského nálezu.

360.

(CLXVI.) Quitancí od Plangnara [z Kynšperku] panu Vilémovi na čtyři tisíce zlatých.

Na Tovačově 1487, 18. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

Já Jan Plangnar z Kinšperku na Uherském Brodu urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššíemu maršálku království Českého a najvyššímu komorníku cudy Brněnské. Službu svú TMtí, urozený pane pane milý.

Jakož sem list u TMtí položil k věrné ruce, kterýž mám na krále JMt pána našeho milostivého na čtyři tisíce zlatých, v němž TMt také podle jiných pánuov

edním jste [sic] mi rukojmím: protož TMTi prosím, rač ten list panu hajtmanovi moc na JKMti místě vydati. Neb dluh ten již psaný zaplacen mi jest a dán od již psaného pana hajtmana na JKMti místě i vás jiných rukojmí všech. A jáť slijuji tiemto listem vás z něho nenařikati ani napomínati věčně, a vyznávám, že jste ni s ním právě udělali. Tomu na svědomie svú sem pečet vlastní přidávil k tomuto istu. Dán na Thovačově v středu po Velikonoci annorum Domini 1487.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 193.

361.

Vilém z Pernšteina osvobozuje Olbramické od vinného desátku a horního práva z hory Olbramské za smluvený plat 1500 zl.

Na Mor. Krumlově 1487, 8. května. — Opis arch. zemsk. v Brně, Bočkova sb. č. 11057.

Vilém z Pernšteina na Helfensteině, nejvyšší maršálek království Českého, s svými erby a budoucími potomky známo činíme . . . že jakož jsme z naší hory Olbramské od lidí z Olbramic i odjinud, kteříž tu v tej hoře své vinohrady mají, lesátek vinný a horního práva neb zemního jmíti chtěli, tak jakož jest řád a obyčej právo v jiných horách na našem pauství, desátkuov a zemního bráti, nejsúce v tom istem ani kterou jinú spravedlností od předkuov našich opatření: i přišli jsú před nás opatrní perkmistr, rychtář a perknoši tej hoře [hory] naší nahoře psanej, majíce povolení od jiných lidí, kteříž tu vinohrady své pod námi mají, pokorně nás prosíce, bychom s nimi o ten desátek milostivě uhoditi ráčili, a aby při prvních právích svobodách a platích peněžitých, kteréž jsú předkům našim dávali a spravovali, uostali a potom v budoucích časích věčně aby při tom zuostati mohli.

My vzhlédnúce na jejich slušnú žádost, chtěíce jim dobrotivost okázati, aby jim lépe horu Olbramskú naši svrchupsanú, grunt náš, polepšiti a zdělati a aby jim lépe požívati mohli, z naší zvlášční milosti a příznivosti s nimi svrchupsanými perkmistrem, rychtářem a perknošy hory tej Olbramské svrchupsanej udělali jsme smlúvu konečnú, kterážto smlúva dokonale jest napsána a pečetmi smluvčími potvrzena a v sobě šíře a světleji zavírá, že nám vedle smluv těch mají za to, aby nám desátkuov a práva horního nedávali, ani erbóm neb potomkóm našim, patnáste set zlatých uherských dáti na ty časy a roky, kteréž se v smlúvě jmenují. A kdyby nám ta summa svrchupsaná patnáste set zlatých úplně a docela od nich vyplněna byla a spravena, dadúce a spravující nám, erbóm neb potomkóm našim na každý rok o vinobraní plat peněžitý: všech desátkuov a práv horních neb zemního [na] věčné časy prázdni a svobodni mají býti, zvlášče z toho závazku a základu, v kterémž jsú se nám perkmistr, rychtář a perknoši vedle smluv podvolili, když se tomu všemu ne. **dropuštění** býti mají. Slibující tímto listem, naší dobrou věru sami za se za

erby a budoucí potomky naše, to všechno, což se v tomto listu píše, zdržeti a zachovati a svrchupsaných perkmistra, rychtáře a perknosy a lidí, kteříž vinohrady své v tej hoře naší Olbramské mají, při těch prvních právích, svobodách a platích peněžitých nechati a pozůstaviti, tak jakož jsou prve byli a dávali, a jakož jsou jiné hory v tejto zemi Moravskej zachovány a při čemž potom jiné hory v tejto zemi Moravské budou zachovány, desátkuov, ani práv horních, neb zemního věčně od nich nežadajíce, beze všeho přerušení a fortele všelikterakého.

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu i na potvrzení svú jsme vlastní pečeti k tomuto listu přivěsiti kázali; a připrosili jsme urozených pánuov, pana Heralta z Kunštátu, nejvyššího komorníka desk a sídu práva zemského v Olomúci, pana Vratislava z Pernštejna, nejvyššího komorníka cudy Brněnské, pana Václava z Ludanic, nejvyššího sudí cudy Brněnské, a slovutných panoší smluvčích Jana Lechvíckého z Zástřízl, hofrychtěře dvoru našeho, Mikuláše Tulešického z Petce [z Peče?], Jiříka Kusieho z Mukoděl a Bohutic, a Štěpána Kusieho z Mukoděl a z Vedrovic, že jsou své pečeti podle naší na svědomí k tomuto listu přivěsili. Jenž [jest] dán a psán na Krumlově v úterý den svatého Stanislava od narození syna božího leta tisícího čtyřístého osmdesátého sedmého počítajíce.

Léta 1488, 20. dubna učiněna opětně smlouva na papíře mezi Olbramskými a Vilémem z Pernšteina o vyplacení vinného desátku sumou 1500 fl. uh. Vytrž. listy v arch. Frant. mus. Brn. č. 110. Z toho výtah AČ. VI. 521 č. 202.

362.

List Viléma z Pernšteina Kurdějovským na rybníček v Caislgruntu ode dvora Kurdějovského. Na Krumlově (Moravském) v středu po sv. Stanislavu (9. května) 1487. Zem. arch. v Brně, regist Bočkovy sbírky z orig. arch. Kurdějovského.

363.

Král Vladislav dává k dědictví Vilémovi z Pernšteina hrad a město Přerov se všim příslušenstvím. Datum na hradě Pražském v úterý před sv. Vítem (12. června) 1487. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 162 b; cod. Pernst. měst. Brn. f. 95; vytrž. listy Frant. mus. Brn. č. 100. Výtah tištěn v AČ. VI. 519 č. 192.

Král Matyáš vydal list téhož smyslu již dne 10. března 1487, viz výše str. 307 č. 358. Když po těchto listech královských zboží Přerovské bylo Vilémovi z Pernšteina vloženo do desk zemských Olomouckých č. 13 fol. 5, kapitula Olomoucká dala vložiti odpor proti tomu vkladu dne 6. ledna 1490 v tato slova:

Mistr Daniel a kněz Václav z Vyzovic na místě kapituly kostela Olomoucké odpor čini proti vkladu Vilémovi z Pernšteina zboží Přerovského, což se týče robot a opravy na vsi kostela Olomouckého, Penčice, Suchonice, Dluhonice, Krěmany, Týnce a jiné vsi téhož kostela, ač by tím vkladem již psaný Vilém k těm všem o též roboty a opravu kteréž právo jmíti chtěl; a praví, že též vsi k těm robotám povinný

jsú ani k opravě přísluší. Na to svobody a listy marg[r]abské praví že mají. (D. Olom. č. 13 f. 11).

Vysvětlení o robotách zde zmíněných čte se výše str. 283 č. 324, kdež otištěn jest také nález panský z věci, nepříznivý kapitule Olomoucké. Jiné odpory učiněny byly takto:

Jan Mukař z Kokor činí odpor vkladu královskému, kterýmž Vilémovi z Pernštýna Přerov vkládá a ves Lhota nad Pěnčicí v tom listu zapisuje: že k tej Lhotě živo má dědičné, kromě čtyř člověkú, a také že se Předmostí celé menuje, a on tři člověky dědičné má. Více témuž vkladu Stašek, Ondra Korytník, Matěj Bacák, Martin a Vaněk odpor činí, že se vkládá všecko Předmostí, a oni tu dědičné dvory mají. (D. Olom. č. 13 f. 10.)

364.

XI.) List správní od Jana Děvečky z Heršteina rychtáři Trpínskému na tvrz a na ves Crhov. *Pernštýně 1487, 3. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 7; arch. měst. Brn. 7.*

Já Jan Děvečka z Heršteina i s svými erby vyznávám . . . že z dobrým myslím a s raddú přátel svých prodal jsem a mocí tohoto listu prodávám ku právu dědicství tvrz a ves svú vlastní Crhov s rybníky, se dvorem, s lukami, řekami, s toky, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornú i neornú, s platy, s požitky i poplatky, s robotami, s pustinami, s pastvami, s pastvištěmi, s horami i s doly, s jiným vším příslušenstvím . . . ku pravému dědicství slovutnému Mikulášovi rychtáři Trpína i jeho dětem nynějším i budúcím a manželce jeho vlastní, a k věrné ruce jejich urozenému pánu pana Ješkovi Svojanovskému z Bozkovic a na Rúdnici za 100 zlatých uherských na zlatě i na váze spravedlivých i mince, kteréž jsem již od nich vzal hotové úplně a docela zaplacené. A protož já svrchupsaný Jan Děvečka z Heršteina i s svými erby, jistec a správce těchto věcí nahoře i dole psaných, a myslím si, že s tím pánem Sigismundem z Dúbravice a z Osového, Jan z Nové Vsi a na Radkově, Aleš Herult z Herultic, Jan z Heraltic, Beneš z Vahančic, Václav z Tetic a z Roženky, rukojmíc spravedliví správce s ním svrchupsaným Jankem Děvečkú, jeho erby a za ně slihujujeme všickni vespolek naší dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdílnú bčezší zlé lsti kupiteluom nahoře psaným tu jistú tvrz a ves Crhov s jejím se vším příslušenstvím, jakož svrchu psáno stojí, na prvním sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho, což se v tomto listu píše, nečinili a nedokonali, jehož Buoh nedaj, tehdy ned, kteráž by dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta byla oc Ležení obyčejné v městě Olomúci. Jenž jest dán a psán na Pernštýně v úterý před s. Prokopem 100 let od narození syna božího M^oIII^coLXXXVII^o.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 520 č. 195. — Vklad zapsán do desk Olomouckých č. 13 fol. 5 dne ledna 1490.

365.

(o. XIII.) Smlúva mezi panem Vratislavem z Pernšteina oc a měšťany Polickými o ostrov nad Jimramovem i o jiné oc.

V Bystřici 1487, 4. července. — Cod. Fernst. Frant. mus. Brn. f. 10 b; arch. měst. Brn. f. 9-10.

My Vratislav z Pernštajna, najvyšší komorník desk a sůdu práva zemského v Brně, i svými erby a budícími potomky, a my pu[r]kmistr a rada města Poličky nynější i budící vyznáváme tímto listem všem vůbec, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú: Jakož před mnohými časy ruoznice a nesnáze mezi předky našimi i tudíž námi bývaly jsú o věci dolepsané, kteréžto rúzuice nemohly jsú od mnoha let k konci a k srovnání přijíti, až tepruov skrze nás Vratislava z Pernštajna oc a purkmistrem a radú města Poličky svrchupsanými tyto věci konec a místo vzaly jsú s naší obapolnie dobrú vuolí. Item najprv jakož jsme se my Poličští měšťané táhli na ostrov, kterýž nad Jimramovem leží, ten ostrov při Jimramovských zůstati jmá bez překážky naší i budících našich, a naň se víc táhnúti nemáme. Item řeka, kteráž jest ten ostrov protrhla, i chtěli jsme my měšťané Poličští, aby starým tokem puštěna byla, ale tak jsme na tom smlúvú zůstali, aby tím tokem*protrženým puštěna byla a předce šla, kudyž nyní jde, a po starém toku aby kamení hraničné sazeno bylo pro potomní zmatky.

Item o stav Borovnický takto jsme srovnali, že kdybych já Vratislav z Pernštajna oc a erbové aneb potomci moji ten stav spuštěti chtěli, máme o tom dáti věděti měšťanuom Poličským, aby své k tomu vyslali, a spolu abychom ten stav honili, a což by se uhonilo, tiem se právě zdělití máme; a po spuštění toho stavu obapolně jej zase zahraditi máme, a ten stav aby výše zahraždín ani držán nebyl, než tak, jakž od staradávna stával.

Item my měšťané Poličští, jakož jsme se táhli, že lidé naši v středu a v pátek dopoledne právo v řekách honiti mají, na tom jsme se srovnali, že my i lidé naši stavu ani v řekách pana Vratislava svrchupsaného žádného práva k honění nemáme, kromě při spuštění stavu, jakož svrchu píše. Item což se břehu k straně měšťan Polických dotýče, já svrchupsaný Vratislav, erbové i potomci moji jim Polickým měšťanuom, nynějším i budícím na břehu suchém v straně jich překážeti v ničemž nemám ani překážeti lidem svým dopustiti jmám, a oni nám také ani lidé jich v řekách žádné překážky činiti nemají. Item jakož lidé moji z Borovnice Vratislava z Pernšteina oc svrchupsaného drží některaké lúky, a měšťané Poličští táhnú se, že by na těch lukách výplatu jměli: takto jsme mezi sebú o to zůstali, aby lidé z Borovnice těch luk požívali za XXX let pořád zběhlých od datum listu tohoto, bez všelijaké překážky nás měšťan Poličských, nyněších i budících aneb lidí našich, a po XXX letech budem mítí my měšťané Poličští nynější i budící sví spravedlnost k těm lukám před sebú k vyplacení jich, ač jse nám zdáti bude:

proto ti lidé z Borovnice mají vždy každého roku ten plat dávat s těch luk, jakž nyní dávají. A jmenovitě jsou ty lúky v tomto zastaveny: jedna v LXX g., druhá v V věrduncích a třetí v stu g. a čtvrtá v Ij ř. Protož my Vratislav z Pernštajna nejvyšší komorník soudu a desk práva zemského v Brně, purgmistr a rada města Poličky svrchupsaní i svými erby a budoucími potomky slibujem sobě tuto smlúvu, kusy, artikule svrchupsané eně, právě a v celosti zdržeti a zachovati beze všeho přerušení a zmatkuov všelijakých. Tomu na svědomí a potvrzení své vlastní pečeti s naším jistým vědomím přivěsili jsme k tomuto listu; a pro širší svědomí připrosili jsme urozeného pána pana Zigmunda z Dúbravice a z Osového, a slovných panoší Jana Děvečky z Hernštajna, Gedeona z Olešničky a na Moravci, Jindřicha z Bysovce a ve Křtětíně, že jsou své pečeti podle našich na svědomí k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Bystřici v středu den s. Prokopa léta oc M^oIIII^cLXXXVII^o.

366.

(CLXX.) List Španovského poručení na papíře, [kterýmž činí zřízení o statku svém].

Na Mor. Krumlově 1487, 12. července. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 106.

Já Mikuláš z Lisova a z Špaňova známou činím všem vuobec, že znamenav nebezpečnost života mého a jsa při pravém zdravie, z dobrým rozmyslem i s radú přátel svých, a nechtě, aby po mé smrti který zmatek byl, jestliže bych bez erbuov s tohoto světa sšel, učinil sem zřízení a poručenie mocné statku svého, kteréhož mi nyní pán Buoh popřieti ráčil, což by toho kolí na hotových penězích po mé smrti zuostalo, nebolito na jiných svrchcích, aby to všecko vydáno bylo paní Markétě sestře mé vlastní, Janovi synu jejímu, a Janovi Hrdoňovi, těm třem osobám nedílně. Pakli by z těch tří na koho pán Buoh smrti prvé než na mne dopustil, tehdy živým zuostalým po mé smrti též aby dáno bylo až i do jich erbuov. Item jestliže by po mně živí zůstali Jan a Kateřina, děti nebožtíka Hokniky [sic] a nebožky Kateřiny sestry mé, aby z toho ze všeho jim dáno bylo dvě stě zlatých uherských. Pakli by z těch jedno zuostalo, tehdy sto zlatých. Item poručil-li bych co pro pána Boha a zvláště aneboli čeledi, to aby dáno bylo; pakli bych to kterak obměskal, ale čeled má aby slušně odbyta byla, a dvě kopě platu věčného aby kúpeny byly těm lidem nuzným, kteříž v předměstí Domažlickém blízko kostela Matky buožie jsou, ješto pohřeb a poddaci předkuov mých jest, aby placeno na každý rok bylo pojednú nebo rozdílně. Tomu na svědomie svú vlastní pečeti sem přitiskl k tomuto listu. Jenž jest dán a psán mú vlastní rukú v Krumlově Moravském ve čtvrtek před s. pannú Marketú léta božieho tisícého čtyřstého osmdesátého sedmého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 519 č. 194.

367.

(s. XVIII.) List od Hrdého Mikuláše, jimž se zapisuje panu Vilémovi a panu Vratislavovi z Pernšteina, což se erbu jeho dotýče.

V Kroměříži 1487, 20. srpna. — Cod. Perns. Frant. mus. Brn. f. 75; arch. měst. Brn. f. 44 b—45 b.

Já Mikuláš z Klokočné, hajtman na Kroměříži, oznamuji listem tímto všem vůbec sám za se i za erby a budoucí potomky své, kteříž by ze mne neb z budoucích mých přátel a strajcův mých posli, na věčné časy: Jakož najjasnější kníže pán pan Matiáš, Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský oc král, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vývoda a markrabie Lužický, z milosti své a z moci příslušnosti královské ráčil mne jest obdařiti erbem a klenotem štítu ku požívání mému i mých budoucích ke všem rytířským potřebám tak a k tomu míru [sic], jako jiní [z] vládyk a rytířských lidí požívati mají a požívají, kterýžto erb jest bauvolova hlava v červeném štítě a kruh bez zatočení prostý v nose bílý, a na helmě táž hlava černá bauvolova s kruhem v nose bílým, kterýž v štítě, podobná, mezi dvěma rozdělenýma křídloma kobovýma, a fafrnoch červený a bílý krytí helmového, jakož JMKské list pod majestátem na to mám a šíře ukazuje. I vznikla jest byla o to ruoznice na mne od urozeného pána pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššieho maršálka král. Českého, a puotka, že bych se JMti a rodu Jich Mti pánóm z Pernšteina v erb třel a k podobenství na pečetech dělal a maloval, kteréž by mi nepřislušelo. A znaje já to nahoře psaný Mikuláš, že s JMti mohl bych mnoho ruoznic jmíti, i skrze duostojného u Boze otce a pána kněze Jana biskupa Varadinského a Olomúckého oc JMti, a urozeného pána pana Ctibora z Cimburka a s Thovačova najvyššieho hajtmana markrabství Moravského stala se jest o to mezi panem Vilémem JMti a mnou smlúva taková, abych já JMti seznánie učinil takové, abych JMti a pánuov budouciech z Pernšteina erbu a klenotu nepožíval.

Protož já svrchupsaný Mikuláš slibuji tímto listem svú dobrou čistú křesťanskú věru sám za se i erby své ode mne poslé i potomky, že Jich Mti erbu nésti nemáme nižádným kusem ani v barvách malovati, než tak jakož obdarování JKMTi mám a jakož zápis na to svědčí, toho budu moci požívati i erbové moji přirození, ne za zubrovu hlavu, ale bauvolovu hlavu v štítě sprostném netočeném kruhem bílým, jakož Jich Mti pánuov z Pernšteina houžev točená jest v zubrové hlavě, a to vsudy i ústně vyznávati. Pakli bychom to kdy učinili buď slovy, z kumštu, nebo opravdu sobě Jich Mti erb a klenot připsati chtěli, neb na barvě jinak malovati neb na pečetech rytí, a JMti to na nás hodným svědomím prokázali, já Mikuláš neb erbové moji dáváme plnú moc témuž panu Vilémovi z Pernšteina a panu Vratislavovi a Jich Mti erbóm a budoucím pánóm z Pernšteina tímto listem, [že] nám toho brániti a k nám budú moci sáhnúti jako proti těm, kteříž by všetečně proti Jich Mti učinili. A to

budú moci učiniti, proti nám se zdvihnutí tolikrát, kolikrát bychom my proti Jich Mtem zavinili, ješto by to Jich Mt na nás hodným svědomím prokázali. Tomu na věčnú pamět a od nás na zdržení věci nahoře psaných já Mikuláš z Klokočna svú vlastní pečet dobrovolně jsem přivěsil s jistým svědomím svým; a připrosil jsem urozených pánů pana Albrechta z Šternberka a z Lukova a pana Hynka z Ludanic a z Rokytnice, a slovutných panoší Adama z Strabenic, Jakuba z Kostelce, Jiříka z Melic, Vaňka z Lojova, že sú své pečeti vedle mé bez jich a erbuov svých škody k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Kroměříži v pondělí po hodu slavném Matky boží Nanebevzetí léta oc M^oCCCC^oLXXXVII^o.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 520 č. 196.

368.

L. 1487 v neděli po matky Boží narození (9. září) držán sněm panský v Brně, na němž vedle jiných byl Vilém z Pernšteina. Brandl LCit. V. 114.

369.

Mikuláš rychtář z Trpína postupuje Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina zápis pannoše Jana Děvečky z Heršteina na tvrz a na ves Crhov. Datum na Svojanově, v pátek den sv. Matúše evangelisty a apoštola (21. září) 1487. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 6 b; cod. Pernst. měst. Brn. fol. 7. Výtah tištěn v AČ. VI. 520 č. 195.

370.

Vilém a Vratislav, bratří vlastní z Pernšteina, osvobozují vsi Nedvědice oc od hlásky, kterouž na hradě Pernšteinském vykonávali.

Na Pernštecině 1487, 3. října. — Orig. arch. obce Nedvědic č. 96 B.

My Vilém z Pernšteina a na Helfunštajně [sic] nejvyšší maršálek královstvie Českého, a Vratislav z Pernštajna, nejvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně, bratří vlastní, páni a dědici zboží Pernštajnského, známo činíme . . . jakož jsou nám a k našemu zámku Pernštajnu opatrní věrní naši milí ze vsí těchto: z Nedvědice, z Klecan, z Čenvíra, z Sajrku, z Jámy, z Boru a z Byšovce hlásku činili od některých časuov a vždy každého roku jednoho hlásného na svrchupsaný hrad Pernštajn dávali jsou, skrze kterouž hlásku lidie naši svrchupsaní u veliké obtížnosti byli jsou: protož my Vilém a Vratislav, bratří vlastní a páni Pernštajnstí svrchupsaní, vzhledše na jich takovou k jich živnosti obtiežnost, s své zvláštní milosti a dobrotvosti odpustili jsme jim a moci listu tohoto odpúštíme a prázdna činíme svrchupsané vsi a lidi naše v nich obývající nynější i budoucí, tak aby nám, erbóm našim i budoucím pánóm Pernštajnským takové hlásky víc z těch vsí svrchupsaných nečinili ani spravedlivě povinni činiti byli; a tiemto listem erby své i budoucí pány Pernštajnské zavazujem, aby se na věčné časy na ty lidi a vsi svrchupsané na tu hlásku

nikdy nenavracovali. Tomu na svědomie a potvrzení my svrchupsaní Vilém a Vratislav své vlastní pečeti s naším jistým vědomím kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest psán a dán na Pernštajně, v středu po svatém Michalu archangelu božím léta od narození syna božieho tisícieh [sic] čtyřstého osmdesátého sedmého počítajíc.

Zachovaly se červené pečeti Viléma i Vratislava z Pernšteina, zavěšené na prouzcích pergam. — Téhož dne osvobozují městečko Doubravník, vsi Klokočí a Rakové od stavení hlásného na hrad Pernšteinský. Opis vid. v zemsk. arch. Brn. v Bočkové sbírce.

371.

Vilím z Pernšteina dává všem, kdož poblíž hradu na kopci u Přerova stavěti budou, lhotu na 10 let, díl ostrova k založení zahrad, i osvobozuje je od dávek oc.

Na Mor. Krumlové 1487, 23. října. — Arch. zem. markr. Mor. v Brně, Pam. kn. Tovač. f. 190.

Vilém z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyšší maršálek království Českého, i s erby svejmi a budoucími potomky, pány Přerovskými, známo činíme . . . že znamenavše spuštění zámku našeho Přerova a potřebu, i chtěje zase týž zámek opravití a nám i budoucím potomkům našim k osazení přivěsti, dali sme a mocí tohoto listu dáváme všem těm lidem, kteříž na tom kopci u Přerova stavějí se aneb stavěti se budú, plnú a svobodnou lhotu za deset let od datum listu tohoto úplně zběhlých, tak aby ti lidé na kopci byli prázdni všech platuo dole psanejch. Od nás, ani od ouředníku našich nemá býti na nich nic toho žádáno, až do desíti let. A k těm domóm na kopci přidali sme díl ostrovu jim k zahradám k každému domu, kterýž za předkuov našich dán od měšťan k opravení stavu u mlejna, že my místo toho ostrovu dáváme k témuž stavu dříví z lesuo našich. Pak po vyjití té lhoty ti lidé na kopci mají a budou povinni nám platiti z domuov největších po čtyřech groších peněz drobnějch, kteříž ty časy půjdou mezi lidmi v tom městě, a to dvakrát v roce, a z menších domuo méně, jakž který zaměstknává. I toho platu my nechtíce sobě kořistovati, oddali sme a oddáváme na pomoc městu našemu Přerovu, jich obapolné dobré obmýšlejíce, tak aby ten plat dadouce obci města toho, plnou svobodu měli v pastvách, lesích, v řekách i v jinejch ve všech věcech, jakožto dolní.

Item také máme a slibujem těm lidem na kopci dáti lesu k stavení v horách Hel[fen]šteinských, což jim bude potřebí. Item řemeslníci, kteříž tu budou, ti nám nebudou nic povinovati platiti, než soukeníci od valchování budou nám platiti po sedmi penězích drobnějch, kteříž ty časy mezi lidmi puojdou, a od rámuo polovici toho. Pakli by kdo rám postaviti mohl, to jim nemá bráněno býti, a z toho nebudou povinni pánu platiti. Item fiedrunk k dávání jim první po mlynáři k valše a dřev, což jim bude k tomu potřebí, dáti máme. Item kováři z brusuo a ševci z stup budou nám platiti. Item ti ševci, kteříž budou na kopci, po vyjití té lhoty budou nám platiti s těmi ševci dolě, tak což přijde dáti jednomo dolě, aby dal toho polovici jeden, a v trhu a prodávání aby měli plnou svobodu.

Item od cechuov řemeslníci i jiní obyvatelé na kopci ode všech ouřaduov
prázdní a svobodní byli. Item piva vařiti sobě pro čeleď i k šenkování i jiné
ody mohou vésti tejmž právem, jako i dolní měšťané. Item taky ty lidi vysvo-
em od hlásek obecních. Než když by potřeba přišla a na kopci hlásali, tehdá
nají ponuocku držeti k spravování hlásnejch na zdi. Item když by přišla po-
, aby na branách stávali, oni majíce jednoho branného k odvírání a zamykání,
ebudou povinovati.

Item také, když by vojna přišla, ti lidé na kopci nemají nuceni býti, aby
svými osobami měli na vojnu jíti, než podle měšťanuov dolních, což by oni
na se podle platuo starodávních, tito také podle platuo, kterýž s jich domů
povinovati budou jim ku pomoci dáti. A to učiníce, což se svrchu píše, nejsou
ani obci povinni více žádných platuo, robot, honuov, ani kterých jinejch věcí.

Item také dáváme všem obyvatelóm na kopci plnou svobodu, aby mohli
y dáti a poručiti, komuž chtí, buď za zdravého života aneb na smrtečné po-
a to bez všelijakých překážek.

A my Vilím svrchupsanej nejprve sami za se, za své erby i za budoucí po-
y, pány Přerovské, to všecko, což se v tomto listu píše, těm lidem na kopci,
jším i budoucím, slibujem ctně a řádně zdržeti a jich při tom zachovati bez
akého přerušení. Tomu na svědomí a lepší jistotu a na zdržení věcí svrchu-
ejch naši vlastní pečet kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán
rumlově v outery před svatejmi Šimonišem a Judou léta od narození syna bo-
tisícího čtyřstého osmdesátého sedmého.

372.

List, jímž Anna z Kunětic se zavazuje panu Ctiborovi Thovačovskému, že jemu louku,
slove v Kaplicích, do desk zemských vložití měla.

radišti 1487, 15. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 491 b; arch. měst. Brn. f. 176

Já Anna z Kunětic oznamuji . . . Jakož mi se po otci mém dostal dvuor,
a lúky, dědictví mé tu v Kuněticích, a smlúvy i listy pod pečetmi dobrých lidí
rukama jsou, kerážto zachovány býti mají, kerážto lúka jenž slove v Kaplicích,
a dětem mým přísluší; a když urozený pán pan Ctibor z Cimburka a s Tho-
ra, hajtman margrabství Moravského JMt, rybník děláje u mne jest tu lúku
V f. koupil, i skrze nález panský stalo se nám rozkázanie, abych já Anna s dětmi
i brala peníze, a tak abychom tu lúku v Kaplicích ze spolka témuž nadepsa-
panu Ctiborovi a erbuom JMti čistili a svobodili a ve dsky zemské vložili
psali a sobě vymazali. Protož já Anna nahoře psaná i s svými dětmi vzala sem
éhož pana Ctibora LV f. úplně a docela zaplacených, jemu panu Ctiborovi

a JMti erbuom a k věrné ruce jeho urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu maršálku království Českého, slibuji sama za se i za své děti a potomky svú dobrou, čistú virú i za toho každého, kdož by muoj statek anebo co mého statku vzal, že máme témuž panu Ctiborovi a JMti erbuom a věrné ruce JMti i tomu každému, kdož by tento list jměl s téhož pana Ctibora neb JMti erbuov a věrné ruky jich dobrou vuolí, tu jistú lúku na prvním panském sjezdu . . . Pakli bychom toho neučinili, tehdy dáváme plnú moc témuž panu Ctiborovi, erbuom JMti i věrné ruce jich svrchupsané i tomu, kdož by dobrou vuolí na to od nich jměl, mně Anně neb potomkuom mým statky v městech, v městečkách, ve vseh, na poli, kdež bychom co měli, stavovati právem a hyndrovati dotud, dokudž bychom ve dsky zemské nevložíli a nevpsali a neočistili a sobě nevymazali, tak jakž obyčej jest v tejto zemi. Pakli by skrze to nás k vložení pripraviti nemohli, dáváme plnú moc panu hajtmánovi nynějšímu i budoucímu i pánuom země tejto, ten dvuor a roli a lúku v Kaplicích i se vším příslušenstvím ve dsky zemské vepsati a vložití kupiteluom našim nahořpsaným. Tomu na svědomí a jistotu, své pečeti nemajíc, připrosila sem velebného kněze Beneše, opata kláštera Velehradského, a slovutných panoší Mikuláše z Orechového, Jindřicha z Domamyslic a z Buchlovic, Jindřicha Trčky z Tušic, Beneše z Orechového a Jana z Komné, že sú své pečeti přivěsili k tomuto listu, sobě a erbuom svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Hradišti ten čtvrtek po s. Martině léta oc M^oCCCC^oLXXXVII^o počítajíc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 520 č. 198.

373.

Baltazar Mrzák z Miletínka pohání Jindřicha starš. kníže Minstrberské, že uvázal se bezprávně v zboží Sezemské. Půhon vložen v pátek o suchých dnech adventních (14. pros.) 1487. Cod. Pernst. arch. mus. Česk. fol. 21 b.

374.

(r. XVII.) Smlúva mezi panem Heraltem [z Kunštatu] a panem Hynkem Rokytským o lesy mezi lesy Kojetskými a Chropinskými, komu by jměly příslušetí, a ti lesové slovú Mrtviný a Jestřebie.

Na Rokytnici 1487, 21. prosince. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 440 b; arch. měst. Brn. f. 145 b—146.

Léta po narození Syna božieho tisícého čtyřístého osmdesátého sedmého počítajíc, jakož půtka a různice byla mezi urozenými pány panem Heraltem z Kunštatu a s Plumlova, nejvyšším komorníkem desk a súdu práva zemského v Olomúci, s jedné, a panem Hynkem z Ludanic a s Rokytnice strany druhé o lesy a ostrový, kteříž leží mezi lesy Kojetskými a Chropinskými, zejména Mrtviný, Jestřebie, také

nim právo jmíti chtěl pan Hynek Rokytský k lesóm Chropinským, a panu Heraltovi se také zdálo, že k nim právo jmá, k lesóm Kojetským. I polnal jest pan Hynek Rokytský z toho pana Heralta právem zemským, a pan Heralt toho póhonu stránil se před pány tiem, že jest pán zástavní zbožie toho a ne dědic, a nejsa dědic, nemie toho mocen rozsuzovati ani vysuzovati. I povéděno jest panu Heraltovi pány, aby kapitolu arcibiskupstvie Pražského našel, a jměli-li by oni na to spravedlivost jakú, aby sobě toho dobyl od nich a okázal. A kapitola jemu povéděla, aby se toho držel, jakž zastal a požíval, tak jakž jiní páni požívali, a pan Heralt nemá nic jiného od nich jmíti pro vyvarování budúcích nesnází.

I učinili jsú smlávu přátelskú obapolně se panem Hynkem Rokytským o tyto lesy a o struhy takovú, což jest pan Heralt lúni smýtil a sprodal, toho aby požil, a pan Hynek Rokytský, což jest také letos prodal a smýtil, toho aby požil; než potom časy budúci když by se ti ostrovové mýtili a prodávali, aby pan Heralt hajného jednoho postavil, a pan Hynek druhého, a ti dva hajní aby zespolka prodávali; a zač prodadí, tím mýtem páni aby se napoly rozdělili, a tak pod tú smlávu svrchupsaní těch lesuov a ostrovuov beze všech potomních různic a nesnází aby užívali do jich obú životuov. A protož my svrchupsaní Heralt z Kunstatu oc, Hynek z Ludanic pro lepší svědomie a smlúvy naše obapolnie přátelský nahoře psaný na zdrzenie pečeti naše vlastnie s našiem vědomiem přitisknutí jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Rokytnici v pátek den s. Thomáše apoštola oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 520 č. 199.

375.

(LXI) Svědomie od pana Hořického, což se Liblic dotýče.

1488, 15. března. — *Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 48 b.*

Já Mikuláš mladší z Hořic a na Pece, purgrabie kraje Hradeckého, známým . . . že mi jest to dobře svědomo i v paměti, když někdy urozená paní Jolanka z Liblic kladla jest ve dcky sboží Liblické urozenému pánu panu Vilémovi Pernšteina a na Helfnšteině, panu manželu svému milému, tehdy pan Petr Gduc dobré paměti za ni jest povéděl, říka: Pane Pernšteinsk[y], pane synu milý! čistého a nezávadného postupují, kromě toho ospu, kterýž se s toho zbuožie vá na hrad k proboství Vyšehradskému. Pakli by které jiné závady na tom jáf je slibuji sám svým vám očistiti statkem. A já svrchupsaný Mikuláš JMti chci to vše ústně seznati, kdež by jemu toho koli bylo potrebie, neb sem přišel, když jsú se ty věci dály. Těm všem tuto položeným věcem na potvrzenie sem svú pečet k tomuto listu přitisknutí dobrovolně. Jenž jest dán léta od mie Syna buožieho tisícého čtyřstého osmdesátého osmého tu v sobotu před vedrutú.

376.

(LXXXII.) List zprávní na Bystřici od pana Žampacha a manželky jeho panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Žampachu 1488, 25. března. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes.

Já Jan z Počtajna a na Žampachu a Elška z Zástřizl i s svými erby, první jistci a zpráve věci dolepsaných vyznáváme . . . že s naším dobrým rozmyslem a s naší dobrou vůlí i s přátel našich radů prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme ku pravému dědictví své vlastní a dědičné zboží, totižto tvrz Bystřici a ves týmž jménem jmenovanú tudíž u tvrze přisedící, ves Čechovice, ves Mrskleší, ves Varhošě, a tu prodáváme k manství kostela Olomúckého, s lidmi platnými i neplatnými, s kostelním poddacím, krom toho platu peněžitého, kterýž mají kněží z Olomúce tu na lidech, s dvory poplužnými, s rolí oranú i neoranú, s platy, užitky, s robotami, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi, s horami i s doly, s lesy, s háji, s chrastinami, s rybníky, s vodami tekutými, s potoky, mlýny i s jiným se vším příslušenstvím, což k té tvrzi a k těm všem svrchupsaným od staradávna přísluší, s mezemi, s hranicemi, kterými se koli jmény jmenují a jakož to zboží Bystřické v svých mezích a hranicích od staradávna záleží a vysazeno jest, se vším plným právem, panstvím a vlastenstvím, tak jakož sme sami drželi, nic sobě ani svým erbům ani budoucím potomkům práva, panství, ani kterého vlastenství na tom zbuoží nepozůstavujice. K tomu také prodali sme též ku pravému dědictví zbuoží naše Hluboký hrad a ves Hlubočec, ves Nepřívazí a v Posluchově tři sedláky, s platy a s úroky, a také vsi pusté Lhotu, Jestřebí a Varonov [sic] s rolí oranú i neoranú, s mlýny, s mlýništěmi, s lidmi, požitky, s robotami, s lukami, s lesy, s hranicemi, s rybníky, s vodami, s potoky, totiž s potokem Bystřicí i s břehy i se vším plným panstvím, což k tomu hradu již psanému od staradávna přísluší, v těch mezích a hranicích, jakož to zbuoží Hluboké záleží a jakož sme to sami drželi a požívali, nic sobě ani erbům našim ani budoucím potomkům práva na tom nepozůstavujice, než ta všecka zboží nahorepsaná, tak jakož se vypisuje, prodali sme svobodně a nezávadně urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu maršálkovi království Českého, a JMti erbóm, a k věrné JMti ruce urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, bratru JMti vlastnímu, za pět tisíc zlatých dobrých uherských červených, váhy a mince spravedlivých, kteréž sme již hotové od něho a úplně vzali zaplacené.

A protož já Jan a Elška svrchupsaní i s erby našimi, první jistci a zpráve nahore i dole psaných věcí, a my Václav z Ludanic a na Veverí, nejvyšší sudí cudy Brněnské, Jiřík Tunkl starší z Brníčka a s Zábřeha, Jan z Zástřizl a z Nemošic, Jaroš z Zástřizl a z Morkovic, Protivec z Zástřizl a z Čejkovic, Jiřík z Zástřizl a

itenčic, rukojmie a spoluslibce a zprávce s ním svrchupsaným panem Janem a paní
 ů i za jich erby a za ně všickni vespolek slibujem svú dobrou a čistú víru, rukú
 eční a nerozdílnú beze vší zlé lsti kupiteli našemu svrchu psanému i jeho erbóm
 istá zboží svrchupsaná se vším příslušenstvím i s kostelním poddacím na prvním
 nu panském . . . ve dcky vložiti . . . a plná tři léta spraviti . . . (kromě vsi Varhoště
 hupsané), a to tolikrát, kolikrát by toho potřebí bylo v těch třech letech ku-
 li našemu svrchupsanému nebo jeho erbóm. Než tu ves Varhoš svrchupsanú s jejím
 lušenstvím slibujem a mámy spraviti a osvoboditi, tak jakož manství kostela Olo-
 kého záleží, a to před důstojným knězem biskupem Olomúckým JMtí vzdáti
 onati tak, jakož manové kostela Olomúckého za právo mají.

Také slibujeme zvláště kupiteli našemu svrchupsanému i erbóm jeho za zsutí
 zboží, tak aby kupitel náš svrchupsaný i jeho erbové vždy při těch zboží a dě-
 ví, to jest Bystřeckého [sic] a Hlubočkého, zůstali bez zmatku. Pakli bychom
 všeho neučinili a nedokonali což se svrchupíše, buďto na všem nebo na díle,
 ž pán Buoh nedaj oc. Leženie obyčejné v Olomúci nebo v Hranicích oc. V témž
 dobrá vůle se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Žampachu léta buožieho
 ého čtyřstého osmdesátého osmého ten úterý den Zvěstování Matky božie.

Výtah tištěn AČ. VI. 520 č. 200. — Vklad zapsán do desk Olomouckých č. 13. f. 4 dne 6. ledna 1490.

377.

(VIII.) Výrok mezi panem Vilémem z Pernšteina JMtí a Karasem z Dulibenky [o silnice,
 rybníky oc].

Krumsíně 1488, 25. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 169 b; arch. měst. Brn. f. 100.

Léta od narozenie Syna buožieho tisícého čtyřistého osmdesátého osmého
 uterý den Zvěstování panny Marie stal se jest výrok mezi urozeným pánem
 em Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšším maršálkem královstvie Če-
 io, s jedný, a slovuťným panoší Janem Karasem z Dulibenky, manem krále JMtí,
 ny druhé o různice a pře duolepsané skrze mne Jakuba z Šárova a na Krum-
 , nejvyššieho hofrychtěre markrabstvie Moravského, a urozené pány pana Al-
 hta staršího z Šternberka a na Holešově a pana Hynka z Ludanic a na Roky-
 i. Item najprve o silnici na[d] rybníkem takto vypovídáme, aby, pokudž ukázáno
 cesta aby tady byla, a v tom síti, kdež vrchovišče vychází, tu aby obojí ma-
 š i lidé Karasovi příkopu a mostek na té příkopě dělali. Item co se dotýče toho
 ůka o pastvy, takto vypovídáme: Poněvadž svolenie prvních pánuov jest, i k tomu
 věděvše od starých lidí, že ten rybník na místo oddán nenie a že za to, pokudž
 ten rybník v konci netopil, pokudž námi vyznamenáno jest, toho spolu pastvú
 vatí mají. Pakli by to všecko rybníkem potopil, v tom jemu překážeti nemají;

a pakli by toho kusu nevytopil kdy, tehdy toho požívati mají podle toho, pokudž námi ukázáno jest, a více nic.

Item co se dotýče ruolí nad rybníkem, jakož sobě vinu dávali, takto vypovídáme: Poněvadž obojí dostatečně neprovodí, by jináč býti jmělo, pokudž jest nyní zůráno, při tom toho tak necháváme, buď to kamením znamenáno. Item co se rybníka dotýče, od té ruolí, takto vypovídáme: poněvadž sami manové vyznávají, že za ten rybník jest oddáno, že Karas jest spravedliv rybníka užívati buď rybami neb travú, jakž muož najlépe bez překážky svrchupsaných manów. Item co se dotýče lúky pod týmž rybníkem, takto vypovídáme: ačkolivěk frajmarkové se stali neobyčejní s té příčiny, že bez vuole předkuov Karasových člověk jeho dědičný profrajmarčiti ani prodati mocen nebude, ale pro tu příčinu toho frajmarku tak necháváme, poněvadž předkové Karasovi snad tři drželi a o to nemluvili s té příčiny, a Havránky při té lúce necháváme na budúcí časy. Item co se příkopy pod rybníkem dotýče, pokudž lúka Havránkova jest, tu Havránek jsám opravovati jmá, než pod jeho lúkú lidé Karasovi s Havránkem spolu opravovati mají až do řeky. Item co se dotýče rybníka, jakož rolí jeho s obú stranú jest, takto vypovídáme: toho Karas požívaj, jakž umí, pokudž jeho rolí jest, a v tom jemu manové překážeti nemají. Item co se lúky Karasovy dotýče a rybníčka nad lúčkú, poněvadž v jeho roli leží, on toho požívaj, jakž umí, v tom jemu manové překážeti nemají; poněvadž Karas svých luk hájiti právo má, také manóm v jich lúky sahati nemá, leč by své puožitky sklídili. Pakli by chtěl na jich lukách svobodu jmiti, povinen jiem bude v té své lúce též přiti. Item co se obecních pastev dotýče, toho obapolně požívajte jeden druhým bez překážky. Item co se obecného lesu dotýče jakož to ve při mají, takto o to vypovídáme: poněvadž jest tak dobře lidí Karasových i manských, že Karas té obce rúbatí právo má k súhradem [sic], kde by je plésti jměl, ale více nic. Item jakož nyní vnově po našem právním ohledání udělal hrázi v Havránkově roli, to Karas hned oprav, pokudž jest námi znamenáno, aby Havránek mohl svého požívati jako prvě. Item co se orání za pastvu dotýče, jakož Karasovi mají orati manové, každý po čtyřech záhoních, to sú povinni učiniti, a to takové záhony obyčejnie, jakož sú prvě orávali, tu kdež jiem na dvoře svým Karas ukáže. Item co se příkopy u mlýna dotýče, kterúž jest Karas dělal s vuolí manová i svých lidí, jakož se k tomu jsám před námi znal, že jich za to žádal, to jest zastaveno; a na to sú lidé vyznali, že jest ta příkopa obce manów i jeho lidí spolu. Item co se cesty dotýče, kteráz pod tvrzí jest, kterou ze vsi jezdí, ta při tom tak zuostaň bez překážky obú stran. Item co se dotýče pastvišť obecních, chrastin a řek obecních, na kteréž se Karas táhne, pravě, že by jeho byly, ale žádným týž Karas těch mezi neprokazuje, pokudž by on jsám spravedlnost jměl, než manové postavili sú před námi starožitné lidi, kteréž sú takto vyznali: že těch pastvišť, chrastin a řek společně manové i lidé Karasovi

užívali vždycky bez překážky těch pánuov, kteříž sú to zboží drželi, a to zejména tito lidé: Jelen z Bystřice, Jan Kolář z Rostění, Ondra a Petr z Kroměříže, Bláha fojt z Újezdce, Mikeš Kostelník z Kostelce, Vaněk fojt z Kurovic, Vašek a Matěj z Kurovic, Zajíc z Prus, Jan Vydra z Prus, Jakub z Pěňčic, Jakub z Domaželic, Václav z Čech, Mikeš a Petr z Staré Vsi; a to sú ti lidé svrchujmenovaní vyznali na místě přísahy, a když by toho potřebí bylo, že chtěie za to právo učiniti.

A protož já svrchupsaný Jakub z Šárova hofrychtér oc a my Albrecht starší z Šternberka a Hynek z Ludanic svrchupsaní k tomuto výroku pro lepší svědomí a pamět potomní své vlastní pečeti kázali jsme přivésiti, a každý straně jeden list výroční jsme dali. Dán a psán na Krumsini léta oc jakož nahoře psáno stojí.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 520 č. 201.

378.

(l. XI.) List zprávní na most a na mostní u Přerova panu Vilémovi z Pernšteina oc.

Na Přerově 1488, 30. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 164; arch. měst. Brn. f. 96; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 102.

Já Margetha Věrná tak řečená bydleniem v Přerově vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a radú přátel svých prodala jsem a mocí listu tohoto prodávám most i mostní, své vlastnie dědicství tu v Přerově, kterýž most jest přes Bečev, se všiem právem a příslušenstviem, což k tomu od staradávna příslušie, sama od sebe i s svými společníky, kteréž jsem byla dckami na spolek přijala, a to zejména tyto: Prokopa muže svého Věrného, Jana syna svého, Magdalenu dceru svú, a to urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfnšteině, nejvyššiemu maršálku království Českého, a JMti erbóm, a urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku cudy Brněnské, bratru vlastniemu téhož pana Viléma, a to ku pravému jich dědicství za sto hřiven peněz obecně berných, kteréž jsme od JMti hotové vzali úplně a docela zaplacené.

Protož my Margetha, Prokop, Jan a Magdalena, prvé psaní jistci a zprávece nahoře i dole psaných věcí, a my rukojmie Jindřich z Kokor a z Žerovic, Jan Mukař z Kokor a z Čekyně, Václav z Wilbachu a z Pavlovic, Jan z Petřzvaldu a z Tupce, Ctibor z Dobřic a z Přestavlk, Ctibor Obešlík z Lipuoltic a z Veselicka, rukojmie a spoluslibce s Margetú, Prokopem, Janem a Magdalenú, s nimi a za ně slibujem svú dobrou a čistú věru, rukú společní a nerozdílnú všickni vespolek slibujem kupitelóm našiem svrchupsaným ten most a mostní i s jeho se všiem příslušenstviem, což k tomu od staradávna příslušie, a na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho neučinili všeho, což se nahoře i dole píše, a nedokonali, jehož Bože ostřez oc. Leženie obyčejné v Olomúci oc. Jenž jest dán a psán na Přerově tu středu před

svatým Philipem a Jakubem léta božieho tisícého čtyřistého osmdesátého osmého počítajíc oc.

Výtah tištěn AČ. VI 521 č. 203.

Při soudu zemském v Olomouci 6. ledna 1490 Markéta a muž její Prokop Věrný učinili vklad mostu i s mostným do desk Olomouckých č. 13 f. 4, však proti tomu odpor učiněn byl v tato slova:

Mahdalena z Olomúce, dcera Prokopova a Marušina Věrného a Věrnej s Přerova, činím odpor protiva tomu vkladu, jakož Margreta a Prokop rodiče moji vkládají do desk Vilémovi z Pernštajna mostní tu v Přerově, že jsem já toho mostního dědička nedílná, a že já k tomu právo mám. A Václav vnuk Věrného z Přerova činil odpor také tomu vkladu Margretinu a Prokopovu Věrného, pravě se k tomu lepší právo jmíti. (D. Olom. č. 13 f. 4 b, 5.)

379.

Zbyněk Bochovec z Buchova dává Jindřichovi starš. knížeti Minstrberskému zápisť na zboží Jeřtbořické. Datum s. l. v pátek po vstoupení Páně (16. května) 1488. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 37. (Viz listiny ddo. 1441 7. července, 1454 8. února, 1467 24. srpna, 1473 26. května, 1479 23. pros.) Výtah tištěn v AČ. VI. 521 č. 204.

380.

Ctibor Světlovský z Lanšteina prázdna činí švagra svého Viléma z Pernšteina z 300 fl., kteréž mu byl zaplatil po zemřelé paní Dorotě, bratraně své a manželce jeho. Datum s. l. v outerý po sv. Duše (27. května) 1488. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 168. Výtah tištěn v AČ. VI. 521 č. 205.

381.

Jindřich st. kníže Minstrberský prodává od Kunětické Hory kláštera Opatovského dědiny v Rosicích, v Dúbravicích, Ohrozenici oc Václavovi Žehušickému z Nestajova za 3000 fl. uh. Datum s. l. v sobotu o suchých dnech letničních, jinak po sv. Urbanu (31. května) 1488. Cod. Pernst. mus. král. Česk. fol. 22 b. AČ. V. 538 č. 23.

Jindřich kníže Minstrberský prodává od biskupství Olomouckého v Jestbořicích příslušenství Václ. Žehušickému z Nestajova za 2000 fl. uh. Datum s. l. v sobotu po sv. Urbanu (31. května) 1488. Cod. Pernst. mus. král. Česk. fol. 23 b. AČ. V. 539 č. 24.

382.

List vyvazený od Viléma Zuba z Landšteina, zástavní od knížete Jindřicha z Minstrberka na městečku Bohdanči a některých vesnicích. S. l. 1488, 27. června. AČ. IV. 189.

383.

Jindřich kníže Minstrberský prodává od Kunětické Hory kláštera Sezemského dědiny zápisné v Sezemicích, městečko s přísl., v Počaplech dvůr kmetců oc Janovi Andělovi z Ronovce za 1050 fl. uh. Datum s. l. fer. V ante Procopii (3. července) 1488. Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk. fol. 24 b. AČ. V. 539 č. 25.

384.

(con. XXVII.) List věnný paní Machny z Pernšteina od pana Petra z Žerotína.

Na Strážnici 1488, 25. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 82 b; arch. měst. Brn. f. 50.

Já Petr z Žerotína a s Fulneku i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu duole psaného, a my Jan Kuna z Kunstatu oc a na Hodoníně, Jan Berka z Dubé a z Lippého a na Štemberce, Hynek z Ludanic a na Rokytnici, Jan z Žerotína a Fulneku, Mikuláš z Vojslavic a v Luže [sic], Filip z Víckova a na Prusinovicích, rukojmie a spoluslibce s ním svrchupsaným panem Pterem [sic] a zaň všickni vespolek slibujeme a vyznáváme . . . že sme dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnných peněz VIII^c f. dobrých uherských na zlatě na váze spravedlivých urozenej paní paní Machně z Pernšteina, vlastní svrchupsaného pana Petra manželce, ku pravému její věnu, a k její věrným rukám urozeným pánóm panu Vilémovi z Pernšteina na Helínšteině, nejvyššiemu maršálku království Českého, a panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku desk a sůdu práva zemského v Brně; kterýchto osm set zlatých svrchupsaných my jistec i rukojmie svrchupsanie máme a slibujeme naší dobrou a čistou věru, rukú společní a nerozdílnú jí svrchupsaný paní Machně manželce vlastní svrchupsaného pana Petra a její věrným rukám svrchupsaným těch VIII^c f. dáti a hotovými dobrými zlatými takovými, jakož se svrchu píše, odčísti a zaplatiti, tak jestliže by pán Buoh svrchupsaného pana Petra z Žerotína a s Fulneku prvé smrti uchovati neráčil, nežli paní Machny manželky jeho svrchupsannej, a to v osmi nedělech pořád zběhlých beze všeho zmatku, forteluov a nesnází všelikterakých, aneb jí svrchupsanej paní Machně na svém vlastniem panství a na čistém dědicství, na svých vlastních lidech usedlých a žádnému nezavadných plat ukázati, tak jakož řád a obyčej v zemi jest, a to věno svrchupsanej paní Machně ku pravému její věnu ve desky zemské v Olomúci vložiti na prvním sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho neučinili . . . v obyčejné ležení do města Olomúce v duom ctného hospodáře oc. V tom listu dobrá vuole se vypisuje oc. Dán oc na Strážnici v pátek den s. Jakuba apoštola božieho léta oc 1488° počítajíce.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 521 č. 206.

385.

Nález ve při mezi Tímou z Koldic a Ctiborem Tovačovským z Cimburka na místě sirotka bratra jeho Jana vydán byl při soudu komorním za přítomnosti Vilíma z Pernšteina oc. S. l. 1488, 29. září. AČ. IX. 466.

386.

Beneš z Weitmile, purkrabí na Karlšteině a mincmistr na Horách Kutných, přiznává se, že jest dlužen za krále Vladislava 1000 fl. uh. Vilémovi z Pernšteina a k věrné ruce

jeho Vratislavovi z Pernšteina, kteréž v roce od sv. Jiří nejprve příštího sběhlém zaplatiti se zavazuje. Datum v Praze, v pátek po sv. Františku (10. října) 1488. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 150. Výtah tištěn AČ. VI. 521 č. 208.

387.

Ve smlouvě mezi Matyášem králem Uherským a knížaty Hanušem Zahaňským a Jindřichem Minstrberským ustanoveno, že za postoupené jich statky králi Uherskému 40.000 fl. uh. ve dvou polovicích položeno býti má králem Matyášem na Výškově u kněze Jana biskupa Varašinského, a kdyby též zemřel, u Viléma Pernšteinského, království Českého maršálka, na Krumlově (Moravském). Datum ve Vídni, v pondělí po mlaďátkách (29. prosince) 1488. AČ. I. 317; cod. diplomat. Poloniae IV. p. 177.

388.

Václav z Švabenic a z Laškova prodal 13 fl. gr. platu ročního shádaného i za kury ve vsi Vrahovicích s lidmi osedlými Heraltovi z Kunštatu a z Plumlova, nejvyš. komorníku desk a soudu práva zemského v Olomouci, za 460 fl. uh. a za 3 gr. široké. Dat. na Laškově, fer. III. in festo B [sic] 1488. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 235 b; arch. měst. Brn. fol. 111—112. Výtah tištěn AČ. VI. 521 č. 207.

389.

Matyáš král Uherský oznamuje, že Hanuše a Mikuláše knížata Opolská, kteříž spuntovali se s knížaty Hanušem Zahaňským a Jindřichem Minstrberským a proti němu králi válku zvedli, na milost přijal s výminkami, že mají jemu králi zapsati se, vrátiti mu listy dlužní beze všeho zaplacení, a že mají jemu položiti 15.000 fl. uh. na Výškově, a kdyby takovou sumu složiti nemohli, že mají Malý Hlohov, Proudňk a Bělou odevzdati v první postní neděli nejv. kanclíři Janovi z Šelnberka a nejv. maršálku Vilémovi z Pernšteina v zástavu na tak dlouho, dokud 15.000 fl. uh. splaceno nebude. Datum na Výškově 1489 v úterý den sv. Fabiana a Šebestiana (20. ledna). Cod. diplom. Silesiae V. 128, 129.

390.

(A. I.) Král Matyáš dává Vratislavovi z Pernšteina právo své ke vsi Medlanům.

Ve Vídni 1489, 3. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 1.

My Mathiáš . . . oznamujem tímto listem všem vuobec, že prošení jsúc od urozeného Vratislava z Pernšteina, nejvyššieho komorníka desk a soudu práva zemského u Brně, věrného našeho milého, a znamenavše jeho věrné služby, kteréž nám okazuje a činí, a aby budúcně tím snažněji činiti mohl, dali jsme a tímto naším listem, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský dáváme všecko a všelijaké právo naše, ač které ke vsi celé Medlany řečené máme, aneb kterakkoli jmíti můžem, jemu Vratislavovi z Pernšteina a erbóm a potomkóm jeho se vším jejím příslušenstvím, panstvím, právy, duochody a požitky všelijakými v mezích a hranicích od starodávna

zvyklých, nic sobě na tom ani potomkům našim markrabím Moravským nepozuostavujíc, tak aby on to mohl držeti, prodati, směniti, zastaviti aneb s tím, jakž by se jemu zdálo, jako s svým vlastním naložiti bez naší a všech potomkuov našich všelijaké překážky. A kdož by tento list jměl náš s jeho, Vratislava z Pernšteina anebo jeho erbuov a potomkuov dobrou vůlí, ten má a jmíti [bude] všecko celé právo ke všem věcem v tomto listu položeným a zapsaným, jako on sám, bez všelijakého umenšení. Tomu na svědomí pečet naši královskú s jistým naším vědomím kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán u Vídní v úterý poslední masopustní léta oc CCCC^oLXXXVIII^o.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 521 č. 209. — Vklad zapsán do desk Brněnských č. 12 fol. 20.

391.

Král Matyáš dává všechno právo své na vsi Dubňanech Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina.

Ve Vídní 1489, 3. března. — DBrn. kv. č. 12 f. 8.

List na Dubňany. My Mathiáš z boží milosti Uherský a Český král oc kníže Rakúské oc známo činíme tímto listem všem vóbec, že k snažnej a pokornej prosbě a k tomu pro množství věrných a ustavičných služeb, kteréž nám urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší maršálek království Českého, okazoval a činil a budoucně okazovati muož, dali jsme a tímto listem naším jakožto král Český a marg[r]abie Moravský dáváme jmenovaným Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina a jich erbům a potomkům všecko a všeliaké právo naše, ač které na vsi Dubňanech blíž Jarohněvic máme aneb kterakkoli mieti můžeme, ku pravému jmění, držení a požívání se vším její příslušenstvím, panstvím, půžitky, právy a důchody, jakýmiž koli jiněny mohou jmenovány býti, nic sobě na tom nepozostavujíce ani budoucím našim, marg[r]abím Moravským. A ktož by tento list náš jměl s jich Viléma a Vratislava bratřím z Pernšteina aneb jich erbův a potomků dobrou vůlí, ten má a jmíti bude všecko celé a plné právo ke všem věcem v tomto listu psaným, jako oni sami svrchupsaní, bez umenš[en]í všeliakého. Tomu na svědomí pečet naši královskú s jistým vědomím naším kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž dán a psán u Vídní ten úterý poslední masopustní léta božího tisícího CCCC^o 89. počítajíce. Poslové tomu vkladu dáni skrz Heralta z Kunstatu na místě Ctibora z Cimburka hajtmána, Zigmunda Osovského z Důbravice a Znata z Lompnice.

392.

(u. XX.) List zprávní od Viktorina Fricke na to, což v Dyákovicích jměl, panu Vilémovi [a Vratislavovi] z Pernšteina.

Na Pernštejně 1489, 2. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 43; arch. měst. Brn. f. 27 b-28.

Já Viktorin Friciek z Weyczinštorfu i s svými erby vyznávám . . . že s dobrým

rozmyšlem a přátel radů svých prodal jsem a mocí listu tohoto prodávám duor svoj vlastní dědičný v Dyákovících s puol druhým lánem rolí k tomu dvoru od starodávna příslušející, tak jakož jsem to sám držel, a k tomu čtyři lány rolí s lidmi platnými i neplatnými na těch láních sedícími od starodávna k tomu dvoru příslušejícími . . . jsem prodal za sto zlatých uherských na zlatě i na váze spravedlivých urozeným pánům panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššímu maršálku královstvie Českého, a panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku desk a sídu práva zemského u Brně, bratřiem vlastniem, i jejich erbóm, kteréžto zlaté od již jmenovaných pánuov hotové a úplně docela zaplacené vzal jsem. A my Jan z Nové Vsi a na Radkově, Gedeon z Olešničky a na Moravci, Aleš Herulth z Herultic, Jan Tišnovský z Vezic [z Věže?], Čeněk ze Zvole, Vaněk z Olešničky, rukojmie a spravedlivie správce s ním svrchupsaným Viktorinem Frickem a zaň všickni sľubujem vespolek rukú společní a nerozdílnú, naši dobrú čistú věrú beze vši zlé lsi pánuom svrchupsaným i erbóm jejich ten dvór svrchujmenovaný, tak jako se svrchu piše, s jeho se všiem příslušenstviem a panstviem na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho neučinili . . . Leženie obyčejné v městě Brně nebo v Lipníku, z nich dvú v jednom oc. V témž listu dobrá vuole se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Pernšteině ve čtvrtek před s. Ambrožem léta buožieho tisícého 4LXXXVIII^o.

Výtah tistěn VI. 522 č. 210. — Vklad zapsán do desk Brněnských č. 12 fol. 10 dne 17. března 1490.

393.

(t. XVIII.) List zprávní na Dyákovice ode pana Dobeše a pana Beneše z Bozkovic panu Vilémovi z Pernšteina [směnili Dyjákovice za ves Křivé].

Na Bozkovicích 1489, 13. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 42 b; arch. měst. Brn. f. 27.

My Dobeš a Beneš bratři vlastní z Bozkovic a z Černé Hory i s svými erby vyznáváme . . . že s dobrým rozmyslem učinili jsme směnu a frajmark a mocí tohoto listu činíme o ves naši Dyákovice i o všecko, co jsme v tý vsi jměli a drželi. se všemi mezemi a hranicemi, což k tej vsi od starodávna příslušie, nic sobě ani erbóm svým práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezacho[vá]vajíc, než o to o všecko jsme sfrejmarčili a směnili na ves Křivé s urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina, nejvyšším maršálkem královstvie Českého. A my Albrecht z Bozkovic a na Lethovicích, Ladislav z Bozkovic a na Třebové, Karel z Vlašimě na Úsově, Aleš Okařecký z Polanky na Bohušovicích, Bedřich z Drínovic na Rajci, Hynek z Popůvek v Požeřicích, rukojmie a spravedliví správce [s] svrchupsanými pány panem Dobešem a panem Benešem s nimi a za ně všichni sľubujem rukú společnie a nerozdílnú, naši dobrú čistú věrú beze vši zlé lesti panu Vilémovi svrchupsanému, erbóm jeho a k věrné ruce jeho urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku desk a sídu práva zemského u Brně, tu ves přede psanú Dyákovice, jakož se svrchu

píše, s její se vším příslušenstviem a panstviem na prvém sněmu panském . . . Pakli bychom toho neučinili . . . Lezenie obyčejné v městě Olomúci aneb v Brně, z těch dvou v jednom. V témž listu dobrá vuole se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Bozkovicích v pondělí po květné neděli léta oc 14LXXXVIII^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 522 č. 211. — Vklad zapsán do desk Brněnských č. 12 f. 14 dne 22. března 1492.

394.

Vilém z Pernšteina dává obci města Hranic les Drahotůch pod plat.

Na Hranicích 1489, 21. dubna. — Orig. perg. v arch. zemsk. král. Česk. č. 83.

Vilém z Pernšteina . . . známo činíme tiemto listem všem vuobec, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že znamenajíce úzkost měšťan našich i předměšťan Hranických, což se pastvy dotýče, i učinili jsme pro užitek téhož města našeho Hranic a v plat peněžitý dali sme a mocí listu tohoto dáváme múdrým a opatrným purgmistru, radě i vši obci města našeho Hranic i tudiež také předměšťanom Hranickým nynějším i budúciem ten les náš dědičný blíž Hranic, jenž slove Drahotůch, tak v těch mezách a hraniciech, jakož od staradávna jest vyměřen a vymezen, a pokudž již úředníky našimi jest jim ukázáno i odděleno, a jakž prve a pokud drželi jsú to také Drahotúšané lidie naši a uživali, k jejich budúcímu drženie a pozívánie, tak že svrchupsaní měšténé i předměšténé naši Hranicští nynější i budúci jejich potomci z toho Drahotúchu budú a mají povinni býti na časy budúcné nám, našim erbóm a budúciem pánóm Helfenšteinským platiti každý rok šest hřiven grošov peněz drobných v této zemi obecně berných, za každú hřivnu kopu a čtyři groše počítajíce a za groš sedm peněz čtúce. A to takto rozdielně oni měšténé Hranicští z města mají platiti: v roce puol pátý hřivny grošov peněz svrchupsaných, totiž o sv. Jiříe dvě hřivně a šestnáste grošov a o sv. Václavě tolikéž peněz svrchupsaných. A předměšténé mají platiti v roce puol druhé hřivny, totiž o svatém Jiříe puol hřivny a šestnáste grošov a o svatém Václavě tolikéž peněz svrchupsaných; a tak potom vždycky na ty časy jmenované mají a povinni jsú ten plat svrchupsaný tak platiti a vydávati, jakož se svrchu píše, a nám a potomkóm našim neboli úředníkóm našim nynějším i budúciem na Helfenštein zámek náš nositi a klásti, komuž by ten plat i jiní příleželi vybierati a přijímati, beze všech odporuov a zmatkuov všelikterakých. A tak ti svrchupsaní měšténé a předměšténé naši nynější i budúci ten plat dávajíce na ty časy svrchupsané, budú moci toho Drahotúchu svrchupsaného pastvami užívati, jakž budú najlépe moci, jako svého vlastnieho.

Item toto jest zvláště vymieněno, že oni častopsaní lidie naši Hranicští, měšténé i předměšténé nynější i budúci, mají u toho Drahotúcha oplety nějaké zdelati, a toho pilni býti, aby dobytkové nemohli na škodu lidem našim Drahotúským

vycházeti, jakož se toho prve mnoho dalo. Pakli by kdy bylo zanedbáno, a že by lidé naši Drahotůstí našli dobytky jaké na škodě buď v obilí neb v lukách, tehda Drahotůstí mějte moc ten dobytek zajíti a nepropustěti jeho, leč purgmistrů Drahotůstí s některými konšely ohledají té škody, a jakž purgmistrům těm zdáti se bude, aby ta škoda byla napravena, tak aby měštěné a předměštěné Hranicští tu škodu opravili tomu, komuž by se škoda stala. A nám i našim erbóm a potomkóm tíž měštěné i předměštěné Hranicští nynější i budoucí za takovou škodu propadnú viny puol hřivny grošov peněz drobných, a beze vší milosti mají dáti a tu položiti, kdež úředníky našimi bude jim rozkázáno.

Také toto vymieňujem, což se dobytka našeho dotýče se dvora Hranického, že ten dobytek budú moci hnáti do téhož Drahotúcha na pastvu nyní i na potomní časy, a toho nemá býti od měšťan a předměšťan našiech již psaných ani hájeno v tom překážino. A protož my svrchupsaný Vilém sľubujeme i s erby svými a budoucími potomky, ty svrchupsané lidi naše měštěny a předměštěny Hranické nynější i budoucí při tom tak zachovati bez přerušenie, jakož se v tomto listu píše a okazuje. Tomu na svědomí a na potvrzení pečet naši k tomuto listu jsme přivěsiti kázali. Jenž jest dán a psán na Hranicích, v úterý před svatým Jiřiem léta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého devátého.

395.

Purkmistr a rada města Přerova vyznávají, jaké jsou povinnosti nově osedlých obyvatelův na kopci Přerově, a jaké jich svobody.

V Přerově 1489, 22. dubna. — Arch. zemsk. markr. Mor. Pam. kniha Tovačovská f. 191.

My purgmistr a rada i všecka obec nynější i budoucí města Přerova vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej čísti nebo čtouce slyšeti budou: Jakož urozenej pán pan Vilém z Pernšteina na Helfnšteine, nejvyšší maršálek království Českého, pán náš milostivej, ráčil jest dáti lhotu a plnou svobodu těm, kteříž se na kopci Přerově stavějí a stavěti budou, za deset let jmenovitě, a to s našim povolením a dobrovolí, i tudíž také těch, kteříž někdy purgrechty své na kopci tom měli sou a mají, a s těch nemají nikdy upomínati, než mocně a dobrovolně sou je oddali a oddávají těm, kteříž se postavili a postaviti chtějí, v tom jim nižádnejm obyčejem nemáme a sľubujeme nepřekážeti, než aby oni obchody své vésti mohli a toho požívati beze vší překážky naší i budoucích našich tak vedle obdarování pána našeho dotčeného JMti a našeho povolení.

Než jakož ti obyvatelé na kopci po vyjití té lhoty povinovati budou z domuo plat v roce dvakrát dávatí, z každého štyři groše drobných peněz obecně bernejch, kterýmiž trh v našem městě mezi sebou dítí [sic] budeme, a z menších domuo méně, jakož na kterej bude položeno: i toho platu pán náš JMt neráčil jest sobě kori-

stovati, ale oddati jest nám svrchupsanejm purgmistru a radě i vší obci nynější i budoucí na pomoc ráčil, aby oni vydadouce nám ten plat, plnou svobodu měli*) v lesích, pastvách, v řekách i ve všech věcech. A více nejsou ani budou povinovati nám ani obci města tohoto s práva co činiti, než mají požívati plné svobody tak vedle obdarování pána našeho JMti a zápisu na to učiněného, krom roboty na stav. A to takto: když bychom my se obešli všickni po dvakrát, tehda oni již jmenovaní obyvatelé na kopci povinni budou robotu třetí podniknouti, až by se také z nich všickni obešli, a tak vždy k tej potřebnosti roboty stavové pomáhati mají třetí pořádkú [sic], a po vyjití lhoty všech domuov na kopci až i posledních.

Item byla-li by kdy vojna, tu taky budou povinni nám pomoc dáti, tak jakž potřeba ukáže, jestliže my dámy podle platuo svých, tehda oni taky podle svých, kteréž z domuo platí, jestliže my dáme puol platu, tehdy oni také svého puol. Dále také povolujeme i svobodu dáváme, ač by jim byla potřeba zvláštního jmíti pastejře, pro tu příčinu, že sou v zámku zavřeni, že jej budou moci chovati a pásti svobodně v tom poli, kdež stádo obecní puojde krom záповědi, což sobě obec v kterém poli schválí. A to my všecko, což se v tomto listu píše a zavazuje, svrchupsaní purgmistr a rada i všecka obec nynější i budoucí slibujem svou dobrou čistou virú čtně a právě beze všech forteluo učiniti a zdržeti a tak se zachovati, jakož se svrchu píše. Tomu všemu na svědomí a na potvrzení my častojmenovaní purgmistr, rada i všecka obec města Přerova naši pečet městskou dobrovolně k tomuto listu jsme přivěsili. Jenž jest dán a psán v Přerově v středu po velikonoci léta od narození Syna božího tisícího čtyrstého osmdesátého devátého oc

*) Ve vyznání Přerovských z l. 1479, 24. srpna připsáno ještě: „a právo s námi“. V téže listině vypuštěny jsou odstavce o robotě a pomoci na vojnu.

396.

(l. XI.) List krále Vladislava, jímž panu Heraltovi [z Kunštatu] dává svobodu, aby ves Popovice k žádnému manství nepříslušela, ani aby ji kto skúpiti mohl, krom arcibiskup Pražský. V Praze 1489, 12. května. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 433 b; arch. měst. Brn. f. 142.*

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Heral[t] z Kunštatu na Plumlově, nám milý, má a držíe zbožie Kojetínské s jeho příslušnostmi v zápisích předkuov našich králuov Českých i tudjiž v zápisích našiech, ležící v markrabstvie Moravském, ježto to zbožie příslušie arcibiskupu kostela Pražského, i zpravil jest náš týž Heralt, že jest kúpil Popovice s příslušnostmi, ježto příslušie manstviem k zbožie Kojetínskému, a prosil jest nás, abychom jemu i také dědicóm a budúcím jeho při tom některé milosti učiniti ráčili. My hledíce k jeho věrným a ustavičným službám téhož Heralta, kteréž nám činil, činí a potom tím lépe aby mohl a jměl činiti, čímž nás milostivějšího k sobě pozná, i jsúce k té jeho prozbě

milostivě naklonění, s dobrým rozmyslem, věrných našich radů, mocí královskou a jakožto markrabie Moravský tyto milosti témuž Heraltovi, dědicóm i budoucím jeho učinili jsme a tímto listem činíme a dáváme.

Item najprve aby od nížádných osob duchovních i také svědských nebyli splacováni bez své vuole s toho zboží Kojetínského i se všech jeho příslušností, než toliko od arcibiskupa kostela Pražského rádně voleného a od stolice apoštolské stvrzeného, a od jiného žádného.

Item dále témuž Heraltovi, dědicóm i budoucím jeho také tuto milost činíme, aby oni nebyli povinni žádných služeb manských ani povinnosti [z] zboží Popovského i všech jeho příslušností činiti nížádnému, než toliko svrchudotčenému arcibiskupu, když by byl tak rádně volen a stvrzen, jako se svrchu vypisuje; a také též arcibiskup, když by již byl tak rádně příšlý, má jim poddati léna na to zboží Popovské v plném roce pořad zběhlém, když by toho požádali. A tak aby též Heralt, dědicové i budoucí jeho mohli to zboží svrchupsané dáti, prodati, zastaviti a s tím učiniti, což by se jim nejlepšího zdálo a najužitečnějšího, však proto bez ujmy, práva a služeb manských na tom zboží Popovském od staradávna vysazených, a to bez naše, budoucích našich králuov Českých a markrabí Moravských i také arcibiskupů Pražských i všech jiných lidí všeliké překážky.

A ktož by tento list jměl s již psaného Heralta nebo dědicuov jeho dobrou vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v úterý po svatém Stanislavu léta božieho tisícího čtyřístého osmdesátého devátého, královstvie našeho léta osmnáctého.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 522 č. 212.

397.

(n. XIII.) Frýmark mezi panem Heraltem z Kunstatu a panem Janem Pňovským z Sovince na ves Držovice a Vrahovice, kteréž jest držel pan Jan Pňovský právem sirotším nebožtíka Jiříka Světlovského.

V Brně 1489, před 25. květnem. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 233; arch. měst. Brn. f. 110 b—111.

Já Jan Pňovský z Sovince, nejvyššie sudí desk a sídu práva zemského v Olomúci, i s svými erby, prvnie jistec a zprávce věcí dolepaných vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a přátel svých radů frajmarčil sem s urozeným pánem panem Heraltem z Kunstatu a s Plumlova, nejvyšším komorníkem desk a sídu práva zemského v Olomúci, vsemi, totjižto Vrahovici a Držovici s jich příslušenstviem, co jsem tu jměl a držel právem sirotčiem sirotkuov nebožtíka Jiříka Světlovského a z Nezdenic, s radů panskú moha to učiniti jako mocný poručník, neb jsem jim ten statek vedle

a les, kterýž k tomu domku přísluší, a puol potoka, kterýž slove Jesinka, a lázu, na kteréž sedí Žiž, a lán rolí, na kteréž sedí Petr Valda, a puol lánu, na kteréž sedí Šimek Jelito, a podsedeck, na kteréž sedí Michal Masař, se všemi užitky a požitky, s plným panstviem, nic sobě na těch lidech a domcích s jich příslušenstviem nepozůstavuje ani svým erbóm a budúciem práva, panstvie ani kterého vlastenstvie, než se všiem právem, jakož sem to držel a toho sám požíval v tu Tasově, urozenému pánu panu Janovi z Lompnice a na Mezeříčie podkomořiemu margkrabstvie Moravského, jeho erbóm a budúciem, za sto a čtyřidceti zlatých dobrých uherských mince a váhy spravdivých na zlatě, kteréž sem od něho již hotové a úplné zaplacené vzal. A protož já svrchupsaný Jiřík i [s] svými erby, první jistec a správce věcí již jmenovaných, a my Gedeon z Olešničky a na Moravci, Jindřich z Čechtína a na Hrubčicích, Tomáš z Kojčína a na Jinošově, Jan z Jestřebě, Karel z Bezděkova a na Řeznovicích a Arnošt z Jemničky a na Studnicích rukojmie . . . A toho všeho na svědomí a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie již jmenovaní své sme vlastně pečeti s naším dobrým vědomím přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán i psán ten pátek po Božiem nanebevstoupení léta od narození syna Božieho tisícého čtyřstého osmdesátého devátého.

399.

Rozsudek krále Vladislava a soudečův zemských ve při mezi knížetem Jindřichem Minstrberským a Baltazarem Mrzákem z Miletínka o listy krále Jiřího.

1489, 16. června. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Čes. f. 21.

Léta buožieho MCCCCLXXXIX. v úterý po svatém Vítu najjasnější knieže a pán, pan Vladislav buoží milostí král Český oc se pány a vладыky na plném soudu slyševše strany a jich s obú stran přě líčení a odpory, kdež týž Balthazar Mrzák pówod vinil jej, kněze Jindřicha pohnaného, z listuov a majestátuov, kteréžto král Jiří slavné paměti k sobě vzal, a také na ty listy a majestáty dobré vůle aby okázal.

Proti tomu kněz Albrecht, poručník pohnaného, okázal listy, mezi kterýmižto listy list krále Jiřího ukázal, v kterémžto listu JMt dává Soběslavovi, otci kněze Balthazarovu, aby jeho žádný nemohl s Konětické Huory splatiti do jeho života, a při tom také pravě: Poněvadž jest výplata ta žádnému jinému nesvědčila ani dědicóm jeho, než do života jeho, že jest to král Jiří jakožto král Český dobře vyplatiti mohl. Při tom okázal jest, kdež jest jemu král Jiří témuž Balthazarovi se pány na plném súdu dal léta pro sirotčie lepší, jakož pak týž zápis to v sobě šíře svědčie. Proti tomu kněz Balthazar pravil jest, že jest byl v sedmi letech, když sú mu ta léta dána, ježto jest toho na JMKské žádný z přátel ani z poručníkuov jeho nežádal, při tom naněčení žádaje, mohla-li jest ta věc býti, či nic, podle práva.

Tu KMt se pány a vladyky na plném súde nalezli za právo, a Jan z Šelmberka kanclér království Českého, a Zdeněk Kostka z Postupic z pánuov, a Albrecht Ojier z Očedelic z vladyk panský a vladycký potaz vynesli: Poněvadž jemu Soběslavovi Mrzákovi, otcí kněze Balthazarovu, drženie dále nesvědčilo, než toliko do jeho živnosti, že jest JMt to dobře vyplatiti mohl, jakožto král Český, kterémužto výplata příslušala jakožto králi Českému, a z té příčiny léta témuž knězi Balthazarovi na plném súde daná ke škodě sú nebyla. I dali sú knězi Jindřichovi za právo. Dal památné. Vyznání všech úředníkův.

Viz zápis z dne 7. dubna 1487 výše str. 308 č. 359.

400.

L. 1489 fer. IV. post Viti (17. června) dal hejtman zemský Ctibor z Cimburka k žádosti Viléma z Pernšteina vypsání z knih městských Přerovských, což se robot k zámku Přerovu dotýče, vepsati do knih půhonných slovo za slovem. Tištěno výše str. 283 č. 324; též Brandl LCit. V. 196 č. 783.

401.

Zápis v deskách zemských, kterýmž Baltasar Mrzák z Miletínka propouští Jindřicha knížete Minstrberského z půhonu.

1489, 17. června. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. fol. 22.

Léta buožieho MCCCCLXXXIX^o v středu po svatém Vítu Balthazar Mrzák pówod propustil jest jej kněze Jindřicha pohnaného s tohoto pówonu a slíbil jest, že téhož pówonu vésti nemá aniž moci bude, nižádným právem ani skutkem časy budúci a věčně; protož pówon vymazán jest. Vyznání všech úředníkův.

A hned tu nadepsaný Balthazar slíbil za se a za své budúcie, že nemá aniž moci bude naříkati ani napomínati dědiny v Sezemiciech ani žádný jiný právem jeho, ač by které právo k tomu měl, nižádným právem ani skutkem.

A osviecený Albrecht knieze Minstrberské oc a Pavel z Jenšteina, poručníci kněze Jindřicha pohnaného, také jménem jeho kněze Jindřichovým slíbili sú, že Jana, Mikuláše a Bohuslava bratřie z Lobkovic, rukojmí za nadepsaného kněze Balthazara pówoda, naříkati ani napomínati nemají ze škod pro to rukojemství nižádným právem ani skutkem časy budúcie a věčně. A také nemají ze škod naříkati nadepsaných rukojmí, což se dotýče pówonu o Konětickou Horu, časy budúci a věčně.

402.

(CLXI.) List zprávní na Radotice od Václava z Menhartic panu V[i]lémovi [a Vratislavovi] z Pernštejna.

V Jemnici 1489, 2. července. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

Já Václav z Menhartic i s erby svými vyznávám . . . že sem prodal a moci listu tohoto prodávám i úplně sstupuji zbuoží a dědictvie své vlastní, tvrz Radotice

s dvorem, se vsí, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, i s pastvištěmi, s lidmi platnými i neplatnými, s rybníky, s vodami tekutými i netekutými, s lesy, s chrastinami, s hory i s doly, se vším plným právem a panstvím a příslušenstvím, se všemi požitky a užitky, což k tomu zboží od staradávna přísluší, tak jakož to zboží v svých hranicích a mezích od staradávna záleží, ku pravému dědictví, sobě tu ani erbóm a budúcím svým žádného práva ani panství nepozůstavujíc, prodal jsem urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteine, najvyššiemu maršálku království Českého, a JMti erbóm a k věrné ruce jeho urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku desk a sídu práva zemského v Brně za sedm set zlatých dobrých uherských . . . A za to Jejich Mti zastavuji v rukojemství slovně panoše Mikuláše z Zahrádek a n[a] Hobze[?], Jana z Aupoměšic, Václava Dievůčka z Počepic a z Lúky, Václava Klauzala z Rynarce a z Slavíkovíc, Jana Čeluda z Pálovic a z Budkova a Jana z Kostník. Jenž jest dán a psán v Jemnici ten čtvrtek den panny Marie Navštívení léta buožieho tisícieho čtyřstého osmdesátého devátého počítajíc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 522 č. 215. — Vklad zapsán do desk Brněnských č. 12 (Knihy Vratislava z Pernšteina) fol. 3 dne 17. března 1490.

403.

Arnošt z Jemničky vyznává, že prodal některé vsi Janovi z Lomnice za 225 fl. uh.

Na Meziříčí 1489, 7. července. — Cod. Pernst. měst. Brn. f. 301.

Já Arnošt z Jemničky a na Studnicech . . . že s dobrým rozmyslem a svých přátel radou prodal sem a mocí listu tohoto prodávám ku pravému dědictví a k plnému panství ves svou dědičnou Oslavu a dvůr poplužní se všemi lidmi čistými a nezavádnými, platnými i neplatnými, s úroky i se všemi požitky a důchody, kterýchž sem já sám požíval a užíval, s mlýnem a řekú, kteréž sem sám užíval, s stavem, s potoky, kteréž k tomu příslušejí, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi i s rybničištěm i se všemi mezemi a hranicemi, jakž od staradávna vyměřeny jsou a já toho požíval, ves Bítovec, les Lípové, les Beranice, les Braništka, les Tomanov horní i dolní, s chrastinami i se všemi požitky, kterajmiž se koli jmény jmenují, i s plným panstvím, ne sobě na té vsi ani na lidech ani na všem příslušenství toho panství Oslavy ani svým erbóm a budoucím práva panství ani kterého vlastenství nepozůstavuje, než se vším právem a panstvím, jakož sem sám držel a požíval, toho urozenému pánu panu Janovi z Lomnice a na Meziříčí, podkomořímu markrabství Moravského, jeho erbóm a budúcím za dvě stě zlatých a za pětmecétma zlatých dobrých uherských mince a váhy spravedlivých na zlatě, kteréž sem již od něho hotové a úplně zaplacené vzal. A protož já svrchupsaný Arnošt i svými erby a budúcími, první jistě a zpráve věci již jmenovaných, a my Jindřich z Čechtína a na Hrubčicích, Mikuláš

z Jemničky a z Oslavičky, Václav z Vlasatic a z Kunic, Jiřík z Jemničky a z Evance, Karel z Bezděkova na Řeznovicích, Jan Kozlovec z Kladna, rukojmie . . . A toho všeho na svědomie a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie již v tomto listu psaní své sme vlastní pečeti s naším jistým vědomím přivěsili k tomuto listu. Jenž dán na Mezeríčí v outerý před svatú Margétú mučedlnicí Boží, léta Páně tisícého čtyřstého osmdesátého devátého.

404.

(p. XV.) Smlúva mezi panem Ctiborem z Thovačova a panem Heraltem o strouhy a stav a mlýn u Kralic a o kamenný most u Kralic.

Na Pernštejně 1489, 13. čerence. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 240 a 460 b; arch. měst. Brn. f. 113 b—114, 154 b—155.

My Vratislav z Pernšteina, najvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně, a Hynek z Ludanic a na Rokytnici vyznáváme . . . že jakož byly pře a ruoznice mezi urozenými pány, panem Ctiborem z Cimburka a s Thovačova hajtmanem margrabstvie Moravského s jedné, a panem Heraltem z Kunstatu a na Plumlově, najvyšším komorníkem desk a súdu práva zemského v Olomúci strany druhé, o kteréžto nesnáze svrchupsaní páni na nás jsú mocné přestali.

Item najprve jakož jest pan hajtman pana Heralta vinl o silnici pod rybníky Rohoznickými, takto vypovídáme: Poněvadž z těch rybníkuov Rohoznických voda jde, a silnice se kazí, povinen jest pan Heralt a bude i budoucí jeho strúhu dobře širokú udělati a most kamenný na tej strúze, aby voda tú strúhú volně jíti mohla a silnici neškodila.

Item co se dotýče mlýna Kralického, takto vypovídáme: Poněvadž pan hytman se panem Heraltem prvé smlúvu jměli o stav, že pan Heralt dopustil páně hytmanovu mlynáři Kralickému v svém stav udělati, kterýž pod rybníkem Rakúským jest u mezi páně hytmanových a páně Heraltových: mlynár páně hytmanuov z Kralic ten stav sobě ku potřebě mlýna svého opravovati má bez překážky a uplácování páně Heraltové [?] i jeho budoucích; a což se opravy toho stavu dotýče, ten mlynár z Kralic gruntem Kralickým sobě opravovati má a ne páně Heraltovým, poněvadž panu Heraltovi i jeho budoucím z toho nic platiti nemá.

Item co se strúhy staré dotýče, keráz de od Vrahovic k Kralicím, a opravy její, to při smlúvě první zostavujem, keráz jest pan hytman s pečeti ukázal, aby se tak obojí zachovali, jakož smlúva ukazuje. Item co se toho okliku, ku kterémuž meze přicházejí, pod rybníkem Rakúským dotýče, nám se zdá po zprávě lidí, i sami vidúe dříví jiné mezné, že ta vrba na tom okliku spravedlivých mezi a hranicích [sic] jest, než z tolika to aby pan Heralt to opravú opatřil, aby se ta vrba nepodemlela, pro věčnú pamét těch mezi.

Item co se dotýče Komára a peněz sirotčích, takto vypovídáme: Poněvadž pan Heralt toho v držení jest, že povinen tomu sirotku peněz dáti, keréz vydány nejsou. A bude-li se panu Heraltovi zdáti pana Jana Pňovského z čeho viniti, bude jmiti před sebu.

Item jakož sú se také dříve řečení páni ráčili na nás poddati o odmrť v Kralicích sirotkuov Vřesovskýho: my vidúc list vysazení městečka Kralic od margkrabie Jošta daný, v kterémž znamenitě psáno stojí, kdož by statek svůj poručil za zdravého života neb na smrtešné posteli, že to mocně činí, a v témž listu psáno stojí, že [na] najbližšího přítele příbuznosti statek spadnutí jmá: i nám se zdá podle téhož listu margrabina pro poručenství Vřesovského, že máte těch sirotkuov jedno podle příbuznosti i podle poručenství k tomu spravedlnost má, a Mezek muž její podle ní.

Item jakož jest pan Heralt pana hajtmána vinil, že by jemu rybníkem silnici u Thovačova, kteráž jde k Kojetínu, zkazil, takto vypovídáme: že povinen jest pan hytman a bude i jeho budúcí, aby na tej hráze hafmi cestu opravoval, aby formané tudy jeti mohli.

Item jakož jsú za nebožtíka pana Jana Thovačovského Kojetínští slíbili a za XV šp dali, jakož i kvitancí to provodí, že sú je Pražmo[vi] dali těch XV šp: i povinen jest pan hytman Kojetínským zase dáti.

Tomu na svědomí my svrchupsaní Vratislav z Pernšteina oc a Hynek z Laudanic a z Rokytnice k té naší výpovědi a smlúvě pečeti naše jsme přivěsiti kázali, kdežto tej výpovědi a smlúvy každé straně jeden list pro budúcí pamět a zdržení dali jsme. Jenž jest dán a psán na Pernšteině v pondělí den s. panny Margety léta od Syna božího narození M^oCCCC^oLXXXVIII^o. počítajíc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 522 č. 217.

405.

(b. II.) List krále Mathiáše, jímž přidává na Hranicích synóm páně Vilémovým z Pernšteina a panu Vratislavovi z Pernšteina životuov oc.

V Budině 1489, 9. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 158; měst. Brn. f. 92; vytrž. listy ve Frant. m. v Brně č. 93.

Commissio propria domini regis. My Mathiáš . . . Jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie maršálek království Českého, věrný náš milý, jmá zápisy na město Hranice, v nichžto některých osob ještě živých životy zapsané jmá; my pak váživše jeho mnohých služeb povolnost, keréz jest nám činil a aby potom tím snažnějie činiti povinen byl, k tomu jemu přidáváme a zapisujem životy synuov jeho vlastních, keréz jmá i potom by jmiti mohl, a také život urozeného Vratislava z Pernšteina komorníka sídu a práva Brněnského, bratra jmenovaného Viléma vlastního, tak

abychom my ani jiný žádný duchovní ani svědsky již jmenovaných Viléma s jeho syny a Vratislava z Pernšteina se dotud on i ti, kterýž on Vilém životy zapsane jmá, s toho města splatiti nemohli, než aby oni to bez překážky drželi a toho používali, tak jakož jejich zápisové ukazují a svědčí. Tomu na svědomie pečet naši královskou přivěsiti jsme rozkázali k tomuto listu. Dán v Budíně v středu po narození panny Marie léta božieho tisícího čtyřístého osmdesátého devátého, království našiech Uherského třicátého druhého a Českého dvacátého prvního.

Johannes episcopus Waradiensis se cancellarius.

Výtah tištěn AČ. VI. 522 č. 218.

406.

Vklad dvoru dědičného u Přerova, řečeného Sekerkovský. [Zápis učiněný při soudu zemském.]

V Olomouci 1490, 6. ledna. - - Dolom. kv. č. 13 f. 6.

Hynek z Ludanic a s Rokytnice, Bohuslav z Kokor na Tršicích, Zdeněk z Kokor na Majetíně, rukojmie a správce za Stibora Obešlka z Lipultovic a z Veselice a jeho erby, dvor dědičný u Přerova řečený Sekyrkovský, kterýž kúpen u Ctibora z Cimburka s rolí oranú i neoranú, s lukami i s jiným se vším příslušenstvím, což k tomu dvoru od staradávna příslušelo a přísluší a v svých mezích jest, jakož jest dotčený Ctibor z Cimburga byl kúpil ten dvůr, nic sobě ani erbóm téhož Ctibora Obešlka na tom dvoře panství a vlastenství nepozostavujíce, Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině a erbóm jeho vkládáme a vpisujeme ve desky k dědičnému držení a dědicství.

407.

(et. XXVIII.) List od Kuna z Držovic, jímž kvituje pana Heralta z Kunstatu, že jest od něho za zátopu rolí u Držovic rybníkem vzala XX l.

V Olomouci 1490, 9. ledna. — Cod. Pernst. Franc. mus. Brn. f. 243 b; arch. měst. Brn. f. 114 b-115.

Já Kuna z Držovic oznamuji . . . Jakož mi se po muži svým u věne dostala roli v Držovicích, a smlúva listem pod pečeti dobrých lidí před rukama jest, na kteroužto roli a dvory mně příslušné když urozený pán pan Heral z Kunstatu a s Hualora, nejvyššie komorník desk a soudu práva zemského v Olomouci JM, rybník děláje, zakoupil jest kus role, o kteroužto roli učinil jest smlúvu s nebožtíkem mužem mým, že jemu jiný kus role s toho dáti měl: a v tom nebožtík muž můj umřel, a Magdalena, pastorkyně má, prodala ten kus role panu Heralovi za LX l. a smlúva náležející stalo se nám rozkázanie, abychom já Kuna brata jeho třetinu s dvory a Magdalena pastorkyně má II částí toho a tak abychom ten dvůr rozpořizovali smlúvu náležející panu Heralovi štěstí a svobodě a ve deskách zemské knihy s v

psaly a sobě vymazaly. Protož já nahoře psaná Kuna vzala sem svého dflu té jedné česti XX f. od téhož pana Heralta před panem hajtmanem úplně zaplacených a docela, a podle téhož panského nálezu témuž panu Heraltovi slibuji sama za se i za své erby i za ty sirotky svú dobrou čistú věru i za toho každého, což by aneb ktož by muoj statek neb co mého statku vzal, že jmáme témuž panu Heraltovi a JMti erbóm i tomu každému, ktož by ten list s téhož pana Heralta aneb jeho erbuov dobrou volí jměl, ten jistý dvuor a tu mú jednu čest, kteráž na mne přišla, na prvniem sněmu panském . . . Pakli by skrze to nás k vloženie pripraviti nemohli, dáváme plnú moc panu hytmanovi nynějšiemu i budúcímu i pánóm země této, ten dvuor a rolí se všiem příslušenstviem ve desky zemské vložiti a vepsati kupitelóm našiem nahoře psaným. Tomu na jistotu, své pečeti nemajíc, připrosila sem slovem svým, erbuov svých i potomkuov svých slovutných panoší Vácslava z Švabenic a na Laškově, Petra z Hory, Jiříka Noska z Vošterádek a na Čelechovicích, že sú své pečeti přivěsili na svědomie k tomuto listu, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Olomúci léta oc M^oIII^cLXXX^o v sobotu po svíčkách oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 523 č. 220.

408.

(con. XXVII.) Smlúva mezi panem Heraltem z Kunstatu a panem Janem Dubským, panem Vratislavem udělaná, o dluhy, kteréž pan Heralt na Šternberském zboží zastúpiti jměl a vyčistiti. V Olomúci 1490, 14. ledna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 245 b; arch. měst. Brn. f. 116.*

Já Vratislav z Pernšteina, najvyššie komorník desk a sídu práva zemského u Brně, známó činím . . . Jakož jest byla ruoznice o artikule dolepsané mezi urozenými pány, panem Heraltem z Kunstatu a s Plumlova, najvyšším komorníkem desk a sídu práva zemského v Olomúci, a panem Janem Berkú z Dubé a z Lippého, kdežto svrchupsaní páni na mně jsú přestali a s jich obapolnie dobrou vuolí k smlúvě a k jednánie, a já maje při sobě pány a přátely své, takto sem s jich obapolnie dobrou vuolí je smluvil:

Item najprv což jest ještě závad a listovniech dluhuov na Šternberském zboží, kteréž pan Heralt dávno vyčistiti a s toho zboží svěsti jměl podle smluv, kteréž prvé mezi sebou mají, a tak s jich obapolnie dobrou vuolí mnú zjednáni jsú, aby pan Jan Dubský té věci v mlčenie zachoval až do najprvnějšieho sněmu Brněnského, a pan Heralt svrchupsaný aby se na to s pilností vpytal, což ještě listovniech dluhuov jest, kteréž pan Heralt vyvaditi jmá, a ty dluhy spíšic, aby do Brna na ten sněm s sebou přiněsl; a též také pan Dubský, bude-li se kterých dluhuov mo doptati, aby je také sepsal a na ten sněm Brněnský je přiněsl; a tu ti dluhové al přede mnú byli položeni, a já vida to, v tom pilnost jmíti chci a s radú pánu a přátel svých abych je o to, ač moci budu, s jich obapolnú dobrou vuolí smlu

co se dluhu Obšova z Třebové dotýče, tak sem je s jich obapolnú dobrou vůlí
 il: pan Heralt podstúpil a na den svatého Jiří nyní nejprv příštího jemu
 ri jej dáti a zaplatiti má. Item co se Postfelmůvka dotýče, tak sem je s jich
 lnú dobrou vůlí smluvil: Poněvadž panu Heraltovi připsal podle prvních smluv
 i jest, aby podle téhož připsu pan Heralt panu Dubskému list ve dvou nedělech
 tum listu tohoto pořad zběhlých udělal. A tato smlůva a artikule svrchupsané
 se jest svrchupsaným pánem, pana Heralta a pana Jana Dubského s jich oba-
 dobrou vůlí. Toho na svědomie a lepší jistotu já svrchupsaný Vratislav oc svú
 ie pečet s svým jistým vědomiem rozkázal sem k tomuto listu přitisknutí.
 jest dán a psán v Olomúci ve čtvrtek před svatú Proškú léta od narozenie
 božieho M^oIII^cXC počítajíc oc.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 523 č. 221.

(c. III.) Znamenají se dluhové, kteréž pan Heralt na se přijal na svojo díel oc.

(*K r. 1490, 14. ledna*). — *Cod. Pernst. Franf. m. Brn. f. 249 b.*

- Item u kněze Rotha v Olomúci III^c f.
- It. u téhož kněze Rotha sto XL f.
- It. u téhož kněze XX f.
- It. u Jana svíčníka v Olomúci XL f.
- It. u kněze Jakuba Uničovského sto f.
- It. u kněze Jeronyma, oltářníka u svatého Maurici pod věží, sto f.
- It. u Vaňka illuminatora VIII^c f.
- It. u Smolky III^c f° XL f.
- It. u Mistra Jiříka Albergara II^cXX f.
- It. u Jana Evrle kostelníka Matky božie XL f.
- It. u kněze Materného a kapitoly XL f.
- It. u kněze Martina, kazatele hradského, sto XL hřiven g. širokých, facit
 XIII f. VIII g.
- It. paní Dorotě Bohuslavské sto f.
- It. do Litovle I^c f.
- It. knězi Kristinovi LX f.
- It. Mates Evinkarovi V^c f.
- It. Hanuš Linkovi III^c f.
- It. sirotku Jana písaře sto hřiven širokých g., učiní II^c f° XXVIII f. XII g.
- It. Havránkovi židu II^j^c f. I f.
- It. Jakobovi Zábřezskému III^c f. a III f.
- Summa V^MI^j^c f. III f.

409.

Král Matiáš oznamuje Znojemským, že ustanovil Viléma z Pernšteina k vyšetření škod, které učinil rybník od nich založený některým obyvatelům, a že po učiněné náhradě poškozeným mohou rybníka toho užívatí bez překážky.

Ve Vídni 1490, 8. března. — Opis nov. v zemsk. arch. v Brně, Bočkova sbírka.

My Mathiáš . . . že opatrní purgmistr a rada města našeho Znojma, věrní milí, k nám jednoho svých obyvatelův vyslali, kterýž přišel k duostojnému Janovi biskupu Varadinskému, kancléři našemu věrnému milému, jeho spravil jest, že tíž měšťané naši nějaký rybník k městu udělali jsú, kterýž topí na dědinu jednomu člověku k zámku Znojemskému příslušejícímu, a na druhého, kterýž k kostelu také Znojemskému přísluší, kteréhož kostela jména nevěděli jsme; a při tom prosil, abychom my jim k tomu milostivě přivolili, a že oni těm lidem, na kterýchž dědiny ten rybník topí, nebo jinú dědinu oddati, aneb penězi splatiti chtí. A poněvadž my tomu gruntovně nesrozuměli jsme, tu věc k ohledání urozenému Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu maršálku království Českého věrnému našemu milému, poručili jsme, a což týž Vilém aneboli kteréž on k tomu vyše, jestliže by sám k tomu přijeti nemohl, za to vyřknou, aby jmenovaní měšťané naši to těm nahoře psaným lidem za to učinili. A ti lidé aby to také přijali, buďto oddáním dědiny nebo peněz zaplacení. A když již těm lidem za jich dosti učiněno bude vedle jmenovaného Viléma anebo těch, kteréž on k tomu vyše, vyrčení, tehda my jim tímto naším listem přivolení dáváme, aby oni toho rybníka k městu užívali, jakž nejlépe budú moci, na věčné časy bez všeliaké naší i všech našich kráľův Českých a markrabí Moravských překážky, i také těch, kteří nyní nebo potom ten zámek Znojemský drží nebo držeti budú. Tomu na svědomí pečet naši kráľovskú jsme přitisknutí k tomuto listu kázali. Jenž jest psán a dán v Vídni ten pondělí před svatým Řehořem leta božího tisícého čtyřrstého devadesátého, kráľovství našich Uherského třicátého třetího, Českého jednoho a dvadcatého leta počítajíc.

410.

(d. III.) List krále Matiáše na opravu na klášteře Tišnovském panu Vilémovi, panu Vratislavovi a synům páně Vilémovým z Pernšteina oc, do jejich životuo.

Ve Vídni 1490, 8. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 62 b; arch. měst. Brn. f. 34.

My Matiáš . . . oznamujem tímto listem všem vůbec: Jakož jsme dali urozenému Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu maršálku kráľovství Českého, a Vratislavovi též z Pernšteina, nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, bratřiu vlastním, věrným našim milým, list na opravu klášteře Tišnovského, aby oni tu opravu držali až do svých životuo, jakož pak list na tu opravu od nás jim daný to šře vysvětluje. I předstúpiv před nás jmenovaný Vilém, nás pokorně prosil,

abychom jemu tu milost učiniti ráčili a tu opravu řečeného kláštera Tišnovského také synóm jeho, kteréž jmá neb jmíti bude, přidali milostivě, aby oni též právo všecko k tej opravě jmíti mohli, jakožto psaný Vilém a Vratislav. A my vzhledše na jeho takovou pokornú prosbu, váživše jeho také mnohých a znamenitých služeb hotovost, kteréž jest nám činil a činie a aby potomní časy tím lépe činiti mohl, jemu tuto milost učinili jsme a činíme a všem jeho synóm, kteréž jmá neb jmíti bude, tu opravu na již jmenovaném klášteře Tišnovském přidali jsme a tímto našiem listem přidáváme jakožto král Český a markrabie Moravský, tak aby již psaného Viléma všickni synové k tej opravě to všecko právo jměli a ji drželi až do svých životuo, jakožto svrchupsaní Vilém, Vratislav, bez naše a všech našich králuov Českých a markrabí Moravských všeliaké překážky. Tomu na svědomie pečef naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Vídni v pondělí před svatým Řehořem léta božieho tisícého čtyřistého devadesátého, královstvie našich Uherského třicátého třetího a Českého jednoho a dvacátého čtúc oc.

Johannes episcopus Waradiensis, cancellarius.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 523 č. 222. — Srv. list z 17. září 1486 výše str. 298 č. 344.

411.

(e. V.) List krále Matiáše na markrabin plat na zbožie Tišnovském panu Vilémovi a panu Vratislavovi a synóm páně Vilémovým z Pernšteina.

Ve Vídni 1490, 8. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 63; arch. měst. Brn. f. 34 b—35.

My Matiáš . . . oznamujem tímto listem všem vůbec: Jakož jest plat na klášteře Tišnovském k markrabství našemu Moravskému čtyřiašedesáte hřiven groší širokých, buďto více nebo méně, kterýžto plat zapsán jest od předkuov, králuov Českých a markrabí Moravských, urozenému Janovi z Pernšteina a některým synóm jeho až do životuo jejich; pak již ti životové vyšli, že jest jediný život zůstal, totjžto urozeného Viléma z Pernšteina na Helfnštejně, nejvyššieho maršálka království Českého, věrného našeho milého, kterýž před nás předstúpiv, pokorně nás prosil, abychom jemu přidali k tomu platu životy urozeného Vratislava též z Pernšteina, nejvyššieho komorníka cudy Brněnské, bratra jeho vlastnieho, a synuo, téhož Viléma, kteréž jmá neb jmíti bude, aby oni to všecko právo k tomu platu jmíti mohli, jakožto psaný Vilém a předkové jeho. My pak vzhledše na jeho takovou pokornú prosbu, váživše také jeho znamenitých služeb, kteréž jest nám činil, činie a aby nám tím snažnějie a ochotnějie je na potomnie časy činiti usiloval, jemu tu milost učinili jsme a činíme, a ty životy téhož jmenovaného Vratislava bratra jeho a synuo, téhož Viléma, kteréž jmá neb jmíti bude, přidáváme a tímto našiem listem jakožto král Český a markrabie Moravský přidali jsme, aby oni to všecko právo na jmenovaném klášteře Tišnovském k tomuto platu jměli a jeho užívali až do jich životuo,

jakožto svrchpřipsaný Vilém a předkové jeho, bez naše a všech našich kráľuov Českých a markrabí Moravských všeliaké překážky. A když by ti životové vyšli, jakož se v tomto listu píše, a jejich potomkům na ten plat nějaké zápisy nechal, tehdá my neb budoucí kráľové Čeští a markrabie Moravští jim můžem ty zápisy zplatiti, ač které zápisy na to jinfí budú, a ten plat na jmenovaném klášteře Tišnovském zase k naše komore obrátiti, a oni nám toho budú povinni postúpiti. Tomu na svědomie pečeti naše kráľovské kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Vídni v pondělí před svatým Řehořem léta božieho tisícého čtyřístého devadesátého, kráľovství našich Uherského třicátého třetího a Českého jednoho a dvacátého čtúc oc.

Johannes episcopus Waradiensis, cancellarius.

Vytah tiskem Palackym AČ. VI. 323 č. 222

412.

Zápis v deskách o zasedání sněmu a soudu zemského markrabství Moravského.

V Brně 1490. 17. března. — Dějiny, č. 4. 12 f. 1. 3b. 5. Sb. 106 (knihy Vrat. z Pern. z r. 1490).

Léta Paně tisícého CCCXC. v středu před nedělí družební [17. března] držán jest sněm panský a obecen v městě Brně, na němž seděli jsú súdíce tito páni dolepsaní, a [sic] duostopy v Brně tito a pan pan Jan biskup Varadínský a Olomúcký, pan Ctibor z Cimburka a s Thobádova, hajtman margrabství Moravského, pan Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník eudy Brnějské [sic], pan Václav z Ludanic, nejvyšší súd eudy též Brnějské, Thobias z Hory Obránskej, nejvyšší písař desk a prav markrabství Moravského, pan Vilém z Pernšteina, nejvyšší maršálek kráľovství Českého, pan Herra z Kništata, nejvyšší komorník eudy Olomúcké, pan Jan Kuna

Kništata, pan Herra z Lantiburka, pan Dobeš z Bozkovic, pan Albrecht starší Staroborský, pan Jan z Lúbe, pan Jan z Lompuice, pan Karel z Vlašimě, pan Jan Šebek, nejvyšší súd eudy Olomúcké, pan Lipút z Krajku, pan Hynek z Dúbravce, pan Hynek z Ludanic, pan Pertult z Tvorkova, pan Štibor z Lantšteina, pan Jan z Václavské, pan Jirik z Munké z Brněska starší, pan Jan z Žerotína na Fulnece, a jiní kteříž byli přítomni.

Na svateho svátcem, dnem Brně dne 17. března 1490, učineny byly mezi jinými tyto stávy to lesk

Vilém z Pernšteina, nejvyšší komorník srotika Pertulta z Lipého jménem Jindřicha, Benese z Ludavkova z Wajtmile a těch erbům to všechno právo manské, a všech dolepsaných Benes z Martine, propasat z manství a povinnosti manské, v jeho Benese z Ludavka jenom moc a v ledictví převodi.

Jirik z Koziovic, syn Koziovců, před panem hajtmanem a pány odřekl se touto všeho práva svého, kteréž by měl po otcí svém k tomu zboží Myslibořickému

neb k čemužkoli kde právo jměl by, všeho se zbavuje a odříká, i erby své nyní i budoucně, a to s sebe skládá a snímá a s svých erbuov. To odřečení stalo se před Vilémem z Pernšteina oc, Janem Kunů z Kunstatu Hodonským, Albrechtem z Šternberka starším, Janem z Dubé, Laclavem z Bozkovic, Albrechtem z Bozkovic, Janem Pňovským, Karlem z Vlašimě a jinými mnohými pány.

Machna ze Všechovic, manželka někdy Martina Hromádky z Ústí, Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina i jich erbóm a budoucím dyvor ve vsi Veselém . . . ve dsky vkládá a vepisuje ku pravému dědičnému držení a požívání.

Zich z Popůvek Vilémovi z Pernšteina a jeho erbóm IIII lány v Šemikovicích, kteříž naň spolkem přišli po Anně [z] Zvěmyslic, materi jeho, ku pravému a dědičnému jeho držení a požívání ve dsky vkládá a vepisuje.

413.

Beneš z Weitmile, purkrabí na Karlštejně a mincmistr na Horách Kutných, zavazuje se tisíc zlat. uh., králem Vladislavem panu Vilémovi z Pernšteina dlužných, zaplatiti místo o sv. Jiří v nově ujednané lhůtě o sv. Václavě nejprve příštím. Jistcové: Zikmund z Weitmile syn Benešův, panoše Jan Lechvický z Zástřízl, hofrychtér dvoru maršálkova (V. z Pernšteina) na Krumlově. Datum v Brně, v sobotu před nedělí Judica (27. března) 1490. Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. č. 151. Výtah tištěn AČ. VI. 523 č. 223.

414.

(c. III.) Smlúva panem Vilémem z Pernšteina udělaná mezi panem Ctiborem z Thovačova s jedné a Jakubem z Šárova [s] strany druhé, o ves Čihovice.

V Brně 1490, 31. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 470 b; arch. měst. Brn. f. 159.

Vilém z Pernšteina, nejvyšší maršálek království Českého, známo činiem . . . že sem učinil smlúvu mezi urozeným pánem panem Ctiborem z Cimburka a s Thovačova, hajtmanem margrabství Moravského, s jedné, a slovutným panoší panem Jakubem z Šárova a s Krumsína, nejvyšším hofrychtěrem margrabství Moravského, [s] strany druhé, taková, že dotčený pan Jakub prodal jest svrchupsanému panu Ctiborovi ves Čihovice za XXVIII^c f. uherských dobrých ua zlatě, keréz zlaté má jemu pan Ctibor dáti na sv. Václav najprv příští, a on jemu má také Čihovic postúpiti, než úrok ten svatováclavský i jiné požitky má pan Jakub sobě vybrati. Také pan Jakub toho rybníku, kerýž jest nasadil, má panu Ctiborovi nechati. Pakli pan Ctibor dá prvé před s. Václavem kdyžkoli panu Jakubovi těch svrchupsaných XXVIII^c f., tehdy také pan Jakub, kdyžkoli jemu ty penieze položeny budú, má panu Ctiborovi vsi Čihovic postúpiti. A pan Jakub list správní má panu Ctiborovi na tu ves udělati. A to sobě obapolně věrně a právě slibili zdržeti. Tomu na svědomí já svrchupsaný Vilém sekret svojoj k tejto smlúvě sem přitiskl. Jenž jest napsán a dán v Brně před květnú nedělí v středu léta oc M^oCCCC^oLXXXX^o.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 523 č. 224.

415.

Král Vladislav zapisuje Vilémovi z Pernšteina hrad Hlubokou. Datum na hradě Pražském 1490, 1. května. AČ. X. 375.

416.

Václav ze Švabenic pohání Viléma z Pernšteina ze 70 fl. uh., že jako rukojmí za Pertolta z Lipého z ležení ho nevyvadil. V Olomúci 1490, v pátek po nalezení sv. Kříže (7. května). Brandl LCit. VI. 221.

417.

Kněz Martin, farář kostela sv. Petra na předhradí Olomouckém, pohání Viléma z Pernšteina z 10 hř., že drží ves Mrsklesy k Bystřici, kdež jednu nřivnu záplaty zapsanou má a té jemu jako faráři vydávati nechce. V Olomúci, v pátek po božím vstúpení 1490 (21. května). LCit. VI. 224.

Kněz Jan děkan a kapitola kostela Olomouckého pohání Vil. z Pernšteina ze 300 hř. že vsi jejich kostelní robotami obtěžuje k Přerovu, a že chce míti opravu v některých jejich vseh. Datum ut s. Brandl LCit. VI. 235.

K tomu pŕhonu snad náleží nález tištěný výše str. 284—285 č. 324; srv. str. 335 č. 400.

418.

V Olomúci 1490, 21. května. Vilém z Pernšteina byl poručníkem při pŕhonech Ctibora z Cimburka na Jana Mukaře z Kokor ze 400 fl. uh.; na Jana Bořitu z Bystřice ze 200 hř.; na paní Kunku z Kravař z 1000 hř.; na Jana Zoubka ze Zdetína z 10 hř. a opět na téhož z 10 hř.; na Jana Heralta z Kunstatu z 50 hř.; na Jana Linka měšténína Olomouckého ze 120 fl. uh. LCit. VI. 226—27. — Též při pŕhonech Ctibora z Cimburka na Dobeše a Beneše bratřŕ z Boskovic z 2500 fl. uh.; na tytéž z 1500 fl. uh.; na Annu z Kunětŕ z 50 fl. uh. LC. VI. 231; — rovněž při pŕhonech Heralta z Kunstatu na Jana Pňovského z Sovince ze 200 fl.; na téhož z 50 fl. uh., ze 23 hř., ze sta hř., z 90 hř., z 48 fl. uh. LC. VI. 239—240.

419.

(LX.) Spis při stupování zámku Hluboké [Vilémovi z Pernšteina].

1490. 24. května. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 47.

Tyto podepsané potreby zstúpeny jsú na zámku Hluboké urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu maršálku královstvie Českého JMti, léta MCCCCLXXXX v pondělí před svatým Urbanem [24. května]:

Item sladu LXXXIII strychuov [sic], ječmene XXX strychuov přednieho, a zadnieho ječmene VI strychuov na tluč, pšenice VIII strychuov, it. ovsa XL strychuov, it. žita nemláčeného polúperni pod kříž, it. VIj bochóv slanin a pět vepřuov na krmnice dobrých tlustých, it. XIII sýruov velikých, it. tři hrnce másla prostřední, it. dva hrnce prostřednie sádla, it. oleje Ij centnére, it. pohanky čtyři strychy, it. semence čtyři strychy, it. dva kaufy zelee, it. XII^{te} hakovnic, it. sto kulek k hakovnicem

a soudček prachu XIII liber, sanytru II centnére XX liber, síry III; centnére a XVI liber, it. šípuov VI kop nasazených, it. šípuov nenasazených LXXXX^{ce} fl, it. střelišč XXIII fl. připravených opeřených, it. soli XVII prostic, it. [. . .] XXIII strychuov, it. suduov VIII řídkého piva, it. pět suduov kaufóv starého piva a šestý sud varník, it. XVII suduov varníkóv prázdnych a čtyři sudy kaufné prázdne, it. osm suduov věrtelních prázdnych pivných, it. dva sudy vodná, it. v kuchyni šest kotlikuov měděnných, it. moždieř veliký, it. tři pánve železné malé, it. dršlák měděnný, it. dva rožny, it. dvě lžíce a šufan, it. rošt, it. dva kosieře, it. mis X dřevenných a pět okřínuov, it. struhadlo a dva děbery kuchynná a dva děbery pivná, it. kádce malá, it. tři škopky, it. v pivovaře pánev veliká dobrá měděnná, it. kád veliká miesná, it. druhá veliká stieracie, it. jiných kádí brečkových XIII^{ce}.

It. tři nevody, jeden nový, nikdy jím nevláčeno, item tenat srních XIII^{ce}, it. dvě zajecí, it. jeden provaz studničný veliký, it. druhý provaz veliký u mlýna, ješto jerábem táhnú, item motyk VIII a dva nosatce, it. pila veliká, jako prkna řeží, it. zvonec [n]a věži, it. ložnie šaty, na jednom loži peřina duchna, polštář, dvě podušce a prostěradlo jedno, it. na druhém loži též, it. na třetím loži dvě peřině a jedno prostěradlo, it. peřinek jiných pět, it. na zámku čtyři vozy nové, jeden vodný, druhý tenata voziti, třetí lesný vuoz a čtvrtý fasunk, it. pět vozuov rybnikářských dobrých a dva s zlámanými koly, a dvě korbě bez přeprav, it. saně veliké s korbú, it. XII^{ce} vozníkóv ve dvoře i na hradě starých, někteří slepí a druzí chromí, s nádobím.

It. v kovárni [sic] nádobie kovárské, it. nákovadlen, měchy, rohatina, hřebovna veliká, it. čtyři kladiva veliká, devatery kleště, it. dva verchamry, čtyři plocky, dvě hřebovny menšie, sekáč, fale, probojník, štemfl a k šinóm také probojník a štemfl, it. seclík, halvejzí, kropáč, rožen, jedny kleště konské, it. jedno kladivce konské, nythams a struh konský, a truhla k tomu železí, it. kolářské nádobie, it. veliký nebozez, projímač s příplatkem, it. dvě sekery, bradatka a tesla a zavrták, it. opět dva vozy okovaná, it. dva pluky s železy zavoraná, it. dvě bráně železné, it. tři koše hnojné, it. šest húní, čtyři kožené a dvě uherské zedrané, it. pět kratcí chmelovych, jedna lžíce chmelová a tři nože chmelové, it. lopata železná, rohatiny, it. čtyři koši sladoví, it. kád veliká polévací, it. dva stoly ve dvoře.

It. dojných krav XXVII a tři býky, osm výklestkuov, it. devatery jalovat [sic] lonských, a XII letošniech telat ostavených a tré telat pod kravami, a dva voly krmná, it. sviní většiech XXXVIII a menší[ch] sviní XVIII, it. slepic III fl, it. husí starých VI a sedmý húser, it. housenec [sic] XLV, kačie starých VI, a mladých kačat XLII, ovec II fl a XX i s jehenci, a dobře polovice jest jedniec [sic], it. stoluov na zámku VII a osmý šentyš, it. ubrusuov plátenných šest, it. tři kesery a čber mierný a vědro mierné, it. osmery škorně rybářské, it. uhlé lípového na prach s vuoz dobrý, it. v kovárni uhlé se dva vozy veliká, it. osmery věcely, it. kotel v pekárni, it. obilé

všetého, it. žita po stu stryšiech, it. pšenice po XII stryšiech, it. ovsa po stu stryšiech, it. ječmene po XL stryšiech, it. hrachu po šesti stryšiech, to vše vseto.

It. co se dotýče násad do rybníkuov, it. do Bestrevského rybníka velikého, do toho jest vsazeno dvúletého plodu XII^c ř.

It. do rybníka nade Zliví, do toho vsazeno plodu dvúletého II^c ř a II ř.

It. do Všechlapského dolejšíeho rybníka vsazeno plodu dvúletého III^c ř XXVI ř a kopy kapruov drdelných [sic].

It. do rybníka Všechlapského hořejšíeho vsazeno CVII ř plodu dvúletého a jedna kopa kapruov trdelných.

It. do Bavorského rybníka vsazeno plodu dvúletého CV ř a kapruov trdelných II ř.

It. v Podskalském rybníku jest výmětkuov Ij^c ř.

It. v Podhradském rybníčku jest plod dvúletý a sto kapruov trdelných a II ř výmětkuov.

It. v Dlúhém rybníčku jest XVI kapruov třecích.

It. v Většiem rybníku na Světlíku jest plodu dvúletého vsazeno LIII ř a dvě kopě kapruov třecích.

It. v Menšiem rybníce na Světlíku jest XXVI ř dvúletého.

It. do Velechvinského rybníka vsazeno výmětkuov XXVIII ř dobrých.

It. ve Zlivském hořejšiem rybníce jest sto kapruov třecích.

It. v rybníce prostředniem ve Zlivském jest sto kapruov drdelných.

It. do najmenšíeho rybníka na Zlivském vsazeno XVI ř. kaprów trdelných

420.

Jiřík z Jesenice vyznává, že prodal dům svůj v Tasově Janovi z Lomnice.

V Jesenici 1490, 7. června. — Cod. Perns. arch. měst. Brn. f. 300 b.

Já Jiřík z Jesenice i s svými erby a budúciemi vyznávám tímto listem pře-
všemi vuobec, kdož jej uzřie nebo čtúci uslyšie, že dobrovolně a s radú přátel svý-
prodal sem a mocí tohoto listu prodávám duom svooj dědičný v Tasově, kterýž
se dostal po mém strejci knězi Hyncovi, kterýž jest na něm umřel, urozenému pá-
panu Janovi z Lomnice a na Meziříečí, podkomoriemu markrabství Moravského, je-
erbuom a budúciím pánům Mezeříckým, za hotové penieze, kteréž sem vzal hot-
úplně zaplacené. Kterýžto duom v Tasově odevzdal sem a mocí tohoto listu ode-
vzdávám ku pravému dědicství i s lesem a potokem Jesenkú, nic sobě tu nepozuo-
stavuje práva ani kterého zvlastenství, než s tím se vším, což k tomu domu pří-
sluší, jakož sú to moji předci drželi a já po nich držel a požíval bez nářkání.
Pakli by kdo ten dům s jeho příslušenstvím právem nařekl zemským, tehdy já
svrchupsaný Jiřík i s svými erby budúciemi mám a slibuji svú dobrou čistú křesťanskú

věru to narčení zastúpiti svým nákladem a prací a to vyvaditi tak, aby vždy při tom kúpenie svrchupsaný pan Jan jeho erbové a budúci páni Mezeříčští zuostali.

A my Zikmund z Dúbravice a na Osovém, Václav z Dúbravice a na Osovém, Gedeon z Olešničky a z Moravce, Tomáš z Chojčína a z Jinošova, Jan z Jestřebie a Jiřík z Jemničky a z Evance, rukojmie a spoluslibce i s svými erby za svrchupsaného Jiříka z Jesenice . . . Jenž jest dán v Jesenici v pondělí před hodem těla Božího, léta Páně tisícieho čtyřistého devadesátého.

421.

Vilém z Pernšteina pohání opata a konvent kláštera Žďárského z nedodržení smlouvy sménné.

1490, 11. června. — Brn. kniha pŕhonnŕ v zemsk. arch. v Brně č. 6 f. 10 a, b.

L. 1490 v pátek po Božím těle sedění třetí. Vilém z Pernšteina, najvyšší maršálek království Českého, pohoním kněze Víta opata i všeho konventu kláštera Žďárského z dědin i zástav oc ku prvnímu panskému sněmu ze dvou tisíc hř. groší dobrých stříbrných, a tu jim vinu dávám, že fundatorové jich a opat i konvent téhož kláštera učinili směnu a frajmark se mnú, a tomu mi dosti nečiní podle listu frajmarčího. Znají-li se oc, pakli pří, chci listem pokázati. Škody opovídám, poručníka činím pana Vratislava z Pernšteina bratra svého na zisk i na ztrátu. Poklid.

Vilém z Pernšteina ut sup. pohoním téhož opata a konventa k témuž právu oc z tisíc hř. groší dobrých stříbrných, a tu jim vinu dávám, že sú mi tomu frajmarku dosti neučinili podle listu, a já skrz to škody vzal. Znají-li oc, pakli pří, chci listem pokázati. Škody opovídám, poručníka činím pana Vratislava ut sup. Poklid.

Vilém z Pernšteina ut sup. pohoním pana Václava z Lukavic z dědin i z zástav oc ku prvnímu panskému sněmu z šesti tisíc hř. gr. dobrých stříbrných, a tu jemu vinu dávám, že mi jest rukojmí za správu tvrze Bystřice blíž Olomúce s jejím příslušenstvím, a o to sem já narčen. Ználi mi se oc, pakli pří, chci listem správním pokázati. Škody oc, poručníka činím ut sup. — [Stranou poznamenáno:] Poklid na ten pŕhon tím obyčejem, ač by kdo to zboží Bystřické nařekl, že muož pan Vilém pohnati o správu téhož zboží.

Vilém z Pernšteina ut sup. pohoním paní Elšky z Zástrizl a z Hluku z dědin i z zástav oc ku prvnímu panskému sněmu z tisíc hř. groší dobrých stříbrných, a tu jí vinu dávám, že topí rybníkem na mé u Morkúvek. Ználi se oc, pakli pří, ač jest věc vědoma, chci na panském nálezu dosti míti. Škody oc, poručníka činím ut sup. — [Stranou poznamenáno:] Poklid na tento pŕhon, že jest přestáno obapolně na pana Vratislava z Pernšteina a na pana Václava z Ludanic, ač by smluviti nemohli a nesmluvili, aby zase pan Vilém mohl pohnati.

Václav z Ludanic oc pohoním paní Elšky z Zástrizl a z Hluku z dědin i z zástav oc ku prvnímu panskému sněmu z šesti tisíc hř. groší dobrých, a tu jí vinu dávám,

že sem za ni rukojmí panu Vilémovi z Pernšteina za správu Bystřice, a on mne jest pan Vilém pohnal, že se jemu Bystřice nařká. Ználi se oc, pakli při, chci na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám, poručníka činím pana Hynka z Ludanic. — Poklid se stal o ten pónon takovej, jako o páně Vilémův z Pernšteina.

422.

Barbora z Borotína pohání Viléma z Pernšteina z bezprávné koupě vsi Lažan Barboře náležející.

1490, 11. června. — Brn. kniha pónonů v zemsk. arch. v Brně č. 6 f. 13.

L. 1490 v pátek po Božím těle sedění třetí. Barbora z Borotína pónoním pana Viléma z Pernšteina, najvyššího maršálka království Českého, z dědin z šesti a ze sta kop gr. širokých, a tu jemu vinu dávám, že mne odkúpil dědictví mého od Mrakše vsi Lažany s jeho příslušenstvím, ježto já k tej vsi lepší právo mám po svém otci, nežli Mrakeš. Ználi se oc, pakli při, chci dckami pokázati a na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám. — [Stranou poznamenáno:] Nález ke dckám.

423.

Jan Pňovský ze Sovince pohání Viléma z Pernšteina z 6000 fl. uh., že mu jest rukojmí za Sovinec. V Olomúci 1490 den sv. Cyrina biskupa a mučedníka (12. června). Brandl LCit. VI. 244.

424.

Při pónonech Heralta z Kunštatu na Ctibora z Cimburka z 1500 fl. uh., z 1150 fl. uh., z 50 hř.; na Jiřka Tunkle z Brníčka z 1500 fl. uh., z 1150 fl. uh.; na Beneše a Ludvíka bratří z Weitmile ze 400 fl. uh., ze 2000 fl. uh. byl poručníkem Vilém z Pernšteina 1490, 18. června. Brandl, LCit. VI. 257—58.

425.

Na sjezdu panském v Prostějově 1490 fer. V. post Jacobi (29. července) učiněn nálehy aby za prodaný Byňov od Viléma z Pernšteina peníze kladeny byly. Brandl, LCit. V. 224.

426.

(b. II.) List zprávní od p. Jakuba Šárovice na ves Čihovice i s dvorem poplužním panu Ctiborovi Thovačovskému.

1490, 29. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 470; arch. měst. Brn. f. 158.

Já Jakub z Šárova a na Krum síně, hofrychtér margrabství Moravského, i s svými erby, první jistec a zprávec věcí dole psaných vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a radů přátel svých dobrovolně prodal jsem a mocí tohoto listu prodávám zboží a dědictví své vlastní, ves Čihovice s dvorem poplužním, . . . panu Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova, hajtmanu margrabství Moravského, a panu Adamovi

odtudž z Cimburka a s Thovačova, bratrancei jeho vlastního a jeho erbuom, a k věrné ruce jich urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina oc, hofmistru království Českého, za XX set a za VIII^c f. dobrých uherských, keréz sem již od nich hotové a zúplna zaplacené vzal.

A protož já svrchupsaný Jakub, první jistec a správce nahofe i dolepsaných věcí, a my Vratislav z Pernšteina najvyšší komorník desk a sůdu práva zemského v Brně, Albrecht starší z Šternberka a na Holešové, Hynek z Ludanic a na Itokytnici, Václav z Ludanic a na Veverří, najvyšší sudí desk a práva sůdu zemského v Brně, Arnošt Kužel z Žerovic a s Kvasic a Jan Mukat z Kokor na Čekyni, rukojmie a spravedliví spolusprávce nahofe i dolepsaných věcí, s niem s svrchupsaným panem Jakubem a zaň sľubujem všickni vespolek naší dobrou čistú věru, rukú společní a nerozdílnú, beze vši zlé lsti svrchupsaným pánuom kupiteluom, erbuom jich a jejich věrné ruce to jisté zboží, ves Čihovice se vším jejím příslušenstvím, na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho neučinili a nedokonali, což se v tomto listu píše, buď na všem nebo na diele, jehož pane Bože nedaj oc. Ležení obyčejné v městě Olomúci, léta oc M^oCCCC^oLXXX^o oc [ve čtvrtek po sv. Jakubu apoštolu].

Výtah tiskén Palackým AČ. VI. 523 č. 224.

427.

Jakub z Šárova, hofrychtér markrabství Moravského, prodav pánuom Ctiborovi a Adamovi z Cimburka ves Čihovice, postupuje jim také listův královských na blata či bahna při též ves. Na Krumšíně 1490. 29. čerence. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 472; arch. měst. Brn. f. 169.

Já Jakub z Šárova a na Krumšíně, najvyšší hofrychtér markrabství Moravského, oznamuji tímto listem všem: Jakož jsem prodal ves Čihovice, své vlastní dědicství, a naň správní list udělal urozeným pánuom Ctiborovi a Adamovi oc a jich erbuom: i při tom maje dva listy od najjasnějších knížat a pánuov, pana Mathiáše a pana Vladislava kráľuov Uherských a Českých, marzrabí Moravských, kdež mi Jich Mti všecko své právo, keréz by na blatech tu pod Čihovicí i okolo jich Jich Mtem jako marzrabím Moravským příslušelo, to právo dali jěú mi a erbuom mým i tomu, kdež by ty listy měl a má dobré voľi.

Protož já Jakub nahofepsaný při tom všem na ty listy sám od sebe, oc erbuov svých plně svolenú a dobré voľi dávám pane Ctiborovi a pane Adamovi, a jich erbuom a dědicuom, pánuom Thovačovským, tak aby k těm blátům, a k těm blatům právo měli jako já Jakub nahofe panu, jakož to listové ukazují. Tomu na potvrzení vlastní pečeti, a jich pečeti všedním dobrovolně přivola sem k tomuto listu: a pro lepší paměti propov, sem urozeným pánuom pane Vratislav z Pernšteina, najvyššího komorníka desk a práva sůdu zemského v Brně, pane Albrechta staršího z Šternberka a na Holešové, pane Hynka z Ludanic a na Itokytnici, pane

Vácslava z Ludanic a na Veverí, nejvyššieho sudieho desk a práva súdu zemského v Brně, a slovných panoší Arnošta Kuzele z Žeravic a s Kvasic a Jana Mukare z Kokor a na Čekyni, že sú své pečeti vedle mé tomu na svědomí přivésili k tomuto listu, sobě i erbuom svým bez škody. Jenž jest dán a psán na Krumsíně ve čtvrtek po s. Jakubě, apoštolu božím léta oc M^oCCCC^oLXXXX^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 523 č. 225.

428.

(h.) List zprávní na ves Čelčice panu Ctiborovi Thovačovskému od Jana, Petra, Zigmunda bratří vlastních z Črtoraj.

Na Dědkovicích 1490, 10. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 490 b; arch. měst. Brn. f. 175.

My Jan, Petr a Zigmund bratří z Črtoraj a s Dědkovic vyznáváme . . . že s dobrým rozmyslem a přátel našich raddů prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme své vlastní zboží a dědictví, ves Čelčice s lidmi platnými i neplatnými, s činžemi, s poplatky a se XIII lány bez čtvrti, s rolí ornú i neornú, s lukami, pastvami, pastvištěmi, s doly, dolinami, s rybníčkem, s vodami tekutými i stojatými i s jiným se vším příslušenstvím, což k tej vsi od staradávna příslušelo a přísluší, s mezemi, s hranicemi, jakož to zboží svrchupsané od staradávna v svých mezích a hranicích záleží a jest vymezeno, s kury, s vajci, se vším plným právem, panstvím a příslušenstvím, tak jakož sme to sami drželi a požívali, a ve dskách máme a nám svědčí, nic sobě ani svým erbuom a budoucím potomkuom tu na tom práva panství ani kterého vlastenství nepozuostavujíc, než to sme všecko prodali a prodáváme ku pravému dědictví urozeným pánuom panu Ctiborovi z Cimburka a s Thovačova, hajtmanu margrabstvie Moravského, a panu Adamovi Thovačovskému odtudž z Cimburka, bratranci jeho, a k věrné ruce jich urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, na vyššímu maršálku království Českého, i tomu každému, kdož by tento list jmě s svrchupsaných pana Ctibora, pana Adama neb jich věrné ruky dobrou vůlí, za VI^c a za XX f. dobrých, uherských, váhy i mince spravedlivých, kerěz sme již hoto a zaplacené úplně a docela od již psaných pana Ctibora a pana Adama i jich věrné ruky vzali.

A protož my Jan, Petr a Zigmund, první jistci a zprávce nahoře i do psaných věcí, a my Ješek z Veselice a na Dědkovicích, Mikuláš Šlárka z Počenic, Jiřík z Honbic a z Ořechového, Jiřík z Zástřizl a na Litenčicích, Jiřík Nosek z Borítova a na Čelechovicích, a Jan Zajíček ze Zborovic a z Lysek, rukojmie a spravedliví spoluslibce a zprávce vsi nahoře psané, s nimi Janem, Petrem, Zigmundem již psanými a za ně všichni vespolek slibujeme naší dobrou čistú víru, rukú společní a nerozdílnú beze vsi zlé lsti kupiteluom našim svrchupsaným tu jistú ves svrchupsanú na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho všeho, což se svrchu i dole píše,

na všem nebo na diele neučinili, jehož pane Bože nedaj, ležení obyčejné v městě Olomúci. Jenž jest dán a psán na Dědkovicích, v úterý den s. Vavřince léta oc M^oCCCC^oLXXX^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 523 č. 226.

429.

Král Vladislav potvrzuje k žádosti některých osob ze stavův moravských, mezi nimiž na druhém místě Vilém z Pernšteina, nejvyš. maršálek král. Česk., všecky jich privileje a svobody. Datum Budae 1490, 1. září. AČ. XI. 386—389 (kdež na konci mylné datum 1. pros.)

430.

Král Vladislav dav Vilémovi z Pernšteina opravu na kláštere Oslovanském, pro zvláštní služby jeho dává na témž kláštere společnou opravu bratru jeho Vratislavovi a synům Vilémovým, kteréž má neb míti bude, však aby kláštera toho nemožnými věcmi přes slušnost neobtěžovali, nýbrž při starodávných výsadách ho zachovali. Datum na Budíně, v neděli před sv. Václavem (26. září) 1490. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 61 b; arch. měst. Brn. f. 32, 33; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 124. Výtah tištěn AČ. VI. 508 č. 101.

431.

(h. VIII.) List krále Vladislava, jímž dává panu Vilémovi z Pernšteina [podíl] na poddaci kosteluv Tišnovského zbožie oc.

Na Budíně 1490, 27. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 65; arch. měst. Brn. f. 36 b; vytržené listy Frant. mus. Brn. č. 130.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr královstvie Českého, má opravu na kláštere Tišnovském, i spravil jest nás, že by některá poddaci kostelní od toho kláštera odešla, takže je jiní drží, práva k tomu nemajíce. A protož my tu věc již psanému Vilémovi tiemto listem mocně poručíme, aby se on o takové poddaci mohl súde, kdež by kolivěk bylo v Moravě nebo v Slezí, a vysúde, aby je k tomu klášteru zase obrátil. A ponevadž on toho kláštera oprávcí jest a takovou péči o něm jmíti má, chceme tomu, aby abatyše nynější ani budoucí žádnému knězi far nepoddávala, kteráž k tomu klášteru příslušie, leč by to prvé na jmenovaného Viléma vznesla a jemu to oznámila, komu té fary poddati chce. Než proto komu by ona poddati chtěla, člověku hodnému, má jí k tomu povoliti již psaný Vilém bez odporosti, a při presentaci, kteráž by kterému faráři dána byla, má býti pečet abbatyše téhož kláštera, a podle toho také svrchupsaného Viléma pečet, jakožto oprávcé téhož kláštera. Tomu na svědomie pečet naše královskou kázali jsme přivésiti k tomuto listu. Dán na Budíně v pondělí před svatým Václavem léta božieho tisícého čtyřistého devadesátého, královstvie našeho Uherského prvního a Českého léta dvacátého oc.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk, cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn Palackým AČ VI. 524 č. 231.

432.

(d. III.) List od krále Vladislava, aby pan hofmistr mohl jednati sobě o dědicství o zboží Hranické s opatem a konventem kláštera Hradišckého oc.

Na Budíně 1490, 27. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 159; arch. měst. Brn. f. 93.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že spravil jest nás urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, že jmá a držíe město Hranice s jeho příslušnostmi v markrabství Moravském v některých zápisích předkuov našich, v zápisích našich i také v zápisích opatuov a konventu kláštera Hradišckého; a při tom prosil jest nás, abychom jemu v tom povolenie naše dáti ráčili, aby on s opatem a se všiem konventem téhož kláštera o to jednati mohl, aby jemu to město Hranice s jeho příslušenstvím dědičné přijiti a zůstati mohlo kdežto my jakožto pán vrchní téhož kláštera vzhledše na hotovost služeb již psaného Viléma, svolili jsme a tímto listem svolujem, povolenie naše královské k tomu dávajíce, aby on, když by se jemu kolivěk zdálo, mohl o to město s jeho příslušenstvím na svrchupsaný způsob s opatem i se všiem konventem jmenovaného kláštera jednati sám skrze se, nebo skrze ty prostředky, kteréž by k tomu najplatnější znal a věděl, a jestliže by to na nich obdržel, a oni s své dobré vuole k tomu a svobodné přistúpili a to město s jeho příslušenstvím jemu dědičné pustili smlúvú ne kterakkolivěk jinak, tehdy chcme, aby svrchupsaný Vilém a jeho erbové to město Hranice s jeho příslušenstvím jměli, drželi a jeho ku pravému a rádnému dědicství požívali, tak jako jiní páni a obyvatelé markrabství našeho Moravského svých dědičných měst požívají z práva neb obyčeje, a to bez naše i všech jiných li všeliké překážky. Prikazujíce hajtmanu jmenovaného markrabství Moravského a na vyššíemu komorníku cudy Olomúcké, aby oni svrchupsané město Hranice s jeho příslušenstvím témuž Vilémovi a jeho erbóm ve dcsky zemské práva Olomúckého vložili beze vsie odporosti, však tak a tú vymienkú: jestliže by se též Vilém s opatem a s konventem o to město s svrchudotčeného kláštera s jich dobrá vuolí smlú o to, že by dostatečně pokázal, tehda aby se to vloženie ve dcsky zemské stalo a jináč nic.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na Budíně v pondělí před svatým Václavem léta božieho tisícého čtyřstého devadesátého, království našich Uherského prvnioho a Českého dvadcátého oc.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk,
regni Boemie cancellarii oc.

433.

(u. XX.) List krále Vladislava, jiemž dáva najvyššie hofmisterstvie královstvie Českého panu Vilémovi z Pernšteina.

V Budíně 1490, 27. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. v Brn. f. 77.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že znamenavše i v skutku shledavše mnohé ustavičné a pilné služby urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššieho hofmistra království Českého, věrného našeho milého, kteráž jest nám prvé i nyní činil a činiti nepřestává, nám věrně k našie cti a k dobrému našemu pomáhaje, v tom svých prací nelituje i nákladuov znamenitých; i chtiece, aby jemu od nás takové jeho veliké a věrné služby milostí naši i všiem dobrým spominány a nahrazeny byly: z dobrým rozmyslem a našiem jistým vědomím, pro zvláštní hodnost, kterúž jsme na týmž Vilémovi seznali, dali jsme jemu a tiemto listem, mocí naší královskou dáváme úřad najvyššie hofmisterstvie [v] královstvie našiem Českém k pravému jmění, držení a požívání se všemi úřadu toho spravdivými příslušnostmi, a to do živnosti jmenovaného Viléma; chtiece tomu, aby on ten úřad jměl a držel a jeho požíval do živnosti své, nejsa toho zbavován ani kterak odtiskán od nás ani od budúcích našich králuov Českých, ani od žádného jiného, bez své svobodné vuole.

A dále majíce k tomu náchylnost, aby jmenovaný Vilém nám tiem dostatečněji slúžiti i také ten úřad spravovati mohl, toto jsme jemu přirékli a tiemto listem slovem našiem přiríkáme učiniti tak, že jemu máme ne s práva, ale z milostí z komory našie královské na každý rok tisíc š^l grošuov českých širokých stříbrných vydávati, a to takovýmto zpuosobem: že od svatého Vácslava najprv příščího ve třech letech pořad zběhlých máme jemu počíti vydávati po tisíci š^l g. českých širokých stříbrných a dobrých, a hned potom v plném roce pořad zběhlém dáti jemu máme druhých I^m š^l grošuov českých, a tak vždy již dále vydávati jmenovanému Vilémovi jmáme na každý rok při svatém Vácslavě po I^m š^l g. širokých českých do jeho živnosti, beze všeho zmatku a zadržování.

A jmenovaný Vilém má a povinen bude menšiemu hofmistru dvoru našeho královstvie našeho Českého nynějšiemu nebo budúcimu z toho tisíce š^l grošuov českých svrchupsaných vydávati I^j^c š^l g. českých stříbrných a dobrých, též každý rok při s. Vácslavě, počna od tohoto roku a času, když mu sumu svrchupsanú platiti a vydávati budeme; a to jmenovaný Vilém vydávati má menšiemu hofmistru dvoru našeho též na každý rok beze všeho zadržování, a to tehdaž a z té sumy, kterúž od nás podle svrchupsaného zpuosobu bráti a přijímati bude.

A jestliže by nás pán Buoh smrti neuchoval, prvé nežli jmenovaného Viléma, takže by jmenovaný Vilém po smrti našie v tom úřadu svrchu dotčeném vedle dání našeho zuostal, tehdy budúci naše krále České ke všem věcem v tomto listu polo-

učiněno není; i chcete, aby se tomu dosti stalo, jakož spravedlivé jest, dali sme tiemto listem jmenovanému Vilémovi k tomu povolenie, aby on se s těmi, komuž co zatopeno jest, smlúvati a jim za to penězi hotovými dosti učiniti mohl. A to také což by za to zatopení hotových peněz dal, pokudž by řádně registry neb svědomím hodným vokázal, má jemu a jeho dědicóm od nás aneb od našiech budúciech kráľuov Českých na svrchupsaný spôsob dáno býti.

Také jakož jsme jmenovanému Vilémovi při zstupování svrchudotčeného zámku měli položití podle smlúvy dvě stě kop grošuv českých širokých, a on též při postupování svém vedle smlúvy měl jest nám zase dvě stě kop groší českých položití: i poněvadž sme my jemu těch dvou set kop groší nepoložili, již my jej tiemto listem z toho quitujem a mocně propúštíme, takže jmenovaný Vilém a dědicové jeho nebudú povinni nám ani budúciem našiem kráľóm Českým při zstupování téhož zámku sumy jmenované dáti. Chciete a tiemto listem ustanovujcie, aby již psaný Vilém a dědicové jeho od nás i od budúciech našiech kráľuov Českých i ode všech jiných lidí při svrchupsaných věcech držáni a zachováni byli beze vši překážky a přerušení.

A ktož by tento list měl s již psaného Viléma neb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věci svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši kráľovskú kázali sme k tomuto listu přivěsiti. Dán na Budíně v pondělí před svatým Václavem léta božieho tisícího čtrstého devadesátého, kráľovstvie našiech Uherského prvního a Českého léta dvadcatého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg,
regni Boemie cancellarii.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 524 č. 230, a tamže 582 č. 319 z českých register král. v stát. archivu ve Vídni.

435.

(1.) List od krále Vladislava panu Vilémovi z Pernšteina, jímž dává moc, aby mohl zástavy od Hluboké vyplacovati[?], a ač kdo na tom rybníky zdělali, s nimi se o to smlúvati.

V Budíně 1490, 28. září. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. f. 39 b.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož jsme zapsali a zastavili hrad náš Hlubokú s jejími příslušnostmi v některých jistých sumách urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru kráľovství Českého, věrnému našemu milému, jakož pak ty věci zápisové naši světleji ukazují; i že pak porozuměli jsme tomu, kterak někteří z poddaných našiech bez vuole a vědomí našeho zdělali jsou sobě rybníky znova a těmi rybníky zatopili jsou grunty některé k témuž hradu příslušejcie, i chcete, aby ta věc napravena byla, poručili jsme a tiemto listem porúčíme jmenovanému Vilémovi plnú moc a plné naše právo jemu k tomu dávajcie,

aby on se s těmi osobami, ktož jsú svými rybníky které grunty k svrchudotčenému hradu příslušející zatopili, smluviti, uházeti, napomínati a s tím udělati jako s svým vlastním mohl tak, jakž by se jemu najlépe vidělo a zdálo. A cožkolivěk učiní, cheme, aby tolikéž moci a pevnosti mělo, jako bychme my sami osobně ty věci zavřeli a spuosobili. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali jsme přievěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně v úterý den svatého Václava léta božieho tisícieho čtrstého devadesátého, královstvie našeho Uherského v prvním létě a Českého dvadecátém.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, regni Boemie cancellarii.

Výtah tištěn Palackým AČ. VI. 524 č. 230. — Václav Březan v „Registrum všelijakých listův n pány z Švanberka se vztahujících a na hradě Zvíkově složených,“ kteréž nyní se chová v knihovně uni. Pražské XVII. C. 14, fol. 62 b, podává svými slovy obsah listu, kterým král Ladislav 24. srpna 1454 Oldřichovi z Rosenberka a dědicům zapsal některé vsi od Hluboké ke Zvíkovu, [kterýž tištěn jest v AČ. XV. 30 č. 18]. Potom Březan pokračuje: „Týž majestát se vším právem odevzdaný sobě měvše páni z Švanberka, a byvše v držení a užívání vesnic těch od hradu Hluboké, král Vladislav vejplatu dav na nich Viléma z Pernšteina, nejv. hofmistru kr. Č., listovně pana Henrycha z Švanberka napomínati ráčí, aby s zápisy na to zboží před pány z Rožmberka stál, a přijma od Pernšteinského summu, týchž zápisů jemu s tím zbožím postoupil. Datum na Budíně l. P. 1490. Při tom připsal listu královského ku panu Vokovi a Petrovi bratřím z Rožmberka v též příčině.“

436.

(f. VI.) List mocný od krále Vladislava paní Johance z Kravař, aby své mohla poručiti, komuž by se jí zdálo a líbilo.

V Budíně 1490, 6. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 228; arch. měst. Brn. f. 107 b—108.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni od některých věrných našich jménem urozené Johanky z Kravař nábožné naše milé, abychom jí povolenie naše k tomu dáti ráčili, aby ona o statku svém pozřízenie [sic] učinit mohla. A my jsúce k té prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem mocí královskú a jakožto markrabie Moravský, Johance povolili jsme a tímto listem povolujem tak aby ona všecken statek svuoje dědičný, věnný, zápisný, mohovitý i nemohovitý opravní, jakžkoli a kderakými by kolivěk jmény jmenován býti mohl, kderý jma aneb v časích budúcích jmíti bude, dáti, poručiti a odkázati mohla společně nebo rozdílne za zdravého života nebo na smrtné posteli, komuž se jí zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob, anebo aby poručníky statku svého sdělati mohla, též koho se jí zdáti a líbiti bude. Kderéhož dání, poručenie a odkázanie a poručníkuov již jmenovanú Johankú statku jejíeho sdělanie cheme, aby tolikéž moci a pevnost jmělo, jako by dckami zemskými zapsáno a utvrzeno aneb před hajtmanem markrabstvie Moravského způsobeno a zřízeno bylo. Tuto milost zvláštne Johance při tom činíce, jestliže by [jí] pán Buoh smrti v tom neuchoval, prvé nežli jí tento list náš v moc přišel, a ona komu v té míře co poručila, dala a odkázala a zapsala, chcem, aby to poručenstvie, dání, o[d]kázanie a zapsanie moc jmělo tak právě, jako by

jmenovaná Johanka tento list náš v své moci za své živnosti jměla. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně v středu po svatém Františku léta božieho tisícího čtyřstého devadesátého, královstvie našich Uherského v prvním létě a Českého v dvacátém.

Výtah tištěn AČ. VI. 524 č. 232.

437.

Svědomy Kryštofa Návoje z Starchovic (jinak z Starohlivic) o výplatě dvou vesnic k zámku Kunětické Hoře náležejících od Jindřicha z Jezera. Na Kunětické Hoře 1490, 17. října. AČ. IV. 192. — Svědomí Duchoně z Rybitvi, purkrabího na Kunětické Hoře, v téže příčině. Datum ut supra. AČ. IV. 192.

438.

Jindřich z Náchoda a z Březníka, hejtman na Kunětické Hoře, vyznává, že na místě pána svého, Viléma z Pernšteina, přijal od Beneše z Weitmile, purkrabí Karšteinského a mincmistra na Horách Kutných, dluh 500 kop gr. č. Svědkem byl Kristof Návoj ze Starohlivic. Na Hoře Kunětické l. 1490 v pátek před sv. Linhartem zповědnkem (5. listopadu). Orig. pap. v arch. města Kutné Hory.

439.

Svědomy biskupa Jana Varadinského, že výplata zástavy dvou vesnic k zámku Kuněticko-Horskému náležejících stala se z rozkázání jeho. Na Výškově 1490, 6. list. AČ. IV. 193.

440.

(CCXXIII.) List, jímž se Lužický zapisuje panu Vilémovi z Pernšteina oc.

Na Výškově 1490, 8. listop. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Já Mikuláš Lužický z Cecvic vyznávám tímto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budou: Jakož najduostojnější v Boze otec a pán pan Jan biskup Varadinský oc, pán muoj milostivý JMt, ráčil mi jest z milosti své dáti a popříti tvrze Kunovice s její se vším příslušenstviem i s Částkovem, kterýž jest JMt k tomu přijednal dědičně od pana Viléma Pernšteinského, a na to mi jest ráčil zápis svooj učiniti do života mého, tak když by mne svrchupsaného Mikuláše pán Buoh smrti neuchoval, že to všecko zboží má postúpeno býti*) po mé smrti urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfštaině [sic], nejvyššímu hofmistru královstvie Českého; pakli by JMtí pana Viléma z Pernšteina oc pán Buoh smrti neuchoval, ale kohož by JMt poručníkem na svém místě mocným udělal statku kněze biskupova JMtí vlastnieho aneb JMtí poručeného, že tomu má též povinno býti, jako svrchupsanému panu Vilémovi z Pernšteina oc. Pakli by pán Buoh i toho poručníka smrti neuchoval, kteréhož by pan Vilém z Pernšteina oc na místě svém udělal, tehda

tomu ten statek svrchupsaný všecek má postúpen býti vedle toho poručenství, které pan biskup JMti učiniti ráčil jest. Jakož pak list ten, kterýž mi JMt pan biskup učiniti na to ráčil, šire v sobě okazuje a zavírá, jak já se v tom statku zachovati mám.

Protož já svrchupsaný Mikuláš Lužický slibuji svú dobrou čistú křesťanskou věru sám za se i za budoucí své i za toho každého, ktož by po mně toho statku neb jiného mého v moc přišel, že svrchupsanému panu Vilémovi z Pernšteina JMti, jakožto mocnému poručníku od JMti pana biskupa učiněnému, i každému tomu, jakož se svrchu píše, hned po mé smrti má postúpeno býti a ničímž se nemá zastíráno býti.

A jestliže bych co na tom zavaditi chtěl aneb zavadil, to mocné býti nemá, než tak čistě a svobodně svrchupsanému panu Vilému poručníku mocnému od kněze biskupa JMti učiněnému má postúpeno býti od toho, komuž by se muoj statek dostal, tak jakož mi od JMti postúpeno jest i se všemi svrchky, jakož toho scedule [sic] jsou a zápis JMti také ukazuje. A ten zápis kněze biskupa JMti hned při zstupování zámku má zase vydán a vrácen býti svrchupsanému panu Vilémovi poručníku JMti, a více žádné moci ten zápis míti nemá.

Také jakož já svrchupsaný Mikuláš Lužický z Cecvic držím zámek od svrchupsaného pana biskupa JMti, jménem Ostroh s jeho příslušenstvíem v dluhu svém, totiž v pěti tisících zlatých uherských tak, kdyby JMt peníze mé položiti a dát ráčil, že sem JMti povinen zase téhož zámku postúpiti se všiem jeho příslušenstvíem i s těmi svrchky se všemi, kteréž mi JMt postúpil, že z té povinnosti JMt pan biskup mne jest ráčil propustiti, tu lásku a milost v tom mi čině, abych já odtud nebyl zplacován do své živnosti. Než po smrti mé, když by svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina JMt poručník mocný od kněze biskupa JMti učiněný aneb ten, koho by JMt po smrti své na místě svém mocným poručníkem učinil, položili čtyři tisíce zlatých uherských tomu, ktož by po smrti mé Mikuláše Lužického toho statku neb jiného mého v moc přišel, tehda ten hned povinen jest a bude zámku Ostroha s jeho příslušenstvíem i z svrchky postúpiti častopsanému panu Vilémovi z Pernšteina aneb tomu, kohož by JMt na místě svém poručníkem mocným učinil, ač by JMt pán Buoh smrti neuchoval. Také já svrchupsaný Mikuláš Lužický z těch zámkuov svrchupsaných nemám žádné války počínati v zemi ani ven z země, ani komu jinému toho dopúštěti bez vědomí a vuole častopsaného pana Viléma z Pernšteina aneb toho, kohož by JMt na místě svém učinil po smrti své mocným poručníkem. A já Mikuláš Lužický již častopsaný slibuji svú dobrou křesťanskou věru, že tyto všecky věci, kteréž se v tomto listu zapisují, což se Kunovic i Ostroha dotýče, i jiného, mají tak v celosti zachovány a zdržány býti za mé živnosti, i po smrti mé od těch, ktož by po mé smrti v statek se muoj uvázali, beze všech zmatkuov, forteluov i vše-lijaké nesnáze.

Tomu na svědomí pečet svú k tomuto listu přivěsil sem. A připrosil sem urozených pánuov pana Zigmunda z Dúbravice na Osovém, pana Jana z Žerotína na Fulnece, statečného rytíře pana Jakuba z Šárova na Krumsíně, najvyššieho hofrychtéře markrabstvie Moravského, a slovutných panoší Bohuslava z Kokor a na Tršicích, Jana Kropáce z Nevědomí a Jana z Zástřízl a z Nemotic, že jsú své pečeti vedle mé na svědomí k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Vyškově v pondělí před svatým Martinem léta od narozenie Syna božího tisícího čtyrstého levadesátého.

*) Začátek listiny až dotud opsán z listů vytržených z kodexu Pernšteinského v museu království Českého, kteréž listy, počtem 25, nalézají se v museu Františkově v Brně.

441.

XXVIII.) List krále Vladislava na Kunětickú Horu, jímž potvrzuje zápisuov prvních, a k tomu dává spravedlnost svú, ač by která na JMt přišla, panu Vilémovi z Pernšteina.

V Prešpurce 1490, 13. list. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 26.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, má a drží hrad Kunětickú Horu s jeho příslušnostmi v některých jistých zápisích předkuov našich králuov Českých a v zápisích našich i také v zápisiech osviečeného Jindřicha vývodu Minstrberského, hrabie Kladského, kniežete a ujce našeho věrného milého, k kterýmž est již psaný Vilém s dobrými vuolemi řádně přišel; při kterémžto držení jmenovaného Viléma a dědice jeho zuostavujem a jim toho mocí královskú tiemto listem potvrjujem, tak aby oni ten zámek Kunětickú Horu se všemi jeho příslušnostmi vedle znění zápisuov, kteréž na to mají, měli, drželi a jeho požívali bez našich, budúciech našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky.

Tuto milost zvláštní již psanému Vilémovi a jeho dědicóm při tom činíme a tiemto listem z milosti naše královské pro věrné služby téhož Viléma dáváme: estliže by v předešlých časiach pro některé nálezy a pokuty, kteréž sú se námi pány v sídu zemskeho královstvie Českého staly, aneb kterým koli jiným spusobem které právo na nás jakožto na krále Českého k tomu zámku Kunětické Hoře a k jeho příslušnostem a zvláště k rybníku Bohdaneckému přišlo a připadlo, to všecko právo naše témuz Vilémovi a jeho dědicóm dali sme mocně, nic sobě ani budúciem našim králóm Českým na témž hradě s jeho příslušnostmi více nepozuostavujíce, než toliko samu výplatu vedle znění zápisóv. A k tomuto povolenie naše královské také dáváme, aby již psaný Vilém všecka zboží, kteráž od již psaného hradu Kuněticke Hory zastavena a zapsána sú, vyplatiti mohl vedle znění těch zápisuov, v kterýchž zapsána sú, beze vsie odpornosti držitelóv těch zboží. A k tomu ještě nad to milost témuz Vilémovi a dědicóm jeho učinili sme a tiemto listem činíme a dáváme tako-

vúto, že my ani budoucí naši králové Čeští nemáme žádnému žádných životuov zapsati ani dávati na těch zboží, kteréž k již psanému hradu příslušejí a kteráž vyplacena jsou aneb býti mohou od téhož Viléma aneb od dědicuov jeho, a to dotuč dokuž již psaný Vilém a dědicové jeho svrchupsaného hradu Kunětické Hory s jeho příslušnostmi v držení budou. Tomu na svědomie pečet naši královsckú kázali sm přivésti k tomuto listu. Jenž jest dán v Prešpurce v sobotu den svatého Brikl léta boozieho tisícieho CCCC^oLXXXX. oc království našich Uherského prvnieh a Českého dvadcatého léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg
regni Boemie cancellarii.

Výtah tištěn AČ. VI. 524 č. 2³³.

442.

(c. III.) List krále Vladislava, [kterýmž] potvrzuje listuov na Hranice, na markrabín plat v Tišnově a na opravu kláštera Tišnovského pánóm z Pernšteina.

V Prešpurce 1490, 14. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 158 b; cod. Pernst. mus. česk č. 94; arch. měst. Brn. f. 53 b—54.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že přistúpil jest před n urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr královstvie Českého, věrný milý, a ukázal jest nám rádné vidimus tří listuov najjasnějšíeho pána Mathiáš Uherského a Českého krále, předka našeho slavné paměti, — prvnie, kterýmž jest j psaný král pro věrné služby téhož Viléma ráčil dáti a zapsati životy všech synuov již psaného Viléma, kteréž jmá neb v časích budoucích jmíti bude, i také živu urozeného Vratislava z Pernšteina, najvyššieho komorníka cudy Bruěnské a brata vlastnieho téhož Viléma, na městě Hranicích též zapsati jest ráčil; — druhý, kterýmž tyž král Matiáš z milosti své přidává opravu kláštera Tišnovského všem synóm již psaného Viléma, kteréž jmá neb jmíti bude; — a třetie, kterým svrchupsaný král Matiáš na tom platu kláštera Tišnovského, to jest na čtyrech a na šedesáti hřivnáčk grošuov českých, kterýž již psaný Vilém do živnosti své zapsaný jmá, život již psanému Vratislavovi a synóm téhož Viléma, kteréž jmá neb jmíti bude, přidává a zapisuje, jakož pak to ti listové jmenovaného krále šíře a otevřenějie v sobě ukazují. A při tom prosil jest nás již psaný Vilém, abychom jemu a dědicóm jeho a svrchupsanému Vratislavovi těch listuov svrchudotčených jmenovaného krále Matiáše potvrditi a při nich je zústaviti ráčili.

Kterýmžto prosbám pro pilných a snažných služeb již psaného Viléma hotovost k tomu jsúce milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem, mocí královsckú a jakožto markrabie Moravský listuov svrchupsaných ve všech artikulech, člancích a klausulech, jakoby tuto slovo od slova vepsáni a položeni byli, jim potvrdili jsme a tímto listem potvrzujem, a to při tom při všem, což jim již psaný král Mathiáš těmi

dává a zapisuje, zůstavujem milostivě, tak aby oni vedle znění těch zápisuov, tuov jim na jmenovaném městě Hranicích i také na opravě a platu kláštera ovského od jmenovaného krále daných užívali a užívati mohli, beze všie a bu- ch našich králuov Českých i jiných všech lidí všeliké překážky. Tomu na svě- ie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Prešpurce děli po svatém Martině léta božieho tisícého čtyřistého devadesátého, královstvie ch Uherského oc v prvniem létě a Českého ve dvanáctém létě.

Ad relacionem domini Johannis de Sseluberk,
regni Boemie cancellarii oc.

Výtah tištěn Palackým AC. VI. 524 č. 234.

443.

Svědomy knížetem Jindř. Minstrberským dané, že Kryštof Návoj z Starchovic, hejtman ticko-Horský, vyplatil 2 vesnice od Jindř. z Jezera z rozkázání pána svého. V Prostě- 1490, 16. list. AC. IV. 193.

444.

ceda druhá A. I.) List krále Vladislava, jímž potvrzuje listy a svobody předkuov svých, ž byli dáni p. Ctiborovi Thovačovskému i dědicóm jeho, aby hrad Thovačov i se všiem em k tomu hradu příslušejciem, nynějšiem i potomniem, ač by které k tomu přikúpeno a sám také listem tímto takověž povolení dává, aby ta zboží mohli dáti, prodati, poru- čiti a s tím učiniti, jak by se jim zdálo, za zdravého života i na smrtné posteli.

Prešpurce 1490, 17. listop. — *Codex Pernst. Frant. mus. Brn. f. 469; arch. měst. Brn. f. 157 b—158.*

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že předstúpil jest před nás ený Ctibor z Cimbürgka a s Thovačova, hajtman margrabstvie našeho Morav- o, věrný náš milý, a přivedl jest nám ku paměti, že jsme jemu a dědicuom jeho kterých předešlých časích listu od krále Jiřího předka našeho slavné paměti ho, co se zámku a města Thovačova s jich příslušnostmi dotýče, potvrditi ráčili, ŷchžto listuov najjasnější knieže pan Matiáš Uherský, Český král, předek náš é paměti, též potvrditi jest ráčil, i týmž listem naším že jsme jemu a dědicuom, icím pánuom Thovačovským, tu milost učinili, aby oni mohli zboží svá k témuž ku příslušející společně neb rozdílne dáti, odkázati anebo poručiti listem svým, rukú psaným, anebo listem s sedmi pečetmi na svědomí, jakož pak týž list nás na to daný ty všieky věci v sobě šíře a světleji zavírá a drží. A při tom zpravil nás již psaný Ctibor, že jest některá zboží k jmenovanému zámku Tovačovu ípil a znova připojil, i že ještě k témuž zámku přikúpiti a připojiti některá í úmysl jmá, proše nás, abychom jemu a dědicuom jeho k tomu povolení naše ráčili, aby oni ta všiecka zboží, keráž jest již psaný Ctibor přikúpil a k jmeno-

vanému zámku Tovačovu připojil aneb keráž by ještě on Ctibor aneb dědicové jeho k témuž zámku prikúpili a připojili, mohli dáti, odkázati též jako svá jiná zboží k témuž hradu příslušející. K kteréžto prosbě pro pilné a ustavičné služby již psaného Ctibora jsúce milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a mocí královskou a jakožto margrabie Moravský svolili jsme a tímto listem svolujem, povolení naše královské již psanému Ctiborovi a dědicuom jeho k tomu dávající, aby oni ta všecka zboží, keráž sú k již psanému zámku prikúpili anebo kerá by ještě přivesti a obsáhnúti spravedlivě k témuž zámku mohli, dáti, odkázati aneb poručiti mohli společně nebo rozdílně za zdravého života nebo na smrtešné posteli, komuž by se jím a kterým osobám kolivěk zdálo a líbilo, a to bez naší, budúcích našich královských a margrabí Moravských i všech jiných lidí všeliaké překážky. Keréžto dán odkázání neb poručení svrchu dotčených zboží chcme aby tolikéž moci a pevností jmělo, jako by dskami zemskýmí jmenovaného margrabstvie Moravského zapsáno a utvrzeno bylo. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali jsme přivesti k tomuto listu. Dán v Prešpurce v středu*) po sv. Martině léta oc M^oCCCC^oLXXX^o královstvie našich Uherského oc v prvniem a Českého ve dvacátém létě.

Výtah tištěn AČ. VI. 524 č. 236. — *) V Codexu Pernšteinském chovaném v archivu města Brna st. „v sobotu“ na místě „v středu“.

445.

Na sjezdu v Brně držaném l. 1490 fer. VI. post Andreae (3. prosince) učiněn nálezení mezi Vilémem z Pernšteina a rukojměmi po Heraltovi z Kunstatu v příčině dluhu. Brněnec L. Cit. V. 228.

446.

Boček Kuna z Kunstatu a na Búzově dává Vilémovi z Pernšteina náhradu za zátopu, kterou rybník Kronvířský nad jezerem Kobylským způsobuje.

1490, 5. pros. — *Orig. perg. v arch. zem. v Brně, art. Hodonín-Pavlovice č. 42; Cod. Pernst. mus. Česk. č. 116.*

Já Boček Kuna z Kunstatu a na Búzově i s erby svými a budúcími potomky . . . jakož jsem s povolením urozeného pána pana Viléma z Pernšteina a Helfenšteině, nejvyššího hofmistra království Českého, rybníkem svým Kronvířem kruntý jeho nad jezerem Kobylským zatopil, kdežto já předepsaný Boček Kuna ty kruntý rybníkem mým svrchudotčeným zatopené svým vlastním dědictvím oddal jsem, tak že jest svrchupsaný pan Vilém to mé oddání za dosti ode mne přijal, jakož pak to oddání v sobě samo vymezeno jest. Protož já svrchupsaný Boček Kuna i s erby svými a budúcími potomky slibujem tímto listem víc se na ty dědiny za tu zátopu oddané nenavracovati, ani táhnúti nemáme [sic], než toho svrchupsaný pan Vilém i jeho erbové a budúci páni Krumlovští jakožto svého vlastního dědictví

požívati mají na časy budoucí, bez všelikteraké přiekazy mé i mých erbuov a budoucích potomkuov. A také jestliže by jezero Kobylské z daru pána Buoha všemohúcího vođu dostatečně jmělo a na grunty mé pod týž rybník Kronvíř topilo až k samé hrázi i na hráz téhož svrchupsaného rybníka Kronvíře, proti tomu já svrchupsaný Boček Kuna i erbové moji a budoucí býti nemám ani toho brániti mám na časy budoucí, než svrchupsanému panu Vilémovi, erbóm jeho i budoucím pánóm Krumlovským, i tomu každému, ač by kdy kto toho svrchupsaného jezera Kobylského v držení byl, přátí toho máme, tak jakož se svrchu píše.

Tomu na svědomí a lepší jistotu já svrchupsaný Boček Kuna svú vlastní pečet sem přivěsil k tomuto listu. A připrosil jsem urozených pánuov pana Ctibora z Cimburka a z Tovačova, hajtmána markrabství Moravského, pana Vratislava z Pernšteina, nejvyššího komorníka desk a súdu práva zemského u Brně, pana Jana Kuny z Kunštátu a na Hodoníně, pana Oldřicha z Bozkovic a na Trnávce, pana Jana staršího z Lompnice a pana Zigmunda z Dúbravice a z Osového, že jsú své pečeti vedle mé na svědomí k tomuto listu přivěsili, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest psán a dán v Brně o sněmu v neděli před svatým Mikulášem léta od narození Syna božího tisícího čtyřstého devadesátého.

Výtah tištěn AČ. VI. 525 č. 237.

447.

(b. II.) List krále Vladislava na papíře, jímž dává moc panu Vilémovi z Pernšteina, aby mohl zboží od Třebíče zástavné vyplacovati.

V Trnavě 1490, 15. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 391 b; arch. měst. Brn. f. 129; vytrž. listy z kod. mus. česk. č. 132.

My Vladislav . . . urozeným, statečným, slovutným pánóm, rytieřstvu i všem, kteříž by která zboží od kláštera Třebického v které zástavě drželi, věrným našim milým, vzkazujem milost královskú a všecko dobré. Věrní milí! Na vědomí vám dáváme, že my klášter Třebíč se všim zbožím a příslušenstvím jeho zapsali a zastavili jsme urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, při tom jemu poručivše, aby on všecka zboží a vsi, kteráž by od téhož kláštera komu jinému zapsána a zastavena byla, od každého vedle znění jeho zápisu vyplatiti a k tomu klášteru zase obrátiti mohl. Protož žádáme na vás všech i ua každém zvlášť, kteříž byšte od jmenovaného Viléma jsúce napomenuti, vedle zápisuov svých na kterákolivěk zboží již psaného kláštera sumu svú přijmúce jemu jich postupovali a jeho jich zmocnili. Pakli byšte s ním oč uhoditi a srovnati nemohli, tehdy abyšte stáli před urozeným Ctiborem z Cimburka a s Thovačova, hajtmanem markrabství Moravského, věrným našim milým, neb jsme my jemu tu věc poručili, jestliže by s kým o takové věci již psaný Vilém uhoditi nemohl, aby on jmenovaný Ctibor to mezi nimi rozeznal. I věduce v tom

vuoli a rozkázání naše, zachovejte se v tom tak vedle psaní našeho, neb jest to konečná vuole naše. Dán v Trnavě v středu po s. Lucii léta božího M^oCCCC^oLXXXX^o království našich Uherského prvního a Českého dvacátého.

Výtah tištěn AČ. VI. 525 č. 238.

448.

Smlouva mezi Vilémem z Pernšteina a Půtou z Lichtnburka o směnu, kterouž byli učinili, totiž že Vilém dal zámek a město Jemnici Půtovi za zámek jeho Sádek. Dat. na Krumlově v pondělí po vánocích (27. pros.) 1490. AČ. VI. 525 č. 239. Vklad na hrad Sádek Vilémovi z Pernšteina od Půty z Lichtnburka zapsán do desk Brněnských č. 12 fol. 14 dne 22. března 1492.

449.

(CCXXII) Vklad ve dsky zboží Evanovského [Janovi Filipcovi biskupu Varadínskému od Jana z Švamberka, mistra převorství Strakonického].

1490. — Vytržené listy z kodezu Pernst. v Mus. Frant. v Brně.

Jan z Švamberka a na Strakonicech, mistr převorství v Čechách a v Moravě, v Slezí, v Polšče, v Rakúsiech, v Štyršče, v Korytanech, v Karnoli, a kněz Mikuláš toho času převor na Strakonicech i vešken konvent domu Strakonického zákona svatého Jana Jerosolimitánského, mocí svú a bratřích [sic] svých, a majíce povolení od najjasnějších knížat a pánuov pana Matyáše Uherského, Českého krále oc, knížete Rakúského a margrabí Moravského oc, a pana Vladislava krále Českého a margrabí Moravského oc, hrad pustý řečený Orlovice, městečko Evanovice s dvorem, a vsi dole psané: ves Orlovice, ves Hoščice, ves Markovice s dvorem, s rolí oraní i neoraní i s poplužími, s horami, s lesy, s háji, s dolinami, lukami, pastvami i puščinami, s platy, s činžemi, s poplatky, rybníky, s mlýny, řekami, potoky, desátkami platnými, s kostelními poddacími, s šenkem, s robotami, mezemi a hranicemi, s plným právem a panstvím, tak jakož to zboží Orlovské a Ejvanovské a ty vsi dotčene od staradávna záleží a vymezeny jsú a k nám a zákonu našemu příslušely a požívali jsme, ovšem tu sobě nic nevymieňující kterého panství a dědicství nám ani našemu zákonu ani budoucím potomním náměstkóm našim, duostojnému v Boze otci panu Janovi biskupu Varadínskému a správci kostela Olomúckého a jeho erbóm zemského a světského řádu vkládáme a vpisujeme ve dsky ku pravému jich dědičnému držení a dědicství. Léta Božieho tisícího čtyřstého devadesátého vepsán jest tento vpis ve dsky práva Olomúckého v první knihy pana Jana Heralta z Kunštatu a s Plumlova.

450.

Smlouva, kterouž zavazuje se Jan Mayer, mistr židovský království Českého a markrabství Moravského, na místě všech židův markrabství Moravského platiti Vilémovi z Pernšteina nejvyššímu hofmistru 50 fl. ročně až do jeho smrti; začež je jmenovaný pán v potřebách jejich má přichrániti.

B. m. (1490?) — Cod. Pernstein. arch. města Brna fol. 30.

Jan Mayer žid, mistr židovský království Českého a markrabství Moravského, známo činím tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že sem k potřebě a k žádosti všech židuov markrabství Moravského učinil smlúvu mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfenštejně nejvyšším hofinistrem království Českého JMti, a těmi židy všemi obývajícími v markrabství Moravském, tak že ti židé nynější i budoucí potomní mají býti a jsou [povinni] do živnosti pana Viléma svrchupsaného JMti platiti padesáte zlatých uherských, a to hned počnúc od vaanoc najprv příštích po datum listu tohoto, a tak každý rok až do živnosti JMti platiti a vydávati jmáme. A nadepsaný pán Vilém JMt, když by se ti židé k JMti utekli, což by koli nebylo proti pánu Bohu a zemi, jich radú svou neopúštěti a jim co dobrého učiniti [aby] ráčil. Jaa svrchupsaný Mayer jakožto smlúvce všich židuov obývajících v markrabství Moravském, a rukojmie podepsaní slibujeme všickni jednotajně na místě všech židuov obývajících v zemi Moravské, kdežkoli jsou neb budou, že se tomu všemu dosti státi má od nás všech svrchupsanému pánu JMti tak a na ten čas, jakož se svrchu píše.

Pakli bychom toho neučinili a summy tej L fl. svrchupsaných kterýkoli rok při času v moc nedali a úplně nezaplatili, pánu JMti dáváme tímto listem plnú moc i právo my podepsaní židé sami od sebe i od svých erbuov i budoucích židuov, že nás i erby naše bude moci stavovati i svú mocí k tomu připravovati, abychom JMti dosti činili do živnosti JMti, tak jakož jsme se sami dobrovolně a [z] zvláštne příchylnosti k JMti v to podali.

Tomu na svědomí a lepší jistotu jaa nadepsaný Mayer mistr židovský, i my podepsaní židee všickni rukojmie, svými vlastními rukami toho všeho na zdržení sme se podepsali, že tomu všemu dosti činiti jmáme, což se v tomto listu píše. Item, tito jsou za to rukojmové: item mistr Mayer, Myšl z Evančic, Januš z Evančic, David z Evančic, Kaffman z Pohořelic, Judlman z Pohořelic, Izaak z Strážnice, starý Izaak z Strážnice, Mertl z Evančic, Januš z Pohořelic, Michal Hesl z Evančic.

451.

(CLXXXIII) Cedula rukú knéze Jindřichovú napsaná o dluhy Konětickohorské.

(1490) — Cod. Pernst. arch. musea kr. Č.

Zástava Konětické Hory.

Item Kaffunk držie Rokytno s jinými vesnicami v V^c ₰ groších.

It. Mikuláš, Otcuv bratr, držie Kunětice s jinými vesnicemi v I^M ₰ grošíc h a v LXXXII ₰ g.

It. týž Mikuláš držie Dolany s jinými vesnicemi v VI^G ₰ g.

It. Karpas z Chrudimě držie Čankovice a Zminný v Vj^C ₰ grošíc h.

It. Bezchleba z Chrudimě držie Hostovice a něco v Komárově v Ij^C a v XXV ₰ g.

It. Mikulášovi Holohlavskému zastaveny Břehy s jinými vesnicemi v V^C a XXXVIII zlatých uherských.

It. Bezchleba z Chrudimě drží lidi v Komárově ve II^C zlatých uherských.

It. Karpas z Chrudimě drží platu v Kolodějích Větších s Horkú v Ij^C a ve II f. uherských.

It. Čertová z Hradce drží tři lúky ve stu zlatých.

It. dvuor Přelúčský zastaven v Ij^C ₰ g.

It. Žehušícký držie Živanice s tú se vši rychtú a Rosice se vši tú rychtú v XVIj^C ₰ g., pokadž naše pamět jest, proto se jistoty nevie, neb jest dckami zapsáno.

It. Bezchleba drží Dříteč ve III^C f.

It. drží Brikcí z Libanic Choteč v IIj^C ve XLII f.

It. Jan Anděl drží mlýn Sezemský v IIIj^C zlatých uherských.

It. Osice a rybáře na Blatnice zapsány Otcovi ve II^C f. uherských; má na tom životy.

It. Osice ves s dvorem poplužným držie Otcovy děti v VII^C f.; mají životy.

It. Anděl držie Sezemice s jinými vesnicemi v VI^C ₰ g.

It. Přelúčie držie Štěpán Anděl; na to jest zápis královský, Ij^M ₰ g. it. IIj.

It. IIj^C f. na Úřetické Lhotě.

It. v Svietkově Ij^C ₰ g. drží Liška.

It. I sto f. na Makošínách má zapsáno Mat. Brkov.

It. Liška držie v Svietkově dvuor v XLV ₰ gr.

It. na Bohdanči.

(CLXXXV) Cedule druhá o též dlhy rukú kancléře kněze Jindřichova psaná.

Item Anděl puojčil na Sezemice V^C ₰ XXV ₰ g. českých, a to jest jemu dckami zapsáno, když by strana straně dala puol léta napřed věděti při sv. Jiří nebo při sv. Havle.

It. týž Anděl puojčil jest na mlýn Sezemský II^CXXV ₰ g. českých, a to jest jemu zapsáno listem s rukojmiemi s takovou výmienkú, když by koli strana stran puol léta dala napřed věděti, tehdy muož vyplaceno býti.

It. Mikuláš, Otcuov bratr, puojčil jest na Kunětice, Brozany, Hradiště a jiné tisíc kop g. Také se má dáti půl léta napřed věděti, neb na to list má s rukojmiemi.

It. týž Mikuláš puojčil na jednu vésku na Polizy [Polisy] II^c zlatých.

It. Bezchleba z Chrudimě drží jednu ves Drietez [Dříteč], na kterouž jěl III^c f., ta se má na sv. Jíří vyplatiti.

It. Kafunk z Homole držíe Rokytno a některé jiné vsi, ty, když jemu tisícých a který den položeny budú, má jich hned postúpiti.

It. Jindřich z Jezera drží Čankovice a Bližňovice a Skalici ve XII^c f., to se u hned dáti má, jakož byl prátah kniežetem JMti vzat do sv. Kateřiny, a již jest zěti JMti pověděno, že v tento pátek chce vlehnúti, nebude-li jemu ta suma položena.

It. pan Zub, ten drží městečko Bohdaneč a některé vesnice ve XIII^c fl^g, již puol léta napřed věděti, že se jemu suma položiti má na sv. Jíří; a rozumie na něm, by jemu hned některý tento týden anebo kterýžkoli jiný [. . .], že u svú vezma, postúpil by hned toho.

Item Brikcí z Libanic, ten držíe jednu ves Choteč v II^c a v XLII f. Tomu má dáti puol léta napřed věděti.

It. pan Václav Žehušický, ten puojčil na Rosice blíž ke třem tisícóm zlatých, jest jemu dckami zapsáno, i nemuože se věděti, kdy by výplata příslušela, než si se ohledati při suchých dnech ve dckách.

It. Otec sám držíe také některé vesnice, jakožto Dolany, Rohoznice, Křičeň, to mám, v VI^c fl^g. Má se jemu k výplatě dáti puol léta napřed věděti.

It. Karpas z Chrudimě, ten držíe Lány ves s některými jinými vesnicemi; I^c f. Tomu se má dáti puol léta napřed věděti.

It. Hyndrák a Bezchleba držíe Hostovice a Komárov, o tom neviemy sumy, o kancléře nemajíce, neviemy se čím zpravití, kterýž listy všecky ty zástavní v registrech sepsány.

It. Jindřich Veliký Dlúhoveský drží Břehy a Lohynice. Také sumy neviemy, se šíře vyhledá v registrum.

It. pan Zahrádka držíe ves Bukovinu ve I^c f.

It. Pardubský Svietkov.

It. pan Liška držíe Blansko, i neviem kerak.

452.

XXXXVII) List ode pánuov Lichtenšteinaruov o roku svatby přidání panny Barbory, doery Pertolta z Lipého.

(Začátkem 1491.) — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

My Kristof z Lechtenšteina [sic] a s Nikolšpurku, a Wolfgank syn již psaného je Kristofuov z Lechtenšteina a s Nikolšpurku, známo činíme tímto listem obecně

přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú: Jakož se jest stala dokonalá a konečná smlúva, i tudiež také listy s rukojmiemi to šíře jest ujišćeno, z urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfnsteině, v ty časy maršálkem a nyní nejvyšším hofmistrem království Českého, což se panny Barbory, dcery páne Pertuolthovy z Lippého o dobré paměti dotýče, takže když by svrchupsané panně Barboře z Lippého bylo XVI let, že já Wolfgank svrchupsaný z Lechtenšteina mám ji pojíti v svatě manželstvie a sobě za manželku vzieti, jakož pak ta smlúva a listové na to učiněni to v sobě všecko šíře a světleji zavierají a ukazují; kterúžto smlúvu a listy my svrchupsaní Kristof a Wolfgank máme jedny a svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina druhé pod pečěti k tomu dobrých lidí na svědomí přitištěnými, i také pod pečěti s rukojmiemi visutými.

I prosili jsme my svrchupsaní Kristof a Wolfgank z Lechtenšteina svrchujmenovaného pana Viléma z Pernšteina o, aby tú svatbú ješće prodlil a ji odložil od tohoto masopustu nyní příšćieho do roka. Kdež k naší potřebě a k žádosti týž pan Vilém z Pernšteina o nám jest to učinil. I jestliže by pak nyní aneb potom v tom roce svrchupsaná panna Barbora měla těch XVI let, že my svrchupsaný Kristof a Wolfgank z Lechtenšteina nemáme sobě toho k žádné pomoci bráti, aniž tu má býti co k jaké škodě tej smlúvě a tím listem mezi nimi učiněným ani k jaké překážce; neb ač to prodlení svatby tej svrchupsanej pan Vilém z Pernšteina o nám k naší potřebě a žádosti učinil jest, proto my svrchupsaný Kristof a Wolfgank sľubujeme naší dobřú čistú věřú křesťanskú v tom ve všem tak se zachovati a tomu všemu dosti učiniti, což v tej smlúvě svrchupsanej a v těch listech s rukojmiemi se zaviera a ukazuje, bezě všech zmatkuov, forteluov i výmluv všelikterakých. Tomu na svědomí pečeti své k tomuto listu jsme přivěsili. Datum [sic]*).

*) Viz listiny tištěné výše str. 274 č. 312, str. 276 č. 316.

453.

(q. XVI) List zprávně na Veselčko od pana Ctibora panu Vilémovi z Pernšteina o.
Na Tovačově 1491, 6. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 147 b; měst. Brn. f. 85 b-86.

Já Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman markrabstvie Moravského, oznamuji . . . že z rady a naučení a rozkázanie panského statek sirotkuov někdy slovutného Ctibora z Lipoltic a z Veselčka pro sirotšie lepšíe, tak že k tomu statku mnoho sirotkuov jest bylo, a obklíčeno jich zbožie panstviem Helfnšteinským, aby jim radšie přibývalo na hotových penězích nežli na statku tak malém mohlo by prostrženo býti a menšie užitek přijíti, protož s radú týchž pánuov markrabstvie Moravského prodal sem jakožto hýtman markrabstvie Moravského a moci tohoto listu prodávám týchž sirotkuov jménem, Jana, Šťastného, Václava i jiných mladšieh s-

rotkuov, vsi dědičné Veselíčko s dvorem poplužním a ves Chylčie s lidmi platnými i neplatnými, s rolí ornú i neornú, s rybníky, s lesy, s háji, s horami, s lukami, s sady, s pastvami, s pastvištěmi, s vodami tekutými i netekutými i se všiem plným právem, panstviem a příslušenstviem, tak jakož ty vsi v svých mezech záležie a od staradávna vyměřeny jsú, s platy, s činžemi, nic ovšem tu nevymieňuje ani pozůstává, kromě toho platu, kterýž opatu a konventu kláštera Hradištského blíž Olomúce odtud vychází, ten k témuž klášteru odtud vychází a jmá podle staradávnieho práva, než se všiem jiným plným právem, panstviem a vlastenstviem ku pravému dědicství prodal sem urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého a jeho erbóm, a k věrné ruce jeho urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku desk a sůdu práva zemského u Brně, za VI^c f. dobrých uherských, kteréž sem již od nich hotové a zaplacené vzal.

Protož já nahore psaný Ctibor hýtman, první jistec a zprávce nahore i dole psaných věcí, a my Kristofor z Tvorkova, Jeronym z Lidérova a na Odrách, Beneš z Hustopeč a z Štramberka, Beneš Pražma z Bielkova, Kliment z Bránek, Jan Tucepský z Petrzwaldu, rukojmie a spravedliví spoluslibce s ním se panem Ctiborem a zaň všickni vespolek slibujem rukú společnie a nerozdílnú, naši dobrou, čistou věru beze všie zlé lsti jim kupitelóm našiem svrchupsaným to jisté zboží napředpsané s jeho se všiem příslušenstviem na prvniem sněmu panském . . . Pakli bychom toho neučinili, což se svrchu píše, a nedokonali na všem nebo na dílě, jehož Buož nedaj oc. Ležení obyčejné v městě Olomúci oc. V témž listu dobrá vuole se vypisuje. Jenž jest dán a psán na Thovačově na den svíček léta od narození Syna božieho tisícého čtyřistého devadesátého prvnieho počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 525 č. 240.

454.

Smlouva mezi knížetem Jindřichem starším Minstrberským a Vilémem z Pernšteina o Horu Kunětickou. Ve Žďáře 1491, 8. ledna. AČ. IV. 194 č. 21.

455.

Kníže Jindřich Minstrberský praví v listu, kterýž psal biskupu Varadínskému o majestátů a listů na horu Kunětickou, jež mu byl schovati dal, že o všecko právo a spravedlnost nahore Kunětické učinil smlouvu s Vilémem z Pernšteina. Ve Žďáře 1491, 8. ledna. AČ. IV. 196 č. 22.

456.

Jindřich kníže Minstrberský převádí všecko právo své ke vsi Libišanům na Viléma z Pernšteina. Ve Žďáře 1491, 8. ledna. AČ. IV. 197 č. 23.

(CLII) List od pana Albrechta Holešovského na dluh sedm set zlatých a dváadvaceti zlatých a osm groší českých panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Holešově 1491, 12. ledna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

Já Albrecht starší z Šternberga a s Lúkova i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu dolepaného, vyznávám . . . že sém dlužen pravého a spravedlivého dluhu mně vděk puojčeného sedm set zlatých a dvaadvaceti zlatých dobrých uherských váhy a mince spravedlivých a osm groší českých širokých urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyššiemu hofmistru království Českého, a jeho erbóm, a k věrné ruce jejich urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku desk a sídu práva zemského v Brně, i tomu každému, ktož by tento list měl s již psaného pana Viléma z Pernšteina, jeho erbuov aneb věrné ruky svrchupsaných dobrú vuolí; takovýmto obyčejem: že já svrchupsaný Albrecht mám a slibuji tyto úroky z té sumy svrchupsané mně puojčené vydávati a spravovati osobám dolepaným každý rok tak vedle zápisu jejich, a to od tohoto svatého Jiří najprv příštíeho do pěti let pořád zběhlých, poněvadž nemohl sém na těch kněžích a jiných, jimž takoví dluhové příslušejí, to zjednati sobě, aby ode mne listy s rukojmiemi byli přijali na ty dluhy. A to zejména těmto osobám do Olomúce:

Item najprve k svatému Michalu do konventu knězi převorovi jistiny jest sto zlatých a třidceti zlatých bez dvou zlatých, z toho sě úroku dává šest hřiven, a to rozdielně na svatý Jiří tři hřivny a na svatý Václav tři hřivny.

Item knězi Martinovi, oltárníkovi u svaté Alžběty v špitáli v Olomúci sto zlatých a osmdesáte zlatých, a z toho úroku dává sě o svatém Jiří puol pátý hřivny a o svatém Václavě tolikéž, ale za to sú rukojmie Prostějovští měšťané, ale pan Vilém z Pernšteina jest povinovat z toho je vyvaditi.

Item na rathúz do Olomúce jistiny jest čtyři sta zlatých a čtrnádcet zlatých uherských a osm groší širokých, z toho úroku na Lipníku jest zapsáno puol desátý hřivny a osm groší o svatém Jiří, a o svatém Václavě teež puol desátý hřivny a osm groší. A ti penězi svrchupsaní, jistina i úrok, sluší k kostelóm svatého Maurici v Olomúci a diel k kostelu Matky buoží na předhradí Olomúckém a diel k kostelu sv. Petra také na předhradí Olomúckém. Za kteréžto sumy sú prvé rukojmie již psaným kněžím a měšťanóm opatrní purgmistr, rada i všicka obec města Lipníka.

A v tom rukojemstvie mají státi za mne Albrechta svrchupsaného do těch pěti let; neb mi jest to učinil k prosbě a žádosti mé svrchupsaný Vilém z Pernšteina, aby ti měšťané Lipenští v tom rukojemství stáli za mne do těch pěti let. Kterúžto sumu svrchupsanú sedm set zlatých a dvaadvaceti zlatých a osm groší širokých já svrchupsaný Albrecht slibuji svú dobrú čistú věrú dáti a zaplatiti

svrchupsaným kněžím a měšťanóm do Olomúce od tohoto svatého Jiří najprv příštícho úplně přes pět let pořád zběhlých beze všech dalšíech odtahuov, a ty listy od nich na ty svrchupsané sumy vyvaditi a panu Vilémovi z Pernšteina svrchupsanému je vrátiti, a úroky ty také tak na ty listy spravovati, jakož se svrchu píše, beze všech zmatkuov.

Pakli bych já svrchupsaný Albrecht mohl prvé před tím časem, než by těch pět let přišlo, ty listy svrchupsané vyvaditi, tehda když bych ty listy vyvadil a panu Vilémovi z Pernšteina je vrátil, pan Vilém bude také mně tento list můj zase povinen vrátiti. Pakli bych prvé nemohl těch listuov vyvaditi, tehda konečně beze všech odtahuov na ten čas po vyjití těch pět let, jakož se svrchu píše, mám a slibuji ty listy již psané vyvaditi a panu Vilémovi z Pernšteina aneb erbóm jeho v moc jejich dáti a vrátiti.

A my purgmistr, konšelee i všecka obec města Holešova nynější i budúcie, rukojmie a spoluslibce s svrchupsaným panem Albrechtem, pánem naším milostivým, a za JMti i erby JMti, slibuju naši dobrou čistú věru, rukú společní a nerozdielnú to všecko, což se v tomto listu píše, svrchupsanému panu Vilémovi z Pernšteina, JMti erbóm i jejich věrné ruce svrchupsané, v celosti tak zdržeti a zaplatiti i úroky na ty časy, tak jakož se svrchu píše, spravovati beze všech zmatkuov, forteluov i nesnází všelijakých. Pakli bychom čeho toho neučinili, buď jistinu že bychom na ten čas nezaplatili aneb úrokuov kdy na časy svrchupsané, nespravili, tak jakož se svrchu píše, tehda my svrchupsaní rukojmie dáváme plnú moc a právo tímto listem věritelem naším svrchupsaným, aby mohli nás a statky naše stavovati v městech, v městecích, ve všech i na poli dotud, dokudž by se tomu dosti všemu nestalo, což se v tomto listu píše. A protiv tomu býti nemáme žádným obyčejem ani kterým právem duchovním ani světským, a v tom nemají nám ku pomoci býti žádní frejunkové ani jaká zřízení zemská, dokudž by se tomu všemu dosti nestalo, tak jakož se nahore píše. A jestliže by věritelee naši svrchupsaní jaké škody vziali pro nesplnění a nezdržení věci svrchupsaných, ješto by je mohli pokázati bez přísah a vérování, ty škody také máme a slibuju jim nahraditi a zaplatiti penězi hotovými.

Tomu na svědomí a na potvrzení my svrchupsaní jistec i rukojmie pěteti naše k tomuto listu sme přivésili. Jenž jest dán a psán na Holešově tu středu po svíčkách léta od narození Syna božího tisícého čtyřístého devadesátého prvního.

Vyřek úřad Palackým A.Č. VI 525 č. 20.

45a.

Jindřich starší kníže Muzakberský kníže Václav z Pernšteina z 300 7 gr. č. kteréz byl přijal na sumu 300 7 gr. č. splatnou na den sv. Jiří nejprve a příští datem na Klášter v úterý den Ochrány sv. Pavla 25. ledna 1491. Od Pavla staršího Česk. Vyřek úřad v A.Č. VI 525 č. 242.

(A. I.) List správní na Sádek od pana Puoty z Lichtnburka panu Vilémovi z Pernšteina
Na Jemnici 1491, 26. ledna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 417 b; arch. měst.*
Brn. f. 135 b—136.

Já Puotha z Lichtnburka a Biethova i s svými erby vyznávám . . . že jsem
udělal směnu a frajmark s urozeným pánem Vilémem z Pernšteina na Helfen-
šteině, nejvyšším hofmistrem království Českého, hradem svým Sádkiem na J[e]m-
nici město a na ves Radotice se vším jejich příslušenstvem, tak jakož jest to sár-
on držel urozený pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, [a jemu] i jeho erb-
se vším jeho příslušenstvem, což k tomu hradu Sádku od starodávna příslu-
s dvory, s rybníky, s lesy, s háji, s horami, s doly, s dolinami, s potoky, s řekami,
k němu dědicstvem příslušejícím, totiž Kojeticemi, Rokytankú Horní i Dolní i v Lov-
kovicích puol sedma lánů a čtvrt, což k tomu jest, s dvory jejich kmecími osedlými
i neosidlými i s měščišči, s lidmi tu na nich osedlými nynějšími i budícími i s roli-
oránými i neoránými, s hranicemi, s mezemi, se vši zvolí, což k těm všem a k těm
zboží svrchupsanému od starodávna přísluše, i se třimi mlýny blíž hradu příleží-
dávám se vším plným právem a panstvím, ničehož tu ani erbům svým ani b-
dúcím svým nevymieňuje, nepozůstává práva ani vlastenství nížádného; kterýž
hrad a zboží svrchupsaná mám a slibuji ve dcsky zemské na prvím sněmu panském
. . . A my Albrecht starší [z] Šternberka a na Holešově, Štěpán z Lomnice a na
Náměšti, Ludvík z Waytmille, Mikuláš Hafska [Hauska] z Zahrádek a Urbanče, a
s ním svrchupsaným Puothú a erby jeho, spolu s ním a zaň slibuju rukú spole-
a nerozdílnú to všecko, což se v tomto listu [píše], spravovati a osvobozovati a
čiščovati podle znění listu tohoto. Pakli bychom toho neučinil[i] ve všem ne-
v dīle, tehdy ihned oc. Ležení obyčejné v městě Brně oc. V témž listu dobrá vo-
se vypisuje oc. Datum na Jemnici oc tu středu po sv. Pavlu na vieru Obrá-
léta oc I^mCCCC^oLXXXI^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 525 č. 243.

(XX.) Dobrá vuole na listy Kunětickohorské od kněze Jindřicha panu Vilémovi z Pernšteina.
Na Kladště 1491, 31. ledna. — *Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Čes. fol. 17 b.*

My Jindřich starší, buoží milostí knieže Minsterberské a hrabie Kladský, pán
z Kunstatu a z Poděbrad oc, vyznáváme . . . že jakož máme listy a zápisy s maje-
státy na zámek Huoru Kunětickú a na ta zboží od najjasnějších kniežat a pánnov,
nejprve od pana Zigmunda krále Českého slavné paměti JMti, kterýmžto jest za-
psati ráčil někdy urozeným panu Alšovi z Šternberka Holickému a Puothovi z Ča-

ic jmenovitú summu na klášteře Opatovském, jakož pak ten list v sobě to je, a druhý list opata a konventu téhož klášteřa, kterýmžto se zavazuje již m osobám i jich budúciem vydávati každý rok tu sumu, jakož to list také ten ě ukazuje.

It. list zapsaný téhož krále Zigmunda JMti, kterýmžto někdy Divišovi Boř- z Miletínka a dědicóm jeho zapsati jest ráčil hrad Kuněticský Huoru s mě- m Bohdancem a s vesnicemi jinými, i s vesnicemi také klášteřa Opatovského, ni jich již psaných hradu, městečka i vsi příslušnostmi, v sumě také jmenovité, také ten zápis v sobě to ukazuje.

It. opět list zápisný téhož krále Zigmunda JMti, kterýmžto někdy Havlovi venice zapsati jest ráčil vsi klášteřa Opatovského zejména a v sumě jmenovité, ten list to v sobě ukazuje.

It. list krále Václava, jímž zapisuje panu Puothovi sumu na klášteře Opatovském.

It. list od krále Jiříeho slavné paměti, kterýmžto JMt dáti jest povolení své někdy Soběslavovi z Miletínka, co se dotýče opravy hradu Kuněticské Huory.

It. list téhož krále Jiříeho JMti, kterýmž ráčil jest těch všech listuov svrchu- ch potvrditi a právo své všecko JMt na nás, svrchupsaného Jindřicha a na e naše přiněsti [sic]; a k tomu JMt nám ráčil zapsati městečko Sezemice s ves- i od Huory i s jinými toho klášteřa Sezemic příslušnostmi, a s vesnicemi klá- Opatovského, jakož ten list sám v sobě to ukazuje. A při tom ráčil jest týž Jiří JMt tu milost nám tím listem učiniti, abychom my ani bratříe naši a zboží nebyli splacováni od žádného do nás všech životuov bez naše vůle.

It. opět list téhož krále Jiříeho, kterýmžto JMt nám, našiem dědicóm i bu- ráčil jest připsati a k sumám prvním přiraziti sumu jmenovitú na již psaném Huore Kuněticské a na zboží klášteřa Opatovského i na jich všech zbožích.

It. list téhož krále Jiříeho, kterýmžto JMt zapsati a zastaviti jest ráčil někdy arthovi Gamarethovi z Žirovnice a dědicóm jeho zboží klášteřa Opatovského, městečko Přelčici a vsi některé, kteréž se v tom listu zejména jmenují, a to ě jmenovité.

It. listy dva téhož krále Jiříeho JMti, kteříž svědčie panu Samuelovi.

It. opět list téhož krále Jiříeho JMti, svědčící na zástavu vsi klášteřa vského.

Jakož pak ti listové a zápisové svrchupsaní i s listy dobrých vůlí na to ými ty věci šleře a světleji v sobě držíe a zavazují [sic], kteřížto všickni li- a zápisové svrchujmenovaní na nás Jindřicha svrchupsaného a naše dědice př- i, když jsme se dělili s bratřími, s pma i se všiem zbožiem svrchupsaným př- i jsú.

It. list najjasnějšího kraležete a pána pana Vladislava Uherského a Českého- ále a markrabie Moravského, Lucemburského a Slezského kraležete oc. pána

12

prošení, dali sme své vlastnie pečeti k tomuto listu dobrovolně s naším jistým vědomím sobě bez škody přivěsiti.

Jenž jest dán na Kladště v pondělí před hodem Matky božie Hromnic léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnioho.

Výtah tištěn AČ. VI. 526 č. 244.

461.

Tobiáš z Hory Obřanské, nejvyšší písař zemský markrabství Moravského, kvituje Viléma z Pernšteina z jistých dodavkův na dluhy, za kteréž rukojmí byl za Jana Heralta z Kunštátu (Kunšovi Naxerovi za 700 zl., Fridrichovi Štosovi za 700 zl., do Vídně za 70 a 80 zl. uh.), sumou 80 zl. Datum na Tovačově fer. II ante festum Purificationis Mariae virginis (14. ledna) 1491. Cod. Pernst. mus. král. Česk. Výtah tištěn v AČ. VI. 526 č. 245.

462.

Vilém z Pernšteina prodává dvůr U Volší Thomanovi za jistou sumu a činži roční tří kop. Datum na Krumlově v sobotu den sv. Háty (5. února) 1491. Opis v zem. arch. markr. Mor. sub Olší.

463.

Jindřich starší kníže Minstrberský prodal dědictví své v Pěčici Vilémovi z Pernšteina za 100 š gr. č. Dat. v pátek o suchých dnech postních (25. ún.) 1491. Emler Rel. tab. t. II. 445.

464.

Jindřich kníže Minstrberský přenesl všecko právo své, kteréž měl k zboží Jestboříckému, na Viléma z Pernšteina. S. l. 1491, v sobotu po sv. Matěji (26. února). AČ. V. 539 č. 24. — Týž kníže přenesl všecko právo své k výplatám a k dědinám od Kunětické hory, jmenovitě k městečku Sezemicům a 3 vsem, na Viléma z Pernšteina. Dat. ut supra. AČ. V. 540 č. 25. — Týž kníže postupuje právo své k výplatám a k dědinám od Kunětické hory, jmenovitě k Rosicům a 8 jiným vsem, Vilémovi z Pernšteina. Datum ut supra. Emler Rel. tab. ter. tom. II. 429.

465.

Vladislav král dává Janovi Meziříckému z Lomnice opravu probošství Měřínského.

V Košicích 1491, 3. března. — Cod. Perns. arch. měst. Brn. f. 285.

My Vladislav . . . že znamenavše i v skutku shledavše mnoho pilných a hotových služeb ustavičnost, kteréž jest nám urozený Jan Meziřícký z Lomnice, nejvyšší komorník soudu a práva v Olomúci věrnej náš milaj, činil, až dosavad činiti nepřestává, i chtěje jemu takové a nám vděčné činěné služby milostí naší nahrazditi, dali sme jemu a dědicóm jeho a tímto listem jakožto král Český a markrabě Moravský mocně dáváme opravu probošství a zboží Měřínského se vším příslušenstvím, tak aby již psaný Jan a dědicové jeho to probošství a . . . ení měli a je

spravovali v jich potřebách proti každému, tak jako rádnému správci přísluší, i také aby na tom zboží vrchní pauství měli, a to bez naší, budoucích našich králův Českých a margkrabí Moravských i všech jiných lidí všelijaké překážky.

Toto znamenitě vymieňující, že jmenovaný Jan a dědicové jeho všecken plat peněžity mají k klášteru Třebíckému vydávati bez zadržování. Než oni proto té opravy jmenovaného zboží tak užívati mají, jako sou předkové jich od starodávna i oni také užívali beze vsí překážky. A jestliže by který nedostatek svrchu dotčené opravy již psaný Jan a dědicové jeho měli, to my jim všecko z milosti naší královské tímto listem mocně nahrazdujem a upevňujem. A také jmenovaný Jan s svými dědici nemají žádnými vinami téhož proboštství a lidí z toho zboží obtížovati nyní i v časích potomních, než tolko ty viny bráti moci budou, kteréž by konšely městečka Měřina podle práva za spravedlivé usúzeny byly, a i ty proto z milosti bráti mají. Prikazující hajtmanu i jiným ouředníkóm margkrabství našeho Moravského věrným našim milým nynějším i budoucím, aby jmenovanému Janovi a jeho dědicóm [v] svrchu dotčené opravě nepřekázeli ani překázeti dopouštěli, ale je při tomto dáni našem zachovali beze vsí překážky. A kdož by tento list měl s již psaného Jana nebo dědicův jeho dobrou vůlí a svobodnou, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečef naši královskou kázali sme přivésiti k tomuto listu. Dán v Košicích ve štvrtek po neděli postní Reminescere, léta Božího tisícího čtyrstého devadesátého prvního, království našich Uherského oc v prvním létě a Českého ve XXtém.

466.

Jiřík Miloš z Hostovic prodal dědictví své v Hostovicích Vilémovi z Pernšteina za 15 kop gr. č. 1491, 7. března. — *DZ. větší VI. fol. A. 24.*

Jiřík Miloš z Hostovic přiznává, že dědictví své v Hostovicích, jeden lán dědiny i s rybníkem řečený[m] Zástava, kterýž lán s rybníčkem držel Jiřík Habrovec, item kus dědiny v Radíši i s lesem, což tu měl, i se vsí zvolí k tomu příslušející, všecko což tu měl, tak jakož smlúvy dekami památnými zapsané plněji svědčí, žádného práva sobě tu dále nepozuostavuje, prodal Vilémovi z Pernšteina nejvyššímu hofmistru království Českého a jeho dědicům za patnácte kop gr. č. úplně zaplacených, a jemu toho dědictví dědicky postoupil. Spravití má on prodávající toliko před každým člověkem právem zemským oc, jakož forma. Stalo se v pondělí před svatým Řehořem v týchž dekách [Viktorinových] A prvním.

467.

Hynek z Sudoměře a z Hostovic prodal dědictví své: louky u Hostovic, v Radíši les, item kus dědiny od podacího Hostovského, item sedliště pusté v Motošíně, Vilémovi z Pernšteina nejvyššímu hofmistru království Českého, za 20 kop gr. č. V pondělí před sv. Řehořem (7. března) l. 1491. *DZ. VI. A. 24 (Viktorinovy).*

468.

Jakub z Šárova a na Krumsíně, nejvyšší hofrychtěl markrabství Moravského, prodal dědictví své vlastní Šešulku, Slúp a tři člověky ve vsi Vavřinci paní Johance z Kravař a k věrným její rukám paní Lidmile z Kunštátu dceři její a Vratislavovi z Pernšteina za 200 fl. zl. bez třinácti zl. uh. Dat. na Krumsíně v pondělí po Oculi (7. března) 1491. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 231; arch. měst. Brn. 109 b. Výtah tištěn AC. VI. 526 č. 246.

469.

(p. XV) List zprávní na Bymov od pana Ctibora z Cimburka panu Vilémovi z Pernšteina *oc.* Na Tovačově 1491, 12. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 146; arch. měst. Brn. f. 86.

Já Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman markrabství Moravského, oznamuji . . . že z rady a naučení i rozkázání panského statek sirotčí někdy slovnutného panoše Václava Sulovského z Třebule pro dluhy, kteříž jsou po něm na těch sirotcích zůstali, aby z toho placeni byli, a což by mimo ty dluhy zůstalo, to na sirotčí dobré těch sirotkuov, aby jim radšie přibývalo statku nežli ubývalo, obráceno bylo, prodal sem jakožto hajtman markrabství Moravského a mocí listu tohoto prodávám, totijž tvrz Bymov se vším týmž jménem jmenovanému s lidmi platnými i neplatnými, s dvorem, s rolí ornú i neornú, s činžemi, s platy, s lesem, s lukami, s pastvami, s pastvištiemi, s vodami tekutými i netekutými, s rybníky, s rybníštiemi, s mlýnem a s pustinami i se vším plným právem, panstvíem a příslušenstvíem, tak jakož ta ves a tvrz od staradávna v svých mezích záležie a jest vyměřena, nic ovšem nevymieňuje ani pozůstavuje, než to všecko prodal sem ku pravému dědicství urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina hofmistru království Českého a jeho erbóm, a k věrné ruce jeho urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku eudy Brněnské, bratru jeho vlastniemu, za XII set zlatých dobrých uherských, díel na zlaté a díel na penězích obecně beruých, jakož smlúva mezi námi učiněná to dále a šíře v sobě ukazuje a zavírá.

A protož já svrchupsaný Ctibor hajtman, první jistec a správce nahofe i dole psaných věcí, a my Cristofor z Tvorkova, Jeronym z Líderova a na Odrách, Benes z Hustopeč a z Štramberka, Benes Pražma z Bielkova, Kliment z Bráneck, Jan Tupecký z Petrvaldu, rukojmie a spravedliví spoluslibec s ním se panem Ctiborem a zaň slibujem všickni vespolek rukú společnie a nerozdílnú, naši dobrou částě věru beze vše zlé lsti jim kupitelóm našiem svrchupsaným to jisté zboží napřed posad s jeho se všiem příslušenstvíem na prvniem svémú panském neb kmeňskú za úradem, když desky zemské v městě Olomúci otevřeny budú . . . Pakli bychom toho uznali, což se svrchu píše, a těch věcí nedokonalí a neplnili na všem nebo na částě jehož Bože ostřez . . . ležení obyčejné v městě Olomúci *oc.* V též listu dobrá ruce

se vypisuje oc. Jenž jest dán a psán na Thovačově v sobotu den svatého Řehoře léta Páně tisícého čtyřistého devadesátého prvního oc počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 526 č. 247. — Tvrz a ves *Bymov* zde jmenovaná má snad se čísti *Byňov* nebo *Bňov*. V tištěných Deskách Olomouckých str. 40 č. 803, 804 vyskytá se *Bymow* při roce 1365. Poloha toho místa ve východní Moravě nyní není povědoma.

470.

(XXXVIII) Dobrá vuole od kněze Jindřicha panu Vilémovi z Pernšteina na všecky listy zboží Ještborského.

1491, 19. března. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Čes. f. 32.

Jindřich starší, boží milostí knieže Minstrberské a hrabie Kladský oc, známo činíme . . . že ten list a zápis duostojného otce pana Pavla šťastné paměti biskupa Olomúckého, jímž nebožčiekovi Mikulášovi z Buchova s povolením své kapitoly některé zejména vsi k Ještbořicím příslušející s jich všemi a všelikterakými příslušnostmi v šesti stech kopách groší českých zapisuje, kterýž zápis od nadepsaného Mikuláše Bochovcce na Zbynka, syna jeho, s dobrou vuolí podle řádu a práva země České přišel jest.

Item list a zápis duostojného otce pana Jana Haze, také někdy biskupa Olomúckého dobré paměti, jímž s povolením své kapitoly nadepsanému Mikulášovi Bochovcovi ves Ještbořice s jejími všemi duochody, platy, puožitky a příslušnostmi k jiným vesnicem v prvním zápisu položeným v šesti stech kopách groší přičině a připisuje, na kterýž zápis nadepsaný Mikuláš Bochovec Štěpánovi synu svému mladšímu byl dobrou vuolí udělal a vydal, kterýž zápis Zbyněk svrchupsaný od již jmenovaného Štěpána bratra svého podle zřízení země České s jeho dobrou vuolí jest na se přivedl.

Item zápis krále Jiříeho slavné paměti pána a otce našeho milého, jímž jest zápis svrchujmenovaných biskupuov Olomúckých, čtyři sta kop groší na všem Ještborském zboží súdem a právem zemským obdržaných potvrditi a upevniti, a k tomu z milosti své druhých čtyři sta kop groší témuž Mikulášovi Bochovcovi na všem Ještborském zboží připsati a k prvním summám přiraziti ráčil, tak a s těmi domienkami [sic], jakož ti všickni zápisové ty všecky věci v sobě šieře a světleji zavierají.

Kteréz všecky listy a zápisy my nadepsaný kněz Jindřich řádně podle práva země České z dobrými volemi od nadepsaného Zbynka Bochovcce na se přivedše, urozenému panu Vilémovi z Pernštajna a s Helfnštajna hofmistru království Českého a jeho dědicóm, s naší dobrou a svobodnou volí i také s těmi dobrými volemi na ty zápisy vydanými a na nás příšlymi dali jsme a dáváme, tiemto listem podle toho všecko naše právo, načež ti zápisové svědčie, na pana Viléma nadepsaného a na jeho dědice převodíme, takže těch zápisuov i s dobrými volemi a toho, načež svědčie, mohou a moci budú užievati a s tiem se vším, kdy a co se jim zdáti a líbiti bude,

o s svým vlastním učiniti bez naše, dědicuov a budúciech našich i jiných věech
práve našiem všelikteraké překážky.

Tomu na pevnost a pamět budúci pečet duostojenstvie našeho kázali jsme
tomuto listu dobrovolně přivěsiti, prosivše urozených pánuov a vladyk, pana Be-
e z Wartembergka a na Borovnici, pana Jana Fulšteina z Slavkova, maršálka
oru našeho, pana Jindřicha z Rychnova a na Veselici, Hanuše Panvice z Rengers-
fu, Matěje Sudličky z Borovnice, hajtmána našeho na Litíciích, a Melchiora
níka ze Ždanic, že jsou k šieršiemu svědomí své pečeti podle naše sobe bez
dy k této dobré vuoli přivěsiti dali.

A my nadepsaní Beneš z Wartembergka, Jan Fulstein, maršálek dvoru kněze
dřicha JMti, Jindřich z Rychnova, Hanuš Panvic, Matěj Sudlička, hejtmán na
iciech, a Melchior Doník ze Ždanic, jsúce od nadepsaného kněze Jindřicha JMti
šení, dali jsme své vlastní pečeti k tomuto listu sobě bez škody přivěsiti. Jenž
: dán a psán v sobotu po hodu svatě Kedruthy léta božieho tisícieho čtrstého
adesátého prvního počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 526 č. 244.

471.

Tobiáš z Hory Obránské oznamuje, že přijal od Viléma z Pernšteina dotavky na
ry za měšťany Lipenské (Lipnické), na kteréž dluhy byl rukojmím (za Heralta z Kunštátu
a 26 zl. i 12 gr. b., za pana Dašického na 600 zl. a 16 zl. i 4 gr. b.). Datum v Olomouci
fer. 4. post conductum Paschae (13. dubna) 1491. Cod. Pernst. mus. král. Česk. Výtah
in AČ. VI. 526 č. 245.

472.

Na sjezdu v Olomouci l. 1491 fer. V. post conductum Paschae (14. dubna) konaném
nález mezi kapitolou kostela Olomouckého a Vilémem z Pernšteina v příčině práva
odacímú Tišnovského kláštera. Brandl IČit. V. 235 č. 886. — Opis arch. kult. z Lokovic
oudnici P. 13 14 po textu Brandlem otiskněm má ještě tento dodavek:

Knězi Adamovi doktoru pány jest rozkázáno: Poněvadž po nálezu panském
ho poddaci nemá, než první, aby ty peníze, kteréž jest od těch lidí vzal, lidem
zase vrátil. A jakož praví, že jest peněz něco na službu boží obrátil, z těch
počet učinil, a to pokázal: najde-li se co, že jest prvé na službu boží obrátil,
se jest nález panský stal, ta věc při tom zbetati má.

473.

Jindřich st. kněz Městevický dává písemně panovi Hanušovi Panvici z Rengers-
fu, aby na Litíciích přijal od Viléma z Pernšteina 200 kop. st. č. za panský dvůr kane-
ou. Dat. na Klášterě v sobotu po sv. Tiburci a Valerianu (16. srpna) 1491. Cod. Pernst.
král. Česk. Výtah tištěn AČ. VI. 526 č. 246 se vsmem nylak číselu 200 kop. — Těž

kníže kvituje Viléma z Pernšteina z 2500 kop gr. č. a z 500 kop gr. č. dříve již přijatých jakožto sumy k doplacení Hory Kunětické zcela vyplněné. Dat. ut supra. Cod. Pernst. mus. král. Česk. Výtah tištěn tamže.

474.

1491, 23. dubna. Václav Žehušický z Nestajova prodal dědictví své zápisné v Jestbořicích Vilémovi z Pernšteina. AČ. V. 546 č. 32. Emler Rel. tab. t. II. 448. — Téhož dne prodal dědiny své zápisné v Rosicích Vác. Žehušický z Nestajova Vilémovi z Pernšteina. AČ. V. 546 č. 33. Rel. tab. II. 447. — Jan Anděl z Ronovce prodal dědiny své zápisné v Sezemíčkách Vilémovi z Pernšteina. AČ. V. 547 č. 34. Rel. tab. t. II. 448.

475.

Vilém z Pernšteina pouští Kurdějovským vinohrady pod plat a osvobozuje je za jistou sumu od desátku. Na (Moravském) Krumlově v pondělí po sv. Trojici (30. května) 1491. Orig. v Kurdějově, regist. v zem. arch. v Brně v Bočkově sbírce.

476.

(XL.) Smlúva na papíře mezi kniežetem Jindřichem a panem Vilémem z Pernšteina o Pardubice a o dvuor Hostovský.

Na Poděbradech 1491, 8. června. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 33 b.

Léta božieho tisícieho čtrstého devadesátého prvního, tu středu před svatým Primem, stala se jest celá a dokonalá smlúva mezi osvíceným kniežetem a pánem panem Jindřichem starším, kniežetem Minstrberským, hrabí Kladským oc s jedné, a urozeným pánem panem Vilémem z Pernštaina a na Helfuštaině, najvyšším hofmístrem královstvie Českého, s strany druhé, a to taková, že prvé jmenované knieže všecko právo své, kteréž má k Pardubicóm zapsané dskami od Pardubského i také od kněze Baltazara Mrzáka aneb od kohož kolivěk jiného, prodal jest prvé psanému panu Vilémovi i jeho dědicóm, a při tom dvuor Hostovský, kterýž k Pardubicím nepříslušie, a za to za obé svrchupsaný pan Vilém má dáti kniežeti neb jeho dědicóm puol třetieho tisície kop, na míšenské groše počítajíc, a to konečně na svatého Havla po dání smlúvy této najprv přiestieho.

A jakož také na tom dvoře Hostovském pán Pernštanský prvé má LXXXV fl, že to má minúti a nenie jich knieže pánu Pernštanskému povinen platiti. A proti tomu knieže má ve čtyřech nedělech pořád zběhlých pánu Pernštanskému a jeho dědicóm všecka práva svá, kteráž má k Pardubicím, tak jakož se svrchu píše, zapsati dskami a naň a na jeho dědice převésti, a ten dvuor Hostovský má knieže pánu Pernštanskému při témž čase dědicně ve dsky klásti a zpravovati s tiem se všiem příslušenstvím, jakož jest sám knieže dvuor ten kúpil, a pán Pernštanský při témž času má list dostatečný s rukojmiemi kniežeti v moc dáti na tu sumu svrchupsanú, totiž na II^j fl^m g., na míšenské počítajíc.

A tuto smlúvu jsú sobě obapolně věrně, právě a křesťansky beze všeho přerušenie slíbili zdržeti. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu věcí svrchupsaných my Jindřich a Vilém nadepsaní sekrety své vlastnie k smlúvě této přidáviti jsme kázali. A při tom jsme připrosili osvíceného kniežete a pána pana Hynka mladšího kniežete Minstrberského, hrabí Kladského oc, a urozeného pána pana Jana z Šelbergka, kancléře královstvie Českého, že jsú podle nás jakožto smlúvce těchto věcí sekrety své přidávili. Dán na Poděbradech léta a dne, jakož se svrchu píše.

Výtah tištěn AČ. VI. 526 č. 250.

477.

(XLI.) Smlúva na papíře o Pardubice mezi panem Vilémem z Pernšteina a Jířkem Pardubským a Jenkem, kdež tůž smlúvú ona dva prodávají právo své na Pardubicích panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Kunětické Hoře 1491, 10. června. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk. f. 34.

Léta božieho tisícího čtyřstého devadesátého prvního v pátek před svatým Vítem na Konětické Huoře mezi urozenými a statečnými rytieri, panem Jířkem Pardubským z Miletínka strany jedné, a panem Jenkem z Mečkova a na Uherčce strany druhé, o zámek Pardubice stala se jest smlúva, o to právo, kteréž jest měl pan Jeník na Pardubicích, i o to o všecko, což jest za téhož pana Jířka pan Jeník dal, takže udělavši tu smlúvu svrchupsaní pan Jířk a pan Jenk, i prodali jsú Pardubice dědičně urozenému pánu panu Vilémovi z Pernštaina a na Helfenštaině nejvyššimu hofmistru královstvie Českého a jeho dědicóm, z své svobodné a s jedno-stajné vuole za tři tisiece kop grošie a za puol třetieho sta kop grošie českých širokých. Pan Jířk Pardubský má pánu JMti ve dsky zemské klásti právo své dědičné i s tú správú, kteráž jemu přležela jest po otcí a po předcích jeho, že na pána JMt převodí, a k tomu sám spravovati má pánu JMti, čímž má neb mieti bude, vedle obyčeje a řádu země České. A pan Jeník také má klásti pánu JMti ve desky zemské své právo, jakož se byl na Pardubice uvedl i na vrch práva dovedl, a má pánu JMti to učistiti a své závady, kteréž by koli učinil, má spraviti, čímž má neb mieti bude, vedle obyčeje a řádu zemského.

A když se tyto věci všechny dokonají a ve desky zemské vloží, tehdy pán JMt má pana Jeníka zastúpiti od pana Čabelického ve dvě tisieci kopách g. českých, a to na ty roky, jakož již jmenovaný pan Jeník smlúvu má se panem Čabelickým, a dvě stě kop g. témuž panu Jeníkovi pán JMt dáti má tento pondělí najprv přieští. A pan Jeník se panem Pardubským při tom času mají počít přede pánem JMti učiniti toho, co jest pan Jeník za pana Pardubského vydal.

Pakli by se o ten počet přede pánem JMti srovnati nemohli, tehdy mají po dvou přítelích ku pánu JMti přidati, a což by se tém čtyřem a pánu JMti za sprá-

vedlivé zdálo, mají na tom přestati beze vše odporosti. A nad to výše má pan Jiřík panu Jeníkovi puol druhého sta kop g. českých dáti.

A vostatek peněz, kteréž za též Pardubice u pána JMti zuostati mají na takový spůsob, ač by pan Jeník všech těch dluhuov páně Jiříkových Pardubského prázden byl, kteréž jsú byly na pana Jeníka přišly z rozkázání krále JMti a pánuov JJMtí; a když by týž pan Jeník těch dluhuov prázden byl, o kteréž by rukojmie neb dlužníci k Pardubiciem hleděli aneb hleděti chtěli, a pánu JMti aby ta vědoma byla, bude JMt pán povinen, témuž panu Jiříkovi Pardubskému od tohoto svatého Václava najprv přieštieho v plném roce ostatek tej sumy vydati; ale však tak, aby Pardubice od každých závad čisty a svobodny byly a pan Jeník také aby s těch dluhuov napominán více nebyl. A zbude-li více co peněz mimo očistění Pardubice a mimo dlužníky, to pan Jiřík Pardubský má zdvihnutí aneb dědicové jeho.

Item což se zámku postúpení dotýče, má pánu JMti postúpen býti od tohoto pondělka přieštieho ve dvú neděliech, a to s těmi svršky a nábytky i se všemi příslušnostmi k zámku podle tej cedule, jakož má pan Čabelický jednu a pan Jeník druhú, a k tomu rybníky, dvory, lesy, lúky, dvory kmetcí s platem, s městečkem, s vesnicemi, s lidmi platnými i neplatnými, s splavem na Labi i s Labem i se vše plnú zvolí, což k Pardubiciem přísluší, sobě žádného práva nepozuostavujíc ani svým dědicóm, kteréž by kterým spůsobem mohlo vymyšleno býti, než tak mají postúpiti, jako na dobré lidi sluší.

Než toto se znamenitě oznamuje: Jakož pán JMt právo jejich jest koupil, od pana Jiříka Pardubského dědicství jeho, a od pana Jeníka všecko právo jeho, kteréž oni obadva jměla, jakož cedule nahoře okazuje, za tři tisiece kop g. a za puol třetieho sta kop g. českých širokých; a s té summy svrchupsané již pán JMt pana Jeníka zastupuje v tom dluhu u pana Čabelického ve dvú tisieci kopách groší českých, item najprve na svatého Jiří nynie najprv přieštieho pět set kop g. českých, a potom hned na svatého Havla teež pět set kop g. českých, a od toho svatého Havla v plném roce opět pět set kop g. českých, a od toho svatého Havla hned v plném roce opět pět set kop g. českých. A s té sumy v pondělí najprv přieštie má pán JMt panu Jeníkovi dáti dvě stě kop g. českých. A vostatek tej sumy to má tak státi, jakož nahoře psáno stojí, a to pro příčinu tu, aby již Pardubice očistěny byly s té sumy, jakož nahoře psáno stojí, ode všech závad i ode všech dlužníkův.

Item dvuor za městečkem, v kterémž nynie pan Jiřík Pardubský sedí, v tom má zuostati dotud, dokudž pán JMt jemu bude ráčiti přiti, s tím, což k tomu drží. A když by pán JMt ráčil ten dvuor mieti od pana Jiříka Pardubského, tehdy pan Prokop Liška a pan Vaněk Zámrzský mají toho moc rozkázati, co jemu má pán JMt za ten dvuor dáti, co by se těm za spravedlivé zdálo; pakli by beze lsti nemohli s těch dvú svrchupsaných který s nich býti, tehdy pan Dašický a pau Ho-

lický budú povinni mezi pánem JMtí a panem Jiříkem Pardubským o týž duvor vyřknúti, co jemu má pán JMt za ten duvor dáti.

Item duom v městečku, ten má pan Jiřík Pardubský držeti purkrechtním právem a s něho všecko činiti a odbývati vedle obce, dokudž pán JMt jemu toho ráčí přiti. Pakli by pán JMt tu jeho neráčil mieti, tehdy pan Jiřík Pardubský má pánu JMti osaditi člověkem hodným tak vedle obyčeje a řádu.

Item což kněz Jindřich JMt na Pardubiciech práva má, o to pán JMt s knězem Jindřichem JMtí sám uházej.

Item pán JMt, pan Jiřík Pardubský a pan Jeník konečně tento čtvrtek najprv přiesčí mají hned vyjeti do Prahy ke dckám a ve dcsky mají pánu JMti vložití Pardubice, tak jakož cedule ukazuje.

Item jestliže by suma páně Jeníkova, jakož napřed psáno stojí, menšie byla, když počet přede pánem JMtí a před těmi přátely, kteréž k Jeho Mti přidadí, učiněn bude, totiž dvú tisíc kop groší českých a dvě stě kop groší českých, kromě I^j^c kop groší českých, kteréž pan Jiřík má dáti panu Jeníkovi za jeho právo: co by koli méně bylo, to má při pánu JMti zuostati podle tej sumy, kteréž panu Jiříkovi příslušie.

A tyto smlúvy všecky napřed psané my Vilém z Pernšteina oc, Jiřík z Miletínka a z Pardubic, Jeník z Mečkova a na Uheršce slíbili jsme sobě věrně a právě zdržeti a jim dosti učiniti beze všeho přerušení i všeliké zlé lsti, tak jakož napřed psáno stojí.

Tomu na svědomí a pro dokonalú jistotu své vlastní pečeti k těmto smlúvám přitiskli jsme, připrosivše k témuž svědomí urozených pánuov pana Bohuše Kostky z Postupic a na Lithomyšli, pana Viléma Zuba z Lantšteina a na Chlumci, pana Petra z Warthmberka a na Bydžově, urozeného a statečného rytieře pana Čenka z Barchova a na Dašicích, a urozených panoší, pana Neptalima z Frimburku a na Holicích, pana Prokopa Lišku z Vysoké a na Branicích, pana Vanka z Zámrsku, pana Kunathu z Dobřenic, pana Jindřicha Březnického z Náchoda, pana Bořka z Zabídivic, že sú své pečeti vedle nás na svědomí přitiskli. Dán a psán léta a dne nahore psaného.

478.

(XXXIX.) Smlúva na papíře mezi panem Vilémem z Pernšteina a paní Hestrú z Ježkovic o Osice.

1491, 13. června. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. fol. 32 b.

Léta božieho M^oCCCCXCI^o v pondělí před svatým Vítem stala se jest celá a konečná smlúva mezi urozeným panem Vilémem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem královstvie Českého, s jedné, a paní Hesterú z Ježkovic, mocnú poručnicí sirotkuov někdy Janových Otcových z Chrástu, s strany druhé, a to takováto: Jakož jest měl již psaný Jan Otec list od osvíceného kniežete a pána pana Jindřicha

staršieho kniežete Minsterberského, hrabí Kladského oc, jímž JMt zapsal dnuor a ves řečenú Vosice v VII^c zlatých uherských, a druhý list od téhož kniežete, jímž již psanému Otcovi zapisuje ves Vosičky a jednoho rybáře s některými příslušnostmi, jakož to ti listové v sobě šíře okazují, a to všicko on Otec měl jest držeti i jeho synové, nejsúc s toho splacování bez své vuole, dokudž by živi byli, jakož pak těch všech věcí král JMt, pán náš, ráčil jest listem svým potvrditi.

A protož za to za všecko právo, kteréž ti sirotci mají k svrchupsaným listóm i také k tomu statku i tak za ty životy, kteréž jsú na tom měli, má dáti své jmenovaný pan Vilém z Pernšteina V^c fl^g českých paní Hestere, materi těch sirotkuov, jakožto mocné poručníci, a to rozdielně na svatý Jiří po dání smlúvy této najprv přiestieho II^j^c fl^g českých, a od tohoto svatého Jiří opět v plném roce pořád zběhlém II^j^c fl^g českých, a to jim má ujistiti listem obyčejným s rukojmiemi konečně v šesti nedělech pořád zběhlých. A když pan Vilém paní Hestere list ten v moc dá, tehdy hned také paní Hestera má panu Vilémovi při témž zasé vydati všecky listy královské i kniežetci, kteříž jsú svědčili nebožcieku Janovi Otcovi, muží jejiiemu, na Vosice a na Vosičky, nic sobě tu ani těm sirotkuom nepozuostavujíc.

A toto také znamenitě jest smluveno, že paní Hestera má držeti svrchupsaný dnuor se vsí i také s druhú vsí Vosičkami, s pastvištěmi, s tím rybářem i se všiem, jakž jest to nebožčík Jan Otec držal, bez překážky pana Viléma Pernštanského, a to od tohoto svatého Jiří najprv přiestieho do plného roku pořád zběhlého. Než po vyjití toho času má a povinna bude již psanému panu Vilémovi k ruce neb k jeho dědicóm toho dvoru i jiného všeho, což se svrchu píše, hned postúpiti beze všeho odporu, poberúci odtad své svrchky a nábytky.

A jakož jest také nebožčík Mikuláš Otec z Chrástu, strýc těch sirotkuov, držel vsí od Kuněticské Huory v VI^c kopách g. českých zejména tyto: Dolany, Rohoznici, Křičenie, Žaravice a Lhotku, a ještě za svého zdravého života udělal smlúvu s svrchupsaným panem Vilémem z Pernštajna, tak že na čas v té smlúvě položený měl jest vzieti za to V^c fl^g českých, a sto fl^g mělo jemu sraženo býti: k tomu jest také paní Hestera přistúpila a svolila, že své psaný pan Vilém z Pernšteina i jeho dědicové nebudú povinni za tu výplatu více dáti paní Hestere ani jejiiem sirotkóm za výplatu těch vsí než V^c fl^g českých.

A pro šieršie svědomí věcí nahoře psaných já Vilém a Hestera svrchupsaní své vlastní pečeti k smlúvě této přiložili sme; a připrosili sme podle toho urozeného pána pana Jana z Šelnbergka kanclére království Českého, a urozeného panoši Jindřicha z Náchoda, že jsú podle nás k této smlúvě pečeti své přiložili. Dán léta a dne, jakož se svrchu píše.

479.

(g. VII.) List správnie na Blažejovičky a na IIII lány v Blažejovicích od Štěpána Kusého a paní Katheríny ze Zvole.

Na Krumlově 1491, 15. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 4 b; arch. měst. Brn. f. 5.

My Štěpán Kusý z Mukoděl a z Bedrovic, a Katerina ze Zvole manželka iž psaného Štěpána, i s našimi erby známo činíme . . . že z dobrým rozmyslem a přátel svých radú dobrovolně prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme a postupujem své vlastní zboží, ves Blažejovičky a ve vsi Blažkově IIII lány, na kterýchžto čtyřech láních v Blažkově tito lidé zejména nyní sedie: Pavel na lánu, Blažek na lánu, Prokop na lánu, Matúš na lánu . . . to jsme všecko prodali ku právému dědictví svobodně nezávadně urozeným pánóm, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenštejně nejvyššímu hofmistru kr. Českého, a panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku desk a soudu práva zemského u Brně, i jich erbóm tomu každému, kdož by ten list jměl s jich dobrou vůlí aneb jednoho z nich, by též právo jměl k těm ke všem věcem, jako oni sami svrchupsaní páni, za I^c f. za XXV f. dobrých uherských, kteréž jsme od nich úplně a docela zaplacené vzali. A protož my svrchupsaní Štěpán a Katherina, jistci a praví první správce nahoře i duole psaných věcí, a my Markvarth Valecký z Mírova, páně hofmistruov oc nejvyšší ředník, Mikuláš Tulešický z Peče a Knihnicích, Jiřík Kusý z Mukoděl a z Bohutic, Junc z Norbu a z Tulešic, Matěj Vacek z Bezděkova a z Tupanova, Alexander Chlevského a s Skalice, rukojmie a spravedliví správce . . . Pakli bychom toho šeho neučinili a nedokonali, což se v tomto listu píše, buď na všem neb na díle, ehož pane Bože nedaj, tehdy ihned kteráž dva z nás rukojmí napomenuta budem d věřiteluov našich . . . ležení obyčejné v městě Brně aneb v Bystřici u Pernšteina c. Jenž jest dán na Krumlově v středu den s. Víta léta oc M^oCCCC^oLXXXXI^o.

480.

Jindřich st. kníže Minstrberský prodal dědictví své v Hostovicích Vilémovi z Pernšteina za 100 kop gr. č. Dat. v sobotu po sv. Vítě (18. června) 1491. Emler Rel. t. t. II. 448.

481.

Zdeslav Jeník z Mečkova prodává dědictví své v Pardubicích Vilémovi z Pernšteina za 2000 kop gr. č. S. l. 1491, 18. června. DZ. VI. A. 23. AČ. V. 545. Emler Rel. tab. II. 448.

482.

(XXIII.) Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a Prokopem Liškú z Vysoké o Svietkov.

Na Kunětické Hůře 1491, 18. června. — Cod. Pernst. mus. král. Česk. f. 19 b.

My Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší hofmistr království Českého, Prokop Liška z Vysoké a na Běrunicích vyznáváme . . . že jsme udělali spolu smlúvu

o ten list na Svítkov, kterýž mám od krále Vladislava JMti, Uherského a Českého krále oc, jímž mi JMt zapsati ráčil a mně Prokopovi na tej vsi puoldruhého sta kop g. českých, jakož ten list sám v sobě okazuje. I prosil sem já urozeného pána pana Viléma z Pernšteina oc, aby mi JMt toho listu ráčil zase puojčiti a svěřiti k mé pilnie a znamenité potřebě k súdu, a já tu věc zjednaje, slibuji již psanému pánu JMti zase jej vrátiti a JMti dědicóm v moc JMti. Pakli by mne pán Buoh smrti neuchoval, ale dědicové moji, kteréž k tomu zavazují. Pakli by ten list mně svěřený od svrchupsaného pána JMti při mně nebo při mých dědicích kterakkoli zuostal, že ten list nemá žádné moci mieti, ani pánu JMti ani dědicóm JMti nemá býti k žádné škodě, neb jest již JMt mně Prokopovi svrchupsanému tomu všemu dosti učinil, což mi za ten list učiniti jměl, a více JMt mně ani mým dědicóm povinovat nenie. Také jakož držím duvor v Svietkově a les řečený Tůni, když mi JMt aneb mým dědicóm jdá [sic] XLV fl peněz drobných, tehdy se JMt muož v své uvázati.

Tomu na svědomie a potvrzenie své vlastnie a přirozené pečeti k tomuto listu přivěsili sme; a pro lepší svědomie a jistotu připrosili sme urozených vladyk. pana Jindřicha Březnického z Náchoda a pana Bočka z Zabídivic, že jsou k tomuto listu vedle nás pečeti své dali přivěsiti. Jenž jest dán a psán na Huoře Kunětické v sobotu před s. Janem Křtitelem božím léta Božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 527 č. 252.

483.

(q. XVI) Smlúva mezi panem Ctiborem Thovačovským a opatem klátera Hradišckého o strúhu a stav mlýna u vsi Bezmirova.

Na Tovačově 1491, 11. července. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 439 b; arch. měst. Brn. f. 144 b — 145.

Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hýtman markrabstvie Moravského, Marek opat a konvent klátera Hradiště, oznamujem . . . Znamenavše škody, kderěz v budících časech, kdy by lidé staří a svědomí věcí dolepaných zemřeli, potomně v súdy a v nesnázi větší přijíti by mohly, o kusy dolepané mezi místem Kojetínským a panstviem tiem Kojet[ín]ským s strany jedné, a mezi vsí Bezmirovem panstviem klátera našeho strany druhé, kdežto slovutný panoše Vácslav Čech z Hrádku, menšie komorník Olomúcký, a Tobiáš z Hory Obřanský, úředníci zemští, lidi dolepané na místě přísahy a jich duše slyšeli jsou a podle práva jich se ptali, co se struhy Hanej a stavu u Bezmirova k Hradištskému mlýnu dotýče, jakož pak ty svědky sepsavše i na nich se zeptavše na ceduli nám sepsané a znamenané dali.

Item strany mé Ctibora tito svědkové byli jsou zejména: It. Jakub Buben z Kroměříže pomní ten od LXXViti let. Vaněk ze Skole od Kroměříže byl r

mlyně Hradištském mlynářem od LXXVti let. It. Václav Vašků z Uhřic pomní od XLti let když byl rybářem v Kojetíně. It. Jiřík z Kojetína, ale zchovanec Bezmirovský, nebo jej mladým dítětem tu přinesli, pomní od XLti let. It. Vaněk Raz z Kojetína, bratr Jiříkuov, ale rodič Bezmirovský od XXXII let. It. Mikuláš Hnát z Kojetína tu rodilý pomní od LXXXti let. It. Sedláček z Kojetína pomní od LXti let. It. Jakub Hledík z Kojetína pomní od XXXti let. It. Bláha z Kojetína pomní od LXti let. It. Vlk z Kojetína pomní od L let. It. Václav Perdů z Kojetína pomní od Lti let. It. Jaroš z Kojetína pomní od XXXti let, a Jakub Hrbec z Kojetína pomní od XXti let.

Od strany mé Marka opata a konventu tito svědkové jsú byli zejména: It. Beneš Páral z Bezmirova pomní od L let, jakož jest tu v [B]ezmirově. It. Martin Mráz z Bezmirova pomní od XL let. It. Jan Těžký z Hradištku pomní od XL let. It. Bohuše z Bezmirova pomní od L let.

A ti svědkové svrchupsaní s obojí strany naší vyznali jsú na svú víru i na svú duši jednostajně, že o té struze a o tom stavu pamatují, že jest stavu toho přičiněno vzhůru VII loket, než jest z starodávnu bylo, a že jsú přes ten stav s lodmi těžkými i náklady všeliakými svobodně jezdili vzhůru i doluov, a že v té struze u toho stavu lidé jezdíc na koních až do pasu oplývali, a že jest pod tím stavem v té struze příkopicí svobodný průchod voda jměla až do potoka řečeného Tekého, a ten mlyn Hradištský proto svobodně jest mlěl, a mlynáři jsú sobě ty příkopy a struhy častokrát opravovali a cídili.

I poněvadž ti lidé nahoře psaní to jsú poznali, na jich vyznání já Ctibor a Marek na tom jsme se svolili, aby ten stav zase sňat a zbořen byl a tak zachováno bylo, jakož ti lidé vyznali jsú, aby lodie i voda svobodně tak jako od starodávna jíti mohla; a nemají mlynáři toho mlýnu nikdy stavu výše držeti, než jakož nyní lidé vyznali jsú.

Také jakož Haná struha počnúc od lávek, řečené již hati, se jest zanesla a zahnisila, protože v ní v těchto časích konopie močili jsú, i poněvadž těmi našimi obojími lidmi i Kojetínskými i Bezmirovskými to se jest dalo, na tom jsme se svolili, aby moji Ctiborovi Kojetští a moji Marka Bezmirovští tej struhy Hanej zase k opravení a k vymetání nyní společně sobě spomohli; však ne k věčnosti na nich to býti jmá, než toliko nyní; než potom mlynáři, tak jakž od starodávna, oni prosekujte a cídte tu řeku. Než toto také mezi sebú jsme uložili a na tom se svolili, aby žádný více v tej řece Hanej žádných konopí nemočil, a to každý z nás pod hřivnú groší základu propadeného svým lidem uložiti jmá; a když by kdokolivěk namočil z kderých našich, bez milosti pán s toho člověka tu hřivnu jmá sníti aneb s fojta, jestliže by fojt toho zanedbal neb zamlčel oc. Kdož konopie močiti chce,

ten v toho pána a člověk jeho udělaj sobě močidlo při najbližším IIII lokty od břehu, tak aby tekutá voda trním neb dřívím zakládána a zahnišována nikderakž nebyla.

Pro též ty věci budoucí dva listy mezi sebou jsme udělali a pečeti svými přivěšenými zapečetili, a já Ctibor jeden jmám a já Marek opat druhý, abychom se tím na věčnost zpravovali. Jenž dáni a psáni jsú na Thovačově v pondělí před svatú Margetú léta od narození Syna božieho tisícého čtyřistého devadesátého prvního léta počítajíc.

Výtah tištěn AČ. VI. 527 č. 253.

484.

Vilém z Pernšteina propouští k prosbě knězi Jiříkovi i jiným budoucím farářům Kurdějovským šest čtvrtí vinohradův na hoře Hernaliten za kostelem, kterýchž lidé poddaní Kurdějovští drží, tak aby z těch šesti čtvrtí vinohradův od lidí na každý rok o vinobraní horní právo a desátek brali a k užitku svému obraceli. Dat. na Krumlově v pátek den rozslání sv. apoštolů (15. července) 1491. Opis v zemsk. arch. v Brně, Bočkova sbírka.

485.

(CLXXXVI) Smlúva [Viléma z Pernšteina] o Plumlovky s Kuncem z Norbu.

Na Mor. Krumlově 1491, 17. července. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

Léta božieho MCCCCLXXXI v neděli den svatého Alexieho na Krumlově stala se jest smlúva námi Zigmundem Valeckým z Mírova a Jiříkem Kusým z Mukodil a na Bohuticích, mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina oc s jedné a slovatným panoší Kuncem z Norbu s strany druhé, taková: Jakož jest dotčený Kunc měl list na svá manství, kteráž jemu pán JMt ráčil s své milosti dáti, než že jest sobě JMt to pozuostaviti ráčil, že jest Kunc nemohl žádného na to na spolek přijíti bez vuolě páně JMti, že Kunc za to právo JMti pánu dal jest Plumlovky, to manství, tak že pán JMt od sirotka toho, dcery nebožky Elšky, manželky téhož Kunce, ve všem jej zastúpiti má, a Kunc má letos vinné desátky s té huory [v] Plumlovkách sobě vybrati i jiné požitky, kteréž by jemu příslušely; a rybník, kterýž nasadil, ten také má sobě vyloviti; a vinohrad ten, kterýž sobě prikúpil, Kunc také muožě sobě prodati a s tím učiniti jako [s] svým. A list ten starý, kterýž jest měl Kunc na to manství, ten má pánu JMti vrátiti. Což se pak dotýče toho manství [v] Višnovém a v Jehřicích,*) kteréž Kunc tu má, na to manství pán JMt má Kuncovi nový list udělati takový, jakož rád a obyčej jest na manství dělati. Tomu na svědomí my svrchupsaní Zigmund Valecký a Jiřík Kusý, smlúvčí, pečeti své sme k tomuto listu přitiskli. Actum die ut supra.

Výtah tištěn AČ. VI. 527 č. 254. — *) O Jehřicích (Gehřic), vsi zaniklé blíže Višnového, zmiňuje se Volný v topografii markr. Mor. III. 570.

486.

Král Vladislav dovoluje k přimluvě Viléma z Pernšteina, aby obyvatelé městečka Sezemic trh výroční a každý týden trh koňský držeti mohli.

U Stoličného Bělehradu 1491, 26. července. — Opis nový vid. v arch. mus. kr. Čes.

My Vladislav . . . že jest nás prosil urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, abychom obyvatelům městečka jeho zemic jarmark roční a trh koňský dáti ráčili. [K] kteréžto prozbě jsouce milostivě kloněni, s dobrým rozmyslem a radů věrných našich, mocí královskou k prozbě psaného Viléma obyvatelům svrchudotčeného městečka Sezemic jarmark roční ten který po svatě Trojici dáti a je tím jarmarkem milostivě obdařiti ráčili jsme, tak aby oni i budoucí jich na svrchu psaný deu ten jarmark roční s osmi dny pořad věhlými každý rok měli, drželi a jeho požívali, tak jako jiná městečka v království českém svých jarmarkův požívají z práva nebo z obyčeje, a to bez našich budoucích, králův Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky nyní i v časích budoucích. A k tomu obyvatelům svrchupsaného městečka Sezemic pro věrné služby zjmenovaného Viléma pána jich tuto naši další milost činíme, dávajíce jim k tomu svolení naše, aby oni při jarmarku i bez jarmarku trh koňský v outerý každý týden držeti a mítí mohli. Prikazujíce podkomořímu království Českého i jiným všem ouředníkům a poddaným našim, aby obyvatelům jmenovaného městečka nynějším i budoucím v požívání svrchupsaného jarmarku a trhu koňského nepřekáželi ani překážeti pouštěli nyní i potomně; však proto chceme, aby tato naše svrchudotčená obdávání byla každým našim poddaným bez ujmy na jich právích a spravedlnostech. k tomu na svědomí pečeti naší královskou přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán v obojště našem před Bělehradem v outerý po svatém Jakubu apoštolu božím léta 1491 tisícího čtyrstého devadesátého prvního, let království našich Uherského a Českého dvadecátého léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, cancellarii regni Boemiae.

487.

Král Vladislav dává k přimluvě prosbě Viléma z Pernšteina městečku Bohdančic jarmark roční a týdenní trh koňský. Dat. u vojště před (Stoličným) Bělehradem, v středu po svatém Jakubu apoštolu (27. čce) 1491. Vidim. privil. města Bohdanče.

488.

XIX). List od krále Vladislava, jímž dává na Kunětickú Horu životy panu Vilémovi, panu Vladislavovi, panu Janovi, panu Vojtěchovi z Pernšteina, a jiných prvních listův potvrzuje.

U Stoličného Bělehradu 1491, 26. července. — Cod. Pernst. v arch. mus. kr. Č. fol. 26.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, má a drží zámek

Kuněticku Horu s jeho příslušnostmi v některých jistých zápisích predkuov našich i v zápisích našich, i také v zápisích osvíceného Jindřicha kniežete Minstrberského a krabi klalského, ujce našeho věrného milého, k kterýmžto zápisóm již psaný Vilém s dobrými vuolemi rádně jest přišel, při kterémžto držení a při tom při všem což jemu těmi zápisy svědčí, jej a dědice jeho zuostavujem a jim toho všeho milostavě potvrzujem. A nad to, znamenavše ustavičnú a věrnú službu, kterúz nám ty z Vilém den ode dne činí a skutečně ukazuje, s dobrým rozmyslem a radú věrných nazach, *moci* královskú tuto milost při tom již psanému Vilémovi a urozenému Vra-
 tislavovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, bratru téhož Viléma, a erbóm jeho, zejména Janovi, Vojtěchovi, učinili sme a tiemto listem činíme a mocně *darujeme*, tak aby oni všickni do svých živností s již psaného zámku Kunětické Hory s jeho příslušnostmi od nás a budúciech našich, králuov Českých, ani od žádného jiného splácani nebyli ani býti mohli bez své vuole, a to obyčejem nižádným. Než po *smrti* jich osob svrchudotčených, když bychme my neb budúci králové naši Čestí *neby* ty osoby, jimž by ta výplata příslušela, spravodlivě chtěli již psaný zámek Kunětickú Horu s jeho příslušnostmi od dědicuov neb od budúciech jich vyplatiti, *ne budeme* moci učiniti, a máme jim dáti za výplatu téhož zámku s jeho přísluš-
 nostmi ty všecky sumy, kteréž oni na tom zapsány mají podle znění zápisov; a oni *uznávat* ty všecky sumy v cele a úplně, mají a povinni budú nám neb těm, od *ktehuz* ty sumy přijmú, již psaného zámku s jeho příslušnostmi postúpati a ty všecky *u nás* a záplaty, kteréž na tom mají zapsány, i s tiemto naším listem navrátiti bez *zámku* a zbehlyké odpornosti. A ktož by list tento jměl s již psaných Viléma, Vra-
 tislava Jana a Vojtěcha dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plně *placati* všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. *Praven* a dán v Bechradě v pondělí den svatého Petra v okovách léta buožieho *1491* a královalvi našich Uherského prvnieho a Českého dvadcatého léta.

vytisknuto AC. VI. 627 č. 255.

489.

(1491.VII) List od krále Vladislava dluhu na šest tisíc zlatých panu Vilémovi a panu Vra-
 tislavovi z Pernšteina.

Na zámku Hulate 1491, 4. srpna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že sme dlužni dluhu pra-
 vdy a spravodlivého šest tisíc zlatých uherských na zlatě i na váze pravých a dobrých
~~zlatých~~ Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, a Vra-
~~trislavovi~~ z Pernšteina, najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, bratru ~~téhož~~
~~Viléma~~ a erbóm jich. Kterúzto sumu svrchupsanú máme, *tiemto*

listem slovem naším královským slibujem již psaným Vilémovi a Vratislavovi aneb jich erbóm dáti, splniti a konečně zaplatiti od svatého Václava po datum listu tohoto nejprve příštíeho v plném roce pořad zběhlém beze všeho zmatku a dalšíech odtahuov.

A jestliže by nás pán Buoh smrti neuchoval, prvé nežli by jim suma svrchupsaná, to jest šest tisíc zlatých uherských, od nás dána a splněna byla, tehdy budoucie naše Uherské a České krále k vyplnění a k zaplacení svrchudotčené sumy tiemto listem mocně zavazujem. A ktož by tento list jměl s již psaných Viléma, Vratislava aneb erbuov jich dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti sme kázali k tomuto listu. Dán na zámku Balatě ve čtvrtek před Matkú buoží sněžnú léta buožieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho, království našich Uherského prvnieho a Českého dvadcatého léta. Ad mandatum domini regis.

Výtah tištěn AČ. VI. 527 č. 256.

490.

(A. I.) List od krále Vladislava, jímž zastavuje Třebíč v puolšestnáctu tisíci zlatých panu Vilémovi z Pernšteina.

Na zámku Palatě 1491, 25. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 390 b; arch. měst. Brn. f. 128 b—129; vytrž. l. z cod. Pernst. mus. česk. č. 131.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že klášter náš Třebíč s městem, s many, zbožím Měřinským, s vesnicemi, s rybníky, s lesy, s řekami, s potoky, s mlýny i se všemi jinými puožitky a poplatky, kromě těch vsí, kteréž k Špimberku drží, kteréž k tomu klášteru a městu svrchudotčenému a k zboží Měřinskému od starodávna příslušie spravedlivě, v patnácti tisících a v pěti stech zlatých uherských dluhu spravedlivého zapsali jsme a tímto listem mocně zapisujem urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, a jeho dědicóm, tak aby oni již psaný klášter Třebíč s městem a s many, s zbožím Měřinským i se všemi jinými příslušnostmi měli, drželi a jeho požívali bez naší, budoucích našich, králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí všelijaké překážky. Tuto milost zvláštní témuž Vilémovi a jeho dědicóm při tom činíce a dávajíce, že žádnému nemáme na svrchupsaném klášteře a na městě Třebíči, na zboží Měřinském i na všech jiných příslušnostech výplaty dávatí mimo ně; než toliko my sami a budoucí naši králové Čeští a markrabie Moravský anebo kněží a konvent svrchudotčeného kláštera Třebíče, když bychom kolivěk chtěli jmenovaný klášter a město Třebíč s zbožím Měřinským i se všemi jinými příslušnostmi od téhož Viléma neb od dědicuov jeho vyplatiti, to sobě pozuostavujem, že to vyplatiti a moci budem učiniti, a máme jim nebo oni nám dáti rok napřed věděti. A když bychom my jim nebo oni nám dali rok napřed věděti a svých peněz požádali anebo my

svrchupsaného zboží, tehdy po vyjití toho roku máme jim dáti za výplatu svrchudotčeného kláštera a města Třebíče s many, s zbožím Měřinským i se všemi jinými příslušnostmi jmenovanú sumu, to jest XV^M f. a V^C f. uherských na zlatě i na váze dobrých a pravých, aneb za tu sumu širokých grošuo^v českých dobrých stříbrných rázu Pražského, za každý zlatý uherský třidceti grošuo^v a jeden groš český počítajíc; a oni vezmúce tu sumu v cele a úplně, mají a povinni budú nám nebo těm, od kohož tu sumu přijmú, již psaného kláštera a města Třebíče s many, s zbožím Měřinským i se všemi jinými příslušnostmi postúpiti a list tento navrátiti bez zmatku i všelijaké odpornosti.

A také jestliže by již psaný Vilém aneb dědicové jeho, jsúce v držení svrchudotčeného kláštera, i vyplatili která zástavná zboží k témuž klášteru příslušející, takové všecky sumy, kteréž by listy neb kvitancími řádně okazali, mají jim s sumami hlavními svchudotčenými při vyplacování úplně dány a zaplacený býti. A jestliže by o která zboží k témuž klášteru příslušející svrchupsaný Vilém anebo jeho dědicové právem zemským pohnáni byli, tehdy bez vuole a vědomí našeho se z žádným súdití nemají, leč bychme my rozkázali; a jestliže by co soudem prosoudili, to jejich škoda nemá býti, než naše. A kteréž by kolivěk dluhy v držení svém zaplatili, kteréž by spravedlivě opat a konvent svrchudotčeného kláštera platiti povinni byli, ješto to kvitancími neb hodným svědomím okazali by, ty jim tak zúplna mají při vyplacování téhož kláštera dány a zaplacený býti. I také jestliže by svrchudotčený Vilém neb dědicové jeho o ten klášter neb o město Třebíč neb o některé zboží k němu příslušející skrze války neb jaký[m] úkladem přišli, to také jim žádná škoda býti nemá.

A jakož před některým časem byli jsme zapsali a zastavili již jmenovaný klášter Třebíč s jeho příslušenstvím i také s proboštstvím Měřinským prvé psanému Vilémovi z Pernšteina, kteréhožto listu datum bylo jest v Prešpurce po svatém Martinu léta božího tisícího CCCC^oLXXXX, kterážto summa těch VII^M f. uherských vešla jest v tento list podle jiných sum, a onen list jest zkažen: pak jestliže bychme po dání téhož prvního listu našeho který zápis na ta zboží nebo které milosti činili že to nemá prvé psanému Vilémovi ani jeho dědicóm k škodě býti dotad, dokad téhož kláštera s jeho příslušenstvím i také zbožím Měřinským od něho nebo od jeho budoucích nevyplatíme nebolito naši budoucí králové Čestí a markrabie Moravy. A kdož by tento list jměl s jmenovaného Viléma a dědicuo^v jeho dobrou vuoli a bodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto Dán na zámku Palatě ve čtvrtek po s. Bartoloměji apoštolu božím léta božího tisícího CCCC^oLXXXXI, královstvie našich Uherského oc v druhém létě a Čech v jedenmezciém.

491.

Líst krále Vladislava, kterýmž dává výplatu na vseh Maslojedech, Račicích, Benátkách oc kláštera Opatovického Sigmundovi Kurzbachovi. Na zámku Balatuv Uhřích 1491, 28. srpna. AČ. IV. 197 č. 24. Výtah v AČ. VI. 527 č. 258.

492.

(e. V). Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a opatem a konventem Hradišským o dědicství na Hranicích oc.

V Olomúci 1491, 4. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 159; arch. měst. Brn. f. 93 b—94; vytrž. l. z cod. Pernst. mus. česk. č. 96.

Léta božieho tisícého čtyřistého devadesátého prvnieho stala se jest smlúva konečná mezi námi Vilémem z Pernšteina najvyšším hofmistrem královstvie Českého s strany jedné, a knězem Markem opatem Hradišským a konventem a bratřimi téhož kláštera řádu Premonstratsenského strany druhé: Jakož opatové kláštera toho zápisy v sumách zástavných na městě Hranicích, z dávna jiným jménem Bielý Kostel německým blaholem, a k zboží tomu Hranicím příslušné učinili jsú; a potom jasná knížata, králové Čestí a markrabie Moravstie, páni vrchní kláštera toho, potvrzení těch zápisuov učinili jsú i sumy nákladové, ješto tíž zápisové šíře to v sobě osazeno mají a zavírají a hlasitě vysvědčují; a najposlěz jasně kníže král Vladislav Uherský, Český oc král, ráčil jest listem svým toho povolenie a vuoli dáti, aby držiteli, mně Vilémovi, to zboží Hranické se všiem příslušenstviem někdy téhož kláštera našeho dědické ve desky zemské vloženo a vepsáno bylo: i znajíc my opat a konvent nahore psaní, že to zboží již psané tak daleko zavedeno a zapsáno jest a sumami přesazeno, že k tomu nikterak pro chudobu přijíti a zašlost naši k výplatě přijíti nemůžem; a já Vilém nechťe těm bratřim a kláštera toho tak naprosto odjítí, z své dobré vuole, ne z povinnosti ani z práva, a k škodě svým zápisóm to čině, než aby též konvent ode mne za to vzdy jmíti mohl užitek k chvále božie při tom a k tomu klášteru jmíti mohli, na tomto jsme obapolně přestali, že já Vilém jmám knězi Markovi opatu a konventu nynějšiemu i budúcímu toho kláštera Hradiště ves za tisíce [sic] zlatých kúpiti za své peníze v zemi zde v Moravské, a jim ve desky zemské vložiti a vepsati svým nákladem a prací, a při tom jmám upřímě, pokudž eze lsti najvíc jiná příčina býti muož, a o to péči jmíti a státi sám skrz se a práci své, aby kněz Marek a konvent nynějšie i budúci toho kláštera k tomu klášteru drženie své přijíti mohli. A my opat Marek, konvent nynějšie i budúci jmáme povinni budeme jemu panu Vilémovi, erbóm a budúcím jeho to zboží Hranické z umenšenie ve všem jeho příslušenstvie, nic nevymieňujíc, ve desky země Moravské v městě Olomúci vložiti a vepsati bez odpornosti, forteluov i všeho odtahu, a yž o to napomenuti budeme a nám od již psaného se také dosti stane a svůj klášter držeti budeme. A tejto naše smlúvě dobrovolně já Vilém z Pernšteina oc

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu naši vlastní pečet k tomuto listu ká-
sme přivěsiti. Jenž jest dán a psán na Hůře Kunětické léta božího tisícího
ého devadesátého prvního, v pondělí před Vyvýšením svatého kříže.

494.

Vilém z Pernšteina oddává městečku Sezemicům právo odúmrtí s těmi vymienkami,
éhož dne dal městečku Bohdanči. Dat. na Hoře Kunětické v pondělí před Vyvýšením
kříže (12. září) 1491. Opis nov. vid. v arch. mus. král. Česk.

495.

XXII) Smlúva [Viléma z Pernšteina] s Hynkem z Sudoměře o struhy dělání a vody ve-
dení na rybníky.

1491, 25. září. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Léta božího MCCCCLXXXI v neděli před s. Václavem mezi urozeným
a panem Vilémem z Pernšteina oc s jedné, a slovutným panoší Hynkem
něř s strany druhé, stala se jest smlúva o struhy dělání a vody vedení na
JMti Kunětickohorské i Pardubské, struhu, tak jakž potřeba káže, udělati
vésti beze vše překážky, kadyž se koli dovésti bude moci. A za to jest do-
odmieru [sic] přijal, jmenovitě pastviště a lúku JMti dědičnú tuž v Hosto-
dvora Habračovského i s tím jezerem, kteréž jest Habrovec držel. Pán
psanému Hynkovi přes struhu, kadyž se voda povede, most, aby na své
dědiny svobodně jeti mohl, znova udělati má dáti svým nákladem; než
Hynek nadepsaný i jeho potomci budú povinni sami sobě na svuoj náklad
most opravovati a dělati.

Ké týž Hynek muož a moci bude lavičku přes struhu k své potřebě dáti
překážky pána JMti. A k tomu okolo struhy v svých dědinách bude moci
svobodně pásti, a což by kolivěk nad struhú v tom břehu dříví zrostlo,
svrchupsaný Hynek mýtiti má a k svému požitku bude mieti.

o se vody na jeho rybník dotýče, ta voda s té struhy má jemu puščena
tak tak, aby pánu JMti ke škodě a k překážce nic nebylo.

estliže by svrchupsanému Hynkovi jakú škodu rybníkem Lánským neb
Lánským pán JMt udělal, tehdy jemu tu škodu má napraviti tak vedle
meb na kterýchž by dobrých lidech toho přestali.

, což pán JMt Hynkovi nadepsanému za struhy dělání a vody vedení
má jemu ve dsky zemské vložití dědičně, a teež zase Hynek JMti struhu,
le tejto smlúvy dělati bude, má dědičně do desk vložití, a to při těchto
h konečně najprv příščích, a pán JMt od desk zaplatiti má. A tuto
psanú slíbili jsme sobě obapolně právě a věrně v celosti zachovati bez

zmatku a přerušení všelikterakého. A tomu na svědomí a pro lepší jistotu a pevnost své sme vlastní pečeti k tejto smlouvě přitiskli; a připrosili jsme urozených vladyk pana Neptalima z Frimburga a na Holicích, pana Jana z Prudic a na Fridnavě, a pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, a pana Jindřicha z Náchodu, že jsou vedle nás k tejto smlouvě na svědomí své pečeti přitiskli. Actum anno et die ut supra.

Výtah tištěn AČ. VI. 528 č. 260.

496.

(CLXXXIX) Smlúva [Vilíma z Pernšteina] s Bavorem z Hustířan, což se rybníkem zatopení dotýče Bohdaneckým.

1491, 26. září. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Léta božieho MCCCCLXXXI. v pondělí před svatým Václavem mezi pán[em] a panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteine najvyššiem hofmistrem královstvie Českého s jedné, a urozeným vladykú panem Bavorem z Hustířan a na Bukuovce s strany druhé, stala se jest smlúva o rybník veliký Bohdanecký, kterýmž se panu Bavorovi i jeho lidem nětco dědiny topí, a zase pan Bavor pánu JMti rybníkem Rozhrnú kruntu nětco topí, o to mezi pánem JMti a Bavorem svrchupsaným stal se jest konec, že jest jedno místo oddáno za druhé, a když by byl rybník Bohdanecký na místo pln, tak jakž má plný býti, a páně Bavoruov Rozhrna teež, tehdy obědvě straně mají na meze vyjeti a meze zdělati, aby na věčnost a budúcně tak stály pro potomní zmatky.

A jestliže by pán JMt rybníkem Bohdaneckým co více topil, když by plný stál, tehdy svrchupsaný pan Bavor nemá proti tomu býti ani co říkati ani jeho budúci ani jeho lidé. A teež také jestliže by svrchupsaný Bavor co více rybníkem Rozhrnú topil pánu JMti, proti tomu pán JMt nemá býti ani jeho budúci potomci ani JMti lidee. A tuto smlúvu svrchupsanú slíbili sme sobě obapolně věrně, právě, křesťansky beze všech forteluov zdržeti a zachovati, tak jako se svrchu píše. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu, pevnost i zdržení své sme vlastní pečeti k tejto smlouvě přitiskli; a připrosili jsme urozených vladyk, pana Jana Špetlě z Prudic a na Frydnavě, a pana Jindřicha Březnického z Náchodu, a pana Bočka z Zabídic, že jsou podle nás k tejto smlouvě pečeti své přitiskli, jim a jich erbóm bez škody. Actum anno et die ut supra.

Výtah tištěn AČ. VI. 528 č. 261.

497.

(CLXXXI) Smlúva [Vilíma z Pernšteina] se panem Jiříkem Milošem z Hostovic o dědina směnnú lánem na lán oc.

1491, 3. října. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

Léta Božieho MCCCCLXXXI. v pondělí po s. Michalu archangelu božiem stala se jest smlúva mezi urozeným páne[m] a panem Vilémem z Pernšteina oc

s strany jedné, a urozeným pánem Jiříkem Milošem z Hostovic s strany druhé, o dědinu směnnú lánem na lán, rybníčkem na rybníček, kterýž slove Zástava, v tom lánu, kterýž jest držel Jiřík Habrovec ke dvoru svému tu v Hostovicích, kteréž Zástavy již psaný Jiřík Miloš má tej vody požívati tú starú vodotočí, aby byla do Radiše puščena skrze les páně do jeho, kdež on svého lesu kus má. A jestliže by mohl Jiřík Miloš tu v svém rybníček udělati, ta voda nemá jemu hajena býti ku požitku jeho. A když by rybníček spustiti Miloš měl přes krunty pána JMti, pán JMt ani úředníci JMti nemají jemu toho hájiti.

Pakli by se již psanému Jiříkovi Milošovi rybníky páně co zatopilo, pán JMt má jemu za to jiné oddati, což by se zadosti zdálo dobrým lidem. A jestliže by kdy přišlo k tomu, že by na ten lán, kterýž pán JMt směniti a oddati ráčil již psanému Jiříkovi Milošovi, kto sáhl a zvláště právem duchovníem nebo svědským, já svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc slibují to spravovati Pardubicemi.

A teež zase sáhl-li by kdo na ten lán právem duchovníem nebo světským, kterýž jest pánu JMti směněn, já svrchupsaný Jiřík Miloš slibují pánu JMti to spravovati, čímž mám aneb mieti budu. A tuto smlúvu svrchupsanú my svrchupsaní Vilém z Pernšteina oc a Jiřík Miloš z Hostovic máme společně sobě ve desky zemské vložití konečně od datum tejto smlúvy sepsané na suché dni najprv příščí, a tu smlúvu sobě zdržeti právě křesťansky, tak jako na dobré lidi příščí, slibující sami za se i za své dědice. Tomu na svědomí pečeti naše vlastní k tejto smlúvě dali sme přitisknutí, připrosivšě urozených vladyk, pana Hynka z Sudomíř, Jiříka Habrovce z Habrova, Prokopa z Škrova, že sú k naši prozbě k tejto smlúvě na svědomí pečeti své dali přitisknouti. Jenž jest psána a dána v Hostovicích léta a dne svrchupsaného.

Výtah tištěn AČ. VI 528 č. 262.

498.

Hynek z Sudomíř prodal dědictví své v Hostovicích, dva provazce dědiny a čtvrt ke dvoru kmecímu, na němž sedí Beneš, item 3 provazce dědiny a záhon ke dvoru kmecímu, na němž sedí Jira, Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofnístru království Českého, za 1 kopu gr. č. V pondělí před sv. Divíšem (3. října) l. 1491. DZ. VI. A. 25.

499.

Vladislav král dovoluje Vratislavovi z Pernšteina zvýšiti hráze rybníka Jarohněvického.

1491, 12. října. — *Orig. perg. v arch. zem. v Brně, Hodonín-Pavlovice č. 25.*

My Vladislav . . . že jest nás zpravil urozený Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnské, věrný náš milý, že by chtěl rybníka u Jarohněvic, kterýž slove Mokronoský, hrází povýšiti, a tím rybníkem že by něco gruntuov Šardických, kteříž příščejí k klášteru svatého Thuomy do Brna, zatopil. A dále nás týž Vra-

tislav zpravil, že převor nynější i konvent předeepsaného kláštera dali jsú jemu svú dobrú a plnú vuoli, tu vymienku sobě pozuostavivše, ač by vuole naše k takové zátopě těch gruntuov byla a jim dosti za jich od[d]áno a učiněno bylo, že oni k tomu svolují. I jsúce těch věcí od jmenovaného Vratislava zpraveni a s pilností od něho prošení, abychme jemu v tom povolení naše dáti ráčili, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, k jeho prosbě pro mnohé, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, služby milostivě nakloněni jsúce, jemu, erbuom a budúcím jeho své povolení k tomu povýšení a zátopě již psaného rybníka mocí královskú a jakožto markrabě Moravský dali jsme a listem tímto dáváme. Všakž to znamenitě vymieňující, aby prve jmenovaný Vratislav převorovi a konventu jmenovaného kláštera za ty jich grunty, kteréž jim tím rybníkem zatopí, zase dosti oddal a učinil z svých dědičných gruntuov tak, ježto by oni sami řekli, že se jest jim dosti za to stalo. A on Vratislav maje toto povolení naše, má při tom s erby a budúcími svými zuostati, a toho rybníka povýšiti bez všelikteraké naše i budúcích našich králův Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí překážky. Však proto chcme, aby toto povolení naše bylo bez ujmy každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomí pečef naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v středu před svatým Havlem léta božího tisícího čtyřstého devadesátého prvního, království našich Uherského druhého a Českého jedenmezcítmého leth. Ad mandatum domini regis.

500.

Smlouva mezi Vilémem z Pernšteina a Heřmanem z Sulic na Slepoticích o louku pod dvorem nad mlýnem Lhotským, kterouž Václav z Úřetic drží od paní Anny Havrdové z Úřetic, a již jmenovaný Heřman postoupil panu Vilémovi, kterýž má dvěma lidem páně Heřmanovým oddati jiné louky pod Hostovicemi. Dat. na Hoře Kunětické, v neděli den sv. Havla (16. řjnu.) 1491. Cod. Perust. arch. mus. král. Česk. Výtah v AČ. VI. 528 č. 264.

501.

Kunka z Kravař a z Strážnice a Ladslav z Boskovic a na Třebové prodali ves svou Klenovice Ctiborovi z Cimburka a k věrné ruce jeho Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina za 2638¹/₂ zl. uh. a za dva gr. Dat. na Třebové v pondělí po sv. Havle (17. řjnu.) 1491. Cod. Perust. mus. Frant. Brn. fol. 489; měst. Brn. fol. 174. Výtah v AČ. VI. 528 č. 265.

502.

Zápis v knihách města Prahy, že Vilém z Pernšteina koupil dům u bílého medvěda za 282¹/₂ kopy gr. pražských.

1491, 29. října. — *Desky zemské Miscell. č. 38 f. 311 (Lib. contr. vir. II. 1477—1492).*

Wylhelmus de Persstyn, supremus magister curie regni Bohemie, emit pro se, heredibus et successoribus suis domum in ludiforo ad album ursum dictam, inter

domos Johannis ad botros et olim Zdimironis sitam utrinque, erga Johannem Kraysam de Krzeczowicz, pro CCLXXX ₰ gr. prag. et pro IIj ₰ gr. prag. super pelles ad habendum, tenendum atque hereditarie possidendum omni eo iure, quo solus habuit, tenuit et possedit. Quam promisit disbrigare secundum ius civitatis. Cui subarravit XXV ₰ gross. pragensium, residuum in festo Georgii proximo L ₰ gr., et in quatuor festis Galli et Georgii ordinarie se successive per L ₰ gr. per omnia pragensium solvere tenetur. Et peccunia erit fidejussor peccunie. Actum in consilio sabbato post Simonis et Jude ꝛ [1491.]

Ioannes Kraysa tulit CL sexag. gr. prag. trium terminorum sancti Galli et Georgii a domino Wylhelmo de Persstyn pro domo illi vendita, quem cum heredibus et eius successoribus de illis CL sexag. gr. prag. quittat et libertat nunc et tempore omni. Actum in consilio f. V. die Francisci anno domini ꝛ XCII [4. října 1492] Johanne Ziez magistro civium.

Johannes Kraysa tulit L sexag. gr. prag. termini scti. Georgii proxime venturi a domino Wylhelmo de Persstyn pro domo illi vendita, quem cum heredibus et eius successoribus de illis L sexag. gr. prag. suceptis quittum, liberum et solutum dicit nunc et temporibus perpetue securis. Actum in consilio f. III die s. Gregorii anno domini ꝛ XCIII [12. března 1493], domino Johanne Ziez magistro civium existente.

503.

(CCV). Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a paní Anežkou na Rychumburce o ves řečenú Černá.

1491, 31. října. — *Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.*

My Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Anežka z Chlumu a z Košumberka a na Rychumburce známo činíme . . . že jsme učinili smlúvu konečnú a věčnú o ves od Pardubiček, řečenú Černá, a [to] takovúto, že já svrchupsaná Anežka prodala jsem již psanému panu Vilémovi dřeve jmenovanú ves za sumu devadesáte kop puol třetí kopy za pět grošuv, všecko širokých českých, a ty sem od již psaného pána přijala a mám jemu hned té vsi postúpiti se všemi jejími příslušnostmi, nic sobě, dědicóm ani budúcím svým práva na teež vsi žádného nepozuostavujíc, a to s takovúto výmienkú: jestliže bych já, dědici neb budúci moji měli kdy Pardubiček postúpiti, zápis svojo přijmúc, a na mě a dědice aneb na budúci mé pro již řečenú ves Černú jaká nesnáž přišla, a to proto, že jest od Pardubiček a v témž sápisu stojí, mám, dědici i budúci moji již psanému panu Vilémovi z Pernšteina ꝛ, dědicóm neb budúcím jeho tu sumu zase navrátiti, a již psaný pan Vilém z Pernšteina ꝛ, dědici a budúci jeho svú sumu ode mne přijmúce, budú povinni mě, dědice i budúci v tom zastúpiti.

A já již psaný Vilém z Pernšteina ꝛ slibuji sám za se i za své dědice a potomky, jestliže by kdy Pardubičky měly vyplaceny býti a již jmenovaná paní Anežka, dědici neb budúci její toho zboží Pardubiček sstúpiti měli, svojo zápis přijmúce a [pro] již řečenú ves Černú mně prodanú jaká puotka aneb nesnážka [sic] na již jmenovanú paní Anežku, dědice nebo budúci přišla, protože jest v témž zápisu jako

Pardubičky: mám a slibuji i dědici a budoucí v tom již jmenovanú paní Anežku, dědice i budoucí zastúpiti, tak aby proto žádué škody neměli.

Pakli bych toho neučinil já, dědici neb budoucí moji, dávám plnú moc i právo častopsané paní Anežce, dědicóm i budoucím jejím, aby se uvázali u ves mú dědičnú od Pardubic řečenú Bukovina, a rybník nad tůž vsí řečený Bukovský, a to drželi a požívali jako svého vlastního, a to bez překážky mé, dědicuov a budoucích mých, a to tak dlúho, dokudž bych já, dědici aneb budoucí moji toho zmatku, což se Černé dotýče, nezpravili a je bez jich škody toho nevyvadili, častopsanú paní Anežku, dědice a budoucí její. A když by se tomu dosti stalo ode mne, dědicuov neb budoucích mých, že by s té závady, což se Černé dotýče, vypravení a vysvobození byli, mají mně, dědicóm neb budoucím mým té vsi s rybníkem beze všeho prodlévání zase postúpiti.

A když by strana straně dala věděti, aby tato smlúva deskami zapsána byla, má a povinna bude druhá strana v první, druhé neb konečně v třetí suché dni tomu dosti učiniti. A já svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc a Anežka z Chlumu slibujem sami za se, za dědice i za budoucí své, tejto smlúvě dosti učiniti, jako se svrchu píše. Tomu na svědomí a zdržení věci svrchupsaných své vlastní a přirozené pečeti k tejto smlúvě přivěsiti jsme dali; a pro lepší jistotu prosili jsme urozených pánuov pana Albrechta z Chlumu a na Košumberce, pana Jana Štoše z Kúnic, a urozených vladyk pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, pana Vanka z Zámrsku, pana Neptalima z Frymburka a na Holicích, pana Mikuláše z Mezilesic a na Tajnci, pana Zigmunda z Poběžovic a na Tunichodích, že jsou pečeti své podle nás na svědomí k tejto smlúvě dali přivěsiti. Jenž jest dán a psán léta od narození Syna božieho MCCCCLXXXI. v pondělí u vigiljí Všeoh svatých.

Intabulata libro memoriali anno Domini MCCCCLXXXII i. V. post Benedicti. [1492, 22. března]—
— Výtah v AČ. VI 528 č. 266.

504.

(CCHI) Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a paní Anežkú z Chlumu na Rychumburce o lúky, kteréž se lidem z Úřetic strúhú zatopily.

1491, 5. list. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Léta od narození Syna božieho M^oC^oC^oC^oLXXXI v sobotu před svatým Linhartem stala se jest smlúva mezi urozeným panem Vilémem z Pernšteina a na Helfensteině, najvyšším hofmistrem královstvie Českého, strany jedné, a urozenú paní paní Anežkú z Chlumu a s Košumberka a na Rychumburce strany druhé o lúky, kteréž se lidem z Úřetic napřes [napřed] s povolením již psanej paní Anežky, tudiež těch lidí přijaly, a to taková, že napředpsaný pan Vilém ráčil jest těm lidem rozkázati oddati lukami za lúky, což se kterému člověku čeho přijalo těmi hrázemi a struhami děláníem nad mlýnem Lhotským, a tíž lidce z Úřetic proto mají požívati těch kusuov,

kteříž se nezatopí, pastvú, žetiem trávy, sázěním vrbí po těch hrázech, a těch vrbín aby mohli užívati všelikterak bez překážky svrchupsaného pana Viléma, dědicuov i budoucích jeho.

A jestliže by se jaké škody na těch hrázích dobytky od lidí již psaných dály, že by se vezly, tehdy již psaný pan Vilém má rozkázati zase opravovati tu zemi svým nákladem, i dědici i bud[ú]cí jeho. A také již psaný pán, dědici a budoucí jeho strúhy, kteráž se za těmi hrázemi v lukách dělati bude vedle samé hráze, má, povinen jest vždycky rozkázati cíditi a vyčišcovati tolikrát, kolikrát by toho bylo potřebí, aby voda mohla svobodný odpad jmieti.

Toto také znamenitě vymíněno jest, jestliže by potom přes toto oddání lidem z Uřečic všem jakékoli škody se dály, a zvlášče podmokáním, tehdy již psaný pan Vilém, dědici i budoucí jeho povinen bude ty škody zase těm lidem spraviti tak, pokudž by se dobrým lidem zdálo zadosti, kteříž by koli k tomu žádání a volení byli již psanými stranami oběma s toho kraje, a to konečně ve dvou nedělich. Pakli by se tomu dosti nestalo. takže by kterékoli škody těm lidem nebyly opraveny, tehdy svrchupsaná paní Anežka, dědici i budoucí její budou se moci uvázati s komorníkem Pražským ve vsi Přerov a Lhotoku [sic], kteréž k Pardubicím příslušejí, a požívati dotud a tak dlúho, dokudž by všechny škody nebyly napraveny lidem z Uřečic panem Vilémem nahořepsaným, dědici a budoucími jeho.

A jestliže by svrchupsaný pan Vilém, dědici neb budoucí jeho s těch luk kterýmkoli právem duchovním nebo světským byl vyveden, svrchupsaná paní Anežka, dědici i budoucí její mají to spravovati polovicí vsi Uřečicemi. A pakli by paní Anežka, dědici nebo budoucí její s toho kruntu vyvedena byla s těch luk, kteréž jsú oddány od nahoře psaného pána kterýmkoli právem duchovníem i světským, nahořepsaný pán, dědici a budoucí jeho mají to spravovati nahořepsanými vesnicemi.

A my svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc a Anežka z Chlumu oc tyto smlúvy slibujem sobě věrně zdržeti. a také tyto smlúvy máme sobě ve desky vložit na prvé, na druhé a konečně na třetí suché dni. Tomu na svědomí pečeti své vlastní dali jsme přitisknutí; a pro lepší jistotu připrosili jsme urozeného pána pana Albrechta z Chlumu a na Košmberce, a urozených vladyk pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, pana Neptalima z Frimburka a na Holicích, pana Mikulášě z Mezilesic a na Tajnci, že jsú k tejto smlúvě podle nás dali své pečeti přitisknutí. Actum anno et die ut supra.

Výtah tištěn AČ. VI. 528 č. 267.

505.

Beneš Bystřický z Studnic odřiká se všeho práva na díl vsi Rudvíkova, kterýž dostal se mu s bratřimi Václavem a Janem po neb. Janovi z Lužina, a jejíž prodal za jistou sumu

XXII. Listinář panna Viléma z Pernšteina

... Svědkové: panoše Václav Čeč z Nemyčevsi, maršálek ... Mikuláš z Hozlína, Jan Mláde z Krajšova. Dat. s. l. ve středu po sv. Brikei ... Cod. Pernst. mont. Bru. fol. 297. b.

506.

... List krále Vladislava, v němž dává [Vilémovi z Pernšteina] výplatu na vsi Kvitkovicích, kterouž Rúbikové drží.

Na Budně 1491. l. pros. Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav ... oznamujem tímto listem všem, že jakož slovutní Mikuláš ... Oldřich bratři Rúbikové z Hlavatec, věrní naši milí, mají a drží ves řečenú Kvitkovic s jemu příslušenstvím od zámku Hluboké, kteroužto ves chtějí v naše držení zase uvést, dali jsme plnu moc i konečně naše povolení dáváme urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hornímu kralovství Českého, věrnému našemu milému, aby on tu ves na místě našem a k ruce naší mohl vyplatiti, když se jemu kolivěk zdáti bude, a s tuz jmenovanú vsi tak učiniti, jakož od nás naučení má. Protož přikazujem jiz psaným Mikulášovi a Oldřichovi, aby vezmuce od jmenovaného Viléma pouze podle zjem zapisov svých, jemu na místě našem svrchudotčené vsi postúpili, a listy, kteréz na tom zapisu mají, navratili bez' zmarku i vselike odporosti. Pakli by tomu jaky odpor činiti chtěli, dali jsme jemu tu moc, aby na našem místě a to k nim hledeti a je s toho vselikerak napomínati, a o to naším právem k nim mluviti mohl. A jestliže by ceteri s tuch křivobou po více mimo zapisy pozivali, ať toho jiz psaný Vilém z Pernšteina ma a moce moci bude k nim mluviti a je s toho učiti, jako my samy. Tanco na sydomi počet listi kralovskú přivesiti jsme kánc k tomuto listu. Dan na Hradce v úterek po sv. Ondřeji apostołu božiem leta božieho MCCCXXXX. kralo s'ac násosm Uherského, Irúského i Českého XV. let.

Ad relictione ... Sauerberg cancellari regni Boemie ...

507.

... Vladislav ... Vilémovi z Pernšteina a bratru jeho Vratislavovi moc, aby vyplatiti mohli vsi řečenú Kvitkovic s jemu příslušenstvím od zámku Hluboké ... Cod. Pernst. mus. Prag. fol. 297. b.

(CCCCXXXV) List krále Vladislava, v němž dává [Vilémovi z Pernšteina a bratru jeho Vratislavovi] výplatu na vsi Kvitkovicích, kterouž Rúbikové drží.

Na Budně 1491. l. pros. Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav ... Vilém z Pernšteina a bratru jeho Vratislavovi moc, aby vyplatiti mohli vsi řečenú Kvitkovic s jemu příslušenstvím od zámku Hluboké ... Cod. Pernst. mus. Prag. fol. 297. b.

509.

(CLXXXVIII) List krále Vladislava, jenž píše Rúbíkóm o ves Kvítkovice, aby ji postúpil
[Vilémovi z Pernšteina].

Na Budíně 1491, 2. pros. — Cod. Pernst. arch. musea král. Česk.

Vladislav . . . slovutným Mikulášovi Oldřichovi, Albrechtovi Roubíkóm z Hlavatec, věrným našim milým, milost naši královskou vzkazujem. Věrní milí! Jakož držíte ves naši Kvítkovice se vším příslušenstvím, i věztež, že jsme poručili urozenému Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššiemu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, aby on tu ves Kvítkovice od vás na našem místě a k naší ruce vyplatil a vám peníze vedle listu dal, když se jemu kolivěk zdáti bude: i protož vám příkazujem, abyšte jemu toho odporni nebyli a vsi nám naše postúpili v jeho moc. A když by se jemu kolivěk zdálo tu ves svrchupsanú vyplatiti, tehdy sme vám list tento odevřený dáti kázali, aneb ktož by to kolivěk držel, buď jeden z vás neb ktož koli jiný právem našim. Pakliž byšte nám chtěli jaký zmatek v tom činiti, neb ten, ktož by to našim právem držel, tehdy jsme témuž Vilémovi tu moc dali, aby k vám o to mohl mluvit jako my sami. Tomu na svědomí pečet naši královskou přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po svatém Ondřeji apoštolu léta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého prvního a království našich Uherského druhého a Českého jedenmezietmého.

Výtah tištěn AČ. VI. 529 č. 269.

510.

(C. III). List od Mikuláše Šubra, kterýmž se i erby své a budúcie zapisuje, že jiných pánů on ani ten, kdož po něm na tom dvoře bude, jmíti nemá, nežli pány Pernštýnské.

Na Pernštejně 1491, 9. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 2 b; arch. měst. Brn. f. 2 — 3.

Já Mikuláš řečený Šubr, dvořák z Vrdonína, i s svými erby a budúcími potomky známo tímto listem činím . . . že shledav k sobě lásku a milost od urozeného pána pana Vratislava z Pernšteina, nejvyššieho komorníka desk a soudu práva zemského u Brně, pána svého milostivého, z žádného přinucení ani z žádné bezděčnosti, ale dobrovolně a [z] svobodné vůle, moha to učiniti, poddal jsem se i své erby a budúci na tom dvoře sedící, i mocí listu tohoto poddávám svrchupsanému panu Vratislavovi z Pernšteina oc, JMti erbóm a budúcím potomkóm pánóm Pernštýnským, takovým obyčejem, že já s erby svými a budúcími na tom dvoře sedícími pánuov žádných jiných jmíti nemáme, nežli svrchupsaného pána Vratislava a budúci pány Pernštýnské, ani k jiným pánóm žádného útočiště o nic jmíti nemáme, nežli k svrchupsanému panu Vratislavovi a budúcím pánóm Pernštýnským. A to já svrchupsaný Mikuláš Šubr slibuji sám za se i za své erby i za budúci potomky na tom

oře sedící, že se věrně a právě proti svrchupsaným pánóm Pernštýnským zachoti máme, a to všecko držeti a v celosti zachovati, což se v tomto listu píše. Tomu svědomí já svrchupsaný Mikuláš a pro lepší pevnost, pečeti své nemaje, prosil m slovuťného panoše pana Jana Děvečky z Heršteina, že jest svú pečef místo mne tomuto listu přivěsil; a k tomu jsem prosil urozených pánuov, pana Znathy z Lompze a pana Václava z Dúbravice a na Osovém, a slovuťných panoší Gedeona z Olešky a na Moravči, Beneše z Vahančic, ty časy purgrabie na Pernšteine, Čenka ze ole, Václava z Tečic a z Roženky, že jsú k prozbě a k žádosti mé pečeti své nařdomí přivěsili k tomuto listu, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán Pernšteine v pátek po hodu Početí panny Marie léta od narození syna božího IIII^{co}LXXXXI°.

Výtah tištěn AČ. VI. 529 č. 270.

511.

Smlouva mezi Vilémem a Vratislavem bratřimi z Pernšteina z jedné, a klášteřem ářským ze strany druhé, o desátky vinné v Zaječím a v Pavlovicích, o majetek klášteřský Medlově, o desátky obilné oc. Na Perštýně 1491, 11. pros. AČ. IX. 413.

512.

ál Vladislav propouští všecko odúmrtní právo své ke dvoru a mlýnu ve vsi Skaličce Vratislavovi z Pernšteina.

Na Budíně 1491, 13. pros. — DBrn. kv. č. 12. f. 39.

List na Skaličku. My Vladislav . . . že všecko právo naše a nápad náš, kterýž nás jakožto na krále Českého a marg[r]abie Moravského přišlo a připadlo po rti slovuťného Pechana a po smrti slovuťné Katheriny manželky jeho aneb po mžkoli jiném, ke dvoru a k mlýnu ve vsi Skaličce s dědinami, s lukami a potoky se všemi a všelikterakými toho dvoru a mlýnu spravedlivými a starodávnými příšnostmi, jakýmiž by kolivěk mohly a měly mény menovány býti, dali jsme a tímto tem mocně dáváme jakožto král Český a marg[r]abie Moravský urozenému Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku desk a práva súdu zemského u Brně, rnému našemu milému, a erbóm jeho k jmění, držení a požívání tím vším právem způsobem, kterýmž jsú menovaní Pechan a Katherina manželka jeho neb ktožlivěk jiný svrchudotčený duvor a mlýn s jich příslušnostmi měli, drželi a jich živali; tak aby jmenovaný Vratislav a erbové jeho svrchudotčený duvor a mlýn se všemi jich svrchudotčenými příslušnostmi měli, drželi a jich poživali, a to bez ší, budících králův Českých a margrabí Moravských i všech jiných lidí všeliké ekážky. Prikazující hajtmanu svrchudotčeného marg[r]abství i také větším i menším adníkóm Olomúckého a Brněnského práva, nynějším i budícím, aby oni vezmúce

před se podle práva a spravedlivosti svrchudotčené naše dáni, v ně nahlédli a je spravedlivě rozeznali, a jestliže jest svrchudotčené zboží na nás spravedlivě spadlo a připadlo, tehdy aby oni podle práva a obyčeje svrchudotčeného marg[r]abství jmenovaného Vratislava aneb erby jeho v svrchudotčený dvoor a mlýn se všemi jich příslušnostmi uvedli a toho zboží je zmocnili, i také je dále v tom podle práva a vší potřeby opatřili, tak aby oni v tom žádného dalšího zmatku neměli. Však proto chceme, aby toto naše dáni bylo každému bez ujmy na jeho spravedlivosti. A ktož by tento list měl s svrchudotčeného Vratislava neb erbův jeho dobrou a svobodnou vůli, chceme, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskou přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v úterý den svatej panny Lucie, léta božího tisícího čtyrstého devadesátého prvního, království našich Uherského druhého a Českého jedenmedsítého léta.

Poslové k tomu vkladu od pana Vratislava, hajtmána a nejvyššího komorníka marg[r]abství Moravského, dáni pan Zigmund Osovský z Dúbravice a pan Štěpán z Lompnice.

513.

(CLIX) Smlúva na papíře o Jemnici a o Sádek mezi panem Vilémem z Pernšteina a panem Puothú z Lichtnburku.

Na Mor. Krumlově 1491, 26. pros. — Cod. Pernst. musea král. Čes. f. 101.

Léta od narozenie Syna buožieho M^oCCCC^oLXXXI^o v ten pondělí po Vánocích na Krumlově stala se jest smlúva mezi urozenými pány, panem Vilémem z Pernšteina a na Helfenšteine nejvyšším hofmistrem královstvie Českého z jedné, a panem Puothú z Lichtnburku a z Bithova oc z strany druhé, o frajmark, takže pan Vilém z Pernšteina oc ráčil jest frajmarčiti s zámek svým a městem Jemnici a se vsí Radoticemi se vším jejich příslušenstvím se panem Puothú svrchupsaným na zámek Sádek i což k Sádku přísluší se vším jeho příslušenstvím, tak jakž pan Puota toho sám požíval a to držel; takže svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina oc má listy ty a spravedlnosti své, kteréž má na Jemnici od najjasnějších knížat a pánuov, pana Mathiáše Uherského, Českého oc krále slavné paměti, a pána pana Vladislava též Uherského a Českého oc krále Jich Mtí, vydati a na ty listy dobrou vůli panu Púthovi a panu Albrechtovi bratru jeho a jejich erbóm obyčejnú udělati, a též zase pan Puota má panu Vilémovi z Pernšteina oc na Sádek i na to, což k Sádku přísluší se vším tím příslušenstvím, list zprávní udělati obyčejný. A ty listy obapolně mají sobě položiti pan Vilém z Pernšteina ty královské listy svrchupsané s dobrou vůlí na to učiněnú, i také správní list na Radotice obyčejný konečně od datum smlúvy tejto ve čtyrech nedělích k věrné ruce u Hynka Polického na Polici, a pan

Půtha také panu Vilémovi ten list zprávní na Sádek a to zboží, jakož se svrchu píše, list zprávní též na ten den, na kterýž jemu pan Vilém listy své položí, položití má u téhož Hynka Polického k věrné ruce.

A pan Vilém má vydati přiepisy panu Půtovi, jak má list správní udělati na Sádek, a pan Půtha také má vydati panu Vilémovi přiepis, jaký má list jemu zprávní udělati na Radotice a dobrou vůli na ty listy královské svrchupsané. Item také pan Puotha při tom má udělati list na dvě stě zlatých panu Vilémovi vedle přiepisu jemu vydaného, kteréž má v roce panu Vilémovi dáti, a ten list má také na ten den s jinými listy u pana Polického k věrné ruce položití, a pan Polický má každé straně jeho listy vydati.

Item jestliže by pak pan Puotha spravedlnost svou v tom roce chtěl na Frišov, kterúz má panu Vilémovi dáti, tehda pan Puota nebude povinen panu Vilémovi z Pernšteina oc těch dvou set zlatých dáti; a pan Vilém z Pernšteina oc má panu Půtovi zase ten list na dvě stě zlatých vrátiti. Než pan Vilém má sobě sám Frišova v těch XVII^c zlatých od Ofnara vyplatiti, a těmi spravedlnostmi již má mieti všecko právo, jakož pan Puota měl jest.

Item jestliže by lidé které viny propadli, a ty že by ještě vzaté nebyly z lidí, ty mají viny z obou stranú lidem propuštěny býti. Item jakož měšténé Jemnitští mají od pana Viléma z Pernšteina oc čtyři drajlinky vína po XXXti zlatých, ty peníze Jemnitští panu Vilémovi z Pernšteina mají dáti konečně na s. Jana najprv přiestieho. A k tomu má pan Puotha Jemnické držeti a tomu tak dosti učiniti. A toho přijde sto a XX^{ti} zlatých.

Item o svrchky takto jest smluveno, že pan Vilém z Pernšteina oc má na Jemnici nechati houfničky a tarasničky, kteréž tam prvé byly, a k tomu XVI hakovnic. Skel všech a stoluov všech má ponecháno býti, krom tří stoluov, ty pan Vilém z Pernšteina oc má odtud sobě vzieti. Item zámkuov u mostu, u sklepuov a forten, těch má pan Vilém z Pernšteina oc na Jemnici nechati.

Item také pan Vilém z Pernšteina oc má panu Puotovi nechati obilé lonského i letošního, kteréž jest nemláčené, než s toliko že s toho obilee má se vymlátiti IIj mta pšenice, a tomu má zaplatiti a dáti, u kohož jest Kobík zjednal a koupil, aneb dáti je, kamž pan Vilém bude ráčiti.

Item což jest v rybnících, obapolně tím nemají hýbati. Než což se toho rybníka faráře Jemnického dotýče, z toho pan Puotha má sobě ryby pobrati, než faráři rybníčka toho má zase postúpiti. A více pan Vilém z Pernšteina oc panu Půthovi na zámku Jemnici ani ve dvoře ani jinde není povinen nechávati, než což se svrchu píše.

Item toto se znamenitě vymieniuje v tejto smlouvě, že Mikuláš Kobík z Opatova pronajal jest zámek Jemnici od pana Viléma z Pernšteina oc, a ten má svá obilee tu ve dvoře, ta aby on mohl sobě svobodně vymlátiti buď v stozích neb v sto-

vyšším hofmistrem království Českého s jedné, a slovnými panoši Janem Jeníčkem z Olbramic a Ctiborem Hostakovským z Arklebic z strany druhé, o dluhy a rukojemství Třebíčské, kteříž jsou mosili plátce býti vedle listuov a rukojemství svého.

První list jest tento na sto zlatých, kterýž svědčí Dobešovi od Hory.

Druhý list svědčí paní Anně z Nitkovic na sto kop a na deset kop grošuo širokých.

Třetí list jest sirotkóm Provázkovým na sto zlatých.

Čtvrtý list jest, kterýž se Jeníčka samého dotýče, na tři sta zlatých Jankovským.

Pátý list jest na šest set f. Janovi Zelenému, v kterémž jest Jeníček dal svojo oddíl polovici tři sta zlatých.

Šestý list jest, v kterémž se Hostakovského samého dotýče Zahradeckému na sto f. a na čtyřiceti zlatých.

Sedmý list jest na dvě stě zlatých Zichovi Dobelickému, v kterémž jest Hostakovský polovici toho dluhu dal sto zlatých.

Osmý list jest, kterýž se dostal Kyjovskému skrz dobrou vůli na pětletého sta zlatých, v kterémž jest dal Hostakovský polovici, sto zlatých a pětadvaceti zlatých.

Devátý list jest, kterýž svědčí Jetřichovi na sto kop a devatenácte kop, kterýž jest Hostakovský sám zaplatil a vyvadil.

A z těch listuov a dluhuov musili jsou úroky vydávati od desíti let a škody brali jsou. Ty listy nahoře psané a své všecko právo mají nahoře psaný Jeníček a Hostakovský panu Vilémovi z Pernšteina oc JMti vydati a na ně dostatečně dobré voľe zdelati: kterémuž který list sám svědčí a samého se rukojemství dotýče, sám dobrou vůli udělaj, a kde společně, oba spolu udělajta, a kdež se dotýče, ješto jest Tichý s Hostakovským a s Hrubčickým rukojmie a Hostakovský co na svojo oddíl dal, na to také JMti dobrou vůli udělaj. A list, kterýž mají od opata a konventu Třebíčského pod stávkami, v kterémž je slibují vyvaditi, také JMti vydati mají. A to mají JMti uručiti, aby ty listy a dobré voľe JMti udělali a vydali tento masopust i s tím listem od opata a konventu. Pakli by kterého listu beze lsti tento masopust jmieti a zjednati nemohli, ale konečně na svatého Jiříe najprv přieští jej JMti vydati mají. Za to jsou rukojmie panu Vilémovi JMti za Jeníčka Hynek Jeníček z Olbramic syn jeho, a za Hostakovského rukojmie Václav Klauzal z Rynarce a Hynek Jeníček z Olbramic.

A pán JMt také Jeníčkovi a Hostakovskému uručiti má ty peníze, kteréž JMt s nimi smluvil, aby jim vydány byly na ty časy a roky vedle smlúvy. A toho dluhu jim pán JMt, co jim nedodal, dlužen zostává tisíce zlatých, každému pět set zlatých. Jeníčkovi má JMt tři sta zlatých na svatý Jiří najprv přieští, polovici peněz a polovici zlatých dáti, a na dvě stě zlatých list udělati od tohoto svatého Jiříe přes rok, zaplatiti polovice zlatých a polovice peněz. A Hostakovskému na sv. Jiří JMt

má pět set zlatých dáti, a zaplatiti polovice zlatých a polovice peněz, aneb j zastúpiti. A za to jim pán JMt rukojmie postavil Zigmunda Valeckého hajtmána na Krumlově, Jana Lechvického z Zástřizl hofrychtěře dvoru strova JMt, a Jana Zeleného z Říčan. A tato smlúva má u nás smlú dotud, až se tyto všecky věci dokonají.

Tomu na svědomie i pro lepší jistotu my smlúvčí napřed i my oboje strany své sme pečeti k tejto smlúvě přitiskli.

Výtah tištěn AČ. VI. 529 č. 271.

515.

(b. II.) Seznam dlužných listů opatů Třebíckých, kteréž vyplatil Vilém z Pernšteina (1491). — *Codex Pernst. Frant. mus. Brn. f. 385; arch. měst Brn. f. 128; nus.*

Znamenají se listové opatuov kláštera Třebíckého, kteří jsou s kteréžto listy jsou vyplacovali rukojmie sami, kteří jsou živi zuostali a dávali; kdež pak rukojmím podpuorce se učinili převor a konvent kláštera jim slubujíc, že ty sluby, které jsou za opaty činili, jim k žádné škodě býti n pak ten list podpuorčí jest s jinými listy, kteří [jsú] opatšti s rukojmiemi Pernšteině v jedné škatuli; kdež pak urozený pán pan Vilém z Pernšteina držitel toho panstvie Třebíckého jest vyplatil ty listy všecky od rukojmí kteréž jsou rukojmie za opaty dávali, ty jest všecky pan Vilém z Pernšteina rukojmím, jakož pak ti listové od rukojmí panu Vilémovi z Pernšteina dávali všecko otevřeně ukazují. A pan Vilém z Pernšteina vedle spravedlností pisuov muož a má z těch listuov úroky před se bráti dotud, dokud by placen nebyl oc.

List od kněze Matěje opata Třebíckého s rukojmiemi na II^j f., k paní Elšce z Březí a Janovi synu jejím z Neznašova, a na ten list od Jana z Neznašova Petrovi z Kyjovic. A ten list vyvadili i tu dobrou věc z Čechtína, Ctibor Hostakovský z Arklebic od Petra Kyjovského, a úroky za X let jemu dali. Kterýžto list zaplatil jest i ty úroky pan Vilém z Pernšteina jakož ten list od Jindřicha a Ctibora Hostakovského v sobě šíře ukazují lémovi daný.

List od kněze Matěje opata Třebíckého na III^c f. uherských panů z Želetic a panu Benešovi z Vlašimě; a ten list zaplatil Janíček [sic] Jankovskému z Vlašimě i s úroky za X let zadržálými; kterýžto list z Pernšteina hlavně vyvadil od Jeníčka z Olbramic, jakož to list od Janíčka lémovi daný v sobě šíře ukazuje.

List od kněze Matěje opata Třebíckého s rukojmiemi na VI^c f. V lenému z Říčan, kterýžto list vyvadil pan Vilém z Pernšteina od Jan

z Říčan syna jeho, a úroky zadržalé od dobytí Třebického jemu všechny zpravil, jakož to list od Zeleného panu Vilémovi daný v sobě šíře ukazuje; a na týž list dobrá vůle od Janíčka z Olbramic panu Vilémovi z Pernšteina, na kterýž jest oddíl svého dal III^c f.

List od kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi na I^c ff na XVIII ff grošův dobrých berných Náckovi z Kvičovic a Jetřichovi z Praneku a Oldřichovi z Heraltic; a ten list vyplatil Ctibor Hostakovský z Arklebic, za kterýžto rukojmie jest sám jediný živý zuostal; a ten list od Ctibora vyplatil jest pan Vilém z Pernšteina i s úroky, kteréž jest do Xti let vyplatiti musil, jakož list od Ctibora Hostakovského panu Vilémovi [daný] v sobě všecko ukazuje.

List [od] kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi na II^c f. Zichovi z Popůvek; a ten list vyvadili Ctibor Hostakovský z Arklebic a Jan Tichý z Jemničky, rukojmie toho listu, kteříž sami dva zuostali, dali po I^c f. uherských, a úroky za X let spraviti musili: kterýžto jistinu i s úroky zaplatil jim jest pan Vilém z Pernšteina, jakož pak ti listové od Hostakovského a od Tichého panu Vilémovi daní v sobě šíře ukazují.

List od kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi na I^c f. Náckovi z Kvičovic a Mikulášovi Provázkovi z Okrašovic, kterýžto list vyplatil Jeníček z Olbramic a Ctibor Hostakovský z Arklebic, sami dva rukojmie zuostavše; kterýžto list vyplatil [jest] pan Vilém z Pernšteina od nich i s úroky, kterýž jsou za X let platiti musili, jakož pak ten list od Jeníčka a Hostakovského panu Vilémovi daný to v sobě šíře ukazuje.

List od kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi na I^c f. uherských Dobešovi z Řehořova a paní Johance z Rodkova; a ten list vyplatili Janíček z Olbramic, Ctibor Hostakovský z Arklebic [sama dva rukojmie zuostavše]*), i úroky od Xti let na tu jistinu zaplatili; kterýžto list vyvadil jest pan Vilém z Pernšteina od nich i úroky od Xti let zaplatil jim, jakož ten list od nich pánu daný v sobě šíře ukazuje.

List od kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi na I^c f. a na XLti f. paní Ofce z Krnčic, a na ten list dobrá vůle od paní Ofky z Krnčic Mikulášovi z Zahrádek a Janovi z Zahrádek; kterýžto list vyvadil Ctibor Hostakovský z Arklebic, který jest sám jediný rukojmie zuostal, a jistinu zaplatil a úroky na tu jistinu za X let; kterýžto list i s dobrou vůlí vyplatil jest pan Vilém z Pernšteina od Hostakovského, jakož pak ten list od Hostakovského panu Vilémovi daný to v sobě šíře ukazuje.

List od kněze Matěje opata Třebického s rukojmiemi paní Anně z Medkovic [sic]**) na I^c f. a na X ff grošův českých; kterýžto list vyplatil Janíček z Olbramic a Ctibor Hostakovský z Arklebic, ještě sama dva rukojmie zuostala; kterýžto list od nich vyplatil pan Vilém z Pernšteina i úroky, kteréž za X let platiti musili, za-

le dobrá vuole panu Vilémovi z Pernšteina od Jana Šašovského ze Mstěnic na II^c f. uherských.

List od kněze Trojana na Chlum paní Katherině z Č[ec]htína na XL š grošov českých. It. na ten list dobrá vuole od Jeronyma Bočka [z] Zakřan panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Nácka opata Třebického na Meziříčíčko Ješkovi Strížkovi a synům na XXX š grošov českých. List druhý od kněze Jindřicha opata Třebického laský na Meziříčíčko Strížkovi na XXX š grošov českých. It. na ty listy dobrá vuole nešovi z Slúpna a Bětě z Kojetic od Mikuláše Strížky. It. dobrá vuole od Běty z Kojetic Janovi z Ebrharce. It. dobrá vuole od Jana z Ebrharce panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na Sedlce v VI^c f. a ve XXX f. šovi a Jakubovi bratřím z Litrbachu.

List druhý od kněze Matěje opata Třebického Pešovi a Jakubovi bratřím Litrbachu na ves Hertvíkovice na II^c f. na XX zlatých uherských.

List od krále Mathiaše, jímž dává spolek panu Dobešovi z Bozkovic z sídkem Jakuba z Litrbachu. It. dobrá vuole na ty listy od pana Dobeše a pana Beňáka z Bozkovic panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na ves pustú Svatoslav Mikulášovi dlovi měštěninu v Jihlavě na XXIII š g. It. dobrá vuole od Mikuláše Rudle na Vilémovi z Pernšteina pod pečeti města Jihlavy.

List od kněze Matěje opata Třebického na les černý a na desátek ve vsi lumě ve XL š grošov. It. dobrá vuole na týž list od Jeronyma Bočka [z] Zakřan na Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Nácka opata Třebického na ves Zhořec Mikšovi Žídkovi z Meziříčí v XXV š groších českých. It. dobrá vuole od Mikše Žídka Mojkov z Sedlce Jindřichovi z Vranovic. It. na ten list potvrzení krále Jiřího Janovi Klusáčkovi. It. dobrá vuole na ty listy Janovi z Vranova od Jana Klusáčka. It. dobrá vuole od Jana z Vranova panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na ves Kochanov na II^j f. Michkovi z Meziříčíčka. It. na ten list dobrá vuole od Elšky a Hedviky z Meziříčíčka. It. dobrá vuole na ten list od Machny z Slúpna a Elšky z Meziříčíčka panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na ves pustú Svatoslav na I^c f. uherských a na X š grošov Janovi Vidlákovi. It. dobrá vuole od Vidláka na ten list panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na ves Rybné Sabartovi z Ruduolce na XX f. uherských a XII š grošov. It. dobrá vuole na ten list od Jana z Vranova na Ruduolci panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na ves Čechtín Ješkov na LII š g. peněz drobných. Item na ten list dobrá vuole od Jana z Kvičovic panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Matěje opata Třebického na Vickov a na Se z Jemničky na sto f. a na II f. uherská. It. dobrá vuole na ten list kulášovi [z] Zárubic. It. na ten list a na tu dobrou vuoli dobrá vuole z Zárubic panu Vilémovi z Pernšteina.

List od kněze Trojana opata Třebického na ves Jersín Jinoch na LXXX š g. českých. It. na ten list dobrá vuole od Mikuláše Jinoch Rohanovi, měštěninu Meziříckému. It. na ten list a na tu dobrou vuoli od Maška z Meziříčí panu Janovi z Lompnice a na Meziříčí. It. na ty dobré vuole dobrá vuole od pana Jana z Lompnice panu Vilémovi :

List od kněze Matěje opata Třebického na ves Řehořov na II^c It. dobrá vuole na ten list od Jana z Vranova panu Vilémovi z Pernšt

List od kněze Matěje opata Třebického na ves pustú Strízov na I^c It. dobrá vuole na ten list od Markvarta z Kralovic panu Vilémovi :

517.

Zápisy v deskách o zasedání sněmu obecního, držaného v Olomúci

V Olomúci 1492, 6. ledna. — *DOlom. kv. č. 14 — f. 1—11.*

a) Anno domini millesimo CCCC^oLXXXII^o in festo Epiphan in ciuitate Olomucensi celebratum est colloquium generale dominorum censis ex admissione serenissimi principis et domini domini Wladis Boemie ac regis et marchionis Morauie, per magnificos dominos dominu de Cimburk, capitaneum marchionatus Morauie, dominum Wilhelmum de supremum magistrum curie regni Boemie, dominum Johannem de Lompnice camerarium czude Olomucensis, dominum Johannem de Sowinecz, supremum czude Olomucensis, et famosum Thobiam de Monte Gigantis, summ tabularum marchionatus Morauie, dominum Wratislaum de Pernsstan : Vlricum de Bozkowicz, dominum Johannem de Lompnice, dominum Bozkowicz, dominum Hendricum de Sowinecz, dominum Sigismundum d dominum Hynek de Ludanicz, dominum Wenceslaum de Ludanicz, qui c scripti in dextro latere domini capitanei sederunt; in dextro [sic] vero la dominus Johannes Kuna de Cunstat, dominus Johannes de Duba, domi senior de Ssternberg, dominus Karolus de Wlassim, dominus Benedictus d dominus Boczko Kuna de Cunsstat, dominus Albertus junior de Ssternb domini barones marchionatus Morauie.

b) Vilém z Pernšteina manželce své Johance z Liblic za statek její, jež byl v království Českém prodal, vkládá ve dsky zboží Drahotúšské a město Lipník s vesnicemi k tomu příslušejícími (fol. 1 b).

Vilém z Pernšteina oc Johance z Liblic manželce své vlastní za statek její, kterýž se jemu po ní dostal, a on jej v království Českém prodal za XII tisíc zlatých, a III tisíce zlatých věna, tak že učiní toho XV tisíc zlatých všeho, nejprve zboží všichno Drahotúšské, kteréž od pana Ctibora z Cimburka oc ve dskách mám, nic odtud nevymíňuje, k tomu Lipník městečko i s mlýnem, s horami, ves Osek s mlýny oběma i rybníky, ves Podolší i s rybníkem i s dvorem i se všemi plnými robotami, vsi Újezdy oba i s lesy, kterýchž ti hajní hlédají a spravují, i s plnými hranicemi, což k tomu městečku Lipníku a k těm všem a horám od staradávna přísluší, k tomu také hrad i město Přerov i se vším tím panstvím, což mi dědictví královského na tom již ve dsky vloženo a k dědictví přišlo, ves Kozlovice vkládám a vписuje [sic] v svrchupsaných XV tisíc zlatých jí paní Johance ku pravému jejímu věnu. Příjemci toho věna pan Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnskej, bratr jeho vlastní.

c) Vilém z Pernšteina Arklebovi a Filipovi bratřím z Vickova vkládá ve dsky ves Hroznov (fol. 1 b).

Vilém z Pernšteina oc, ves Hroznov, manství mé, kteréž jest Rozumberk držal, pustú, s rolí oranú i neoranú oc . . . vkládám i dávám ku pravému dědictví již psanú ves s jejím příslušenstvím Arklebovi a Filipovi bratřím z Vickova a na Prusinovicích, erbóm jejich, práva, panství ani kterého vlastenství sobě ani svým erbóm ani potomkóm na tom nepozústavuje, tak jakž ji oni sami v manském právě držali.

d) Vilém z Pernšteina Vratislavovi z Pernšteina vkládá ve dsky tvrz Jarohněvice s vesnicemi k ní příslušejícími (fol. 2).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, i jeho erbóm a budoucím potomkóm tvrz Jarohněvice, ves Dubňany, ves pustú Mokrovósy, ves pustú Jarohněvice a v Mokrovós[ch] kostelní podací oc ve dsky vkládá a vписuje ku pravému držení a dědičnému požívání.

e) Vilém z Pernšteina Janovi biskupu Varadínskému vkládá ve dsky tvrz a ves Bystřici s vesnicemi k tomu příslušejícími (fol. 2).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, duostojnému pánu panu Janovi, biskupu Varadínskému, tvrz Bystřici a ves týmž jménem menovanú tudíž u tvrze přísedící, ves Čechovice, ves Mrsklesy, ves Varhošč, a ta jest manství kostela Olomúckého, hrad Hluboké a ves Hlubočec, ves Nepřivazy, v Posluchově tři

člověky, vsi pusté Lhota Jestřebí a Baranov s lidmi platnými i neplatnými, s k-
stelním podacím, kromě toho platu peněžitého, kterýž mají kněží z Olomúce tu
lidech oc, ve dcky vkládá a vписuje ku pravému jeho držení a dědičnému požívá n

f) Jan biskup Varadínský činí Viléma z Pernšteina mocným poručníkem statku svého i sta t
Johannesa z Kunovic (fol. 2).

Jan, biskup Varadínský oc Viléma z Pernšteina, nejvyššího hofmistra k r.
lovství Českého, činím mocného poručníka Johannesa z Kunovic i všeho statku je
i statku svého, kterýž já mám aneb on má, aneb jmíti budeme, aby s tím mohl j
on učiniti, jak by se jemu zdálo.

g) Jan biskup Varadínský činí Viléma z Perušteina mocným poručníkem statku i dětí sestry
své Doroty z Prostějova (fol. 2).

Jan biskup Varadínský činí mocného poručníka Dorothy z Prostějova sestry
svej a dětí její Dorotinych a od ní pošlých pacholíkúv i děveček, Viléma z Peru-
šteina, nejvyššího hofmistra království Českého.

h) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu vkládají ve
dsky Johance z Kravař a z Plumlova některé vsi (fol. 5).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, Ctibor z Cimburka
a z Thovačova, hajtman marg[r]abství Moravského, Jan z Lompnice, nejvyšší komorník
desk Olomúckých, Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník desk Brněnských, Jan
Kuna z Kunstatu, Oldřich z Bozkovic, Jan Berka z Dubé, Albrecht starší z Šteru-
berka, Karel z Vlašimě, Zigmund z Dúbravic, Jindřich z Sovince, Půtha z Lichtm-
burka, Lipuolt z Krajku, Hynek z Ludanic, Jiřík Thunkl z Brníčka, Jiřík z Wayt-
mille, Jan z Žerotína, Jakub z Šárova, Bohuslav z Kokor, Jaroš z Zástřizl, Hynek
z Backovic, Arnošt Kužel z Žeravic, Kuneš Naksera z Chotěvic, Václav Čech z Hrádku,
Bedřich z Drnovic, rukojmie za nebožtíka Jana Heralta z Kunstatu i na místě všech
jiných rukojmí i rukojmích erbův, kteříž jsme se po smrti téhož Jana Heralta v jeho
statek uvázali a jím se z dluhův, za kteréž jsme zaň rukojmí byli, vyvazovali, Jo-
hance z Kravař a z Plumlova i její budoucím potomkóm ves všicku celú Vrahovice
s dvorem a s kostelním podacím, ves celú Držovice, ve vsi Podhájí, což tu týž Heralt
od Šáška a Kopačky měl, dvouor a mlýn s jedním podsedkem, v Stichovicích, což tu
Jan Selitský měl, oc ve dsky vkládají a vписují ku pravému jmění, držení a dědič-
nému požívání.

i) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu vkládají ve
dsky Vítkovi ze Ptení některé vsi (fol. 5).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, Ctibor z Cimburka oc
[jako v předešlé listině] Vítkovi z Prostějova i jeho erbóm ves Ptení s lidmi plat-

nými i neplatnými, kromě toho platu, což tu farář Ohrozimský má, ves pustú Bernov s mlýnem platným oc ve dsky vkládáme a vpisujeme ku pravému jeho držení a dědičnému požívání.

k) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu k špitálu Prostějovskému vkládají ve dsky ves Čechůvky s příslušenstvím (fol 5 b).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého oc [jako v předešlé], kteříž jsme se po smrti téhož Jana Heralta v jeho statek uvázali a jím se z dluhův, za kteréž jsme zaň rukojmie byli, vyvazovali, purgmistru a radě města Prostějova, nynějším i budoucím jich potomkům k špitálu Prostějovskému ves Čechůvky oc ve dsky vkládáme a vpisujeme ku pravému jejich držení a dědičnému požívání.

l) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu Ctiborovi z Cimburka vkládají ve dsky 4 hřivny platu ve vsi Čelčicích (fol. 6).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, . . . kteříž jsme se po smrti téhož Jana Heralta v jeho statek uvázali a jím se z dluhův, za kteréž jsme zaň rukojmie byli, vyvazovali, ve vsi Čelčicích IIII hřivny platu, kury a vajce a což jest na tom dvoře z starodávna platu bylo, a tu pan Heralt jměl a držal a jemu prodáno námi, nic nevymíňujíc, vkládáme a vpisujem Stiborovi z Cimburka a s Thovačova oc a jeho erbóm i budoucím potomkům ku pravému jich dědičnému držení, jmění a požívání.

m) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu Janovi Pňovskému z Sovince vkládají ve dsky hrad a městečko Sovinec s vesnicemi k tomu příslušejícími (fol. 10).

Vilém z Pernšteina oc hrad Sovinec s městečkem Sovincem s mýtem Huzovským, s Sovinským a Lúčským a se vsmi i s jinými městečky, jakož k témuž Sovinci hradu příslušelo a přísluší od starodávna a to zboží Sovinské jest vymezené a zamezené, jakož jsme to sami drželi a předkové naši, totižto ves Paseku, ves Brunařov, ves Jiříkov, ves Těchanov, ves Krivá, ve vsi Lúčce což od starodávna přísluší k Sovinci, s kostelním podacím tu v Lúčce, ves Stránské, ves Moravice, ves Štahle, městečko Fridland, ves Muňšek, ves Brumsayf, ves Valšov, ves Vajglov, ves Albrechtice aneb Helvíkov, ves Arnoltice, ve vsi Rudě také což od starodávna k Sovinci přísluší, ves Křížov, ves Karlov, i v těch ve všech vseh, kdež kostelové jsou, s kostelním podacím oc, což k tomu hradu Sovinci od starodávna příslušalo a přísluší, krom manství biskupova, kteréž k jiné zprávě přísluší, než což k dědictví toliko přísluší k Sovinci, Janovi Pňovskému z Sovince a jeho erbóm vkládáme a vpisujem ve dsky ku pravému jich dědičnému držení a dědictví.

n) Vilém z Pernšteina a jiní páni jakožto rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu Tobiášovi z Hory Obřanské vkládají ve dsky právo na všech Stětovicích a Vrbatkách (fol. 11).

Vilém z Pernšteina oc Thobiášovi z Hory Obřanské, nejvyššímu písaři zemskému, a jeho dětem to všecko právo, kteréž jest již psanému Janovi Heraltovi příslušalo a předkóm jeho ve všech Ščitovicích a v Vrbatkách na lídech platných i neplatných a na mlýně u Ščitovic X hriven groší platu oc ve dsky vkládáme a vpisujeme ku pravému jich dědičnému držení a požívání.

518.

Tři nálezy soudu zemského ve přech Viléma z Pernšteina.

V Olomúci 1492, 13. ledna. — Olom. kn. páh. v zemsk. arch. v Brně č. 6. fol. 57 b.

Léta Páně tisícího CCCC 92 první pátek po Svíčkách nálezové panští tito dolepsaní stali se tu v městě Olomúci.

a) Mezi knězem Janem děkanem a kapitolú kostela Olomúckého a na místě jich mistra Daniele a knězem Václavem Vyškovským a zástupcemi pana Jana Pňovského z Sovince, panem Vilémem z Pernšteina nejvyšším hofmistrem král. Českého, panem Bočkem Kunú z Kunštátu na Búzově, panem Hynkem z Ludanic a panem Václavem též z Ludanic i jinými rukojměmi, páni nalezli: Poněvadž se kněží na dcky táhnú, aby výpis z desk vzat byl a do Brna přede pány přinešen, a páni slyšíc, nález učiniti ráčí.

b) Mezi panem Janem Pňovským z Sovince a panem Vilémem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem král. Českého, panem Bočkem Kunú z Kunštátu na Búzově a panem Hynkem z Ludanic a panem Václavem též z Ludanic i jinými rukojměmi za správu Sovince páni nalezli: Poněvadž se tíž rukojmí k listu a k pečetem svým znají, aby učinili podle listu a pečetí svých znění.

c) Mezi mistrem Danielem a knězem Václavem Vyškovským na místě kapitoly kostela Olomúckého a pánem Vilémem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem král. Českého, páni nalezli: Jakož kněží na místě kapitoly ukázali jsú list najjasnějšího knížete a pána pana Přemysla krále třetího a markrabí Moravského, kterak by JMt vysvobozoval vsi téhož kostela Olomúckého a panství toho ode všech robot;*) protiv tomu též pan Vilém ukázal jest výpisy knih Přerovských, kteréž sú vydali markrabí Moravští, i tudyž paměti lidí starých s přísahú, kterak od starodávna lidé ti z těch vsí k Přerovu robotovali sú,**) též i vyznání pana Ctibora z Cimburka hajtmána oc, kterýž také pánem Přerova byl, že jsú za jeho držení z těch vsí k Přerovu robotovali, a kterak jeho [čti: jest] týž pan Ctibor, jsa v držení Přerova, obeslán jsa od hajtmána kněze Viktorina, súdil se [s] panem Karlem ty chvíle podkomořím margrabství Moravského na místě krále Jiřího slavné paměti JMti, i s kněžími, kapitolú

kostela Olomúckého, a že sú témuž panu Ctiborovi ty roboty na tých lidech prisúzeny k Přerovu z těch vsí:***) a protož páni při prvním rozsudku tu věc zůstávají, a panu Vilémovi ty roboty na tých lidech za pravé prisúzeny [čti: prisuzují], poněvadž jsou ti lidé jiným pánóm Přerovským předkóm jeho činili, i kněží svými privilegijemi i potvrzeními královskými z držení jich nevyvedli, že ta privilegia i potvrzení panu Vilémovi k žádné škodě nejsou, a že pan Vilém již více z toho odpovídati nemá.

Nález c) jest tištěn již zde výše str. 284—285 č. 324 s některými odchylkami na horší i na lepší stranu; lepší varianty odtamtud postavili jsme zde do závorek []. K tomuto nálezu nepochybně náleží pňhon z 21. května 1490, tištěný Brandlem LCit. VI. 235 č. 1410. — *) Privilegium zde míněné z r. 1207 tištěno jest v Erbenových Regestech I. 228 č. 501. — **) Viz AČ. XVI. 283—284 č. 324 = Brandl LCit. V. 196—198 č. 783. — ***) Viz AČ. X. 288 č. 54.

519.

Ctibor z Cimburka a z Tovačova prodal statek sirotkův nebožtka Sukovského Byňov za 1200 zl. Vilémovi z Pernšteina. Dat. v Olomouci v sobotu po ochtábu svíček (14. ledn.) 1492. Cod. Perast. mus. Česk. Výtah tištěn v AČ. VI. 529 č. 272.

520.

Mezi pány českými a moravskými v Budíně při dvoře královském ve dnech 11—19. února 1492 meškajcími byl Vilém z Pernšteina. Cod. Pernst. někdy v Litomyšli. Pal. Děj. čes. V. I. 322.

521.

(CC) List krále Vladislava na Hlívce, kteréž pánu [Vilémovi z Pernšteina] dává dědičné.

Na Budíně 1492, 11. února. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že majíce zření k mnoho věrným platným a užitečným službám, kteréž nám urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého věrný náš milý, skutečně činí a ukazuje, nákladuov a prací svých pro nás i pro království našich dobré a poctivé nelituje, ale ve všech našich potřebách vzděcky se nám povolného a hotového naleznúti dává, i chtěje jemu takové věrné služby dobrým nahraditi, z milosti naší královské a jakožto knížě Slezske město Hlívce s many, s vesnicemi, s platy, s dvory, s řekami, s potoky, s rybníky, s lukami, s dědinami, s lesy i se všemi a s všelikými poplatky a požitky i s tiem se vším příslušenstviem, tak jakž jest se v jmenované Hlívce osvícený Kazimír knížě Těšínské, hajtmán Horní a Dolní Slezí, ujec náš věrný milý, z rozkázání našeho od Jana Bělíka z Kornic uvázal, i s tiem se vším zbožím, kteréž jest k tomu týž Bělík přikúpil, tak to všecko k pravému dědicství jmenovanému Vilémovi a dědicóm jeho dali jsme a tiemto listem mocně dáváme, tak aby oni jmenovaná zboží dědičně jměli, drželi a jich požívali tiem vším právem a způsobem, jakožto

jiní páni a obyvatelě knížetství Slezského svých dědičných zboží užívají z práva nebo z obyčeje, i také aby je prodati, směniti a s ním jako svým vlastním dědicstvím podle své vůle učiniti mohli, všakž bez škody naší i toho knížetství Slezského, a to bez naší, budoucích našich kráľuov Českých a kniežat Slezských i všech jiných lidí všelijaké překážky, nyní i v časích budoucích; kteréhožto nahoře dotčeného zboží jmenovaný kněz Kazimír podle poručení našeho má, povinen jest témuž Vilémovi nebo dědicóm jeho na den svatého Václava po dání listu tohoto najprv přiššieho s tím se vším i s těmi se všemi nábytky, jakž se jest v ta zboží od jmenovaného Bělíka uvázal, postúpiti bez zmatku i beze všech dalších odtahuov.

A jestliže by nás pán Buoh prvé smrti neuchoval, než by den jmenovaného svatého Václava přišel, tehdy již psaný kněz Kazimír, nečekaje přijití téhož svatého Václava, povinen jest jmenovaného zboží s tím se vším tak, jakož se nahoře píše, svrchu dotčenému Vilémovi aneb dědicóm jeho postúpiti teěž beze všeho zmatku a dalších odtahuov.

K tomu také jmenovaný kněz Kazimír má ty všechny listy na to zboží Hlavický (sic) i na všechna jiná zboží, kteráž jest týž Bělík k tomu přikúpil, kteréžto listy kněz Kazimír od téhož Bělíka vzal jest, svrchujmenovanému Vilémovi hned dáti a vydati, když by kolivěk po ně k němu poslal, bez zmatkuov i beze všech odtahuov, jakož jest pak tomu všemu jmenovaný kněz Kazimír z rozkázání našeho témuž Vilémovi a dědicóm jeho dosti učiniti slíbil podle téhož, jakož se svrchu píše, beze všeho umenšení. A ktož by tento list jměl s svrchupsaného Viléma a dědicuov jeho dobrou volí a svobodnú, cheme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši kráľovskú k listu tomuto přivésiti jsme kázali. Dán na Budíně v sobotu po svatej panně Školastice léta božieho MCCCCLXXXII a kráľovství našich Uherského druhého a Českého dvadcatého prvnieho léta.

Výtah tištěn AČ. VI. 529 č. 273.

522.

(CCLIII) List krále Vladislava na IIII^M zlatých dľuhu panu Vilémovi z Pernšteina oc.

Na Budíně 1492, 19. února — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jsme dľužni dľuhu pravého a spravedlivého IIII^M zlatých pravých a dobrých urozenému Vilémovi z Pernšteina oc věrnému našemu milému, kerůž tu sumu máme a tiemto listem slovem naším kráľovským přiřikáme dáti a konečně vyplniti na tento způsob:

Najprve že urozený Beneš z Waithmille, purgrabie na Karlštejně a mincmajstr na Horách Kutňách, věrný náš milý, osm set kop grošuov českých širokých dobrých z rozkázanie našeho z duochodův, kteréž z lesů našich u města Hradce nad

Labem vybírá, témuž Vilémovi neb dědicuom jeho dáti a vyplniti má tímto obyčejem, počna na Hromnice najprv příští od dání listu tohoto má dáti II^c ₰ grošuv českých širokých dobrých, a odtud v roce pořád zběhlým druhé II^c ₰ grošuv českých, a tak vzdy v roce pořád zběhlým třetích i čtvrtých II^c ₰ grošuv českých má jemu již psaný Beneš z důchodův nahoře dotčených vydati až do vyplnění sumy nahoře jmenované. A ostatek, to jest XII^{cc} ₰ grošuv českých, má již psanému Vilémovi aneb dědicuom jeho statečný Albrecht z Leskovce, podkomoříe království Českého, věrný náš milý, z sum hromničných, keréz do komory naší z měst království našeho Českého a zvláště z města Hradce nad Labem přijímá, dáti a konečně vyplniti má a povinen jest zpuosobem takovýmto, takže jim dáti má na Hromnice po dání listu tohoto najprv příští III^{cc} ₰ grošuv českých dobrých širokých, a odtud v roce pořád zběhlém druhých III^{cc} ₰ grošuv českých širokých dobrých, a tak vzdy v roce pořád zběhlém třetích i čtvrtých III^{cc} ₰ grošuv českých jim sum nahoře dotčených dáti má a povinen jest, až do vyplnění sumy jmenované, to jest XII^{cc} ₰ grošuv českých, beze všeho zmatku i zadržování, jakož již psaný Beneš a Albrecht z rozkázanie našeho tomu všemu dosti učiniti listy svými témuž Vilémovi a dědicuom jeho jsú se zapsali.

Také když by kolivěk svrchupsaná suma již psanému Vilémovi neb dědicuom jeho dána a vyplněna byla, tehdy tento list náš i s těmi listy, kderýmiž jsú se menovaní Beneš a Albrecht nahoředitčným věcem témuž Vilémovi a erbuom jeho dosti učiniti zapsali, navrátiti má bez zmatku a všeliké odpornosti. A ktož by tento list měl s již psaného Viléma aneb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu plné právo příslušelo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v neděli po svatém Valentinu léta božího tisícího čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského druhého a Českého jedenmetcítmýho léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 529 č. 275.

523.

(d. IIII). List krále Vladislava na klášter Třebíč, v němž zapisuje pánu [Vilémovi z Pernšteina], což by na opravu a na stavení naložil, při postupování téhož zámku má pánu zase navrátiti. Na Budíně 1492, 19. února. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 391 b; arch. měst. Brn. f. 129.*

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr království Českého, věrný náš milý, klášter Třebíč s městem i se všemi jeho příslušnostmi v některých zápisích našich má a drží, kdežto týž Vilém z Pernšteina zpravil jest nás, že stavení na týmž klášteře velmi sešlé jest a zvláště v kostele a na krovích, kteréžto věci pro uvarování větších škod

opravy potřebují; i prohlédajíce k tomu, aby se takové věci v čas předešly, svolili sme k tomu, a tímto listem svolujem, povolení naše královské dávajíce. aby již jmenovaný Vilém zdi staré i také krovy na jmenovaném klášteře zuopravoval, a což by kolivěk na takové opravování naložil, ješto by to registry rádné okázal, takové všecky sumy mají jemu neb erbóm jeho při vyplacování jmenovaného klášteera od nás neb od budúcích našich králuov Českých anebolito od opata a konventu téhož klášteera s jinými sumami dány a zaplacený býti beze všeho zmatku. Také k tomu jsme svolili a tímto listem mocně svolujeme, aby jmenovaný Vilém na zboží a na gruntiech k jmenovanému klášteeru příslušejících mohl rybníky nové podle zdání svého zdělati. i také, bylo-li by kde potřebie, staré rybníky zopravovati. a což by kolivěk na dílo nových aneb na opravování starých rybníkuov naložil, ješto by to registry slušné okázal, to jemu všecko neb erbóm jeho též při vyplacování jmenovaného klášteera. tak jakož se svrchu píše, dáno a vyplněno býti má beze vše odporosti. A ktož by tento list jměl s již psaného Viléma a erbuov jeho dobrú vůli a svobodnu, cheme, aby tomu plné právo všech věcí svrchupsaných příslušelo. Tomu na svědomí pečef naši královské k listu tomuto jsme přivěsiti rozkázali. Dán na Budíně léta božího MCCCC'LXXXIII. království našich Uherského II. a Českého XXI, v neděli po svatém Valentínu.

Vytah tištěn AČ. VI. 529 č. 274.

524.

ce. VI. List od krále Vladislava, jimž dává opravu [na] všech Čechovicích, Masekovicích, Selitkách, Litotínách, Drozdovicích, Čelechovicích, Slatinicích Velikých, Slatinicích Malých, na Charváttech paní Johance z Kravař a paní Lidmile z Kunstatu a panu Vratislavovi z Pernšteina

Na Budíně 1492. 19. února. — Cod. Pernst. Franc. mus. Brn. f. 227; arch. měst. Brn. f. 105.

My Vladislav ... oznamujem tímto listem všem, že jest před nás předstoupil zrozený Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a sídu práva zemského z Brna, věrný náš milý, zpravil nás a list okázal, kterak jsú někdeři předkové naši a zejména najjasněšie kníže pán Jan Český a Polský král slavné paměti, panovník Plumlovským opravu na všech těchto dání a je tím obdariti ráčili na Čechovicích, Masekovicích, Selitkách, Litotíně, Drozdovicích, Čelechovicích, na Slatinicích Velikých a na Slatinicích Malých, na Charváttech, což tu jest panen od svatého Jakuba v Olomouci, na Olšanech, což tu jest panen od svaté Kateriny také v Olomouci, na Olšanech, což tu jest kapitolního do Olomouce, s lidmi v těch všech sedicím i se všemi jich příslušnostmi k témuž zámku Plumlovu, kderžto opravy na těch všech jmenovaných paní Plumlovství jsú pořizovali a jimi vládl. I poněvadž jsú již páni zámku svrchupsaného, kderýmž ta oprava příslušala, sešli a zemřeli, srozuměli jsme, že jsú ty opravy jmenovaných vsí na nás jakožto na krále Českého a markrabie Moravského spravěti.

šly. A jsúce při tom prošení od již psaného Vratislava, abychom tu opravu na již psaných všech urozené Johance z Kravař a z Plumlova, a pakli by jí pán Buoh Johanky smrti neuchoval, tehdy urozené Lidmile z Kunstatu dceři již psané Johanky, a jejímu svrchupsanému Vratislavovi manželu též Lidmily, a erbóm a dědicóm jeho Vratislavovým milostivě dáti ráčili. K kderéžto prosbě pro mnohé a věrné služby Vratislava svrchupsaného, kderéž nám činil a činiti nepřestává, jsúc milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, jakožto král Český a markrabie Moravský opravu na všech svrchupsaných a lidech těch s jich příslušenstviem napřed jmenované Johance, a pakli by jí pán Buoh smrti neuchoval, tehdy Lidmile dceři jejíe, a Vratislavovi svrchupsanému, erbóm a dědicóm jeho dali jsme a mocí listu tohoto mocně dáváme, tak aby oni ty všecky vsi, kderéž jse svrchu jmenují a vypisují, v opravě a v poručenie svém jměli a drželi, užívali, jimi vládli tiem všiem právem a obyčejem, jako prvějšíe páni Plumlovštíe, a v potřebách jich aby je proti každému obhajovali, tak jako rádným správócóm slušie, a to bez naše, budúcie našich králuov Českých a markrabie Moravských i všech jiných lidí všelijaké překážky. Příkazujícíe hajtmantu markrabstvie Moravského nynějšíemu i budúciem, aby již psané Johance, a po smrti Lidmile dceři jejíe a Vratislavovi často psanému a erbóm i dědicóm jeho svrchu dotčené opravě nepřekáželi ani překážeti dopustili, ale je při tom dánie našem zachovali bez překážky všelijaké.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v neděli po svatém Valentíně léta božieho tisícého čtyřístého devadesátého druhého, a královstvie našeho Uherského oc druhého a Českého dvacátého prvnioho léta oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 276.

525.

(r. XVII) List krále Vladislava na město Hranice, kterýmž potvrzuje smlúvy opata i konventu kláštera Hradištského [s Vilímem z Pernšteina].

V Budíně 1492, 19. února. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 169; měst. Brn. f. 99 b.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem oc: Jakož jest věrný oc urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr královstvie Českého, věrný náš milý, udělal smlúvu o město Hranice s jeho příslušenstviem s poctivým opatem kláštera Hradištského, při kteréžto smlúvě jsú jiech obú stran pečeťi, a k tomu také urozený Ctibor z Cimburka a s Tovačova, hajtmant markrabstvie Moravského, věrný náš milý, pečeť svú k tej smlúvě přitiskl jest, kteréžto smlúvy potvrdili jsme a mocí tiemto listem potvrzujem a jí při tom, jakož sama v sobě jest, necháváme, takže nynější, budúci opatové a konvent jmenovaný kláštera sú a budú povinni tý smlúvy zdržeti a podle ní jmenovanému Vilémovi a erbóm jeho dosti učiniti. A jestliže by se čemu

podle tej smlúvy za nynějšieho opata dosti nestalo, tehdy budúci opaté s konventem budú povinni podle tej smlúvy tomu všemu dosti učiniti.

A protož přikazujem hajtmanu markrabstvie, komorníku, sudiemu, písaři cudy Olomúcké, kdyby kolivěk seznali, že jest se tej smlúvě dosti stalo, a požádání byli od již psaného Viléma aneb erbuov jeho ve dcsky svrchudotčené cudy Olomúcké dědičně vložití, tak aby učinili bez zmatkuov i všelijakých odporností. A kdož by ten list jměl [s] svrchupsaného Viléma aneb erbuov jeho dobrou vůlí a svobodnú, též má jmíti a chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně v neděli po sv. Valentinu léta oc I^(M)CCCC^oLXXXXII^o, královstvie našich Uherského druhého, Českého v jedenáctém létě oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 278.

526.

Král Vladislav dává Vilémovi z Pernšteina výplatu na vseh Chropyni, Zářiči a Bechoři po smrti Ctibora z Cimburka a z Tovačova, hejtmana markrabství Mor., a Adama z Cimburka strýce jeho. Dán na Budíně v neděli po sv. Valentinu (19. ún.) 1492. Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk. Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 277.

527.

(CCIII). Nález panský mezi panem Kunú [z Kunštátu] a Protivcemi [z Zástřizl o náfek cti].

V Budíně 1492, 21. února. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

V té při a různici, kteráž jest mezi panem Janem Kunú z Kunstatu s jedné a Protivci z Zástřizl a na Čejkovicích strany druhé: Jakož se jest nahořepsaný pan Jan Kuna odvolal na krále JMt, což se cti jeho dotýče; kdežto JMKská ráčil jest rozkázati panu Vilémovi z Pernšteina, nejvyššiemu hofmistru královstvie Českého, s jinými pány českými a moravskými na tomto soudu na místě JMKské seděti. A při tom jest mluveno od pana Jana Kuny, že stojí po své cti, tak jako na ctného a zachovalého pána sluší, a jestliže Protivci chtějí jej o čest jeho viniti, slyšě jich řeč, že chce na všecko odpověď slušnú dáti jako ctný a zachovalý pán. Protivci k tomu jsú pověděli, že pana Kuny ze cti jeho nic nedotýčí, aniž jeho čím viniti chtějí, než že jej statku svého viní.

Páni vyslyševšě žalobu i odpor, i také slyšíce jich řeč, že Protivcové ničím pana Kuny nedotýčí, co by se jeho cti dotýkalo: páni nalézají, že jest pan Kuna stál a stojí po cti své, jako na ctného pána slušie, a cti své dosti činí. A což statku dotýče, z kteréhož Protivci pana Kunu viní: páni toho při nálezu páno moravských nechávají, tak aby, chtě-li, sobě právem hleděli. Actum Bude í. III post festum s. Valentini annorum oc LXXXXII.

Vok z Roznberka, hajtman království Českého, Jindřich z Hradce, nejvyšší komorník království Českého, Puotha z Ryznburka a na Švihově, nejvyšší sudí království Českého, Beneš z Waitmillie, purgrabie na Karšteine, mincmajstr na Hoře Kutné, Zdeněk Kostka z Postupic a na Božiem Domě, Jan z Šelmberka, kancléř království Českého, Mikuláš Trčka mladší z Lípy, hajtman království Českého, Mikuláš mladší z Hořic na Pecce, purgrabie kraje Hradeckého, Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman margrabství Moravského, Jan z Lomnice na Mezříčí, nejvyšší komorník cudy Olomúcké, Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník cudy Brněnské, Václav z Ludanic a na Veverí, podkomoří margrabství Moravského.

528.

Johanka abatyše, Voršila převora, Anna subpřevora i všecken konvent kláštera Tišnovského svolují k žádosti Vratislava z Pernšteina, aby lidem poddaným, což by zatopeno bylo rybníkem, kterýž jmenovaný Vratislav dělati chce pod Jarohňovici, nahrazeno bylo až do pěti lánů pozemky spustlými klášterními od Čejče a od Kopanic, však se svolením opravního jich pána Vilíma z Peršteina. Dat. v klášteře Tišnovském v sobotu po sv. Matěji (3. březn.) 1492. Orig. pap. v zemsk. arch. v Brně, Hodonín č. 51.

529.

(B. II). Potvrzení od krále Vladislava na ves Medlanky [danou Vratislavovi z Pernšteina]. Na Budíně 1492, 17. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 1; arch. měst. Brn. f. 2.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem, že jsme viděli řádné vidimus listu najjasnějšího knížete pana Mathiáše, Uherského a Českého krále oc slavné paměti, předka našeho, kterýmžto listem dává ves s jejím příslušenstvím v markrabství Moravském ležící urozenému Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku cudy Brněnské, věrnému našemu milému; a při tom jsme prošení od téhož Vratislava s pilností, abychom jemu toho dáni milostivě potvrditi a k tomu právo své, ač které k nám příslušie a na nás spravedlivě jakožto na krále Českého a margrabí Moravského, na těch, kteří jsou v té vsi Medlankách duochoduov, požitkuov nebolito svrchkuov kterýchžkolivěk nespravedlivě užívali, přišlo a spadlo, dáti ráčili. Kteréžto prosbě pro jeho mnohé a věrné služby, kteréž nám činil a činiti nepřestává, jsúce milostivě nakloněni, mocí královskú a jakožto margrabie Moravský již psaného listu a dáni krále Mathiáše svrchupsaného jemu Vratislavovi a erbóm jeho daného potvrdili [jsme] a mocí tohoto listu potvrzujem, pevné a mocné činíce ve všech jeho kusiech, klausulích i artikulích, tak jakož v sobě všecko to list ten svrchupsaný šíře a světlejše [sic] zaviera a ukazuje. Prikazujíce při tom hajtmanu markrabství Moravského našeho a vyšším úředníkóm cudy Brněnské, nynějším i budúcím, kdyžby koli dcky zemské odevřeny byly, a oni od již psaného Vratislava neb erbuov jeho požádáni byli, aby

jin ten list na ves nahoře psaný od krále Mathiáše daný ve dsky zemské vložili a vepsali bez odpornosti všelijaké. A nad to tuto zvláštní milost témuž Vratislavovi a jeho erbóm učinili jsme a tímto listem činíme, jestliže k nám kterékolivěk právo příslušie a na nás spravedlivě spadlo jest na těch osobách, kdož jsú často-psaný ves Medlany s užitky kterýmižkolivěk, práva k tomu nemajíce, drželi a jí požívali nespravedlivě, to Vratislavovi napřed psanému a erbóm jeho mocně dáváme, tak aby on toho neb erbové jeho k tomu žádnému před právem zemským aneb před hajtmanem markrabstvie našeho Moravského hleděti a toho na nich dobývat i mohli bez překážky všelijaké. Tomu na svědomie pečef naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán v Budíně v sobotu den s. panny Kedruty léta božského M^oCCCC^oLXXXII^o, a královstvie našich Uherského a Českého XXI°.

Ad relacionem Johannis de Raupow, magistri curie regalis.

Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 279.

530.

Zápisy v deskách o zasedání sněmu obecního, držaného v Brně dne 22. března 1492.

1492, 22. března. — D. Brn. kv. č. 12 f. 12 b.

a) Léta Páně tisícího čtyrstého devadesátého druhého, v ten čtvrtek před Zvěstováním Panny Marie [22. března] držín jest sněm panský obecní v městě Brně z rozkázanie a povolení najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava, Uherského Českého oc krále a Moravského marg[r]abie, skrze urozené pány pana Ctibora z Lichtburka a z Thovačova, hajtmana marg[r]abství Moravského, pana Vratislava z Pernšteina, nejvyššího komorníka cudy Brněnské, pana Lipulta z Krajku, nejvyššího sudího cudy teěž Brněnské, Thobiáše z Hory Obránské, nejvyššího písaře desk a práv marg[r]abství Moravského, pana Jana Kunu z Kunstatu, pana Dobeše z Bozkovic, pana Albrechta z Šternberka, pana Jana z Lompnice, pana Karla z Vlašimě, pana Jana z Sovince, pana Albrechta z Bozkovic, pana Jana Bočka z Kunstatu, pana Beneše z Bozkovic, pana Bočka Kuny [sic] z Kunstatu, pana Hynka z Dúbravice, pana Albrechta mladšího z Šternberka, pana Ladslava z Bozkovic, pana Zigmunda z Dúbravice, pana Jiříka z Vlašimě, pana Hynka z Ludanic, pana Václava z Ludanic, pana Stibora z Lantštajna, pana Pertulta z Tworkova a pana Ludvíka z Waytmúle i jiné pány mnohé marg[r]abství Moravského.

b) Vilém z Pernšteina Pütovi z Lichtburka vkládá ve dsky tvrz Radotice s příslušenstvím (fol. 14).

Vilém z Pernšteina oc Pütovi z Lichtburka a s Bítova a jeho erbóm zboží a dědicství své vlastní, tvrz Radotice s dvorem oc ve dsky zemské vkládám a vpišuji ku pravému dědicství k držení a požívání.

- c) Vilém z Pernšteina a jiní rukojmí za Jana Heralta z Kunstatu vkládají ve dsky hrad Kunstat, tvrze Lysice a Opatovice s vesnicemi Janovi Bočkovi z Kunstatu (fol. 19).

Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman marg[r]abství Moravského, Jan z Lompnice, nejvyšší komorník desk a práva zemského v Olomúci, Vratislav z Pernšteina, nejvyšší komorník desk a práva zemského v Brně, Jan Kuna z Kunstatu, Oldřich z Bozkovic, Jan Berka z Dubé, Albrecht starší z Šternberka, Karel z Vlašimě, Zigmund z Dúbravice, Jindřich z Sovince, Půtha z Lichtburka, Lipuolt z Krajku, Hynek z Ludanic, Jiřík Thunkl z Brníčka, Jiřík z Waytmille, Jan z Žerotína, Jakub z Šárova, Bohuslav z Kokor, Jaroš z Zástrizl, Hynek z Backovic, Arnošt Kužel z Žeravic, Kuneš Naksera z Chotěvic, Václav Čech z Hrádku, Bedřich z Drnovic, na místě jiných všech rukojmí, kteříž byli za Jana Heralta z Kunstatu, statek po smrti jeho pobravše, jím se vyvazovali z rukojemství, Janovi Bočkovi z Kunstatu na Polné i jeho erbóm hrad Kunstat s městečkem týmž ménem jmenovaným, tvrz Lysice se vsí týmž jménem jmenovanú, tvrz Opatovice se vsí týmž jménem jmenovanú i s jinými vsmi k nim příslušnými s tím, což jest nebožtík Jan Heralt z Kunstatu byl zastavil a sám toho v držení byl oc. Než byla-li by která ves k tomu, ješto by byla v zástavě aneb věnným právem zavázána, tu sobě již psaný Boček sám vyplatiti a vypraviti má, nic sobě tu práva, panství ani kterého vlastenství nepozůstavujíc ani zachovávajice, než to všechno právo vkládáme a ve dsky zemské vpisujem ku pravému dědicství a dědičnému držení a požívání.

- d) Vilém z Pernšteina s týmiž rukojměmi za Jana Heralta z Kunstatu (schází jen Vratislav z Pern.) vkládají ve dsky ves Veselíčko s mlýnem v Chudobíně Vratislavovi z Pernšteina (fol. 19 b).

Vilém z Pernšteina oc ves Veselíčko s mlýnem v Chudobíně, s lidmi platnými i neplatnými, s řekami, s lesy a s jiným se vším příslušenstvím, což k té vsi od staradávna přísluší, Vratislavovi z Pernšteina nejvyššímu komorníku cudy Brněnské a jeho erbóm ve dsky zemské vkládáme a vpisujem ku pravému dědičnému držení a požívání.

- e) Vilém z Pernšteina a tíž všichni rukojmé za Jana Heralta z Kunstatu vkládají ve dsky vsi Kotvrdovice, Senektařov a jiné Václavovi Gedeonovi z Olešničky (fol. 19 b).

Vilém z Pernšteina oc ves Kotvrdovice s tvrzí i s dvorem, ves Senektařov, ves pustú Dvorce, puol vsi Podomie pusté, ves pustú Budkovany oc Václavovi Gedeonovi z Olešničky a jeho erbóm ku pravému dědicství ve dsky vkládáme a vpisujem ku pravému dědičnému držení.

f) Štěpán Kusý z Mukoděl s manželkou vkládají ve dsky ves Blažejovičky Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina (fol. 19 b).

Štěpán Kusý z Mukoděl a Katherína ze Zvole manželka jeho, Vilémovi z Pernšteina nejvyššímu hofmistru království Českého, a Vratislavovi z Pernšteina nejvyššímu komorníku cudy Brněnské i jich erbóm ves Blažejovičky a ve vsi Blažkově IIII lány s lidmi platnými i neplatnými i se vším příslušenstvím k tomu od starodávna příslušejícím ve dsky vkládají a vpisují ku pravému dědičnému držení.

531.

V pátek po sv. Benediktu (23. březn.) 1492 učiněna jest Jindřichem z Hradce a Vilémem z Pernšteina přátelská smlouva mezi Vokem z Rožmberka a Budějovskými, „že on Vok s pohnanými listy krále Vladislava na silnici Třeboňskou a Krumlovskou ztrhal a zkazil jest a jim pódvoduom silnice svobodné pustil jest, a oni pódvodové Budějovští také škody všecky jemu Vokovi a pohnaným prominuli jsú.“ Souč. přepis v arch. Třeboň. I. A. 1P. 14.

532.

Vratislav z Pernšteina a Jakub z Šárova činí smlouvu mezi Ctiborem z Cimburka a Ladslavem z Bozkovic, že pan Ctibor koupiti má ves Dobrochov se vším přisl. u Ladislava z Bozkovic za 450 zl. un. oc. Dat. v Brně 1492 v neděli Oculi (25. března) Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 477; Cod. Pernst. měst. Brn. fol. 164—165. Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 280.

533.

Albrecht z Leskovce, podkomoří království Českého, vyznává, že vedle nařízení královského dlužnou sumu Vilémovi z Pernšteina zaplatiti má z peněz, kteréž přicházejí do královské komory z měst královských, a to na dluh 1200 fl. gr. č., vždy na hromnice 300 fl. č. až do vyplnění sumy. Dat. b. m. na hod Zvěstování Panny Marie (25. bř.) 1492. Cod. Pernst. mus. kr. Česk. č. 213.

534.

Vilém z Pernšteina klade klášteru Žďarskému Horní Bobrovou do desk zemských. S. I. 1492, 27. března. AČ. IX. 416.

535.

(CCXIX) Zápis Jana Kozla z Sušín, kdež se vězením zavazuje pánóm z Pernšteina oc.

V Sušíně 1492, 5. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

Já Jan Kozel z Sušín vyznávám . . . že, jakož mne vzal u vězenie urozený pán pan Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššie hofmistr království Českého JMt, z příčin hodných: i ráčil jest to k prosbě učiniti urozeného pana Jana Zdechovského z Sekeřic, pána mého, že mi ráčil dáti rok na čest a na vieru, abych se JMti stavěl, když mi dá JMt napřed věděti dvě neděli, to do Dušiny na mé dě-

diectví, buď na Kunětickú Huoru neb na Pardubice aneb na kterýžkolivěk JMti zámek jiný: tehdy se mám JMti postaviti, a žádným obyčejem tohoto vězení nemám ani budu mieti prázden býti dotud, dokudž by mne JMt sám z úst v uši aneb rukú dáním nepropustil. A pakli by svrchupsaného pana Viléma z Pernšteina oc pán Buoh smrti neuchoval: tehdy se mám a budu mieti postaviti bratru JMti, urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku desk a súdu práva zemského u Brně, a žádným obyčejem slibuji a nemám toho slibu prázden býti, leč by mne z úst v uši aneb rukú dáním propustil, tak jakož se svrchu píše. A to já Jan Kozel svrchupsaný z Sušin slibuji svú vieru a svú čest věrně a právě zdržeti, tak jakož se nahoře píše.

Také slibuji, jestliže by z svrchupsaného pana Viléma z Pernšteina oc který jeho člověk mně Janovi Kozlovi dal z čeho vinu, že jsem jemu jakú škodu učinil: tehdy tímto listem slibuji tomu každému člověku, z čehož mne viniti bude, napravití, tak jakž se panu Zdechovskému, pánu mému, zdáti a líbiti bude. Také slibuji více lotruov a lehkých lidí prázden býti a jich se více nepřidržati, než živiti se vedle rádu svého.

A protož já svrchupsaný Jan Kozel slibuji svú čest a svú vieru, tomu všemu dosti učiniti a to zdržeti, jakož se nahoře píše. Tomu na svědomí pečet svú vlastní k tomuto listu přitiskl sem, a pro lepší svědomí prosil sem urozených panošů pana Jana Zdechovského z Sekeřic, a pana Všvieslava [čti: Všeslava] z Solče a na Vyšehněvic [sic], a pana Haška s Surovátky, že jsú na svědomí své pečeti vedle mej k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán a psán v Sušině oc léta božieho oc LXXXXII° ten čtvrtek před nedělí, jenž sluove Judica.

Výtah tištěn AČ. VI. 530 č. 281. — Sušina, Sušiny i Dušina zdají se býti jmena, dílem zkažená, nějakého dvorce nyní nepovědomého, možná z okolí Zdechovic.

536.

(CCVII). Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a Janem Makovským o Nemošice.

1492, 12. dubna. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

Léta božieho MCCCCLXXXII ve čtvrtek před svatým Tiburcím, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině nejvyšším hofmistrem královstvie Českého z strany jedné, a urozeným panem Makovským z Podšteina z strany druhé, o tvrz Nemošice se vsí a o druhú ves Drozdice s rybníky, s řekami, s lukami, s lesy, se vším příslušenstviem, tak jakož Oděradskému dcsky plněji svědčí. A to jest prodal svrchupsaný pan Jan Makovský z Podšteina urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina oc za tisíc kop grošuov a za puol páta sta kop g. a za X fl g. vše širokých českých, a ty jemu vyplniti má svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina oc na takový zpuosob:

Item najprve na den sv. Jiří najprv příšcieho má pán JMt dáti Oděradskému III^c fl^g gr. a X fl^g g. českých a panu Janovi Makovskému LXXV fl^g g. českých. Item potom na den sv. Havla najprv příšcieho VII^c fl^g g. českých Oděradskému pán JMt má dáti a zápis sobě ten očistiti. A jestliže by co bylo Oděradskému dluhu více, než jest svrchupsaný pan Jan Makovský pověděl, deskami zapsáno, tehdy pán JMt má sobě to napraviti těmi penězi, kteréž jemu JMt pán má dáti při sv. Havlě panu Janovi Makovskému, totiž LXXV^{ti} kopami g. českých. A jestliže by pak nestihlo tej summy a co více pán JMt dal, tehdy bude sobě mieti sraziti na týchž I^{ti} kopách g., kteréž má pán dáti při druhém svatém Jiří panu Janovi Makovskému.

A což se ostatních II^j^c fl^g g. českých dotýče, ty při pánu JMti mají pozuo-
stati v zprávě od tohoto svatého Havla najprv příšcieho až do tří let a do XVIII^{ti}
neděl vedle práva, a s týchž peněz má pán JMt vydávati [sic] XV fl^g g. českých roz-
dílne, najprv od tohoto s. Jiří najprv příšcieho v plném roce má pán JMt dáti
VII^j fl^g g. českých, a na svatého Havla hned potom najprv příšcieho také VII^j fl^g g.,
a tak na každého s. Jiří a na každého svatého Havla až do těch tří let a XVIII^{ti} neděl
má pán JMt po puol osmě kopě g. českých vydávati. A když by již ta tři léta a těch
XVIII neděl vyšlo bez nářku podle práva, tehdy pán JMt má dáti panu Janu Ma-
kovskému těch II^j^c fl^g g. českých svrchupsaných. A jestliže by svrchupsaného pana
Jana Makovského v tom jeho pán Buoh smrti neuchoval, tehdy pán JMt ten dluh
povinen bude platiti paní Anně z Barchova, mateři jeho.

Item jestliže by kde co lidem svym neb cizím zatopeno bylo Nemošickým
rybníkem a nebylo oddáno jim nebo předky jeho, má a povinen jest svrchupsaný
pan Jan Makovský pánu JMti to očistiti a lidem oddati, kterýmž by se škoda dala.
tak a potud, pokudž jest on oddati měl. Pakli by pánu JMti neočistil v těch třech
letech a XVIII^{ti} nedělích, tehdy pán JMt s té sumy svrchupsané, kteréž v zprávě
pozuostaveny jsú, má sobě sám těmi penězi očistiti, pokudž ta potřeba kážě.

Item pan Jan Makovský svrchupsaný má pánu JMti ten trh ve desky klásti
a zpravovati, čímž má nebo mieti bude, Nemošice a Drozdice, tak jakož se svrchu-
píšě, na den sv. Jiří najprv příšcieho v těch správách a v zápisích, jakož i otcí
jeho a jemu desky plněji svědčí. A jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval do
toho času, tehdy paní Anna z Barchova, máteř jeho, má tomu všemu dosti učiniti,
jako on sám svrchupsaný pan Jan Makovský. A když by tomu dosti učinil a ve
dsky pánu JMti vložil, tehdy pán JMt potom má jemu panu Janovi Makovskému
ty peníze ujistiti listem, kteréž u pána pozuostranú, tak a na ty roky, jakož smlúva
šířě ukazuje. Vedle tej smlúvy a za to pánu JMt slíbili do desk vložení pan Čeněk
z Barchova a na Dašicích, pan Diviš z Hrádku a na Boharyni, pan Martin Holec
z Nemošic a na Třebosicích.

Item což se pak Oděradského peněz kladení u desk dotýče, to pán JMt má ty peníze ke deskám klásti, a pan Jan Makovský má také při tom při každém peněz kladení býti; a svrchupsaný Oděradský má pánu JMti všecko deskami učiniti, což by svrchupsanému pánu Janovi Makovskému učiniti měl vedle práva. Item což se dotýče matere jeho, ta má také při zápisích býti a svoj zápis má propustiti, kterýž by kolivěk měla od syna svého aneb od kohokolivěk jiného na Nemošicích.

Item což se dotýče spravedlnosti, kterouž by kolivěk měl svrchupsaný pan Jan Makovský na jakékolivěk vody vedení přes krunty kterékolivěk buď zápisem nebo deskami, že ty všecky spravedlnosti pánu JMti ve desky zemské vložití má.

Item toto jest znamenitě vymíněno: jestliže jest Oděradský co těch lidí požíval více, než požívati měl, a smlúvy a zápisy s panem Janem Makovským toho neukazují, pán JMt má a bude mieti Oděradského s toho viniti a napomínati, tak jako já sám svrchupsaný Jan Makovský.

A tejto smlúvy na zdržení a pro lepší jistotu pečeti naše oba dali sme k tejto smlúvě přitisknutí. A my svrchupsaní smlúvce, Čeněk z Barchova a na Dašicích, Diviš z Hrádku a na Boharyni, Martin Holec z Nemošic a na Třebosicích, k tejto smlúvě na svědomí dali jsme přitisknutí pečeti své sobě bez škody.

537.

Štěpán Kusý z Mukoděl a z Bedrovic přiznává se, že jakož po neb. Zbyňkovi ze Zvole statek spadl jest i přísudkem panským prisouzen paní Kateřině ze Zvole, sestře téhož Zbyňka a manželce jeho, poněvadž týž Zbyněk mnoho dluhů po sobě zůstavil, musil prodat ves Blažejovičky a v Blažkové právo Vratislavovi z Pernšteina za 125 zl. uh. Jmenovaný Štěpán slibuje s rukojměmi Zikmundem Valeckým z Mírova, Mikulášem Tulešickým z Peče, Jiříkem Kusým z Mukoděl, Jindřichem z Náchoda a z Březnka, Matějem Vackem z Bezděkova a Alexandrem z Chlevského, že kdyby jmenovaná paní Kateřina ze Zvole na to zboží se kdy navrátila neb je nařekla, těch 125 zl. před úředníky zemskými položí. Dat. na Krumlově v pondělí po květné neděli (16. dubn.) 1492. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 4; Cod. Pernst. měst. Brn. fol. 4. b.

538.

Jiřík Pardubský z Miletínka převádí všecko právo své k Sezemicům na pana Viléma z Pernšteina. Na Pardubicích 1492, 17. dubna. AČ. IV. 199; výtah AČ. VI. 530 č. 283.

539.

Jiřík Pardubský z Miletínka kvituje Viléma z Pernšteina z 200 šl m., za něž mu prodal dvůr poplužní u Pardubic. Dat. s. l. v outerý po květné neděli (17. dubna) 1492. Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 284.

540.

Jan Makovský z Potnšteina prodal dědictví své v Nemošicích, v Drozdicích Vilémovi z Pernšteina za 1460 šl gr. č. Dat. v pondělí den sv. Jiří (23. dub.) 1492. Emler Rel. tab. t. II. 450.

541.

(X. XXI.) List správně na Litavské zboží od Jana Mrakše z Noskova panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Budíně 1492, 24. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 78; arch. měst. Brn. f. 46 b—47;

Já Jan Mrakeš z Noskova a na Budišově i s svými erby vyznávám . . . Jakož nebožtík Mrakeš, bratr muoj, prodal jest zboží své Litavské urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššiemu hofmistru k Českého, kterého zboží již jmenované jest témuž panu Vilémovi z Pernšteina a jeho erbóm ve dcky zemské v Brně vloženo; a to jmenovitě toto zboží a vsi: ves Litavu s tvrzí, ves Olši s tvrzí, v Jilmovém, k čemuž jsme právo jměli, ves Jestřebí, ves Skryje, ves Ujezdec s kostelním podacím, v Říkoníně k čemuž jsme právo jměli, v Lubném k čemuž jsme právo jměli oc, Novú Ves, Drahonín, ves Vickov, ves Milešíněk, ves Lažany, item hradiska pustá, zejména hrad Vickov, hrad Rysov, hrad Košíkov, hrad Lačnov oc; že já svrchupsaný Jan Mrakeš, první zprávce a jistec věcí duole psaných, a my Zigmund z Dúbravice a na Hrotovicích, Hynek z Backovic a s Police, Zigmund Valecký z Mírova a na Okarci, Markvart z Kralovic a na Okrašovicích, Hynek z Olbramic a na Lhotě, Oldřich z Marajžě a na Nové Říši, rukojmie oc. Ležení v Brně. A v témž listu dobrá vuole se vypisuje. Jenž jest dán a psán na Budišově v úterý velikonoční léta oc LXXXXII° počítajíc.

Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 285.

542.

(CCXX). Spis Ctibora z Bukuovky a na Růdnici při postupování Kuněticské Huory jemu v úřad [od p. Viléma z Pernšteina.]

(Po 1492, 25. dubna.) — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Já Ctibor z Bukuovky a na Růdnici vyznávám . . . Jakož držím zámek od urozeného pána pana Viléma z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššieho hofmistra království Českého, pána mého milostivého, hrad Kuněticskú Huoru, jsa na ní od JMti úředníkem, jakož pak list pod JMti pečeti mám v tato slova, kterýž v tomto mém listu slovo od slova napsán jest: protož já svrchupsaný Ctibor slibuji věrně a právě k JMti se zachovati jakožto ku pánu svému, jsa JMti úředník, napřed k JMti a potom ku panu Vratislavovi bratru JMti i k tomu, komuž by dále v tom listu přislušelo. Také jestliže by co na mne pán Buoh náhle ráčil dopustiti, to mám tak opatřiti, aby JMt žádného zmatku na zámku neměl. Čeled, kterýž bych kolivěk přijímal na zámek, tu mám všecku k JMti ruce zavazovati jakožto úředník a služebník JMti. A to slibuji věrně a právě všecko zdržeti jako dobrý člověk. A k tomu pro lepší

jistotu svú vlastní a přirozenú pečet přitiskl sem k tomuto listu, kterýmž se JMti zapisuji a zavazuji. A k tomu na svědomí připrošil sem urozeného pana Jana z Sekeřic a na Zdechovicích, že jest vedle mne svú pečeť k tomuto listu přitiskl.

It. tento list, kterýž já mám od JMti, stojí slovo od slova takto psáno:

Léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, v středu den svatého Marka [1492, 25. dubna], já Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššie hofmistr královstvie Českého, udělal sem smlúvu s slovutným panoším Ctiborem z Bukuovky a na Rúdnici, s služebníkem svým, o hrad Kunětickú Huoru, že on má ji držeti a ode mne na ní úředníkem býti beze všech počtuov od tohoto svatého Jiří, kterýž jest minul, nynějšieho, až do roka, a má čeledi na něm chovati: Napřed sám, a k tomu XII holomkuov hodných, a pět hlásných, a za šestého hlásného aby metali ponůcku, jakož obyčej jest na tom zámku; a k tomu dva vrátná a povezný. A jiného nemá na práci nic mieti, než zámku hleděti, a k Šeperce rybníku má dohlédati, aby se škoda nestala. A já svrchupsaný Vilém mám jemu naň a na tu čeled peníze i jiné věci, jakož se dolé píše, sumu vydávati, aby již on tej čeledi platil i stravu jim zpravoval a ji již opatroval i zámek, bez mé beze vše starosti.

Než toto se znamenitě vymienuje: jestliže by jaká potřeba byla co opatrovati na tom zámku, buď ploty aneb krovy, tehdy to má vzněsti na toho úředníka, kterýž by na mém místě byl, ač by mne zde nebylo, tehdy to hned má úředník opatřiti a dělníky tam poslati dva nebo tři; a on bude povinen těm dvěma nebo třem stravu dáti a více nic. A jestliže by mně kdy více tam dělníků potřeba byla, tehdy já jim mám stravu dáti, aneb se s ním o to smluviti zvláščně. Než což se dvoru dotýče a střech dochových, to on sobě opravuj. Než ten plot, kterýž se nyní dělá, ten sem já povinovat sám dodělati. Pakli by co kde potřebí bylo šindelem kryti, to já sám mám kázati kryti na svoij náklad.

It. toto jemu mám každý rok dávati: peněz devadesáte kop g. českých, a to rozdielně, počnúc na svatý Havel příščí čtyřidceti pět fl g. českých, na svatý Jiří také čtyřidceti pěti fl g. českých. It. k tomu jemu mám přidati žencuov k tomu dvoru III kopy bez Xtí. It. pluhuov aneb oráčnuov LX. It. pět dčberuov ryb na půst, když by se rybníci spúšťeli, buď na podzim nebo v půstě. It. k tomu jemu přidávám dvě lúce, kteráž slove Chmelnice, a druhú podhradní. A k tomu na to nade všecko aby jemu bylo ukázáno z deset vozuov sena, kdež by jemu přiležito bylo; než on to seno má sobě bez mé starosti skliditi již robotami těmi, kteréž sem jemu přidal. It. lesu k palivu na zámek i do dvora, tu okolo Huory aby sobě sekal a bral, což jemu potřebí bude, tu v té huoře, na kterýž zámek sedí; a tu aby tak sekáno bylo, aby bylo hospodářsky, aby potom pastvy mohly býti jemu ku potřebě. A já jemu mám vždy dvakrát v roce svými robotieři XXti pomoci, aby klučili po jednom dni.

It. což se honuov dotýče, těch má hleděti a nedati honiti tady okolo zámku, pokudž já mu rozkáži dále. It. sobě k potřebě bnde moci zabiti, když toho čas bude, do XXIII zajícnuov okolo Škřivců; ale tuto okolo zámku aby žádných honuov ani štívání (sic) nečinil ani jinému dopúšťel.

It. což jemu kolivěk na zámku bude postúpeno, to všecko, když mi zámku bude postupovati, tolikéž zase a tak dobrého má mi postúpiti.

Následující list vytržen. V opise chovaném v archivu musea král. Českého, pořizeném dle zápisu téže listiny v kodexu Pernšteinském pod signaturou No. 220 někdy v Litomyšli chovaném, nachází se ještě tento závěrek:

A ve dvoře též, jakož on toho má mieti jednu ceduli a já druhú, co jemu bude postúpeno i s setím, též mi také postup, jakž oseto nynie je kterýmiž kolivěk potřebami, krom lnu, kdež sobě pán síval, aby ještě sel.

Item on již s tím zámekem má se mně zachovati věrně a právě jakožto služebník a úředník můj. Pakli by na mne pán Buoh co dopustil, tehdy panu Vratislavovi bratru mému jako mně samému, pakli by pana Vratislava pán Buoh neuchoval, tehdy k dětem mým aneb tomu, ktož by dětí mých poručníkem byl.

543.

Jindřich st. a Jindřich ml. jinak Hynek bratří knížata Minstrberská dávají povolení své k smlouvě, kterouž učinil kněz Vít opat i konvent kláštera Žďarského s bratřími Vilémem a Vratislavem z Pernšteina o desátky vinné, o ves Medlov i o opravu jiných vsí. Dat. na Poděbradech v úterý sv. Filipa Jakuba (1. květ.) 1492. Cod. Pernst. arch. mus. Česk. Výtah tištěn v Arch. Č. VI. 531 č. 286; smlouva sama AČ. IX. 413 č. 52.

544.

Jiřík Miloš z Hostovic vyznává, že vedle smlouvy s Vilémem z Pernšteina učiněné za grunty zatopené rybníky Lánským a Zminským, anebo kdyby mu zatopeno bylo a podmokáním jaká škoda se mu dála, přijme jako náhradu od pána z Pernšteina, což dobrým lidem za slušné zdání se bude. Dat. na Pardubicích ve čtvrtek den sv. Kříže nalezení (3. května) 1492. Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Téhož dne přiznal se k stejné úmluvě s Vilémem z Pernšteina Hynek ze Sudoměře a z Hostovic. Tamže. Výtah tišt. AČ. VI. 531 č. 287.

545.

Smlouva Markvartem z Mírova učiněná mezi Vilémem z Pernšteina a panošem Příbíkem z Ostrožnice a Alexandrem Henykarem z Rayšova, že jsou dopustili přes pole svá do rybníka Boru vésti vodu. Dat. ve čtvrtek sv. Kříže nalezení (3. květn.) 1492. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 397 b; měst. Brn. 131—132 a fol. 292. Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 288.

546.

Beneš z Weitmile, purkrabí na Karlštejně a mincministr na Horách Kutných, přiznává se, že za dluh krále Vladislava Vilémovi z Pernšteina povinný zaplatí z lesův, kteréž slovou Království, blíž Hradce Králové 800 kop gr. č. na lhůty určené; pakli by v tom času, než by dluh zaplacen byl, král zemřel, a jemu (Weitmilovi) ti lesové byli odjati, tehdy že není povinen ten dluh na ty časy platiti, když by však zůstal v pokojném jich držení, že povinen bude platiti vedle znění tohoto listu. Dat. v Praze v neděli po Svátosti (6. května) 1492. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 212. Výtah tišt. AČ. VI. 531 č. 289.

547.

(CCXVI) List paní Doroty z Prostějova [manželky panoše Václava Hutě z Stvolova], v němž slibuje sama za se i za své děti, že se na jvíc (sic) táhnúti nemá, než na tom dosti slibuje mieti, což by jí zavázáno bylo dscami [od bratra jejího Jana Filipce biskupa Varadínského, na tvrzi Bystřici].

V Olomúci 1492, 15. května. — Cod. Pernst. mus. král. Česk.

Já Dorotha z Prostějova, manželka slovutného panoše pana Václava Hutě z Stvolového (sic), známo činím . . . že jakož duostojný v Boze otec a pán, pan biskup Varadínský oc, pán a bratr muoj milý, ráčil jest z milosti a z lásky své mně a mým dětem tvrz Bystřici s její se všemi příslušnostmi dckami zavázati: protož já svrchupsaná Dorotha slibuji za se sama i za své děti, což by kolivěk kněz biskup JMt svým poručenstviem zavázal, tomu všemu dosti učiniti podle znění a zřízení poručenstvie od JMti udělaného beze všech omluv i odporností všelijakých, a na tom, což mi jest dáti ráčil, dosti jmieti a věčně se na nic jiného netáhnúti ani na statek JMti ani otce našeho dobrej paměti.

Tomu na svědomí a na zdržení svú vlastní pečeť přivěsila jsem k tomuto listu; a pro lepší svědomí prosila sem urozených pánuov pana Ctibora z Cimburka a s Thovačova, hajtmána margrabství Moravského, pana Jana z Dubee a z Lippého, pana Karla z Vlašmě a na Lithovli, a statečných rytířuov pana Jakuba z Šárova a na Krumšně, nejvyššieho hofrechtěře markrabství Moravského, a pana Mikuláše Lužického z Cečvic, a slovutného panoši pana Philipa Prusinovského z Vickova, že jsú podle mne na svědomí pečěti své k tomuto listu přivěsili, sobě a erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Olomúci] v úterý den s. Zophie léta oc LXXXVII.

Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 290.

548.

Arkleb Kunovský pohání Vilíma z Pernšteina z 5000 fl. uh., že drží tvrz Kunovice, **kteřáž jemu (Kunovskému) není zaplacená.** V Olomúci 1492 pátek po sv. Žofii (18. května). LCit. VI. 266.

Purkmistr a rada města Olomúce pohání Vilíma z Pernšteina z 1000 fl. uh. bez 18ti fl., že jest rukojmí za správu vsi Lešan. Dat. ut sup. LCit. VI. 274.

549.

(r. XVII.) List, jímž pan Ctibor frejmarku potvrzuje, ješto louku na skálu frejmarčil s Jakubem z Bolelúce, člověkem páně Zdenkovým Majetínským.

Na Tovačově 1492, 22. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 476 b; arch. měst. Brn. f. 164.

Já Ctibor z Cimburka a s Thovačova, hajtman margrabství Moravského, oznamuji . . . že s vuolí a povoleniem slovutného panoše Zdenka z Kokor a na Ma-

jetině udělal jsem frajmark a pravú, spravedlivú i dokonalú smlúvu a směnu s opatrným Jakubem z Bolelice, člověkem již psaného Zdenka, a to takovú: že já Ctibor svrchupsaný maje potřebnost lámati kamene [k] stavení zámku svého Thovačova, sfrajmarčil sem s týmž Jakubem louku na skálu a na kus role jeho, keráž leží v polích při roli lidí panství mého Bolelických, a tej roli za lanné [sic] hony; za kterúžto roli a skálu já napřed psaný Ctibor dal sem jemu Jakubovi lúku v svém panství zamezenú v lesích svých Bolelických, tak aby on, dědici, budoucí potomci jeho tu lúku měli, drželi a jí požívali na věčné časy, k tomu purkrechtu místo tej roli mně ani erbuom mým i budoucím potomkuom nic z tej lúky neplatíc, než již psanému Zdenkovi a potomkuom jeho to z tej lúky platiti mají, a což sú z svrchupsaných honuov role jemu a předkuom jeho prvé platili a dávali, místo toho platu, kerýž jim z tej role a s skály prvé dáván byl.

A já Ctibor tu roli s lúkú mám jmíti a držeti čistú a svobodnú beze všeho platu na časy věčné a dědičně, a budu moci já, erbové i budoucí moji páni Thovačovští již psanú roli, skálu prodati, dáti, poručiti, zaměnití, zastavití a učiniti s ní, jakž se nám zdáti a líbiti bude, jako s svú vlastní a dědičnú k našemu užitku. Též také on Jakub svrchupsaný, děti a potomci jeho s tú lúkú již psanú budú moci učiniti, jakž se jim najlépe zdáti bude, podle purgkrechtu a role jemu pozuostalé budto prodati, dáti, zastavití, zaměnití, poručiti za zdravého života, komuž se jemu koli zdáti a líbiti bude. A já Zdeněk z Kokor na Majetíně tímto listem seznávám, že sem dal a mocí tohoto listu dávám svú plnú dobrú vuolí a povolení k tomu frejmarku již psanému, a jej pevný, stálý a na věky nepohnutý mám a držím, a slibuji sám za se i budoucí potomky pány Majetínské jím nehýbati, nežli jej v celosti panu Ctiborovi nahoře psanému a JMti dědicuom, pánuom Thovačovským, tak jakž se svrchu píše, zdržeti a zachovati bez fortele a zmatku všelijakého na věčné časy. A pro budoucí pamět a jistotu toho my Ctibor a Zdeněk svrchupsaní listy dva tato slovo od slova na pargameně napsati jsme kázali a k nim pečeti své vlastní sme přivěsili, a z nás každý jeden jmíti má pro pamět a ruoznici budoucí. Jenž jest dán a psán na Thovačově ten pátek po božím Těle léta oc M^oCCCC^oLXXXVII^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 291.

550.

Vilím z Pernšteina jako pán opravný zboží kláštera Tišňovského povoluje, aby bratr jeho Vratislav postoupil Muténickým náhradou za pozemky zatopené jim rybníkem pod Jaroňovicí 5 lánů dědin, polí Kapanských aneb Čajeckých od kláštera Tišňovského. Svědkové: Ctibor z Cimburka, Václav z Ludanic na Vevří, Jakub z Šárovana Krumsíně, panoše Bohuslav z Kokor na Tršicích, Jan Mukař z Kokor na Čekyni, a Jindřich z Jezera. Dat. na Hranicích v středu den sv. Prokopa (4. čce) 1492. Orig. perg. v zems. arch. Brn. Hodonín č. 9.

551.

Král Vladislav se přiznává, že jest dlužen Vilémovi z Pernšteina 800 kop gr. č., kteréž mu po 200 kopách gr. ročně splacovány býti mají od Beneše z Weitmille z dáchodu lesů blíž Hradce Králové.

Na Budíně 1492, 10. srpna. — Sběrka autografů p. r. Parisa v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Sliezske knieže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem, že jsúce dlužní urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, věrnému našemu milému, osm set kop českých grošuov, kterýžto dluh rozdielně má jemu zaplacen a vyplněn býti, totiž na svatý Martin po dání listu tohoto najprv přieští dvě stě kop grošuov českých, a od toho svatého Martina v plném roce pořád sběhlém opět dvě stě kop grošuov, a tak vždycky na každý svatý Martin každý rok až do vyplnění svrchupsaných osmí set kop grošuov má jemu vždy po dvě stú kopách českých grošuov dáváno býti; kterýžto věc jsme poručili urozenému Benešovi z Waitmille, purkrabí na Karlštýně a mincmajstru na Horách Kuthnách, věrnému našemu milému, proto že jest on z našeho rozkázanie jemu za to přirekl, aby on Beneš duochody naše bera z lesuov našich, kterýž blíž Hradce nad Labem leží, tu jistú summu jmenovanému Vilémovi zaplatil a vyplnil tak, jakož se svrchu píše. A což by přes to přebylo, to aby týž Beneš obrátil tu, kdež by jemu od nás poručeno a rozkázáno bylo, anebo do komory naše položil. A těch lesuov aby týž Beneš v držení byl až do toho času, dokudž té všie summy svrchupsané tak a na ty roky nevyplní. A protož prikazujem úředniku našemu týchž lesuov nynějšiemu i budúcím, aby k jmenovanému Benešovi zření měl, všecky penieze a duochody jemu vydával i počty činil až do těch let, dokudž by svrchupsaná summa již psanému Vilémovi dána a zaplacená nebyla. A když by jmenovaná summa vyplněna byla, cožbychom my dále o těch duochodech jmenovanému Benešovi i také témuž úředniku lesuov rozkázali a poručili, v tom se tak zachovati mají a nic jináč. Tomu na svědomie pečet naši královskú přivésiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek na den svatého Vavřince léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského třetieho a Českého jedenmiecietmého léta.

In rubro napsáno: Rta. Listina na parkamené, však pečeti utržené.

552.

(q. XVI.) List od pana Jana staršího a pana Znaty bratří z Lompnice, jimž vyznávají, že jsú viděli list od krále Vladislava na Nové Hradě, na Bavorov, na Sokolníky, že panu Vilémovi z Pernšteina ten list není vydán, protože Nových Hradů nedrží.

Na Budíně 1492, 13. srpna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 100 b; arch. měst. Brn. f. 59 b-60.

Jan staršie a Znatha bratřie z Lompnice známo činíme . . . že jest nám poslal urozený

pán pan Beneš z Bozkovic a s Černé Hory list královský potvrzení, kterýž jsme udělali na Nové Hrady, na Bovorov, na Vojkovice, Sokolníky a Telnice, kterýžto zní slovo od slova takto:

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmacský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že jest nám ukázán dostatečný vidimus pod pečeti některých pánuov a dobrých lidí tří listuov krále Matiaše slavné paměti, předka našeho, kteréžto od jmenovaného krále urozenému Dobešovi z Bozkovic a s Černé Hory, věrnému našemu milému, dáni jsú: první list, jímžto týž král jmenovanému Dobešovi, erbóm a budúcím jeho i těm, ktož by ten list s jeho dobru vuolí jměl, zapisuje zámek Nové Hrady s jeho příslušnostmi ve čtyřech tisícech zlatých uherských, kterýžto zámek jmenovaný král [v] válce otevřený byl obehnal a v tom skrze smlúvu k němu přišel a v svú moc uvedl jest. — Druhý list, kterýmž již psaný král jmenovanému Dobešovi a dobrú vuolí jeho majícím zapisuje vsi zejména Vojkovice, Telnice a Sokolníky i s rybníkem, kterýž slove Dunava, s jejich příslušnostmi, kteréžto vsi a rybník od staradávna jsú k klášteru Třebíči příslušaly, ve II^m l^l g. českých širokých stříbrných, XXVIII g. za zlatý uherský počítajíc, a k tomu, což by na duvor, stavenie a rybníkuov opravovanie naloženo bylo oc. — Třetí list svrchupsaného vidimus jest, jímžto také svrchupsaný král jemu Dobešovi a urozenému Benešovi bratru jeho potvrzuje nápaduov a listuov na polovici městec[ka] Bavorova a na vsi Kozinov a Buchvaluov se všemi jejich příslušnostmi, kteréž na ně rádně po bratru jich vlastniem a nedílném, urozeným někdy Jindřichovi z Bozkovic a s Černé Hory, přišli jsú; jakožto pak ti všickni listové svrchupsaného krále své kusy, artikule a výmienky v sobě šíře a světlejše držie, ukazují.

Při tom jsúce vysoce prošení od svrchupsaných Dobeše a Beneše bratří abychom jim již psaných listuov našiem listem milostivě potvrdili a při tom je zůstaviti ráčili: my jsúce k takové jejich snažné prosbě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech jakožto král Český a markrabie Moravský již psaných listuov krále Matiaše ve všech jich slovech, zněnie, kusech, artikulech, tak jako by slovo od slova vepsáni byli, potvrdili jsme a tímto listem mocně potvrzujem, a milostivě je při tom při všem zůstavujem; chtěie tomu, aby již psaní listové, tak jako sami v sobě svědčí a zavírají, od nás i od budúcích našiech, králuov Českých a markrabí Moravských, [v] své moci a pevnosti bez přerušenie zachovanie a zůstaveni byli. A ktož by tento list jměl s dobrú volí svrchupsaných Dobeše a Beneše bratříe aneboli erbuov jich, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pondělí před hodem Matky božie Nanebevzetie, léta božieho tisícého čtyřístého devadesátého druhého, královstvie našiech Uherského třetieho a Českého jedenmezcítmého léta.

Tomu vidimus na svědomie my svrchupsaní Jan a Znatha bratřie své vlastnie pečeti přidávili jsme. Jenž jest dán a psán na Lompnici tu středu po svatém Vavřinci, léta od narození Syna Božieho tisícého pětistého prvnieho počítajíce oc [1501, 11. srpna].

Výtah tištěn AČ. VI. 531 č. 292.

553.

Jiřík Pardubský z Miletínka vyznává, že o spravedlnost, kterou by k Sezemicím po předcích svých mítí měl, smlouvu učinil s Vilémem z Pernšteina, a že všecku spravedlnost tu s sebe, s svých dědicův mužského i ženského pohlaví převádí na jmenovaného pána; i slihuje smlouvu takovou vložit do desk. Rukojmí: Heřman z Sulic na Slepoticích, Vaněk z Zámrsku, Neptalim z Frimburka na Holicích, a Jan Bušek z Hodkova, purkrabí na Pardubicích. Dat. na Pardubicích v outerý po sv. Tiburci (14. srpna.) 1492. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 209.

554.

Vilém z Pernšteina smluvil se s lidmi poddanými ze vsi Šinvaldu, aby na místě robot ke dvoru Hlivickému (ve Slezích) odváděli mu ročně 26 fl. do jeho vůle.

Na Mor. Krumlově 1492, 1. října. — Cod. diplom. Silesiae I. 72—73.

Vilhelm z Pršteina a na Helfenšteine, nejvyšší hofmistr království Českého, známo činíme tímto listem všem vůbec, kdož jej čísti nebo čtouce slyšeti bude, že sme smlúvu učinili s lidmi našimi ze vsi Šinvalda nynějšími i budoucími, o ty roboty, které sou jměti ti lidé k dvoru tomu Hlivickému, že robotovati a dělati jměti, což by se jim koli rozkázalo. I ti lidé svrchupsaní o ty roboty umluvili sou se s námi nyní na tento čas, tak že nám aneboli tomu, ač by kdo po nás byl v držení toho zboží, mají vydávati za ty roboty na každý rok šest a dvadeti zlatých, a to rozdlně, na svatý Jiří nyní nejprv příští třináste zlatých po datum listu tohoto, a na svatý Václav potom opět nejprv příští druhých třináste zlatých, a tak vždy potom na ty časy jmenované ten plat jsou a budú povinni platiti ti lidé svrchupsaní. Než však s túto výminkú toto sobě pozústavujíce: Jestliže by se nám svrchupsanému Vilhelmovi aneb našim potomkóm nezdálo kdy za ty roboty toho platu více bráti, tedy můžeme my lidem těm ten plat vypověděti, a oni ti lidé svrchupsaní nyní neb budoucí mají a povinovati budú v ty roboty k tomu dvoru svrchupsanému zase vstúpiti a robotovati, dělati, což by se jim rozkázalo, týž jako prve robotovali jsou; a kdyby zase ty roboty činili, tedy toho platu svrchupsaného ti lidé také prázdni budú. A jestli by kdo jiný v držení toho zboží byl a toho dvoru než my, ten týž povinovat jest a bude těm lidem svrchupsaným to všecko tak zdržeti a těch lidí při tom zachovati, co se tuto píše v tomto listu.

Protož my svrchupsaný Vilém tomu na potvrzení a na svědomí pečef naši k tomuto listu kázali sme přitisknutí, slihujíce ty věci svrchupsané tak v celosti zdr-

žeti těm lidem svrchupsaným, jakož se svrchu píše. Jenž jest dán a psán na Krumlově, v pondělí po svatým Václavě, léta Božího tisícého čtyrstého devadesátého druhého.

555.

Dobrá vuole páně Viléma z Pernšteina na všeckny spravedlnosti města Glivice, kteréž jest měl od krále Vladislava JMti, knížatóm Opolským udělaná.

Na Mor. Krumlově 1492, 1. října. — Cop. dipl. Siles. f. 220 v arch. mus. král. Česk.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, známo činím tímto listem obecně přede všemi, kdož jej čísti neb čtúce slyšeti budú: Jakož mám listy na město Hlivice a na zboží k tomu příslušející, najprve od najjasnějšího knížete pána pana Vladislava Uherského, Českého oc krále a markrabie Moravského oc JMti jeden list s majestátem, kterýmžto listem JKMt ráčila jest mi to město Hlivice se vším jeho příslušenstvím dáti, jakož pak ten list JKMt šíře a světleji to všecko v sobě zavírá a ukazuje; — item druhý list dobrú vuoli, kteréž jest učinil JKMt pan Jan Bělík z Kornic, když JMKské dává dobrú vuoli na město Hlivice s tiem se vším jeho příslušenstvím, i na jiné listy a spravedlnosti, kteréž jest měl, jakož také ta dobrá vuole to šířeji a světleji v sobě ukazuje a zavírá: že já svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc na ty listy svrchupsané, totiž na ten majestát KMti i na tu dobrú vuoli páně Bělikovu i na ty všecky spravedlivosti, kteréžkolivěk nad to mám, dal jsem a mocí listu tohoto dávám svú plnú a svobodnú vuoli osvíceným knížatuom a pánóm, panu Hanušovi a panu Mikolášovi knížatóm Opolským a Horního Hlohova, tak aby již jmenovaná knížata měli k tomu ke všemu, což se v těch svrchupsaných listech píše a zavazuje, i k jiným mým spravedlnostem na tom zboží Hlivickém plné právo a moc plnú, jako jsem já svrchupsaný Vilém z Pernšteina měl, a s tiem aby učinili, jako se jim nejlépe zdáti bude, jako [s] svým vlastním.

Tomu na svědomie svú vlastní pečef k tomuto listu kázal jsem přivěsiti: a připrosil jsem osvíceného knížete pána pana Hanuše knížete Opavského, Ratiborského oc, a urozených pánuov, pana Vratislava z Pernšteina, nejvyššího komorníka desk a súdu práva zemského v Brně, pana Václava z Ludanic a na Veverí, podkomořího markrabství Moravského, pana Zigmunda z Dúbravice a na Hrutovicích, a slovutných panoší Zigmunda Valeckého z Mírova, ty časy hajtmana na Krumlově, a Jiríka Kusého z Mukoděl a na Bohuticích, že jsou své pečeti vedle mé na svědomie k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta bozieho tisícého čtrstého devadesátého druhého.

556.

List hlavní na prodej statku Hlivického se všemi listy i spravedlnostmi i dobrou vůlí, kterýchž má od krále Vladislava.

Na Krumlově 1492, 2. října. — Cop. dipl. Siles. f. 221 v arch. mus. král. Česk.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kteří jej uvidí nebo čtouce slyšeti budou, že jsem prodal město Hlivice s tím příslušenstvím, co k němu přísluší, tak jakož sem se od krále JMti v to uvázal dědičně, za puol deváta tisíce zlatých uherských dobrých, na zlatě i na váze spravedlivých, osvieceným knížatuom, knězi Hanušovi, knězi Mikulášovi, knížatuom Opolským a Horního Hlohova oc, a ty všecky listy a spravedlnosti, kteréž na to mám, s dobrými vuoemi jim vydati mám. A jestli pak že by to Jan Bělík z Kornic kdy nařikal neb jeho syn aneb jich dědicové nebo kto jménem jich, tehdy já svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc mám knížata svrchupsaná v tom zastúpiti před králem JMti, před králem Vladislavem, Uherským, Českým králem, neb před JKMti potomky aneb kdež by mne JKMt poddal. Pakli by mne pán Buoh smrti neuchoval, tehdy bratr muoj pan Vratislav z Pernšteina a dědicové naši jsou povinováni tomu všemu dosti učiniti, co se v tomto listu píše. Pakli by pán Buoh mne i bratra mého i dědicov našich smrti uchovati neráčil, tehda ti, kteříž by takový náš statek po nás drželi, budou povinni knížatuom svrchupsaným takovou zprávu a vysvobozenie učiniti.

A to já svrchupsaný Vilém z Pernšteina slibuji svú dobrou čistú věru sám za se i za bratra svého i za dědice naše, že se tomu všemu má dosti státi, což v tomto listu psáno stojí. Pakli bych já neb bratr můj aneb dědicové naše nemohli knížatuom svrchupsaným beze lsti to zpraviti, tehda knížata svrchupsaná budou nám povinována Hlivic zase sstúpiti, tak jakž jsme jim jich postupili s tím vším příslušenstvím, i listy naše všecky vrátiti, a já neb bratr muoj aneb dědicové naši máme jim zase jejich zlaté vrátiti. Než toto znamenitě povymieňující, což se tří vsí dotýče, Biskupic, Zábřeha a Sosnice, těch nejsem povinovat zpravovati, ač by nařikány byly, než jsem povinovat vedle knížat svrchupsaných státi a jim raden a pomocen býti já i bratr muoj i dědicové naši.

Tomu na svědomie svú vlastní pečet kázal jsem k tomuto listu přivěsiti; a připrosil jsem osvieceného knížete a pána pana Hanuše knížete Opavského a Rati-borského oc, a urozených pánuov, pana Vratislava z Pernšteina, nejvyššího komorníka desk a sůdu práva zemského v Brně, pana Václava z Ludanic a na Veverí, podkomoří markrabstvie Moravského, pana Zikmunda z Dúbravice a na Hrutovicích, a slovtných panoší Zigmunda Valeckého z Mírova, ty časy hejtmana na Krumlově, Jiřika Kusého z Mukoděla a na Bohuticích, že jsou své pečeti podle mne na svědomie k tomuto

listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Krumlově v úterý po svatém Václavě léta od narození Syna božieho tisícého čtrstého devadesátého druhého.

557.

Jiřík Oděradský z Hrušova prodal dědictví své v Nemošicích, v Drozdicích Vilémovi z Pernšteina za 1400 fl. uh. Dat. v pondělí po sv. Františku (8. říjn.) 1492. Emler Reliq. II. 454

558.

Vilém z Pernšteina vyznává, že vedle smlouvy učiněné s purkmistrem a jinými majiteli hor vinnických v Olbramovicích o frejnk a aby při staré roční činži zůstavení a desátku a perkrechtu zbavení byli, zaplatili mu 1500 fl. uhersk., z kterýchž je prázdna činí. Datum na Mor. Krumlově, den sv. Havla (16. října) 1492. Opis něm. v zemsk. arch. v Brně. Bočkova sbírka č. 11064.

559.

(c. III). Smlúva mezi panem Ctiborem Thovačovským a kapitolú kostela Olomúckého o ruoznice, kteréž mezi nimi byly a vsí Polkovicemi o pastvy a cesty přes blato.

Na Tovačově 1492, 27. října. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 484; arch. měst. Brn. f. 169–170.

Stala se jest smlúva mezi námi Ctiborem z Cimburka a na Thovačově, najvyšším hajtmanem margkrabství Moravského, erby mými, budoucími potomky, pány a držiteli zboží Thovačovského, a námi kněžími, Janem děkanem, Janem z Jemnice arcipryštem, Adamem Kemnether doktorem, Mikulášem Šusphendlem, Janem Roth, Mikulášem z Hradce, Konradem Altaymer, Danielem z Kostelce, Václavem Krocarem. Mikulášem Forštarem, Janem Hamelburkem, Stanislavem z Olomúce, Pavlem Laškem. Václavem z Vyzovic, Jeronymem z Kerlic, Pavlem Apatykárovým, Bernhartem Junkher. Václavem Potenšteter a Michalem z Mezříčí, i vsí kapitolú kostela Olomúckého nynějšími i budoucími o tu ruoznici, keráž byla vznikla jest mezi ním Ctiborem a mezi námi kněžími a vsí naší kapitolní Polkovicemi, jakožto pak mezi námi žaloby i puohonové přede pány margrabství Moravského vzešli jsú byli. I chtěce aby mezi námi dobré přátelství a na budoucí časy zuostalo, zvláště že někteří páni mezi námi o to jsú pracovali, až najposléze statečný rytieř pan Jakub z Šárova na Krum síně, najvyšší hofrychtér margrabství Moravského, a urozený panoše Václav Čech z Hrádku a na Dřínovém, znamenitú svú práci mezi námi jsú pracovali a nás k tomu jednání přivedli.

Takže já Ctibor počna od končin role vsi Lobodic až po vrbí na druhé stranu pode vsí Polkovicemi, kdež lúka okopána jest, a pode všecka pole Lobodská a panství mého Thovačovského až po pruohon a kteréhož pruohonu požívají Thovačovští a Oplotští i Lobodští, kerýž u Nákla jest, kdežto proti tomu pruohonu luka

okopaná má, Ctibora na hoře psaného jest; a podle té lúky i okolo lúky dole podle vody, keráz mimo Polkovice jde až k lukám Oplotským, keréz za vodú drží a ode mne Ctibora jim dány jsú, a podle těch luk až nahoru vše pořád až po mezi Polkovskou a Obětkovskou, keráz ty dvě dědiny neb vsi dělí, takže Polkovští na těch pastvách koně, krávy, ovce, svině, husi i jiný dobytek až po pole svrchupsaná svobodně a volně pásti mají, s lidmi jinými panství mého Thovačovského Oplotskými i Lobodskými, kterýmž sem tiem do své vuole toho popřál na svém dědicství. Ale na těch pastvách lidé moji ani Polkovští ani budoucí moji páni Thovačovští na tom, což nahore vysloveno jest, žádných luk dělati nemají, než trávy lidé moji i Polkovští obojí požívati budú moci, koňóm séci i dobytkuom na těch pastviskách, kromě jejich luk Polkovských dědičných podpolních, těch Polkovští svobodně bez překážky mé i budoucích mých i lidí mých požívati sami mají.

A ta lúka, keráz okopaná nahore se píše, tý já Ctibor a držitelé budoucí zboží Thovačovského travú zahájením k svému puožitku požívati mají; a když bychom travú snali, tehdy též moji i Polkovští lidé na tom pásti mají a svobodu spolu jmíti, až zase do zahájení na druhý rok. Pakli by se přihodilo, že by ta lúka hrubú travú neb koprivami neb vichorem zarostla a kazila se, ta lúka má svobodně pastvú puštena býti a změřena hned v širokosti i v déli, a na ní mají plnú svobodu pásti. Než však já Ctibor i budoucí potomci moji, páni Thovačovští, oznámíme lidem to, budem moci od polí našich panství Thovačovského jiné místo té lúky tak dlúhé a široké zahájiti, až do vytržení té lúky okopané. A když by ta lúka okopaná zase vytržena byla, muožeme se zase na lúku tu svú navrátiti, a to zahájené pastvisko zase pustiti vedle znění nahořepsaného.

Item řeka, kteráž teče mimo Polkovice, v tej vodě lidé zvuoli míti budú a svobodu ryby sobě loviti odtud, odkudž se jim pastva z hory i doluov púští. Než přihodilo-li by se, že by z dopuštění božieho rybníci moji kteří se strhli aneb ryby mi s nich sešly, totiž štiky, kapry neb plod, to já Ctibor svrchupsaný a budoucí potomci budem moci volně svých ryb tu hledati, a na těch nám nemají překážeti.

Item cesty svobodné přes blato Polkovským býti mají beze všeho zbraňování, kudyž by lidé jiní jezdili, však mému mostníemu právu bez škody.

A my kněží, kněz Jan děkan a kapitula kostela Olomúckého svrchupsaného, svolili jsme a dopustili na věčné časy, aby ti lidé z Polkovic panu Ctiborovi, erbuom a budoucím pánuom Thovačovským VI fl grošov českých bílých, aneb což by v zemi za ten g. bílý peněz platilo, a k tomu husí Lte; a ty peníze i husi lidé Polkovští na den sv. Martina biskupa božieho každý rok panu Ctiborovi a budoucím jeho pánuom Thovačovským na budoucí časy platiti a donášeti mají na zámek Thovačov.

Toto znamenitě jest vymieněno: poněvadž ta blata s boží pomocí osušena jsú, přišlo-li by kdy, a ty řeky se kdy zanesly a opět opravování potřebí bylo,

Polkovští po to, pokudž té vody puožívati mají, povinni budú podle jiných lidí pánuov Thovačovských pomáhati cídití a opravovati, aby voda pruostrž jmití mohla k volnému toku; a nížádný člověk z Polkovic ani odjinud s panství Thovačovského nemá v tej řece ani v jiných pruostržích, kudy voda jde a pruostrž má, konopí ani lnu močiti, než Polkovští budú jmití zvuolí podle břehu s obú stranú, kdež by se jim zdálo, močidla sobě zdělati a vymetati. Pakli by kerý v tom se neposlušně okázal a do vody tekuté namočil, tomu má ten len aneb konopie pobrán býti, a ten má kázán býti od pána svého, aby se toho více nedopustil.

A tak já Ctibor nahořepsaný a my kněz Jan děkan a kapitula svrchupsaná smlúvu tuto nahořepsanú zavřevše, slíbili smy sobě svú dobřú vířú za se i za potomky naše tak zdržeti a zachovati, jakož se nahoře píše. Tomu na jistotu své vlastní pečeti já Ctibor a my Jan děkan a kapitula svrchupsaní přívěsili jsme, každá strana jeden list majíce. A na svědomí tohoto našeho zjednání připrosili jsme urozených pánuov, pana Jana z Lomnice a na Meziříčí, komorníka desk a práva zemského v Olomúci, pana Vratislava z Pernšteina, komorníka desk a práva zemského v Brně, pana Jana Pňovského z Sovince, sudieho práva zemského v Olomúci, a pana Václava z Ludanic a na Veveří, podkomoří margrabství Moravského, a zvláště i těch dvú, kteří tu práci mezi námi nesli, totiž pana Jakuba z Šárova, hofrychtěře margrabství Moravského, a Václava Čecha z Hrádku na Dřínovém, že sú také své pečeti přívěsili k tomuto listu. Jenž jest dán na Thovačově v sobotu u vigiljí svatých Šimona a Judy apoštoluov božích léta od narození Syna božího M^oCCCC^oLXXXII^o počítajíc.

Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 293.

560.

(CCXXXI) List krále Vladislava, aby [Vilém z Pernšteina] mohl ješče prostaviti dva tisíc zlatých na stavení na Hlubokú.

Na Budíně 1492, 31. října. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož jsme před některým časem povolení naše dali urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistrú království Českého, věrnému našemu milému, aby on mohl na zámku Hluboké II f. uherských na stavení pronaložiti: nynie pak zpravil jest nás týž Vilém, že jest již ta dva tisíce zlatých na stavení téhož zámku pronaložil, prošě nás, abychom pr dostatečnější opravení svrchudotčeného zámku ráčili k tomu povoliti, aby ješče druh dva M f. uherských na téhož zámku stavení pronaložiti mohl. Kterézto prozbě jsúe naklonění, s dobrým rozmyslem, mocí královskú svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, povolení naše dávajíce, aby již psaný Vilém a urozený Vratislav bratr jeho anebo dědicové téhož Viléma mohli na stavení svrchupsaného zámku Hluboké opě druhých dva M f. uherských pronaložiti, a což by pronaložili do té svrchu dotčen

sumy, ješto by to registry řádně pokázali, to jim má od nás anebo od budúcích našich, kráľuov Českých, když by k výplatě přišlo, při vyplacování s jinými sumami, kteréž na tom zapsány mají, dáno a vyplněno býti dostatečně. A ktož by tento list měl s již psaného Viléma neb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečeť naši kráľovskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně v středu přede Všemi svatými MCCCCLXXXII, kráľovství našich III. a Českého XXII°.

A[d] relacionem domini Johannis de Sselmberg, cancellarii regni Boemie.
Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 294.

561.

(CCXXV) List krále Vladislava, jenž přivolění své dává, aby [Vi im z Pernšteina a dědicové jeho] zplacování z Hluboké nebyli, než zlatými uherskými, a žádnú jinú mincí.

Na Budíně 1492, 2. listop. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr kráľovstvie Českého, věrný náš milý, má a drží v zápisích našich zámek Hlubokú s jeho příslušnostmi, na kterýžto zámek puojčil jest nám k naší pilné potřebě XXIII^m f. uherských na zlatě hotových, a ne na žádnú jinú minci: i chtěje, aby při tee věci již psaný Vilém a dědicové jeho žádnú škody neměli, svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, přiřikajíce slovem naším kráľovským, když by kolivěk k výplatě zámek svrchudotčený s jeho příslušnostmi přišel, že jeho nemáme ani moci budeme my ani budúcí naši kráľové Čeští ani žádný jiný, což se těch svrchudotčených XXIII^m f. uherských dotýče, bez jich vuolě žádnú jinú mincí vyplacovati, nežli zlatými uherskými, žádným obyčejem. A ktož by tento list měl s již psaného Viléma neb dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chceme, aby tomu příslušelo plné právo [ke] všem věcem svrchupsaným.

Tomu na svědomí pečeť naši kráľovskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek po hodu Všech svatých léta božieho oc LXXXII., kráľovství našich Uherského III. a Českého XXII. léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselmberg, cancellarii regni Boemie.
Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 294.

562.

(CCXXVI) List na Rúsínov krále Vladislava, kterýž zastavuje i s mýtem a z desátky v Židlochovicích [v 6200 zl. uh. Vilémovi z Pernšteina].

Na Budíně 1492, 2. list. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého šest tisíc zlatých a dvě stě zlatých vše uherských uroze-

nému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, věrnému našemu milému, kterúžto sumu máme a slovom naším přiříkáme již psanému Vilémovi aneb dědicóm jeho dáti, vyplniti a zaplatiti konečně na svatého Václava najprv příšcieho beze všie odpornosti, s takovúto výmienkú: jestliže bychom jim svrchudotčené sumy na jmenovaný den svatého Václava nedali a konečně nazaplatili, tehdy zapsali sme jim a tiemto listem v svrchu jmenované sumě zapisujem městečko naše Rúsínov s mýtem i s jinými příslušnostmi, i také vsecky desátky vinné v Židlochovicích, kteréž k zámku našemu Špilberku příslušejí, tak, jestliže jmenovanému Vilémovi aneb dědicúm jeho sumy nahoře dotčené na den jmenovaný svatého Václava nedáme a konečně nevyplníme, tehdy oni mají již psané městečko s mýtem i s jinými příslušnostmi i také s těmi desátky v Židlochovicích nahoře dotčenými v té sumě mieti, držeti a toho požívati dotud, dokudž by jim od nás aneb od budúcích našich, králuov Českých a margrabí Moravských, svrchujmenovaná suma dána a docela vyplněna nebyla. Než když by jim kolivěk od nás aneb budúcích našich, králuov Českých a margrabí Moravských, svrchujmenovaná suma dána a docela vyplněna byla, tehdy oni mají a povinni budú nám aneb těm, od kohož tu sumu příjmú, jmenovaného městečka Rúsínova s mýtem i s jinými příslušnostmi, i také s těmi desátky v Židlochovicích, zase postúpiti a list tento navrátiti bez zmatku a všelike odpornosti.

A jakož svrchudotčený Vilém na jmenovanú sumu má na nás prvé list jiný s pečeti naší na pergameně, že ten list již žádné moci nemá, než má jej nám již jmenovaný Vilém bez meškání zkažený poslati. A také my hned máme Rúsínovským rozkázati, aby na svrchudotčený spuosob jmenovanému Vilémovi člověčenstvie slíbili tak, jestliže bychom jemu aneb dědicóm jeho sumy jmenované na svrchudotčený čas nedali, že jim poplatky spravedlivými zavázáni a povinni budú až do výplaty svrchudotčené. A ktož by tento list měl s již psaného Viléma a dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chceme, aby jemu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek po hodu Všech svatých léta božieho MCCCCLXXXII, královstvie našich Uherského III. a Českého XXII. léta.

Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 295.

563.

List krále Vladislava na výplatu Němčic [daný Vilémovi z Pernšteina, bratru jeho Vratislavovi a synům Vilémovým Janovi a Vojtěchovi].

Na Budíně 1492, 2. listop. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk. f. 47.

My Vladislav . . . že jest nás prosil urozeny Vilém z Pernšteina, najvyšš^š hofmistr královstvie Českého, věrný náš milý, abychom jemu a urozenému Vratislavovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku desk a sídu práva zemského u Brně, a uro-

zeným Janovi a Vojtěchovi, synóm svrchudotčeného Viléma, povolění naše dáti ráčili, aby oni mohli ves kláštera Velehradského zejména Němčice s jejím příslušenstvím vyplatiti, a když by ji vyplatili, abychom jim tu milost učinili, aby s ní do své živnosti splacování nebyli. K kteréžto prozbě súc naklonění, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský svolili sme a tímto listem svolujeme, povolění naše k tomu dávající, aby již psaný Vilém, Vratislav, Jan, Vojtěch, všickni neb jeden z nich mohli a móc jměli již psanú ves s jejím příslušenstvím podle znění zápisuov vyplatiti tím vším právem a zpuosobem, jako by táz ves opat a konvent svrchudotčeného kláštera Velehradského vyplatiti mohl a jměl; a když by k tomu kolivěk přišlo a jmenovaný Vilém, Vratislav, Jan, Vojtěch již psanú ves s jejím příslušenstvím vyplatili, tehdy aby ji jměli, drželi a požívali. Tuto jim další milost činíce, aby s té vsi s jejími příslušnostmi do jich všech čtyř životuov od nás i od našich budoucích, králuov Českých a markrabí Moravských, ani od žádného jiného splacování nebyli žádným obyčejem bez své vuole. Než po smrti jich všech, když bychom my neb budoucí naši králové Čeští neb ty osoby; jimž [by] ta výplata spravedlivě příslušela, chtěli již psanú ves od budoucích jich vyplatiti, tehdy jim máme dáti tu sumu, kteréž oni za výplatu té vsi dali, a oni věmúce tu sumu vcele a úplně, mají a povinni budou nám aneb těm, od kohož tu sumu přijmú, již psané vsi s jejími příslušnostmi postúpiti a list tento bez zmatku a vrátí[ti] a všeliké odpornosti. A kdož by tento list měl s jich psaných Viléma, Vratislava, Jana a Vojtěcha aneb jednoho z nich dobrú vuolí a svobodnú, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu přivésiti sme rozkázali. Dán na Budíně v pátek po Všech svatých léta 14LXXXII [čti 1492], královstvie a Sích Uherského III. a Českého XXII.

Ad relacionem domini Johannis de Sselmberk, cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn AČ. VI 5:2 č. 296. — Téhož dne dal král Vladislav nahofe jmenovaným list na výplatu vsi kláštera Velehradského Příkluk. Cod. Pernst. mus. Česk. č. 251.

564.

CXXVIII) List krále Vladislava, v kterémž dává, ač by [Vilém z Pernšteina oc] co na rybníky staré aneb nové dělající naložili, aneb ač by které zboží přikúpili k tomu zboží, že jim to při vyplacování Huory [Kunětické] má dáno býti.

Na Budíně 1492, 2. list. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jest nás zpravil urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr královstvie Českého, věrný náš milý, že sú někteří rybníci staří k zámku k Kunětické Huorě, kteréž on v zápisích svých, kteréžto rybníci znamenité opravy potřebují; a také že jsú některá místa na

témž zboží, na kterýchž nové rybníky dělati chce, a že také některá zboží k těmž zámku přikúpiti chce a připojiti z té příčiny, že by bez těch zboží těch rybníkuov dělati nemohl; a při tom prosil jest nás tyž Vilém, abychom jemu a urozeným Vratislavovi z Pernšteina, najvyššiemu komorníku cudy Brněnské, bratru jeho, Janovi a Vojtěchovi, synóm jeho, ráčili povolení naše dáti, aby rybníky staré k těmž zámku příslušné zopravovati, i také aby rybníky nové na témž zboží zdělati a k těmž zámku obrátiti mohli, a jestliže by který zboží přikúpili pro dělání těch rybníkuov, abychom jim těch věcí neráčili dáti škodnu býti, ale milostivě je v tom opatřiti ráčili.

K kterězto prozbě milostivě jsúce nakloněni, z dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú svolili jsme a tiemto listem svolujem, povolení naše dávajíce, aby již psaný Vilém a jmenovaný bratr a synové jeho mohli staré rybníky k těmž zámku příslušějící zopravovati i také nové zdělati, i také aby těch zboží, kterěz by kúpili pro dělání těch rybníkuov, žádné škody neměli, když by kolivěk k tomu přišlo, že bychom my aneb budúci naši králové Čestí chtěli již psaný zámek Kuněticskú Horu s jeho příslušenstviem od nich vyplatiti, tehdy máme jim a povinni jsme při vyplacování ty všecky sumy, kterěz na opravy starých rybníkuov a na dělání nových rybníkuov pronaloží anebo kterěz by za ta zboží dali, kteráz by znova pro dělání jmenovaných rybníkuov přikúpili, tak však, což by řádně a slušně registry neb svědomím aneb listy okázali, zase navrátiti a zúplna s sumami jinými zaplatiti beze vší odpornosti; s tú vymienkú, že ti rybníci, kterěz by znova na tom zboží zdělali, i také ty dědiny a zboží, kteráz by k tomu zámku přikúpili pro dělání svrchupsaných rybníkuov, mají budúcně při tom zámku nám zuostati. A ktož by tento list měl s již psaných Viléma a synuov jeho svrchupsaných dobrú vuolí a svobodnú, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu našemu svědomí pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek po Vsech svatých léta oc 92., královstvie našich Uherského III., Českého XXII° léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselmberk.
cancellarii regni Boemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 295.

565.

(CCXLIII). List krále Vladislava, kdež JMt ráčí povolenie své dáti panu Vilémovi z Pernšteina a panu Vratislavovi a synuom páně Vilémovým Janovi a Vojtěchovi, aby mohli zboží k klášteru Opatovskému a Sezemskému příslušějící vyplatiti, což odtud zastaveno jest.

1492, 2. listop. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, má a drží v jistých zápisiech zámek Kunětickú Horu a kláštery Opatovský a Sezemský s jich příslušnostmi,

od kteréhožto zámku i od jmenovaných klášteruov některá jistá zboží zapsána a zastavena jsou, kterážto zboží již psaný Vilém vyplatiti úmysl má, prosiv nás, abychom jemu a urozenému Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššímu komorníku cady Brněnské, věrnému našemu milému, bratru jeho, i také urozeným Janovi a Vojtěchovi synům téhož Viléma, k tomu ráčili dáti povolenie.

Ku kterézto prosbě jsúce nakloněni, svolili sme k tomu a tímto listem svolijem, povolenie naše dávajíce, tak aby oni ta všecka zboží zástavná, kteráž k jmenovanému zámku a k svrchudotčeným klášteróm příslušejí, vyplatiti mohli tím vším právem a způsobem, jako bychom my to sami učiniti mohli; a kteráž by kolivěk zboží svrchudotčená vyplatili, ta aby měli, drželi a jich v tom, v čemž je vyplatí, požívali až do přejití těch všech životuov, kteréž oni na témž zámku Kunětické Hore a na těch klášteriech s jejich příslušnostmi zapsány mají, i také dokudž by ten zámek Kunětická Hora s kláštery častopsanými a s jich příslušnostmi vyplacena nebyla.

Než když bychom my neb budoucí naši králové Čeští již psaný zámek Kunětickú Horu s svrchupsanými kláštery s jich příslušnostmi podle znění zápisuov vyplacovali, tehdy máme a povinni sme při vyplacování jim ty všecky sumy, kteréž by oni za výplatu svrchudotčených zboží dali, podle toho, což by řádně a slušně listy a zápisy svými pokázali, že jsou za to dali, zase dáti a zúplna s jinými sumami navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti; a oni vezmúce ty všecky sumy vece a úplné podle znění listuov a zápisuov svých, mají a povinni budú nám, aneb od kohož tu sumu přijmú, svrchudotčeného zámku s jmenovanými kláštery s jich příslušnostmi i s těmi všemi zbožími, kteráž by vyplatili, postúpiti a listy všecky, kteréž na tom zapsány mají, i s tímto naším listem mají navrátiti beze vše odpornosti. A ktož by tento list měl s již psaných Viléma, Vratislava, Jana a Vojtěcha dobrou vůli a svobodnú, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú přivésiti chceme [čti: jsme] kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v pátek po hodu Všech svatých léta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého druhého, království našich Uherského třetieho a Českého dvamezicetného léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselluberk.
cancellarii regni Boemie.

566.

Král Vladislav svoluje, aby Vilím z Pernšteina a bratr jeho Vratislav aneb dědicové Vilémovi mohli na stavení zámku Kunětické Hory vynaložiti 2000 zl. uh., kteréž by jemu při výplatě zámku zaplacený byly. Dat. na Budíně v sobotu po Všech svatých (3. list.) 1492. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 227.

567.

Zdeslav Jeník z Mečkova vyznává, že na dluh 1800 kop gr. č. jemu povinný přijal od Viléma z Pernšteina 50 kop gr. č. Rukojní na ten dluh za jistce Viléma z Pernšteina byli: Zdeněk Kostka z Postupic na Božím Domě, Petr z Wartmberka na Bydžově, Bohuše Kostka z Postupic na Litomyšli, Čeněk z Barchova na Dašicích, Heřman z Sulic na Slepoticích, Vaněk ze Zámrska, Neptalim z Frimburka na Holicích, Mikuláš z Mezilesic na Tejnici Svědkové na potvrzení kvitance byli: Matěj Hložek z Žampachu na Bolehošci a Vaněk ze Zámrska. Dat. na den Matky boží Početí (8. pros.) 1492. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 211.

568.

Oldřich z Kunic vyznává, že na dluh 1000 fl. uh. Vilémem z Pernšteina mu povinný přijal 200 fl. uh., z kterýchž ho kvituje. Datum v Přerově v outerý den nového léta (1. ledna) 1493. Cod. Pernst. mus. Česk. č. 236. Výtah tišt. AČ. VI. 532 č. 298.

569.

(CCXXXVI) List ciesarský německý na duom u Vídně [Vilémovi z Pernšteina daný].

V Linci 1493, 3. ledna. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

Wir Friderich von gottes gnaden Romischer Kaiser, zu allen Zeiten Merer des reichs, zw Hungeren, Talmacien, Kroacien oc Kunig, Herczog zw Osterreich, zu Steir, zu Kernndten vnd zu Krain oc, Bekhennen fur vns vnd vnsrer Erben, das wir angesehen haben die Dienst, so der Edl, vnser vnd des reichs lieber getrewr Wilhalm von Pernschtain vns ze tun sich willig erbewt, vnd haben Im dadurch vnd vns sonndern gnaden vnnsrer haws zu Wienn auff der Hochstrass, gegen Jürgen von Egkarczaw haws übergelegen, mit seiner zugehörung, so mit weilent der von Potendorff tod vnnd abgang an vns khomen ist, gegeben. Geben auch wissentlich mit dem brieff, also das er vnd sein Erben das im hinfür Innhaben, nutzen, niessen. vnd damit als mit annderm Irm gut haundlen mugen, on vnser vnd meniklichs irrung. Wir wellen In auch bey diser vnser gab desselben haws vnnd seiner Zwgehörung gnediklich hanthaben vnd hallten vngeuerlich. Mit vrkhundt des briefs, Geben zu Lynncz an Phincztag nach dem newen Jars tag, nach Cristi gepurde vierczehen hundert vnd Im dreivndnewnczigisten, vnser khaisertumbs im ainsvndvierczigisten, vnser reiche Romischen im dreivndfunffczigisten vnd des Hungrischen im vierunddreissigisten Jaren.

Commissio domini imperatoris propria.

570.

Zikmund Kurzbach postupuje právo své, listem krále Vladislava mu dané, na výplatu Maslojed, Račic, Benátek oc Vilémovi z Pernšteina. S. l. 1493, 11. února. — AČ. IV. 199.

571.

Hynek ze Sdoměře a z Hostovic prodal dědictví své u Hostovic, v Radiši, v Mo-
: Vilémovi z Pernšteina za 20 kop gr. č. Dat. v pondělí před sv. Řehořem (11. březn)
Emler Reliq. II. 458.

572.

XXIX) List krále Vladislava, v němž dává výplatu na všech řečených, na Pardubicích,
nichové [čti: na Pardubicích Mnichových], na Černé, na Nemošičkách, Malých na Jesen-
h s rychtů, na Mikulovicích s podacím kostelním a na jiných vesnicích oc panu Vilé-
movi, panu Vratislavovi, panu Janovi, panu Vojtěchovi z Pernšteina oc.

Na Budíně 1493, 9. dubna. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že pro mnohé hotové
ěčné i nám užitečné služby, kteréž jsou nám činili a činiti nepřestávají urození
i z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, a Vratislav bratr jeho
z Pernšteina nejvyšší komorník eudy Brněnské, věrní naši milí, svolili jsme
i tiemto listem svolujem, povolení naše královské mocně k tomu dávající, tak
oni aneb jeden z nich mohli, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, vsi, lidi
oží tyto zejména: Pardubice Mnichové, Černú, Nemošičky, Malee Jesenčany
zhtů, Mikulovice s podacím kostelním, v Blatné tři, v Ostrěšanech jednoho
Vesce jednoho úročníky, ves Dražkovice, s rybníky, s lesy, s kostelním poddacím
rek les, se všemi těch svrchupsaných vsí a lidí příslušnostmi, vyplatiti od drži-
v jejich a k svému držení přivesti, a kdyžkolivěk je vyplatí, tehdy aby je měli,
i a jich požívali bez naší, budoucích našich kráľuov Českých i všech jiných
šeliké překážky. Tuto zvláštní milost naši již psaným Vilémovi a Vratislavovi
zeným Janovi a Vojtěchovi z Pernšteina, synóm jmenovaného Viléma, činíme,

my ani budoucí naši kráľové Čeští ani žádný jiný svrchupsaných vsí a lidí
ich příslušnostmi vyplacovati nemáme ani komu tee výplaty dávati, dokavadž
šickni aneb který z nich živ jest. Než když by oni všickni čtyři smrtí sešli
lný z nich v živnosti nebyl, tehdy my nebo budoucí naši kráľové Čeští budeme
jž psané vsi a lidi s jejich příslušnostmi vyplatiti od těch osob, ktož by je
nrti jejich řádně drželi, dadúc jim ty sumy, což by oni za výplatu dali, ješto
slušně zápisy okázali; kdežto příjmúce ty sumy, mají a povinni budú nám
těm, od kohož by ty sumy přijali, již psaných vsí a lidí s jejich příslušnostmi
piti s navracením listu tohoto i jiných listuov, kteréž by na to jměli.

Item jestliže by pak jmenovaná zbožie, vsi a lidi s jejich příslušnostmi drži-
nynější bez zápisuov, nemající k tomu dostatečnie spravedlnosti, drželi a jich
ali, ješto by to nám aneb předkóm našim bylo příslušelo, tehdy to všecko
a příslušnost naši dali jsme a tiemto listem mocně dáváme svrchupsaným Vi-

lémovi, Vratislavovi, Janovi a Vojtěchovi, tak aby se oni mohli o to právem súditi a podle práva k svému držení přivesti.

A jestliže by to tak bez uplácování k svému držení přivedli a právem naším obdrželi, tuto milost naši jim při tom činíme, tak aby oni všichni do své živnosti těch zboží, vsí a lidí s jejich příslušnostmi beze všie překážky požívali.

Než po jich všech smrti mají svrchudotčená zboží, vsí a lidee s jejich příslušnostmi na nás a na budoucí naše, krále České spadnutí, a nám nebo budoucím našim králóm Českým, neb komuž bychom my rozkázali, mají postúpena býti, a to bez uplácování všelikterakého bez všie odporosti. A ktož by tento list měl s dobrou vůlí a svobodnú svrchupsaných Viléma, Vratislava, Jana a Vojtěcha neb jednoho z nich, cheme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskou přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v úterý velikonoční léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, království našich Uherského třetieho a Českého dvamezietného léta.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, cancellarii regni Boemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 532 č. 299.

573.

(CCXXXIX) Smlúva mezi panem Vilémem a panem Hynkem z Sudoměře o škodu, což se strúhu dělání (sic) dotýče, která se dělá okolo Radiše.

Na Pardubicích 1493, 22. dubna. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

Léta božiehoM^oCCCCLXXXIII^o v pondělí před svatým Jiřiem na Pardubicích stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfensteině najvyšším hofmistrem království Českého s jedné, a urozeným panoší panem Hynkem z Sudoměře z strany druhé, a to taková: Kteráž se škoda stane člověku u páně Hynkovu, Jiřikovi Hodíkovi z Hostovic, strúhu děláním, kteráž se dělá okolo Radiše, pokudž se kolivěk napřed obilé zkazí tomu člověku, to se jemu tak mnoho panského obilé má dáti, aby sobě sám zžal, pokudž jemu bude za jeho ukázané. A cožkolivěk se jemu zkazí roli buď cestú neb strúhú anebo příkopem anebo osutí země, to má jemu oddáno býti vedle slušnosti, pokudž se bude zdáti panu Hynkovi za spravedlivé, dědinú tú, kteráž zuostává pánu JMti. Než máme o to jednati obad s svrchupsaným panem Hynkem, abychom dědinu vyfrajmarčili za tu, kteráž ved něho jest, a tú jemu má oddáno býti. A to máme sobě změřiti a ve dsky vložití [sic] těchto suchých dnech najprv příštíech. A to sme sobě slíbili obapolně věrně právě beze všech forteluov. Dána a psána léta a dne nahořepsaného.

Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 300.

574.

Mikuláš Kdulinec z Ostroměře postupuje Vilémovi z Pernšteina všech práv a zápisův i Maslojedy, Račice, Benátky a Habřinky, kteréž někdy dány byly králem Jiřím Petrovi Benešovi bratřím z Ostroměře, a stvrzeny králem Vladislavem. S. l. 1493, 1. května. IV. 200.

Týž Mikuláš vyznává, že o všechny majestáty a listy, jež otec a strýc jeho Petr a Beneš z Ostroměře na Maslojedy měli, smlouvu učinil s Vilémem z Pernšteina. Na Pardubicích 1. května. AČ. IV. 201. Výtah obou zápisů tištěn AČ. VI. 533 č. 302.

575.

Mikuláš Kdulinec z Ostroměře oznamuje rychtáři a sousedům v Maslojedech, že je propouští a postupuje v poddanství Vilémovi z Pernšteina.

1493, 2. května. — *Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.*

(CCLIII.) Mikuláš Kdulinec z Ostroměře na Smrkovicích. Rychtáři a sousedé Maslojedech milí! Vězte, žeť jsem ty majestáty, kteréž jsem měl od králových Mtí na vás zapsané, i vás i své všecko právo, kteréž sem měl i s panstvím, jako pán kruntovní, dal sem urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina oc JMti. tím děkuji jako dobrým lidem, že ste mi věrni a poslušni byli. Protož vás tímto sem propouštím ze všeho člověčenství, a JMti vás postupuji jako pánu kruntovnímu. Když by JMt koli ráčil poslati k vám úředníka svého, abyšte JMti člověčí slíbili a tomu se nebránili. Jestliže byšte slíbiti nechtěli, a vás v tom co něho potkalo, já bych tím vinen nebyl. K tomu na svědomí svú sem pečet k tolistu přitiskl. Dán na Pardubicích den s. Zigmunda, léta oc LXXXXIII°.

Mikuláš Kdulinec z Ostroměře a na Smrkovicích. Rychtáři a sousedé vsi Račice milí! Táž slova jako napředpsaný list na Maslojedy jest napsán léta oc LXXXXIII°.

Item dva listy na Benátky a na Habřinku od téhož pana Mikuláše Kdulince z Ostroměře napsána, jako předepsaný list na Maslojedy, léta oc LXXXXIII°.

576.

Bedřich z Krumvína pohání Viléma z Pernšteina z 600 fl. uh., že drží tvrz a ves v Horní, ku kteréž Krumvínu lepší právo se míti praví. V Olomúci v pátek po nalezení příze (10. května) 1493. LCit. VI. 322.

577.

VIII). Smlúva Zigmundem Valečským udělaná o Újezd mezi panem Vratislavem z Pernšteina oc a Bedřichem Spickým.

93, 14. května. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 171 b; arch. měst. Brn. f. 101.*

Já Zigmund z Mírova a s Okarce známou činím . . . Jakož urozený vládyka z Krumvína a ze Spicěk chce pohnati k Olomúckému právu o tvrz a ves

Újezd s její se vším příslušenstviem urozeného pána pana Viléma z Pernšteina occhtě jmíti na tůz ves lepší spravedlnost, nežli svrchupsaný pan Vilém [čti Vratislav] z Pernšteina, najvyššie komorník desk a práva markrabství Moravského u Brně, na místě svrchupsaného pana Viléma bratra svého. A Bedřich svrchupsaný osobně mne jest také žádal, a já na jích obapolnú žádost a dobrovolné i mocné na mně o tu tvrz a ves svrchupsanú, kterúz jest svrchupsaný pan Vilém od Sulkovského za VI^c f. uherských kúpil, přestání, takto mezi nimi vyřkám a mocně vypovídám:

Jestliže by svrchupsaný Bedřich právem svým, kteréž na tu ves jmíti chce, na již psaném panu Vilémovi ji právem zemským vysúdil, tehdy svrchupsaní páni, pan Vilém a pan Vratislav i jich erbové mají jemu a jich erbóm šest set zlatých uherských dáti anebo ten list, kterýž jměl na pana Grofpetra s Sulkovským na VI^c zlatých uherských, a naň panu Vilémovi a panu Vratislavovi od Sulkovského dobrá vuole dána jest, s jich dobrú vuolí s již psaných pánuov. A on svrchupsaný Bedřich po vysúzení a všemu tomu dostinčnění, co se svrchu píše, všecko své právo na svrchujmenované tvrzi a vsi s její příslušenstviem na pana Viléma a pana Vratislava má převésti a na jich erby podle [obyčeje] země Moravské, a tu sobě ani svým erbóm práva žádného pozůstaviti nemá, tak aby on ani žádný jiný na to se navracovati nemohl. Pakli by nevysúdil, tehdy tato smlúva v nívěč obrácena býti jmá, a svrchupsaní páni Bedřichovi a jeho erbóm ničímž více povinni [býti] nemají.

Kdežto svrchupsaný pan Vratislav na místě bratra svého sám od sebe, a Bedřich svrchupsaný dobrovolně k tejto smlúvě svolili sú a na nie mocně přestali. Kterúzto smlúvu svú pečeti zapečetiv, panu Vratislavovi jednu a Bedřichovi druhú dal jsem; a připrosil k tomu urozeného pána pana Znaty z Lomnice, a urozených vládyk Herultha z Herultic a Čenka ze Zvole, že sú na svědomí pečeti své podle mne k tomuto listu přidávali. Kterýž jest dán i psán v úterý křížové dni léta oc tisícého čtyřístého LXXXIII°.

578.

Král Vladislav nařizuje hejtmanu markr. Moravského a nejv. komorníku, aby hrad pustý Kraví Horu, daný někdy králem Jiřím Janovi z Pernšteina a od téhož Vítovi z Kralic, do desk zemských vepsali.

Na Bulíně 1493, 17. května. — D. Brn. kv. č. 12. f. 37.

List na Kraví Horu. My Vladislav . . . Jakož před některými časy pro nějaké válečné věci hrad řečený Kraví Hora dobyt jest od předkův našich a obyvatelův margrabství Moravského a potom i zbořen, kterýžto od těch časův až dotudto vzdycky pust stojí a v držení mnohých let od toho času až dotudto od slovných panoší, kteréž se z Kralic pší, držán byl. Potom pak najjasnější pan Jiří král Český a margrabie Moravský, předeek náš šťastnej paměti, právo své všecko, kteréž jemu jako

marg[r]abí Moravskému na témž zámku s jeho příslušenstvím příslušalo, dal jest urozenému někdy Janovi z Pernšteina, jakož všecko to list ten v sobě zavírá a ukazuje. A týž Jan z Pernšteina dal jest na ten list dobrou vůli a své všecko právo, kteréž na tom měl, slovnému Vítovi z Kralic a jeho dědicóm, kteřížto hrad pustý i s jeho příslušenstvím držali sú a drží až dosavad, ješto v tom času mnohá práva v témž marg[r]abství našem Moravském přešla sú.

I jsúce nyníe žádání a prošení od slovného Bluda z Kralic, syna svrchupsaného Víta, pro všeliaké sešlosti a ztráty listův, kteréž na to má, abychom z milosti naší královské svrchupsaný hrad zbořený a ves Kuroslepy i se vším k tomu příslušenstvím, což k tomu od staradávna spravedlivě příslušalo a v jich držení bylo, ve dsky zemské cudy Brněnské vepsati a vložiti rozkázati ráčili: i jsúce k prosbě jeho milostivě naklonění, s dobrým rozmyslem a s naším jistým vědomím rozkázali jsme a mocí listu tohoto rozkazujem hajtmanu marg[r]abství Moravského, komorníku nejvyššímu a sudímu cudy Brněnské, nynějším i budúcím, aby, když desky zemské cudy již dotčené najprv otevřiny budú, a on Blud anebo dědicové jeho vás za to požádají, hrad, ves a zboží svrchupsané s listem předka našeho i s tímto naším v též dsky vepsati a vložiti kázali, rád práva v tom zachovávajícíe.

Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po božím Vstúpení léta božího tisícího čtyřstého devadesátého třetího a království našich Uherského oc třetího a Českého dvametsítmého. Poslové k tomu vkladu od pana Vratislava z Pernšteina, ty časy hajtmana a nejvyššího komorníka margrabství Moravského, dáni pan Jan Berka z Dubé a pan Václav z Ludanic.

579.

Štěpán z Koloděj a z Ostrova prodal dědictví své v Blanště Vilémovi z Pernšteina za 23 ř gr. č. Dat. v sobotu po sv. Urbanu (1. června) 1493. Emler Reliq. II. 459.

580.

Václav z Ludanic pohání Viléma z Pernšteina ze zadržovaných platů a dávek, zapsaných na klášteře Třebíčském.

1493, 7. června. — Brn. kn. páh. v zemsk. arch. v Brně č. 6. fol. 42.

L. 1493, sedění třetí v pátek po Božím těle. Václav z Ludanic oc pohoním pana Viléma z Pernšteina oc, nejvyššího hofmistra království Českého, z dědin, z zástav i odtud ode všad, kdež co má, ješto sluší k Brněnskému právu, ku prvnímu panskému sněmu, ze dvou tisíc hřiven groší českých dobrých, a tu jemu vinu dávám, že drží Třebíč klášter s jeho příslušenstvím, na kterémž já zapsáno jmám LXXX hřiven groší platu ročního, kterýž mi má na každý rok vydáván býti k Veveří z toho kláštera, a on mi jeho vydávati nechce. Zná-li mi se, zná se v pravdě; pakli pří,

chci zápisem královským pokázati a na panském nálezu dosti jmíti. Škody opovídám, poručníka činím pana Hynka z Ludanic strýce svého na zisk i na ztrátu. — [Stranou poznamenáno:] Odklad do druhého práva.

Václav z Ludanic oc pohoním pana Viléma z Pernšteina oc ze dvou set hřiven groší širokých dobrých, a tu jemu vinu dávám, že drží Třebíč klášter s jeho příslušenstvím, z kteréhožto kláštera mně má vydáváno býti k Veverí dva postavy sukna aneb III j hř. na každý rok, jeden za dvě hřivně a druhý za I j hřivny, a toho mi vydávati nechce oc. — [Stranou poznamenáno:] Odklad do druhého práva. Poklid.

Václav z Ludanic oc pohoním pana Viléma z Pernšteina oc ze dvou set hřiven groší širokých dobrých, a tu jemu vinu dávám, že drží Třebíč klášter s jeho příslušenstvím, z kteréhožto má mně vydáváno býti k Veverí na každý rok tři míry ovsu a tři kopy slepic, a on mi to vydávati nechce oc. — [Stranou poznamenáno:] Odklad do druhého práva. Item opět léta oc 94 dal se rok panu hofmistroví do prvního suému panského v Brně pro potřebu královskú.

581.

List knížete Jindř. Minstrberského, jímž vyznává, že jest neprosil krále, aby co Václavu Zahradkovi na Libišanech připisovati měl. Na Poděbradech 1493, 16. června. AČ. IV. 202.

582.

(CCXL) Smlúva a trh o ves pustú Sušiny mezi panem Vilémem z Pernšteina a Janem Kozlem z Sušin oc.

1493, 20. června. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, ten čtvrtek před s. Janem Křtitelem, stala se jest smlúva a trh dokonalý mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšším hofmistrem království Českého JMtí s strany jedné, a urozeným vládkú Janem Kozlem z Sušin s strany druhé, a to taková, že pán JMt koupil jest u pana Jana Sušiny dvouor. ves s poplužím, s lukami, s rybníky, s lesy, s potoky i se vším příslušenstvím, což k tomu od staradávna příslušelo, jakož jsú předkové jeho drželi a užívali, i on sám, i s tú čtvrtí, kterak leží u Vyklek, i s tím kusem lesu, kterýž mezi kněžským lesem od Vápna a mezi Vyklekým, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím, za III^c lř g. českých širokých, s takovúto vymienkú: [že] pán JMt má jemu dáti nyníe hned a při s. Havle najprv přiestím dvě stě kop grošov českých na očistěnie toho zboží, a on hned aby těmi penězi, kdež jest který zápis dekami aneb listy aneb kterážkoli jiná závada, očistil a vyvadil, aby pán JMt o to žádných zmatkuov neměl; a na dvě stě kop g. českých pán JMt má jemu list udělati, a ten list má svědčiti od tohoto s. Havla najprv přiestieho do roka, a k věrné ruce položen býti, tu kdež by JMt svolil se s panem Kozlem, aby

ležel. A když by rok plnění přišel, tehdy pan Kozel má sobě za ty peníze na dědictví koupiti a Sušiny tím pánu JMti zpravovati. Pakli by beze lsti nic pan Kozel koupiti nemohl, tehdy peníze, komuž by na ně list k věrné ruce dán byl, aby jich puojčil na úrok k ruce páně Kozlově; ale však tímto způsobem: aby pánu JMti těmi penězi Sušiny zpravovány byly. A ten list nemá vydán býti do tří let a do osmnácti neděl, než svrchupsaný pan Jan má z těch peněz úroku užívati. A když by tři léta a osmnácte neděl vyšlo a Sušiny žádným nařčením [sic] narčeny nebyly, tehdy ten, komuž list k věrné ruce dán bude, má jemu panu Janovi beze vsí překážky vrátiti aneb jeho dědicóm.

A což obilee, luk se dotýče, tohoto léta pan Jan má všeho užiti a skliditi, i les ten, kterýž na pasece leží, má jeho požívati, ale víc nic jeho sekati nemá. A ten rybníček, kterýž jest nade dvorem, má sobě sloviti, a jiná dva, ta jest prodal pánu JMti za dvě kopě grošův českých bez puol osma g., a tu má býti do s. Martina. A tento trh má ve dcky hned pánu JMti kladen býti od pana Kozla. A pán JMt má hned peníze dáti k vyvazení těch zápisův, kteříž na Sušiny jsú Kasalskému a Zigmundovi, otčímu jeho.

A tu smlúvu slíbili věrně a právě sobě zdržeti. A toho na svědomie pán JMt i pan Kozel pečeti své jsú přitiskli a připrosili jsú urozených vladyk, pana Jana z Sekyřic a na Zdechovicích, a pana Václava z Zámrsku, pana Jana Buška z Hodkova, toho času úředníka na Huoře a na Pardubicích, že jsú své pečeti přitiskli sobě k tomuto listu bez škody.

Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 303. — Trh vložen do desk v pátek u vigil. sv. Petra a Pavla (28. červn.) 1493 a to do kvat. Viktorinova, i vepsán po shoření desk na novo VI. A. 25. Reliq. II. 461.

583.

(e. V.) List od pana Viléma z Pernšteina paní Johance z Kravař, jímž svobodí desátek na vinohradu Kurdějovském.

Na Krumlově 1493, 23. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 283; měst. Brn. f. 123 b.

Já Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššic hofmistr královstvie Českého, vyznávám . . . Jakož urozená paní paní Johanka z Kravař a s Plumlova má vinohrad na horách mých Kurdějovských ležící, z kderéhožto vinohradu předkóm mým pánóm Krumlovským i mně desátek dávati povinna jest byla; i jsa nachýlen k dotčené panie Johanky dobrotivosti pro lásku i dobrou voli, kterúž mně i bratru mému milému urozenému pánu panu Vratislavovi z Pernšteina, nejvyššiemu komorníku markrabstvie Moravského, okazovala a skutečně ukazuje, tuto milost jí činíme, aby dotčená paní Johanka ani budúcie paní Plumlovštie mně ani budúciem pánóm Krumlovským a Kurdějova držícím nedávala ani povinna dáti byla desátku ani žádných poplatkuov a danie z toho vinohradu svrchudotčeného, a také aby ona paní Johanka i budúcie

páni Plumlovští a držitelé vinohradu toho mohli a tu vuoli jměli víno z toho vinohradu zbierati a je přeč vésti, kamž by se jiem zdálo a když by se jiem líbilo. A před právem horním ani před súdem horniem též paní Johanka a páni Plumlovští nebudú povinni stávati ani s horniem právem co činiti, než svobodně vinohrad držeti a toho požievati beze všech poplatkuov a daní jako svého vlastnieho, a to bez všeliké překážky mé i budúcieh mých, pánuov Krumlovských i všech držiteluov panství Kurdějovského na budúcie časy.

Tomu na svědomie já Vilém svrchupsaný svú pečet rozkázal sem k tomuto listu přivesti [sic], a pro lepší svědomie prosil sem urozených pánuov pana Zigmunda Osovského z Dúbravice a na Hrutovicích, pana Znathy z Lompnice, a urozených vladyk Zigmunda Valeckého z Mírova, Jana z Nové Vsi a z Radkova, Gedeona z Olešničky a s Moravce a Čenka ze Zvole, že jsou pečeti své vedle mé k tomuto listu přivésili. Jenž jest dán a psán na Krumlově tu neděli před svatým Janem Křtitelem božiem léta od narozenie Syna božieho tisícého čtyřístého devadesátého třetieho počítajíce oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 304.

584.

Markéta z Hustiřan a Dorota ze Zahradky převádí všecka práva svá na Libišanech na Vilma z Pernšteina. Na Rychnově 1493, 1. čce. AČ. IV. 202.

585.

Hynek z Sudomíře prodal dědictví své v Hostovicích Vilémovi z Pernšteina za 1 [13] gr. č. Dat. v pondělí před sv. Divišem (7. řjna) 1493. Emler Reliq. II. 461.

586.

Král Vladislav dává právo své a nápad na vsi Svinech Vratislavovi z Pernšteina. Dat. na Budíně v sobotu před sv. Kalixtem (12. řjna) 1493. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 18; měst. Brn. fol. 14—15. Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 305.

587.

Bohuše Strážkovský z Boleboře kvituje Vilma z Pernšteina ze 200 fl., kteréž na místě královském mu byl zaplatil. Dat. na Krumlově v sobotu před sv. Martinem [9. list.] 1493. Cod. Pernst. mus. Česk. č. 246. Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 306.

588.

Kateřina ze Strážnice prodává hrad Kostomlaty králi Vladislavovi za 5000 kop gr. pražsk.; smlouvu trhovou učinil Vilém z Pernšteina. Dat. v sobotu na den sv. Ondřeje (30. listop.) 1493. Emler Reliq. II. 462.

589.

Jan Děvečka z Heršteina odkazuje dědictví své, které mu dostalo se po ženě, Vratislavovi z Pernšteina i přiděduje jemu tvrziště v Seltkách a dvůr Klobučky. Dat. na Pern-

siné v sobotu po sv. Lucii [14. pros.] 1493. Cod. Pernst. mus. Frant. Brn. fol. 239; měst. n. f. 112---113. Výtah tištěn AČ. VI. 533 č. 307 s mylným jménem z Hornšteina místo Heršteina.

590.

Petr hrabě od sv. Jiří a z Pezinku i na Jičíně postupuje všecky listy královské, jež u byla dala manželka jeho Žofka z Waldšteina, na zámek a město Ostroh s přísl. vládyce Johannesovi z Kunovic. Svědky vedle jiných byli Vilém a Vratislav z Pernšteina. Dat. na Budíně neděli po sv. Lucii [15. pros.] 1493. Cod. Pernst. mus. král. Česk. č. 252. Výtah tištěn Č. VI. 533 č. 308.

591.

Král Vladislav dává své svolení k tomu, aby Vratislav z Pernšteina postoupil lidem ve vsi Mutěnic náhradou za pozemky jim zatopené rybníkem pod Jarohňovici něco dědin polí lapanských od kláštera Tišňovského. Dat. na Budíně v neděli po sv. Lucii [15. pros.] 1493. Orig. perg. v zemsk. arch. Brn., Hodonín č. 19.

592.

1. VIII). List krále Vladislava na opravu kláštera Tišňovského panu Vilémovi z Pernšteina panu Vratislavovi, synům páně Vilémovým Janovi a Vojtěchovi, kterýmž také zapsáno X f. platu ročního na Tišňovském klášteře, kterýžto plat na Špilberk za fuory dávali.

a Budíně 1493, 17. pros. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 94 b; arch. měst. Brn. f. 55.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem, že jakož jest král Matiaš, otec náš šťastné paměti, dal opravu a vrchní právo na klášteře Tišňovském urozeným Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofmistru království Českého, a Vratislavovi z Pernšteina bratru jeho, nejvyššímu komorníku markrabství Moravského, potom my z milosti naší urozeným Janovi a Vojtěchovi synům svrchudotčeného Viléma tuž opravu a vrchní právo na týmž klášteře přidali jsme, jakož pak to i v tomto listu jmenovaného krále Matiaše i také list náš v sobě šíře drží a ukazuje. Ale že pak v těch listech našich není ten plat zřetelně položen, kterýž lidé k tomu klášteři příslušející místo fuory k zámku našemu Špilberku platili sú, kteréhožto platu jest X f.: kterúžto věc z milosti naší královské takto nahrazujeme a těch svrchudotčených X f. témuž Vilémovi, Vratislavovi bratru jeho, Janovi a Vojtěchovi synům téhož Viléma z Pernšteina, dali jsme a tiemto listem mocně dáváme, chtěme tomu, aby ti lidé k klášteři Tišňovskému příslušející těch X zlatých, kteréž sú za platu k Špilberku [sic] platili, již ty zlaté dávali a platili již psanému Vilémovi nebo Vratislavovi bratru jeho, nebo synům jeho svrchudotčeného Viléma, beze všeho odporování a odporosti, a to dotud, dokudž by oni podle znění zápisuov svrchudotčený klášter v opravě drželi.

A ktož by tento list jměl s jmenovaného Viléma a Vratislava bratra hoje nebo synuov jeho svrchujmenovaných dobrú vůli a svobodnú, chceme, aby tomu

každému příslušelo plné právo všecko věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně v úterý po sv. Lucii oc léta oc 1493° království našich Uherského ve čtvrtém létě a Českého ve třímětečtém oc.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnberk,
cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 534 č. 309.

593.

Král Vladislav dává právo své a nápad, kterýž mu přísluší ve vsi Dlouhé na Moravě, Vratislavovi z Pernšteina. Dat. na Budíně v pátek po novém létě (3. ledna) 1494. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 17. b; měst. Brn. fol. 14. Výtah tištěn AČ. VI. 534 č. 310.

594.

Zápis sněmu obecního v městě Olomúci z roku 1494 při přítomnosti Viléma z Pernšteina a j., že dsky zemské po nálezu královském mají vydány býti pánům a rytířstvu, kteříž je svěřili v opatrování městům Olomouci a Brnu do vůle své.

V Olomúci 1494, 2. února. — Orig. pap. v arch. zem. v Brně.

Léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyrstého devadesátého čtvrtého, v neděli den Hromnic, v městě Olomúci při obecném sněmu při přítomnosti urozených pánů pana Viléma z Pernšteina oc, nejvyššího hofmistra království Českého, pana Ctibora z Cimburka, hajtmána margrabství Moravského, pana Jana z Lompnice a s Meziříčí, pana Vratislava z Pernšteina, nejvyšších komorníků markrabství Moravského, pana Jana Kuny z Kunstatu a z Hodonína, pana Albrechta z Bozkovic, pana Bočka Kuny z Kunstatu, paně Jana Pňovského z Sovince, pana Jana Berku [sic] z Dubee a z Lippého, pana Jana staršího z Lompnice, pana Albrechta staršího z Šternberka, pana Zigmunda z Dúbravice, pana Ladslava z Bozkovic, pana Karla z Vlaši[mě], pan]a Lipuolta z Krajku, pana Jiříka z Vlašimě, pana Smila z [. . .], pana Hynka z Ludanic, pana Václava z Ludanic, pana [. . . . z] Lantšteina, a pana Jana z Žerotína; a urozených vládyk [.] z Šárova, hofrychtěře margrabství Moravského, Viléma Tethaura z Tethova, Jaroše z Zástrizl, Jana Koniasa z Vydří, Zigmunda Valeckého z Mírova, Bluda z Kralic, Bohuslava z Kokor, Arnošta Kužele z Žeravic, Znathy z Kukvic a z Rosic, Jiříka Sedlnického z Choltic, Václava z Šva-benic, Hynka Palického z Bozkovic, Jindřicha z Náchoda, Bohuše ze Zvole, Václava Mrlínského z Spraneka, Václava Štolbaského z Doloplaz, Václava Čecha z Hrádku, Václava Čepce z Belku, Philipa Prusinovského z Vickova, Alše z Polanky, Beneše Pražmy z Bílkova, Jiříka Racka z Mrdic a Beneše z Hustopeč.

Jakož jest byla ruoznice vznikla mezi pány a rytierstvem margrabství Moravského s strany jedné, a velebnými kněžími kapitolú Olomúckú a Brněnský a pány

městy téhož markrabství s strany druhé, o takovúto věc: že páni a rytieřstvo svolivše se z jednotajné vuole, aby dcky Olomúcké, kteréž kapitole Olomúcké od pánuov a rytieřstva k věrné ruce dány byly schovati, vzaty byly. Tu kapitola Olomúcká i město Olomúc odpírali sú toho, by dcky měly vzaty býti odtud, kdež od staradávna položeny jsú, a v tom některé obtížnosti i lehkosti své sobě pokládajíce.

I chtěice tu věc k konci přivěsti, aby mezi námi větší nelibosti a ruoznice nevznikly, svolili sme se obapolně před najjasnější kníže a pána pana Vladislava, Uherského a Českého oc krále a markrabí Moravského, pána našeho milostivého, a obojí s plnú mocí posly své k JMti vyslavše, k celému a dokonalému rozeznání tu věc JMti v moc davše, jakožto králi a pánu svému milostivému a dědičnému. A JKMt slyšev obojí stranu, ráčil jest spravedlivý nález učiniti, kdežto slovem JKMt i při přítomnosti JMti urozený pán pan Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr království Českého, ten nález jest pověděl a vohlásil, a to takový:

Napřed že kapitola Olomúcká a Brněnská jest povinna věrnú ruku otevřiti a dcky vydati pánóm a rytieřstvu; a páni i rytieřstvo vezmúce dcky, mají toho plnú vuoli a moc, je položiti tu, kdež se jim zdáti bude a libiti. A při tom jest od JKMt povědíno týmž městóm, že dcky městóm nepríslušejí, než pánóm a rytieřstvu.

Protož páni a rytieřstvo podle svrchu dotčeného nálezu najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava, Uherského a Českého oc krále a markrabie Moravského oc, pána našeho milostivého, dcky své od kapitoly Brněnské i Olomúcké v moc svú berú a vzali, a jsúce jich dobře mocni, [ze své dobré] a svobodné vuole k věrné ruce svěřili sú jich a [.....] od sebe pánů i rytieřstva nynějších i budúcích na [..... mě]stu Brnu nynějším i budúcím měščanóm a jich p[otomkóm], a týmž vším obyčejem měščanóm města Olomúce nynějším i budúcím. Všakž s takovúto znamenitě výmienkú: když bychom kolvěk my páni a rytieřstvo anebo naši budúci požádali nadepsaných měščan města Brna a Olomúce, nynějších i budúcích, budú a jsú poviinni nám dsky zemské v naši moc vydati a vrátiti beze vši odporosti a všelijakých nesnází.

Protož námi pány a rytieřstvem i obyvateli svrchupsaného markrabství Moravského tento nález a zápis jest učiněn a zřízen proto, aby mezi námi žádné nesnáze ani které nelibosti víc nevznikalo na časy budúci, a abychom my páni a rytieřstvo i potomci naši moc a vuoli toho měli tolikrát, kolikrát by se nám zdálo dcky vzíti a s nimi učiniti podle dobrého zdání našeho, pánuov a rytieřstva. A tato cedule zapečetěna jest pečetí urozeného pána pana Ctibora z Cimburgka a s Thovačova, hajtmana margrabství Moravského, a pana Vratislava z Pernšteina, komorníka markrabství Moravského.

(L. S.)

(L. S.)

Tečkovaná místa označují kruhovitou mezeru v textu, pocházející nejspíše od myši.

595.

Konvent kláštera Žďárského slibuje zdržeti směnu učiněnou s Janem z Lomnice o ves Kozlov a pustou tvrz za opravu a spravedlnost na všech dědičných kláštera Žďárského.

Na Žďáře 1494, 26. února. — Cod. Perns. arch. měst. Brn. f. 294 b.

My kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že z své dobré vuole a majíce povolení od osvěceného knížete a pána pana Jindřicha knížete Minsterberského, hrabě Kladského, pána z Kunštátu a z Poděbrad, fundatora kláštera našeho, s urozeným pánem panem Janem z Lomnice a na Mezeříčí, nejvyšším komorníkem markrabství Moravského, s jeho erby a budúciemi pro [dobré?] kláštera našeho směnu nebo-li frajmark učinili jsme takovýto, že jsme jemu nadepsanému panu Janovi z Lomnice a na Meziříčí a jeho erbóm a budúciem naše vlastní zboží a manství k nadepsanému našemu klášteru Žďárskému od starodávna příslušející, totižto věsku Kozlov s pustú tvrzí a s dvorem v té věsce, s lidmi, s dědiuami ornými i neornými, s platem, s lukami, s lesy, s háji, s chrastinami, s rybníky, s haltěří, se všemi užitky a požitky, což k té věsce a k tomu dvoru a starodávna příslušie, kterými kolvěk jmény jmenují se, tak jakož jsme sami neb předkové naši to drželi a požívali, nic sobě tu nepozústavující, ku pravému dědicství . . . Za kteréž naše zboží nahoře jmenované napředpsaný pan Jan z Lomnice a na Meziříčí ac nám svrchujmenovaným opatu a konventu i budúciem našim klášteru Žďárského svú vlastnie opravu a všecku spravedlnost, kterúž jest měl ku panství Meziříckému podle znění listów na to dávno vyslych jakožto budúcie potomek pána Meziříckých, na všech dědičných kláštera našeho Žďárského, jmenovitě na Vetlé, Babín, Vatín, Sazemín, Kotlasy a Pokojov a na les Radonín, postúpil a zdal se všiem panství a příslušenství ku pravému dědicství dědičné a věčné, nic sobě ani svým erbóm a budúciem práva ani kterého vlastenství nepozústavuje. Kterúž směnu a frajmark my nadepsaní opat a konvent kláštera Žďárského za nás i za naše budúcie opat a konvent slibujem častopsanému panu Janovi z Lomnice a na Meziříčí, jeho erbóm a budúciem ve všech kusech nahoře dotčených ctně, věrně a právě i nepohnutě, jak ctným prelátům a kněžiem příslušie, věčně držeti a v celosti zachovati. A my Jindřich z božie milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský, pán z Kunštátu a z Poděbrad přiznávamy se, že jsme k nahoře dotčeným frajmarku a směně, tak jakož se nahoře vypisuje, jakožto kláštera nadepsaného fundator naše povolenie dali a učinili. Tomu všemu na svědomie a pevnost my již psané kníže jakožto fundator, a my opat a všecek konvent nadepsaného kláštera Žďárského pečeti naše knížecskú, opatovu i konventskú dali jsme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti. Jenž jest dán na Žďáře, léta po narození syna Božieho tisícieho čtyřstého devadesátého čtvrtého, v středu po svatém Matěji apoštolu Božiem.

598.

Václav z Studnic dává všecko právo své, kteréž na něho vedle dvou vlastních bratří po neb. Janovi Lhotkovi z Dlužina na ves Rudvíkov bylo připadlo, bratrovi svému Janovi Bystřickému z Studnic. Svědkové: panoše Jan Kočka a Jaroš z Rovných. Dat. v Hlubčicích den sv. Žofie (15. května) 1894. Cod. Pernst. měst. Brn. fol. 299.

599.

Vratislav z Pernšteina, hejtman a komorník markrabství Moravského, zapisuje na místě Viléma bratra svého do desk ves pustou Sedlec Janovi Mukařovi z Kokor. Dat. v Olomouci 24. června 1494. DOlom. kv. č. 15 fol. 3. b.

600.

Na sněmu panském v Brně 1 1494 fer. V. post Lamperti (18. září) stalo se rozkázání panské na žalobu Viléma z Pernšteina na místě abatyše kláštera Tišnovského na Jana z Lomnice. LCit. V. 265.

601.

Johanka z Kravař a Vratislav z Pernšteina zavazují potomky a dědice své, aby měšťanům Prostějovským, dříve nežli člověčenství slibovati budou, psané listy na svobody městské potvrzovali.

1494, 28. září. — Cop. pozdní v arch. kníž. z Lobkovic v Roudnici P. 15/50.

My Johanka z Kravař, paní a dědička zboží Plumlovského, Vratislav z Pernšteina, hejtman margrabství Moravského a nejvyšší komorník téhož margrabství, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzdrí nebo čtouce slyšeti budou, že jakož sme naddali svobody a práva městská moudrým a opatrným purgkmistru a radě i vši obci města našeho Prostějova, věrným našim a milým, nynějším i budoucím, a listem našim zapsali a pečeti našimi utvrdili, že jim mají ty svobody a práva městská od nás i od našich potomkův držána a v celosti zachována býti: protož chceme, kdož by se kdy v to město uvazoval, aby měšťanům svrchupsaným, prvé nežli jemu člověčenství slíbí, těch práv našich jim daných každý potvrdě listem svým a ten náš list, kterýmž sme jim práva a svobody naddali a jich potvrdili, slovo od slova v svůj list vepsal a pečeť svou k němu i jiných dobrých lidí na svědomí přivěsili, jenž takto psán býti má:

My nebo já, jmenuje se jménem, a odkud a kterak se ten pán psáti má, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzdrí nebo čtouce slyšeti budou: Jakož po urozené paní paní Johance z Kravař a s Plumlova, a panu Vratislavovi z Pernšteina, hejtmanu margrabství Moravského a nejvyšším komorníku téhož margrabství, páněch zboží Plumlovského, a tak každý jeden po druhém, kdož se po kom v to zboží aneb město uváže, buď po otci, bratru neb strejci aneb kupem, aneb jakž by kolivěk a jakým právem aneb po komž kolivěk v držení toho zboží anebo města všel, má napsati: Uvázal sem se v zboží Plumlovské

anebo město Prostějov já N. svrchupsaný; viděl sem list a zápis někdy urozené paní paní Johanky z Kravař a z Plumlova a urozeného pána pana Vratislava z Pernšteina, hejtmana margkrabství Moravského a nejvyššího komorníka téhož margkrabství, předkuov našich nebo mých, na svobody a práva městská města Prostějova, věrných našich nebo mých milých, kterejž se slovo od slova takto píše: My Johanka z Kravař oc, Vratislav z Pernšteina oc, vyznáváme oc tak ten list náš až dokonce napíše, jakž sám v sobě zní slovo od slova oc. Protož my nebo já svrchupsaný svrchupsaných všech svobod a práv od svrchupsaných mých předkův měšťanuom i obyvateluom Prostějovským svrchupsaným naddaných i potvrzených tímto mým listem potvrzují, a slibuji svú dobrou čistú vřú i s erby svými a potomky, ta všecka práva a svobody svrchupsané držeti a jim je v celosti beze všeho přerušení zachovati; a tímto listem všecky erby i potomky své pány města svrchupsaného jakž kolivěk v to město přišlé a se uvazující, ač by do města vjíti chtěli, zavazují nebo zavazujem, aby jim těch svobod a práv svrchudotčených listem svým též prvé, nežli by jim člověčenství slíbili, potvrdili, a v těch ve všech právrích a svobodách jejich je zachovali úplně a docela, tak jakož se svrchu píše. A tomu na potvrzení my nebo já oc svú nebo své vlastní pečeti přivěsil sem nebo přivěsili k tomuto listu; a pro lepší jistost prosil sem urozených pánuov a urozených vládyk A, B, C, D, E, F, každého jeho jménem a titulem napíše, že sou pečeti své vedle mne na svědomí přivěsili k tomuto listu.

A my Johanka a Vratislav svrchupsaní tomu na potvrzení, že se ty věci tak dáti a od našich potomkův zapisovati mají, své vlastní pečeti s naším jistým vědomím dobrovolně přivěsili sme k tomuto listu; a připrosili sme urozených pánuov, pana Jana Pňovského z Sovince, nejvyššího sudího margkrabství Moravského, pana Albrechta staršího z Šternberka a z Lukova seděním na Holešově, pana Karla z Vlašimě a z Úsova seděním na Lítovli, a urozených vládyk Jindřicha z Jezera, Jiříka z Šva-benic a z Konice a na Stražišti, a Vítka ze Ptení, že sou pečeti své dali vedle nás přivěsiti též k tomuto listu. Dán a psán na Plumlově léta od narození Syna božího tisícého čtyrstého devadesátého čtvrtého počítajíce, v sobotu den s. Václava.

602.

Johannes Zdechovský z Sekyřic prodal dědictví své v Semíně Vilfmovi z Pernšteina za 100 ř gr. č. Dat. ve čtvrtek po sv. Remigii (2. řjna) 1494. Emler Reliq. II. 464.

603.

Smlouva mezi Vilémem z Pernšteina a lidmi ze vsi Munic o náhrady za grunty zatopené.

1494, 10. listopadu. — *Opis pansk. arch. Hlubockého I. 1 P. č. 3.*

Léta božího tisícého čtyrstého devadesátého čtvrtého, ten pondělí před sv. Martinem, stala se smlúva mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfenšteine, najvyšším hofmistrem království Českého, a mezi lidem JMti ze vsi Munic, a to taková: že JMt má dáti Munickým za všechny zátopy, které jsou se jim staly na jejich gruntech rybníky: nejprve dvůr, který slove Prchuov; ten JMt jim očistil.

A také což jest jim prvé oddáno panem Kamýtským, toho užívati mají. A když by Munický rybník spuštěn byl na ryby prodejné, tehdy jim Munickým z toho rybníka má býti dáno džber ryb. A také lovencem tím, který jest přiseděl k tomu dvoru, hýbati Muničtí nemají, než on svého aby bez překážky užíval, a ten plat, který jest k tomu dvoru příplácel, má Munickým vydávati. A pastvy ve všech lesech, ty které jsou z této strany rybníkův, Muničtí užívati mají i s těmi chrastinami; však kdyby pán JMt vyplanil, potad osévati má JMt, a kdyžby pán JMt neoséval, tehdy oni pastvami užívati mají.

Jednoduchý opis z 18. století, na pap.; inserováno v listině z r. 1514.

604.

(CCLXX.) List, co se dotýče rozdielu o zbožie Pernšteinské a Zubršteinské a což k tomu přísluší, mezi panem Vilémem z Pernšteina oc JMtí a panem Vratislavem z Pernšteina oc bratrem JMtí oc.

Na Plumlově 1494, 11. list. — Codex Pernst. mus. král. Česk.

My Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, a Vratislav z Pernšteina, hajtman margrabství Moravského a nejvyšší komorník téhož margrabství, bratří vlastní, známo činieme . . . že jakož se jest stal rozdiel mezi námi a nebožčíky bratry našimi za živnosti ještě nebožtíka pana otce našeho dobré paměti o zboží Pernšteinské a Zubršteinské, a což k tomu přísluší, jakož o tom díelčí listové šíře ukazují. Ale že my svrchupsaní bratří po smrti jiných bratruov našich některá městečka a vsi, dědičná i duchovní, i rybníky sobě jedni druhým sme postúpili a v držení toho sme: protož obapolně sobě slibujeme, tak jakož v držení sme, sobě v tom nepřekážeti, než toho požívati každý z nás podle drženie svého, i po nás naši dědicové též, a věčně jeden druhému na to žádným právem nesahati. Též i naši dědicové mužského pohlavie budú tohoto zjednání sobě povinovati po nás zdržeti.

Tomu na svědomie my Vilém a Vratislav bratří vlastní z Pernšteina oc pečeti své kázali jsme k těmto listóm přivěsiti, kterýž já Vilém oc jeden list mám, a já Vratislav oc druhý. A připrosili sme urozených pánuov pana Jana Pňovského z Sovice, nejvyššieho sudieho margrabství Moravského, pana Znaty z Lompuce, pana Jindřicha Tunkle z Brníčka a ze Zábřehu, a urozeného a statečného rytieře pana Jakuba z Šárova a na Krumsíně, hofrychtěře margrabství Moravského, a urozených vládyk Jindřicha z Jezera a Vítka ze Ptení, že jsú své pečeti podle našich k tomuto listu přivěsili, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán na Plumlově v úterý den svatého Martina, léta od narození Syna božieho oc M^oCCCCCLXXXIII počítajíce.

Výtah tištěn AČ. VI. 534 č. 312.

605.

Kunka z Pouchobrad, manželka někdy Jiřika Kozla z Sušín, prodala dědictví své vně v Sušinách Vilémovi z Pernšteina za 125 kop gr. č. Dat. v pátek o suchých dnech Inventn. (19. pros.) 1494. Emler Reliq. II. 465.

606.

Úředníci zemští menšího práva v Olomouci vyznávají o výpovědi, kterouž učinili za vnosti někdy Ctibora z Cimburka o průhony, louky a pastvy na blatech, mezi lidmi poddanými z Evané Ctibora z Cimburka z jedné, a kněžími děkanem a kapitolou kostela Olouckého a lidmi jich poddanými ze vsi Hrubčic z strany druhé. Dat. v Olomouci na sněmu svíčkách (6. ledna) 1495. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 482; měst. Brn. fol. 167. Výtah štěn AČ. VI. 534 č. 313.

607.

XIII) List zprávní od rukojmí a nápadníkův zboží páně Heraltova panu Adamovi Thovačovskému na zboží Kojetínské.

V Olomúci 1495, 11. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 436; arch. měst. Brn. f. 143—144.

My Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr kr[álovství] Českého, Vratislav Pernšteina, hýtmán a nejvyšší komorník markrabství Moravského, Jan z Lompiče na Meziříčí, nejvyšší komorník desk a sídu práva zemského v Olomúci, Jan una z Kunstatu na Hodoníně, Albrecht starší z Sternberka na Holešově, Jan z Dubé z Lippého na Stemberce, Zigmund z Důbravice na Hrutovicích, Ladslav z Bozkovic a Třebové, Jindřich z Sovince na Důbravici, Karel z Vlašimě na Lithovli, Hynek Ludanic na Rokytnici, Jan z Žerotína a s Fulneka, Jindřich Tunkl z Brníčka na Šábřeze, Jakub z Šárova na Krumsíně, nejvyšší hofrychtér markrabství Moravského, Jaroš z Zástřic na Morkovicích, rukojmie a nápadníci statku někdy po urozeném panu Janovi Heraltovi z Kunstatu a s Plumlova, nejvyšším komorníku cudy práva Olomúckého, kterýž statek jeho na nás přišel jest skrze dluhy a zavedení těchto rukojmí, ještě všickeni statek jeho sprodati jsme musili a tím se vyvazovali a tím ještě dokládali, vyznáváme tímto listem sám za se i za jiné rukojmie, kteříž cedulích sepsaných při deskách a registřích hýtmánové [hýtmanských] znamenání sepsání jsou pro věčnou paměť nás i jich, našich erbuov a na místě jich erbuových i také jich erbuov tímto listem:

Jako skrz nález panský na nás na všechny rukojmie přišel jest Kojetín městečko, vsi Němčice, Mirovice, Stříbrníky, Hruška, Jaroměřice, Dub[ro]čův pustá ves, a ružek pustá ves, a Dancovice, a zápisové na to Kojetínské zboží a vsi k tomu příslušející jasných knížat Zigmunda, Jiřího, Vladislava, Jich Mtí kráľův Českých a markrabí Moravských oc, — první list jasného knížete Zigmunda na V^M f. uherských zástavy panu

Jiříkovi z Šternberka a z Lukova a jeho věrným rukám, na ten list od téhož pana Jiříka manželky jeho a věrných ruk dobrá vuole panu Janovi z Cimburka a s Thovačova, a potom II listy krále Jiřího, každý na tisíce zlatých zápisu k první sumě na témž zboží panu Jarošovi jiným jménem Janovi z Cimburka a s Thovačova a jeho život a k přirazení k první sumě, takže toho jest VII^M f.; — item list dobrá vuole od kněze Viktorina, Jindřicha, Hynka bratří knížat Minstrberských, hrabí Kladských, pánuov z Kunstatu a s Poděbrad, panu Bočkovi a panu Janovi bratřím z Kunstatu a z Horních Kunic na ty listy císařské a dobrou vůli krále Jiřího, listy panu Jarošovi jiným jménem Janovi svědčící, a od téhož pana Bočka a Jana bratří z Kunstatu na ty listy dobrou vůli knížat nahoře psaných panu Janovi Heraltovi i jeho erbóm, a od téhož pana Jaroše anebo jiným jménem Jana panu Janovi Heraltovi z Kunstatu dobrá vuole na ty všechny listy císařský i královský jako vrchnieho jistce, od kteréhož tito všickni jměli jsú na tu sumu VII^M f. a život jeho; — a potom list krále Vladislavuov, jeden na tisíc zlatých a druhý na časy do řádně stvrzeného arcibiskupa Pražského k držení toho zboží bez výplaty od pana Jana Heralta, jeho erbuov i potomkuov i budoucích; — i také druhý list od téhož krále Vladislava, o rybnících dělání a toho zboží v užitečích opravení, jakož ti listové to samí v sobě šíře a světlejše okazují a znějí a ohlasují.

I my nahoře psaní rukojmie na místě jiných nahoře dotčených rukojmí prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme to zboží Kojetínské i ty zápisy urozenému panu Adamovi z Cimburka a s Thovačova a jeho erbóm, i Popovice v tisíci zlatých, takže učiní toho všeho VIII^M f. již nám daných a od téhož pana Adama úplně zaplacených. A na ty zápisy všickni jmenovaní plnú a svobodnú vůli jakožto nápadníci pana Jana Heralta dali jsme a mocí tohoto listu dáváme od sebe i od jiných rukojmí, od našiech erbuov a jich erbuov svú plnú dobrou vůli, nic ovšem tu nevymieňujíc, ani na těch listech královských i jiných sobě nebo komu jinému jakého práva pozůstavujíce, témuž panu Adamovi i jeho erbóm i tomu každému, ktož by od téhož pana Adama na ty listy dobrou vůli jměl, aby též jemu i každému plné právo k tomu ke všem svědčilo i příslušelo, [jako] nám ti zápisové svědčí svrchu-psaným rukojmím a nápadníkóm a potomkóm a budoucím pana Jana Heralta. Tomu na jistotu a svědomie své sme pečeti přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Olomúci v neděli po svíčkách léta Páně tisícého čtyřístého devadesátého pátého cc.

Výtah tištěn AČ. VI. 534 č. 314.

608.

1495, 25. února Johanka z Kravař a na Plumlově osvobozuje Plumlovské od odúmtí, od vykonávání hlásek, od šenkování panského vína i piva. Dat. na Plumlově, ve středu po v. Matěji, l. 1495. Cop. vid. města Plumlova z r. 1781.

609.

Valentin a Urban Hohenekerové prodávají statek Přeckov Janovi z Lomnice.

V Brně 1495, 13. března. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 289.

Ich Valentin Hochenegker zu Prasnbrugkh und Urban Hochenegker zu Hawnburgkh thuen kundt offentlich mit disem Brieff allermeniglich, dy lesen oder hören werden, dass wir vnser erblich Guth, inn Land zu Merhern gelegen, genant Brzetzka w mit aller Zugehörung, wy das von altersher gehalten ist worden vnd dorzu gehört hatt, verkauft haben dem wohlgebornen Herrn Herrn Jan von Lomnic Herrn zu Merericz, obersten Cammerer im Land zu Merhern, und seinen Erben umb III^c vnd LXXX vngar. Gulden, gerecht am Golde und an Wag, in solicher Mass, dass wir obgemelt Hohnegkar mit dem obgemelten Herrn Jan oc ein Bericht vnd Beredtnus gethan haben durch den wohlgebornen Herrn Herrn Lassla von Boskowitz vnd Lebirnahor Herrn zu der Triba, dass wir das obgemelte Gut dem eegemelten Herrn Jan oc in die Landtafel einschreiben vnd nach Gewohnheit des Landes in Merhern reien sullen vor alle den, die das anspreu wollten. Vnd so wir das getan haben, so soll vns der obgemelt Herr Jan oc die obgemelt Summa fl. in vnser Gewalt einantworten.

Nun haben wir durch etlich redlich Vrsach auf dy Zeit des sopald nicht genugen vorendten, damit dy obgenand Summa fl. in vnseren Gewalt kumen war; haben wir yn allem Fleiss gebeten den obgemelten Herrn Lasla von Boskovic und den wohlgebornen Herrn Herrn Karl von Wlaschim Herrn zu Avsse, dass sie fur vns vnd vnser Erben dem obgemelten Herrn Jan gelobt haben vnd Pürgen worden seyn, dass wir das obengemelt Gut Brzedtzkaw dem obgemelten Herrn Jan freien sullen vor allen, die das ansprechen wollten, als oft des noth thut nach Gewohnheit des Landes zu Merhern. Vnd ob dem allen, als oben geschrieben stent, von vns nicht ein Genugen geschach, so gelob ich obgemelter Walentin vnd Urban Hochenegker fur vns vnd vnser Erben dem obgemelten Herrn Lasla vnd Herrn Karl vnd ihren Erben, vnd ob sie dorumb von dem eegemelten Herrn Jan angesprochen wurden, oder ob den eegemelten Herrn Jan ymantz dorumb ansprechen wollt, dass wir der obgemelten Herren Herrn Lasla vnd Herrn Karl in dem allem, als oft dieses noth that, fur alle rechtlich Anspruch ihr Recht, Gewehr vnd Furstand sein wollen. Vnd ob die vorgemelt Herren Herr Lasla vnd Herr Karl von eininderth ein Abgang hätten, so geben wir ihn Gewalt mit diesem Brief von vns vnd vnsern Erben, dass sie das an vns vnd vnsern Erben, auch vnseren Guetern, wollen die gelegen sein, die wir itzund haben, oder nach haben werden, bekommen mögen, an all Widerred und Widersprechen.

Des zu einem Urkund haben wir vnser Sigill in diesem Brief hengen lassen; vnd zu besser Sicherheit haben wir gebeten den wohlgebornen Herrn Herrn Benysch

von Boskowitz vnd Tschirnahor, vnd den edlen vnd gestrengen Ritter Herrn Wilhelm Tetawer von Tetaw, dass sie auch ihr Sigill an diesen Brief angehängt haben, ihn und ihren Erben ohn Schaden. Geben zu Brunn, am Freitag [vor] Reminiscere, im LXXXXV Jahr.

610.

Anežka z Chlumu prodala dědictví své v Černé a v Pardubičkách Vilémovi z Pernšteina za 325 kop gr. č. Dat. v sobotu po sv. Řehoři (14. března) 1495. Emler Reliq. II. 465.

611.

Vilím z Pernšteina a Jan z Šelnberka smluvili přátelsky Beneše z Bozkovic a paní Hedviku z Rožmberka, někdy manželku Dobeše z Bozkovic, v příčině jejího věna i dání jí 500 kop gr. č. a zlatého řetězu Benešovi z Bozkovic.

V Praze 1495, 17. března. — Orig. pap. v arch. Třeboň. Fam. Bozkov. Nr. 1.

My Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, a Jan z Šelnberka, nejvyšší kanclér téhož království, vyznáváme tímto listem, že jakož jest před některým časem byla učiněna smlúva dobrovolná a konečná mezi urozenými pány, panem Benešem z Bozkovic a z Černé Hory, a urozenú paní paní Hedvikú z Rožmberka, manželkú někdy pana Dobeše z Bozkovic, což se věna již psané panie Hedviky dotýče i některých jiných věcí, k kterýmž jest již psaná paní právo míeti se pravila, jakož pak ta smlúva na cedulech vyřezaná každé straně dána jest. Ale že pak po té smlúvě mezi nadepsanými stranami některé ruoznice vznikly jsú, a protož my prve psaní Vilém z Pernšteina a Jan z Šelnberka, nechtiece, aby skrze to která nelibost mezi jmenovanými stranami vzniknutí měla, v tu věc jsme se k žádosti obojích stran vložili a takto jsme je s jejich dobrou volí přátelsky a konečně smluvili: Napřed, aby ta smlúva prve skrze některé pány učiněná v své váze a pevnosti zuostala, než nad tu smlúvu aby již psaný pan Beneš z Bozkovic ne z práva, ale z přátelské vuole dal pět set kop grošuv českých přede psané paní Hedvice. A ty jí má ujistiti dostatečně s listem s rukojměmi hodnými podle práva a obyčeje země Moravské, tak že jí má zaplatiti od tohoto svatého Jiříe nejprve příštího v plném roce pořád zběhlém a čtyři neděle potom; a ležení v listu i také peněz položení má svědčiti v Brně. A takový list s rukojměmi a ktož by jej s dobrou volí měl, paní Hedvice pan Beneš konečně do svatého Jiříe má položiti. Pakliby v tom času pán Buoh smrti neuchoval panie Hedviky, prve nežli by jí takový list dán a položen byl, tehdy komuž by ona těch pět set kop grošuv českých odkázala, tomu každému svrchupsaný pan Beneš z Bozkovic povinen bude dáti a vyplniti bez umenšení. Jakož také paní Hedvika pravila se jest právo míeti k řetězu zlatému, kterýž u pana Laclava k věrné ruce položen jest, ten řetěz panu Benešovi má také vydán býti. A což se dvou set zlatých

dotýče, kteréž jsou měly paní Hedvice dány býti rozkázáním páně Benešovým (jakož jí paní Hedvice již na to něco dáno jest), a čehož pak dodáno není, toho pan Beneš jí nebude povinen dávat ani doplácovati. A již všecka nevuole, kterážkolivěk mezi svrchupsanými stranami byla jest, ta má pominúti, a všecko dobré přátelství mezi nimi ruostí má a zachováno býti. Dán v Praze v úterý po neděli postní Reminiscere, pod pečeti nás obú svrchupsaných smluvcí, léta Božieho tisícieho čtyřstého devadesátého pátého.

Dvě červené přitisknuté pečeti.

612.

Heřman z Sulic prodal dědictví své, kus louky pod Ouřečici ke Lhotě Vilémovi z Pernšteina za 50 kop gr. č. Dat. v sobotu den sv. Benedikta (21. března) 1495. Emler Reliq. II. 467.

613.

(e. V.) List od krále Vladislava na LXXX hřiven grošův českých k panství Třebickému příslušejících.

Na *Budině 1495, 25. dubna.* — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 392; měst. Brn. f. 129 vytrž. listy z kod. mus. česk. č. 280.*

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož jsme klášter náš Třebíč s městem i se všemi jinými jeho příslušnostmi urozenému Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, v některé jisté sumě zapsali a zastavili, na kterémžto klášteře urozený Václav z Ludanic, podkomoří markrabství Moravského věrný náš milý, jměl jest zapsáno platu ročního od předkuov našich LXXX hřiven grošův českých, dva postavy sukna, III mthy ovsa, a III šp slepic, z kteréhožto platu jmenovaný Václav pohnal jest byl svrchupsaného Viléma z Pernšteina jakožto držitele téhož kláštera Třebíče, a my v tom téhož Viléma podle zápisu našeho zastúpiti jsme měli. Ale rozómějíce tomu, že jest ten svrchudotčený plat nemohl právem obhájen býti, i svolili jsme k tomu, aby se o týž plat již psaný Vilém na místě našem s týmž Václavem smluviti mohl.

Kterýžto Vilém tak jest učinil a o týž plat s týmž Václavem uhodil, takže jest jemu za ten nahoře položený plat dal a vyplnil VII^j^c šp grošův českých širokých a dobrých svých vlastních peněz. Kteréžto sumy chtěie aby týž Vilém škoden nebyl, i zapsali jsme ji a tímto listem zapisujem jemu a jeho dědicóm na týmž platu takovýmto obyčejem, aby svrchupsaný Vilém z Pernšteina a jeho dědicové i budoucí ten plat nahoře dotčený, to jest LXXX hřiven grošův českých, dva postavy sukna, III mthy ovsa a III šp slepic, v sumě svrchudotčené, totižto v VII^j^c šp groších českých, jměli a drželi i požívali, tuto naši další milost při tom témuž Vilémovi z Pernšteina tímto listem činíce dáváme: jestliže by svrchudotčený klášter Třebíč

[s] svými příslušnostmi od téhož Viléma vyplacen byl podle znění zápisu jemu od nás učiněného, tehdy proto zvláště již psaný Vilém do své živnosti ten plat svrchudotčený má v svrchudotčené sumě mítí, držeti a jej od opata a konventa téhož kláštera Třebíče vybierati, tak jakož svrchupsáno stojí, a nic víc. A oni opat a konvent téhož kláštera mají a povinni budou jemu Vilémovi z Pernšteina do jeho samého živnosti ten svrchudotčený plat z téhož kláštera dáti a vyplňovati bez zmatku i všeliké odporosti. Než po smrti téhož Viléma z Pernšteina, když bychom my neb budoucí naši, králové Čeští a markrabie Moravští, ten plat svrchudotčený chtěli vyplatiti, tehdy máme dědicóm aneb budoucím svrchudotčeného Viléma tu sumu, to jest VII^j ^o ^o grošův českých, dáti a vyplniti; a oni vezmúce tu jmenovanú sumu, mají a povinni jsú a budou tento zápis náš nám navrátiti a toho platu k užívání našemu zase postúpiti bez zmatku a všelijaké odporosti. Než dokudž by kolivěk dědicóm neb budoucím téhož Viléma suma svrchupsaná dána a vyplúena nebyla, má jim ten plat vydáván býti beze vsie odporosti.

A kdož by tento list jměl s již psaného Viléma, dědicuov aneb budoucích jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v sobotu po sv. Jirí léta božího oc LXXXXV°, království našich Uherského V^o a Českého XXIII°.

Výtah tištěn AČ. VI. 534 č. 315.

614.

(CCLXXXI.) List [krále Vladislava daný Vilémovi z Pernšteina] na výplatu lesuov Královstvie a vsi Bělé.

Na Budíně 1495, 26. dubna. — Cod. Pernst. v arch. mus. král. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem tiemto listem všem: Jakož jest urozený Vilém z Pernšteina, najvyšší hofmistr království Českého věrný náš milý, vyplatil jest s povoleniem naším lesy blíž Hradce nad Labem ležící, i také ves Běleč se všemi jinými příslušnostmi, za kterúžto výplatu dal jest svých peněz dvamezcétma set kop grošuov českých širokých dobrých. A při tom prosil jest nás již psaný Vilém, aby chom jemu a dědicuom jeho tu svrchu dotčenú sumu na již psaných lesích a vsi s jich příslušnostmi zapsati a drženie a užívánie toho prieti ráčili.

K kteréžto prozbě jako k slušné pro věrné služby téhož Viléma jsúce naklonění, k tomu jsme svolili a tu svrchupsanú sumu, to jest dvamezcietma set kop grošuov českých širokých a dobrých, častopsanému Vilémovi a jeho dědicóm na již psaných lesích blíž Hradce ležících, kteréžto lesové slovú Královstvie, i také na jmenované vsi Bělci se všemi jich starodávnými a spravedlivými příslušnostmi zapsáme a tímto listem jakožto král Český mocně zapisujem, tak aby již psaný

a dědicové jeho ty svrchudotčené lesy u Hradce i tu ves Běleč se všemi jich příslušnostmi v sumě svrchudotčené měli, drželi a jich požívali bez naší, budoucích našich královů Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, a to tak dlouho, dokudž by jim od nás neb od budoucích našich královů Českých suma jmenovaná, to jest dvamezcieta set kop grošův širokých a dobrých, dána a úplně zaplácena nebyla . . . Tuto při tom zvláštní milost témuž Vilémovi tímto listem dáváme a činíme, že nemáme na něm, dokudž jest on živ, žádnému žádnéj výplaty dávati, co se těch lesuův svrchudotčených a vsi jmenované dotýče, než toliko nám k našemu vlastnímu držení, když by se nám kolivěk zdálo a líbilo, lesy ty a ves s jejich příslušnostmi budeme moci vyplatiti vedle znění tohoto našeho zápisu beze vší odporosti jmenovaného Viléma i dědicův jeho.

A ktož by tento list měl z jmenovaného Viléma neb dědicův jeho dobrú vůli, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně v neděli po sv. Jiří léta buožieho tisícého čtyrstého devadesátého pátého, královstvie našich Uherského v pátém létě a Českého ve čtřmezcémém.

Ad relacionem domini Johannis de Selnberg, cancellarii regni Bohemie supremi.

Výtah tištěn AČ. VI. 535 č. 316.

615.

Václav z Ludanic, nejvyšší podkomoří moravský, vyznává, že přijal od krále Vladislava skrze Viléma z Pernšteina 750 fl. gr. pr. za plat a poplatky na kláštere Třebickém, o kteréž pohnal k soudu hofmistra Pernšteina, držitele Třebíče, jedním pŕihonem z 80ti hřiven grošů a druhým pŕihonem o pŕilčtvrté hřivny platu ročního, třetím pak pŕihonem o 3 mty ovsa a o tři kopy platu ročního; z kterýchž peněz krále i Pernšteina kvituje. Dat. na Veverí v pátek den sv. Filipa a Jakuba (1. května) 1495. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 396; měst. Brn. fol. 131. b. Výtah tištěn AČ. VI. 535 č. 317.

616.

Král Vladislav propouští k přímlově Vratislava z Pernšteina Jindřichovi Tavikovskému tvrz a ves Tavikovice s přísluř. ve vsi Přeskačích z manství i nařizuje, aby témuž Tavikovskému zápis o tom ve dsky vložen a list tento královský v knihy manské byl vepsán. Dat. na Budíně v pátek před křížovými dny (18. května) 1495. D.Br. kv. č. 13 fol. 18.

617.

(d. III.) List. krále Vladislava, jímž povolení dává, aby poručenství paní Johanky z Kravař panu Vratislavovi z Pernšteina ve dsky veřlo.

Na Budíně 1495, 19. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 282; měst. Brn f. 108 a 123.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem, že byvše prošení po smrti urozeného Heralta z Kunstatu jménem urozené Johanky z Kravař, někdy manželky téhož Heralta, abychom jí list mocný dáti ráčili, kderýmž by všecek statek svuoř

dáti a poručiti mohla, komuž by se jie zdálo a líbilo; k žádosti a k prosbě jejie učinili jsme to a list takový mocný jí dali, na kderýžto potom udělala jest poručenství a zřízení o statku svém řádně a dostatečně podle obyčeje markrabství Moravského. Kderéhožto listu mocného i poručenství nám učiněného ukázal jest nám urozený Vratislav z Pernšteina na Plumlově, hajtman a nejvyššie komorník markrabství Moravského věrný náš milý, řádně vidimus na dvou listech papírových pod pečeti některých z pánuov a rytířstva, kterýmžto poručenství táz Johanka zapsala jest a dala všecek statek svooj ještě za své živnosti, jsúc při dobrém rozumu, Vratislavovi svrchupsanému a erbóm jeho a v moc jeho postúpila, zejména hradu Plumlova s městem Prostějovem, s městečky, s dvory, vsmi, s lidmi dědičnými i opravnými, s lesy, s horami, s rybníky, se všiem a všeliakajm příslušenstvíem, duochody a požitky, kderýmiž se kolivěk jmény jmenovati mohou, tak jakož jest to sama po svých předcích jměla a držala, a nad to což jest i sama za své peníze přikúpila, jakož pak všechny ty věci v nadepsaném poručenství šíře, světleji a dostatečněji položeny a osazeny jsú. A při tom jest nás prosil již psaný Vratislav, abychme jemu i erbóm jeho poručenství toho potvrditi ráčili.

Kdežto k prosbě a pro služby jeho, kderěz jest nám mnohé a věrné činil a ustavičně činiti nepřestává, jsúce nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskou a jakožto markrabie Moravský potvrdili jsme kšaftu a poručenství svrchupsané Johanky zřízeného a učiněného, a mocí listu tohoto potvrzujem ve všem jeho znění a položení, artikulech a klausulech, tak jako by tuto slovo od slova vepsáno bylo, a nad to jemu a erbóm jeho tuto zvláštne milost činíme: jestliže jest na nás kde co nad ten kšaft po častopsané Johance přišlo, to všecko dali jsme a tiemto listem mocně dáváme, chtěce tomu, aby to jměli, drželi a toho požievali aneb s tiem jako s svým vlastniem učinili, jakž by se jiem koli zdálo a líbilo, a to bez překážky naše i budúciech našiech, králuov Českých a markrabie Moravských i všech jiných lidí. Protož prikazujem hajtmanu, komorníkóm, sudím i jiným všem úředníkóm práva Olomúckého a Brněnského, nynějším i budúciem, kdyžkoli od svrchudočeného Vratislava nebo erbuov jeho požádanie budete, abyšte jim tento list náš ve dcky zemské práva Olomúckého a Brněnského nadepsanému Vratislavovi vložití a vepsati kázali bez zmatku i všeliké odporosti.

Tomu na svědomie pečet naši královskou k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně, v outerý*) po svaté Zophii léta božieho tisícého čtyřstého devadesátého pátého, a království našiech Uherského oc pátého a Českého čtvrtého dvacátého.

Poslové tomu vkládanie pan Jan staršie z Lompnice a pan Karel z Vlašimě, dánie panem Vratislavem z Pernšteina, hajtmanem markrabství Moravského, s radú panskú za komornicství pana Jana z Lompnice a na Mezřčie a [z] sněmu oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 535 č. 318. — *) V codexu Pernšteinském, chovaném v archivn města Brna, jest datum: „ve čtvrtek po s. Žofii“ (21. května).

618.

Vladislav král oznamuje, že k přímlové Vratislava z Pernšteina právo a nápad na ves a dvůr Chruděchromy dal Janovi Puchartovi z Oděrad. Dat. na Budíně v pátek před sv. Urbanem [22. května] 1495. D. Olom. kv. č. 16 fol. 18.

619.

Blud z Kralic, Zich Kobík z Opatova činí smlouvu mezi Vratislavem z Pernšteina a vládou Janem z Vranova a z Rudolce o zátopu učiněnou rybníkem Bohdalovským. Dat. na Pernštejně v pondělí sv. Víta [15. června] 1495. Výtah tištěn AČ. VI. 535. č. 319.

Téhož dne zapsal se Jan Vranovský z Rudolce listem Vratislavovi z Pernšteina, že smlouvu v příčině zátopu rybníkem Bohdalovským učiněnou vždy držeti bude. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 18 a 19; měst. Brn. fol. 15—16.

620.

Vilém a Vratislav z Pernšteina dávají Bystřickým dvůr u města ležící za roční plat k dědičnému užívání, svolují dále, aby na dvoře farářském v městečku domky stavěti si mohly, a za peníze pro kaplana určené aby něco koupeno a obráceno bylo k špitálu a pro chudé.

Na Pernštejně 1495, 21. června. — Opis arch. zemsk. v Brně, Bočkova sb. č. 7049.

My Vilém z Pernšteina oc a Vratislav z Pernšteina, páni a praví dědici zbož, Pernšteinského, i s svými erby a budoucími pány Pernšteinskými známo činíme . . . , že shledavše mnohú a stálú věrnost a poddanost moudrých a opatrných purkmistra rychtáře, konšeluoov i vši obce městečka našeho Bystřice, našich věrných a milýchí kterú jsou nám činili a ukazovali, a budoucně aby činiti a ukazovati mohli, čím nás k sobě milostivější seznají; také sami tomu chtějí, aby všickni obyvatelé dotčeného městečka, nynější i budoucí, znajíce od nás takovú lásku a milost naši, z toho potěšení měli a svých živností tím lépe hleděti mohli, a jiní cizí do téhož městečka pod nás se táhli; z naší zvláštní milosti a lásky tuto milost jim všem nyní i potom v tom městečku jsúcím učinili jsme a mocně tímto listem činíme:

Že jakož d[iv]uor náš jest u téhož městečka Bystřice, z kteréhožto nám dotčeného městečka obyvatelé od některých časuov plat dávají při svatém Jirí šestdesáte a puol deváta groše českého, při svatém Václavě šestdesát a puol deváta groše českého; i nechtějí, aby ta věc jim déle v nejistotě stála, dali jsme a mocí listu tohoto dáváme, aby v tom městečku obyvatelé nynější i budoucí ten dvuor a tu roli k tomu od starodávna příslušející měli, drželi a jí požívali beze vši překážky naší, erbuov a budoucích pánuov Pernšteinských, ten plat svrchupsaný nám i našim erbóm a budoucím našim na časy jmenované z toho dvoru dávajíce a platiti povinni jsouce. Než více přes ten plat aby na ně z toho dvoru platu přimyšlováno ani žádáno nebylo nyní, ani na časy budoucí od nás i od našich erbuov a budoucích.

Také jakož jest v témž městečku dvuor farářský, na kterémž dvoře mohli by se postaviti něco duomkuov, ješto by v těch domcích hospodáři býti mohli; i jsúce prošení od častopsaných měšťan našich Bystřických, aby chom k tomu naše povolení dáti ráčili, aby na dotčeném místě a dvoře farářském domky stavěli, k tomu jsme jim povolili a mocí tohoto listu povolujem, aby na jmenovaném dvoře farářském, ktož by chtěl a pokud by místo vystačilo, se stavěl a stavěti mohl beze vsí naší, erbuov i budúcích našich překážky; všakž těch louk a rolí, k tomu dvoru od starodávna příslušejících, faráři k těm domkóm neodjímajíce, ani přidávajíce, než při farářských i nynějším i budúcím to pozuostavujíce k požívání i budúcímu držení, tak aby ti domkové a v nich hospodáři na těch zahrádkách, pokudž by kterému z těch domkových úředníky našimi co vyměřeno a ukázáno bylo, dosti měli a to drželi, na nic farářského se netáhnúce nyní i na časy budúcí, a nám, erbóm i budúcím našim ti domkové a v nich hospodáři platem tím, kterýž na ně od počátku položen byl, povinnu platiti a dávatí jsúce. A za ten dvuor farářský oddali jsme i mocí tohoto listu oddáváme domek, kterýž jsme za naše peníze koupili, na kterémž někdy slovutný panoše Jan Děvečka seděl, aby na tom domku nynějším i budúcím farář seděl, svrchudotčených louk a rolí požívaje a je beze vsí erbuov i budúcích našich i našich překážky drže.

Také jakož někdy urozený pán, pan Vilém z Pernšteina, dobré paměti hajtmar markrabství Moravského a nejvyšší komorník desk a súdu práva Olomúckého, pána a děd náš milý, nadal jest devadesát kop grošuov míšenských na kaplana do téhož městečka Bystřice, aby kaplan chován byl a mše ranní slúžena byla, a na to jmenovitě devět kop grošuov míšenských platu ročního na vseh našich Dětochově, Strachochově a Písečném ukázal jest; a dotčení měšťané naši nám listem svým zapsali jsú se, že ten plat devět kop grošuov míšenských sami kaplanu, kterýž by byl, vydávati a platiti chtějí; i jsúce prošení od dotčených měšťan našich Bystřických, aby chom jim povolení naše dáti ráčili, že by oni při knězi, totižto faráři, zůstati mohli, a tu sumu hlavní, totižto devadesáte kop grošuov míšenských svrchupsaných, že by dáti chtěli, aby s naší vuolí za tu sumu něco kúpeno a k špitalu téhož městečka na chudé obráceno bylo: kdežto k jich takové slušné žádosti naklonění jsúce, jim naše povolení k tomu dali jsme a tímto listem mocně dáváme, takovým způsobem, aby častopsaní měšténé těch 90 kop gr. m. dali a položili konečně na tyto čas podepsané rozdílňe, na svatý Václav od datum listu tohoto nyní najprve příští třiceti kop gr. míš., a na druhý svatý Václav hned potom najprv příšlý druhých 30 kop gr. m., a na třetí svatý Václav hned potom najprv příšlý 30 kop gr. míš., a za tu sumu aby s naší vuolí bylo něco kúpeno a k špitalu na chudé toho městečka obráceno. A ti chudí nynějším i budúcím, cožkoli za těch 90 kop gr. míš. kúpeno bude, to aby drželi a toho požívali beze vsí překážky naší, erbuov i budúcích našich,

pánův Pernšteinských. A ten plat svrchudotčený měštěné Bystřičtí mají spravovati a každého roku chudým špitále dotčeného vydávati beze vší odporosti.

Tomu na svědomí, utvrzení my svrchupsaní Vilém a Vratislav bratří vlastní naše pečeti s jistým naším vědomím kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán a psán na Pernšteine v neděli před svatým Janem křtitelem božím, léta od syna božího narození tisícího čtyřstého devadesátého pátého počítajíc.

621.

Výpověď učiněná pány moravskými o mýto Prostějovské mezi Vratislavem z Pernšteina z jedné, a Janem Berkou z Dubé, Ladslavem z Bozkovic, Jakubem z Šárova nejvyšším hofrychtěrem, i kapitolou a městem Olomúckým z strany druhé: aby mýto to provedeno bylo, jak za živnosti Heralta z Kunštátu nález panský o tom stal se jest. Dat. v Olomouci ve čtvrtek den matky Boží navštívení [2. čce.] 1495. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 285; měst. Brn. fol. 124. Výtah tištěn AČ. VI. 535 č. 320.

622.

Jindřich kníže Minstrberský prodává dědictví své Litice se vším příslušenstvím Vilémovi z Pernšteina za 25.000 fl. gr. č. Dat. v pátek po sv. Jeronýmu (2. října) 1495. AČ. V. 550. Reliq. tab. II. 473.

Smlouva mezi knížetem Jindřichem Minstrberským a Vilémem z Pernšteina o převod věna kněžny Uršily na Liticích zapsaného. S. l. 1495, 2. října. AČ. V. 552. Emler Reliq. II. 474.

623.

Bavor z Hustiřan dává Vilémovi z Pernšteina všecko právo své na dvůr poplužní ve vsi Neratově, jež otci jeho Majnušovi z Chvalkovic králem Jiřím uděleno bylo. S. l. 1495, 4. pros. AČ. IV. 203.

624.

Fridrich markrabí Braniborský zmocňuje některé úředníky a rady své, aby přítomni byli při směně statků, kteréž sestře jeho paní Voršile postoupeny býti mají za prodaný hrad Litice, jež jí při závazku manželském v 20.000 zl. r. věnem dán byl.

1496, 6. ledna. — D. Zem. č. 45 f. A. 21.

My Fridrich z boží milosti markrabě Bramburský, Štětínský a Pomorský oc vývoda, purkrabě Normberský oc: Jakož osvícená a urozená nejmilejší naše sestra paní Voršila z Bramdemburku rozená, Minstrberská oc kněžna a hrabinka Gladská oc, skrze posly své zvláštní nám vzkázala, kterak osvícené kníže manžel její, švagr náš, pan Jindřich vývoda Minstrberský s dobrou její volí a vědomím hrad Litice s jeho příslušenstvím prodal, kterážto zboží jí ve XX^M f. rejnských při závazku manželském u věně dána, ukázána, postoupena a zapsána jsú. Kdež pak jmenovaný švagr náš jiná zboží, hrady a města místo svrchudotčené sumy k plnějšimu ubezpečení z své

svobodné vuole umyslil jest ujistiti: kdež vyznáváme i tímto naším listem znán činíme, že k tomu a na tu potřebu řídíme a ustanovujeme úředníka našeho u Wyssensstatu, rady a věrné naše Jana z Hiršperku rytíře a Jana z Czugnraytu mladšího, společně i rozdílně; dávajíce jim jednomu každému z nich všelikterakú moc i plné rozkázání na místě a jménu našem k svrchudotčeným věcem dokonání státi, a jmenované směně zapsané odměnu a ubezpečení přijíti, i k všelikterakým jiným věcem sestře naší v této potřebě příslušejícím přítomné býti; léno, přísahy a věrnost od poddaných z těch zboží zapsaných učiněné jménem naším i sestry naší žádati i k sobě přijíti, i také všecky věci učiniti, kteréž bychom my naší vlastní osobú při tom jsúce učiniti měli a mohli. A jestliže řečené naše rady společně nebo rozdílně v svrchupsaném zpuosobu vedle obyčeuov krajin aneb statut aneb spuosobu desk království Českého, anebo jináč vedle zpuosobu práva obecného většího anebo menšího naučení potřebují, aneb že by potřebovali, k tomu všemu i k každému zvláště mocí listu tohoto úplně a dokonalým ustanovením spolu dáváme vuoli bez všelikého podvodu a lsti. Na potvrzení toho pečeť naši dali jsme přitisknutí k tomuto listu. Dán v Onulezbach den Tří králuov léta ot narození syna božího MIII^cXCVI^o.

A místo Jana z Czugnraytu v listu tomto zapsaného poslán jest Fabian z Felce k úřadu desk zemských od svrchupsaného Fridricha markrabie Brandemburského oc, a k tomu, což jest v tomto listu psáno, jest se dobrovolně před úředníky zemskými sezual. Tento list jest ve dsky zemské památné vložen z rozkázání najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava z boží milosti Uherského a Českého krále oc. Posel na to ke dskám byl jest Jan z Janovic, najvyšší purkrabie Pražský a hajtman království Českého.

Vedle zápisu v témž kvaternu fol. 20 žádají shora jmenovaní plnomocníci jménem markrabi Fridricha krále Vladislava, aby listem pod pečeti potvrdil přijaté jimi ujištění důchodů ročních 2000 zl. uherských na knížetství Olešnickém, které Jindřich Minstrberský manželce své Voršile v náhradu učinil po prodeji statku Litic, na němž jí byl prvé zapsal 20.000 zl. r. věna. Dd. 1496 v sobotu před nedělí Laetare (12. března).

625.

Zápis o začátku dělání zdi okolo Prostějova a o smrti Vratislava z Pernšteina.

1496, 15. ledna. — Arch. zem. v Brně. I očk. sb. 10273. Pam. kniha Prostějovská f. 18.

Začátek zdi dělání okolo města Prostějova stal se v pátek po svatém Matěji [27. února] apoštolu ve čtrnáctú hodin. Léta po narození syna božího čtyřstého devadesátého pátého urozený pán pan Vratislav z Pernšteina, tehdaž pán Prostějovský, hajtman a najvyšší komorník markrabství Moravského, pán náš milostivý, učinil počátek zdi stavení okolo města Prostějova, za purgmistra Martina Šilhavého, Martina Halérka, Jana Bubly, Vanečka, za úředníkov nad městem na páně místě pana Jindřicha z Jezera a pana Vítka ze Ptení, a pan Jířík Kuchta z Uzdnic [?] nad dělníky stával. A týž urozený pán pan Vratislav po začátku tej zdi v panování svém nad městem Prostějovem dluh smrti tělu svému zaplatil a umřel v sobotu

v noci na neděli před svatým Antoním, puol šesty neděle před svatým Matějem [1496, 15. ledna], roku nedočekav, za purgmistra Jakuba Mezka, Pavla Šešara, Sobině, Jana Krštěného a fojta Martina Halérka.

626.

Vilfm z Pernšteina potvrzuje Prostějovským obdarování, jež měli sobě udělená od Petra z Kravař 30. května 1406 a od Johanky z Kravař i Vratislava z Pernšteina 25. srpna 1494 v příčině měr, práv městských dle vzoru Olomouckého, odúmrtí, užitekův z rychty, mýta a jiných.

V Prostějově 1496, 9. února. — Opis ve sbírce priv. měst v arch. zemském v Praze.

Já Vilím z Pernšteina a na Helfenšteine, nejvyšší hofmistr království Českého, pán a dědic Plumlovský, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtoucí slyšeti budou, že jsou přistoupli přede mne moudří a opatrní purgmistr a rada i všecka obec města Prostějova, věrní moji a milí, a ukázali mi listy na práva a svobody své, kteréž jsou jim nadány, jeden list od urozeného někdy pána pana Petra z Kravař a z Plumlova, a druhý někdy paní paní Johanky z Kravař a z Plumlova a urozeného pána pana Vratislava z Pernšteina, hejtmana a nejvyššího komorníka margkrabství Moravského, bratra mého milého, předkův mých, kteřížto listové takto slovo od slova zní a jsou napsáni:

My Johanka z Kravař, paní a dědička zboží Plumlovského, Vratislav z Pernšteina, hejtman margkrabství Moravského a nejvyšší komorník téhož margkrabství, mocný držitel od paní Johanky svrchupsané, paní matere mé milé, a nápadník zboží toho po smrti její, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtoucí slyšeti budou, že poněvadž skrze pilnost a pečlivost lidskou města bejvají vzdělána a vyzdvižena, my na to s pilností myslili jsme, kterak bychom město naše Prostějov zveličiti a vyzdvižnosti mohli; patřice na to a před oči naše to vezmuvše, že města královská i taky panská nejvíce tím stojí bohatěji a vyzdvižena bývají, i lidé se v nich množí, kteráž od pánův svých právy a svobodami městskými bývají obdarovány a těch bez překážek všelijak požívají: protož my takovýmž způsobem již psané město naše Prostějov skrze obdarování naše práv a svobod městských vyzdvihnouti jsme umínili. S dobrým rozmyslem a radou přátel a služebníkův našich milých, a zvláště zhlédše na velikou věrnost moudrých a opatrných purgmistra a rady i vše obce města našeho prve psaného Prostějova, kterouž ku předkům našim měli, i tudíž k nám mají, a ji skutečně k nám ukazují ve vší povolnosti, povolili jsme týchž měšťanů našich věrných a milých a s nimi s pilností, mají-li jaká obdarování na práva svá a svobody, mluvili jsme a na ně gruntovně jsme se ptali, chtějíce jim jich potvrditi; kteřížto měšťané ukázali nám list na práva a svobody své sobě dané od urozeného někdy pána pana Petra z Kravař a z Strážnice, pána Plumlovského dobré paměti, strejce a předka našeho milého; kterýžto list v tato slova zní a v tomto listu napsán jest takto:

Petrus de Kravar, dominus Plumloviensis et supremus camerarius czude Olomucensis, ad perpetuam rei memoriam universis et singulis presentibus et futuris cupimus notum esse, nostro: cives fideles dilectos Veteris et Novae civitatis nostrae Prostiegov, tota communitate pariter advocata,

ad invicem congregatos nos de suis juribus, statutis et consuetudinibus clarissime informasse, qualiter in parte, ut putamus, mensura seu metreta grani, vini et cerevisiae potionum Olomucensibus,*) et in ceteris juribus se Brunensibus civibus conformarent, sicque sub duarum civitatum consuetudinibus hucusque rem suam publicam direxisse. Cum autem colhabitatores civitatum illarum et locum habeant contiguum et corpus faciant quasi unum, expedire videri, ut unius etiam praedictarum civitatum adstricti juribus, alterius earum statutis et consuetudinibus potiantur; et quia plus essent ad Olomucium, tanquam propinquiorem civitatem, propter commoda animo inclinati, ideo nobis humiles communibus precibus instantissime supplicarunt, ut nostra indulgentia, sublatis de dictis civitatibus Brunensis civitatis juribus, regulis jurium Olomucensium uti eos de caetero sineremus, praesertim cum facilius eis foret in eventum rei dubiae cives Olomucenses consulere, quam Brunenses. Nos autem post expositionem clarissimam omnium praemissorum in examen maturae deliberationis adduximus ea omnia et singula, quae petebant; tandem intellectis motivis eorum et discussis per rationes varias allegatis omnia, quae petebant, censuimus admittenda, praesertim quia rite advertimus, eos posse non modicum unitate hujusmodi in rebus temporalibus prosperari: animo igitur deliberato, voluntate libera ac de certa nostra scientia, nostrorum fidelium consilio accedente, omnia illa jura et singula, quibus se Brunensibus civibus hactenus conformarunt, tollimus et quoad eos annihilamus et de ipsis civitatibus nostris alienamus et abjicimus, decernentes expresse et vigore praesentium statuentes, imo omnino volentes, ut cives praedicti in observatione omnium jurium civilium et municipiorum, et etiam in mensuris seu metretis ac caeteris parvis et maximis negotiis Olomucensibus*) civibus nunc et in postea temporibus affuturis per omnia se conforment.

Et quia omnibus conatibus ad hoc intendimus, quatenus facultates praedictorum civium nostrorum liberali munificentia augeamus, ideo de singulari nostrae gratiae indulgentia speciali saepe dictis nostris civibus concedimus et favemus, ut cujuslibet civis et incolae dictarum superius civitatum, non relictis haeredibus decedentis, res eius omnes et singulae tam immobiles quam mobiles ad propinquiorem amicum, et non ad nos seu dominos loci, qui erunt pro tempore, sine contradictione qualibet, prout hoc idem observari in Olomucio comperimus, devolvantur.

Porro quanto desiderio res eorum cupiamus augeri, mentem nostram apud se habitam intelligant, manifeste damus et donamus civibus praedictis, haeredibus et successoribus eorum judicium seu advocatiam civitatis utriusque cum omnibus emendis et aliis fructibus, utilitatibus et proventibus de eisdem judiciis seu advocatiis qualibet causa seu ratione provenientibus universis, cum theloneo et pleno jure fori, id est utilitatibus et fructibus, pullis circa Nativitatem Christi, ovis, caseis circa festivitatem Penthecostes anno quolibet, sicut ab antiquis temporibus a villanis et rusticis exigere et recipere est consuetum. Simili modo emolumenta omnia et proventus, quae de stationibus panum ac panniluvii, macellis seu mensis carnificum et carnes vendentium, et insuper quae pincernae sive propinatores cerevisiae solent dare, nihil nobis omnino, heredibus et successoribus nostris in eisdem proventibus reservantes, per dictos cives, heredes et successores eorum omnia praedicta colligenda, tollenda, recipienda et secundum prisci temporis consuetudinem repetenda, et in usus suos ac civium praedictorum, prout eis melius videbitur, convertenda; ita tamen, quod cives praedicti, heredes et successores eorum pro tantis beneficiis, libertatibus, juribus, utilitatibus et fructibus, ita benigno animo erogatis, nobis, heredibus et successoribus nostris, dominis praedictarum civitatum, anno quolibet nonaginta marcas grossorum denariorum Pragensium, pro termino sancti Wenceslai quadraginta quinque, et pro termino sancti Georgii similiter quadraginta quinque marcas veri et justii redditus nomine censuabunt; etiam respectu illius muneris, quo eis, ut devolutiones accipiant, donavimus jus civile, viginti octo marcas grossorum, in festo sancti Wenceslai decem, in festo sancti Martini octo

et in festo sancti Georgii decem marcas, nobis, heredibus et successoribus nostris, illarum civitatum dominis, ipsi heredes et successores eorum in perpetuum semper dabunt.

Et ut sint de donatis eis beneficiis, libertatibus et donationibus certiores, nos Petrus superius nominatus pro nobis, heredibus et successoribus nostris bona fide, sincero, animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra scientia promittimus et spondemus, saepe dictos cives, nostros fideles dilectos, heredes et successores eorum circa libertates hujusmodi et indulta observare, nec quacunque ratione et causa quoque modo in parte vel in toto violare, sed potius ea nunc et in perpetuum benigne, gratiosissime et benivole observare.

In cujus robur firmitatis sigillum majus de certa nostra scientia praesentibus appendi iussimus, testimonio litterarum. Datum in Prostiegov, die et festo Penthecostes anno domini millesimo quadringentesimo sexto. [1406, 30. Maii.]

Na kterýžto list a zápis již psaní měšťané i obyvatelé jich práv a svobod svých městských až dosavad beze všech překážek pánův svých, předkův našich, tudíž i našich, pokojně požívali jsou tím vším řádem a způsobem, jako měšťané Holomoučtí. Kteréhožto listu a zápisu a těch práv a svobod městských od svrchupsaného pana Petra měšťanům a obyvatelům Prostějovským daných a zapsaných tímto listem naším mocně potvrzujem a za mocné, pevné a stálé je vyznáváme bejtí, jako by slovo od slova vylíčeny a rozšířeny byly, a slibujeme i s našimi potomky, pány města svrchupsaného, při nich na věčné časy beze všech překážek držeti a zachovati. A nad to chtěje již psané měšťany dostatečněji v jich právních a svobodách opatřiti, aby pro krátkost slov tohoto listu páně Petrova častopsaným měšťanům zmatku někdo z potomkův našich nečinil v právních a svobodách jejich městských, a toho listu k svému rozumu, vůli a užitku nevykládal, a aby často psaní měšťané i předměšťané i obyvatelé jich, kteříž nyní jsou aneb na potomní časy budou, poznali naši milost a lásku, kterou jsme k nim měli, máme a jmiti míníme, v tom usilujíce, kterak bychom je zveličili a statky rozmnožili; jakož já Vratislav svrchupsaný zjednal sem od nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava, Uherského, Českého krále oc a margkrabie Moravského oc, pána mého milostivého, ke cti jejich, aby červeným voskem pečeti a pečet kryli, jako jiná královská města v margkrabství Moravském; a poněvadž toho z obdarování královského tak požívají bez překážky všelijakých osob, chceme, aby taky všech práv a svobod městských často psaní měšťané i obyvatelé jich požívali a užívali beze vší výminky, kterýchž požívají měšťané Olomoucští ve mnoze i v mále.

A bychom vždy v něčem již psaných měšťanův neobmeškali, toto znamenitě oznamujem, že měšťané svrchupsaní při spravedlivých starodávních činích a poplatcích od nás i od našich potomkův držání a zachování býti mají, a nad to nespravedlivé nemá na ně býti saháno a přimyšlováno. Než což by se vnově nyní nebo potom okolo města přisadilo, ten plat sobě a svým potomkům zachováváme. Než jestliže by se z domův městských v městě více domkův vzdělalo, ten plat ne nám nebo potomkům našim placen býti má, ale k těm domům, z který[ch]ž ti domkové budou vzdělání, na věčné časy.

A jakož tíž měšťané žádné roboty spravedlivé nám povinni nejsou činiti, též také při tom od nás i od našich potomkův zůstaveni bejtí mají beze všech robot.

Item šenkův vinných i jiných všelijakých pití, šenkování, i jiných všech kupectví a obchodův, kterak se kolivěk jmenují aneb jmenovány býti mohou, a jakýmžkoli způsobem nebo příčinou mohly by vymyšleny býti, ješto bychom je k užtkům našim přivéstí nebo přivodití mohli a měli, těch se všech zbavujem a odřikáme i našich všech potomkův na věčné

časy i našich všech ouředníkův, tak aby ti měšťané Prostějovští i obyvatelé jich mohli těmi všemi obchody se živiti a jich užívati sami k svým užtkům, jak by nejlípe mohli.

Item toho jim z naší zvláštní milosti přidáváme: jestliže by sobě jaké užitky při rathouze potomně zdělali a přivesti mohli, ty všecky při nich k městskému užtku zůstavujem po věčné časy. Též i užitek vedení vody do pivovaru k jich městskému užtku přidáváme, na kterouž prvé list a zápis ode mne Johanky svrchupsané mají, tak aby ten užitek při nich na věčné časy zůstal a při tej moci, jakž jest v tom listu obsaženo.

Který[ch]žto svrchupsaných práv, panem Petrem svrchupsaným nadaných a námi potvrzených a námi vnově nadaných, měšťané svrchupsaní na věčné časy požívati mají a budou. Slibující jim sami za se i potomky naše, pány města svrchupsaného, že jim v tom od nás a potomkův našich překáženo bejtí nemá, než při tom při všem pokojně bez přerušeni, a všelijakých vymyšlených překážek zachování a držání bejtí mají, tak jakož se svrchu píše. A oni také měšťané a obyvatelé svrchupsaní i potomci jich k nám a potomkům našim, pánům města toho, mají se věrně a právě jmiti a zachovati, nás se přidržejíce. By pak jaká různice v zemi margkrabství Moravského aneb kdežkoliv jinde vznikla, aneb jaké pozdvižení v obci z jakéžkoliv příčiny aneb z jakéhokoliv návodu aneb důkladu lidského světských neb duchovních se stalo, nemají se od nás a potomkův našich, pánův již psaného města, odtrhati, ale věrně a právě se přidržeti, jako na dobré lidi sluší.

Také toto míti chceme a potomky naše v tom zavazujem: kdož by z potomkův našich v to město uvázati se měl, aby ten každý prvé, nežli jemu měšťané Prostějovští člověčenství slíbí, svrchupsaným měšťanům práv a svobod všech svrchupsaných předky našimi a námi nadaných a potvrzených svým listem potvrdil, podle toho přípisu našeho, kterýž měšťané svrchupsaní od nás pod našimi pečeti mají; a když jim ten list v jich moc dá, te[h]da jemu měšťané člověčenství, tak jako pánu svému, mají slíbiti.

A těm všem věcem na potvrzení a zdržení my Johanka a Vratislav svrchupsaní pečeti naše vlastní s naším jistým vědomím dobrovolně přivésiti jsme dali k tomuto listu. A pro lepší jistost prosili jsme urozených pánův, pana Jana Pinovského z Sovince, nejvyššího sudího margkrabství Moravského, pana Albrechta staršího z Šternbergka seděním na Holešově, pana Karla z Vlašimě seděním na Litovli, a urozeného a statečného rytíře pana Jakoba z Šárova a na Krumbsíně, nejvyššího hofrychtýře margkrabství Moravského, a urozených vladýk Jindřicha z Jezera a Vítka z Ptění, že jsou pečeti své vedle nás dali přivésiti též k tomuto listu. Jenž jest dán na hradě Plumlově léta od narození Syna božího tisícého čtyřstého devadesátého čtvrtého počítajíc, v pondělí po svatém Bartholoměji apoštolu [1494, 25. srpna].

Kterížto měšťané svrchupsaní s pilností jsou mne za to žádali a prosili, abych jim těch práv a svobod od pana Petra svrchupsaného nadaných i také paní Johankou a panem Vratislavem svrchupsanými potvrzených i také znova jimi nadaných listem svým potvrdil: kdežto já Vilím svrchupsaný jich slušnou a snažnou prozbu vida a k nim jsa nachýlen, těch všech práv v těch listech svrchupsaných měšťanům svrchupsaným nadaných a zapsaných tímto listem potvrzují, a měšťany častopsané***) při nich i s dědici a potomky svými, pány města svrchupsaného, ve všech kusích a artikulech, tak jakž se v těch listech zavírají, chceme beze všeho porušení držeti a zůstaviti po věčné časy. A oni měšťané svrchupsaní i budoucí jich potomci mají

se také k nám věrně a právě ve vši poddanosti zachovati, jakožto ku pánům svým dědičným, žádné věci sobě ku pomoci proti nám neberouce, uložení světských i duchovních, což by nám i budoucím pánům ke škodě býti mělo, ani se od nás odtrhovati, než věrně se nás přidržeti po věčné časy.

A těm všem věcem na potvrzení a držení já svrchupsaný Vilém pečet svou vlastní s mým jistým vědomím přivěsiti sem dobrovolně k tomuto listu kázal. A pro lepší jistotu připrosil jsem urozeného pána pana Albrechta staršího z Šternberka a na Holešově, a urozených vládyk Jana Lechvického z Zástřízl, Václava Čepce z Brtku a na Bartošovicích, Jindřicha z Jezera, Václava Opršala z Zher^{***}) a Vítka ze Ptění, že jsou pečeti své podle mé dali přivěsiti též k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Prostějově, v outerý den svaté Apollony, léta Páně tisícího čtyřstého devadesátého šestého počítajíc.

*) Original konfirmace cfs. Leopolda má chybně „Olomucensium“. **) Konfirmace Leopoldova chybně: „měšťané častopsaní“. ***) Konfirmace má: „z Hor“.

627.

Johannes Ronychěř Vilémovi z Pernšteina vkládá ve dsky ves Čepí, Skorotice a Janovice.

V Brně 1496, 6. března. — D. Brn. kv. č. 13. f. 6.

Johannes Ronychěř z Ronychova Vilémovi z Pernšteina na Helfenštejně oc, nejvyššímu hofmistru království Českého, a jeho dědicům ves Čepí s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranů i neoranů, a k tomu v Skoroticích pět člověkův, kteříž k tomu příslušejí, s platy, s poplatky, s lukami, s pastvami, s pastvišcemi, s chra-
stinami, s lesy, s háji, s úroky, s užitky a požitky všeliakými, s řekú, s kostelním podacím tu v Čepím, s plným právem, panstvím a příslušenstvím, což k tomu zboží přísluší, i s ospy obilnými; item k tomu ves řečenú Janovice s dvorem, s lesy, s robotami, s lukami, s rybníkem i s jinými se všemi příslušnostmi již psaného zboží a vsi, tak jakož jsem toho všeho sám v držení byl a jeho požíval, nic sobě na tom zboží ani erbóm ani budoucím svým žádného práva ani kterého vlastenství nezachovávaje ani pozostavuje, ve dsky zemské vkládám a vpisuji ku pravému dědicství, k jmění, k držení a požívání.

628.

Valentin Hohenekar z Rejsova, purkrabí na Steyereku, dává list po strýci svém To-
manovi Hohenekarovi z Rejsova i všecko právo své na tvrz Přeckov Janov z Lomnice. Ru-
kojmí: páni Ladslav z Boskovic na Třebové, nejv. komorník markr. Mor., Albrecht z Boskovic
na Letovicích, Karel z Vlašimé a z Ousova; rytířové Jakub z Šárova na Krumšíně, hofrychtěf
m. M., Znata z Kukvic a z Rosic, a vládyka Koleso z Rakové. Datum v Brně, v pondělí po
sv. Kunhutě (7. bř.) 1496. Cod. Pernst. měst. Brn. fol. 290.

629.

Jan Bystřický z Studnice prodává ves Rudvfkov a polovici kostelního podací Janovi z Lomnice za 700 fl. uh. Rukojmí: Prokop Zajímač z Kunštatu na Jevišovicích, Ladslav z Weitmile, Michal z Weitmile, Markvart z Kralovic, Jan Rechumberg z Želetic, Václav z Tvořehrazi. Dat. ve Znojmě druhý pondělí v postě (28. ún.) 1496. Jiný list o témž prodeji napsán byl 13. března 1496. Cod. Pernst. měst. Brn.

630.

Král Vladislav Vilímovi z Pernšteina jako držitelí kláštera Třebíče dává výplatu na všech téhož kláštera Vojkovicích, Sokolnicích a Telnici, kteréž drží Beneš z Boskovic a z Černé Hory. Datum v Prešpurce v neděli před Zvěstováním panny Marie (20. března) 1496. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 393; měst. Brn. fol. 129—130. Výtah tištěn AČ. VI. 535 č. 321.

631.

(et. XXVIII.) Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a knězem opatem Velehradským o [Příkluky], Němčice oc.

V Brně 1496, 14. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 80 b.

Léta Páně tisícého čtyřistého devadesátého šestého, ve čtvrtek den svatého Tiburcí stala se smlúva námi Janem z Lomnice a na Meziříčí, hajtmanem markrabství Moravského, Vácslavem z Ludanic, podkomořím téhož markrabství, mezi urozeným panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšším hofmistrem království Českého, s strany jedné, a velebným knězem opatem a konventem kláštera Velehradského z strany druhé, o výprosu na vsi Příkulkách [sic] a Velikých Němčicích, a to taková: že list, kterýž pan hofmistr jmá na výplatu Příkulků, ten má opatu vydati, a on se nemá na tu ves Příkluky více nic táhnúti, ani žádných jiných výpros nových k dědicství buďto k zápisuo jednati a vyprošovati on ani synové jeho nemají. A kněz opat i [s] konventem svým páně hofmistrovým má list udělati na Němčice s jejím příslušenstviem na zástavu, který svědčiti má nahoře psanému panu Vilémovi a jeho dvěma synóm Janovi a Vojtěchovi, a na ten list opatuov má sobě pan Vilém od krále JMti potvrzení zjednati. A ten první list, kterýž má na Němčice, má jej zkaziti. A kněz opat do těch psaných tří životuov Němčic vyplacovati nemá. Než jestliže by pán Buoh těch tří životů napřed psaných smrti uchovati neráčil, tehdy hned po jich smrti opat nynější nebo budoucí i [s] svým konventem, když by sumu, totiž tisíc zlatých uherských, položili, komuž by oni ty peníze na Němčicích zapsané poručili, tehdá hned nadepsanému opatu a jeho konventu beze všech zmatkuov a omluv nadepsanú ves postúpiti v jich moc mají a žádnému jinému. A také má nadepsaný pán i s svými syny, pokudž oni živi sú, na každý rok jmenovanému knězi opatu nynějšímu i budoucímu a jeho konventu z Němčických hor drajlink vína vydávati oc. Také nadepsaný pán má sám na se i na syny své reversal udělati, a to

na tom zboží sumy víc ani životuov kterýžch [sic] ani dědicství kterého
 ani nemá, a tak ten reversal udělati, jakož obyčej jest jiných reversalů dě-
 po smrti těch tří životů že hned ta ves Němčice beze všelijakých zmatkuov
 apena býti psanému opatu nynějšímu neb budoucímu a jeho konventu, a žá-
 tudna. A my svrchupsaní Jan a Václav k tomu na svědomie a pro lepší
 tejto smlouvě své vlastní pečeti přitisknutí jsme rozkázali. Datum Brunne

Spisovatel tištěn AČ. VI. 535 č. 322.

632.

XIII.) Smlúva o Němčice [Vilíma z Pernšteina s nevlastní matkou] paní Marketú
 [z Vranova].

1496, 14. dubna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 80; arch. měst. Brn. f. 48 b—49.

Léta buožieho tisícého čtyřistého devadesátého šestého stala se smlúva námi
 z Lompnice a na Meziří[čí], hajtmanem markrabství Moravského, Janem
 ym z Sovince, nejvyšším sudím markrabství Moravského, Janem Berkú z Dubé
 ppýho a na Šternberce, Albrechtem starším z Šternberka a na Holešově,
 m z Šárova a na Krumšíně, nejvyšším hofrychtěrem markrabství Moravského:
 sů na nás přišli a přestali mocně urozený pán pan Vilém z Pernšteina na
 steině, nejvyšší hofmistr, s jedné, a urozená paní paní Markéta z Vranova
 y druhé, o tvrzi Němčice i ves i o všecko, což k tomu od starodávna pří-
 a to mezi nimi na jich mocném přestání takto vypověděli jsme a vypořádáme:
 hofmistr paní Marketě má dáti I^m f. dobrých uherských na den sv. Václava
 příščího, a ty je má ujistiti hned listem podle práva markrabství Morav-
 A má ji pan hofmistr na tvrzi do osmi neděl nechati. A také všecky svrchky,
 má paní Markéta, ty sobě svobodně pobrati a odvésti má; i šafrán, který
 jest, má sobě vybrati. A včel tu má nechati paní Markéta, až by ten čas
 ač by je sobě mohla bez škody odvésti. A vinohrad, který jest kúpila, toho
 Markéta má v držení býti, požívati podle práva horního, kteréžto vinohrady
 také dvuor, kterýž tu v Němčicích jest, s kterého služby se činiti mají, kterýž
 Markéta kúpila, ten při paní Markétě má zuostati v tom právě, zachovající se
 o jiní předkové její proti tomu pánu vrchnímu toho dvoru. Také paní Markéta
 ed panu hofmistroví Němčic tvrze i lidí i všeho, což k tomu přísluší, postú-
 a ty všecky listy, kteréž jest jměla na Němčice, ty má panu hofmistroví po-
 A my svrchupsaní Jan z Lomnice oc, Jan Pňovský, Berka, Albrecht, Jakub
 a s vlastní pečeti na svědomie a pro lepší to listóm a výrokóm našim přidávili,
 i správním nahořepsaným. Dán v Brně ve

633.

Výpověď ubrmanů Jindřicha z Jezera, Vítka ze Ptení a mistra Jakuba, písaře zemského menšího práva v Olomúci, o vedení vody do města Prostějova.

V Prostějově 1496, 23. dubna. — Arch. zemsk. v Brně, Bočkova sb. č. 10273; pamětní kn. Prostějovská f. 22.

My Jindřich z Jezera, Vítek ze Ptení, mistr Jakub písař zemský menšího práva v Olomúci, vyznáváme . . . že jakož urozený pán pan Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, z jedné, a velební a poctiví kněží, kněz Konrád děkan a kněz Jan arcipřítel i všecka kapitola kostela Olomúckého, a múdří a opatrní páni purgermistr a rada města Olomúce z strany druhé, přišli a na nás mocně obapolně přestali sú o tu vodu, kteráž vzata jest v mlýnské struze nad mlýnem Drozdovským, a vede se dvojími trúbami od měšťan Prostějovských do města Prostějova do pivovaruov k užitku měšckému přes grunty lidí kapitolních a lidí pánů Olomúckých, i také o ty zahrady, kteréž leží za předměstím Prostějovským, kteréž z dělali lidé Prostějovští na gruntích kapitolních. O kteréžto vodu a grunty kapitolní, na nichž sú zahrady z dělány, mezi oběma stranoma s jich obapolní dobrou vůlí na jich mocné na nás přestání takto smy je smluvili a mezi nimi vypověděli, vypovídáme a vyřikáme.

Najprve aby ta voda, v kterémž místě nad mlýnem Drozdovským jest v mlýnské struze vzata a ta se vede dvojími trubami skrze mlynářovu zahradu, tu na tom místě po věčné časy tak zůstala; a truby dvěma řadoma skrze zahradu mlynáře Drozdovského aby kladeny byly, kolikrát by toho kdy měšťanóm Prostějovským potřebí bylo, po věčné časy. A měšťané Prostějovští také nemají více než dvěma řadoma truby klásti. A v tom mlynář ani potomci jeho ani žádný měšťanóm Prostějovským překážeti nikdy nemá. A za to mlynář Drozdovský trhového mýta i jeho potomci Prostějovským, což by na trh vezl nebo z trhu, nemají nic dávatí ani platiti na věčné časy.

Item ti lidé, přes jichžto grunty ta voda se vede a truby se kladú, buď lidí kapitolních anebo lidí pánů měšťan Olomúckých, též trhového, což by k trhu vezl anebo z trhu, v Prostějově po věčné časy dávatí a platiti nemají, a jiným lidem cizím nebo domácím z té dědiny slovem svým provázeti anebo pronášeti nemají. A jiní lidé z té dědiny z Drozdovic, kterýmž se přes jich grunty ta voda nevede, trhové týmž způsobem starodávním, jako prve, povinni sú platiti. Také měšťané Prostějovští truby, když by jim koli potřebí bylo, klásti anebo opravovatí budú moci, kolikrátž by jim toho kdy potřebí bylo, a ti lidé i jich potomci jim toho brániti nemají.

Item, což se zahrad dotýče, tak mezi nimi vypovídáme: aby pan Vilém dal Drozdovským tu nivu Šešarovskou, kteráž leží v jich roli Drozdovském, a tu roli,

Jiříkovi má dáti a platiti rozdílně, na svatý Jiří najprv příští po datum listu tohoto II^c hřiven a XXV hřiven grošuo^v českých širokých za právo páně Ondřejovo z Tvorkova otce jeho, páně Jiříkova svrchupsaného, a páně Kristofora strajce jeho odtud z Tvorkova, kteréž jest na ně po panu Pertuoltovi připadlo jakožto na strajce vedle příbuznosti; a na to svrchupsané zboží týž pan Jiřík má list obyčejný správní s rukojmiemi vedle řádu a obyčeje země Moravské udělati, aneboli od otce svého pana Ondřeje a strajce svého pana Kristofora zjednati, aby to zboží již nadepsanému panu Vilémovi a jeho erbóm ve dcky zemské Olomúcké vloženo bylo vedle řádu a obyčeje země Moravské. Tomu na svědomí já svrchupsaný Václav z Ludanic jakožto smlúvce svú pečeť vlastní jsem přitiskl; a urozený pán pan Vilém z Pernšteina a pan Jiřík z Tvorkova, slíbivše sami sobě od sebe i od svých erbuov ctné a právě sobě zdržeti a zachovati, což se nahoře píše, pečeti své vlastní k tejto pan Vilém z Pernšteina a druhú pan Jiřík z Tvorkova smlúvě přitiskli, a jednu tuto smlúvu pan Vilém má a druhú pan Jiřík. Stalo se místa a due a léta, jakož nahoře psáno stojí oc.

Výtah tištěn AČ. VI 535 č. 324.

635.

Kvitancí a děkování Johanna z [Kunovic] pánu JMti [V. z Pernšteina] z poručenství.

1496 (na začátku června). — Cod. Pernst. měst. Brn. f. 28.

Jaa Johannes z Kunovic vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzdrí nebo čtúce slyšeti budou: Jakož najdůstojnější otec a paan, pan Jan biskup někdy Varadínský oc, pan otec muoj najmilejší JMt, od kteréhožto já všecko dobré maam, jsa poručníkem mým mocným otcovským po nebožčíku otcí mém, i kdež se jest ráčil daati do zákona, ráčil jest udělati a spůsobiti poručníka mocného a otcovského dekami mne i statku mého, kterýž po nebožtíku otcí svém milém maam, kteréhož jest dosti málo bylo, i tudíž který mi jest JMt z svej milosti a lásky daati ráčil, urozeného pána pana Viléma z Pernšteina nejvyššího hofmistra království Českého; kdež týž paan Vilém JMt, sa toho všeho statku mého v držení, jej jest opatrovati a řídití raačil a ku požitku mému znamenitý[mu] přivoditi. A tuto milost ráčil mi jest JMt okázati, že sa mým otcovským poručníkem, a vedle toho mocného poručenství a svěření, kterýž jest pan biskup JMt učiniti raačil, mohl JMt toho statku spravedlivě požívati až do let mých dospělých. I ráčil jest JMt pro mé dobré své povolení k tomu daati, že pan biskup JMt ráčil mi jest list od KMti nadepsaný zjednati, na kterýžto list královský ráčil mi jest statku, kteréhož mocným a otcovským poručníkem byl, mohovitého i nemohovitého postúpiti a mně jej v mú moc daati ráčil. Kdež já nahořepsaný Johannes s takové milosti a z dostatečného spravování statku mého od počátku, když se jest JMt ráčil uvázati, JMti děkoval jsem a JMti

což najvyšš děkuji tímto listem, a bohda pokudž možnost maa najdéle bude, JMti zasluhovati chci. Protož jaa svrchupsaný Johannes slibuji saam za se i za své erby i potomky, že svrchupsaného pána pana Viléma z Pernšteina i JMti erby kvituji, ze všeho prázdna činím i tímto listem dokonce propouštím; a slibuji sám za se i za své erby, že JMt ode mne ani erbuov mých ani od žádného jiného právem mým aneb jakžkoli jináč napomínán a naříkán býti nemaá žádným právem o to a z toho poručenství; neb mi jest JMt v tom statku mém mohovitém i nemohovitém i v tom ve všem, což JMti svěřino bylo, věrně a právě učinil, jako na etného pána sluší, podle toho svěřeni a poručenství, a již mi JMt ničímž povinovat není aniž JMt co při sobě mého jmaa.

Tomu na svědomí svú vlastní pečet přivěsiti jsem rozkázal; a pro lepší jistotu a širší svědomí připrosil sem urozených pánuov, pana Jana Pňovského z Sovince, nejvyššího sudího markrabství Moravského, a pana Zigmunda Stoše z Kunic a z Albrechtic, a urozených a statečných vládyk, Jana Zulka ze Zdětína, Pavla z Mýta, Ondřeje Skalského z Ratiboře, Václava Opršala z Zher, že sú pečeti své podle mne k tomuto listu přivěsili, sobě i erbuom svým bez škody. Datum oc léta oc 14LXXXVI^o.

636.

Výpověď ubrmanská ve sporu mezi kapitolou kostela Olomúckého a Vilímem z Pernšteina v příčině užívání gruntův u Bečvy poddaných ze Sušic, Raclavic a Kozlovic.

V Olomúci 1496, 16. června. — Arch. zemsk. v Brně, pamětní kn. Tovačovská f. 229 b.

Jan Piňovský [sic] z Sovince, nejvyšší sudí markrabství Moravského, Hynek z Ludanic a na Rokytnici, Jan z Železného, a Jakub písař menšího práva zemského v Olomouci, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtouci slyšeti budou, že jakož jest byla ruoznice a nesnáзка o dva závrbyky a některé grunty u vody Bečvy v lese anebo v luhu lidí z Sušic a z Raclavic mezi velebnými kněžými, knězem Konradem děkanem a kapitolou kostela Olomouckého, a lidmi jich z teýchž Sušic a z Raclavic s jedné, a urozenejm pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfenštejně, nejvyšším hofmistrem království Českého, a lidmi JMti ze vsi Kozlovic z strany druhé, jakož pak o to puohon na téhož pana Viléma JMt od již psanejch kněží byl se stal k soudu a právu Olomouckému, kdež ta žaloba v témž puohonu šíře a znamenitěji položena jest. Tu my napředpsaní ubrmané Jan Piňovský [sic] z Sovince a Hynek z Ludanic a na Rokytnici z strany pana Viléma JMti, a Jan Železník a Jakub písař z strany kněží a kapitoly kostela Olomouckého, jsouc žádání a volení ten čtvrtěk po svatém Vítu tu a na ta místa, oč ruoznice byla, sme přijeli a to viděli, a strany, obapolnie žaloby i odpovědi i některá svědomí podle potreby sme slyšeli, a to všecko, žalobu i odpověď i svědomí dostatečně vážili sme,

a s jich obapolnie dobrou vuolí a podle našeho na nás mocného přestání takto mezi tejmíž stranami dlě dobrého přátelství a sousedství vypovídáme:

Item nejprve že Kozlovští lidé pana Viléma JMti a Raclavští a Sušičští lidé kostela Olomouckého společně tu na těch závrbcích a na gruntu kostelním dobytky své mají, a budou moci bez překážky Sušických a Raclavských spolu pásti a travou toho požívati po ty plátky, pokudž sou Kozlovští sobě zapletli, a nic dále. Než Iesuov, kteříž by koli časy zběhlými vyrostl[i], a tu na těch místech byl[i], k tomu Kozlovští a lidé páně Vilémovi JMti žádného práva nemají, než toliko ku pastvám. A za tu svobodu od těch pastev lidé Kozlovští fojtovi do Raclavic puol kopy groší širokých a ouředniku kněží kostela Olomouckého dávati mají na svatého Martina nejprve příštího, a tak vždycky na věčné budoucí časy vždy na svatej Martin. A také jakož loučka malá v těch gruntech Sušických a Raclavských jest, kterouž Mikeš z Kozlovic řečenej Žabák drží a ji ohradil, tu aby držel bez překážky a tej požíval on i jeho budoucí na věky do vsi Kozlovic, tak a potud, jakož nyní vyznamenána jest, a tak i zamezena býti má, a dále nic. A pakli by tejj Mikeš komu tej loučky požitok chtěl pustiti neb prodati do Kozlovic, to bude moci on učiniti i jeho budoucí, jako z svým vlastním; a s tej loučky žádného platu zvláštního se dávati nemá. A tomu na svědomí a tejto naší vejpovědi na potvrzení my ubrmané napřed psaní pečeti naše vlastní sme přivěsili a každé straně jeden list dali. Jenž dán a psán v Olomúci léta od narození Syna božího tisícího čtyřístého devadesátého šestého ve čtvrtek po svatým Vítu oc.

637.

(et. XXIII.) List, jímž se Kralicští zbraňují, že by kněží žádných zástav v městečku na nich nejměli.

V Kralicích 1496, 27. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 466; arch. měst. Brn. f. 156.

My purgmistr, fojt a rada i všecka obec městečka Kralic vyznáváme tímto listem, kdež čten nebo čtúc slyšán bude: Jakož praví o zástavě, že by jměli listy knězie na někderé lidi pána našeho JMti u nás v Kralicích: my o tej zástavě nic nevieme ani jsme nikdy k tomu své vuole dali ani své pečeti k tomu přidávili; neb my, když jsme kdy jměli kterou zástavu komukoli učiniti, bez vuole a rady pána svého nic jsme nečinili. Protož o tejto zástavě my nic nevíme, ani o tom, by pán náš JMt k tomu svú vuolí dal. K tomu na svědomie a lepší jistotu pečet městečka našeho kázali jsme přidáviti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v městečku Kralicích v pondělí před sv. Petrem, léta božího devadesátého šestého oc.

638.

Vilím z Pernšteina propouští právo odúmrtí lidem na panství Hlubočém, jež od krále v zástavě drží. Na Pardubicích 1496, 22. srpna. AČ. V. 557.

639.

Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina a konventem kláštera Oslovanského o desátek v Míroslavi.

Na Krumlově 1496, 31. srpna. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk. f. 201 b.

My Katerina abatyše, Markéta převora, Barbora podpřevorí, Katerina cantrix i vešken konvent nynější i budoucí kláštera Oslovanského vyznáváme . . . že sme udělali a mocí tohoto listu děláme plnú, celú a dokonalú smlúvu o desátek Míroslavský, kterýž nám a konventu kláštera našeho spravedlivě příslušal a vydáván od staradávna byl urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina a na Helfenštejně, najvyšším hofmistrem království Českého JMti, pánem naším opravním; a to taková, že sme dali JMti ten desátek Míroslavský a mocí tohoto listu dáváme, ale všakž na též [sic] způsob, že za svrchu jmenovaný desátek Míroslavský pan Vilém z Pernšteina JMt má nám a konventu kláštera našeho, nynějšímu i budoucímu, dávat i vydávati na každý rok tři drajlinky vína míry Brněnské, a to do života svrchupsaného pana Viléma JMti, a k tomu do dvou životuo těch, komuž by svrchupsaný pán JMt to právo své dáti ráčil na tom desátku svrchupsaném, ti mají a jmíti budú touž moc i též právo ten desátek bráti a jeho požívati, jako svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina, všakž tak nám ty tři drajlinky vína vydávajíc každý rok na též způsob, jakož se svrchu píše.

Pakli by svrchupsaného pana Viléma JMti život zšel a zřízení o tom desátku v životě svém žádného neučinil, ani kterým životům dvěma poručil, tehdy toho desátku mají a budou jmíti požívati urození páni, pan Jan a pan Vojtěch bratří vlastní z Pernšteina, synové vlastní svrchupsaného pana Viléma z Pernšteina JMti pána našeho opravního, do svých životuo tak a na ten způsob, jakož se svrchu píše, aby nám za ten desátek vydávali tři drajlinky vína každý rok míry Brněnské, kteréž nyní v Brně požívají.

Protož my svrchupsaní, abatyše i vešken konvent kláštera Oslavanského, slibujeme svú dobrou čistú věru křesťanskú sami za se i za své budoucí, že se tomu všemu dosti státi má a dieti od nás i budoucích abatyší i všeho konventu kláštera Oslavanského, co se v tomto listu píše a zavírá, svrchupsanému panu Vilémovi z Pernšteina až do života JMti i těm dvěma životům, komu by právo své na tom desátku dáti ráčil, aneboli synuom JMti svrchupsaným, ač by zřízení o svrchupsaném desátku neučinil žádného. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu zdržení my svrchupsaní abatyše a konvent kláštera Oslavanského pečet naši a konventu našeho dali sme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Dán na Krumlově v středu před s. Jiljím let oc M^oIII^cXCVI^o.

640.

Smlouva Adama z Cimburka s mlynářem Jakubcem ve Výrovanech o platy. Datum v neděli po Narození Matky Boží (11. září) 1496. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 481; měst. Brn. fol. 166. Výtah v AČ. VI. 536 č. 326.

641.

List od krále Vladislava JMti na dědičnou opravu na dvě vsi, Uherčice a Evani, [k] klášteru Vilémovskému příslušející.

V Tatě 1496, 17. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 528; měst. Brn. f. 185 b—186.

My Vladislav . . . oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Ladslav z Bozkovic a na Třebový, věrný náš milý, jměl jest a držel v jistých zápisích od najjasnějšího knížete a pána pana Matiaše, Uherského a Českého krále a margrabí Moravského oc, předka našeho slavné paměti, dvě vsi, jménem Uherčice a Evanie, [k] klášteru Vilémovskému příslušící, v margrabství Moravském blíž Židlochovic ležící; kteréžto vsi svrchupsaný Ladslav po mnohých přímluvách našich knězi Šimonovi, ty časy opatu kláštera Vilémovského volenému a stvrzenému, bez uplacování jest navrátil, pozůstavě sobě na tom opravu, vrchní panství a dvě lúce u Evané, jedna, kteráž slove Ungrvis, a druhá pode vsí: i prosil nás týž Ladslav, abychom jemu toho potvrditi a jej, erby i potomky jeho při tej opravě zuostaviti ráčili.

My pak znajíce, že jest týž Ladslav ty svrchupsané vsi z své dobré vuole beze všeho uplacování témuž knězi Šimonovi opatu téhož kláštera k žádosti naší vrátil: s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich milých k tomu svolili jsme a tímto listem svolujem jakožto král Český a margrabie Moravský, a témuž Ladslavovi, erbóm jeho i potomkóm na svrchupsaných vseh opravu dědičnou i s vrchními panstvími tímto listem dali jsme a dáváme, tak aby on Ladslav jmenovaný, erbové i potomci jeho ty vsi již řečené v své opravě dědičně jměli a drželi, nic sobě ani budoucím potomkóm našim, králóm Českým a margrabím Moravským, na svrchupsaných vseh nepozuostavujíc; chtějce tomu, aby oni ty lidi obhajovali a jich v potřebách jich neopouštěli, než jich jako svých vlastních obraňovali před každým, žádných obtiežností na ně nevymýšlejíce, skrze které opatu a konventu tomu na jich duocho[dí]ch spravedlivých ujma býti by mohla.

A ktož by tento list jměl oc. Tomu na svědomí pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán v Tatě den svatého Lampertha léta božího tisícého čtyřístého devadesátého šestého, a království našich Uherského sedmého a Českého šestmezctmého.

Výtah tištěn AČ. VI. 536 č. 327.

642.

Adam z Cimburka a z Tovačova činí smlouvu s lidmi svými Oplocanskými o roli ke dvoru Ejevskému náležející, kterouž tíž lidé robotou vzdělávati mají, že mu z té roli a za ty roboty platiti mají ročně 14 š gr. šir. do čtyř let. Dat. s. l. v pondělí před hodem sv Matouše (19. září) 1496. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 481; měst. Brn. f. 167. Výtah, tištěn AČ. VI. 536 č. 328.

643.

Václav Opršal ze Zher dává Vilémovi z Pernšteina zápisy na ves Chrčice. Na Krumlově 1496, 20. září. AČ. IV. 204.

644.

Vilím z Pernšteina dává městu Prostějovu dva mlýny na předměstí Prostějovském k dědičnému užívání za 80 hřiven gr. ročního platu.

Na Krumlově 1496, 21. října. — Opis ve sbírce priv. měst v arch. zem. v Praze.

Já Vilím z Pernšteina oc že s dobrým rozmyslem a dobrovolně mlýny má dva vlastní a dědičná na předměstí města mého dědičného Prostějova, jeden mlýn obilný a druhý sladový a valchovní, soukenničí, šlejferny a stúpy, v kterýchž dub ševci opichají, i se všemi důchody a užitky, kterýž mně a předkům mým z těch dvou mlýnův a valchovny soukenničí i z šlejferny a dubnice přicházely jsou, kterýmž se koliv jménem jmenovati mohou, to jsem všecko mocně dal a vzdal a mocí listu tohoto dávám a vzdávám sám od sebe i ode všech svých dědicův a potomkův mých moudrým a opatrným purgkmistru a radě i vsí obcí města mého dědičného Prostějova, věrným mým milým, nynějším i budoucím, ku pravému jejich dědičnému držení a požívání, nic sobě na těch mlýnech, valchovní, šlejferných a dubnici ani dědicům a potomkům práva ani kterých užitkův tu pozůstavuje, takže svrchupsaní měšťané i potomci jich v těch svrchupsaných dvou mlýnův a valchovní, šlejferní i dubnici se všemi užitky, kterýžkoliv z nich přicházejí anebo přicházeti napotom budou, užívati a požívati moci budou na věčné časy. A jestliže by sobě jakéžkoliv užitky při těch dvou mlýnách nyní nebo potom zdělati a způsobiti mohli, i v tom mlýně a při tom mlýně, kterýž jsou nyní koupili od urozeného vládyky Vítka ze Ptní [sic], kterýžto mlýn leží na konci ulice Navosadův [sic] na předměstí Prostějovském, i také na tom všem potoce, počnouce od svrchupsaných mlýnův až do rybníka Rakouského: ty všecky užitky budou moci sobě způsobiti a zdělati, všakž tak, co by bylo bez škody rybníka našeho a jich všech, užívati a k své ruce bráti jako své vlastní, a v tom já ani dědicové moji a potomci nemají překázeti, než toho všeho bez překážky, tak jak se svrchu píše, užívati. Tak[é] já Vilím svrchupsaný, dědicové a potomci moji nemáme jiných žádných mlýnův nových na gruntech na předměstí Prostějovském stavěti, anebo na jiných gruntech zamýšleti aneb od jiných skupovati jim ke škodě, než je při tom tak, jakož se svrchu píše, zůstavovati.

646.

k. X) Smlúva se panem Vilémem z Pernšteina a panem Jindřichem z Lipého o Evančice a o Rúchovany a o jiná zboží tak, když by pan Vilém z Pernšteina panu Jindřichovi rok napřed věděti dal, tehdy má toho všeho pan Jindřich postúpiti.

1496, 4. listop. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 32 b; arch. měst. Brn. f. 21—23.

My Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššie hofmistr královstvie Českého, Jindřich z Lippého, najvyššie maršálek královstvie Českého, vyznáváme . . . že jsme udělali celú dokonalú smlúvu mezi sebou o věci dolepsané: Item najprve o město Evančice, o městečko Rúchovany a o vsi zejména tyto: Litobratřice, Heřmanice, Dokovany, Ketkovice, Čučice, Rapotice, se všemi a všelikterakými požitky a užitky pravedlivými těch zboží, a s rybníky dvěma u Litobratřic a s jedním rybníkem v Dokovan vsi, kteří příslušejí k zámku mému pustému Rapšteinu, kterážto zboží sú dědicstvie má svrchupsaného Viléma z Pernšteina; kdež jsem já to svrchupsaný Vilém svrchupsanému panu Jindřichovi držeti dopustil a dopřál, aby těch lidí spravedlivě požíval i s příslušenstviem těch zboží spravedlivými v sumě dvou tisíc kop a dvou set kop grošuv českých rázu Pražského a osmi set zlatých uherských na latě, jakož sú listové předkuov jeho na to svědčili, kteréž jsem já Jindřich svrchupsaný viděl a v své moci jměl. Ale všakž na ten způsob: kdybych já svrchupsaný Vilém chtěl ta zboží zase jmiti, tehdá mám svrchupsanému panu Jindřichovi rok napřed dáti věděti, a tu sumu nahore psanú na rathúze Brněnském položití k ruce svrchupsaného pana Jindřicha. A já svrchupsaný Jindřich, kdyby mi ta suma na rathúze Brněnském položena byla, mám svrchupsanému panu Vilémovi těch zboží ahořepsaných postúpiti jakožto dědicstvie jeho vlastního, jakož jsem se pak zapsal svrchupsanému panu Vilémovi to učiniti.

Pakli by na mne svrchupsaného Viléma co pán Buoh prvé dopustiti ráčil, když bych panu Jindřichovi ta zboží svrchupsaná vypověděl a rok jemu napřed věděti dal, tehdy ta zboží při panu Jindřichovi dědičně zuostati mají, a synové, moji a rbové, na to se táhnúti nemají ani jmiti budú, tej výpovědi učiniti; než sobě mají o z desk vymazati a vypsati, a panu Jindřichovi ve dcsky vložití to všecko právo, kteréž na těch zboží, kteráž k této smlúvě sepsána stojí, a nic víc, a pan Jindřich ic jsem [sic] nebude povinovat za to dávatí.

Item také já svrchupsaný Jindřich, neuchoval-li by mne pán Buoh, prve nežli svrchupsaného pana Viléma, a já z tohoto světa zšel a po sobě žádných dědicuov nepozústavil mu[ž]ského pohlaví, tehdy ta zboží svrchupsaná mají zuostati při svrchupsaném panu Vilémovi a při jeho dědicích, a za ta zboží svrchupsaná nemá žádný nic od svrchupsaného pana Viléma a dědicuov jeho ani se na to mým právem do táhnúti, než při panu Vilémovi a při jeho dědicích mají zuostati beze všeho

uplacování. A pakli bych já svrchupsaný Jindřich z světa zšel, prvé než pan Vilém svrchupsaný, a dědicuov po sobě nechal mu[ž]ského pohlaví, tehdy pan Vilém svrchupsaný bude mi povinen dáti tu sumu, kterúz na těch zbožie já svrchupsaný Jindřich mám, synóm mým jako i mně samému, jakož se svrchu píše; než dcerám toho pan Vilém nebuď povinovat ani dědicové jeho učiniti.

Item také jakož jsem já svrchupsaný Vilém kúpil desátky obilné v Pavlovicích, v Kobylém, v Zaječím od opata Žďarského s povolením knížat jakožto fundatoruov toho kláštera, kteréžto desátky do života svého držeti mám: těch také při panu Jindřichovi nechávám; ale však na ten způsob, kdybych má zboží vypověděl, kteráž se v této smlouvě jmenují, že také těch desátkuov vypovědětí při těch zbožie svrchupsaných moc mám, a pan Jindřich povinen bude těch desátkuov hned s těmi zbožími nahoře psanými postúpiti.

Item také, jakož jsem já svrchupsaný Vilém kúpil desátek Miroslavský od panny abatyše Oslovanské své [sic] do života svého a synuov svých Jana, Vojtěcha, za kterýžto desátky mám vydávati každý rok do toho kláštera Oslovanského tři dreylinky vína: toho desátku při panu Jindřichovi svrchupsaném také nechávám, a také ten též abych vypovědětí mohl při těch zbožích svrchupsaných, jako i nahoře psaný desátek Pavlovský, Kobylský, Zaječský; ale pan Jindřich ty tři draylinky vína do kláštera Oslovanského vydávati jmá. Což se desátku Litobratřického dotýče, kterýž jest muoj dědičný, toho při panu Jindřichovi také nechávám, a ten také při tej výpovědi stuoj, jako svrchupsaní desátkové.

Item také já svrchupsaný Vilém při panu Jindřichovi svrchupsaném nechávám desátku Rúchovanského, aby ho také svrchupsaný pan Jindřich požíval na ten způsob, jako list na to učiněný od těch kněží to v sobě ukazuje. Než já Vilém svrchupsaný desátku v Šemikovicích, kteráž jest ves má dědičná, toho při sobě já nechávám a jej při sobě pozůstavuji, kterýž také slušie k Rúchovanskému desátku.

Item také jakož se vydává do kláštera Krumlovského za padesáte zlatých peněz, po pěti a po XLti groších vídenských za zlatý počítajíc, a do špitále Krumlovského XXXIIIj f. VIIj g., to já svrchupsaný Jindřich mám vydávati každý rok do kláštera a špitále Krumlovského, to dotud, dokudž bych jsem já svrchupsaný Jindřich těch sum nedal a nezaplatil, kteréž na to zapsány mají, vedle znění listu jejich. A já svrchupsaný Vilém svrchupsanému panu Jindřichovi na to postúpil jsem platu na Olbramských horách, kteréž jsem ode paní Hyncové vyjednal, a z toho platu má do kláštera Krumlovského i do špitále vydáváno býti. Pakli by se čeho nedostalo tehdy z Dyákovic má se dodávati, a to dotud, dokud by jim svrchupsaný pan Jindřich sum, které na to zapsány mají, vedle znění listu jejich nedal.

Item také já Vilém svrchupsaný cò jsem kúpil v Dyákovicích od Fricka dědičné, ještě mně ve dckách svědčí, toho také při panu Jindřichovi nechávám na

v způsob, jako i jiných zboží, kteráž se v této smlouvě vypisují, abych mohl pověděti.

Item já Vilém svrchupsaný při postupování statku nechal jsem na svrchupsaném panu Jindřichovi tři tisíce zlatých dluhu, a nic víc; já svrchupsaný Jindřich jsem a povinen jsem zaplatiti. A jestliže by se jací dluhové malí neb velicí našli, ty svrchupsaný Vilém zastúpiti všecky mám, krom těch tří tisíc zlatých nahoře jmenovaných a krom zástav, ač by po předcích jeho které se našly. Item já svrchupsaný Jindřich nechťe na sobě toho dluhu jmíti, v těch třech tisících zlatých stopil sem panu Vilémovi svrchupsanému v Nosislavi, což tu mám svého dědicství, a Městečka Nového, kteréž leží blíž Pernšteina, a v Nikolčicích čtyři lány, kteréžto Městečko Nové držal Lechvický v osmi stech zlatých s jeho příslušenstvem), a toho požíval všeho, jako svého vlastního dědicství, tak jak se jemu zdá a líbí; všakž na ten způsob, kdybych já svrchupsaný Jindřich to zase chtěl jmíti od svrchupsaného pana Viléma, tehdy mám jemu rok napřed dáti věděti a jemu tři tisíce zlatých dáti, a pan Vilém svrchupsaný přijma ode mne Jindřicha svrchupsaného těch tří tisíc zlatých, má mi v Nosislavi, což já tu mám dědicství, postúpiti těmi čtyřmi lány v Nikolčicích i Nového Městečka svrchupsaného. Pakli bych já Jindřich svrchupsaný prvé umřel, nežli bych panu Vilémovi a jeho dědicům výpověděl, tehdy to má zuostatí při panu Vilémovi svrchupsaném a jeho dědicích dědicně.

Item já svrchupsaný Jindřich toto sem sobě vymínil, abych zboží své Krušovské, Kurdějovské i jiná zboží, kteráž jmám dědicná aneb jaká jiná již, mohl je dáti, poručiti společně aneb rozdílně, komu by mi se zdálo aneb líbilo, beze všech překážky svrchupsaného pana Viléma. Kteráž zbožíe tuto v této smlouvě psána sú, já Vilém svrchupsaný slibuji sám za se i za své dědice, že se na ta zbožíe nemám zavázati tím závazkem, který mi jest pan Pertult z Lippého nebošček dobré paměti kamí učinil, na budúci časy. Než svrchupsaný pan Jindřich zboží svá všecka, kteráž tuto psána nejsou v této smlouvě, muož dáti nebo poručiti, komu se jemu dáti bude a líbiti, jako své vlastní, bez mej i erbuov mých všelikteraké překážky.

A my svrchupsaný Vilém z Pernšteina oc a Jindřich z Lippého oc slibujem vám za se i za své dědice a erby svú dobrou, čistú věru křesťanskú to všecko, což v tomto listu píše a zavírá, věrně, právě a ctně, jako na ctné pány sluší, zachovati a zdržeti beze všeho porušení, a naše dědicové též povinovati budú tomu jemu dosti činiti. A já svrchupsaný Vilém mám jednu tuto smlúvu a já Jindřich svrchupsaný také jednu takovúž. Tomu na svědomí i na zdržení a pro lepší jistotu já svrchupsaný Vilém z Pernšteina a Jindřich z Lippého své vlastní pečeti jsme k tomuto listu přivěsiti rozkázali; pro širší svědomí připrosili jsme urozených pánuov, na Jana z Lomnice a na Mezeříčci, hajtmána markrabství Moravského, pana Brechta staršího z Šternbergka a na Holešově, pana Hynka z Ludanic a na Ro-

kytníci, pana Václava z Ludanic a na Veverí, podkomořího markrabství Moravského, a staršího pana Jana z Žerotína a na Fulneku, a urozeného a statečného rytíře pana Jakuba z Šarova a na Krumsině, nejvyššího hofrychtéře markrabství Moravského, že jsu své pečeti sobě i erbům svým bez škody na svědomí vedle našich k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v pátek po Vsech svatých léta ac tisícého čtyřistého devadesátego šestého cc.

Vytah ústev Ač. VI. 308 č. 321.

647.

(L. XI.) List, jímž pan Jindřich z Lippého [z Lippého] pana Viléma [z Pernšteina] prosí, aby mu dopustil hrzem Evančice a Buchovan a jiných vsí.

1496. L. listop. Čad. Převost. Franc. mus. Brn. f. 35 b; arch. měst. Brn. f. 23.

Já Jindřich z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, vyznávám ... že jakož urozený panu panu Vilému z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššího hofmistra království Českého, po urozeném panu panu Pertulthovi z Lippého, pánu a otci mém mím dobře paměti, jakožto poručník a napadník dekami učiněný uvázal se jíti v město Evančice, v městečko Buchovany a ve vsi tyto: Litobratřice, Hermanice, Dokovany, v Kříč vjezd, v Čučice, v Bapotice, v rybníky, v lesy, v desátky, jakož v anhuve to všecko. Šel psáno stou, kteráž jsme mezi sebou učinili. Kterážto memo rta, bože svrchupsaná, byla jsa zastavna a zapisna, jako pak listové tito v obě strany ukazoval, která na ta doate byli, kteréž jsem já viděl.

Když pak svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina již to město Evančice a ta městečka svrchupsaná ma a vsi toho hrzem: i chtěť mi jest svrchupsaný pan Vilém panu panu Vilému, co su přečkali na těch zbožích svrchupsaných jměti: a tej sumy v celku, která mím přisásta, 1100 zlatých a 100 grů se českých razu Pražského, a VIII š. stříbrných na zlate. Půk o svrchupsaný Jindřich prosil jsem urozeného pána pana Viléma z Pernšteina, aby mi v tom měste Evančice a zboží svrchupsaných držeti dopustil račil do vůle své, kác k němu došlo, a k prosbě to jest učiniti račil jakožto panu panu Vilému, můj svásek, ma, i jest mi toho hrzem dopral v tej sumě, kteréž panu panu Vilému, jako račil psana stou, došlo to hrzem a toho pozival spravedlivě: i račil mi tento psaný, když to ma svrchupsaný pan Vilém dal napřed rok vědět, i račil mi, která na těch městečcích ma račil psanu, chtěť mi dáti, na rathuse v tom městečcích k němu došlo, i račil se svrchupsaný Jindřich ma toho města Evančice a městeček svrchupsaných svrchupsaného pana Vilémovi jakožto dědičství jeho v rathuse počupati býti v celku, ma k němu došlo. A nescane svrchupsaný Brněňský pan Vilém, i povinnu buďti mi sama mím račiti, kdyby se již svrchupsaný Vilém z Pernšteina v to bože uvázal. A to ma svrchupsaný pan Jindřich slíbuj svú dobrou vůli, ma račiti a své vůle, pravě, i račiti držeti a zachovati a tomu všemu

dosti učiniti, což se v tomto listu píše. Tomu na svědomí oc pečet svú přitisknutí jsem rozkázal. Rukojmie pan Jan z Lomnice hajtman oc, pan Albrecht Holešovský, pan Hynek Rokytský, pan Václav Veverský, pan Žirotínský starší, pan Šárovec. Dán v pátek po Vsech svatých léta oc tisícího čtyřstého devadesátého šestého.

648.

Jindřich z Lipého postupuje všecko právo své na městečko Bělou a Šlapanov Vilémovi z Pernšteina.

Na Mor. Krumlově 1496, 4. listop. — Orig. perg. v arch. města Ném. Brodu.

Já Jindřich z Lipého, najvyšší maršálek královstvie Českého, vyznávám tiemto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jakož mám městečko své Bělú a Šlapanov i vesnice k tomu příslušející, kteréžto městečko i ty vesnice k tomu příslušející drží v zástavě v tisící zlatých urozený pán pan Jan Boček z Kunštátu a na Polné; kdež já svrchupsaný Jindřich to všecko právo své, kteréž na tom zboží svrchupsaném mám, dal sem a mocí tohoto listu dávám urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, a jeho dědicóm, aby oni to zboží sobě vyplatiti mohli v těch tisící zlatých, a je vyplatie, jeho požívali jako svého vlastnieho a s ním učinili, co se jim zdá, jako s svým vlastním. Než přišel-li by jaký nárok od kohokoli na to zboží, toho já povinovat nejsem ani budu očišťovati, než pan Vilém z Pernšteina a jeho dědicové sami sobě očišťujte a vypravuojte před každým člověkem, od kohožkoli by to narčeno bylo kterýmkoli právem. A to právo své všecko, kteréž na tom mám dědičné aneb manské, to všecko převodím sám od sebe i od svých erbuov na urozeného pána pana Viléma z Pernšteina a na jeho erby, věčně na budúcí časy, aby to jim příslušelo tím vším právem, jakož mně samému. A na to já se na věčné časy navracovati nemám ani erbové moji, ani žádných služeb víc s toho žádati, ani z manství napomínati jakého; než on svrchupsaný pan Vilém neb dědicové jeho to prodajte a s tím učíte, co jim se zdá, jako s svým vlastním dědictvím.

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu a zdržení svú vlastní pečeť k tomuto listu přitisknutí sem rozkázal; a pro širší svědomí připrosil sem urozených pánuov pana Albrechta staršího z Šternberka a na Holešově, pana Václava z Ludanic a na Veveří, podkomořího markrabstvie Moravského, a urozených vládyk Jaroše z Zástřízl, na Morkovicích, Zikmunda Valeckého z Mírova, Jana Lechvického z Zástřízl, Václava Opršala z Zher, že sú pečeti své podle mne na svědomí k tomuto listu přivěsili, sobě a erbuom svým bez škody. Dán na Krumlově v pátek po vsech Svatých léta božieho tisícího čtyřstého devadesátého šestého.

Ze 7 visutých pečeti první utržena.

649.

(m. XII.) Kvitancí panu Vilémovi [z Pernšteina] ode pana Jindřicha [z Lippého, kterýž děkuje z poručení panu Vilémovi i slibuje plniti vše, co poručník na zboží tom zapsal].

1496, 4. listopadu. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. 36 b; arch. měst. Brn. f. 23 b—24.*

Já Jindřich z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, vyznávám . . . že jakož urozený pán pan Perthult z Lippého, dobré paměti pan otec můj milý, ráčil jest udělati mocného poručníka i nápadníka dckami všeho statku svého, kterýž jest po něm zůstal, urozeného pána pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššího hofmistra království Českého; kdež též pan Vilém z Pernšteina, když mi svrchupsanému Jindřichovi šestnácte let minulo a na sedmnácté léto mi šlo, statku toho zámku Krumlova i jiného zboží, kteréž mi příslušelo spravedlivě po panu otci mém, postúpiti jest mi ráčil. Kdež já svrchupsaný Jindřich urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina děkuji, neb mi jest věrně, právě, dobře učinil, a toho buohdá jemu všiem přátelstviem zasluhovati míním, a naň a na jeho dědice, jeho erby, žádným obyčejem vymyšleným ani kterými spůsobmi se nenavracovati, ani jeho dědicuov ani erbuov jeho s čeho, co se toho statku držení dotýče, upomínati ani viniti mám. A také dal-li jest co též pan Vilém komu z toho statku, jsa jeho v drženie, anebo zapsal anebo osvobodil neb prodal, neb z manství dědictví učinil, anebo profrejmarčil, aneb jakžkolivěk učinil kterémužkolivěk stavu, buď panskému, zemanskému nebo měšťskému anebo sedlskému, to já všecko slibuji zdržeti a každého při tom zachovati, co jest komu svrchupsaný pan Vilém z Pernšteina učinil, dal aneb zapsal, jako by má vlastní pečeť při tom byla. Také jestliže by komu co ve dcky vloženo nebylo, ješto by se svrchupsaný pan Vilém zapsal aneb slíbil to učiniti, tehdy já svrchupsaný Jindřich mám to učiniti, tak jako bych se jsám zapsal. A to všecko, což se v tomto listu píše, slibuji sám za se i za své dědice i erby své dobrá, čistou věru křesťanskou věrně, právě, ctně zdržeti a zachovati, tak jako na dobrého pána slušie. Tomu na svědomí pečeť svú přitisknutí jsem rozkázal oc. Rukojmie pan Jan z Lomnice hajtman oc, pan Albrecht Holešovský z Šternberka, pan Hynek Rokytický, pan Václav Veverský, pan Jan starší z Žerotína, pan Jakub z Šárova. Dán na Krumlově v pátek po Všech svatých léta oc devadesátého šestého.

Výtah tištěn AČ. VI. 536 č. 331.

650.

(r. XVII) 1496. Listy dva pánuov Brňan pod jich pečeti, jimiž vyznávají, na který spůsob poručení páně Vilémovo z Pernšteina oc a páně Jindřichovo z Lippého oc u nich na rathúze položeno jest, tuto registrovány nejsou, než pro pamět takto znamenány. *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 42; měst. Brn. fol. 26 b.*

651.

(i. VIII.) List ode pana Jindřicha z Lippého panu Vilémovi z Pernšteina, jímž prosí pana Viléma a pannu Bohunku [dceru jeho, aby mu dána byla za manželku].

Na Mor. Krumlově 1496, 6. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 31; měst. Brn. f. 20 b—21.

Já Jindřich z Lippého, nejvyšší maršálek království Českého, i s svými dědici a budoucími potomky vyznávám . . . že jakož jsem prosil urozeného pána pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššího hofmistra království Českého, o dceru jeho, pannu Bohunku, aby mi ji k svatému manželství ráčil dáti; kdež též pan Vilém k potřebě mej to jest učiniti ráčil, a mně pannu Bohunku dceru svou k svatému manželství dáti ráčil na smlůvu celú a dokonalú takovúto, která se jest mezi námi obapolně stala: Že svrchupsaný pan Vilém dceru svou má mi dáti k svatému manželství, a to ve čtyrech letech od masopustu najprv příštího po dání listu tohoto, když by mně svrchupsanému Jindřichovi pan Vilém svrchupsaný puol léta napřed věděti dal v těch čtyrech [letech], tehdy v tom polúletie vypovědělém jmám pannu Bohunku, dceru svrchupsaného pana Viléma, k svatému manželství vzíti konečně; a to pod základem desíti tisíc zlatých dobrých uherských: ač bych v tom dosti ne učinil všemu, což se svrchu píše, v těch čtyrech letech pořad zběhlých, tehdy těch deset tisíc zlatých mám a povinovat jsem dáti jemu svrchupsanému panu Vilémovi aneb dědicóm jeho aneb potomkóm, a týž zavazují dědice a potomky své, aby tomu všemu dosti učinili, což se v tej smlůvě píše, ač by se tomu všemu dosti nestalo v těch čtyrech letech pořad zběhlých.

A my Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabství Moravského, Albrecht [t] z Šternberga a na Holešově, Hynek z Ludanic a na Rokytnici, Václav z Ludanic a na Veverí, podkomoří markrabství Moravského, Jan starší z Žerotína a s Fulneku, Jakub z Šárova a na Krusini, nejvyšší hofrychtér markrabství Moravského, Jaroš z Zástřezil [sic] a na Morkovicích, Zigmund Valečský z Mírova, Blud z Kralic, rukojmie a spoluslibce s ním svrchupsaným panem Jindřichem a za jeho potomky a dědice, všickni vespolek slibujem rukú společní a nerozdílnú pod základem desíti tisíc zlatých uherských, že se tomu všemu dosti státi má, což se v tomto listu nahoře píše, k tomu času nahoře psanému. Pakli by se tomu všemu dosti nestalo, tehdá ihned . . . ležení obyčejnie v Olomúci a v Brně. Tomu na svědomí a na potvrzení oc Dán v Krumlově v neděli před svatým Martinem léta božieho tisícého čtyřístého devadesátého šestého.

Výtah tištěn AČ. VI. 537 č. 337.

652.

Smlouva mezi Vilémem z Pernšteina a Jindřichem z Lipého, kterouž slibuje pan Vilém dáti dceru svou Bohunku panu Jindřichovi k manželství ve čtyrech letech.

Na Mor. Krumlově 1496, 6. list. — Orig. perg. v stát. a dvor. arch. ve Vídni. Repert. Boh.

Já Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého,

i s svými dědici a budoucími potomky známo činiem . . . jakož se jest stala smlúva celá a dokonalá mezi námi svrchu psaným Vilémem a mezi urozeným pánem panem Jindřichem z Lipého, najvyšším maršálkem království Českého, a to taková, že sem já svrchupsaný Vilém svrchupsanému panu Jindřichovi k prosbě jeho řekl dáti pannu Bohunku dceru svú k svatému manželstvie, a to od tohoto masopustu najprv příštíeho po datum listu tohoto ve čtyřech letech; a to tak: když bych já panu Jindřichovi puol léta v těch čtyřech letech napřed věděti dal, tehda já svrchupsaný Vilém mám panu Jindřichovi ji dáti v tom polúletí vypovědělém, a to pod základem desíti tisící zlatých dobrých uherských, jestli že bych jemu jí nedal na ten čas jmenovaný, tehda mám panu Jindřichovi aneb dědicóm jeho těch deset tisíc zlatých dáti; pakli by na mne pán Buoh v tom času smřt dopustiti ráčil prvé, než by se ta věc dokonala, tehda dědice své a potomky, kteří by statkem mým po mé smřti vládli, ty všecky zavazují, aby tomu všemu dosti učinili, což se v této smlúvě nahoře píše, jako já svrchupsaný Vilém, že mají a povinni budú těch deset tisíc zlatých dáti, a to konečně v polúletí pořád zběhlém panu Jindřichovi a v jeho moc položiti, kdyby se té smlúvě tak dosti nestalo, jakž se nahoře píše.

A my Jan z Lomnice a na Meziříčie, hajtman margrabstvie Moravského, Albrecht z Šteruberka na Holešově, Hynek z Ludanic na Rokytnici, Václav z Ludanic na Veverí, podkomořie margrabstvie Moravského, Jan starší z Žerotína a z Fulneka, Jakub z Šárova a na Krumšíně, najvyšší hofrychtér margrabstvie Moravského, Jaroš z Zástrizl a na Morkoviciech, a Zigmund Valecký z Mírova, všiechmi vespolek sľubujeme s ním svrchupsaným panem Vilémem, zaň i za jeho dědice a budoucí potomky, kteřížby jeho statkem vládli, pod základem desíti [tisíc] zlatých uherských, že se tomu všemu tak dosti [státi] má, což se nahoře píše v tomto listu, beze všech zmatkuov, forteluov i nesnází všelikterakých; pakli bychom toho neučinili, což se svrchupíše . . . v obyčejné ležení do města Olomúce aneb do města Brna. Tomu na potvrzení a pro lepší jistotu i na svědomie my jistec i rukojmie svrchupsaní své sme pečeti k tomuto listu dali a rozkázali přivésiti. Dán a psán na Krumlově v neděli před svatým Martinem, léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého šestého.

Na listině vedle jistcovy ještě 6 pečeti červených, a dvě modré rukojmův na perg. proužcích. Na dorsu pozdější rukou: „list neplatnej“.

653.

(o. XIII.) List panu Vilémovi z Pernšteina od pana Jindřicha z Lippého, jímž se zapisuje, kdyby ho pán Buoh smřti neuchoval, aby ta zboží při syních páně Vilémových zůstala.

Na Mor. Krumlově 1496, 15. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 38; arch. měst. Brn. f. 24b-25.

Já Jindřich z Lippého, najvyššie maršálek království Českého, i s svými erby vyznávám . . . že jakož k žádosti a k potřebě mý urozený pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, najvyššie hofmistr království Českého, pán a otec muoj

654.

Vilém z Pernšteina prodává ves Jarohňovice, ves Dubňany, ves pustou Mokronosy Jindřichovi z Lipého, nejv. maršálku království Českého, za 6000 fl. uh. Jistcové: Zikmund Osovský z Doubravice, Prokop Zajímač z Kunštátu, Zikmund Valecký z Mírova, Jan Leebvický z Zástřízl, Markvart Valecký z Mírova a Alexandr z Chlevského. Datum na Třeblí, v sobotu před sv. Tomášem apoštolem (17. pros.) 1496. Orig. perg. (se 7 visutými pečetmi) v zemsk. arch. v Brně, Hodonín č. 30.

655.

(p. XV.) List ode pana Jindřicha z Lippého panu Vilémovi z Pernšteina, jimž zapisuje pět tisíc zlatých na Nosislavi.

1496. — *Codex Pernst. Frant. mus. Brn. f. 39 b; arch. měst Brn. f. 25—26.*

Já Jindřich z Lippého, nejvyššie maršálek královstvie Českého, i s svými dědici a potomky vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a raddú přátel svých prodal jsem a mocí tohoto listu prodávám v městečku svém vlastniem a dědičném Nosislavi, žádnému nezavadném, což sem tu jsám jměl a držel, s těmi lidmi, tak jakož sú předkové moji držitelé toho poživali, se všemi a všelikterakými puožitky a užitky, kterýmikoli jmény mohú jmenovány býti, a v Nikolčicích čtyři lány, nic sobě ani dědicóm svým a potomkóm nepozústavuje ani vymieňuje, než to jsem všecko prodal a mocí tohoto listu prodávám ku pravé zástavě a k svobodnému drženie a požívání urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššiemu hofmistru královstvie Českého, a jeho dědicuom a potomkóm za V^M zlatých dobrých uherských, na zlatě i na váze spravedlivých, kteréž jsem již od kupiteluov svých svrchupsaných vzal hotové a zúplna zaplacené. A jestliže by kto to zboží nařekl, mám a sľibuji kupitelóm svým svrchupsaným to zboží svrchupsané se všemi i všelikterakými užitky a puožitky, kteréž k tomu příslušejí, tak jakož sú předkové moji držitelé toho poživali dědičně, od každého živého člověka svoboditi a zpraviti, tak aby kupitelé moji těch lidí v tom městečku, jakž najlépe uměti budú, poživali a uživali, jakožto svého vlastnieho dědicstvie, tak jakž se jiem najlépe zdáti a líbiti bude, i s těmi čtyřmi lány v Nikolčicích.

Toto znamenitě sobě vymieňuji, kdybych já Jindřich svrchupsaný v tom městečku Nosislavi, což jsem tu jměl a po předcích svých držel, chtěl zase ty lidi jmíti, tehdy mohu kupitelóm svým svrchupsaným sumu svrchupsanú, totiž V^M dobrých uherských na zlatě i váze spravedlivých dáti a zaplatiti, všakž tak, aby kupitelóm svým napřed věděti dal při svatém Martině, kdybych jiem sumu svrchupsanú, totiž V^M f. uherských, dáti chtěl; a kupitelé moji, přijmúc ode mne těch V^M f. uherských a puožitky své všecky vyberúc, kteříž by koli v tom roce vypovědělém přijíti jměli, mají a povinnými budú mně těch lidí v městečku Nosislavi.

kterých jsem tu jměl, i s těmi čtyřmi lány v Nikolčicích zase v můj moc postúpiti hned po tom roce vypovědělem. Pakli by kupitelóm mým se toho déle nezdálo držeti, a sumu svú ode mne chtěli jmíti, totiž V^M f. uherských, tedy mi rok napřed dáti věděti mají při týmž časi [sic], jako já jiem při svatém Martině; a já v tom roce vypovědělem sumu jejich mám dáti, a oni příjmúc ode mne sumu svú, a puožitky své vyberúce, kteříž by v tom roce vypovědělem přijíti jměli, mají a povinni budú mi postúpiti mého, což v tom městečku Nosislavie jsem jměl svého dědičného, i s těmi čtyřmi lány v Nikolčicích. A my Zigmund Valecký z Mírova, Blud z Kralic, Matěj Vacek z Bezděkova, svrchupsaného pana maršálka JMti hofrechtér, Markvarth Valecký [sic] z Mírova, Štěpán Kusý z Mukoděl a Jan Rechuberk z Želetic, rukojmie a spoluuslibce s ním svrchupsaným panem Jindřichem a zaň i za jeho dědice a potomky, slibujeme naši dobrou čistú věru, rukú společní a nerozdílnú všichni vespolek kupitelóm našiem svrchupsaným to všecko, což se v tomto listu píše, tak úplně a docela ve všem držeti, učiniti a zplniti, beze všech zmatkuov, forteluov i nesnázi všelikterakých. Pakli bychom toho všeho neučinili . . . Ležení obyčejná v Brně oc. Obnovenie listu pro smrt. Rukojmie pod ležením svrchupsaným. A kdož by tento list jměl [s] svrchupsaných kupiteluov dobrou vuolí, ten má a jmíti bude táz plnú moc i právo k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše. Tomu na svědomí oc. Léta oc devadesátého šestého.

656.

(n. XIII.) List panu Vilémovi z Pernšteina ode pana Jindřicha z Lippého, jimž dává výplatu panu Vilémovi na Bělý a na Šlapanové oc.

1496. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 37 b; arch. měst. Brn. f. 24.*

Já Jindřich z Lippého, nejvyššie maršálek královstvie Českého, vyznávám . . . že jakož mám městečko své Bělú a Slapanov i vesnice k tomu příslušející, kteréžto městečko i ty vesnice k tomu příslušející drží v zástavě v tisíci zlatých urozený pán pan Jan Boček z Kunstatu a na Polné. Kdež já svrchupsaný Jindřich to všecko právo své, kteréž na tom zboží svrchupsaném mám, dal jsem a mocí tohoto listu dávám urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššiemu hofmistru královstvie Českého, a jeho dědicóm, aby oni sobě to zboží vyplatiti mohli v těch tisíci zlatých a je vyplatili, jeho poživali jako svého vlastního a s tím učinili, co se jim zdá, jako s svým vlastním. Než přišel-li by jaký nárok od kohokoli na to zboží, toho já povinovat nejsem ani budu očiščovati; než pan Vilém z Pernšteina a jeho dědicové sami sobě očiščujte a vypravujte před každým člověkem, od kohožkoli by to narčeno bylo kterýmkoli právem. A to právo všecko své, kteréž na to jmám dědičné aneb manské, to všecko přivodiem jsám od sebe i od svých erbuov na urozeného pána pana Viléma z Pernšteina a na jeho erby, věčně na budúci časy, aby to jiem při-

slušelo tiem všiem právem, jako mně samému. A na to já se na věčné časy navracovati nemám ani erbové moji ani žádných služeb z toho víc žádati ani z manstvie napomínati jakého, než on svrchupsaný pan Vilém neb dědicové jeho to prodajte a s tiem učinite, co se jiem zdá, jako s svým vlastním. Tomu na svědomí pečef svú jsem přitisknutí rozkázal oc Rukojmie pan Albrecht starší z Šternberka, pan Václav Veverský, pan Jaroš Kunkovský, pan Zigmund Valecký, pan Jan Lechvický, Václav Opršal. Léta oc 14LXXXXVI°.

657.

(q. XVI.) List ode pana Jindřicha z Lippého panu Vilémovi z Pernšteina zprávnie na Nové Město a jiné vsi k tomu příslušejcí.

(1496.) — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 41; arch. měst. Brn. f. 26.*

Já Jindřich z Lippého, nejvyššie maršálek královstvie Českého, i s dědici svými a potomky, první jistec a správce věcí duole psaných, vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem oc prodal jsem i mocí listu tohoto prodávám ku pravému dědicstvie zboží své vlastní dědičné, totiž Nové Město, ves Mnichov, ves Vlachyvice, ves Hrohož*), ves Petrovice, ves pustú na Vřísti . . . panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššiemu hofmistru královstvie Českého, a jeho dědicóm a potomkóm za II^m f. dobrých uherských, na zlatě i na váze spravedlivých, kteréž mi jest již dal a mi hotové položil úplně a docela zaplatil. A protož já Jindřich svrchupsaný i s dědici svými a potomky, první jistec a správce nahoře i duole psaných věcí, a my Zigmund Valecký z Mírova, Blud z Kralic, Matěj Vacek z Bezděkova, svrchupsaného pana maršálka JMti hofrychtér, Markvarth Valecký z Mírova, Štěpán Kusý z Mukoděl, Jan Rechnberk z Želetic, rukojmie oc. Pakli bychom toho všeho neučinili . . . Ležení obyčejné v Brně. Dobrá vuole s listem obnovení. Tomu na potvrzení oc. Dán na Krumlově.

*. Volný v topografii kraje Jihlavského str. 301 pomatená jmena Vlachyvice a Hrohož čte *Vlachyvice a Hrohož*.

658.

Adam z Cimburka a z Tovačova učinil smlouvu s lidmi svými Kralickými i se vsí Kralickou o louku na blatě u Evaně, kterouž dosud klidivali: že mu s louky té ročně platiti budou 6 š gr. č. na vánoce. Dat. s. l. 1496. *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 480; měst. Brn. fol. 166.*

659.

Jan Makovský z Potšteina na Honbicích vyznává, jakož zastavil a slibil prodati ves Nebouzeň a vsi poddané v Ostřešanech panu Slavatovi z Chlumu a z Košmberka, na kterouž zastavu p. Slavaty 170 š m., že až do dostiucínění toho pan Slavata o tu zastavu žádného zázaku míti nemá. Dat. s. l. 1496. *Cod. Pernst. mus. Česk.*

660.

List, jímž děkuje kněz biskup [Jan Varadínský] pánu JMti [Vilfmovi z Pernšteina za přijetí poručenství i za správu statků sestřence jeho Jana z Kunovic.]

V Mohelnici 1496. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 29.

My bratr Jan, biskup někdy Varadínský oc, oznamujem tímto listem všem, že chtěje do zákona vstúpiti, majíce sestřence svého urozeného vládyku Johannesu z Kunovic, kteréhožto Johannesu poručníkem mocným otcovským byli jsme i všeho jeho statku mohovitého i nemohovitého námi jemu daného i statku otce jeho nebožtíka, kteréhož jest dosti málo bylo; i myslíce na dobré poctivee a užitečnee téhož sestřence našeho, prosili jsme urozeného pána pána Viléma z Pernšteina, království Českého hofmistra nejvyššího, aby to poručenství statku téhož Johannesu na se vzíti ráčil. Kdež pak JMt k potřebě naší to jest učiniti ráčil, že jest to poručenství toho statku Johannesu na se vzav, je řídil a spravoval, a moha ještě déle toho statku požívati, tu jest milost Johannesovi učinil, své povolení pro jeho dobré dal, abychom jemu od KMti povolení doplnění let dospělých zjednali, jakož pak zjednali sme. Na kterýžto list krále JMti jmenovaný pan hofmistr témuž Johannesovi statku jeho všeho, od naas jemu svěřeného, mohovitého i nemohovitého, jest postúpiti ráčil a v jeho moc dáti; kdež my svrchupsanému panu hofmistrovi děkovali sme a děkujeme tímto listem, že k naší prosbě to poručenství na se přijav, statek Johannesů jest pilně spravoval a užitečně, a vedle jemu od naas svření zase jest jemu toho všeho statku postúpil a v moc jeho dal, též i svrchky, kteréž jsou u něho položeny byly, na rathouze Olomúckém při naší přítomnosti jest položiti ráčil, tak že již svrchupsaný pan hofmistr nic Johannesova při sobě nemá aniž co postúpiti zboží v ruce Václava apatykáře, přirozeného přítele Johannesova, a svrchky na rathúze Olomúckém položiv všecky, kteréž JMti svřeny byly jsou. Z kteréžto věci, totjiz s pilnosti statku spravování, s listu od KMti letuom dospělým zjednání, tudíž i s statku postoupení a svrchkuov vrácení jmenovaný Johannes témuž panu hofmistru jest děkoval, i listem svým ze všech věcí svrchudotčených JMt dostatečně kvitoval. A i my jsme JMti z takové příznivee dobré vuoie děkovali a děkujeme tímto listem. Kterýž svú rukú napsavše, připrosili sme urozeného pana Štoše Zikmunda z Kunic, a pana Jana Pňovského z Sovince, že sú své vlastní pečeti na svědomí vedle mee sobě a erbuom svým bez škody přidávali k tomuto listu. Dán v Mohelnici oc léta LXXXXVI°.

661.

(Okolo 1496.) Král Vladislav dává právo své na polovici vsi Meziboří, kteráž na něho připadla po slovuťném Mikoláši Slovákovi a Markétě manželce jeho, paní Apoloně z Třtění, manželce Jana z Lomnice. (Listina neúplná, poněvadž list vytržen.) Cod. Pernst. měst. Brn. fol. 290. b.

662.

Václav Opršal ze Zher dává Vilémovi z Pernšteina dobrou vůli na list, kterýž má na Michala z Weitmile na 600 fl. gr. čes. Na Třebíči 1497, 3. ledna. AČ. IV. 205.

663.

Léta 1497 ve čtvrtek před sv. Marcellem [12. ledna] byli někteří páni a rytířové vsazeni do soudu zemského; při tom vyjmenováni jsou pánové, kteříž vedle krále na soudu zemském již prve seděli, mezi nimiž Vilém z Pernšteina. Emler Reliq. II. 485. Palacký Děj. V. 1. str. 400.

664.

Zápis soudu zemského, že převedení věna manželky Jindřicha knížete Minstrberského se zboží Litického a jiných panství jest dostatečné, a že to věno Pernšteinovi nemá býti k žádné škodě.

1497, 11. března. — DKarlstein. kvatern 4, f. L. 20 v arch. zem. v Praze.

V té při, kdež Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, žádal na králi JMti a na pánech na plném soudu za opatření v tom, což se dotýče převedení věna osvicené kněžny kněžny Jindřichové se zboží Litického i s jiných panství, jakož jí dsky věna jejího plnějí a šíře svědčí, a za dostiučinění, a má-li na tom přívodu ostati a dosti jmíti: Tu král JMt a páni na plném soudu o tom takto rozkázati ráci[li], že to převedení svrchupsaného věna jest dostatečné, a že on Vilém má na tom dosti jmíti i dědicové jeho, a že jemu Vilémovi ani dědicům jeho to věno k žádné škodě býti nemá [na] časy budoucí a věčné. Stalo se léta buožího tisícého čtyrstého devadesátého sedmého, v sobotu před sv. Řehořem, v památných dskách T. 29.

665.

Johanka z Žalmanovy Lhotky postupuje právo své na Žalmanovu Lhotku p. Vilému z Pernšteina.

1497, 22. dubna. — D. Dvor. č. 17 f. 29 b.

Johanna z Žalmanovy Lhotky, manželka Víta měšténina v Rychnově a dcera Vavřince Malšovského z Žalmanovy Lhotky, dědička zboží svrchupsaného a povolného, s Vitem manželem svým přiznali jsú se před úředníky dvorskými, že o to právo své, kteréž jest jí příslušelo po předcích jejích v Žalmanově Lhotce, smlávu dobrovolnú majíc s urozeným Vilémem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem království Českého, výprosníkem, že to všecko právo své svrchupsané témuž Vilémovi i jeho dědicóm a budoucím propustila jest a propúštie, sobě ani svým budoucím ani komu jinému nížádného práva na tom nepozústavující. Stalo v sobotu před svatým Jifím anno oc XCVII^o.

Po úmrtí Doroty Malšovské přišlo všecko právo na dvoře a vsi Žalmanově Lhoté na krále Vladislava, kterýž dal je Vilémovi z Pernšteina. List povolovací v příčině té vyšel l. 1496 19. prosince do Králové Hradce. D. Dv. 17 fol. 29. b.

672.

Mandát krále Vladislava o židech, daný na hradě Pražském v pátek před sv. Trojicí (19. května) 1497, zapsán jest v Cod. Pernst. mus. král. Česk. pod č. 286 s názvem: „Královský list o židy, kterak jest uhozeno“, též, jak Palacký uvádí, v Rkpsu Pernšt. někdy v Litomyšli chovaném. Tištěn v AČ. V. 478—481. K nařízení královskému, jímž polehčuje se židům, přispěl s kanclířem Janem ze Šelnberka Vilím z Pernšteina; Palacký v Děj. V. 1. 400.

673.

Nález velkého soudu zemského ve při mezi Mikulášem Šlikem a many kraje Loketského. Mezi soudci zemskými jmenován Vilém z Pernšteina, nejvyš. hofmistr král. Č. S. l. 1497, 3. června. AČ. VI. 563.

674.

Čeněk ze Zvole prodal dědictví své ve vsi Pavlovicích „s lidmi platnými i neplatnými i se vším příslušenstvím“ Vilémovi z Pernšteina za 105 š gr. m. Dat. na Bystřici v pátek před sv. Vítem [9. června] 1497. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 25; měst. Brn. fol. 19. Výtah AČ. VI. 537 č. 335.

675.

Léta 1497, 7. července učinil Vilém z Pernšteina rozsudek na soudě komorním jmenem královým ve sporu Loketských s Kvirinem a Šebestianem bratřimi Šliky o držení klíčů městských. Tištěno v AČ. X. 493; něm. překlad se zprávou u Schlesingera, Chronik der St. Elbogen pag. 35—37.

676.

Léta MCCCCXCVII král Vladislav jeda z Prahy do Budína, toho dne (22. čce) přijel do města Pardubic; a tam v neděli po sv. Maří Magdaléně (23. čce) dva syny pana Viléma z Pernšteina, Jana a Vojtěcha, na rytířství pasoval. Veleslavin. Kalendář hist. z roku 1590 p. 398. Totéž D. Wrzesow. MS. Lupacii Rerum Boemicarum Ephemeris.

677.

Král Vladislav potvrzuje nadání Vilímovo z Pernšteina Hlubockým na odoumrti.

V Olomouci 1497, 1. srpna. — Opis arch. Jind. Hrad.

Vladislav . . . Oznamujem tímto listem všem, že jest nás zpravil urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest některé jisté milosrdenství učinil lidem svým na zboží Hlubockým, co se odúmrtí dotejče, kterak mají statkové jich na nejbližšího přítele připadati, tak jakož to všechno list ten jim šíře od něho daný na to a světleji drží a vokazuje; proše nás při tom, abychom k tomu povolení naše dáti ráčili a toho jim potvrditi a při tom je zůstaviti. K jehožto prozbě pro mnohé věrné a ustavičné služby a také pro dobré a užitečné těch lidí naklonění jsouce, s dobrým rozmyslem a naším

jistým vědomím, mocí královskou v Čechách svolili jsme k tomu a toho potvrdili, a tímto listem svolujem a potvrzujem, konečně tomu chtěce, aby nadepsaní lidé ze zboží Hlubockého nyní i budoucí té milosti a výsady, kterouž jest jim tejj Vilém učinil, užívali a užívati mohli, tak jakž v sobě zní a vokazuje, nyní i v budoucích časech, a to bez naší, budoucích našich královů Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto přivěsiti sme rozkázali. Dán v Olomouci v outerý den svatého Petra v úkovách, leta Božího 1497, a království našeho Uherského 7. a Českého 26.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Sellenberg s. c. r. B.

Tento majestát ve dky zemské vložen z rozkázání nejjasnějšího knížete a pána pana Vladislava Uherského a Českého oc krále; poslové na to od JMti byli: Jindřich z Hradce, nejvyšší komorník království Českého, Páta z Ryzmberka a Švihova, nejvyšší sudí království Českého, z pánuor jsou k tomu zvláště od JMti vysláni. Stalo se leta 1500 v outerý před přenesení svatého Václava.

Král Ferdinand v pondělí po Božím Těle 1543 stvrdil list Vladislavův, a král Maximilian taktéž v středu po Božím Těle 1570.

678.

Král Vladislav svoluje k přímluvě Viléma z Pernšteina, aby Nosislavští užívali takových práv a svobod na vinohrady, jako Židlochovští. Dat. v Olomouci v úterý den sv. Petra v okovách (1. srpna) 1497. Arch. zemsk. v Brně, kniha Nosislav.

679.

Král Vladislav povoluje na prosbu Viléma z Pernšteina soukenníkům Přerovským zvláštní pečeť, kterouž také na svá sukna aby přibíjeli mohli.

V Olomouci 1497, 4. srpna. — Arch. zem. v Brně, Pamětní kn. Tovač. fol. 198 b.

My Vladislav z Boží milosti Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabě Moravský, Lucemburský a Slezské kníže, Lužický markrabě*) oc. Oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni od urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššího hofmistra království Českého, věrného našeho milého, abychme soukenníkům jeho Přerovským nyní i budoucím tu milost učiniti ráčili: Nejprv aby pečeť svou zvláštní s svým znamením míti a ji na svá sukna, kterážby v témž městě dělali, přibíjeli mohli; a druhé aby s těmi sukny jezdili a jezdit a je prodávati mohli a moc měli po trzích, jarmarcích měst a městeček království Českého a markrabství Moravského, kdežby se jim dalo a líbilo. K jehožto prozbě naklonění jsouce pro služby, kteráž jest nám týž Vilém mnohé věrné pilné a užitečné činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radou věrnejch našich, mocí královskou a jakožto markrabě Moravský svolili sme k tomu a tímto listem svolujem, povolení naše jisté dávajíce, aby nadepsaní soukenníci Přerovští nyní i budoucí pečeť svou s zvláštním znamením jměli, a ji na svá sukna, kteráž by tu doma dělali, přibíjeli, a k tomu aby s těmi sukny

jezdili a jezdit mohli po trzích a jarmarcích měst a městeček království Českého a markrabství Moravského, a je prodávali tak a tím obyčejem, jakož to i jiní soukeníci měst a městeček království Českého a markrabství Moravského, takovéž milosti majíce, činí a činiti mohou, a to bez naší, budoucích našich kráľuov Českých a markrabství Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky nyní i v budoucích časích. Prikazujíce všem ouředníkóm a poddaným našim, abyšte svrchupsaným soukeníkóm Přerovským v užívání těch milostí nepřekáželi, ani překážeti dopouštěli pod uvarováním hněvu a trestání našeho. Tomu na svědomí pečef naši kráľovskou k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomúci v pátek před svatým Sixtem, léta Božího tisícího čtyřstého devadesátého sedmého, kráľovství našich Uherského sedmého a Českého dvadcatého šestého.

Ad relationem magnifici domini Joanis de Sselnberg,
supremi cancellarii regni Boemie.

*) Titul Českého krále vynechán.

680.

Albrecht z Rychnova prodal díl svůj v Rychnově s příslušenstvím Vilémovi z Pernšteina. S. l. 1497, 5. října. AČ. V. 567.

Heřman z Rychnova prodal dědictví své tvrz Dubno a díl svůj v Rychnově Vilémovi z Pernšteina. Dat. ut supra. AČ. V. 567.

681.

Jan Zdechovský z Sekyřic prodává dědictví své v Semíně nad Labem Vilémovi z Pernšteina za 300 š gr. č.

1497, 7. října. — *DZ. větší č. 6, f. A. 26.*

Jan Zdechovský z Sekyřic přiznává, že dědictví své v Semíně, Semín nad Labem, tvrz pustú, ves celú, dvory kmecí s platem, v Kladěrubkách dvůr kmecí pustý, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, s Labem, s jezerem i se vším s panstvím, to vše, což jest tu sám měl a držal, nic ovšem nevymienuje, tak a v témž plném právé, jakož jemu dcky od Anny dcery někdy Jana Kapouna z Smiřic plněji svědčí, žádného [sobě práva] nepozuostavuje, prodal Vilémovi z Pernšteina, nejvyššímu hofmistru kráľovství Českého, a jeho dědicům za tři sta kop gr. č. úplně zaplacených, a jemu postoupil. Spraviti má sám toliko, čímž má neb mítí bude, třetinú vejš. Stalo se léta M^oIII^cXCVII^o v sobotu po sv. Františku v týchž diskách [prvních Václava Hyndráka] C. XXVI.

682.

Vilém z Pernšteina propouští obyvatelům polovice města Žamberka právo odúmrtí, začož jemu šest plecí do roka dávatí mají.

Na Pardubicích 1497, 21. října. — Opis vid. v arch. sem. v Praze, sbírka priv. měst.

Vilém z Pernšteina oc že pohlédše na lidi naše dědičné, na opatrného rychtáře,

konšely a všecku obec polovice městečka Žamberka a což tu svého dědičného máme, nynější a budoucí, kterak jsou obtěžováni byli po všecka léta minulá braním odúmrtí, kteréž jsou spadaly na předky naše, pány a držitele městečka polovice svrchupsaného, ješto skrze taková odúmrtí lidé ouzkost velikou na svých statcích trpěli jsou, nejsúce jimi bezpečni, a tudy i purgrechtové hynúti musili, že lidé na nich sediece, kteříž dětí neměli, ne velmi se o statek svůj starali, aby jim jeho přibývalo, strachující se odúmrtí, a tak i gruntové hynuli jsou, poněvač žádný bez dětí statkem svým bezpečen nebyl.

Protož my znamenavše takovou ouzkost lidskou, a tomu chtěje, aby poddaní naši pod námi se opravovali a dobře seděti mohli, aby každý s statkem svým, který má, malý neb velký, jist a bezpečen byl, živ jsa i po smrti, z naší zvláštné milosti a dobrovolně nahoře psaným rychtáři, konšelům i vši obci polovice městečka Žamberka nynějším i budoucím všecky odúmrti, kteréž by na nás jakožto pána dědičného půl městečka nadepsaného spadati měly, propustili jsme a mocí listu tohoto propouštíme, takže my, dědicové ani potomci a budoucí naši od datum listu tohoto žádných odúmrtí víc bráti nemáme na věčné časy. Při tom tuto výmienku sobě zůstavivše: kdož by koliv o statku svém movitém i nemovitém co zříditi a jej komu poručiti za zdravého života neb na smrteelné posteli chtěl, buď [na] panství naše aneb na jiné panství, krom duchovních osob, komuž by se koliv jinému světskému zdálo a líbilo, toho každý obyvatel náš městečka polovice svrchupsaného aby plnou vůli a svobodu měl, beze vši naší, dědicův i potomkův našich překážky; všakž takovouto měrou: komuž by poručenství učiněné svědčilo, ten aby na ten purgrecht dosedl, s kteréhož člověk náš umřel, a když by na purgrechtu byl a naň dosedl, tehdy toho poručenství má zouplna a docela požití beze všeho umenšení a beze vši překážky naší i dědicův a potomkův našich, všakž tak, aby toho na jiné panství nenosil, než tu při tom purgrechtu aby zůstal. Než což se dotýče poručenství, to aby se dalo před rychtářem a před konšely, jedním neb dvouma z té obce, pro svědomí a pro budoucích zmatkův uvarování.

Za tuto pak milost svrchupsaného půl městečka obyvatelům učiněnou a danou rychtář, konšelé i všecka obec, jimž tento list svědčí, nynější i budoucí, mají a povinni budou nám i dědicům a budoucím našim dávatí a platiti šest plecí do roka, a to jmenovitě na každou Velikou noc každého léta přišlo na věčné časy. Tomu na svědomí a pro lepší a budoucí jistotu a pevnost my svrchupsaný Vilém z Pernšteina naši vlastní pečet dobrovolně rozkázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Pardubicích v tu sobotu na den Jedenácti tisíc panen, léta od narození Syna božího tisícého čtyrstého devadesátého sedmého počítaje.

683.

Vilím z Pernšteina propouští městečku Kostelci [nad Orl.] a vsem Synkovu, Suché Rybné, Lhotě, Tuklekům, Kozodrům, Korytu a Doudlebům právo odúmrtí, aby mohli pořizovati o statku pod výminkami vyslovenými též v předešlém listě Žamberském. Za takovou milost mají poddaní téhož městečka a vsí odváděti vrchnosti o velcenoci patnácte plecí. Datum na Pardubicích v neděli před sv. Šimonišem a Judú apoštoly Božími (22. října) léta 1497. Z orig. perg. v museu města Kostelce n. Orl. opsal Jos. Kalousek.

684.

Vilém z Pernšteina osvobozuje městečko Choceň a vsi Nořín, Lhotu, Březenici, Hemži, Seč od odúmrtí, začez o sv. Martiuš odváděti mu mají čtyři husy. Dat. na Pardubicích v neděli před sv. Šimonišem a Judou (22. října) 1497. Op. souč. v arch. města Chocně.

685.

Kapitola sv. Petra v Brně pohání Viléma z Pernšteina z rukojemství za neb. Ctibora z Cimburka. 1497, 17. listop. — *Olom. kniha púhonů v zems. arch. v Brně č. 6 f. 199 b.*

Léta tisícího čtyřstého devadesátého sedmého, ten pátek po Sv. Martinu. Kněz Adam doktor probošt a kapitola kostela sv. Petra v Brně pohonímy pana Viléma z Pernštajna a na Helfenštajně, nejvyššího hofmistra království Českého, z dědin oc ze XL hřiven gr. peněz vídenských, a tu jemu vinu dáváme, že jest nám rukojmí za nebožtíka pana Ctibora z Cimburka za list obnovení, a již pan Ctibor jistec a jiní rukojmí zemřeli, a on nám listu obnoviti nechce. Ználi oc, pakli při, chcem listem provésti a na panském nálezu dosti míti. Š[kody] o[povídáme]. Poklid.

686.

1497, 9. pros. Ve při Zikmunda Bareše z Kamenice s Korandou z Prahy o nárek cti vynesl potaz na soudě zemsckém Vilím z Pernšteina. Emler Reliq. I. 210.

687.

Vilím z Pernšteina k žádosti Kutnohorských propustil z člověčenství kmetičnu Kateřinu dávno ušlou z Rybitví do Kutné Hory.

1497. — *Arch. mus. kr. Česk., Kutn. Lib. memorab. f. D. 2.*

Léta oc XCVII urozený pán pan Vilém z Pernštýna, ty časy hofmistr království Českého, sáhl jest skrze pana Buška úředníka svého na Kateřinu, přítelkyni nebožce Jana Hlinského z Kozlíkovského domu, pravě, že jest kmetična jeho oc zbožie jeho ze vsi Rybitvie nevyhoštěná, a že by od muže svého šla pryč, kterýž nedávno umřel, žádaje pánov, aby vedle svolení vsie země pánu JMti vydána byla oc. Ona tomu odpor činiec pravila, že již od XXII let, jakž od muže šla pryč, a jsem

s ním rozvedena knězem řádně, o tom lidé dobře vědí. A také nevzala jsem z toho statku nic. Žádajíc opatřena a zachována býti vedle nálezu krále JMti při sjezdu učiněném zde na Horách Kutnách, kdež JMt ráčil povoliti tak: „Kdož by koli z obyvatelův zdejších z gruntův pána kterého zběhl a byl zde nad XVI let, ten aby nikam z města vydán nebyl“ oc. Páni pak slyšiec žalobu i odpor, odložili jim do III nedělí, aby s svědomím zasě stáli, a zvláště táž Kateřina, jakož pravila, že jest knězem rozvedena, aby to pokázala.

A když to tak stálo, v tom zdálo se přátelóm Kateřiny, aby vysláno bylo ku pánu Pernšteinskému na Pardubice a JMti žádáno, aby pováže jejíeho dávného odjitie z Rybitvie i také jiných věcí; neráčil na ni sáhati. I stalo se tak, že poctivý kněz Svatomír arciděkan, a pan Mathůš z domu Šipeckého, s jinými přátely jeli jsú na Pardubice ku pánu JMti, a na JMti tam obdrželi, že jest k jich prosbě ráčil ji ze všeho od sebe i ode všech potomních pánův, kdož by koli to zbožie Pardubské v držení byli, propustiti z člověčenství i jiného všelikého závazku a poddanosti, nemaje se na ni navracovati, ani jie z čeho nařiekati budúcně a věčně. To ti poslové vrátivše se, oznámili pánóm; a páni k jich žádosti kázali tu věc znamenati pro budúcí pamět oc.

688.

1497. Adam z Byšovce vkládá ve dky Vilémovi z Pernšteina při soudě zemském v Brně zboží své v Blažkově, 5 lánů s lázní a se vším příslušenstvím. DBrn. kv. č. 13. fol. 9. b.

689.

Nález soudu zemského ve při Markéty ze Lhoty s Janem Dvořákem z Písečného, jenž drží dvůr v Písečném, na nějž Markéta má list od Viléma z Pernšteina.

V Brně 1498, 5. ledna. — Brn. kn. púh. v zemsk. arch. v Brně č. 6. fol. 58 b.

L. 1498, sedění třetí u vigiljí křtění Božího. Markéta ze Lhoty pohoním Jana dvořáka z Písečného z dědin i z zástav, odtud odevšad, kdež co má, ježto sluší k Brněnskému právu, ku prvnímú panskému sněmu, ze XX kop gr. širokých dobrých stř., a tu jemu vinu dávám, že drží dvůr v Písečném muoj zástavní po předcích mých, na kterýž duvor mám list od pana Viléma z Pernšteina, a toho mi postúpiti nechce. Zná-li se oc, pakli pří, chci listem prokázati a na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám, poručníka činím Havla muže svého na zisk i na ztrátu.

Nález: Mezi Havlem, mužem a poručníkem Markéty ze Lhoty, a Janem dvořákem z Písečného páni našli: poněvadž Jan dvoru toho v držení jest a jej ve dskách má, a naříkán z něho nebyl, a zpráva přešla, že tomu Jan odpovídati nemá. Tento potaz z pánuov vynesli sú pan Jan Berka z Dubé a pan Václav z Ludanic, a z vládyk Blud z Kralic.

690.

1498, 6. ledna. Hynek z Kunčic vkládá při soudě zemském v Olomouci ve dcky Vilémovi z Pernšteina tvrziště a ves Buk s příslušenstvím. DOlom. kv. č. 16 fol. 4. b.

691.

1498, 16. ledna. Vilém z Pernšteina propouští poddaným svým ve všech Dlouhé Vsi, v Lupenicí, v Lhotce, v Jedliné, v Dobřínové, v Lipovce právo odúmrtí, začez jemu všechny ty vesnice dohromady o sv. Havle odváděti mají 21 a půl ptáka. Dat. na Pardubicích, v úterý před sv. Přiškú (16. ledna) 1498. DZ. větší LXIII. fol. D. 18.

692.

1498, 30. ledna. Vilém z Pernšteina propustil obec Týniště, vsi Michovice (Mnichovice), Ždary oboje, Petrovice, Hrašovice (Rašovice) z práva odúmrtního, začez mu každého roku o sv. Martině 3 husy dávatí mají. Téhož roku 25. května vyžádal Vilém z Pernšteina Týništským na králi Vladislavovi pondělní trh týhodní. Pam. arch. VIII str. 286.

693.

1498, 4. března. Jindřich z Lipého vkládá na soudu zemském v Brně ve dcky Vilémovi z Pernšteina zboží Nové Město, vsi Mnichov, Vlachovice, Heralec, Petrovice a ves pustou Navříšci (na Vříšti). Téhož dne Vaněk z Olešničky vložil Vil. z Pernšteina ve dcky právo své ve vsi Čepím a v Olešniče. DBrn. kv. č. 13. fol. 13. b.

694.

(CCLXXXVIII.) Listové od pana Slavaty na Ostřešany a na Nabočany [Vilémovi z Pernšteina daní.]

Na Pardubicích 1498, 15. května. — Codex Pernst. arch. mus. král. Česk.

Já Michal z Chlumu a z Košmberka vyznávám . . . že jakož mám dva listy na papíře od urozeného pána pana Jana Makovského z Potšteina a na Honbicích pod jeho pečeti toliko samého, kteřížto listové svědčí urozenému pánu panu Slavatovi z Chlumu a z Košmberka, panu otci mému dobré paměti, a na mne přišly jakožto na dědice jeho, kterýmižto listy svrchupsaný pan Jan Makovský zastavuje ves Nabočany a v Ostřešanech což tu měl, jeden list svědčí na Ij^c fl a na XX fl vše míšenských, a druhý list svědčí na Ij^c fl a na XV fl vše míšenských, jakož pak ti listové od svrchupsaného pana Jana Makovského to v sobě šíře a světleji ukazují.

Protož já svrchupsaný Michal z Chlumu a z Košmberka ty listy prodal jsem a to právo své všecko převedl jsem a tímto listem prodávám a převodím na urozeného pána pana Viléma z Pernšteina, nejvyššího hofmistra království Českého, a na jeho dědice a potomky, aby těch lidí zástavních užívali a užívati mohli, tak jakž se jim zdáti a líbiti bude, jako svých vlastních, v tej sumě, kteráž od pana

Makovského těmi dvěma listy nahoře dotčenými zapsána jest, a to bez mé i dědicov i potomkuov mých i všech lidí všelijaké překážky, a to tak dlouho a dotud, dokudž by svrchupsanému pánu panu Vilémovi z Pernšteina aneb jeho dědicóm a potomkóm JMti suma v těch dvů listech od pana Makovského nahoře dotčených dána nebyla i zúplna zaplacená. A já slibuji sám za se i za své dědice i potomky, že se na svrchupsaného pána pana Viléma z Pernšteina ani na jeho dědice a potomky táhnúti nemám na budúci časy, ani kdo jiný mým právem. Než když by pan Makovský neb dědicové jeho panu Vilémovi z Pernšteina aneb dědicóm a potomkóm jeho dali tu sumu, tehdy jemu neb dědicóm jeho těch lidí svrchupsaný pan Vilém neb JMti dědicové a potomci JMti postúpiti mají, než jinak nic.

Tomu na svědomí a pro lepší jistotu zdržení já svrchupsaný Michal z Chlumu a z Košberka svú vlastní pečet k tomuto listu jsem přitiskl; a pro lepší jistotu a pro širší svědomí připrošil jsem urozených vládyk, Jana Bartoušovského z Labouně, hajtmána na Pardubicích, a Pavla z Jemníka, že sú své pečeti podle mé na svědomí přitiskli. Dán na Pardubicích v úterý den sv. Žofie, léta božího tisícího čtyřstého devadesátého osmého.

Výtah tištěn AČ. VI. 537 č. 336.

695.

List krále Vladislava daný Vilémovi z Pernšteina, aby voda z Labe, kteráž jde na rybníky jeho Šeperku (Čeperku) oc, v jisté vysokosti zůstávala.

Na Budíně 1498, 23. května. — Rukop. stát. arch. ve Vídni č. 201, Registra královská XXII. líb. f. 20 a-b č. 33.

My Vladislav oc oznamujem listem tiemto všem, že jsú na nás vznesli někteří věrní naši milí, oznamujíc nám jménem urozeného Viléma z Pernšteina, najvyššieho hofmistra královstvie Českého, věrného našeho milého, jakož má a drží rybník Šeperku a druhý Bohdanecký k Kunětické hoře příslušející, na kteréž struhú vodu vede z Labe od Opatovského stavu; též také jakož jest udělal druhú struhu od Lhoty Uherčické, kteráž jde [na] Zminský a na Lanský^{a)} rybníky, kteřížto rybníci příslušejí k Sezemskému aneb k Opatovskému klášteru, a odtud že jde na rybníky jeho dědičné k Pardubicóm příslušející. I obávaje se v budúcích časiech vo vedenie té vody na rybníky svrchupsané zmatkuov a nesnází, prosil jest s velikú pilností, abychom jemu tu milost učiniti a k tomu povoliti ráčili, aby ta voda, kteráž jde z Labe od Opatovského stavu na rybníky svrchupsané, též také i ta druhá, kteráž jde na Zminský a na Lanský^{b)} rybníky, při něm a při dědicích a budúcích jeho dědičné zůstala, a nad to aby tiem stavem, kterýž jest u Opatovic, hýbáno ani jeho kterak umenšováno nebylo, než aby tak držán byl, jako se nyní drží. Též také aby ta struha, kteráž jest udělal od Lhoty Uherčické, kteráž jde na Zminský

a na Lanský rybníky, ta všecka voda aby při nich také dědičně zuostala, a ty struhy aby v té širokosti též dědičně zuostaly, a stav aby v té vysokosti držán byl, jakož se nyní drží a stojí.

Jehožto žádost slušnou znajíce, a k ní pro služby jeho, kterých jest nám mnohé věrné a užitečné činil a činiti nepřestává, nakloněni jsouce, s dobrým rozmyslem a radou věrných našich, mocí královskou v Čechách svolili jsme k tomu a tímto listem svolujeme, tak aby ta voda svrchupsaná, kteráž jde z Labe od Opatovského rybníka na Šeperku a potom na Bohdanecký rybník, též i ta, kteráž jde tu struhou od Lhoty Uherčické na Zmínský a na Lanský rybníky a vodtud na rybníky jeho Pardubské, kteříž jsou dědiční, s těmi oběma stavy a s struhami svrchupsanými v té širokosti a vysokosti držány a zuostaveny byly, jakož se nyní držíe, při témž Vilémovi, dědicích a budoucích jeho dědičně zuostaly^{c)} nyní i na budoucí časy; a to bez naše, budoucích našich kráľuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž toto znamenitě vymieňujem: jestliže by kdy to zboží kláštera nadepsaného k výplatě přišlo, a ty osoby, kterých by to vyplatily, chtěly sobě buď nahore aneb dole rybníky na té struze a vodě udělati, že to budou moci učiniti a té vody k tomu tak požívatí, jakž nyní stojí, beze vše překážky Viléma, dědicuov i budoucích jeho. Dán na Budíně v středu u vigiljí božieho vstúpenie anno Christi 1498, regnorum autem nostrorum Hungarie octavo, Boemie vero XXVII°.

Ad relacionem magnifici domini Joannis de Sselnberg,
supremi cancellarii regni Boemie.

a) Rukp. má: Lanské. — b) Opraveno jinou rukou z: Lanské. — c) Rukp. měl původně: zuostavili, ale ti přetrženo.

696.

Vilém z Pernšteina městečku Rychnovu daruje pastviště řečené Lán.

Na Pardubicích 1498, 29. května. — Orig. perg. v arch. panství Rychnovského n. K.; DZ. 62. L. 22.

My Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší hofmistr kráľovství Českého, vyznáváme oc . . . že znamenavše pilnost živností múdrých a opatrných purkmistra a rady i vsí obce městečka našeho Rychnova dědičného, nynějších i budoucích, kterých známe, že o to myslíc pilně se starají, kudy by mohli živností své, pod námi jsúc, nejlépe a sobě najužitečněji vésti, aby mezi lidmi těmi, kteříž po svém poctivém a užitečném stojí, počtění býti mohli; kdež my takové lidi milujíc a k nim zvláštní náchylnost majíc, s tej milosti a náchylností k tomu sme nakloněni, abychom jim nějakými zvláštními milostmi k tomu pomáhali, aby oni, čímž by nás k sobě milostivějšího poznali, tím lépe a pilněji živností své, pod námi souc, dědičně vésti mohli na budoucí časy. Protož s dobrým rozmyslem a pro utvrzení obyčejův a úmyslův dobrých a chvalitebných měšťan svrchupsaných jim sme dali a poujčili a mocí listu

tohoto dáváme a puojčujem ku pravému jmění a držení a požívání dědičnému pastviště, kteréž slove Lán, aby svrchu psaní purkmistr a rada i všecka obec, nynější i budoucí, lidé naši dědiční toho pastviště svrchupsaného užívali a požívati mohli svobodně, jakožto svého vlastního, bez všelijaké překážky, nám ani dědicům našim na budoucí časy z toho nic neplatit. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu zdržení svú vlastní pečet k tomuto listu sme přivěsiti rozkázali. Dán na Pardubicích v úterý před sv. Duchem leta božího tisícieho čtyrstého devadesátého osmého.

Pečet utržena — In rubro: Tento list ve dcky zemské památné rozinové léta oc LXXVI° ve čtvrtek o suchých dnech letničních L. 22 slovo od slova vložen a vepsán jest.

697.

Michal z Chlumu prodal dědictví své, v Ostřešanech dvory kmecí a v Blatech dvůr kmecí se vším příslušenstvím Vilémovi z Pernšteina za 800 fl. gr. č. Dat. s. l. v úterý před sv. Vítem (12. června) 1498. — Téhož dne Diviš z Hrádku a Markéta z Miličína, poručníci sirotků po někdy Matějovi z Žižína, prodali tvrz a ves Žižín týchž sirotků Vilémovi z Pernšteina za 200 fl. gr. č. DZ. větší č. 6 fol. A 25.

698.

(CCLXXXII) Smlúva [Viléma z Pernšteina] s knězem Jiřím [Minstrberským], co se Hložkuov dotýče, [že by Hložkové od Litic něco drželi výše, než jim dcky svědčí.]

1498, 15. června. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.

Item jakož byla ruoznice, že by něco Hložkové od Litic drželi přes to výše, než jim dcky svědčí od kněze Jindřicha, a potom prodali pánu z Pernštejna hrad Litice se vším příslušenstvím, nic sobě nepozuostavujíc: i toto se nám zdá za spravedlivé, aby knížatům dal na úmluvu, že není uveden v to, což tíž Hložkové drží mimo to výše, co ve dckách má, a knížata mají se přiznati k tomu, že jsou pánu se vším příslušenstvím prodali a že ve dckách má, aby pán pohnal držiteluov statku toho, že jest jich vuole k tomu, že oni chtějí vedle pána k tomu státi a zástupce býti; jestliže by pán prosúdil, že oni to vyvaditi a zastúpiti mají, pakli to pán vysúdí na Hložciech, tehdy knížata pánu vyčišťovati povinni nejsou, co se Hložkuov dotýče, jakožto ti, kteří jsou ten statek prodali, tak jakž zpráva ukazuje, třetinú výše.

A k této smlúvě kněz Jiří dal jest vuoli na místě kněze Jindřicha otce svého. Také to vymieněno jest, jestliže by on pan Vilém z Pernšteina beze lsti ku pohnu vyhlášení nestál, že sobě ku pomoci kníže JMt jemu ke škodě toho nestání vobracovati nemají, ani to nestání proti knížatům jemu k žádné škodě na jeho zprávě býti má. Pakli by jmenovaný pan Vilém k těmto suchým dnóm nyní přístím nepohnal, to jemu na jeho zprávě a spravedlnosti k žádné škodě býti nemá, takže bude moci pohnati, když by se jemu kolivěk zdálo, bez pohoršení spravedlnosti své. Při tomto zuostání byli jsou pan Hradecký, pan Švihovský, pan kanclér, pan Petr

polně přestati mají. Stala se tato smlouva a sjednání v Olomúci, v středu den svatého Prokopa, leta od narození syna Božího tisícího čtyřistého devadesátého osmého počítajíc

702.

Nářizení z kanceláře královské nejvyšším úředníkům markrabství Moravského, aby Vilémovi z Pernšteina městečko Staříč, kteréž má od Jiříka z Tvorkova, do desk zemských vepsali.

Na Budíně 1498, 30. srpna. — MS. stát. arch. ve Vídni č. 201, Registra královská XXII. lib. fol. 39 č. 77.

Item dán jest list otevřený na papíře urozeným Janovi z Lomnice na Mezříčci hajtmanu, Ladslavovi z Bozkovic na Třebové nejvyššímu komorníku, Janovi Pňovskému z Sovince a Lipoltovi z Kreyku nejvyšším sudím markrabství Moravského, na takový způsob: jakož urozený Vilém z Pernšteina na Pardubicích, nejvyšší hořmistr království Českého, má a drží od urozeného Jiříka z Tvorkova městečko Staříč se vsmi a jiným jeho příslušenstvím, a v Chřepicích několik člověkuov, aby to všecko, což napřed dotčeno jest, témuž Vilémovi k dědicství ve dsky zemské vložiti a vepsati rozkázali, řád práva zachovajíc, bez zmatku a všelijaké odporosti. Tomu na svědomie oc. Dán na Budíně ve čtvrtek před sv. Jiljím anno Christi 1498.

Ex commissione domini regis, referente magnifico domino
Joanne de Sselnbergk, suppremo cancellario regni Boemie.

Dne 24. února 1499 při soudu zemském v Brně držaném Zdeněk z Waldšteina vložil ve dsky Vilémovi z Pernšteina městečko Staříč s kostelním podacím, vsi Čáslavice, Slavice se dvorem, Příbyslavice a Řimov s příslušenstvím. DBrn. kv. č. 13 fol. 21.

703.

List od krále Vladislava, kterýmž potvrzuje listuo krále Ladislava a listu krále Jiřího, kteříž svědčí na tři tisíce zlatých uherských panu Janovi Zajímačovi z Kunstatu, kterážto summa jest jemu na Pohořelicích zapsána.

Na Budíně 1498, 3. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 121; měst. Brn. f. 74 b—75.

My Vladislav . . . oznamujem listem tímto všem, že jsme viděli řádné vidimus dvú listuov na pargameně s visutými peč[e]tmi, — jednoho najjasnějšího někdy knížete pána pana Ladislava Uherského a Českého oc krále a margrabí Moravského, ujce našeho milého slavné paměti, kterýž jest zapsal městečko Pohořelice s jeho příslušenstvím urozenému někdy Janovi Zajímačovi z Kunstatu, — a druhý list najjasnějšího někdy pana Jiřího krále Českého, předka našeho, kterýmž témuž Janovi na svrchupsaném městečku s jeho příslušenstvím nad první sumu tisíc zlatých uherských připsal; — a při tom jsme prošení jménem urozeného Prokopa Zajímače z Kunstatu, abychme jemu těch listuov potvrditi a při nich jeho zuostaviti ráčili.

K jehožto prozbě naklonění jsúce, s dobrým rozmyslem a radú našich věrných, mocí královskú v Čechách a jakožto margrabie Moravský, potvrdili jsme svrchu-

psaných listuov ve všem jejich znění, položení, punktích, klausulích a artikulech, tak jako by tuto slovo od slova vepsán[i] a položení byli, bez umnění; chtějí tomu, aby on Prokop svrchupsané městečko Pohořelice se vším a všelijakým příslušenstvím jeho v těch třech tisících zlatých uherských jměl, držel a jeho požíval tak a tímž obyčejem, jakož v sobě ti listové, zápisové znějí a vokazují, a to bez naší, budoucích našich králuov Českých a margrabí Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky. A kdož by list tento jměl [s] svrchupsaného Prokopa dobrú vuolí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dan na Budíně v pondělí před slavností panny Marie Narození léta božího tisícého čtyřstého devadesátého osmého, a království našich Uherského osmého a Českého dvacátého osmého.

Ad relacionem magnif. domini Johannis de Sselmbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 341.

704.

Ondřej Fiňásek z Olešničky prodává dědictví své ve vsi Čepím a v Olešnici, což tam se strýcem svým Vaňkem měl, Vilmovi z Pernšteina za 90 fl. gr. č. Jistcové: Jiřík z Sovince, Znata z Lompnice, Aleš Herult z Herultic, Jan z Věže, Jan Puchard z Oděrad, Jiřík z Uherčic. Datum na Lompnici ve čtvrtek sv. Františka [4. října] 1498. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 22; měst. Brn. fol. 17.

Dne 24. února 1499 vložil Ondřej Fiňásek zboží ve vseh Čepím a v Olešniče do desk Brněnských při soudu zemském Vilémovi z Pernšteina. DBra. kv. č. 13 fol. 19.

705.

Ubrmanská výpověď ve sporu mezi Janem z Lomnice a Janem Vranovským z Vranova o les u Pavlova a u Kyjova.

1498, 29. října. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 286 b.

Léta od narození syna Božího tisícého čtyřstého devadesátého osmého, ten pondělí po svatých Šimonu a Judu apoštolův božích: Jakož jest byla různice o les a o pole u Pavlova a u vsi Kyjova mezi urozeným pánem Janem z Lomnice a na Mezříčí hajtmanem markrabství Moravského s jedné, a urozeným vládkou panem Janem Vranovským z Vranova a lidmi jeho z Kyjova z strany druhé; kdež oni obapolně volili sou sobě ubrmany, každá strana II, pan hajtman JMt urozené vládyky pana Bluda z Kralic, pana Jindřicha Březnického z Náchoda, a z strany druhé pan Vranovský pana Zicha Kubíka z Opatova, pana Jana z Marbachu; na kterýchžto ubrmaních nás svrchupsaných mocně sou přestali k rozeznání tej věci. A my svrchupsaní ubrmané slyševše ty lidi obapolně z obou stran, nechtějíc lidi k přísahám připustiti, i takto sme to mezi nimi vypověděli a rozdělili a mocně vyřikáme, tak

aby to věčně drželi sobě na věčná léta beze všeho porušení: každá strana jednu polovici pravou toho, o čez jest byla různice, jakož to jest znamenáno a vymezeno: z té strany, což příleží k Pavlovu, to buď věčně Pavlovských, a z té strany, což jest od Kyjova, to buď také páně Vranovského lidí z Kyjova. A to my svrchupsanie ubrmané tak sme mezi nimi vypověděli a mocně vypovídáme, aby sobě to drželi budoucně. Tomu na svědomí své vlastní pečeti k tejto vajpovědi sme přidávili, a každé straně jednu sme dali, aby se tím potomně spravovali.

706.

Nález soudu zemského ve při Jana z Lomnice s Vilémem z Pernšteina o držení vsi Studence.
1498, 16. listop. — *Brn. kn. páhonů v zemsk. arch. v Brně č. 6, f. 69 a, b.*

L. 1498 v pátek po sv. Bričí. Sedění první. Jan z Lomnice a na Náměstí pohoním pana Viléma z Pernšteina, nejvyššího hofmistra království Českého, z dědím, z zástav i odtud odevšad, kdež co má, ješto sluší k Brněnskému právu do Brna, z XV set zl. dob. uher., a tu jemu vinu dávám, že mi drží ves Studenec s jejím příslušenstvím, ješto já k tomu lepší právo mám, nežli on. Zná-li se, zná se v pravdě; pakli při, chci listem prokázati a na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám.

Nález: Mezi panem Janem z Lomnice a panem Vilémem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem království Českého, páni nalezli: poněvadž list páně Januov v válku od krále Jiřího vyšel, a ves Studenec také v válku odjata jest otcí jeho, a on s bratřími svými sobě toho zase v držení neuvedl, ani při smlouvách Olomúckých, ani Jihlavských, a ta ves po dobytí Třebíče vždycky k Třebíči držána jest až dosovad, že tomu pan Vilém odpovídati nemá. Tento potaz z pánuov vynesli sú pan Jan Berka z Dubé a pan Jan starší z Lomnice, a z vládyk Sigmund Valecký z Mírova.

707.

List od krále Vladislava, kterýmž městečko Pohořelice s jeho příslušenstvím zapisuje Janovi z Komárova, do jeho života aby s něho splacován nebyl.

Na Budíně 1498, 21. listop. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 120; arch. měst. Brn. f. 74.

My Vladislav . . . oznamujem listem tímto všem, že jest před velebnost naši přistúpil slovutný Jan z Komárova, věrný náš milý, oznamuje nám, že jest kúpil městečko Pohořelice s jeho příslušenstvím k margrabství našemu Moravskému příslušející, prose nás, abychme jemu při držení a užívání téhož městečka některú mílost dáti a učiniti ráčili, tak aby je bezpečněji jmíti, držeti a jeho požívati mohl. K jehožto prozbě pro služby jeho naklonění jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margrabie Moravský tyto jsme dole psané mílosti

témuž Janovi při držení a užívání městečka nadepsaného s jeho příslušenstvím učinili a tímto listem činíme :

Najprve aby on to městečko Pohořelice se vším jeho a všelijakým příslušenstvím jměl, držel a jeho požíval a požívatí jmohl, nejsa odtud bez své vuole od nás ani od budúcích našich, králuov Českých a margrabí Moravských, ani od jiného žádného člověka až do své živnosti splacován. A po jeho smrti mají je a moci budú jmíti, držeti a jeho požívatí dědici, erbové aneb budúci jeho, tak dlúho a dotud, dokudž bychme my jeho aneb budúci naši, králové Čeští a margrabie Moravští, však toliko k svému vlastnímu jmění, držení a požívání nevyplatili. A když bychom to kolivěk učiniti chtěli, tehdy jim máme dáti věděti napřed plný rok, a po vyjití toho celého roku položíc jim sumu jejich zapsanú, kterúz na tom zapsanú mají, vcele úplně, mají nám hned a povinni budou městečka svrchupsaného se vším jeho příslušenstvím, s kterýmž jsou to sami jměli, drželi a toho požívali, v moc naši postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku, všelijaké odpornosti. Tuto nad to jmenovanému Janovi dědicuom, erbuom a budúcím jeho zvláštní milost činíme, a k tomu svolujíc, aby sobě v témž městečku k obydlí svému udělati a ustavěti mohli a moc jměli tvrz od dřeva aneb vod kamene, kdež se jim a jakž se jim koli a najlípe zdáti a líbiti bude. Kterúz když sobě ustavějí a udělají, mají na ní a moci budú seděti, bydleti a jí požívatí tím vším právem a obyčejem, jakožto také i jiní obyvatelé margrabství Moravského svých tvrzí zápisných užívají, bez umenšení a naší i budúcích našich králuov Českých a margrabí Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky.

A kdož by list tento jměl s již psaného Jana, dědicuov, erbuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v středu před s. pannú Kateřinú léta božího tisícého čtyřstého devadesátého osmého, a království našich Uherského devátého a Českého dvacátého osmého.

Ad relationem domini Alberti de Kolowrath et Libsstein,
magistri curie Majestatis Regie.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 341.

708.

1498, 2. pros. na Budíně. Král Vladislav v listu Petrovi z Rožmberka v příčině zaplacení mu dluhu píše: „Jistě nám toho věř, že bychme ty peníze tak rádi dali, jakoby ty je rád přijal. Než nyní na tobě žádáme, aby ty podle pana Pernšteinského a pana kancléře tu pilnost měl při páních a rytířstvu, aby nám tu pomoc bez dalších odtahův dávali.“ Palacký Děj. V. 1. str. 414.

Vilém z Pernšteina uděluje soukenníkům v Horním a Dolním Přerově řád soukennický.

Na Přerově 1498, 6. pros. — Arch. zemsk. v Brně, pamětní kn. Tovačovská f. 199.

My Vilém z Pernšteina oc . . . že předstoupili sou před nás opatrují muži, soukeníci měst našich Horního i Dolního Přerova, věrní naši milí, s cedulí, na kteréžto sepsáni byli řádové téhož řemesla, pravíce, že se jim velmi slušné a potřebné zdálo, aby ti řádové mezi nimi byli držáni a zachováni pod pokutami dole psanými, prosíce nás pokorně, abychom jim listem tímto, naším potvrzením, toho milostivě povolili a potvrdili. My znamenavše, že slušné věci žádají, [k] takové jich žádosti a potřebě to sme učinili a činíme. Kteréžto cedule napsáni bylo slovo od slova takto:

K řízení řemesla soukennického nejprv voleni býti mají čtyři muži poctiví a víry hodní; a kdož by volen byl k tomu a protivil se a nechtěl svoliti, ten aby jednu hřivnu dal.

Item když by starší již z sebe vyvolili a měli, aby jich poslouchali a je v poctivosti měli, tak jedny i druhé mezi sebou, a na těch aby o všecky pře přestali. Pakliby se kdo vytrhl a kterého z starších neuctil aneb z nich někoho pohaněl, takový aby propadl čtyry groše české, pakliby kdo z obecních, tehdy dva groše česká. A jestliže by se jeden s druhým svadil, a na starší toho nevznesl a sám sobě opravoval to, jakž by koli chtěl, aneb na starší nevznesa [čti: to vznes a] potom na nich přestati nechtěl: čtyři groše české aby propadl a dal nejprv, a potom vždy aby na těch starších dosti měl. Pakliby který z starších se dočinil, ten aby dvénásobní pokutu nesl.

Item lidé poctiví a dobré pověsti, lůže řádného a dobrého v řemeslo aby přijímáni byli.

Item kdož by se koli osaditi chtěl z domácích nebo příchozích, ten dvanácte groší českých aby položil a dal přípovědného, jedině leč by syn kterého soukeníka z domácích byl, ten bez toho dokládání má přijat býti. Pakliby kdo dceru soukeníkovu z domácích pojal, polovici toho dađa, má přijat býti. Pakliby kdo z příchozích osaditi se chtěl, zachování své okázati má.

Item zloděj žádnej nemá přijat býti, ani v tom postiženej trpín.

Sukna dobrá aby dělána byla z vln dobrých, střížnejch; z koznic [sic] samejch neb z flokuo žádnej dělati nemá. Pakliby se kdo toho dopustil, ten řemesla položením, pokudž by se všem zdálo, takový aby trestán byl. Pakliby kdo faleš dělal z srstí kravích neb jinéch jakýchkoli, aneb mísil štopphor aneb šerhor, aneb mísil přízi koudelnou aneb jakoužkoli mezi vlněnou: ten postav aneb kus aby ohněm spálen byl, a kdožby to dělal, ten řemesla zbaven.

Item rukou společnou aby děláno bylo, totiž co kterému postavu má snováno býti podle jeho vlasu. Pakliby kdo mině snoval [k] kterému postavu mimo obecní svolení, čtyry groše česká aby propadl. Snovadla jednostejná aby měli; pakliby kdo měl kratší mimo obecní svolení, čtyry groše české aby propadl.

Item postavové na rámcích aby ohledováni byli. Pakliby kdo postav natepa, ohledati by jeho nedal, a to z oumysla udělal, ten aby jeden groš český propadl. Když by udělal postav nenatkanej aneb štejflovitej, buď po osnově neb po outku: ten aby nebyl pečetován ani v trhu domácím prodáván. Pakliby kdo z ohledaváču někomu skrze nepilnost nebo přízeň postav nenatkanej aneb štejflovitej [sic] zamlčel a potom že by uptán byl, ten aby jeden groš český propadl.

Váhy jednostejné aby měli všickni podle svolení. Pakliby kdo měl menší neb větší, aby propadl puol groše českého.

Item luonové aby jednostajní držáni byli podle svolení při všem díle. Pakliby kdo n byl, že by více neb méně platil z oumysla, ten aby propadl čtyry groše české.

Item vln kupování po vseh aby nebylo, zvláště kteréž příležití k trhu našemu aneb šímu Přerovskému. Pakliby kdo to učinil, ten řemesla položením aby trestán byl.

Item v trzích [aby] jedni druhejm neškodili buď překupováním vln aneb při prodávání n, [. . . .] ten aby trestán byl, jakž se všem zdáti bude.

Item v scházeních svých aby se poctivě měli. Pakliby kdo jakou nepoctivost ukázal lo se toho dočinil, ten aby propadl puol groše českého.

Item kdož by obeslán jsa od starších buď do cechu aneb pro jakoukoli potřebu, évolně nepřišel aneb se neopověděl, ten aby propadl puol groše českého.

Item jestliže by kdo nejza přijatý v řemeslo neb ouřad a dělal by postav neb kus, postav neb kus ten aby do cechu vzat byl. A pakliby který soukeník u sebe dělati do- il, ten aby čtyři groše české propadl.

Item učedlníci v řemeslo aby přijímání byli, a smlouvu, kterouž mají mezi sebou, tu chu před staršími oznámiti mají, a na pamět jeden groš český mají položiti; též když uží, před staršími v cechu propuštěn býti má, a opět na pamět jeden groš český položiti má.

Jestliže by kdo přijat sa v řád, i nechtěl svolení ouřaduov všelijakých cechovních ti aneb zachovávatí, ten aby v řemesle žádnějm fiedrunkem fiedrován nebyl ani v cechu trpín.

Nad to jich zřízení a sepsání svrchupsané přidáváme jim z naší zvláštní mi- i, aby na ně žádnějch suken jinejch, krom barvenějch, vozeno ani neseno nebylo, ad to ani prodáváno krom jarmarků. A ty pokuty svrchujmenované a napsané ávamy a dávamy soukeníkóm všem Přerovským nynějším i budoucím. Toho všeho potvrzení pečet naši rozkázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán Přerově ten čtvrtěk před svatou Lucí po narození syna božího tisícího čtyřstého adesátého osmého leta počítajíce.

710.

n z Pernšteina potvrzuje spojení Horního i Dolního města Přerova, kteréž obyvatelé týchž měst dobrovolně byli učinili.

Na Přerově 1498, 6. prosince. — Originál města Přerova.

My Vilém z Pernšteina oc . . . že opatrní muži obojího Přerova, Dolního orního, věrní naši milí, okazali jsú nám spis některaký svolenie a spojenie jich h vespolek obapolně dobrovolného, že se mezi nimi dobrovolně stalo, a prosíce všichni vespolek jednostajně, abychom jim toho svolenie práti ráčili a potvrdili budoucí čas a pamět k jich správě. My spatřivše, že taková věc, to jich dobro- vé spojenie užitek znamenitý mezi nimi nésti muož, k jich žádosti a prosbě illi sme to a činíme mocí listu tohoto a jich svolenie potvrzujem; kteréhožto enie nápis byl a jest těmito slovy:

My purgmistr a rada města Přerova Dolního, i také s ním spolu jednostajné města Přerova Horního, majíce prostranné povolenie a dobrovolenstvie k srovnání mezi námi od urozeného pána pana Viléma z Pernšteina a na Helfenšteině, najvyššieho hofmistra královstvie Českého, JMti pána a pana našeho milostivého, učinili sme z jednostajné dobré vuole pravé, věrné a dobrovolné svolenie k zřiezení dolepanému, a najprve toto:

Když by se přihodilo o poručenstvie neb o sirotčie penieze na kopci nebo dole, tehdy o to poručenstvie neb o sirotčie penieze nemáme jedni bez druhých toho jednati, než my horní měšťané máme z Dolního města staršie obeslati, a tak z jednostajné vuole v knihy Horního města vepsati. Též i dolní měšťané mají pro hornie staršie poslati a v knihy Dolního města vepsati z jednostajné vuole, a to tak, aby jedni o druhých věděli, aby potom o to zmatku nebylo.

Takto jsme se více svolili s Horního i Dolního města i všickni obyvatelé Přerovští, že jsme sobě dali z obcí svých dědičných jednomu každému obyvateli Přerovskému, městu Hornímu i Dolnímu, Sřfavě*) předměsti i ze všech ulic každému puol louky na tu mieru, jako lúky Trúbecké; a z těch luk plat slušný položili sme dva groše české. A ten plat z těch luk svrchupsaný má do zvláštne pušky obecnie na to zvlášté zpuosobené kladen býti; a ku přijímání toho platu čtyři muži viery hodní k tomu vydání býti mají, z Horního města dva a z Dolního města dva. A ten svrchupsaný plat má vydáván býti na den sv. Martina, a k těm čtyřem ten plat má nosen býti každý rok na to miesto, kdež oni uloží. A kteříž ten plat přijímati budú, povinni budú z toho počet činiti obci. A tiem platem hlásky Horního města i Dolního i všeliaký správky dieti se mají.

A jakož v listu pána našeho JMti před časy některými málo zběhlými učiněno horním měšťanom, co se ponocného týče, že jej horní dávati měli: pak již po tomto svolení již nebudú povinni jeho dávati, poněvadž spolu hlásky podstupují. A což se hlásky hradské týče, jakož dolní dva hlásná na hrad vydávati mají podle obyčeje předního, tu oni dolní na svú pořádku zvláštni vydávati mají. Pakliby mohli smluvené hlásné mieti, tehdy z té pušky má jim placeno býti. A což by se trávníkuov obecních prodalo, to také do též pušky má kladen býti na opravu obojích měst.

Což se trhu a jarmarku dotýče, to se v Dolním městě dieti má; krom trhu vlněného, ten na kopci býti má vždycky, a v Dolním městě nikoli dopúšten býti nemá. Pakli by kto v Dolním městě mimo toto svolenie vlnu kupoval, ten pokutu uloženú aby dal; a té pokuty jest jedna hřivna; a ta pokuta má vložena býti do pušky svrchupsané. A což se masnic dotýče, ta jedna na kopci v Horním městě býti má, a ten masař vedle jiných dolniech masařuov všech věcí panských i obecních odbývati má.

A což se lesuov našich obecních dotýče, svolili sme se takto: aby na vozy děleno bylo, a miera klanicím aby námi obojimi měšťany horními i dolními lidmi uložena byla. Pakli by kto mimo tu mieru uloženu vyššie klanice měl, a mimo ty klanice vajše bral a byl v tom nalezen, ten aby patnácte grošuov bílých do pušky svrchupsané propadl a dal, a k tomu aby trestán byl.

A což se pastvy dotýče, to společně pásti máme, a obzvlášté žádný horní ani dolní ani žádný obyvatel Přerovský. Pakli by přes to pásl, ten aby patnácte grošuov bílých propadl, a do pušky svrchupsané položiti má. A masařové ti mají pásti dobytky ty, kteréž k masu kupují a tak [. . . .] se stádo obecnie pase.

Toho na potvrzenie pečat naši rozkázali sme přivésiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán [na] Přerově, ten čtvrtěk před svatú Lucí, po narození syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého osmého [léta] počítajíce.

Vedle opisu pořizeného prof. Kreutzem z původní listiny, kteráž z výstavy národopisné Pražské 1895 městu Přerovu vrácena nebyla. — *) Předměstí Přerovské slove nyní *Štřava*.

711.

Král Vladislav potvrzuje smlouvu učiněnou mezi abatyší kláštera Tišnovského a Vilémem z Pernšteina na odúmrti zboží Tišnovského.

V Bulíně 1498, 11. pros. — MS. stát. arch. ve Vídni č. 201, Registra král. XXII. líb. f. 66 b—67 č. 127.

Vilémovi z Pernšteina a abatyši kláštera Tišnovského smluv potvrzenie. My Vladislav oc oznamujeme listem tiemto všem, že jest na nás vznesl urozený Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak jest s abbatyší kláštera Tišnovského zřiezenie a smlúvu dokonalú udělal, což se odúmrtí na všech lidech kláštera a zboží toho Tišnovského dotýče, — tak že již více takové odúmrti na žádného *) přietele, buď mužského aneb ženského pohlavie, jestliže by kto bez kšaftu a poručenstvie s světa tohoto sšel, a to na ty přátely, kteříž by na tom panství a klášterstvie byli a jinde nic; pakli by kto také kšaftu a poručenstvie vo svém statku rádné učinil, to má také při tom zuostati, komuž co dá aneb poručí; za kterúžto milost podvolili jsú se lidé všickni téhož kláštera Tišnovského, nynější i budoucí, abbatyši nynější i budoucím jistý plat na penězích i na kuřiech každý rok,**) tak jakož v sobě všecky ty věci nadepsané zřiezenie a smlúva šíře a světlejie vokazuje, zdrží a zaviera: — proše nás sám od sebe i od abbatyše, abychme k takovému zřiezenie a smlúvě povolenie naše dáti a toho potvrditi ráčili.

K kteréžto prosbě nakloněni jsúce a také znajíce, že jest to pro dobré lidí těch, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto margrabie Moravský svolili jsme k nadepsanému zřiezení a smlúvě, a tiemto listem svolujeme a toho potvrzujem a při tom zuostavujem, tak aby již nyní na budoucie časy všecky odúmrti na žádného nepřipadaly, než na najbližšie přátely, tak jakž to zřiezenie svrchupsané vokazuje. A ti lidé s toho zboží a klášterstvie mají také a povinni budú ten plat k klášteru Tišnovskému vždycky každý rok vydávati vcele a úplně beze všeho zpieranie, jakž ta smlúva vokazuje, nyní i v budoucích časiach, a to bez naše, budoucích našich králuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Tomu na svědomie oc léta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého osmého, regnorum vero nostrorum Hungarie nono, Boemie vero XXVIII, ex Buda feria III. ante Lucie.

Ex commissione propria maiestatis regie.

*) Zde snad vypadlo několik slov toho smyslu, že odúmrt nespádá na Viléma z Pernšteina ani na klášter, nýbrž na příbuzného nebožtkova. **) Patrně vynecháno: dávatí.

712.

(CCLXXXVII.) Smlúva mezi panem Vilémem z Pernšteina oc JMtí a panem Lickem [z Ryzmburka] o meze [mezi lesem Královstvím a Bolehrádkem].

1498. — *Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.*

Léta Páně oc devadesátého osmého stala se jest smlúva dobrovolná i konečná mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina hofmistrem královstvie Českého s jedné, a mezi urozeným pánem panem Mikulášem z Rysmburku s strany druhé, kteráž jest byla ruoznice a nesnáz o meze mezi Královstvím a Bolehrádkem, co se tkne příjmů Bolehrádku, i také z druhé strany zadních lesuov jeho dědičných; tu my ubrmané, pan Petr Zvířetický z Wartemberka, pan Mikuláš Hořický z Hořic, najvyššie písař královstvie Českého, pan Zigmund z Chmelic, purgrabí hradu Pražského, vzavše to na se mocně obojích stran jich dobrou vůlí, takto mezi nimi vypovídáme:

Item pokud jsou lidé nadepsaného pána pana Pernšteina šli a vedli po pravé ruce k lesu Korytu až do mezí Království, aby to všecko panu Pernšteinskému zuostalo, pokud jsou ti lidé vylizili [sic], a z druhé strany po levé ruce ty všechny příjmy [sic] aby zuostaly panu Lickovi.

Item zase kdež jsou vedli lidé páně Lickovi od rybníka a lizili až k Královstvie, pokud jsou před námi pokázali a lizili, potud aby panu Lickovi zuostalo. A tu po čtyřech osobách hodných aby hned vydali, a ti aby hned meze utvrdili vedle tyto naší výpovědi, aby mezi stranami nahořepsanými víc o to hadrunkuov a nezuází nebylo.

Výtah tištěn AČ. VI. 537 č. 337.

713.

List krále Vladislava panu Janovi z Lomnice na Mezřící na duom, který pán JMt drží v Olomúci, že ten duom ze všech lozunkuov vynímá.

1498. — *Cod. Pernst. arch. měst. Brna fol. 243.*

My Vladislav, oc . . . že jest nás zpravil urozený Jan z Lomnice na Mezřící, hajtman markrabství Moravského, věrný náš milý, že má a drží duom v městě našem Olomúci, kterýž duostojný bratr Jan někdy biskup Varadínský, nábožný náš milý, koupil a vystavil, z kteréhožto domu nám do komory naší plat roční vychází; a při tom prosil jest nás jmenovaný Jan, abychom jemu ten duom ze všech platuov, lozunkuov a povinností městských vysvoboditi a k dědictví dáti ráčili.

K jehožto prosbě pro věrné služby jeho, kteréž nám činí a činiti nepřestává, jsouce nakloněni, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím mocí královskou, a jakožto markrabě Moravský ten duom ze všech lozunkuov, platuov a povinno

kterýmiž buď nám aneb městu zavázán byl, jmenovanému Janovi z Lomnice, erbóm a budoucím jeho vyňali a vysvobodili sme a tímto listem vynímáme a vysvobozujeme, tak aby on s erby a budoucími svými z toho domu žádných lozunkuov a platuov, kteříž na něm prve byli, nám ani budoucím našim králóm Českým a markrabím Moravským ani žádnému jinému nedávali a neplatili, ale jej volně a svobodně měli, drželi, užívali a užívati mohli tak, jakožto i jiní domuov svých předky našimi vysvobozených v městech našich užívají a užívati mohou bez překážky všelijaké. Však toto také vymieňujem, že ten plat na již psaném domu nám a budoucím našim králóm Českým a markrabím Moravským do komory naší příslušející má vyražen býti na té summě, kterouž nám měšťané svrchupsaného města Olomúce každý rok vydávají, nyní i na budoucí věčné časy.

A protož příkazujeme podkomořienu našemu markrabství Moravského a opatrným purgmistru a konšelóm svrchupsaného města Olomúce nynějším i budoucím, abyšte při tomto obdarování a osvobození domu napřed psaného téhož Jana z Lomnice [s] erby a budoucími jeho jměli, drželi a zachovávali beze všeho přerušení nyní i v časích budoucích. A ktož by tento list jměli s již psaného Jana a dědicuov jeho dobrou vůlí a svobodnou, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskou k tomuto listu přivěsiti sme kázali oc léta 1^MIIII^CXCVIII^o.

714.

Item dobrá vuole od pana Prokopa Zajímače z Kunstatu na listy, jeden krále Ladislava a druhý krále Jiřího a třetí krále Vladislava, kteříž panu Janovi Zajímačovi z Kunstatu svědčí na Pohořelice, Janovi z Komárova učiněná.

Na Jevišovicích 1499, 25. ledna. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 72 b; arch. měst. Brn. f. 76.

Já Prokop Zajímač z Kunstatu a na Jevišovicích i s svými erby vyznávám . . . Jakož jmám jeden majestát na pergameně s visutú pečetí najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava Uherského a Českého oc krále a margrabie Moravského slavné paměti, kterýmž zapisuje JMt dva tisíce zlatých uherských panu Janovi Zajímačovi z Kunstatu dobré paměti na městečko Pohořelice; — a druhý majestát najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího krále Českého a margrabí Moravského slavné paměti též na pargameně s visutú pečetí, v němž JMt připisuje svrchupsanému panu Janovi tisíc zlatých na svrchu jmenovaném městečku Pohořelicích; — a třetí majestát najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava Uherského, Českého oc krále a margrabí Moravského, pána našeho najmilostivějšího, také na pargameně s visutú pečetí, v kterémžto JMt potvrzuje listuov svrchupsaných králuov, a v témž majestátu stojí: „A kdož by list tento jměl [s] svrchupsaného Prokopa dobrou vůlí a svobodnú, chceme, aby tomu příslušalo plné právo věcí nahoře i dole psaných,“ jakož ten list

to v sobě šíře a světleji zavírá a ukazuje: — protož já svrchupsaný Prokop Zajímač dal sem a mocí listu tohoto dávám sám od sebe i od svých erbuov na ty svrchupsané majestáty i na jiné na všecky, kteréž jmám na svrchupsané městečko i na mýto i na to všecko právo, svú plnú dobú a svobodnú vuoli urozenému vládyce Janovi z Komárova i jeho erbuom, tak aby on pan Jan svrchupsaný a erbové jeho k těm všem věcem v těch majestátích nahoře dotčených a psaných i jiných majestátích měli tuž moc i též plné právo změnití, zastavití, prodati a s tím učiniti, což by se jemu [zdálo] a líbilo, a to všechno právo své na svrchupsaného pana Jana a na jeho erby převodíme, kteréž já Prokop Zajímač sám a erbové moji měli sme.

Tomu na potvrzení a na pevnost svú vlastní pečet dal jsem přivěsiti k tomuto listu; a pro lepší jistotu a svědomí věcí nahoře psaných připrosil jsem urozeného pána pana Lipolta z Krajku a na Karštajně, nejvyššího sudí margrabství Moravského, a urozené vládyky, Ctibora z Arklebic a na Myslibořicích, Jana Zeneleho [sic] z Říčan a na Krhově, Petra z Kyjovic seděním tudíž, Jindřicha z Vlašimé a na Slatině, Jana Rejchberka z Miletic, že sú pečeti své vedle mé dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Jevišovicích v pátek den s. Pavla na vieru Obrácení léta M^oIII^cXCIX^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 342.

715.

Král Vladislav dává k přímlově Viléma z Pernšteina městu Lipníku trh týhodní a jarmark roční. Datum na Budíně ve čtvrtek před hromnicemi [31. ledna] 1499. Opis pozdní v arch. zemsk. král. Česk. (akta katastr.).

Téhož dne a roku vysadil král Vladislav k přímlově Viléma z Pernšteina městu Přerovu jarmark roční. Pamětní kn. Tovač. v arch. zemsk. Brn.

716.

Kapitola Olomúcká pohání Viléma z Pernšteina z uvázání se v držbu lesa.

1499, 19. dubna. — Olom. kn. pŕihonŕ v zemsk. arch. v Brně, č. 7. f. 10 b.

Léta 1499 ten pátek před svatým Jiřím. Sedění třetí. Kněz Konrad děkan a kapitola kostela Olomúckého pohoní pana Viléma z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyššího hofmistra království Českého, z dědin oc ze sta hřiven gr. širokých, a tu jemu vinu dáváme, že jse nám uvazuje v les, kterýž slove Hrnečný, a v stráni při Kobylném, jesto to ke vsi naší k Osecku přísluší, nemaje k tomu práva. Ználi se oc, pakli pří, ač jest věc vědoma, chceme listy a paměti starých lidí pokázati a na panském nálezu dosti jmíti. Škody opovídáme, poručníka činíme ut supra [to jest mistra Jakuba písare]. Poklid.

717.

(z. XXIII.) List biskupa Olomúckého Stanislava, jímž své právo manské dává panu Adamovi Thovačovskému na vsi Lobodicích se vším její příslušenstviem. Také dává tímž listem spolek na tejš vsi témuž Adamovi s Jaroslavem z Šelnberka.

Na Kroměříži 1499, 29. dubna. — *Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 480; arch. měst. Brn. f. 165b-166.*

My Stanislav z božie milosti biskup Olomúcký oznamujem . . . že před nás urozený pán pan Adam z Cimburka a s Thovačova, man náš a kostela našeho Olomúckého věrný a milý [předstúpiv], nás snažně se vsí pilností prosil, abychom jemu naše právo ráčili milostivě dáti, totjiž ves Lobodice blíž Thovačova se všiem příslušenstviem, kteréžto právo po smrti urozeného pána pana Ctibora z Cimburka a s Thovačova, hytmana margrabstvie Moravského, toho zbožie poslednieho našeho mana, na nás jakožto na pána svrchnieho toho manstvie jest spravedlivú odmrťi spadlo.

A my znamenavše jeho prosbu a snažnú službu, kderúž jest nám i kostelu našemu Olomúckému se všemi předky svými povolně činil a okazoval, a ještě v budoucích časích činiti a okazovati jmá skutečně, i dali jsme jemu a mocí tohoto listu dáváme nadepsanému panu Adamovi i jeho erbóm plné právo, kderéž jest na nás spadlo po smrti již jmenovaného pana Ctibora na tý svrchupsanej vsi Lobodicích, na lidech platných i neplatných, s lesy, s háji, s potoky, s rybníky, se všemi právy, tak jakož to svrchupsaný pan Ctibor držal, i se všiem příslušenstviem, což k tomu jistému manstvie od staradávna příslušalo a příslušie.

A při tom nás ihned týž pan Adam prosil, abychom také na tom manstvie a vsi Lobodicích spolku jemu milostivě dopřáli s urozeným pánem panem Jaroslavem z Šelnberka: my vždy nechtíc téhož pana Adama v ničemž slušném a nám možném oslyšeti, a znajíce to, že on nám i kostelu našemu Olomúckému toho zaslužiti muož a povinovat jest zasluhovati, zvláštní milost naši dáváme, celý a plný spolek na tej vsi Lobodicích se všiem příslušenstviem toho manstvie jemu panu Adamovi s již dotčeným panem Jaroslavem z Šelnberka, nic sobě ani našiem potomkóm biskupóm Olomúckým na tom nezacho[vá]vajíce krom práv a služeb, kderéž jmá nám a našemu kostelu i našiem potomkóm biskupóm Olomúckým činiti.

Při tom jsú byli: urozený pán pan Jan Pňovský z Sovince, najvyšší sudí markrabstvie Moravského, a velebný kněz Adam doktor probošt Brněnského a kanovník Olomúckého kosteluv, kanclér náš, a urozený vládyka Petr Graysnekar z Graysnperku, hofrychtýř dvoru našeho nám milý. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečet naši k tomuto listu přivésiti jsme kázali. Jenž jest dán a psán na hradě našem Kroměříži v pondělí před sv. Filipem a Jakubem apoštoly božími, léta od narozenie Syna božieho M^oCCCC^oLXXXXVIII počítajíc oc.

718.

Nález soudu zemského ve při kněze Václava z Hodic, kanovníka kostela Brněnského, s Vilémem z Pernšteina o držení některých vsí.

1499, 10. května. — Brn. kn. pŕihonŕ v zemsk. arch. v Brnĕ, ě. 6. f. 81.

L. 1499, sedĕnĕ druhĕ v pŕatek po Boŕím vstŕpenĕ. Knĕz Vŕclav z Hodic, kanovník kostela Brněnskĕho, pohonĕm pana Vilĕma z Pernšteina oc z dĕdin i z zŕstav oc, z tisĕce hř. gr. dob. stř., a tu jemu vinu dŕvŕm, ŕe drŕí ves pustŕ Lhotu, kterŕž slove Ārtovec, s jejĕm pŕĕsluŕenstvĕm, ves Radonĕn s jejĕm pŕĕsluŕenstvĕm, a ve vsi Pŕibyslavicĕch ětyŕi krĕmy, deset podsedkuov a jedno orŕnĕ, kterĕŕto vsi, krĕmy, podsedky a orŕnĕ k faŕe Pŕibyslavskĕ pŕĕsluŕĕ, na kterĕjŕto faŕe jŕ pŕŕvo k podacĕ mŕm, a on mi jich postŕpĕnĕ nechce. Znŕnĕ se oc, pakli pŕĕ, aĕ jest vĕc vĕdoma, chci listy pŕokŕzati a na panskĕm nŕlezu dosti mĕti. Œkody opovĕdŕm, pŕuĕnĕka ěinĕm knĕze Vŕclava ŕafŕe kostela Brněnskĕho na zisk i na ztrŕtu.

Nŕlez: Mezi knĕzem Vŕclavem z Hodic a panem Vilĕmem z Pernšteina, najvyššĕm hofmistrem krŕlovstvĕ Āeskĕho, pŕnĕ nalezi: ponĕvadŕ knĕz Vŕclav dostateĕnĕ listy a nadŕnĕm krŕlovskĕm provodĕ, ŕe ta fara Pŕibyslavskŕ jemu k podacĕ pŕĕsluŕĕ, a pan Vilĕm nic neodepĕrŕ, ŕe knĕz Vŕclav k tomu podle pŕhony svĕho pŕŕvo mŕ. Tento potaz z pŕnuov vynesli sŕ pan Beneŕ Ārnohorskĕ z Bozkovic a pan Jan Pŕnovskĕ z Sovince, a z vlŕdyk Blud z Kralic.

T. r. 13. pros. v pŕatek (den sv. Lucie) knĕz Vŕclav z Hodic, kanovník kostela sv. Petra v Brnĕ, pohŕnĕ Vilĕma z Pernšteina ze 200 hřiven gr. stŕĕbrnĕch, ŕe drŕĕ lidi v Radonĕnĕ a v Pŕibyslavicĕch v opravĕ, kterĕŕto lidĕ pŕĕsluŕĕjĕ se vŕšĕm pŕŕvem k faŕe Pŕibyslavskĕ, kterŕŕ fara k pŕebendĕ tĕhoŕ kanovníka nŕleŕĕ.

[Stranou poznamenŕno:] „Tento pŕhon zdviŕen jest obojĕ stranĕ pŕŕvu jich bez pohŕšenĕ z tĕ pŕĕĕiny, ŕe knĕz Vŕclav dal se do zŕkonu pŕve, neŕli k ŕalobĕ pŕĕšlo, a toho kanovnictvĕ, o kterĕŕ byl pohnal, se zbavil.“ Brn. pŕh. ě. 6. f. 90.

719.

1499, 10. kvĕtna. Nŕlez soudu zemskĕho ve pŕi mezi Janem z Lomnice na Nŕmĕstĕi a Vilĕmem z Pernšteina, ŕe tŕŕ nechce postavĕti k svĕdomĕ sluŕebnĕka svĕho i jinĕ lidi svĕ. Kniha pŕh. Brn. v zemsk. arch. Brn. ě. 6 fol. 79.

720.

Smlŕva mezi pannŕ Mandalenŕ, pŕevoryŕĕ klŕŕtera sv. Kateŕiny v Olomŕci, a Zdenkem z Kokot o vody vedenĕ na rybnĕky Majetskĕ.

V Olomŕci 1499, 3. ěervence. — Cod. Pernst. arch. mĕst. Brn. f. 228.

My Mandalena pŕevoryŕe i veŕken konvent klŕŕtera svatĕ Kateŕiny v Olomŕci nynĕjŕĕ i budŕcĕ vyznŕvŕme oc . . . ŕe vidŕce a znamenajĕce ŕkodu naŕi nynĕjŕĕ i

dloucí kláštera našeho, kteráž se nám děje vodou na panství našem, lesích a lukách i pastviskách lidí našich, kterážto voda slove Jezda, a to z té příčiny, že se voda ta vylévá z břehuov, a my jí brániti a hraditi nemužem bez vuole urozeného vládyky pana Zdenka z Kokor a na Majetíně. I chtějí se takové škody uvarovati, učinili jsme a tímto listem naším činíme smlúvu s již psaným panem Zdenkem i s jeho erby a potomky na věčné časy, tak abychom mohli v jeho březích tu vodu hraditi tak, aby nám škody té svrchupsané dělati nemohla.

A proti tomu my Mandalena i vešken konvent kláštera svrchupsaného Zdenkovi svrchupsanému, erbóm i potomkóm jeho dali jsme vuoli a moc a tímto listem dáváme, aby tu vodu, která skrze ves naši Brodek jde, obrátil na rybníky své vedle vuole své k svému užitku tak, jakž by se jemu nejlépe zdálo. Také jemu dáváme plnú moc naši i plné právo, aby ten mlýn k svému užitku v Brodku splatiti i mlynáře našeho mohl a jej sobě k užitku svému a držení, jakž by se jemu zdálo, obrátiti, všakž tak, aby nás v tom dostatečně opatřil, aby nám ten plat, kterýž se nám z toho mlýna, totižto XII gr. běžných, každý rok vydával. K tomu také toto jest znamenitě vymíněno, aby při tom svrchupsaném mlýnu v Brodku a vodě svrchupsané zuostati mohl, pan Zdenek svrchupsaný, erbové i potomci jeho mají nám i konventu našemu každý rok na věčné časy vydávati platu ročního jednu hřivnu groší běžných, a to rozdílně, polovici na svatý Jiří a polovici na sv. Václav. A při všech všech věcech tak, jako se svrchupíše, pan Zdeněk svrchupsaný, erbové i potomci jeho od nás i od konventu našeho na věčné časy držáni a zachováni býti mají pokojně a bez porušení, tak jako se svrchu píše.

Tomu všemu na potvrzení a pro lepší jistotu my převoryše a konvent kláštera svrchupsaného pečť naši konventskú přivěsili jsme dobrovolně k tomuto listu; a pro lepší svědomí připrosili jsme urozených pánuov pana Jana Pňovského z Sovince, nejvyššieho sudieho markrabství Moravského, pana Albrechta z Šternberka a s Lukova, pana Přibíka Mládence z Miličina a na Šumvaldě, a urozených vládyk Václava Pavlovského z Witbachu,*) Jana z Mírova a na Royci,**) a Alše z Vrahovic na Náměšči, že jsou své pečeti vedle naší přivěsili na svědomí k tomuto listu, sobě a svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán v Olomúci v středu před svatým Prokopem, léta Páně M^oIII^cLXXXVIII^o počítajíce.

*) Ve vložce obsažené v listině potvrzovací z dne 10. list. 1499, tištěné níže str. 540 č. 726, psáno z Witbachu. — **) Tamže psáno na Rozci.

Na sněmu 1499 po sv. Remigii (1. října) držaném učiněno svolení o nevyprošování úřadů zemských, ku kterémuž přistoupení nechtěli Vilém z Pernšteina nejvyš. hofmistr, a Jindřich z Hradce nejvyš. komorník království Česk. AČ. V. 505. Emler Reliq. II. 516, 517. —

Odpor ten však měl z desk zemských býti vymazán podle zápisu sněmu českého konaného v Prešpurce po 12. listopadě 1499. AČ. V. 498. Emler Reliq. II. 512.

722.

Jan z Kunčeho a z Zaječic prodal dědictví své ve Vuostřešanech Vilémovi z Pernšteina za 46 $\frac{1}{2}$ fl. a za 18 gr. č. Datum ve čtvrtek po sv. Remigii (3. října) 1499. Emler Reliq. II. 510.

723.

(con. XXVII.) List od kněží a kapitoly kostela Olomúckého, v němž slibují všecko zdržeti, co nalezeno bude ubrmany o ruoznice mezi nimi a lidmi jejich z Polkovic a Hrubčic a panem Adamem Thovačovským.

V Olomúci 1499, 1. list. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 481 b; arch. měst. Brn. f. 166 b-167.

My kněz Kunrad děkan a kapitola kostela Olomúckého vyznáváme . . . že jakož mezi námi a lidmi našimi ze vsi Polkovic a Hrubčic s jedné, a urozeným pánem panem Adamem z Cimburka a s Thovačova strany druhé, staly sú se puohoy ku právu zemskému, keréz v knihách panských psány a registrovány jsú. A protož my již psaný děkan a kapitula pro umenšení nás aneb lidí našich nákladuov, a placení úředníkuov abychom se uvarovati mohli, na čtyři osoby urozených pánuov a vládyk k přátelskému jednání, keréz jsme sobě obapolně volili, mocně přestáváme a slibujíc, že což těmi čtyřmi pány zjednáno bude a vypovědieno, na tom přestati a to přijíti a zdržeti chcem, a ku právu zase navracovati se nechcem. A tomu na svědomí pečet naši kapitolní přitiskli jsme k tomuto listu. Jenž [jest] dán a psán v Olomúci v pátek den Všech svatých léta oc M^oCCCC^oLXXXVIII^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 344.

724.

(CCLXXXVI.) List od krále Vladislava, jimž na stavení dává, aby mohl pán pronaložiti na Hlubokú V^M fl. grošuov a nic víc.

V Prešpurku 1499, 6. list. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

My Vladislav . . . oznamujem listem tímto všem : Jakož jsme před některými lety urozenému Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého, věrnému našemu milému, na stavení hradu Hluboké, kterýž od nás v jistém zápisu zastavený má a drží, čtyři tisíce zlatých uherských připsali: i zpravil jest nás týž Vilém a k tomu i jiní někteří hodnověrní lidé, že jest již na stavení a dělání téhož zámku tu sumu prostavěl, a ještě nad to některú znamenitú sumu pronaložil k potřebě a pevnosti téhož zámku, proše nás, abychme jemu ještě některú dalšíe sumu na takové stavení a dělání připsati ráčili.

K jehožto slušné prozbě naklonění jsúce pro mnohé věrné a platné služby, kteréz jest nám činil a činiti nepřestává, a k tomu znajíc, že potřebné a nákladné

ten zámek dělá a stavie: z dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú v Čechách připsali jsme jemu a dědicóm jeho na stavení a dělání již psaného zámku Hluboké nad první sumu a zápis tři tisíce kop grošuv českých, tak aby na tom s těmi prvními čtyřmi tisíci svrchupsanými pět [sic] tisíc kop grošuv českých dobrých na to stavení zapsané jměl, kteréž jemu, dědicóm a budúcím jeho my aneb budící naši králové Čeští, když by koli týž zámek k výplatě přišel, podle jiných sum zapsaných, kteréž na tom zapsány mají, dáti máme a povinni budeme. A což by pak on aneb budící jeho kolivěk na tom zámku nad tu sumu stavěli a dělali, nebudem jim my ani budící naši králové Čeští nic víc za to nad těch pět tisíc kop grošuv českých svrchupsaných dávatí a platiti. A kdož by list tento jměl z svrchupsaného Viléma a dědicuov jeho dobrú a svobodnú vuolí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře psaných. Tomu na svědomie majestát náš královský k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán v Prešpurku v středu po Všech svatých léta božího I^MCCCC^OXCVIII^O, a království našich Uherského desátého a Českého XXVIII.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Sselnberk,
supremi cancellarii regni Bohemie.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 345.

725.

Jan Zelený z Říčán pohání Viléma z Pernšteina, že nechce vydati mu slíbeného svědomí.

1499, 8. listop. — Olom. kn. pŕihonŕ v zemsk. arch. v Brně č. 7, f. 21.

L. 1499 ten pátek před sv. Martinem. Sedění třetí. Jan Zelený z Říčán pohoní pana Viléma z Pernšteina, najvyššího hofmistra království Českého oc, z dědin, [z] zástav i odtud odevšad, kdež co má, ješto sluší k Olomúckému právu, ku prvnímu panskému sněmu, ze čtyr tisíc zlatých dobrých uherských; a tu jemu vinu dávám, že mi neráčí svědomí dáti, jakož mi jest od najjasnějšího knízete a pána pana Vladislava Uherského, Českého oc krále, markrabství [sic] Moravského, pána mého milostivého připověděti ráčil v Budíně některú chvíli, abych pána Boha prosil, aby JKMt šťastně do Moravy ve zdraví přijel, že JKMt tak muoj milostivý pán býti ráčí, o ty škody, kteréž mi se staly vo zboží Damborské králem Mathiášem a smlúvami Jihlavskými, že uhoditi ráčí, že mi to napraveno býti má, že má žádná škoda na tom ani Rackova nebude. Ználi se v tom, zná se v pravdě; pakli pří, chci na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám, poručníka činím Václava Racka z Mrdic na zisk i na ztrátu. [Stranou poznamenáno:] Dán panu hofmistrovi rok nemocný.

726.

List Vladislava krále, jímž potvrzuje smlúvy panu Zdenkovi z Kokor, kteráž jest se stala o vedení vod se pannú Mandalenú převoryší kláštera sv. Kateřiny v Olomúci, kterážto voda slove Jezda. Při tom táž smlouva.

V Prešpurce 1499, 10. listop. — Cod. Pernst. arch. měst. Brna f. 226 b.

My Vladislav . . . že jest před velebnost naši přistúpil slovutný Zdeněk z Kokor na Majetíně, věrný náš milý, a okázal nám celú a dokonalú smlúvu, kteráž jest učinil s převoryší a vším konventem kláštera svaté Kateřiny v Olomúci vo vodu řečenú Jezdu, kterážto smlúva slovo od slova takto se píše: [Vloženo celé znění smlouvy z 3. čce 1499, kteráž tištěna jest výše str. 536 č. 720.]

A při tom nás týž Zdeněk s velikú prosbú a pilností prosil, abychme k té smlúvě povolení naše dáti a jie listem naším potvrditi ráčili. K jehožto prosbě naklonění súce pro služby, kteréž jest nám činil a činiti má a povinen bude, čím k sobě od nás milost naši náchylnější pozná, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě Moravský svolili jsme napřed k té smlúvě svrchupsané a tímto listem svolujeme, potvrzujícíe jie ve všem zuění, položení, v punktích, klausulích, artikulích v ní položených tak, aby se obě dvě straně jedni proti druhý podle jejieho znění k sobě měli a zachovali nyní i na budúcí časý. a to bez našich budúcích našich králuov Českých a markrabí Moravských i jiných všech lidí všeliaké překážky. Tomu na svědomí pečef naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán v Prešpurce v neděli před svatým Martinem léta Božieho M^oIIII^oLXXXXVIII^o, a královstvie našich Uherského X^o a Českého XXVIII°.

727.

(CCLXXXXVII.) List od téhož krále Vladislava, jímž dává synóm páně Vilémovým, aby od žádného s Hluboké spláčení nebyli, leč od krále k svému vlastniemu držení.

V Prešpurce 1499, 14. listop. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk. Reg. král. XXII. č. 275 ve Vídni.

My Vladislav . . . oznamujem tímto všem, že jest na nás vznesl urozený Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr království Českého, věrný náš milý, oznamuje nám, jakož má a drží zámek náš Hlubokú s jeho příslušenstvím v jistých zápisiech našiech, na kterémžto zámku život svojoj námi zapsaný jmá, proše nás, abychme jemu, dědicóm a budúcím jeho při držení a požívání zámku toho s jeho přísluš. některú dalšie milost dáti a učiniti ráčili, tak aby jej volnějie, svobodnějie a bezpečnějie jmieti, držeti a jeho požívati mohli. Kdež my znajíce mnohé jeho věrné, pilné a užitečné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, z dobrým rozmyslem a radú věrných našiech, mocí královskú v Čechách tuto jsme zvláštní milost dědicóm

a budúcim téhož Viléma učinili a tímto listem činíme, takže oni po smrti jeho mají týtž zámek Hlubokú se vším príslušenstvím jmiati, držeti a jeho požívati, nejsúc od tad bez svej vuole od žádného člověka splacováni žádným vymyšleným obyčejem, leč od nás aneb od budúciech našich kráľuov Českých oc . . . Tomu na svědomie náš majestát kráľovský k listu tomuto přívěsiti jsme kázali. Dán v Prešpurce ten čtvrttek po svatém Martinu léta božieho I^MCCCCXCVIII^o, a kráľovství našich Uher-ského desátého a Českého XXVIII°.

728.

Dáno právo kráľovské Vilémovi z Pernšteina na domu po neb. Janu Holárkovi ze Slaného. *V Prešpurce 1499, 9. pros. — Reg. král. XXII. MS. stát. arch. ve Vídni č. 201 f. 164 b.*

Item dáno jest právo kráľovské urozenému Vilémovi z Pernšteina oc po smrti slovutného Jana Holárka z Slaného na domu, kterýž jest jměl u Hory, a na jiným všelijakým jeho statku pozostalým oc. Dán v Prešpurce v pondělí před sv. Lucíí anno Christi 1499. Relator dominus cancellarius.

729.

(CCXCVIII.) List na opravu Čelechovskú od panen od svaté Kláry na předhradie Olomúckém, jímž se zapisují v dědičnú opravu panu Vilémovi z Pernšteina.

V Olomúci 1500, 13. ledna. — Vytržené listy v mus. Frant. v Brně 266; měst. Brn. f. 122.

My Barbora božím smilováním abatyše i všecek konvent kláštiera svaté Kláry na předhradie Olomúckém, vyznáváme oc . . . že jakož jsme koupili dvuor a ves Čelechovice blíž zámku Plumlova ležící se vším příslušenstvím od urozeného panoše Jiříka Noska z Hosterádek, kterážto ves s tím dvorem byla jest manstvie od starodávna k zámku Plumlovu, potom jest byla v službě k témuž zámku Plumlovu z manstvie propuštěna, kdežto urozený pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššie hofmistr kráľovství Českého JMt, vzhledše na potřebu kláštiera našeho a toho konventu, z milosti své vlastní ráčil jest nám toho přieti, abychom tu ves pro opravu a zdělání toho kláštiera a konventu koupili; a nad to jest nám tu milost učiniti ráčil, že jest nám zjednati ráčil na králi JMti, že jest našemu kláštieru a konventu tu ves svrchupsanú se vším příslušenstvím ve dcky zemské nám vložití dědičně rozkázati ráčil.

Kdežto my znamenavše a pilně váživše dobrodinie a milosti, kteréž jest nám svrchupsaný pán pan Vilém z Pernšteina JMt činil a ukazoval skutečně, za ta dobroděníe a milosti k tomu jsme se dobrovolně poddali a svolili a tímto listem mocně se poddáváme a svolujem svrchupsanému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a JMti dědicóm nynějším i budúcím, aby ta oprava té vsi, co my tu máme, se

vším jejím příslušenstvím zuostala nyní i na věčné časy budúcně k zámku Plumlovu, a JMt i dědice JMti i potomní pány Plumlovské bérem za dědičné pány opravnie, aby ta oprava té vsi zuostala na věčné budúcie časy při pánich Plumlovských; sli-
bujíce samy za se i za potomnie abatyše i za všecek konvent kláštera svrchupsaného, že tento zápis náš v celosti zachováu býti má na věčné a budúcie časy. Tomu na
svědomie my Barbora abatyše a konvent kláštera svrchupsaného své jsme pečeti
k tomuto listu přivěsily dobrovolně. Jenž jest dán a psán v Olomúci v pondělí po
svíčkách, léta od narozenie syna Božího tisícieho pětistého počítajíc.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 é. 346.

730.

(CCC.) Stanislav biskup Olomoucký převádí zápisy na některé vsi v Čechách, od předkův
jeho Mikulášovi Bochovcovi dané, na Viléma z Pernšteina i syny jeho Jana a Vojtěcha.

Na Kroměříži 1500, 27. ledna. — Cod. Pernst. arch. mus. kr. Česk.

My Stanislav z boží milosti biskup Olomúcký, oznamujeme . . . že jakož
duostojnie u Boze otcové páni, pan Pavel a pan Jan slavné paměti biskupové Olo-
múckští, předkové naši, pro dobré kostela našeho Olomúckého a s příčin slušných
sbožie kostelu Olomúckému příslušející v Čechách, zejména vsi Jestbořice, Crkaň[?],
Barchov, Bezděkov, Opočen, na Háji Lány, Opočnec Malý, ty všecky vsi s lidmi
platnými i neplatnými, s rolí oranů i neoranů i s tím lesem, ješto slove Bor,
i s jinými lesy, mlýn, ješto slove na Veselici, s řekami i s tou řekou, kteráž skrze
Barchov teče, i s Labem i s jiným se vším plným právem, paustvím a příslušenstvím
již psaných Jestbořic a vsí, zapsali a zastavili v sumě šesti stech kopách groší Horských
dobrých stříbrných urozenému a statečnému rytieri panu Mikulášovi Bochovcovi
z Bochova a synóm jeho Zbynkovi a Štěpánovi do jejich všech tří životuo, na tom
sobě výplatu pozuostavivše a potomkóm svým, když by ti tři životové svrchupsaných
Bochovcuov sešli, jakož pak ti listové předkuov našiech v sobě sami šíře a světleji
okazují a zavierají:*)

Na kteréžto listy maje dobré vuole urozený pán pan Vilém z Pernšteina,
najvyššie hofmistr královstvie Českého, přítel náš zvláště milý, nás snažně prosil,
abychom ty životy Mikuláše Bochovce a synuo, jeho Zbynka a Štěpána na něho
a na urozené pány, pana Jana a pana Vojtěcha z Pernšteina, syny jeho vlastní,
převedli:

My rozjímajíce to dobrodinie a zvláštní přátelství, kteréž jest nám svrchu-
psaný pan Vilém ihned od počátku vnově našeho biskupstvie uvázanie skutečné
až dosavad vždycky rád činil a činiti nepřestává, chtěie jeho dobrodinie, kteréž ne
samým nám, ale více kostelu našemu Olomúckému, než nám, k užitku jest, dobrým,
tak jakž nám příslušie, oplatiti: ty životy Mikuláše Bochovce a synuo, jeho Zbynka

a Štěpána na pana Viléma z Pernšteina, přítele našeho zvláště milého, a pana Jana a pana Vojtěcha, na syny jeho, převedli jsme a převodíme a znovu dáváme, životy Bochovcuov tímto listem mocně a v nic obracujem, tak aby pan Vilém a jeho synové to zboží Jestbořické se vsmi i se všim příslušenstvím v sumě v šesti stech kopách groších svrchupsaných drželi a jeho bezpečně požívali, žádné se výplaty nebojíc od nás ani od koho jiného povolením našim až do živnosti naše. Pakli by pán Buoh smrt na nás dopustil a ti tři životové těch pánuov nás přetrvali anebo který z nich, a biskupóm kostela Olomúckého potomkóm našim anebo kapitole téhož kostela nezdálo se toho našeho zápisu držeti, tehda potomek náš biskup Olomúcký i s kapitolú spravedlnosti své užiti moci budou proti již psaným pánóm. Též zase pan Vilém, pan Jan, pan Vojtěch své spravedlnosti, kteráž jest od předkuov našich biskupuov Olomúckých proti biskupu a kapitole Olomúckej, užiti moci budou. Tomu na potvrzenie, pevnost a ujištění pečet naši velikú k tomuto listu přivěsiti jsme dali. Jenž jest dán a psán na Kroměříži v pondělí po s. Pavlu na víru Obrácenie léta Páně tisícího pětistého.

Výtah tištěn AČ. VI. 538 č. 347. — Viz listiny ze 17. čce 1441 str. 105, 8. ún. 1454 str. 127, 26. kv. 1473 str. 184 č. 149.

731.

Výpověď Jana z Pernšteina mezi obcí Lobodskou a dvěma mlynáři, aby tito jakožto lánníci povinnost všelikou vykonávali.

Na Fardubicích 1500, 4. března. — Arch. zemský v Brně, Pamětní kniha Tovač. fol. 78.

Vejřek mezi obcí Lobodskou a dvouma mlynáři tejj dědiny, aby jakožto lánníci povinnost všelikou odbejvali. — My Jan z Pernšteina a na Helfenšteině oc i z svými erby, pán a pravý dědic panství Tovačovského oc, oznamujem . . . Jakož jest ruoznice vznikla mezi obcí Lobodskou s jedné, a mlynáři Danielem a Svrčkem strany druhé, poddanejmi našimi, a to taková, kdež sou obec s tej vsi Lobodic žádali na mlynářích, poněvadž věci obecních a oužitkuo pastev a lesuo spolu s nimi užívají, aby také spolu s nimi, což na obec přijde, každý z nich jako jinej lánník odbývali, učiniti povinni byli; čemuž mlynáři na odpor byli, v to se poddávajíc, že by podle obce jako jinej poloulánník každý z nich odbývati chtěli. I považujíc toho, že ti mlynáři v živnostech svejch sou dobře opatřeni, a i gruntuov obecních spolu s jinejmi užívají, při tom sme toho nechali a necháváme, aby tíž mlynáři každý z nich v potřebách obecních všelijakých, které by zašly, jako jiní lánníci v týž dědině odbývali, a tolikéž činiti povinni byli při věcech obecních, krom věcí panských, jestliže by jaký zašly aneb uloženy byly. Při tom mají podle listu obdarování zachování býti, a zase také při obecních gruntech též svobody a vuolě v lesích a v pastvách, jako jiní lánníci, bez překážky požívati mají.

Co se ovsu pastevního dotejče, při tom chceme, aby mlynáři podle obdarování

našeho zachování byli. A kolikero sviní v listu vyměřeno mají, aby toho tak pozili. Než chtěl-li by nad to co víc sviní chovati, nechce-li jako jiné lánník ovsa pastevního dávat, takové svině aby se poroubily [sic], a což by podle poroubení z nich se dostalo, to aby dali.

Co se platu dotejče, který Lobodští dávají od vaření piva, co sobě doma vaří, též také plat chmelový, že sobě chmel v lesi [sic] trhají, a plat ořechový: jestliže mlynáři chtějí toho jako jiní lidé z týchž vsí požívati, tehdy takové platy dávati jsou nám povinni, tak jako jiní lánníci dávají.

Co se škod dotejče na obě straně, těch aby sobě nečinili, a ohrady, kdež potřebí jest a komu které náleží, aby opleteny byly a měli. A jestliže by se škoda jaká bezelstně přihodila, o takovou věc aby se v dědině narovnali mezi sebou. Pakli by kdo svývolně škodu dělal, taková věc aby ouředníku oznámeno bylo [sic], již se on bude věděti k němu podle zřízení našeho jak zachovati.

A tento vejrok náš chceme a pevnej činíme, aby od obou stran ve všech artikulích bez pohnutí zachován byl. Tomu na potvrzení pečet naši vlastní s jistejm naším vědomím k tomuto listu jsme přivěsiti rozkázali. Jenž dán a psán na Pardubicích ve čtvrtek den svatého Václava Přenesení*) léta Paně tisícího pětistého.

*) Přenesení sv. Václava 4. března připadlo r. 1500 na středu popelečnou, ale r. 1501 na čtvrtek; snad má se čísti rok 1501.

732.

Linhart z Boru Vilémovi z Pernšteina vkládá ve dsky právo své na lidech poddaných ve vsi Lažankách.

V Brně 1500, 15. března. — DBrn. kv. č. 13 f. 25.

Linharth z Harru [sic] i s svými erby a budúciemi potomky Vilémovi z Pernšteina najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a jeho erbóm i budúcím potomkóm lidi své vlastnie a dědičné v Lažankách usedlé na gruntiech i s pustinú, kteréž jsem tu měl, dva člověky usedlá, jednoho na dvoře platném a druhého na láně, a třetí pustý podsedeck se všiem příslušenstvím . . . to všecko ve dc[k]y vkládám a vpisují ku pravému dědicství, jmění, držení a k dědičnému požívání.

733.

(ter. XXVIII.) List správní na Lažanky od Linhartha z Boru panu Vilémovi z Pernšteina.

V Brně 1500, 16. března. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 21; arch. měst. Brn. f. 16.

Já Linhart z Boru i s svými erby a budúciemi potomky vyznávám . . . že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú prodal sem spravedlivým trhem a prodajem a mocí tohoto listu prodávám, vzdal sem a vzdávám lidi své vlastnie a dědičné v Lažankách osedlé na gruntiech i s pustinú, kteréž jsem tu jměl, dva člověky osedlá,

jednoho na dvoře platném a druhého na láně, a třetí pustý podsedeck, se všiem příslušenstvím . . . to sem všecko prodal urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, a jeho erbóm a budúcím potomkóm ku pravému dědicstvie za LXXV fl míšenských, za každú kopu počítajíce LX g. míšenských a za každý groš po VII penězích malých čtúce, kde[ré]ž sem vzal od JMti hotové úplně zaplacené. A protož já nahořepsaný Linhart z Boru to svrchupsané zboží, totižto ta dva člověky a podsedeck pustý svrchupsaný, odlučuji i odděluji od sebe i od svých erbuov i od svých budúcích potomkuov . . . A protož my Václav z Ludanic, podkomoří markrabství Moravského, Jiřík z Sovince, Znatha z Kukvic a na Rosicích, Jaroš z Zelenek, Jan Dúpovec, Markvarth Močihub z Kralovic, rukojmě zaň za svrchupsaného Linharta i za jeho erby i budúcí potomky, s ním a zaň sľubujem . . . svrchupsanému panu Vilémovi z Pernšteina oc JMti a jeho erbóm i jeho budúcím potomkóm to svrchupsané zboží se všiem jeho příslušenstviem svrchupsaným na prvním sněmu panském . . . ve dcky zemské vložití a vepsati a vděditi. Lezenie obyčejné v Brně. Jenž jest dán a psán v Brně v pondělí po s. Longinu rytíři léta oc M^oV^c oc.

734.

Vilém z Pernšteina sľubuje Prostějovským, že dávky na dělání zdi městských zřizené budoucné v plat trvalý uvozovány býti nemají.

Na Pardubicích 1500, 3. dubna. — Orig. perg. v arch. m. Prostějova.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, i svými erby a budúcími potomky pány Plumlovskými vyznáváme . . . že jakož múdří a opatrní purgmistři, rada i všecka obec města našeho dědičného Prostějova, věrní naši milí, pro dělání téhož města zdi uložili jsú na se některé dávky s vín, s řemesel i s některých jiných věcí, tak jakž jsú mezi sebú to zřídili; pak my k nim zvláštní milost majíc a je v tom obmýšlejíc, aby ty dávky jimi zřizené na ty zdi potomky našimi v plat budoucné uvedeny nebyly, jim svrchupsaným purgmistróm, radě i vši obci města Prostějova, nynějším i budúcím, věrným našim milým, sľubujem sami za se, za své erby i budúcí, pány Plumlovské, že těch dávek na ty zdi zřizených v plat sobě uvozovati nemáme ani moci budem na budúcie věčné časy. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu zdržení svú vlastní pečeti k tomuto listu jsme přivěsiti kázali. Dán na Pardubicích v pátek před svatým Ambrožem léta Páně tisícého pětistého.

Pečet zachovalá.

735.

Purkmistr a rada města Lipníka dávají s přivolením Viléma z Pernšteina dvůr v Prusích, kterýž náležel k záduší Lipnickému, obci Pruské pod platy suté.

1500, 25. dubna. — Opis nový v mus. Frant. v Brně.

My purkmistr a rada města Lipníka známo činíme oc . . . že napřed s vědomím a s vůlí pána našeho pana Viléma z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššího hofmistra království Českého, pána našeho milostivého, a s radou urozených pánův pana Václava Pavlovského, pana Albrechta z Baště, pana Mikuláše z Hrádku, ty časy úředníka našeho, pana Jana Tupeckého a pana Jaroslava z Myslan, dali sme a mocí tohoto listu dáváme ten dvůr v Prusích, kterýž přiležel k záduší Lipenskému do špitále, i s rolmi i s lukú i se vším, což k němu přísluší, vši obci Pruské na věčnost v platy suté, aby ta obec každého roku vydávala z toho dvoru do špitálu Lipenského sto a dvacetí měric míry Lipenské, a k uobci přivezené a v Lipníku vyměřené, a to takto rozdílně: žita třiceti měric, rži čtyřiceti měric, ječmena třiceti měric, ovsa deset měric, hrachu pět měric, semence pět měric; a to aby každého roku vyplnili až do masopusta beze všeho dalšího prodlévání. Již pak to dadúce a přivezúce do Lipníka, že prázdni mají býti ode všech robot těch, kteréž k tomu dvoru sú příslušely robotovati. Ale platy, kteréž ta obec dává od starodávna každého roku k tomu záduší, ty aby dávali a zpravovali na každý rok zúplna, tak jakž v zemi tejto za právo jest platy dávatí a zpravovati. A taky ta obec ten jistý dvůr mají moc tohoto listu potvrzením a svědomím prodati a osvoboditi i odevzdati, buďto v purkrechty rozděliti, a takž nejlépe ku požitku svému a té obci budú moci to přivesti. Že my svrchupsaná rada jim toho přejeme a moc tímto listem dáváme, k tomu ke všemu na svědomí a pevnější jistotu my svrchupsaná rada města Lipníka pečet naši městskou přivěsiti jsme rozkázali k tomuto listu s naším vědomím. Jenž jest psán a dán v sobotu před provody na svatého Marka evangelisty, léta od narození syna Božího a vykúpení našeho tisícého pětistého počítajíce.

(L. S.) Collatum a srovnává se ve všem slovo od slova s svým pravým na pergameně psaným a dosavad neporušeným originálem. Actum in cancellaria regia aulica Bohemica Viennae 4. Februarii Anno 1506. Václav Max Žďárský z Kosmačova, taxator a registrator ibidem.

736.

Item dobrá vuole od Kunáta Pešíka z Komárova na tu dobrou vůli, kterouž pan Prokop Zajímač z Kunstatu udělal Janovi z Komárova, bratru svrchupsaného Kunáty, i na ty tři listy krále Ladislava, krále Jiřího a krále Vladislava panu Markvartovi Valeckému z Mírova a paní Lidmile z Miroslavě manželce jeho [na městečko Pohofelice].

V Brně 1500, 5. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 123; arch. měst. Brn. f. 76 b-77.

Já Kunát Pešík z Komárova a na Březnici i s svými erby vyznávám . . .

Jakož jmám jeden majestát s visutú pečetí najjasnějšího knížete a pána pana Ladislava, Uherského, Českého oc krále a margrabí Moravského slavné paměti, kterýmž z apisuje JMt dva tisíce zlatých uherských panu Janovi Zajímačovi z Kunstatu dobré paměti na městečku Pohořelicích, — a druhý majestát najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího krále Českého a margrabí Moravského oc slavné paměti, též na pergameně s visutú pečetí, v němž JMt připisuje svrchupsanému panu Janovi tisíc zlatých na svrchupsaném městečku Pohořelicích, — třetí majestát najjasnějšího knížete a pána pana [V]ladislava, Uherského, Českého oc krále a margrabí Moravského oc, jímž JMt potvrzuje listuov svrchupsaných, — čtvrtý majestát najjasnějšího knížete a pána pana Vladislava, Uherského, Českého oc krále a margrabí Moravského, pána mého najmilostivějšího, kterýmž JMt nedílnému bratru mému dobré paměti panu Janovi z Komárova některé milosti zvláštní přidati ráčil, jakož ten majestát od JMti daný to plněji a šfřeji v sobě ukazuje; — kdežto ti všickni majestáti svědčí pánuom Zajímačuom, přišli jsou řádně na svrchupsaného Jana z Komárova bratra mého dobré paměti s dobrú vuolí od urozeného pána pana Prokopa Zajímače z Kunstatu a na Jevišovicích, na mne po smrti jeho jakožto na bratra vlastního jeho. Kdež v témž listu od krále Vladislava JMti, pána mého najmilostivějšího, bratru mému nebožtíku dobré paměti svědčícím stojí: „A kdož by tento list měl s svrchupsaného Jana, erbuov a budúcích jeho dobrú volí a svobodnú, chcem aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných.“

Protož já svrchupsaný Pešík dal sem a mocí tohoto listu dávám sám od sebe i od svých erbuo na tu dobrú vuolí i na ty svrchupsané majestáty i na jiné na všecky, ač by který v tomto listu dotknuty nebyly, kteréž mám na svrchupsaném městečku a na mýta i na to na všecko právo své, plnú dobrú volí a svobodnú dávám urozenému vládyci panu Markvartovi Valeckému z Mírova a na Miroslavi, a urozené paní Lidmile z Miroslavě manželce jeho, tak aby on neb jeden z nich k těm ke všem věcem v těch majestátech nahoře dotčených a psaných i jiných majestátech měli tuž moc i též plné právo změnití, zastaviti, prodati a s tím učiniti jakž by se jim zdálo a líbilo, jako s svým vlastním; a to všecko právo své na svrchupsaného Markvarta a na paní Lidmilu manželku jeho neb na jednoho z nich, převodím, keréž já svrchupsaný Pešík měl sem po bratru svém nebožtíku a bratru muoj od pana Prokopa Zajímače, tak abych se na to nenavracoval ani erbové moji ani kdo jiný mým právem. Tomu na svědomí já svrchupsaný Pešík svú vlastní pečet k tomuto listu jsem přivěsil; a připrosil jsem pro lepší jistotu a širší svědomí urozených pánuov, pana Jana z Lompnice a na Meziříčí, hajtmána margrabství Moravského, pana Ladslava z Wajtmíle a na Znojmě, a urozených vládyk Jiříka Kusého z Mukoděl a na Bohuticích, Jana Lechvického z Zástrizl, Štěpána Kusého z Mukoděl a na Bedrovicích, Petra z Kyjovic, že sú pečetí své vedle mne k tomuto

listu přivěsili, sobě i erbuom svým bez škody. Dán v Brně v úterý den sv. Florianana léta oc VC^o.

Výtah tištěn AČ. VI. 539 č. 348.

737.

Kunát Pešík z Komárova kvituje Markvarta Valeckého z Mírova a manželku jeho paní Lidmilu z 1010 š gr., kteréž od nich obdržel za prodej městečka Pohořelic. Datum v Brně v středu před sv. Stanislavem (6. kv.) 1500. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 123; měst. Brn. f. 76 b. Výtah tištěn AČ. VI. 539 č. 348.

738.

Isidor z Hostimě, kanovník kostela sv. Petra v Brně, pohání Viléma z Pernšteina, že drží v opravě lidi poddané ze vsi Radonína a Přibyslavic, kteříž lidé příslušejí k farnosti Přibyslavské, a táž fara k prebendě jeho náleží. Datum fer. VI die sanctae Sophiae [15. května] 1500. Kn. pūh. v zemsk. arch. Brn. č. 6 fol. 93.

739.

Vilém z Pernšteina pohání Michala z Ejcingu a z Hrádku z nedodržení smlouvy otcem jeho.

1500, 15. května. — Brn. kn. pūhonů v zemsk. arch. v Brně, č. 6. f. 95 a.

L. 1500, sedění druhé fer. VI die Scte Zoffie virg. Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, pohání pana Michala z Eyczingu a z Hrádku z dědin i z zástav oc ku prvnímu panskému sněmu do Brna, z XVIII set kop a ze XLIII kop; a tu jemu vinu dávám, že jest otec jeho nebožtík pan Štefan dosti smluvě neudělal, kterýž jest pan Krajír Wolfgang mezi mnú a jím udělal, a potom pan Ctibor z Cimburka a pan Václav z Bozkovic a on drže otce svého statek, toto mi napravití podle smluv nechce. Zná-li se, zná se v pravdě; pakli pří, ač jest věc vědoma, chci na panském nálezu dosti míti. Škody opovídám, poručníky činím Zigmunda Valeckého z Mírova a Jana Lechvického z Zástřizl, oba spolu nebo jednoho z nich na zisk i na ztrátu.

Stranou poznamenáno: Tento pūhon odložen do druhého práva na žádost pánuov, že se má panu hofmistroví konec státi na druhém právě.

Anno MDII^o [1502] tento pūhon odložen do druhého práva k žádosti všech pánuov, právu jich bez pohoršení. Actum circa festum S. Cunegundis.

Anno domini 1502 post dominicam Reminiscere pan Vilém na rozkázání krále JMti i sám se k tomu poddal, že chce dočekati do druhého práva, svému právu bez škody.

Item ustanému právu, kteréž má pan Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, na pana Michala Eyczingara dal jest rok do druhého práva sem do Brna, a jestližby při tom právě nežádal práva dovedení, aneb pokudžby toho zanechal, že jemu to k žádné škodě býti nemá. Než kdyžby toho požádal on, neb komužby to poručil, má jemu dopomoženo býti všeho prodlévání.

740.

Matoušek z Dřevohostic Vilémovi z Pernšteina vkládá ve dsky zemské dvůr Mydlovarský.

V Olomouci 1500, 24. června. — DŮlom, kv. č. 16 f. 17 b.

Mathúšek z Dřevohostic Vilémovi z Pernšteina, najvyššiemu hofmistru království Českého, a jeho erbóm duvor svooj Mydlovarský dědičný svobodný nezavadný . . . ve dsky vkládám a vpisuji ku pravému dědictví a k dědičnému požívání.

741.

Vilím z Pernšteina vyznává, že obtěžoval Horní a Dolní město Přerov vyčepováním panského vína a že od toho upouští.

Na Hranicích 1500, 10. srpna. — Arch. zem. v Brně, Pamětní kn. Tovač. fol. 166 b.

Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, pán a pravý dědic panství Přerovského i z svými erby a budoucími potomky, pány Přerovskými, vyznáváme . . . že pilně váživše obtížení, kteráž jsme mnohá vzkládali na moudré a opatrné purgistry a rady i na všecko obec města Přerova Horního i Dolního na kopci, i tudíž na vsi k panství Přerovskému příslušející; kterážto obtížení ač mnohé byly sou od nás na ně vzkládány nespravedlivě, však proto volně beze všech odporov všecko, co sme na ně vzložili, nesli sou jakožto věrní poddaní pánu svému. Mezi kterýmižto obtížnostmi tato největší jest, že sme je šenky vinnejmí obtěžovali, jim svá vína šenkovati dávajíc: kdež skrze takovou věc lidé naši na živnostech svých sou scházeli, souc našimi šenky zaměsknání, svejch sou volně hleděti nemohli. Kdež my napřed patřivše na to, že poddané své před krivdami, kdo by je poddanejím našim činiti chtěl, hájiti jich povinni sme, nad to jim nespravedlnosti sami od sebe činiti nemáme; i myslíce napřed v tom na duši svou a potom na víru, kterouž sme od nich vždycky shledávali poddaně, i na rozmnožení lidí našich v městě Přerově Dolním i Horním na kopci, i ve všech vseh, které k tomu panství držíme aneb napotom k živnosti své přikoupíme, sňali sme a tímto listem snímáme [.], slibujíc svou dobrou víru křesťanskou beze vsí lsti sami za se, za erby své i potomní pány Přerovské, že vín svých do města Přerova Dolního i Horního na kopci ani do vsí k témuž panství příslušejících, kteréž nyní držíme neb napotom držeti budeme, šenkovati dávati nemáme na budoucí věčné časy pod žádnú vymyšlenou barvou. Než poddaní naši mají a moci budou vína sobě kupovati a šenkovati, bezpečni souc od nás i od erbuov našich i potomních pánuo Přerovských, že jim svými víny v šencích žádné překážky činiti nemáme na budoucí věčné časy, tak jakož sme se lidem svým pod svými věrami zapsali, a to máme i s erby svými a potomními pány věrně a právě zdržeti a zachovati. A též dostalo-li by se komu po nás to panství buď prodajem, dáním neb poručením neb frejmarkem neb zástavou,

ti všickni páni, kdo by toho v držení vešli, mají a povinni budou lidi na tom panství při tom zachovati, což se nahoře píše. Tomu na svědomí a potvrzení a lepší jistotu zdržení svou vlastní pečet k tomuto listu sme přivěsili. Dán na Hranicích v pondělí den svatého Vavřince léta Páně tisícího pětistého.

742.

Vilém z Pernšteina osvobozuje město Třebíč od čepování panského vína.

Na Třebíči 1500, 5. září. — Orig. perg. v arch. městu Třebíče.

Vilém z Pernšteina . . . že znamenavše poddanost i povolnost múdrých a opatrných purgmistruov a rady i vše obce města Třebíče, kteréž v zápisích svých držíme, že jsou věrně a poddaně všecko činili, co jsme na ně vzkládali, žádných obtízností, ač jsme kdy které vzložili na ně, sobě neobtěžujíc; kdež my myslíce na to, abychom tu poddanost, kterou jsme od nich znali i skutečně seznávali, milostí svú zase nahradili, netoliko aby od nás aneb dědicuov našich jim ta milost platna byla, ale od každého toho, kdo by to město Třebíč držel naším neb dědicuov našich právem, aby túto milostí městu Třebíči od nás učiněnú žádný hýbati nemohl, kdo by to koli naším právem držel. Protož túto milost jim činíme, jakož jsme svrchupsanému městu našemu zápisnému vína k šenkování dávali, kdež jsme v tom poddaných svých obtíznost seznali, že jsou túdy na živnostech svých hynuli; i obmýšlejíce jim v té věci nahrazení, jim slibujem svú dobrou věru sami od sebe i od svých dědicuov, že jim vína svých k šenkování dávatí nemáme tak dlúho a dotud, dokud je neb dědicové naši držíme, ani tí, ač by je kdo od nás neb dědicuov našich drželi naším právem. Pakli by je kdo mimo túto milost naši jim učiněnú tisknúti chtěl, kdo by je naším právem držel, tehdy tímto naším zápisem se takovému každému měšťaně svrchupsaně brániti mohou, ač bychom jich komu odbyli my neb dědicové naši aneb potomci naši, kdo by je koli naším právem drželi, ale ostřeže nás pán Bůh té potreby, pro kterou bychom jich odbyti jměli pro jejich věrnost a poddanost. Tomu na svědomí a na potvrzení pečet naši vlastní dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Třebíči v sobotu před narozením Matky boží léta Páně tisícího pětistého.

743.

Vilém z Pernšteina osvobozuje městečko Měřín i vsi k probošství Měřínskému příslušné od čepování panského vína. Datum na Třebíči v pondělí před narozením Matky Boží [7. září] 1500. Opis nový v zemsk. arch. Mor., Bočkova sbírka.

744.

Vilém z Pernšteina osvobozuje věnný paní Bohunce z Pernšteina na X^m f. uherských od pana Jindřicha z Lipé. Datum na Krumlově 1500, 8. září. — Cod. Pernst. musea král. Čes. f. 50 b—51.

Jindřich z Lipého, nejvyšší maršálek království Českého, i s svými věnnými . . . že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu věnného X^m f. uhe

za každý zlatý počítajíc třidceti grošov bílých českých širokých stříbrných rázu Pražského, urozené paní paní Bohunce z Pernšteina, manželce mé milé, a k jejím věrným rukám urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru království Českého, a urozené paní paní Johance z Liblic, manželce svrchupsaného pana Viléma z Pernšteina, a urozeným pánóm, panu Janovi a panu Vojtěchovi bratřím z Pernšteina vlastním, panu otci a paní materi a bratřím vlastním svrchupsané paní Bohunky, manželky mé milé.

Kterúžto sumu svrchupsanú já svrchupsaný Jindřich z Lipého mám a slibuji svú dobrou věru křesťanskú beze všie zlé lsti jí paní Bohunce manželce mé milé a jejím věrným rukám svrchupsaným ve dcky zemské v Moravě vložití a vepsati, svým nákladem a prací, na svém vlastním dědicství čistém svobodném, žádnému nezávadném, jmenovitě na Kurdějově, na Kobylém a na rybníce Jezeře, na Pavlovicích a rybníku Pavlovském a na Zaječím, což tu mám, na Brumovicích, na Šakvicích i na všech užitecích a požitcích, kterými se jmény jmenovati mohou, k těm všem příslušejících, nic sobě tu práva, panství ani kterého vlastenství nepozůstavuje, a to podle práva země Moravské to čistiti a svoboditi po dekách vložení před židy, před křesťany i před jinými věnnými právy za plná tři léta pořad zběhlá, tak jakž země Moravská za právo má, a to věnné právo hned na nejprvnějším sněmu panském aneb konečně na druhém po datum listu tohoto, když dcky zemské v Brně otevřeny budou, vepsati a vložití beze všech odtahov.

A my Ladslav z Bozkovic a na Třebové, nejvyšší komorník markrabství Moravského, Albrecht z Šternberka a na Holešově, Jiřík z Vlašimě a na Úsově, Prokop Zajímač z Kunstatu a na Jevišovicích, Ladslav z Waitmille a na Znojmě, Jakub z Šárova a na Krumšíně, nejvyšší hofrychtér markrabství Moravského, Blud z Kralic, Jan Zelený z Říčan a na Krhově, rukojmie s ním svrchupsaným panem Jindřichem a zaň, všickni vespolek slibujem svú dobrou věru křesťanskú, rukú společnou a nerozdílnú to všecko, co se nahoře píše, zdržeti, svoboditi jí svrchupsané paní Bohunce z Pernšteina a jejím věrným rukám svrchupsaným beze všech fortunev a zmatkuov všelijakých. Pakli bychom toho všeho nebo na díle neučinili a nenaplnili aneb ve dcky zemské nevložili . . . pravé a obyčejné ležení do města Brna. A kdož by tento list měl od svrchupsané paní Bohunky aneb jejích věrných ruk svrchupsaných dobrou a svobodnou vůli, ten aby jměl a jmíti bude tuž moc i též plné právo k těm ke všem věcem v tomto listu zapsaným, jako oni sami věřitelé naši svrchupsaní. Tomu všemu na svědomí a pro lepší jistotu my svrchupsaný jistec i rukojmie své vlastní pečeti s naším jistým vědomím k tomuto listu jsme přivěsili. Jenž jest dán a psán na Krunlově v úterý na den Narození panny Marie, léta od narození Syna božího tisícího pětistého počítajíc.

745.

(b. II.) Smlúva o Přibyslavský desátek mezi panem Vilémem z Pernšteina a knězem Isodorem, kanovníkem Brněnským.

V Brně 1500, 17. září. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 418; arch. měst. Brn. f. 136.

Léta Páně tisícého pětistého ve čtvrtek den s. Lamperta stala se jest smlúva dobrovolná námi Janem z Lompnice a na Meziríčí, hajtmanem markrabstvie Moravského oc, Ladslavem z Bozkovic a na Třebové, nejvyšším komorníkem téhož markrabstvie, Hynkem z Ludanic a na Rokytnici, a Zigmundem Valeckým z Mírova, mezi urozeným pánem panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině nejvyšším hofmistrem královstvie Českého s jedné, a knězem Isodorem kanovníkem kostela s. Petra v Brně o ten pónon, kterýž jest na pana hofmistra o opravu lidí v Radoníně a v Přibyslavicích učinil, s strany druhé; kdež o to na nás mocně přestali. A my tak[t]o vypovídáme: aby tu opravu těch lidí v Radoníně a v Přibyslavicích pan hofmistr a jeden syn JMti po něm, které[mu]žto panstvie v drženie přide, až do své smrti drželi a jí užívali, jako předkové jich páni Sádecští drželi a užívali sú; než po smrti pana hofmistra a JMti syna, kterýžto po něm držeti bude, tou opravú pánóm Sádeckým povinni nebudú více potom, leč by svú dobrou vůlí sobě je za opravný pány vzítí chtěli. Kdež my svrhupsaní smlúvci k tejto smlúvě na svědomí své vlastní sekrety přitisknutí kázali, a každej straně jeden dali jsme. Datum Brune die oc anno supra scripto.

Výtah tištěn AČ. VI. 539 č. 350.

746.

Vilím z Pernšteina osvobozuje městečka Nové Město a Jimramov a 24 vsi od povinnosti šenkování panského vína, a Novoměstským dává moc, aby své víno šenkovati a vinopalné kofalky pálení mohli.

Na Pernšteině 1500, 19. září. — Opis novější v mus. Františkově v Brně.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého, oznamujem tímto listem všem, kdež čten nebo čtoucí slyšán bude, že vzhledše na poddanost a ustavičnost víry, kterou sou k nám i k předkům našim činili a ukazovali, nás se věrně přidržíc jako pánů svých dědičných, opatrní fojtové a konšelé i všecka obec městeček Nového Města a Jimramova i vsí dole psaných, kteréž nyní máme neb napotom mítí budem: z Podole, z Petrovic, z M[n]ichova, z Rokytna, z Vlachovic, z Pohledce, z Zubřího, z Heralce, z Německého, z Dankovic, z Pělkovic [čti: z Spělkova], z Krásného, z Javůrka, z Borovnice, z Pavlovic, z Janovic, z Vicova, z Lišného, z Sulkovce, z Maršovic, z Olešné, z Dlouhého, z Křidel, z Unčina; myslíce na to, kudy bychom jim takové poddanosti povolné milostí naší nahradili obtížnost, kteráž jest lidem našim k velké překážce, co se vín našich dotejče, které

sme jim dávali k šenkování; protož pro polechčení lidí našich ty všecky vinné šenky sňali sme a tímto listem mocně snímáme, nýbrž městečku Novému Městu, našim věrným milým Novoměstským tu moc dáváme, by mohli, moc a vůli měli vždy, nynější i budoucí, sami sobě pro jich dobré obecné vína šenkovati, též vinopalné kořalky pálití, a obojí svobodně a veřejně šenkovati mohli. Slibující svou dobrou vírou křesťanskou beze vši lsti lidem našim, že my ani dědicové naši ani potomci naši páni Pernšteinstí, kteříž by koliv toho panství v držení vešli, buď dáním, prodáním, poručením, frejmarkem, zástavou neb jakýmkoli způsobem, (ale pán Bůh uchováti rač, aby odjítí kdež ten zámek měl od rodu pánův z Pernšteina), že lidem našim svrchupsaným vín svých k šenkování dávati nemáme . . . Jenž jest dán a psán na Pernšteině v sobotu před svatým Matoušem léta páně tisícího pětistého.

747.

Vilém z Pernšteina osvobozuje městečka Doubravník a Nedvědice i 40 vsí od šenkování panského vína.

Na Pernšteině 1500, 19. září. — Orig. perg. městečka Doubravníka.

Vilém z Pernšteina . . . že vzhledše na poddanost i ustavičnost viery, kterou jsou k nám i k předkům našim činili a ukazovali, nás se věrně přidržíc jako pánuov svých dědičných, opatrní fojtové, konšelé i všecka obec městeček Dúbravníka a Nedvědice i vsí duole psaných, kteréž nyní máme aneb napotom jmíti budem, z Boráče, z Křižovic, z Huslí, z Chřeptova [Křeptova], z Maňové, z Klokočí, z Rakového, z Štěpanovic, z Zahradky, z Sajřku [Sejřku], z Jámy, z Boru, z Drah[o]tína, z Litavy, z Olší, Jestřebí, z Oujezdce, ze Skryjí, z Říkonína, z Lubného, z Jilmového, z Novej Vsi, z Vickova, z Milesinka [Milasína či Milešina?], z Lažan, z Újezda, od Če[r]né Hory, z Ujčova, z Leskovce, z Kovářové, z Čepího, z Chlevského, z Skorotic, z Smrčku, z Klecan, z Černvíra, z Letonic, z Medlanek, z Medlova, z Kadova; i myslíce na to, kudy bychom jim takové poddanosti povolné milostí naší nahradili, obtížnost, kteráž jest lidem našim k veliké překážce, což se vín našich dotýče, které jsme jim dávali k šenkování: protož pro polehčení lidí našich ty všecky vinné šenky sňali jsme . . . Tomu na svědomí a pro lepší jistotu zdržení svú jsme vlastní pečet k tomuto listu přivěsiti kázali. Jenž jest dán a psán na Pernšteině v sobotu před svatým Matúšem, léta od narození Syna božího tisícího pětistého.

748.

Vilém z Pernšteina osvobozuje městečko Bystřici a 62 vsí k zámku Pernšteinu náležející od čepování panského vína.

Na Pernšteině 1500, 19. září. — Opis nov. v zemsk. arch. v Brně, Bočkova sb. č. 7050.

Vilém z Pernšteina . . . že znamenavše i pilně váživše živnosti poddaných lidí dědičných, věrných milých, opatrných fojtův, purgmistrů i vsí obce městečka

Bystřice i všech vsí dolepsaných, kteréž jsou zejména napsány: z Věchňova, Bratrušína, z Kozlova, z Dvořištěk [Dvořiště], z Pivonic, z Vrtěříže, z Štěpánova, [z] Švarce, z Koroužného, z Volešničky, z Lesoňovic, z Porovce [nyní Borovec], z Brfův, z Bolešína, z Hanebnice[?], z Prosetína, ze Čtyr Dvorů, z Křtěnova, z Hodonína, z Rovečného, z Trestného Velkého, z Trestného Malého, z Chlumu, z Víru, z Věstína Velkého, z Věstína Malého, z Hlubokého, z Korouhvice, z Polomi, z Niklovic, z Veselíčka, z Dalečína, z Strachojova, z Ubyšinka Malého [nyní Ubušinek], z Ubyšinka Velkého [nyní Ubušín], z Nedvězíčka, [z] Lhoty, z Bohouňova, z Domanína, z Domanínka, z Písečného, z Ditohova, [z] Žďanic, z Karasejna, z Chudobína, z Vojtěchova, z Kandratic, z Rovného, z Divišova, z Albrechtic, z Rosoch, z Blažejoviček, z Rotkova, z Blažkova, z Režné, z Dvořiště, z Jablonového, z Vežného, [z] Zlatkova, z Janoviček, z Byšovce, z Črhova, které k zámku našemu Pernšteinu držíme aneb nápotom z daru božího ještě držeti budem, kterejm sme dlužni dobře činiti a s nich to, co by bylo na ně námi vzloženo, snímati, ještoby jejich obtížení bylo, aby to na nich na potomní časy nezůstalo . . . [jako v listě Třebíčském str. 550 č. 742]. Tomu na svědomí pečet naši vlastní kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Pernštejně v sobotu před svatým Matoušem léta páně tisícého pětistého oc.

749.

Zápis v deškách památných o přiznání se Kryštofa, Jindřicha a Jetřicha bratří z Gutšteina před sněmem vsí obce království Českého na hradě Pražském, že řád a právo ve všem zachovati chtějí, jako jiní obyvatelé, a s Půtou z Risenberka a Švihova najvyš. sudím král. Česk., a s Henrychem z Švamberka pokoj a mír zachovati chtějí. Poslem na to ze všeho sněmu byl první z pánův: Vilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr. Datum v pátek po sv. Remigii (2. října) 1500. Arch. Třeboňský Fam. Guttenstein.

750.

Vilém z Pernšteina slibuje, že nechce navracovati se na škody, kteréž zátopou rybníku Jana z Lomnice poddaným lidem jeho ze vsi Svinův (u Vel. Meziříčí) se staly.

Na Pardubicích 1500, 5. prosince. — Cod. Pernst. arch. měst. Brn. f. 292 b.

Já Vilém z Pernšteina . . . že jakož jest zatopil lidem mým z Svinuov urozený pán pan Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabství Moravského, lesy, lúky rybníkem Chlestovským [nyní Chlostov], kdež jsou na to jezdili urozené vládky, pan Zigmund Valecký z Mírova a na Pozdětíně, pan Blud z Kralic, jsúc od nás na to vysláni, i ohledavše ty zátopy, oddali jsou lidem mým jiné lesy a lúky, kdež jsou lidé moji to z zadosti [sic] přijali; jakož to oddání všecko vymezeno jest vedle obyčeje dostatečně, jakož mi jistec na to list, svrchupsaný pan Jan z Lomnice, uděl v kterémžto listu zapisuje se tomu dosti všemu činiti, jakož ten list to v sobě

všecko ukazuje. A protož já Vilém z Pernšteina, najvyššie hofmistr království Českého, sľubuj sám za se i za své erby i potomní pány Pernšteinské, že to mám věrně, právě a ctně zdržeti a na škody tou zátopou udělané jse nenavracovati na budící věčné časy, poněvadž jest lidem mým oddáno. Tomu na svědomí svú vlastní pečef k tomuto listu jsem přivěsiti rozkázal; a pro širšie a lepšie zdržení příprosil sem urozených vládyk, pana Zigmunda Valeckého z Mírova a na Pozdětíně, a pana Bluda z Kralic, kteříž jsú na to vyslání byli, že jsú své pečeti podle mé na svědomí přivěsili k tomuto listu, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán v sobotu před svatým Mikulášem, na Pardubicích, léta páně tisícého pětistého.

751.

(n. XIII.) Zápis od pana Hynka z Kunstatu panu Vilémovi z Pernšteina, co se Bělé [u Ném. Brodu] a vsí dotýče.

1500, 31. prosince. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. 398; arch. měst. Brn. f. 132.

Já Hynek z Kunstatu se vyznávám . . . že jakož mám list na pergameně s rukojmiemi s visutými pečeti na urozeného pana Viléma z Pernšteina na Helfensteině, najvyššieho hofmistra království Českého, ujec mého milého, na tisíc zlatých uherských, v kterémž tisíci zlatých držiem od JMti městečko Bělou, městečko Slapanov, Fef[n]dorf, ves Mukaprun, M[i]lperk a Puchperk*) se všiem toho zboží příslušenstviem, tak jakož ten list s rukojmiemi mně od pana ujec mého udělaný plněji to v sobě ukazuje a zavírá. Kdež pán maje úmysl své vyplatiti, k mé prozbě při mně jest toho nechati ráčil, však v takový způsob: kdyby mi koli dal pan ujec neb dědicové JMti napřed puol léta věděti při kterémkoli času, chtíc ode mne jmíti a mně mou sumu položiti, tehdy mám jiem ten list mně ode pana hofmistra udělaný vrátiti a toho městečka s těmi vsmi postúpiti se všiem příslušenstvím a svú sumu přijíti. Pakli by pán Buoh pana hofmistra i dědicuov smrti neuchoval, tehdy když by mi napřed puol léta dal věděti při kterémkoli času urozený pán pan Jindřich z Lipého, najvyššie maršálek království Českého, mám jemu toho postúpiti se všiem příslušenstviem, tak jako panu hofmistrovi samému aneb dědicóm jeho. A to mám a sľubuj svú dobrú čistú víru křesťanskú beze vsí zlé lsti zdržeti a zachovati a všemu tomu dosti učiniti, což se v tomto listu píše, beze všech odporuov, a své vezma, což na tom mám, panu hofmistrovi neb dědicóm JMti a po nich panu maršálkovi zboží svrchupsaného postúpiti. Pakli by mne pán Buoh smrti neuchoval, tehdy urozený pán pan Jan Boček z Kunstatu a na Polné, pán a otec muoj milý, má tomu všemu dosti učiniti, což se v tomto listu píše, jakož jest k tomu svú pečef vedle mé přitisknutí ráčil. Pakli by pán Buoh i pana otce mého smrti neuchoval, tehdy ten, kdož by nebo ti našiem statkem vládli, tomu všemu dosti učiniti mají a povinni sú, což se v tomto listu píše, beze všech odporuov.

Tomu na svědomí já Hynek z Kunstatu, Jan Boček z Kunstatu a na Polné, Zich Kubík z Opatova a na Šicndorfě, Jan Němec z Morbochu, Jindřich Vyšemír z Oujezdce přivésili jsme pečeti své k tomuto listu. Dán oc léta oc 15^c ten čtvrtek před Novým létem.

Výt. AČ. VI. 539 č. 351. — *) Cod. Pernst. v arch. města Brna má Fefeldorf, rozumí se nepochybně *Pfaffendorf* u Polné. Mukaprun jest patrně Mückenbrunn, *Mukařov* blíže Štoků. Milperk jest nesrozumitelný; snad jest tak psáno omylem místo Munchsberg, Vojnáv Městec. O *Puchperku*, z něhož zbývá osamělý kostel sv. Kateřiny u Českého Šicndorfu, psal Sedláček v *Methodu* 1878, 53.

752.

Vilém z Pernšteina manželce své Johance z Liblic 15.000 zl. uh. věna na Přerově a Lipníku zapsaných převádí dskami na zámek Plumlov a město Prostějov s příslušenstvím.

V Olomouci 1501, 6. ledna. — Dolom. kv. č. 16, f. 20.

Vilém z Pernšteina na Helfenštejně, nejvyšší hofmistr království Českého, Johance z Liblic manželce své, jakož jsem vložil a vepsal věno její patnácté tisíc zlatých uherských na zámku Přerově a na zboží k němu příslušejícím a na městě Lipníku i na jiném zboží k tomu příslušejícím na dědictví svém vlastniem, těch patnácté tisíc zlatých věnných převodím na zámek svůj Plumlov dědičný, na město Prostějov i na jiné všecko, což k tomu zámku a k tomu městu přísluší, jí při tom tuto milost čině, aby ona toho požívala do své smrti, odtud od žádného splacena nejsúci, však tak, jestliže by v stavu vdovském zuostala. Pakli by stav vdovský proměnila, tehdy od erbuov mých nebo od těch, komuž by to příslušelo, muož patnácti tisíci zlatými uherskými splacena býti. Příjemcím toho převedenie činím se sám jmenovaný Vilém všiem statkem svým, kterýž mám neb mieti budu.

753.

(CCC.V.) List od kr. Vladislava, jímž dává p. Janovi a p. Vojtěchovi z Pernšt. plat i desátky vinné na lidech kněžských k záduší sv. Petra příslušejících do Brna do jich obú životuov.

Na Budíně 1501, 5. února. — Cod. Pernst. arch. mus. král. Česk.; reg. král. XXII. č. 411 ve Vídni.

My Vladislav . . . oznamujem listem tímto všem, že jsme prošení jménem urozených Jana a Vojtěcha bratří z Pernšteina, věrných našich milých, jakož jsú někteří lidee v městečku jejich dědičném Nosislavi sedící, kteříž kněžím k svatému Petru do Brna příslušejí, abychme jim na těch lidech dva životy dáti a zapsati ráčili, a oni že jse k tomu dobrovolně podvoliti a to podstúpiti chtějí, aby týmž kněžím každý rok trinácte kop grošuov českých rozdílně vydávali, totižto při s. Jirí VI. a grošuov a při s. V. tolikéž. A nad to kdyby jich obú [pán Buoh] smrti neuchoval, aby ti lidee, kteříž nyní jsou aneb potom by se postavili na těch kněžských gruntech, i s platem peněžitým při těch kněžích a tom zádušie beze všech úplatkuov zuostali,

i s desátky vinnými, jestliže by které vinohrady na jich gruntech kněžských rozdělali; než což by na gruntech jejich dědičných rozdělali, ti desátkové aby také při erbích a potomcích jejich zuostali.

Kterúžto žádost slušnú a kněží těch dobré i užitečné znajíce, z dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto margrabie Moravský dali jsme nadepsanému Janovi a Vojtěchovi na lidech kněží svrchupsaných v Noslavi v městečku jejich sedících, nynějších i budoucích dva životy a tímto listem dáváme, aby oni ty lidi jměli, drželi a jich požívali jakožto svých vlastních až do svých obú živností; za kteréžto jmění, držení a požívání lidí svrchupsaných mají týž Jan a Vojtěch kněžím napřed dotčeným do Brna každý rok vydati třinácte kop grošuv českých, všakž rozdílně, VIj fl grošuv při s. Jirí a při s. V. tolikéz, bez zmatku, zadržování i všelijaké odpornosti. Než po jich obú dvú smrti mají ti lidé hned zase i s platem peněžitým v moc a držení kněží k záduší napřed dotčenému beze všech úplatkuov přijíti a na ně připadnutí, i s desátky vinnými, jestliže by které vinohrady ti lidee na gruntech kněžských rozdělali. Než což by na gruntech jejich dědičných rozdělali, takoví všickni desátkové mají při erbích a budoucích jejich zuostati a jim vydání býti, a to bez naše, budoucích našich, králuov Českých a margrabí Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky. A kdož by list tento jměl z svrchupsaných Jana a Vojtěcha dobrú a svobodnú vuolí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahore psaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po hodu Matky boží hromničnee, léta božieho I^MV^CI^o a královstvie našich uherského XI° a Českého XXX°.

Výtah tištěn AČ. VI. 539 č. 352.

754.

Král Vladislav oznamuje listem daným na Budíně v úterý po neděli květné (6. dubna) 1501, že s radou Jana z Janovic, nejv. purkrabí Pražského, Viléma z Pernšteina, nejv. hofmistra, Jindř. z Hradce, Půty z Riesenberka, Jana z Šelnberka i jiných pánův a vládyk na sněmu na bradě Pražském konaném v příčině sedání pánův z Rožmberka v soudu zemském ustanoveno, aby „ktož by vladařstvie aneb panstvie rodu z Rosenberka na sobě jměl, ten toliko nade všemi úředníky zemskými seděl a miesto své nad nimi jměl.“ Registra královská z let 1498—1502 č. 201 ve dvorském arch. ve Vidni. — Takové snešení sněmovní stalo se r. 1497, viz AČ. V. 475, Emler Reliq. II. 491, a pojato 1500 do Zřízení Zemských čl. 233 AČ. V. 128. Srv. list Vokův z Rosenberka ku králi Vladislavovi z 5. pros. 1493 v AČ. X. 67.

755.

Vilém z Pernšteina osvobozuje město Třebíč a lidi poddané opatství Třebíčského a probošství Měřinského od odúmrtí.

Na Třebíči 1501, 19. dubna. — Opis nový pověřený v arch. m. Třebíče.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšší hofmistr království Českého

oznamujem tiemto listem všem, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že znamenavše nesvobodu statkuov múdrych a opatrných purgmistra a konšeluov i vsí obce města Třebíče i předměstí i všech městeček a vesnic k témuž klášteru příslušejících, kterak statkuov svých za zdravého života mocni nejsou tím porúčeti, komu by se jim zdálo a líbilo, než na nás a pány předky, držitele toho opatství Třebíčského a probožství Měřínského, jsou připadaly: kdež my na takovou jejich úzkost víc hledíce, než na užitky své, kteréž jsme z takových odúmrtí znamenité brali, z milosti naší a pro věrnú poddanost lidí všech opatství Třebíčského a probožství Měřínského, nynějších i budúcích, kterúž jsou k nám a předkóm našim vždy zachovávali, jim jsme dali a ty odúmrti mimo se pustili, a tímto listem dáváme a je mimo se púščíme na věčné budúci časy, tak aby obyvatelé města Třebíče i všecka okolo předměstí i podruzi z městeček a vsí k opatství Třebíčskému příslušejících, a městečko Měřín a vesnice k témuž probožství Měřínskému příslušející, mohli statky své dávat i poroučeti buď za zdravého života neb na smrtdelné posteli, komuž by se jim kolvěk zdálo a líbilo; však komu by co poručili, aby to na panství našem zuostalo. A nad to také lidem našim svrchupsaným zvláštní milost ukazujem a činíme, jestliže by kto z tohoto světa zšel, statku svého nezřídě, tehdy takový statek aby připadl na najbližšieho přítele. Pakli by se žádný přítel nezval, anebo z jiného cizého panství ac by se kto k svému nápadu neboližto porúčenství na panství naše svrchupsané nevstěhoval aneb nepřibal, tehdy takový statek aby připadl k obci; toliko což se odúmrti v městě Třebíči i ve všech okolo něho předměstích s podklášterím dotýče, od hospodáruov i podruhuov. Jenž jest psán a dán na Třebíči v pondělí před svatým Jiřím léta od narození Syna božieho tisícého pětistého prvnieho počítajíce.

756.

(p. XV.) Dobrá vuole od pana Beneše z Bozkovic na Telnice, na Vojkovice, na Sokolnky panu Vilémovi z Pernšteina.

Na Černé Hoře 1501, 8. května. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 99b; arch. měst. Brn. f. 58b-59.

Já Beneš z Bozkovic a na Černé Hoře i s svými erby i budúcími potomky vyznávám . . . že jakož jsme jměli list a zápis s nebožtíkem panem Dobešem, s bratrem svým dobré paměti, i s erby svými od nadepsaného knížete a pána pana Matiaše krále Uherského, markrabí Moravského oc dobré paměti, pána našeho najmilostivějšího, na ves Vojkovice se dvorem, na ves Telnici a ves Sokolnky a rybník Dunavu i s jejich se všiem příslušenstviem, tak jakž zápis náš svrchudotčený šíře a dostatečnějie v sobě znie a zavírá, všecka ta příslušenstvie, všecka práva, která jsou nám a našiem erbóm příslušela aneboli těm všem, ktož by ten list a zápis svrchupsaný, jměl s dobrou volí nás i našiech erbuov. A protož já svrchupsaný Beneš z Bozkovic

i s svými erby s dobrým rozmyslem a s svých přátel radů dal sem a mocně tímto listem dávám dobrú vuoli i své všecko právo i svých erbuov na ten list a zápis svrchupsaný, i na to všecko, což se v tom listě zapisuje a šíře zavírá, urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššiemu hofinistru královstvie Českého, i jeho erbóm i budúcím potomkóm i těm všem, kdož by to od nich jmel s jich dobrú vuoli, tak aby on mohl, neb erbové jeho a budúci s tiem učiniti neb dáti, pokudž by se jim zdálo a líbilo, jako s svým, tak a potud, pokudž ten zápis dále ty všecky věci v sobě dostatečněji a šíře zavírá, nic sobě ani svým erbóm ani potomkóm svým nepozůstavujíc. A tomu ke všemu pro lepší jistotu na svědomie svú vlastnie pečef přitisknutí sem kázal k tomuto listu; a připrosil sem urozených pánuov pana Jana staršieho a pana Znaty bratří z Lomnice, a urozených vládyk Jana Kolesu z Rakových, Václava z Želetavy na Jedevnicích, Bohuši z Drnovic a na Rajci, Matěje z Boru na Žirotkách*), že jsú své pečeti vedle mé na svědomie přitiskli k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Černé Hoře v sobotu den svatého Stanislava, léta od narození Syna božieho tisícého pětistého prvnieho počítajíce oc.

Výt. AČ. VI. 539 č. 353. — *) Žerůtky.

757.

Beneš z Boskovic vyznává, že mu Vilém z Pernšteina dal za náklad a opravy rybníka Dunavy (Dýmavy) a dvoru Vojkovského 26 š 18 gr. č. Datum na Černé Hoře v sobotu den sv. Stanislava (8. května) 1501. Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. fol. 101; měst. Brn. f. 60.

758.

(b. II.) List od pana Jana z Lomnice a na Mezříčích, jímž se zapisuje panu Vilémovi z Pernšteina, že rybníkem Chlostovským [t. j. Chlostovským] výše topiti nemá, než tak, jakž nyní hráze jsú, a také že lidé z Svinuov okolo toho rybníka mohú svobodně dobytky pásti.

Na Mezříčích 1501, 18. června. — Cod. Pernst. Frant. mus. Brn. f. 23; arch. měst. Brn. f. 17 b—18.

Já Jan z Lomnice a na Mezříčích, hajtman markrabstvie Moravského, i s svými erby známo činiem . . . že jakož jmám rybník udělaný o dvou hrázích, kterýž slove Chlostovský, kterýmž rybníkem se zatopilo urozenému pánu panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, najvyššiemu hofinistru královstvie Českého, ze vsi lidem z Svinuov, tojž lúky i lesy, ješto jsú na to urozené vládyky nebožtík pan Zigmund Valečský z Mírova a na Pozdětíně a pan Blud z Kralic k žádosti mé Jana svrchupsaného vyjžděli, a tej zákopy [čti: zátopy], kteráž se jest stala týmž lidem z Svinuov, ohledavše, jim oddali lúky i lesy zas jiné mé a na mých gruntech, takže sami lidé z Svinuov pověděli před týmiž dobrými lidmi, že za své dosti jmají; jakož pak mé to oddání všecko jest vymezeno, vyhraničeno, kopcuov zdělanie i na dřívie znamenáno a kameniem zasázeno pro budúci pamět. A také se nejma těch hrází, kteréž

jsú oddělaný, výše povyšovati, než těmi topiti, pokudž ty hráze okazují. A také ti svrchupsaní lidé aby plnú svobodu jměli okolo toho rybníka pásti dobytky a napájeti. Také buď rybník pust aneb nebud, vždy pastev svobodu užívati jmají ti svrchupsaní lidé z Svinův. A protož já Jan z Lompnice a na Mezřície, hajtman markrabství Moravského, i s svými erby a budúcími potomky, pány Mezřičskými, že to mé oddání i což se koli v tom listu píše a zapisuje, slibuji ctně, věrně a právě a neporušitedlně zdržeti a v celosti zachovati na budúci časy. Tomu na svědomie a lepší jistotu pečet svú vlastnie k tomuto listu sem přivěsiti kázal; a k tomu sem připrosil svrchupsaného pana Bluda z Kralic, poněvadž jest pan Valečský umřel prvé, než se tato smlúva zapsala, že jest k prozbě mé pečet svú vedle k tomuto listu . . . Jenž jest dán a psán na Mezřície ten pátek po ochtábě slavného Těla božieho léta oc tisícého pětistého prvnieho čtúc oc.

Výtah tištěn AČ. VI. 540 č. 354.

(Ostatek listináře Pernšteinského viz v díle XVII.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle šestnáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXXI. Dopisy pana Viléma z Pernšteina z let 1480—1521. Sebral a k tisku upravil
František Dvorský. Na stranách 1—72.*)

	Str.
1. V Praze 10. kv. 1480 král Vladislav úředníkům v K. Hoře o splácení dluhu Vil. z Pernšteina	1
2. V Praze 29. čce 1480 král Vladislav týmž úředníkům o totéž	2
3. Na Křivoklátě 18. srpna 1480 týž týmž o totéž	2
4. Na Mor. Krumlově 12. září 1480 Jindř. z Doubravice Vil. z P. o vklad věna Alžb. z Kravař do desk	3
5. Na M. Krumlově 12. září 1480 Alžběta z Kravař Vilémovi z P. o vložení věna do desk	3
6. Na Mělníce 10. list. 1480 kr. Vladislav úředníkům v K. Hoře, aby Vil. z P. dluh spláceli	3
7. V Budíně 1. čna 1483 král Matyáš králi Vladislavovi, aby Vilémovi z P. dal nejv. maršálství	4
8. V Prostějově 20. září 1484 Kostkové Vilémovi z P. o rukojemství za správu zboží Třebovského	4
9. Na M. Krumlově 6. list. 1484 Alžběta z Kravař Vilémovi z P. o prodeji Strážnice	4
10. Na M. Krumlově 12. list. 1484 Vilém z P. Alžbětě z Kravař a Petrovi z Rosenberka	4
11. Na Korneuburce 21. kv. 1485 Mik. Španovský Viléma z P. činí poručníkem statku	5
12. Ve Vídni 22. čce 1485 kr. Matyáš Mik. Španovskému o průvod Cimburkům a Pernštejnům	5
13. Na M. Krumlově 5. srp. 1486 Vilém z P. Bohuslavovi z Švamberka posílá rarohy	5
14. V K. Hoře (20. srpna 1489) Beneš Wajtmillnar Vilémovi z P. o tisíc zlatých	5
15. Ve Vídni 15. bř. 1490 kr. Matiaš Ctiborovi z Cimburka o vklad Dubňan do desk	6
16. Na hr. Praž. 17. kv. 1490 král Vladislav Vilémovi z P. o vyznání zločincův	6
17. Ve Vídni 26. čna 1490 biskup Filipec Viléma z P. ujišťuje přátelstvím	7
18. V Praze 22. září 1490 podkomoři Budějovským o rozepří mezi Vilémem z P. a Vodňanskými	8
19. V Prešpurce 14. list. 1490 král Vladislav Vilémovi z P. o 15.000 zl. Tetaurovi	8
20. V Křemži (5. pros. 1490) Dobeš z Boskovic Vilémovi z P. o zajištění Dobřenského oc	8
21. Na Tovačově (11. pros. 1490) Ctibor z Cimburka Vilémovi z P. o biskupu Filipcovi	9
22. V Křemži (17. pros. 1490) Dobeš z Bozkovic Vilémovi z P. o týmž biskupovi	10
23. V Praze 27. pros. 1490 hejtmané král. Českého stavům moravským o úkladech proti králi	11
24. Na Kladště 31. led. 1491 Jindř. z Minstrberka Vilémovi z P. o Libišany	11
25. V Náchodě 11. ún. 1491 týž témuž posílá Otíka z Račina k jednání	11
26. V Kladsku 27. září 1491 knížata Minstrberští kl. Žďárskému povolují smlouvu	12
27. Na Budíně 1. list. 1492 král Vladislav Brněnským o ortelích Kurdějovským	13

*) Drobnějším písmem jsou zde zaznamenány takové kusy, které v tomto svazku nejsou otisknuty doslovně, než jen v výtahu.

	Str.
28. Na Krumlově 15. list. 1492 Vilém z Pernšt. Brněnským o témže	13
29. Ve Vratislavi 2. kv. 1493 bisk. Filipec Vilímovi z P. o léčení, o peníze oc	14
30. Ve Vratislavi 22. září 1493 týž témuž o týchž věcech, o víno, o víře české oc	15
31. V Prešpurce (4. list. 1493) Roupovský Viléma z Pern. ujišťuje přátelstvím	18
32. V Rokytnici 5. kv. 1494 Ignác z Ludanic Vilímovi z Pern. o meze	19
33. Na Dol. Bělehradě 5. list. 1494 král Vladislav správcům království omlouvá nepřijezd do Čech	19
34. Na Kladsku 14. ún. 1495 Jindřich Minstrb. Vilímovi z P., že ho čeká na Kladště	19
35. Na Kladsku 14. kv. 1495 týž témuž o dluhu panu Tunklovi oc	20
36. (V Lehnici 18. kv. 1495) bisk. Filipec Vilímovi z P. o psaní Jindřichovi Minstrb.	21
37. Ve Vratislavi 19 kv. 1495 týž témuž o koupi panství Litického od Jindřicha Minstrb.	21
38. Ve Vratislavi 22. kv. 1495 týž témuž o témž	22
39. Ve Vratislavi 6. kv. 1496 týž téhož ujišťuje přátelstvím	23
40. V Praze 13. říj. 1497 Petr z Rosenberka králi o neposlušnosti pánů kromě Viléma z P.	24
41. Na Budíně 10. srp. 1498 král Vladislav nejv. úředníkům o vklad Hranic do desk	24
42. Na Budíně 8. září 1498 týž týmž o vklad Staříce do desk pro Viléma z Pern.	25
43. Na Budíně (26. říj. 1498) týž král úředníkům v K. Hoře o týdenní plat Vilémovi z P.	26
44. Na Nov. Hradě 28. říj. 1498 Slavata Vilímovi z Pern. o položení peněz	26
45. Na Nov. Hradě 29. říj. 1498 Zd. Kostka Vilímovi z P. o peníze p. Rychnovskému	26
46. Na Budíně 2. pros. 1498 král Vladislav Petrovi z Rosenberka o odevzdání svolené berně	27
47. Na Budíně 7. pros. 1498 král Janovi z Šelnberka o výmazu z desk spisu Moravanům obtížného	27
48. (1498) Vilím z Pernšteina Brněnským o poddaného Čadíka z Tišnova	27
49. (1498) týž Jiříkovi Pňovskému v příčině zlehčení jeho úřadu	27
50. Ve Vratislavi 30. led. 1499 sněm správcům král. Českého o hledání zápisů na Karlštejně	28
51. Na hr. Praž. 15. bř. 1501 Vilém z P. Chebským o při Kurcla proti Haugvicovi	28
52. Na hr. Praž. 19. bř. 1501 Vilém z P. kraji Kouřimskému o svědčení při komorním soudě	28
53. Na hr. Praž. 4. září 1501 týž Karlovi z Doubravy klade rok před soud komorní	28
54. Na Krumlově 13. čna 1502 Petr z Rosen. Vilémovi z P. o vrácení dlužných listů	29
55. Na hr. Praž. 30. list. 1502 Vilém z P. Chebským o stání s Oldřichem z Cedvic	29
56. Na Přerově 9. pros. 1502 Jan z Šelnberka Jindřichovi z Hradce o osazení nejv. úřadů	30
57. Na Budíně 5. led. 1504 král Vladislav radám svým v Čechách o jednání s Normberčany	30
58. Na Budíně 29. čce 1504 týž král pány české napomíná k svornosti	30
59. Na Budíně 24. čce 1506 týž Vilémovi z P., aby proboštství v Brně dal Kaesenbrodovi	30
60. (V Prostějově (6. říj. 1506) Vilém z P. Olomouckým o proboštství kláštera Tišnovského	31
61. V Prostějově 7. října 1506 týž týmž o témž	31
62. V Budíně 4. list. 1506 král Vladislav Vilémovi z P. o proboštství v Brně pro Kaesenbroda	32
63. V Budíně 3. pros. 1506 týž témuž o totéž	33
64. V Budíně 4. pros. 1506 doktor Kaesenbrod Viléma z P. prosí o proboštství	33
65. V Budíně 13. pros. 1506 týž témuž o totéž	34
66. V Budíně 14. led. 1507 král Vladislav Vilémovi z P. o totéž proboštství pro Kaesenbroda	34
67. Na Boleslavi 22. led. 1507 Jan z Šelnberka Křištofovi ze Švamberka o změnách nejv. úřadů	35
68. V Nov. Městě 25. list. 1507 (Vilém z Pern.) králi Vladislavovi o pokutách na bratry české	35
69. 5. bř. 1508 Ladslav z Šternberka Vilémovi z P. o sněmu, o pětkách s Albr. z Kolovrat	35
70. Na Pardubicích 30. bř. 1508 Vilém z P. Rendlovi a Ladslavovi z Šternberka o Albr. z Kolovrat	35
71. Na hr. Praž. 14. pros. 1509 král Vladislav Janovi z P. o opravě na Tišnově a Oslovanech	35
72. 1509 bratr Tůma Přeloučský Vilémovi z Pernšteina o přímluvu při králi za Bratří	36
73. Na Horách Kutných 21. ún. 1510 král Vladislav Janovi z P. o vklad Uherčic a Evaně do desk	41
74. Na Krumlově 28. dub. 1510 Petr z Rosenb. Zd. Lvovi z Rožmitála o hofmistrovství Viléma z P.	42
75. V Tatě (20. čce) 1510 král Vladislav Janovi z Potšteina o vydání mědi Vilémovi z P.	42
76. Na hr. Praž. 10. list. 1510. Vilém z P. Chebským o list k svědomí Václ. Behmovi	42
77. Na Pardubicích 16. led. 1511 týž nejv. mincmistru o splácení dluhu z mince král.	43
78. V Pardubicích 21. led. 1511 týž témuž o totéž	43
79. Na hr. Praž. 25. říj. 1511 správcové král. Česk. Viléma z P. vysílají do K. Hory vyšetřit hor	44
80. V Budíně 1. čna 1512 král Vladislav Vilémovi z P., aby Kaesenbrodovi chránil proboštství v Brně	45
81. (V lednu 1513) Vilém z Pern. Olomouckým o propuštění sirotka z kláštera	45
82. V Prostějově 23. led. 1513 týž týmž o téhož sirotka	45

	Str.
Olomouci (po 23. led. 1513) Olomoučtí Vilímovi a Janovi z Pern. o témž sirotkovi	46
Pardubicích 4. srp. 1513 Vilém z P. nejv. purkrabímu a kancléři o Slezácích, o městech oc	47
Pardubicích 5. srp. 1513 týž týmž o čekáném poselství královském	48
hr. Praž. 6. srp. 1513 Zd. Lev z Rožm. Vilímovi z Pern. o témž, o kníž. Bartoloměji	48
a Pardubicích 2. list. 1513 Vilím z P. abatysi Tišnovské o proboštví v Brně	48
Brně 7. list. 1513 kapitola sv. Petra Vilémovi z P. o osazení téhož proboštví	49
a Pardubicích 12. list. 1513 Vilém z Pern. kapitole sv. Petra v Brně o témž	50
Blatné 2. pros. 1513 Zd. Lev z Rožm. Vilímovi z Pern. očišťuje se z pomluv	50
Meziříčí 21. ún. 1514 Jan z Lomnice Petrovi z Rosen. o hofmistrství Vojtěcha z Pern.	50
Blatné 27. ún. 1514 Zd. Lev z Rožm. Vilímovi z Pern. o psaní Pražan do Polska oc	50
Pardubicích 6. bř. 1514 Vilém z P. Zd. Lvovi ojednání pro případ smrti královny, o městech oc	51
Blatné 12. bř. 1514 Zd. Lev Vilémovi z P. o psaní měst do Polska, o sněmu oc	53
Pardubicích 13. bř. 1514 Vilém z P. Zd. Lvovi, aby uklízel zmatky v zemi	53
Krumlově 10. dub. 1514 Petr z Rosenb. Kryštoforovi ze Švamb., že Vojtěch z P. je hofmistrem	54
e Vilně 12. kv. 1514 kr. Polský Viléma z Pern. chválí za věrnost kr. Vladislavovi	54
Krumlově 19. srp. 1514 Vilém z Pern. Zd. Lvovi o tažení knížete Bartoloměje Rakousy	55
Blatné 23. srp. 1514 Zd. Lev Vilímovi z Pern. o témž	56
Praze (25. srp. 1514) Pražané Vilímovi z P. o lidu vyslaném do Uher na pomoc králi	56
Židlochovicích 4. září 1514 Vilím z P. Janovi z Lomnice o nepřátelích při dvoře král.	56
Strakoně 10. září 1514 Petr z Rosenb. a Zd. Lev Vilémovi z Pern. děkují za přistoupení	58
Prostějově 14. září 1514 Vilém z P. Petrovi z Ros. a Zdeňkovi Lv. slibuje jednotu s nimi	58
a Pardubicích 23. září 1514 týž Černčickému o sjezdu v Benešově oc	58
a Budíně 5. říj. 1514 Ladslav z Šternberka Vilémovi z P. o válce s Rusy, o sjezdu oc	59
hr. Praž. 7. říj. 1514 Zd. Lev Petrovi z Rosenb. o jízdě ku králi do Uher	61
Blatné 26. led. 1515 týž témuž o smrti manželky Viléma z Pernšteina	61
7 Chebě) 11. kv. 1515 Chebští Vilímovi z Pern. posílají medovinu	61
Karl. Varech 14. kv. 1515 Vilém z Pern. Chebským děkuje z přátelské vůle	62
Budíně 10. list. 1515 kr. Vladislav nejv. mincmistrovi o plat Vilémovi z Pern.	62
7 Olomouci ok. 1515) Olomoučtí Vilémovi z Pern. o škodách od Bojanovských	63
Budíně 7. ún. 1516 Zd. Lev Jaroslavovi z Šelnberka o jednání s Pražany, o svatbě Vojt. z P.	63
Hranicích 1. čna 1516 Vilém z P. Olomúckým, proč mu stali poddaného	64
Olomúci 9. čna 1516 Olomúčtí Vilímovi z Pern. o témž poddaném	64
a Tovačově 23. čna 1516 Jan z Pern. Olomúckým, že otec jeho jim neodpověděl	65
Pardubicích 4. čce 1516 Vilém z P. sněmu v Benešově o dluzích král., o svornosti	65
a Tovačově (31. srp. 1516) Jan z P. Olomúckým, proč brání lidem jeho v koupi zbroje	67
Pardubicích 28. čce 1517 Vilím z P. sjezdu Netolickému o záští Hynka Bočka s Trčkou	67
Brně 21. září 1518 stavové moravští Vilémovi z P. o nevoli proti stavům českým	70
Praze 27. září 1518 Vilém z Pern. stavům moravským o svornost s Čechy	70
hr. Praž. 16. říj. 1519 Zd. Lev Petrovi z Rosenb., že Vilém z P. stál podle kancléře	71
Praze 10. led. 1520 Vilém z P. Pražanům, že si posílá k nim pro listy	71
a Pardubicích 8. září 1520 týž týmž o kšaft svůj u nich schovaný	72
14. led. 1520 do 8. bř. 1521 jiné 143 dopisy Vilémovy z P. rozličným osobám	72

C. Listiny soukromé.

II **Listinář pana Viléma z Pernšteina z let 1304—1521.** Sebral a k vydání *František Dvorský*. Na stranách 73 až 560. (Tato část obsahuje listiny z let 1304—1501).

Brně 24. kv. 1304 kr. Václav Ebrovi z Kralic prodává fojtství v Kralicích	73
3rna (29. kv.) 1316 král Jan Fridrichovi z Linavy zapisuje Čelechovice a Chodov	74
Praze 5. kv. 1321 král Jan Vokovi z Kravař zapisuje Čelechovice a Chodov	74
325) kr. Jan Vokovi z Kravař prodává zámek Plumlov s příslušenstvím	74
Praze 1325 kr. Jan Vokovi z Kravař zapisuje některé vsi opravné k Plumlovu	74
Brně 29. srp. (1355) Jan markr. Mor. Ctiborovi z Tovačova dává ves Oplocany	75

	Str.
7. V Praze 19. srp. 1357 cís. Karel bratřím z Pardubic dává mýto u Pardubic	75
8. V Praze 5. list. 1359 cís. Karel Ctiborovi z Cimburka potvrzuje koupi Tovačova	77
9. V Brně 19. list. 1359 Jan markr. Mor. Ctiborovi z Cimburka dává list na Tovačov	77
10. V Praze 1359 Šimon mistr řádu kazatelského Jímramovi z Pern. uděluje milosti církevní	78
11. 1. led. 1360 Jímram z Pernšteina kláštera v Doubravňuku dává roční důchod	78
12. V Brně 21. pros. 1363 Jan markr. Mor. Bočkovi z Kunstatu svoluje koupiti ves Boletouc	78
13. V Rakodavech 12. dub. 1365 Budislav z Rakodav Ctiborovi z Tovačova prodává Rakodavy	78
14. V Olomouci 25. led. 1368 Beneš z Výškova Onšovi z Lobodie prodává Rakodavy	79
15. 12. bř. 1371 Milota z Evaně Ctiborovi z Tovačova prodává 1 $\frac{1}{2}$ lánu v Evani	80
16. V Doubravňuku 21. bř. 1371 Jímram z Pernšteina kláštera v Doubravňuku dává ves Leskovec	81
17. Po 11. list. 1371 bratří z Nezamyslic Ctiborovi z Cimburka prodávají svou tvrz	82
18. 13. pros. 1371 Vok a Lacek z Kravař vyznávají, že nemají práva ke dvoru Milotovu	82
19. 13. led. 1373 pí. Zbynka z Evaně Ctiborovi z Cimburka prodává dvůr v Evani	83
20. 17. říj. 1380 Vok z Kravař Ctiborovi z Cimb. prodává vsi Troubky a Člunek	83
21. 15. kv. 1382 Jošt markr. Mor. Ctiborovi z Cimb. dává dědictví v Evani	85
22. 23. led. 1385 Beneš Doupovec Ctiborovi z Cimb. prodává 1 $\frac{3}{4}$ lánu v Evani	85
23. Na Pernšteine 28. říj. 1385 bratří z Pernšteina kostelu v Dalečíně darují půl lánu	86
24. V Brně 11. říj. 1389 Petr z Kravař s Bernhartem z Cimburka smlouvají se o stěhovné	86
25. (Okolo 1390) Petr z Kravař kláštera v Prostějově dává pole v Chřepicích	87
26. 14. čna 1392 manové arcibiskupa Praž. s Kojetínskými smlouvají se o mosty	87
27. Na Náměstí 16. října 1399 Jindřich na Meziříčí Mikšovi faráři prodává ves Rohy	89
28. Na Pernšteine 11. list. 1403 páni z Pernšteina Bystřickým dávají právo odúmrtní	91
29. V Brně 7. čna 1405 markrabí Prokop bratřím z Hranic dává fojtství v Kralicích	91
30. V Brně 5. led. 1406 markrabí Jošt bratřím týmž dává totéž fojtství	92
31. Na Pernšteine 29. čna 1412 páni z Pernšteina rychtářovi Bystřickému dávají louku	92
32. Na Meziříčí 25. kv. 1414 Erhart z Kunína Města vyřídí mezi Lackem z Kravař a kl. Třebíčským	93
33. V Olomouci 9. čce 1415 Vavřinec z Podhájí faráři Smržickému dává hřivnu platu	94
34. V Praze 15. čna 1417 kr. Václav Pátovi z Častolovic zapisuje sumu na kl. Opatovickém	95
35. V Praze 14. čna 1418 kr. Václav bratřím z Cimburka propůjčuje manství na Tovačově	96
36. V Čáslavi 26. list. 1420 cís. Sigmund Alšovi z Št. a Pátovi z Častol. zapisuje berni na kl. Opat.	97
37. V Tovačově 2. pros. 1430 Jan z Opatovic Arklebovi z Vickova dává plat v Smržicích	98
38. Na Krumlově 30. led. 1434 Vavřinec Háj Janovi Kopáčovi slibuje vložiti v desky dvůr v Podhájí	98
39. V Egenburku 22. čce 1434 Albrecht věv. Rak. Petrovi z Újezda dává list na Újezd	99
40. V Bělehradě 25. led. 1436 cís. Sigmund Jiříkovi Šternberskému zapisuje Kojetín	99
41. V Praze 21. září 1436 týž císař Dvišovi Bořkovi zastavuje Kunětickou Horu oc	100
42. V Olomouci 27. led. 1437 páni z Šternberka Janovi z Cimburka postupují list na Kojetín	100
43. Na Mstěnicích 1. dub. 1437 Jan Dítě Zdenkovi z Švabenic prodává právo v Vrahovicích	101
44. Na Kladště 25. dub. 1437 Anna kněžna Osvět. Hlaváčovi z Donína postupuje zápisy na zboží Opat.	101
45. V Olomouci 10. srp. 1437 Arkleb z Vickova Hanušovi Liljenblutovi prodal plat ve Smržicích	102
46. V Praze 16. říj. 1437 Anna kněžna Osvět. Hlaváčovi z Donína postupuje zápisy na zboží Opat.	102
47. V Praze 17. říj. 1437 Hlaváč z Donína Zikmundovi z Wartenberka dává zápisy na Opatovice	103
48. Na Pernšteine 5. dub. 1440 Jan z Pern. Janovi z Břežan slibuje 60 kop za Skály	103
49. V Olomouci 7. čce 1441 Pavel bisk. Olomúcký Mik. Bohovcovi zapisuje Jestbořice	105
50. V Olomouci 4. srp. 1441 Hanoušek z Lilienblutu Jiříkovi z Kravař dává plat v Smržicích	106
51. V Brně 21. čce 1442 Pavel bisk. Olomúcký Mik. Bohovcovi zastavuje Jestbořice	107
52. 28. list. 1443 Kateřina z Újezda Žibřidovi z Pernšteina dává právo na Újezd	107
53. Na Plumlově 29. dub. 1444 Boček z Otaslavic Jiříkovi z Kravař dal podací v Smržicích	108
54. Na Plumlově 11. srp. 1444 Jakub z Dřínového Jiříkovi z Kravař dává plat v Kostelci	108
55. 12. list. 1444 klášter Třebický slibuje vyvaditi rukojmí za opata svého	109
56. Na Strážnici 20. kv. 1446 Jiřík z Kravař Janovi Kotrčovi prodává $\frac{1}{2}$ dvora v Smržicích	110
57. Na Plumlově 24. kv. 1446 Kateřina z Lilče Jiříkovi z K. dává list na dvory v Stěbovicích	112
58. (14. čna 1446) Mik. Šore z Valu pánům Pernšteinským dává dobrou vůli na Újezd	113
59. V Olomouci 16. čce 1447 Václav Lyzna Jiříkovi z Kravař dává list na plat v Soběsuech	114
60. V Brně 4. bř. 1448 Pertolt z Lipého s Brněnskými shodl se o mýto v Židlochovicích	115

	Str.
61. Před Milotici 15. kv. 1449 Jan z Cimb. s Janem z P. kupuje od Pangrace Světlov a Sehradice	116
62. V Meziříčí 28. září 1449 Blažek Janovi Lhotkovi zastavuje Rudvíkov u Vel. Meziříčí . . .	118
63. Na Drahotouši 29. čna (1450) Prokop z Simře Vokovi z Sovince prodává dvůr v Simři . . .	119
64. Na Třebíči 25. čce 1450 klášter Třebický jezt dlužen obci Třebíčské 80 kop	120
65. 5. ledna 1451 Aleš z Šternberka Soběslavovi z Miletínka dává listy na zboží Opatovské . . .	121
66. V Křižanově 1. kv. 1452 sestry z Meziboří Janovi z Pern. prodávají své dědictví	122
67. V Brně 16. čna 1452 Jan Sýkora z Buku Brněnským slibuje nemstíti zajetí	123
68. Na M. Krumlově 20. srp. 1452 Jindřich z Lipého N. Městu dává list na děláni sladu . . .	124
69. Na Helfenšteině 18. dub. 1453 Vok z Sovince pánům z Pernšteina prodává Křižanov . . .	125
70. V Malé Senici 1. led. 1454 Martin z Senice Janovi z Dobré Vody prodává Stichovice . . .	126
71. 8. ún. 1454 Jan bisk. Olomoucký Mikulášovi z Buchova připisuje Jestbořice	127
72. V Meziříčí 18. bř. 1454 Anna z Dlužina Jana Lhotku pouští ze zápisu	129
73. V Praze 26. čna 1454 král Ladislav Janovi z Pernšteina dává právo na Vickov a Drahonín . . .	129
74. V Praze 7. říj. 1454 Jan z Wartmberka Mrzákovi z Miletínka dává listy na zboží Opat. . .	130
75. V Olomúci 13. pros. 1454 Jan Krumsin sestrám z Čelčic prodává úrok v Čelčicích	131
76. Ve Vidni 7. bř. 1455 král Ladislav Janovi z Kunstatu zapisuje 2000 zl. na Pohořelicích . . .	132
77. Na Třebíči (po 1455) klášter Třebický Budalovi prodává plat na Bitovčicích	132
78. V Praze 17. srp. 1456 Jan kněz z Bystřice Janovi z P. dává zápis na zboží Jimramovské . . .	133
79. Ve Vidni 11. čce 1457 král Ladislav bratřím z Lichtnburka zapisuje 10.000 zl.	134
80. Ve Vidni 11. září 1457 týž král Janovi z Cimburka zapisuje Přerov	135
81. V Praze 22. list. 1457 týž král Janovi z Cimb. potvrzuje list na Tovačov	136
82. V Praze 20. led. 1459 král Jiří Mrzákovi z Miletínka zapisuje Horu Kunětickou	137
83. Na Plumlově 23. ún. 1459 klášter Prostějovský vyznává právo na hájky u Rakúsek	137
84. Na Račicích 1. bř. 1459 Anna z Bořitova Jiř. z Kravař prodávají Soběsuky a Kašlavice . . .	138
85. Na Plumlově 3. bř. (1459) Dorota z Štosova Jiř. z Kravař slibuje výmaz Stichovic z desk . . .	139
86. V Brně 14. srp. 1459 kr. Jiří Žofce z Kunstatu a Janovi z Cimb. zapsal Kralice	140
87. Na Veverí 14. srp. 1459 Přemek kníže Těšínský Protivcovi ze Zástřízl dává podací v Dubanech . . .	141
88. V Praze 13. říj. 1459 král Jiří Janovi z Kunstatu připisuje 1000 zl. na Pohořelicích	141
89. V Radkově 27. list. 1459 Jan z Radkova Janovi z P. slibuje nepřekážeti v děláni rybníků . . .	141
90. V Olomouci 8. ún. 1460 král Jiří Jindřichu Šaškovi dává právo věnné na vsi Podhájí	142
91. V Praze 21. čna 1460 kr. Jiří Bohunce z Lompnice obnovuje list na Janovičky	142
92. 22. led. 1462 Jan Pardus s Vankem z Miletínka smlouvá se o zdělání rybníkův	143
93. Na Tovačově 20. čna 1462 Jan z Cimb. lidem z Dluhonic prodává pastviště Blaně	144
94. V Praze 24. čna 1462 kr. Jiří Janovi z P. dává opravu na klášt. Tišnovském	144
95. V Olomouci 15. čce 1462 Vok z Sovince s kapitulou Olomúckou smlouvají se o Sušice	145
96. Na Tovačově 23. září 1462 Jan z Cimb. Janovi z Pern. prodává Jimramov a vsi	146
97. V Praze 3. bř. 1463 kr. Jiří Janovi z Pern. dává plat 60 hřiven na Tišnově	147
98. Na Špilberce 22. čce 1463 rukojmí Smila z Důbravice Janovi z P. prodávají Křižanov	148
99. V Praze 7. říj. 1463 kr. Jiří Čenkovi z Kunstatu zastavuje Novošice v 1500 zl. uher.	149
100. V Praze 26. říj. 1463 kr. Jiří Samuelovi z Hrádku dopouští děláti rybník u Přebýšova	150
101. Na Kladště 30. list. 1463 kr. Jiří Kamarétovi z Žirovnice zapisuje městečko Preloučí	151
102. V Olomouci 16. led. 1464 kr. Jiří Janovi z Cimburka potvrzuje zápisy na Tovačov	152
103. V Olomouci 27. led. 1464 Šašek z Rakových s Kateřinou z Rakových smlouvá se o ves Podhájí . . .	153
104. V Brně 19. bř. 1464 Vok z Sovince Janovi z P. slibuje vydání Křižanova	154
105. V Praze 24. kv. 1464 kr. Jiří Samuelovi z Hrádku zapisuje Přebýšov ve 300 kopách	155
106. Na Hradišti 13. čce 1464 klášter Hradištský Ctiborovi z Cimb. zapisuje 800 kop na Hradišti . . .	156
107. V Praze 8. bř. 1465 král Jiří Ctiborovi z Cimb. potvrzuje smlouvu předešlou	157
108. V Praze 8. března 1465 kr. Jiří témuž Ctiborovi připisuje 2000 zl. na Přerově	158
109. V Praze 5. dub. 1465 kr. Jiří synům svým dává Kunětickou Horu, Opatovice, Sezemice	159
110. V Praze 23. dub. 1465 kr. Jiří synům svým na Kunětické Hoře připisuje 20.000 kop	160
111. V Praze 18. čna 1465 král Jiří Mikuláš Berkovi zapisuje ves Libišany	161
112. V Praze 16. čce 1465 král Jiří Jarošovi z Cimburka připisuje 1000 zl. na Kojetíně	161
113. V Praze 26. čce 1465 král Jiří Majnušovi z Chvalkovic dává manství Neratovské	162

	Str.
114. 17. září 1465 bratři z Čechtina Janovi z Pern. slibují vydání zboží v Stražku	162
115. 11. list. 1465 Václav z Roseče Janovi z Pern. prodává Lesonice	163
116. 9. čce 1466 díl Plumlovský po smrti Jiříka z Kravař	163
117. Na Helfenšteině 6. kv. 1467 Vok z Sovince Albrechtovi Kostkovi prodává Helfenštein	164
118. V Praze 24. čna (1467) kr. Jiří Janovi z P. dává opravu na klášteře Tišnovském	166
119. V Praze 24. srp. 1467 kr. Jiří Mikulášovi z Buchova potvrzuje listy na Jestbořice	167
120. V Praze 16. říj. 1467 kr. Jiří Olomoucké a Brněnské zavazuje ke clu v Pohofelcích	167
121. Na Tovačové 5. bř. 1468 Jiřík z Košíně Křištoforovi odtudž postupuje plat na Věrovanech	168
122. V Praze 7. dub. 1468 král Jiří bratřím z Ostromíře zapisuje Maslojedy i jiné vsi	168
123. 19. čna 1469 kr. Jiří Janovi z P. dává polovici užitekův na Tišnově	169
124. V Praze 8. pros. 1469 kr. Jiří stvrzuje prodej vsi Popovic u Kojetina	169
125. V K. Hoře 9. ún. 1470 kr. Jiří Albertovi Kostkovi dává své právo na Výškovcích	169
126. V Praze 17. ún. 1470 Mik. Berka Jindřichovi Minsterb. dává zápis na Libišany	169
127. Na Hranicích 8. dub. 1470 Ctibor z Cimb. Albrecht. Kostkovi dává listy na Hranice a Pferov	170
128. Na Horách Ktných 22. kv. 1470 kr. Jiří Ctiborovi z Cimb. zastavuje Kralice	170
129. V Praze 28. list. 1470 kr. Jiří Janovi z Pern. zastavuje polovici užitekův na Tišnově	171
130. V Praze 18. pros. 1470 kr. Jiří Ctiborovi z Cimb. dává osvobození od cud pro Tovačov	172
131. V Praze 26. pros. 1470 kr. Jiří Ctibora z Cimb. propouští z manství s Tovačovem	173
132. V Kroměříži 10. dub. 1471 Křištofor z Popovic bratřím z Pačlavic prodává Popovice	174
133. V K. Hoře 25. září 1471 kr. Vladislav Vilémovi z P. dává opravu na Oslovanech	175
134. V K. Hoře 26. září 1471 král Vladislav Vilémovi z Pern. dává právo na Plenkovice	175
135. V Praze 6. pros. 1471 týž král Ctiborovi z Cimburka potvrzuje listy na Tovačov	175
136. V M. Třebové 20. led. 1472 kl. Hradiště Albr. z Postupic zapisuje 2000 zl. na Hranicích	175
137. V Praze 1. dub. 1472 král Vladislav bratřím z Pernšteina dává opravu kl. Oslovanského	176
138. Na Meziríči 25. dub. 1472 Vilém z Pernšteina bratřím Komoňům dává právo na Plenkovice	176
139. 21. kv. 1472 Viktorin Jindřichovi Minsterb. dává právo na Edelšteině, Cukmantli, Potšteině	177
140. V Dřevohosticích 12. čna 1472 Bernart z Žerotína Ctiborovi z Cimb. prodává Hrděbořice	177
141. V Praze 13. čna 1472 kr. Vladislav Ctiborovi z Cimb. stvrzuje zápis na Kralice	178
142. V Praze 15. čna 1472 týž král Janovi z Pernšteina potvrzuje listy na Tišnov	179
143. Na Nikolšpurce 19. čna 1472 Herrich z Lichtšteina s Vilémem z P. smlouvá pokoj	179
144. 25. čce 1472 Jan a Vilém z Pernšteina s jinými ručí králi Matyášovi za kníž. Viktorina	180
145. 14. srp. 1472 Přibík z Ostražnice Tomanovi Henikarovi prodává Přeckov	180
146. Na Hranicích 22. říj. 1472 Albr. z Postupic Ctiborovi z Ledské dává list na Výškovice	182
147. V Šoproni 14. list. 1472 kr. Matyáš slibuje vyvaditi z vězení Zigmunda z Pernšteina	182
148. Na Pernštejně 26. ún. 1473 Jan z P. Matějovi Mirkovcovi prodává dvůr ve Vojetině	182
149. 26. kv. 1473 Mik. z Buchova Štěpánovi z Buchova dává list na Jestbořice	184
150. 26. kv. 1473 Mik. z Buchova Zbenkovi z Buchova dává listy na Jestbořice	184
151. V Brně 27. čna 1473 Vilém z Pernšteina na sněmu moravském	184
152. V Terespurce 25. září 1473 Vilém z Pernšteina Jindřichovi Streinovi slibuje pokoj	184
153. 22. čce 1474 Hertvík ze Mnětic s Jindř. z Potšteinina smlouvá se o rybník Nemošický	185
154. 27. čce 1474 kníže Hynek Jindřichovi knížeti Minstrb. postupuje Potštein	186
155. V Nise 5. září 1474 král Matyáš Dobešovi z Bozkovic zastavuje vsi kl. Třebičského	187
156. 15. říj. 1474 poslové kurfiřta Saského zpravují svého pána o nešťastné bitvě kr. Matyáše	188
157. (Okolo 1474) královna Johanna Hynkovi z Waldšteina zastavuje Potštein a Kostelec	188
158. V Brně 10. dub. 1475 knížata Minsterberská Bočkovi z Kunstatu dávají právo na Kojetín	189
159. Na Helfenšteině 22. dub. 1475 Albr. z Postupic pánům z Pernšteina dává dobrou vůli na Helfenštein	190
160. Na Helfenšteině 22. dub. 1475 týž týmž dává listy na Hranice a Pferov	190
161. Na Helfenšteině 25. dub. 1475 smlouva o dluby, které Vilém z P. podstoupil na Helfenšteině	191
162. 22. čce 1475 Jan Čert knížeti Jindř. Minsterb. postupuje zápis na Libišany	192
163. V Brně 25. čce 1475 na sjezdě Vilémovi z P. rozkázáno přivést sirotka Jindřichovi z Bozkovic	192
164. V Olomúci 6. srp. 1475 Vilém z P. připovídá se k Plenkovicím a Němcicím	192
165. Na Stolbachu 14. září 1475 Ctibor z Ledské Vilémovi z Pern. dává listy na Výškovice	192
166. Na Krumlově 19. říj. 1475 Bavor z Holovic Vilémovi z P. dává dobrou vůli na Tučín	192
167. Na Litomyšli 15. list. 1475 Vilém z P. Jindřicha ze Smřic kvituje z 2500 zl. uh.	196
168. V Bystřici 18. dub. 1476 Bystřičtí Vilémovi z P. dávají list na 9 kop platu knězi	193
169. Na Tovačové 25. kv. 1476 Ctibor z Cimb. Vilémovi z Pern. prodává Drahotouš	194

	Str.
70. Na Pernštejně 30. kv. 1476 Vilém z P. Bystřickým dává právo odúmrtní	195
71. Na M. Krumlově 14. čna 1476 Pertolt z Lipého Vilémovi z P. dává listy na Evančice oc	196
72. Na M. Krumlově 17. čna 1476 týž Pertolt a Vilém z P. Nosislavským dávají právo kšaftu	196
73. Na Pernštejně 8. září 1476 Eliška z Bozkovic Viléma z Pern. kvituje z 1500 zl. věnných	197
74. Na Kladstě 28. list. 1476 Jindřich Minstrb. Václavovi ze Zahrádky dává list na grundy	197
75. Na Pernštejně 6. ún. 1477 Kateřina z Choltic Vilémovi z P. dává list na Klecany	197
76. V Brně 23. ún. 1477 sirotek Planetský od Viléma z P. buď dán hejtmanovi zemskému	198
77. V Brně 4. bř. 1477 Boček a Jan z Kunstatu Janovi Heraltovi odtudž dávají listy na Kojetín	198
78. V M. Třebové před 25. kv. 1477 Heralt z Kunstatu Vilémovi z P. slibuje vyvaditi rukojmí	199
79. Před 25. kv. 1477 registřík dluhů na městě Lipníku	200
80. Na Tovačově 24. čna 1477 Ctibor z Cimb. svědčí o jednání Hranic	201
1. Na Hoře Kun. 17. čce 1477 Jindř. Minstrb. Václavovi ze Zahrádky postupuje zápis na Libišany	201
2. V Praze 4. list. 1477 král Vladislav Petrovi Kdulincovi stvrzuje zápis na vsi kl. Opatovského	202
3. V Praze 7. list. 1477 týž král pánům z Kunstatu potvrzuje list na Novošice	202
4. V Praze 13. list. 1477 týž král knížeti Jindřichovi Minstrb. stvrzuje všechny zápisy	202
5. V Praze 14. list. 1477 týž král Václavovi ze Zahrádky potvrzuje listy na Libišany	205
6. 4. pros. 1477 Línhart z Gutnšteina Viléma z Pernšteina kvituje z 500 kop	205
7. V Kroměříži 22. led. 1478 Dorota z Wolfperga Johance odtudž postupuje dědictví	205
78. Na Pernštejně 20. dub. 1479 Vilém z P. lidem v Bobrově a Podolí dává právo odúmrtní	205
79. Na Tovačově 19. kv. 1478 Jan z Pern. vypovídá o pastviště Blaně u Dluhonic	206
80. Na Pernštejně 14. říj. 1478 Vilém z P. bratřím svým postupuje Pernštejn	207
81. Na Pernštejně 16. říj. 1478 svědomí Radkovského a Děvečkovo o klenotech ženy Zikmundovy	209
2. Na Zlíně 19. říj. 1478 Vilém Tetaur Viléma z Pernšteina kvituje z peněz a prstenův	209
83. V Olomouci 13. srp. 1479 kr. Mathiáš Ctiborovi z Cimb. stvrzuje zápisy na Tovačov	209
4. V Prostějově 28. září 1479 Hereš z Přeluka Ctiborovi z Cimb. prodává 2 lány v Evani	210
5. 23. pros. 1479 Štěpán z Buchova Zbyňkovi odtudž dává list na Jestbořice	210
6. V Olomouci 6. led. 1480 na sjezdu nález mezi Markvartem a Vilémem z P. o Senticce	210
7. V Olomouci 27. ún. 1480 mezi Vilémem z P. a Heraltem z Kunštátu nález o sirotka	211
8. V Olomouci 4. bř. 1480 Heralt z Kunstatu Vilémovi z Pern. prodává Helfenštejn	211
9. V Budíně 23. bř. 1480 kr. Matiáš Vilémovi z P. stvrzuje zápisy na Hranice	212
90. V Budíně 23. bř. 1480 týž témuž dává list na Cimburk	213
1. 20. dub. 1480 bratři z Dobřenic Jindřichovi kníž. Minstrb. prodali dědinu v Pěčici	214
2. V Brně 6. září 1479 zapsáno v Olomouci 24. čna 1480 zřízení o přednosti starých rodů panských	214
3. V Bystřici 25. čce 1480 Jan Selický Zdeňkovi z Stichovic postupuje zboží v Stichovicích	214
4. V M. Krumlově 22. srp. 1480 Jindřich Sašek Heraltovi z Kunstatu postupuje věno na Podhájí	215
5. V Hranicích 22. srp. 1480 Jan Rousek Vilémovi z Pern. prodává 2 lány od fojstství Hranického	215
96. V Brně 7. září 1480 zápis o zasednutí sněmu obecného v Brně	215
97. 15. září 1480 Prostějovští svědčí o cestě mezi Bedihoštěm a Hrubčici	216
98. V Brně 24. září 1480 Jan Boček Janovi Heraltovi zavazuje se položit listy na Kojetín	216
9. V Olomouci 17. list. 1480 Vilém z P. poručníkem při púhonu Zikm. z Mírova na Jindř. Pěnici	217
9. V Brně 24. Nov. 1480 Vilém z P. poručníkem pře Ctibora z Cimburka s Janem Kropáčem	217
1. V Meziríči 24. list. 1480 Zik. z Vojslavic Jan. z Lomnice dává právo na 2 lány v Krasonicích	217
2. V Olomouci 1. pros. 1480 Markýta z Vranova Viléma z P. pohání ze škod	218
3. 1., 2. a 15. pros. 1480 Vilém z Pernšteina jmenován poručníkem při četných púhonech	218
4. V Olomouci 15. pros. 1480 kněz Václav Viléma z Pern. pohání ze 400 zl. uh.	219
5. V Praze 20. pros. 1480 kr. Vladislav Vilémovi z P. potvrzuje listy na Hranice	219
6. V Olomouci 1480 Ctibor Obešlík Vilémovi z Pern. prodal dvůr za 200 zl. uh.	220
7. V Brně 1480 Vilém z Pern. poslem ke dskám při trojím vkladu	220
8. V Brně 1480 vklady do desk pro Viléma z Pernšteina nebo od něho	220
9. V Olomouci 5. led. 1481 Vilém z Pern. poručníkem při několika púhonech	221
10. V Olomouci před 6. led. 1481 nálezy soudu zem ve dvou prech Viléma z Pern.	222
11. V Olomouci 6. led. 1481 stavové moravští slibují zachovati mír s cis. Fridrichem	222
12. V Olomouci 6. led. 1481 zápis o zasedání sněmu	225
13. V Olomouci 6. led. 1481 kr. Matiáš Ctiborovi z Cimb. vkládá ve dsky Banov a Bystřici	226
14. V Brně 11. bř. 1481 zápis o zasedání sněmu	226
15. V Brně 11. bř. 1481 vklady do desk od Viléma z P. nebo pro něho	227
6. V Brně 13. bř. 1481 dva nálezy mezi kláštery a Vilémem z Pernšteina o sirotka	228
7. 25. dub. 1481 Jaroš z Cimburka Janovi z Kunštátu postupuje listy na Kojetín	228

	Str.
228. 11. kv. 1481 Vilém z P. poručníkem při púhonech na bratři z Waitmile a na Jana Šaška	228
229. 18. kv. 1481 Vilém z P. Markétu z Vranova pohání o peníze sirotčí a skvosty	228
230. 18. kv. 1481 kapitola Brněnská Viléma z P. pohání ze zadržení úroků	228
231. 18. kv. 1481 Vilém z Pernšteina byl poručníkem při četných púhonech	228
232. V Prostějově 22. kv. 1481 obec Držovice Heraltovi z K. kvitují náhradu za louku zatopenou	229
233. V Olomouci 25. kv. 1481 Vilém z P. pohnán z peněz od Filipa z Prostějova a od Václ. z Morkovic	230
234. 25. kv. 1481 Vilém z Pern. byl poručníkem při četných púhonech	230
235. 1. čna 1481 Vilém z P. poručníkem púhonu Vratislava z Pern. na Mik. Čipfka	230
236. 8. čna 1481 Vilém z P. pohnán z peněz od Markéty z Vranova, od kapit. Olom. a od Markv. z Lomnice	230
237. 8. čna 1481 Vilém z Pernšteina poručníkem při rozmanitých púhonech	230
238. 15. čna 1481 Vilém z Pernšteina poručníkem při rozličných púhonech	231
239. 22. čna 1481 Vilém z Pern. poručníkem púhonů na Lidmilu z Kravař a na Kryštofora z Penčina	231
240. V Olomouci 24. čna 1481 zápis o zasedání sněmu panského	231
241. 24. čna 1481 nálezy mezi Vilémem z P. a Filipem z Prostějova a Markvartem z Lomnice	231
242. V Olomouci 24. čna 1481 Vilém z P. a jiní Ctiborovi z Lantšteina vkládají ve dcky Světlov	232
243. V Budině 25. čna 1481 král Matyáš Ctiborovi z Cimb. a Vilémovi z P. o právo Kropáčovo	232
244. V Olomouci 30. čna 1481 bisk. Ol. opovídá před soudem zem., že kr. Matyáš vzal mu Kroměříž	232
245. 30. čna 1481 mezi Vilémem z P. a kapitolou Olom. nález soudu zemského o meze	233
246. V Olomouci 7. čce 1481 bratři z Stichovic Janovi z Kunstatu postupují dvůr	234
247. V Olomouci 10. čce 1481 bisk. Tas a Ctibor z Cimb. vypovídají o dluzích po Jiřikovi z Kravař	234
248. V Olomouci 4. září 1481 frejmark mezi Heroldem z Kunst. a kláš. Prostějovským o úrok	236
249. V Brně 16. říj. 1481 zápis do desk o zasedání sněmu	237
250. V Brně 16. říj. 1481 Katruše z Meziboří Vratislavovi z Pern. vkládá ve dcky Střítež	238
251. 16. list. až 7. pros. 1481 Vilém z Pern. poručníkem při několika púhonech	238
252. V Brně 21. pros. 1481 kl. Žďárský Viléma z Pernšteina pohání z 800 hř.	238
253. 21. pros. 1481 Vilém z Pernšteina poručníkem při několika púhonech	238
254. Na Prosenicích 23. pros. 1481 Ruprecht z Vrchlabí Vilémovi z P. prodává Prosenice	238
255. (1481) Vilém z Pernšteina Ctibora z Cimburka žádal o sepsání knihy Tovačovské	239
256. Na Pernštejně 3. led. 1482 bratři z Pernšteina Prosetinským propouštějí odúmrt	239
257. V Olomouci 7. led. 1482 zápis do desk o zasedání sněmu a soudu zemského	240
258. V Olomouci 7. led. 1482 Ctibor z Cimb. Vilémovi z Pern. zastavuje některé statky	241
259. V Olomouci 7. led. 1482 Albr. z Šternberka Viléma z Pern. činí poručníkem svých dětí	241
260. 17. led. 1482 odklad ve při mezi knězem Zikmundem a Vilémem z Pernšteina	241
261. V Olomouci 17. led. (1482) biskup Olom. svoluje k smlouvám mezi Ctiborem z Cimb. a kapitolou Olomouckou o louky	241
262. Na Hranicích 22. ún. 1482 Vilém z P. Přerovským prodává nivy u Přerova	244
263. V Brně 14. dub. 1482 zápis v deskách o zasedání sněmu	244
264. V Olomouci 8. kv. 1482 kl. Prostějovský Heraltovi z Kunstatu dávají některé louky	245
265. 10. kv. 1482 Vilém z Pernšteina poručníkem při púhonech	246
266. V Praze 13. kv. 1482 král Vladislav Vilémovi z Pernšteina stvrzuje zápisy na Hranice	246
267. V Olomouci 15. kv. 1482 žaloba a odpor mezi Ctiborem z Cimb. a Václ. z Bozkovic o pastvy	246
268. 31. kv. 1482 Vilém z Pernšteina poručníkem při púhonech	252
269. V Brně 7. čna 1482 Jiřík z Roseče Viléma z Pernšteina pohání o dluh	252
270. 7. čna 1482 Vilém z Pernšteina poručníkem při púhonech	252
271. 17. srp. 1482 pře o výpověď mezi Enzingarem a Vilémem z Pernšteina	252
272. Ve V. Bytšči 13. září 1482 Jan Pšenička prodává ves Rudu, Košíkov a tvrz Panov	252
273. Ve V. Bytšči 20. září 1482 Jan Pšenička Hyncovi z Kukvic prodává ves Rudu	252
274. V Hainburce 26. říj. 1482 kr. Mathiáš Mrakšovi z Noskova dává právo na Litavě	253
275. Na Poděbradech 19. list. 1482 knížata Minsterb. Štěpánovi Andělovi zastavují Přeloučí	253
276. Na Poděbradech 22. list. 1482 Vilém z Pern. byl jednatelem při srovnání knížat Minsterberských	254
277. Na Pernštejně 29. list. 1482 Vilém z P. s bratrem Vratislavem smlouvá se o díly po bratřích	254
278. Na Krumlově 6. pros. 1482 Jimram z Dúbravice Vil. z P. slibuje zdržeti smlouvy o Tempelštejn	255
279. V Praze 26. pros. 1482 král Vladislav Vilémovi z Pernšteina dává nej. maršálství	255
280. Na Pernštejně 2. led. 1483 bratři z Pernšt. Doubravníku a Medvědicím a vsem dávají odúmrt	256
281. Na Pernštejně 2. led. 1483 Johannité Brněnští s pány z Pern. smlouvají se o faru v Křižanově	257
282. V Olomouci 4. ún. 1483 rukojmové Viléma z P. a pánů z Cimb. za pújčku na posly král.	257
283. V Praze 8. bř. 1483 král Vladislav Heraltovi z Kunstatu připsuje 1000 zl. na Kojetně	258
284. V Praze 10. bř. 1483 král Vladislav knížatům Minsterb. povoluje zástavu Přelouče	258

	Str.
285. V Praze 20. bř. 1483 týž král Heraltovi z Kunstatu povoluje rybník u Kojetína	258
286. V Brně 9. dub. 1483 nález mezi Jarosl. z Bozkovic a Vilémem z P. o manství	259
287. 6. čna 1483 znamená se průvod mýta Prostějovského	259
288. V Prostějově 18. čna 1483 Vilémovi z P. dáno naučení o uvázání v dědictví	260
289. V Praze 29. čna 1483 kr. Vladislav Vilémovi z P. přidává život na úrad nejv. maršálství	260
290. Na M. Krumlově 30. čce 1483 Vilém z P. vdává Alžbětu z Kravař za Petra z Rosenb.	261
291. Na Krumlově 8. srp. 1483 Hynek z Ludanic a Ctibor z Cimb. smlouvají se o peníz z lesův	263
292. Na Krumlově 30. září 1483 Petr z Rosenb. manželce své Alžbětě z Kravař dává list věnný	264
293. V Brně 15. říj. 1483 Vilém z Pernšteina byl na sjezdu s pány	265
294. Na Pernštejně 13. list. 1483 Vratislav z Pernšteina Bystřickým stvrzuje lis na odúmrť	266
295. V Budíně 4. ún. 1484 král Matiaš Jakubu Šárovcovi dává právo k blatům u Čihovic	266
296. Na Kut. Hor. 25. ún. 1484 kr. Vladislav Vilémovi z P. dovoluje zaraziti nové hory	267
297. V Brně 14. bř. 1484 Vilém z Pernšteina byl na sněmu mezi pány	268
298. V Budíně 29. bř. 1484 kr. Matiaš Vilémovi z P. dává list mocný na kšaftování	268
299. Na Hor. Kut. 3. dub. 1484 kr. Vladislav Vilémovi z P. připisuje 8000 zl. na Evančicích	269
300. V Budíně 9. dub. 1484 král Matiaš stavím mor. slibuje zachovati stará práva o daních	269
301. Na M. Krumlově 8. kv. 1484 Vilém z P. Jindřichovi z Lipého dává listy na Evančice, Rouchovany oc	269
302. V Budíně 10. čna 1484 kr. Matyáš Vilémovi z P. dává Evančice k dědictví	269
303. V Budíně 24. čna 1484 Vilém z P. v zápisu krále Matyáše na upokojení země Moravské	270
304. V Budíně 4. čce 1484 kr. Matiaš Vilémovi z P. dává list na Přerov, co by prostavěl	270
305. V Olomouci 13. čce 1484 nález mezi Vilémem z Pernšt. a Čeňkem Kunou	271
306. V Olomouci 14. čce 1484 Vilémovi z P. dáno na sjezdu naučení v příčině Eizingara	271
307. V Brně 18. srp. 1484 Vilém z Pern. s knězem Mikulášem se smlouvá o plat v Nosislavi	271
308. Na Zbraslavi 1. září 1484 kl. Zbraslavský Vilému z P. dává desátek v Rouchovanech	272
309. Na Tovačově 12. září 1484 Jan z Pelhřimova Ctiborovi z Cimb. prodává právo na Dankovicích	273
310. Na Polné 15. říj. 1484 Vilém z Pern. svědkem svatební smlouvy Anežky z Cimb. s Jindř. z Hradce	273
311. 14. list. 1484 Mik. z Hořic svědčí o prodeji zboží Liblického	274
312. Na M. Krumlově 29. pros. 1484 Vilém z P. s Lichtnštajnary smlouvá svatbu Barbory z Lipého	274
313. Na M. Krumlově 5. led. 1485 Vilém z P. Kurdějovským stvrzuje list na kšaftování	275
314. Na M. Krumlově 2. ún. 1485 Vilém z P. s Lichtnštajnary smlouvá svatbu Barbory z Lipého	275
315. Na M. Krumlově 7. ún. 1485 bratří z Rechmberku Viléma z P. kvitují z 900 zl.	275
316. Na Mikulově 24. ún. 1485 list od Lichtnštajnarův na véno panny Barbory z Lipého	276
317. Na Mikulově 24. ún. 1485 druhý list od Lichtnštajnarův na totéž	278
318. Na Račicích 14. dub. 1485 svědomi o blata Čihovská, že patřila Jiříku Strážnickému	279
319. Na Hranicích 30. dub. 1485 Vilém z P. Vojtěchu koželuhovi dává nepoplatnost na 10 let	280
320. 4. kv. 1485 Beneš Kdůlinec Viléma z Pernšt. činí poručníkem svých dětí	281
321. 6. kv. 1485 pře mezi Vilémem z P. a Jindř. z Smřic o komorní plat z Liblic	281
322. Na hradě Praž. 8. čna 1485 kr. Vladislav Vilémovi z Pernšt. dává podací v Evančicích	281
323. Ve Vidni 1. srp. 1485 kr. Matiaš Vilémovi z P. dovoluje komornictví Brn. vzdáti Vratislavovi z P.	282
324. V Brně 18. září 1485 nález panský o roboty ku Přerovu konané	283
325. Na M. Krumlově 26. říj. 1485 Havel z Batelova Vilémovi z Pernšteina prodává Nosislav	285
326. Na hr. Praž. 4. list. 1485 kr. Vladislav Vilémovi z Pernšt. stvrzuje listy na Přerov	286
327. Na M. Krumlově 14. ún. 1486 Vilém z Pern. Kurdějovským prodává les k dědictví	287
328. Na M. Krumlově 5. bř. 1486 Vilém z Pern. Nosislavským prodává louky	287
329. Na Budíně 3. dub. 1486 kr. Matiaš Vilémovi z Pernšt. dává své právo na Újezdě	288
330. 9. dub. 1486 kr. Matiaš stvrzuje smlouvy kapitoly Brněnské s Vilémem z P. o plat v Nosislavi	289
331. Na Helfenšteině 23. dub. 1486 Vilém z P. s Pavlem z Sukovic smlouvají se o Újezd	289
332. Ve Žďáře 1. kv. 1486 Vilém z P. kl. Žďárskému dává Bobrové za půl Křížanova	290
333. Na Fulnece 4. kv. 1486 Jan z Žerotina Vilémovi z Pernšt. prodává Vitonice	291
334. V Jičíně 14. kv. 1486 Petr hrabě z Pezinku vyznává dluh Pavlovi z Sukovic	292
335. Na Náměšti 20. kv. 1486 Eliška z Knihnic Vilémovi z P. prodává právo v Knihnicích	292
336. Na Rokytnici 12. čna 1486 Pavel Sukovský bratřím z Pernšt. postupuje zápis Petra z Pezinku	292
337. Na Pernštejně 14. čna 1486 Jan Staníček bratřím z P. dává dvůr Chlevský za Klecanský	292
338. Na M. Krumlově 16. čna 1486 Vilém z P. Nosislavským udílí svobodné kšaftování	293
339. Na Špimberce 23. čna 1486 smlouva o proboštví Uherčické kláštera Vilémovského	294
340. V Brně 24. čna 1486 Jiřík Racek Viléma z Pernšteina kvituje ze 100 fl.	295

	Str.
341. V Olomúci 13. srp. 1486 svědomí úředníkův zem. o blata Čihovská	295
342. Na Pernštejně 2. září 1486 list správní na dvůr Veselíčko, koupený od bratří z Pernšteina	296
343. V Jihlavě 2. září 1486 kr. Matiaš bratřím z Pernšteina zajišťuje erb	297
344. Ve Znojmě 17. září 1486 kr. Matiaš týmž bratřím dává opravu kláštera Tišnovského	298
345. Na hr. Praž. 3. říj. 1486 kr. Vladislav Vilémovi z P. zapisuje dluh 1200 zl. uh.	299
346. Na Výškově 4. říj. 1486 kr. Matyáš Vilémovi z P. ves Nosíslav povyšuje za městečko	300
347. Na Výškově 4. říj. 1486 kr. Matyáš Vilémovi z P. Evančice manské svobodí za dědičné	301
348. V Jihlavě 8. říj. 1486 král Matiaš nařizuje o výplatě Nového Hradu bratřím z Rožmberka	302
349. Na hr. Praž. 9. říj. 1486 král Vladislav Jakubovi Šárovci dává práva na blata u Čihovic	302
350. V Brně 16. říj. 1486 Vilém z Pern. mezi pány na sjezdu panském	302
351. V Brně 28. říj. 1486 Vilém z P. ve smlouvě mezi stavy mor. o kupování statků a domů	302
352. Na Veverí 28. říj. 1486 Vilém z P. s abatýší Králové kláštera smlouvá se o meze u Hustopeče	302
353. Na Tovačově 3. pros. 1486 Magdalena z Držovic Heraltovi z Kunštatů prodává Držovice	303
354. Na Hranicích 12. pros. 1486 Vilém z Pern. prodává dvůr v Simři	304
355. Na hr. Praž. 26. pros. 1486 král Vladislav Vilémovi z P. zboží manská mění v dědičná	306
356. Na hr. Pr. 26. pros. 1486 kr. Vladislav bratřím z P. dává opravu kl. Tišnovského	306
357. 27. pros. 1486 mínemistr Beneš z Weitmile Vilémovi z P. slibuje vyplatiti 1200 fl. uh.	307
358. 10. bř. 1487 kr. Matiaš Vilémovi z Pern. dává k dědictví Přerov oc	307
359. 7. dub. 1487 Baltazar Mrzák Jindřicha kníž. Minstrb. pohání o listy kr. Jiřího	308
360. Na Tovačově 18. dub. 1487 Planknar z Kynšperku Viléma z P. kvituje z 4000 zl.	308
361. Na Krumlově 8. kv. 1487 Vilém z P. Olbramické osvobozuje od vinného desátku	309
362. Na M. Krumlově 9. kv. 1487 Vilém z P. Kurdějovským dává list na rybníček	310
363. Na hr. Praž. 12. čna 1487 kr. Vladislav Vilémovi z P. dává v dědictví Přerov	310
364. Na Pernštejně 3. čce 1487 Jan Děvečka rychtáři Trpinskému prodává Crhov	311
365. V Bystřici 4. čce 1487 Vratislav z P. s měšťany Polickými smlouvá se o ostrov oc	312
366. Na Mor. Krumlově 12. čce 1487 Mik. z Španova činí zřízení o svém statku	313
367. V Kroměříži 20. srp. 1487 Mik. z Klokočné bratřím z Pern. zapisuje se v příčině erbu	314
368. V Brně 9. září 1487 Vilém z Pern. na sněmu panském	315
369. Na Svojanově 21. září 1487 rychtář Trpinský bratřím z Pernšt. dává zápis na Crhov	315
370. Na Pernštejně 3. říj. 1487 bratří z Pernšteina ves Nedvědice osvobozují od hlásky	315
371. Na M. Krumlově 23. říj. 1487 Vil. z P. všem, kdož budou stavěti na kopci u Přerova, dává lhotu	316
372. V Hradišti 15. list. 1487 Anna z Kunětic Ctiborovi z Cimb. slibuje vklad louky do desk	317
373. 14. pros. 1487 Baltazar Mrzák Jindřicha kníž. Minstrb. pohání o zboží Sezemské	318
374. Na Rokytnici 21. pros. 1487 Heralt z Kunštatů a Hynek Rokytský smlouvají se o lesy	318
375. 15. bř. 1488 Mik. ml. z Horic svědčí o vkladu Liblic	319
376. Na Žampachu 25. bř. 1488 Jan z Žampachu Vilémovi z Pernšteina prodává Bystřici	320
377. Na Krumšně 25. bř. 1488 výrok mezi Vilémem z Pern. a Karasem z Dulibanky o meze	321
378. Na Přerově 30. dub. 1488 Markéta Věrná Vilémovi z P. prodává most a mostní u Přerova	323
379. 16. kv. 1488 Zbyněk z Buchova Jindřichovi Minstrb. dává zápisy na Jesthořice	324
380. 27. kv. 1488 Ctibor z Lanšteina kvituje Viléma z Pernšt. z 300 fl. po paní Dorotě	324
381. 31. kv. 1488 Jindř. Minstrb. Václavovi z Nestajova prodává dědiny od Kunětické Hory	324
382. 27. čna 1488 list vyvazený od Vil. Zuba, zástavní od kníž. Jindř. na Bohdančí	324
383. 3. čce 1488 Jindřich Minstrb. Janovi Andělovi prodává dědiny od Kunětické Hory	324
384. Na Strážnici 25. čce 1488 list věnný Machny z Pernšteina od Petra z Žerotína	325
385. 29. září 1488 nález soudu komorního mezi Tímou z Koldic a Ctiborem z Cimburka	325
386. V Praze 10. říj. 1488 Beneš z Weitmile Vilémovi z P. přiznává se k dluhu	326
387. Ve Vídni 29. pros. 1488 smlouva krále Matyáše s Hanušem Zahaňským a Jindřichem Minstrb.	326
388. Na Laškově 1488 Václ. z Švabenic Heraltovi z Kunštatů prodal plat roční	326
389. Na Výškově 20. led. 1489 král Matyáš Hanuše a Mik. knížata Opolská přijímá na milost	326
390. Ve Vídni 3. bř. 1489 kr. Matyáš Vratislavovi z Pernšt. dává právo ke vsi Medlanům	326
391. Ve Vídni 3. bř. 1489 týž král Vilémovi a Vratislavovi z P. dává právo na Dubňanech	327
392. Na Pernštejně 2. dub. 1489 Viktorin Fricke Vilémovi z P. prodává část Dyjákovic	327
393. Na Bozkovicích 13. dub. 1489 bratří z Bozkovic Vilémovi z P. dávají Dyjákovice za Krivé	328
394. Na Hranicích 21. dub. 1489 Vilém z P. městu Hranicím dává les Drahotých pod plat	329
395. V Přerově 22. dub. 1489 Přerovští vyznávají o povinnostech a svobodách nové osedlých	330
396. V Praze 12. kv. 1489 kr. Vladislav Heraltovi z Kunštatů přidává práv v Popovicích	331

	Str.
397. V Brně před 25. kv. 1480 Jan Pňovský a Heralt z Kunstatu smlouvají se o Držovice	332
398. 29. kv. 1489 Jiří z Jemničky Janovi z Lomnice prodal díl v Tasově	333
399. 16. čna 1489 rozsudek mezi Jindřichem Minstrb. a Baltazarem Mrzákem o listy kr. Jiřího	334
400. 17. čna 1489 hejtman zem. Vilémovi z P. dal vepsati do knih pňhonných roboty Přerovské	335
401. 17. čna 1489 Baltazar Mrzák Jindřicha Minstrb. propouští z pňhonu	335
402. V Jemnici 2. čce 1489 Václav z Menhartic Vilémovi a Vratisl. z Pern. prodává Radotice	335
403. Na Meziříčí 7. čce 1489 Arnošt z Jemničky Janovi z Lomnice prodává vsi Bitovec oc	336
404. Na Pernštejně 13. čce 1489 smlouva o strouhy, stav, mlýn a most u Kralic	337
405. V Budně 9. září 1489 kr. Mathiáš synům bratří z Pernšt. přidává životův na Hranicích	338
406. V Olomouci 6. led. 1490 vklad dědičného dvora Sekerkovského u Přerova	339
407. V Olomouci 9. led. 1490 Kuna z Držovic Heralta z Kunstatu kvituje z 20 fl. za zátopu	339
408. V Olomouci 14. led. 1490 Heralt z Kunst. a Jan Dubský smlouvají se o dluhy na Šternberku	340
409. Ve Vídni 8. bř. 1490 Vilém z P. má vyšetřiti škody způsobené rybníkem Znojenských	342
410. Ve Vídni 8. bř. 1490 kr. Matiáš pňnům z Pernšteina dává opravu na kl. Tišnovském	342
411. Ve Vídni 8. bř. 1490 kr. Matiáš týmž pňnům dává markrabín plat na Tišnově	343
412. V Brně 17. bř. 1490 zápis v deskách o sněmu a soudu zem. markrabství Moravského	344
413. V Brně 27. bř. 1490 mincmistr Beneš z Weitmile Vilémovi z P. slibuje výplatu 1000 zl. uh.	345
414. V Brně 31. bř. 1490 Vilém z P. Ctibora z Cimb. s Jakubem z Šárova smluvil o Čihovici	345
415. Na hr. Praž. 1. kv. 1490 král Vladislav Vilémovi z P. zapisuje Hlubokou	346
416. V Olomouci 7. kv. 1490 Václ. z Svabenic Viléma z P. pohání jako rukojmí	346
417. V Olomouci 21. kv. 1490 farář a kapitola v Olomouci Viléma z P. pobánějí o vsi	346
418. V Olomouci 21. kv. 1490 Vilém z P. byl poručníkem při několika pňhonech	346
419. 24. kv. 1490 spis při stupování zámku Hluboké Vilémovi z Pernšteina	346
420. V Jesenicí 7. čna 1490 Jiřík z Jesenice Janovi z Lomnice prodal dům v Tasově	348
421. 11. čna 1490 Vilém z P. klášter Žďárský pohání z nedodržení smlouvy směnné	349
422. 11. čna 1490 Barb. z Borotína Viléma z P. pohání z koupě Lažan	350
423. V Olomouci 12. čna 1490 Jan Pňovský Viléma z P. pohání jako rukojmí	350
424. 18. čna 1490 Vilém z P. byl poručníkem při několika pňhonech	350
425. V Prostějově 29. čce 1490 Vilém z Pern. z nálezu panského má klásti peníze za Byňov	350
426. 29. čce 1490 Jakub Šárovec Ctiborovi z Cimb. prodal ves Čihovice s dvorem	350
427. Na Krumšíně 29. čce 1490 Jakub z Šárova pňnům z Cimb. dává listy na blata u Čihovic	351
428. Na Dědkovicích 10. srp. 1490 bratří z Čertorej Ctiborovi z Cimburka prodávají ves Čelčice	352
429. V Budně 1. září 1490 král Vladislav stavům markrabství Moravského stvrzuje svobody	353
430. V Budně 26. září 1490 týž král pňnům z Pernšteina dává opravu na kl. Oslovanském	353
431. V Budně 27. září 1490 týž král Vilémovi z P. dává podíl na podací kostelův Tišnovských	353
432. V Budně 27. září 1490 týž král témuž dovoluje jednati o zboží Hranické s kl. Hradištským	354
433. V Budně 27. září 1490 týž témuž dává nejvyšší hofmisterství král. Čes.	355
434. V Budně 27. září 1490 týž témuž zapisuje na Hluboké, co by prostavěl	356
435. V Budně 28. září 1490 týž témuž dává moc vyplácti zástavy od Hluboké	357
436. V Budně 6. říj. 1490 týž král Johance z Kravař dává list mocný k řízení o statku	358
437. Na Kunětické Hoře 17. říj. 1490 svědomí o výplatě dvou vesnic od Jindř. z Jezera	359
438. Na Kun. Hoře 5. list. 1490 hejtman hradu přijal od mincmistra dluh pro Viléma z P.	359
439. Na Výškově 6. list. 1490 bisk. Jan Varadinský svědčí o výplatě dvou vesnic Kuněticko-Horských	359
440. Na Výškově 8. list. 1490 Mik. Lužický Vilémovi z P. se zapisuje oc	359
441. V Prešpurce 13. list. 1490 kr. Vladislav Vilémovi z P. potvrzuje listy na Kunět. Horu	361
442. V Prešpurce 14. list. 1490 týž král pňnům z Pernšt. stvrzuje listy na Hranice a na Tišnov	362
443. V Prostějově 16. list. 1490 kníže Jindř. Minstrb. svědčí o výplatě 2 vesnic Kuněticko-Horských	363
444. V Prešpurce 17. list. 1490 kr. Vladislav Ctiborovi z Cimb. stvrzuje listy král. na Tovačov	363
445. V Brně 3. pros. 1490 nález mezi Vilémem z P. a rukojmími po Heraltovi z Kunst. o dluh	364
446. V Brně 5. pros. 1490 Boček Kuna Vilémovi z P. nahraňuje zátopu stalou rybníkem Kronvířem	364
447. V Trnavě 15. pros. 1490 kr. Vladislav Vilémovi z P. svoluje výplatu zástav od Třebíče	365
448. V Krumlově 27. pros. 1490 Vilém z P. Půtovi z Lichtmburka dává Jemnici za Sádek	366
449. 1490 převorství Strakonické Janovi bisk. Varadin. vkládá ve dsky zboží Evanovské	366
450. (1490?) mistr židovský Jan Mayer Vilémovi z P. zapisuje roční plat za ochranu židů	367
451. (1490) dvě cedule knížete Jindřicha o dluhy Kunětickohorské	367

	Str.
452. (Začátkem 1491) páni Lichtenšteinarové oznamují odložení svatby s Barborou z Lipého	369
453. Na Tovačově 6. led. 1491 Ctibor z Cimb. Vilémovi z P. prodává Veselíčko	370
454. Ve Žďáře 8. led. 1491 kníže Jindřich Minstrb. s Vilémem z P. smlouvá se o Kunětickou Horu	371
455. Ve Žďáře 8. led. 1491 kníže Jindřich biskupu Varadinskému píše o listy na Kunětickou Horu	371
456. Ve Žďáře 8. led. 1491 týž kníže na Viléma z P. převádí právo své ke vsi Líbišanům	371
457. Na Holešově 12. led. 1491 Albrecht z Šternberka Vilémovi z P. vyznává dluh	372
458. Na Kladště 25. led. 1491 kníže Jindřich Minstrberský Viléma z Pern. kvituje z 500 kop gr.	373
459. Na Jemnici 26. led. 1491 Páta z Lichtnburka Vilémovi z Pernšt. prodává Sádek	374
460. Na Kladště 31. led. 1491 kn. Jindřich Vilémovi z P. dává dobrou vůli na listy Kunětickohorské	374
461. Na Tovačově 1. ún. 1491 Tobiáš z Hory Obřanské Viléma z P. kvituje z dodavků na dluhy	377
462. V Krumlově 5. ún. 1491 Vilém z P. Thomanovi prodává dvůr U Volší	377
463. 25. ún. 1491 kníže Jindř. Minstr. Vilémovi z Pernst. prodal dědictví své v Pěčici	377
464. 26. ún. 1491 týž témuž dal právo své k zboží Jestbořickému	377
465. V Košicích 3. bř. 1491 kr. Vladislav Janovi z Lomnice dává opravu probošství Měřínského	377
466. 7. bř. 1491 Jiřík Miloš Vilémovi z Pernšt. prodal své dědictví v Hostovicích	378
467. 7. bř. 1491 Hynek z Sudomíře Vilémovi z P. prodal své dědictví u Hostovic	378
468. Na Krumlově 7. bř. 1491 Jakub z Šárova Johance z Kravař prodal Sešulku, Sloup ac	379
469. Na Tovačově 12. bř. 1491 Ctibor z Cimb. Vilémovi z Pernšt. prodává Bymov	379
470. 19. bř. 1491 Jindřich Minstrb. Vilémovi z P. postupuje listy na Jestborské zboží	380
471. V Olomouci 13. dub. 1491 Tobiáš z Hory Obřanské Vilémovi z P. kvituje dluh za měštany Lipnické	381
472. V Olomouci 14. dub. 1491 nález mezi kapitolou Olomouckou a Vilémem z P. o podaci Tišnovské	381
473. Na Kladště 16. dub. 1491 Jindřich Minstrb. dává moc k přijetí peněz za Horu Kunět.	381
474. 23. dub. 1491 Václ. Žehušícký a Jan Anděl Vil. z P. prodali dědiny v Jestbořicích, Rosicích a Sezemicích	382
475. Na M. Krumlově 30. kv. 1491 Vilém z Pern. Kurdějovským pouští vinohrady a odpouští desátek	382
476. Na Poděbradech 8. čna 1491 kn. Jindřich s Vilémem z P. smlouvá se o Pardubice a dvůr Hostovský	382
477. Na Kun. Hoře 10. čna 1491 Jiřík z Miletínka Vilémovi z P. prodává své právo na Pardubicích	383
478. 13. čna 1491 Vilém z Pern. s paní Hestrů z Ježkovic smlouvá se o Osice	385
479. Na Krumlově 15. čna 1491 Štěpán Kusý Vilémovi z Pernšt. prodává Blažejovičky	387
480. 18. čna 1491 Jindřich Minstrb. Vilémovi z P. prodal dědictví své v Hostovicích	387
481. 18. čna 1491 Zdeslav Jenk Vilémovi z P. prodává dědictví své v Pardubicích	387
482. Na Kun. Hůře 18. čna 1491 Vilém z P. s Prokopem Liškou smlouvá se o Svitkov	387
483. Na Tovačově 11. čce 1491 Ctibor z Cimb. s kl. Hradištským smlouvají se o mlýn u Bezmírova	388
484. Na Krumlově 15. čce 1491 Vilém z P. faráři Kurdějovskému dává desátek z vinohradův	390
485. Na Krumlově 17. čce 1491 Vilém z P. s Kuncem z Norbu smlouvá se o Plumlovky	390
486. U Stol. Bělehradu 26. čce 1491 kr. Vladislav Sezemickým dává trhy	391
487. U Stol. Bělehradu 27. čce 1491 týž král Bohdančí městečku dává trhy	391
488. U Stol. Bělehradu 1. srp. 1491 týž král pánům z Pernšt. dává životy na Kun. Horu	391
489. Na zámku Balatě 4. srp. 1491 týž král bratřím z Pernšt. zapisuje dluh 6000 zl.	392
490. Na Palatě 25. srp. 1491 týž král Vilémovi z Pern. zastavuje Třebíč	393
491. Na Balatě 28. srp. 1491 týž král Sigmundovi Kurzbachovi dává výplatu na všech kl. Opatovického	393
492. V Olomouci 4. září 1491 Vilém z P. s kl. Hradištským smlouvá se o dědictví na Hranicích	395
493. Na Kun. Hůře 12. září 1491 Vilém z P. městečku Bohdančí dává právo odúmrtí	396
494. Na Kun. Hoře 12. září 1491 Vilém z Pern. městečku Sezemicím dává právo odúmrtí	397
495. 25. září 1491 Vilém z P. s Hynkem z Sudomíře smlouvá se o rybníky	397
496. 26. září 1491 Vilém z P. s Bavorem z Hustířan smlouvá se o rybník Bohdanecký	398
497. V Hostovicích 3. říj. 1491 Vilém z Pern. s Jiříkem Milošem smlouvá se o dědinu směnnou	398
498. 3. říj. 1491 Hynek z Sudomíře Vilémovi z P. prodal dědictví v Hostovicích	399
499. Na Budíně 12. říj. 1491 kr. Vladislav Vratislavovi z P. dovoluje zvýšiti rybník Jarohněvický	399
500. Na Hoře Kun. 16. říj. 1491 Vilém z P. s Heřmanem z Sulic smlouvá se o louku	400
501. Na Třebové 17. říj. 1491 Kunka z Kravař Ctiborovi z Cimb. prodala ves Klenovice	400
502. 29. říj. 1491 Vilém z Pernšt. koupil dům u bílého medvěda v Praze	400
503. 31. říj. 1491 Vilém z P. s Anežkou z Chlumu smlouvá se o ves Černou	401
504. 5. list. 1491 Vilém z P. s Anežkou z Chlumu smlouvá se o louky Ůřetické	402
505. 16. list. 1491 Beneš Bystřický Janovi Bystřickému prodal díl vsi Rudvíkova	403
506. Na Budíně 1. pros. 1491 kr. Vladislav Vilémovi z P. dává výplatu na vsi Kvítkovicích	404
507. Na Budíně 1. pros. 1491 týž témuž dává výplatu vsí u Hluboké a Protivína	408
508. V Budíně 1. pros. 1491 týž témuž dává výplatu na všech u Pardubic	408

	Str.
09. Na Budíně 2. pros. 1491 týž král Roubíkům z Hlavatec poroučí postoupiti Kvítkovice	406
10. Na Pernštejně 9. pros. 1491 Mik. Šubr Vratislavovi z P. zapisuje se k poddanství	406
11. Na Perštýně 11. pros. 1491 Vilém a Vrat. z Pern. s kl. Žďárským smlouvají se o desátky	407
12. Na Budíně 13. pros. 1491 kr. Vladislav Vratislavovi z P. dává své právo ve vsi Skaličce	407
13. Na M. Krumlově 26. pros. 1491 Vilém z P. s Pátou z Lichtburku smlouvá se o Jemnici a Sádek	408
14. Na Krumlově 30. pros. 1491 Vilém z P. s Jeníčkem a Hostakovským smlouvá se o dlužné listy opatů Třebických	410
15. (1491) seznam dlužných listů Třebických opatů, které Vilém z P. vyplatil od rukojmí	412
16. (1491) seznam zástavních listů panství Třebického, kteréž vyplatil Vilém z Pern.	414
17. V Olomouci 6. led. 1492 zápisy v deskách o zasedání sněmu obecního	416
18. V Olomouci 13. 1492 tři nálezy soudu zemského ve přech Viléma z Pernšteina	420
19. V Olomouci 14. led. 1492 Ctibor z Cimb. Vilémovi z P. prodal statek Byňov za 1200 zl.	421
20. V Budíně 11.—19. ún. 1492 mezi pány zde meškajícími byl Vilém z Pern.	421
21. Na Budíně 11. ún. 1492 kr. Vladislav Vilémovi z Pernšt. dává dědičné Hlivice	421
22. Na Budíně 19. ún. 1492 týž král témuž dává list na 4000 zl. dluhu	422
23. Na Budíně 19. ún. 1492 týž král témuž zapisuje Třebíč a slibuje zaplatiti, co by prostavěl	423
24. Na Budíně 19. ún. 1492 týž král Johance z Kravař dává opravu na vseh u Plumlova	424
25. V Budíně 19. ún. 1492 týž král stvrzuje smlouvy kl. Hradišského s Vilémem z P. o Hranice	425
26. Na Budíně 19. ún. 1492 týž král Vilémovi z P. dává výplatu na třech vseh	426
27. V Budíně 21. ún. 1492 nález panský mezi Kunou z Kunštátu a Protivcemi z Zástřizl o nárek eti	426
28. V kl. Tišnovském 3. bř. 1492 klášter s Vratislavem z Pern. smlouvá se o rybník pod Jarohňovicí	427
29. Na Budíně 18. bř. 1492 kr. Vladislav Vratislavovi z Pernšt. stvrzuje list na Medlanky	427
30. V Brně 22. bř. 1492 zápisy v deskách o zasedání sněmu obecního	428
31. 23. bř. 1492 Vok z Rožmberka s Budějovskými smluvil se o silnici Třeboňskou a Krumlovskou	430
32. V Brně 25. bř. 1492 Ctibor z Cimb. s Ladslavem z Bozkovic smluvili se o prodej vsi Dobrochova	430
33. 25. bř. 1492 Albr. z Leskovce Vilémovi z P. slibuje výplatu dluhu král. z peněz komory král.	430
34. 27. bř. 1492 Vilém z P. klášteru Žďárskému klade do desk Horní Bobrovou	430
35. V Sušíně 5. dub. 1492 Jan Kozel pánům z Pernšteina zavazuje se vězením	430
36. 12. dub. 1492 Vilém z P. s Janem Makovským smluvil se o Nemošice	431
37. Na Krumlově 16. dub. 1492 Štěpán Kusý z Mukoděl slibuje položiti 125 zl. za ves Blažejovičky	433
38. Na Pardubicích 17. dub. 1492 Jiřík z Miletínka Vilémovi z P. dává právo k Sezemicům	433
39. 17. dub. 1492 týž témuž prodal dvůr poplužní u Pardubic	433
40. 23. dub. 1492 Jan Makovský Vilémovi z P. prodal dědictví v Nemošicích a v Drozdicích	433
41. Na Budíně 24. dub. 1492 Jan Mrakeš Vilémovi z P. prodal zboží Litavské	434
42. (Po 25. dub. 1492) Ctibor z Bukůvky Vilémovi z P. slibuje dobře úřadovati na Kun. Hoře	434
43. Na Poděbradech 1. kv. 1492 knížata Minstrb. svolují k smlouvě kl. Žďárského s Pernšteinskými	436
44. Na Pardubicích 3. kv. 1492 Jiřík Miloš s Vilémem z P. smlouvá se o zátopu rybníků	436
45. 3. kv. 1492 Vilém z P. s Přibíkem a Henykarem smlouvá se o vodu do rybníka	436
46. V Praze 6. kv. 1492 mincmistr Vilémovi z P. slibuje platiti dluh král. z lesův	436
47. V Olomouci 15. kv. 1492 Dorota z Prostějova spokojí se tvří Bystřicí od svého bratra bisk. Jana	437
48. V Olomouci 18. kv. 1492 Arkleb Kunovský Viléma z Pern. pohání o peníze za Kunovice	437
49. Na Tovačově 22. čna 1492 Ctibor z Cimb. s Jakubem z Bolelouce smění louku	437
50. Na Hranicích 4. čce 1492 Vilém z P. Muténickým povoluje náhradu za zátopu	438
51. Na Budíně 10. srp. 1492 kr. Vladislav Vilémovi z Pern. zapisuje dluh 800 kop	439
52. Na Budíně 13. srp. 1492 Jan a Znata z Lomnice viděli list král. na N. Hrady, Bavorov, Sokolníky	439
53. Na Pardubicích 14. srp. 1492 Jiří z Miletínka Vilémovi z P. dává právo své k Sezemicím	441
54. Na M. Krumlově 1. říj. 1492 Vilém z P. vsi Šinvaldu místo robot povoluje odvádění platu ročního	441
55. Na M. Krumlově 1. říj. 1492 Vilém z P. knížatům Opolským dává své právo na Hlivice	442
56. Na Krumlově 2. říj. 1492 Vilém z P. knížatům Opolským prodává Hlivice	443
57. 8. říj. 1492 Jiřík Oděradský Vilémovi z P. prodal dědictví v Nemošicích a Drozdicích	444
58. Na M. Krumlově 16. říj. 1492 Vilém z P. Olbrámovským kvituje 1500 zl.	444
59. Na Tovačově 27. říj. 1492 Ctibor z Cimb. s kapitolou Olom. smlouvá se o pastvy u cesty	444
60. Na Budíně 31. říj. 1492 kr. Vladislav Vilémovi z P. povoluje na Hluboké prostavěti 2000 zl.	446
61. Na Budíně 2. list. 1492 týž témuž slibuje zplacení z Hluboké jen zlatými uher.	447
62. Na Budíně 2. list. 1492 týž král Vilémovi z P. zastavuje Rousinův a desátky v Židlochovicích	447
63. Na Budíně 2. list. 1492 týž král pánům z Pernšt. dává výplatu Němcic	448

564. Na Budíně 2. list. 1492 týž týmž slibuje zaplatiti, co by na rybníky u Hory Kun. naložili	449
565. Na Budíně 2. list. 1492 týž týmž dává výplatu zboží kláštera Opatovského a Sezemského	450
566. Na Budíně 3. list. 1492 týž týmž povoluje na Kunětické Hoře prostavěti 2000 zl.	451
567. 8. pros. 1492 Zdeslav Jeník z Mečkova Viléma z P. kvituje z 50 kop gr.	452
568. V Přerově 1. led. 1493 Oldřich z Kunic Viléma z Pernšteina kvituje z 200 zl. uh.	452
569. V Linci 3. led. 1493 cis. Fridrich Vilémovi z Pernšt. dává dům ve Vidni	452
570. 11. ún. 1493 Zikm. Kurzbach Vilémovi z P. dává právo své na Maslojedy, Račice, Benátky oc	452
571. 11. bř. 1493 Hynek z Sudoměře Vilémovi z P. prodává dědictví u Hostovic, v Radiši oc	453
572. Na Budíně 9. dub. 1493 kr. Vladislav pánům z Pern. dává výplatu na vseh u Pardubic	453
573. Na Pardubicích 22. dub. 1493 Vilém z P. s Hynkem z Sudoměře smlouvají se o strouhu u Radiše	454
574. 1. kv. 1493 Mik. Kdulinec Vilémovi z P. dává práva na Maslojedy, Račice oc	455
575. 2. kv. 1493 Mik. Kdulinec Maslojedské propouští v podanství Villimovi z Pern.	455
576. V Olomouci 10. kv. 1493 Bedřich z Krumsína Viléma z P. pohání o Horní Újezd	455
577. 14. kv. 1493 týž s týmž smlouvá se skrze Zigmunda z Mirova o Újezd	455
578. Na Budíně 17. kv. 1493 kr. Vladislav nařizuje do Moravy, aby Kraví Horu vepsali do desk	456
579. 1. čna 1493 Štěpán z Koloděj Vilémovi z Pernst. prodal své dědictví v Blanště	457
580. 7. čna 1493 Václav z Ludanic Viléma z P. pohání z platů zapsaných na kl. Třebíč	457
581. Na Poděbradech 16. čna 1493 Jindřich Minstr. neprosil krále, aby co připsal Václ. Zahradkovi	458
582. 20. čna 1493 Vilém z P. s Janem Kozlem smlouvá se o ves pustou Sušiny	458
583. Na Krumlově 22. čna 1493 Vilém z Pernšt. Johance z Kravař odpouští desátek z vinohradu	459
584. Na Rychnově 1. čce 1493 Markéta z Hustiřan Vilémovi z P. dává právo své na Líbšanech	460
585. 7. říj. 1493 Hynek z Sudomíře Vilémovi z P. prodal dědictví v Hostovicích	460
586. Na Budíně 12. říj. 1493 král Vladislav Vratislavovi z Pern. dává právo své na vsi Svínech	460
587. Na Krumlově 9. list. 1493 Bohuše Strážkovský Viléma z Pernst. kvituje z 200 zl.	460
588. 30. list. 1493 Kateřina ze Strážnice králi Vladislavovi prodává Kostomlaty skrze Viléma z Pernšt.	460
589. Na Pernštejně 14. pros. 1493 Jan Děvečka Vratislavovi z Pernšt. odkazuje své dědictví	460
590. Na Budíně 15. pros. 1493 Petr hrabě od sv. Jíří Janovi z Kunovic postupuje listy na Ostroh	461
591. Na Budíně 15. pros. 1493 král Vladislav Vratislavovi z P. svoluje, aby Mutěnickým zátopu nahradil	461
592. Na Budíně 17. pros. 1493 týž král pánům z Pern. dává opravu kl. Tišnovského a plat na Špilberk	461
593. Na Budíně 3. led. 1494 týž král Vratislavovi z Pern. dává právo své ve vsi Dlouhé	462
594. V Olomouci 2. ún. 1494 Vilém z P. byl při zápisu sněmu obecního o opatrování desk	462
595. Na Žďáře 26. ún. 1494 klášter Žďárský s Janem z Lomnice směníl Kozlov za opravu na vseh	464
596. Na Pernštejně 4. dub. 1494 Vaněk z Olešničky Vratislavovi z P. prodal dvůr v Olešnici	465
597. V Levoči 3. kv. 1494 kr. Vladislav Vilémovi z Pern. povoluje dělati most u Pardubic	465
598. V Hlubčicích 15. kv. 1494 Václav z Studnic Janovi z Studnic dává právo na ves Rudvíkov	466
599. V Olomouci 24. čna 1494 Vratislav z Pern. Janovi Mukařovi zapisuje do desk ves Sedlec	466
600. V Brně 18. září 1494 rozkázání panské k žalobě Viléma z P. na místě kl. Tišnov.	466
601. 28. září 1494 Johanka z Kravař a Vratislav z P. Prostějovským zaručují potvrzování svobod	466
602. 2. říj. 1494 Jan Zdechovský Vilémovi z P. prodal dědictví své v Semíně	467
603. 10. list. 1494 Vilém z P. s lidmi ze vsi Munic smlouvá se o náhrady za grunty zatopené	467
604. Na Plumlově 11. list. 1494 Vilém z P. a Vratislav z P. slibují nepřekážeti si v dědictví	468
605. 19. pros. 1494 Kunka z Pouchobrad Vilémovi z P. prodává díl v Sušínách	469
606. V Olomouci 6. led. 1495 svědectví o výpovědi mezi Čtiborem z Cimb. a kapitolou Olom. o Hrubčice	469
607. V Olomouci 11. led. 1495 rukojmové Heralta z Kunstatu Adamovi z Cimb. prodávají Kojetin	469
608. Na Plumlově 25. ún. 1495 Johanka z Kravař Plumlovské osvobozuje od odúmrtí, hlásek, šenku	470
609. V Brně 13. bř. 1495 Valentin a Urban Hohenekerové Janovi z Lomnice prodávají Přeckov	471
610. 14. bř. 1495 Anežka z Chlumu Vilémovi z Pernšt. prodala dědictví v Černé a Pardubičkách	471
611. V Praze 17. bř. 1495 Beneš z Bozkovic a Hedvika z Rožmberka smlouvají se o věno a zlatý fetěz	472
612. 21. bř. 1495 Heřman z Sulic Vilémovi z Pernšt. prodal louku pod Ouřečici	473
613. Na Budíně 25. dub. 1495 kr. Vladislav Vilémovi z Pern. zapisuje 80 hřiven gr. k Třebíči	474
614. Na Budíně 26. dub. 1495 týž král těmuž zapisuje les království u Kr. Hradce a ves Běleč	474
615. Na Veveří 1. kv. 1495 Václav z Ludanic Viléma z Pernšt. a krále kvituje z 750 kop	475
616. Na Budíně 18. kv. 1495 kr. Vladislav Jindřichovi Tavikovskému pouští Tavikovice z manství	475
617. Na Budíně 19. kv. 1495 týž král Johance z Kravař povoluje vklad testamentu do desk	475
618. Na Budíně 22. kv. 1495 týž král Janovi Puchartovi dává právo na ves Chruděchromy	477
619. Na Pernštejně 15. čna 1495 Vratislav z Pern. a Jan z Vranova smlouvají se o rybník Bobdalovský	477
620. Na Pernštejně 21. čna 1495 bratří z Pernšt. Bystřickým dávají dvůr a některé milosti	478
621. V Olomouci 2. čce 1495 výpověď pánů mezi Vratislavem z P. a Janem Berkou oc o mýto Prostějovské	479
622. 2. říj. 1495 Jindřich Minsterberský Vilémovi z Pernšteina prodává Litice	479

	Str.
623. 4. pros. 1495 Bavor z Hustiřan Vilémovi z Pernšt. dává právo své na dvůr v Neratově	479
624. 6. led. 1496 Fridřich markr. Branibor. zmocňuje své rady ke směně statků za Litice	479
625. 15. led. 1496 Vratislav z Pern. začal dělati zeď okolo Prostějova a zemřel	480
626. V Prostějově 9. ún. 1496 Vilém z Pern. Prostějovským potvrzuje výsady	481
627. V Brně 6. bř. 1496 Jan Ronychěř Vilémovi z P. vkládá ve dsky Čepí, Skorotice, Janovice	485
628. V Brně 7. bř. 1496 Valentin Hobenekar Janovi z Lomnice dává právo své na Přeckov	485
629. Ve Znojme 13. bř. 1496 Jan Bystřický Janovi z Lomnice prodává ves Rudvíkov	486
630. V Prešpurce 20. bř. 1496 kr. Vladislav Vilémovi z Pern. dává výplatu na vseh kl. Třebíče	486
631. V Brně 14. dub. 1496 Vilém z P. a kl. Velehradský smlouvají se o Příluky, Němčice oc	486
632. V Brně 14. dub. 1496 Vilém z Pern. s Marketou z Vranova smlouvá se o Němčice	487
633. V Prostějově 23. dub. 1496 Vilém z P. a kapitola Olomúcká smlouvají se o vedení vody	488
634. Na M. Krumlově 6. kv. 1496 Vilém z P. a Jiří z Tvorkova smlouvají se o zámek Louku	489
635. (Zač. čna) 1496 Jan z Kunovic Vilémovi z Pernšt. děkuje z poručení	490
636. V Olomouci 16. čna 1496 kapitola Olomúcká a Vilém z P. smlouvají se o grunty u Bečvy	491
637. V Kralicích 27. čna 1496 Kraličtí zbraňují se, že by kněží neměli zástav na ně	492
638. Na Pardubicích 22. srp. 1496 Vilém z P. lidem na Hlubocku dává právo odúmrtí	492
639. Na Krumlově 31. srp. 1496 Vilém z P. a kl. Oslovanský smlouvá se o desátek v Miroslavi	493
640. 11. září 1496 Adam z Cimb. a mlynář Jakubec smlouvají se o platy	494
641. V Tatě 17. září 1496 kr. Vladislav Ladslavovi z Bozkovic dává opravu kl. Vilémovského	494
642. 19. září 1496 Ad. z Cimb. a lidé Oplocanští smlouvají se o roli Ejvanskou	495
643. Na Krumlově 20. září 1496 Václ. Opršal Vilémovi z Pern. dává zápisy na ves Chrčice	495
644. Na Krumlově 21. říj. 1496 Vilém z P. Prostějovským dává 2 mlýny za roční plat	495
645. Na Honcovicích 23. říj. 1496 Prokop Plachý Vilémovi z P. prodal ves Chlevské	496
646. 4. list. 1496 Vilém z Pern. a Jindřich z Lipého Vilémovi z P. smlouvají se o Evančice, Ráchovány oc	497
647. 4. list. 1496 Jindřich z Lipého Vilémovi z P. potvrzuje smlouvu předešlou	500
648. Na M. Krumlově 4. list. 1496 Jindř. z Lipého Vilémovi z P. dává právo na Bělou a Šlapanov	501
649. Na Krumlově 4. list. 1496 Jindř. z Lipého Vilémovi z P. děkuje z poručení	502
650. 1496 Brňané dvěma listy vyznávají o poručení Viléma z P. u Jindřicha z Lipého	502
651. Na M. Krumlově 6. list. 1496 Jindřich z Lipého slibuje pojmouti dceru Viléma z P.	503
652. Na M. Krumlově 5. list. 1496 Vilém z P. Jindřichovi z Lipého slibuje dáti dceru svou	503
653. Na M. Krumlově 12. list. 1496 Jindř. z Lipého Vilémovi z P. zapisuje v dědictví Evančice oc	505
654. Na Třebíči 17. pros. 1496 Vilém z P. Jindřichovi z Lipého prodává tři vsi	506
655. 1496 Jindřich z Lipého Vilémovi z P. zapisuje 5000 zl. na Nosislavi	506
656. 1496 týž témuž dává výplatu na Bělé a Šlapanově	507
657. (1496) týž témuž prodal Nové Město a vsi příslušející	508
658. 1496 Adam z Cimburka a Kraličtí smlouvají se o lonku u Evaně	508
659. 1496 Jan Makovský Slavatovi z Chlumu zastavil Nabočany a lidi v Ostřešanech	508
660. V Mohelnici 1496 Jan bisk. Varad. Viléma z P. děkuje z poručení Jana z Kunovic	509
661. (Okolo 1496) kr. Vladislav Apoloně z Třtěníc dává právo své na půl vsi Meziboří	509
662. Na Třebíči 3. led. 1497 Václ. Opršal Vilémovi z P. dává dobrou vůli na list dlužní	510
663. 12. led. 1497 mezi soudci zemskými v Čechách jmenován Vilém z Pernšteina	510
664. 11. bř. 1497 zápis soudu zem. o převedení věna se zboží Litického	510
665. 22. dub. 1497 Johanka z Žalmanovy Lhotky Vilémovi z P. postupuje právo na Ž. Lhotku	510
666. 25. dub. 1497 král Vladislav Vilémovi z P. dává k dědictví Potenštejn	511
667. 27. dub. 1497 týž král témuž dává rybník Plaček u Bohdanče	511
668. Na Tovačově 30. dub. 1497 Hynek z Kuněic Oldřichovi Šiškoví prodal Buk	511
669. Na hr. Praž. 3. kv. 1497 král Vladislav pánům z Pernšteina stvrzuje král. listy na Kunět. Horu oc	511
670. Na hr. Praž. 8. kv. 1497 týž týmž dává výplatu Chroustova, Oseka a Dubečna	511
671. Na hr. Praž. 8. kv. 1497 týž král Vilémovi z P. poukazuje plat hofmisterský	512
672. Na hr. Praž. 19. kv. 1497 mandát krále Vladislava o židech, k němuž přispěl Vilém z P.	513
673. 3. čna 1497 Vilém z P. mezi soudci zemskými v Čechách	513
674. Na Bystřici 9. čna 1497 Čeněk ze Zvole Vilémovi z P. prodal dědictví v Pavlovjích	513
675. 7. čce 1497 Vilém z P. na soudě komorním rozsoudil spor Loketských s pány Sliky	513
676. V Pardubicích 23. čce 1497 král Vladislav syny Viléma z Pern., Jana a Vojtěcha, pasoval na rytíře	513
677. V Olomouci 1. srp. 1497 týž král Hlubockým stvrzuje nadání na odumrtí	513
678. V Olomouci 1. srp. 1497 týž král Nosislavským povoluje práv viničných	514
679. V Olomouci 4. srp. 1497 týž král Přerovským soukenníkům povoluje pečet	514

	Str.
680. 5. říj. 1497 Albr. a Heřman z Rychnova Vilémovi z P. prodávají Dubno a Rychnov	515
681. 7. říj. 1497 Jan Zdechovský Vilémovi z P. prodává dědictví v Semíně	515
682. Na Pardubicích 21. říj. 1497 Vilém z P. polovici Žamberka propouští právo odúmrtní	515
683. Na Pardubicích 22. říj. 1497 Vilém z P. Kostelci n. O. a vsem propouští právo odúmrtní	517
684. Na Pardubicích 22. říj. 1497 Vilém z P. Chocni a vsem propouští právo odúmrtní	517
685. 17. list. 1497 kapitola v Brně Viléma z P. pohání z rukojemství za Ctibora z Cimb.	517
686. 9. pros. 1497 Vilém z P. na soudě zemském v Čechách vynesl potaz	517
687. 1497 Vilém z P. Kutnohorským propouští z poddanství kmetičnu Kateřinu z Rybitví	517
688. 1497 Ad. z Byšovce Vilémovi z P. vkládá ve dsky Brněnské zboží v Blažkově	518
689. V Brně 5. led. 1498 nález soudu zem. mezi Markétou ze Lhoty s Janem z Písečného o dvůr	518
690. V Olomouci 6. led. 1498 Hynek z Kunčic Vilémovi z P. vkládá ve dsky Buk	519
691. Na Pardubicích 16. led. 1498 Vilém z P. Dlouhé Vsi a jiným vsem propouští právo odúmrtní	519
692. 30. led. 1498 Vilém z P. Týniště, Mnichovice a jiné vsi propouští z práva odúmrtního	519
693. V Brně 4. bř. 1498 Jindřich z Lipého Vilémovi z P. vkládá ve dsky Nové Město a vsi	519
694. Na Pardubicích 15. kv. 1498 Michal z Chlumu Vilémovi z P. dává listy na Ostřešany a Nabočany	519
695. Na Budíně 23. kv. 1498 kr. Vladislav Vilémovi z P. svoluje k výšce vody z Labe na rybníky	520
696. Na Pardubicích 29. kv. 1498 Vilém z P. městečku Rychnovu daruje pastviště	521
697. 12. čna 1498 Michal z Chlumu Vilémovi z P. prodal dědictví v Ostřešanech a v Blatech	522
697. 12. čna 1498 Diviš z Hrádku a Markéta z Miličina témuž prodali Žižň	522
698. V Praze 15. čna 1498 Vilém z P. a kníže Jiří Minstr. smlouvá se o Litice	522
699. Na Čekyni 15. čna 1498 bratři z Vrchlabí Oldřichovi z Kunčic prodávají Prosenice oc.	523
700. V Olomouci 3. čce 1498 Jiří z Tvorkova Vilémovi z P. prodává 6 lidí v Chřepicích	523
701. V Olomouci 4. čce 1498 Vilém z P. a Jan z Lomnice smlouvají se o rybník Nětinský	523
702. Na Budíně 30. srp. 1498 král nařizuje vepsati do desk městečko Stařic	524
703. Na Budíně 3. září 1498 kr. Vladislav Prokopovi z Kunstatu stvrzuje listy na Pohořelice	524
704. Na Lomnici 4. říj. 1498 Ondř. Fiňásek Vilémovi z P. prodává podíl v Čepím a v Olešnici	525
705. 29. říj. 1498 Jan z Lomnice a Jan z Vranova smlouvají se skrze ubrmany o les	525
706. V Brně 15. list. 1498 nález mezi Janem z Lomnice a Vilémem z P. o ves Studenec	526
707. Na Budíně 21. list. 1498 kr. Vladislav Janovi z Komárova zapisuje Pohořelice	526
708. Na Budíně 2. pros. 1498 týž král Petrovi z Rožberka píše o dluhu	527
709. Na Přerově 6. pros. 1498 Vilém z P. soukenníkům v Přerově dává řád soukennický	528
710. Na Přerově 6. pros. 1498 Vilém z P. Hornímu i Dol. Přerovu potvrzuje spojení týchž měst	529
711. V Budíně 11. pros. 1498 kr. Vladislav stvrzuje smlouvu kl. Tišnov. s Vilémem z P.	531
712. 1498 Vilém z P. a Licek z Rizburka smlouvají se o meze u Bolehrádku	532
713. 1498 kr. Vladislav Janovi z Lomnice vyjímá dům v Olomouci z lozunkův	532
714. Na Jevišovicích 25. led. 1499 Prok. Zajímač Janovi z Komárova dává listy na Pohořelice	533
715. Na Budíně 31. led. 1499 král Vladislav městům Lípniku a Přerovu dává trhy	534
716. V Brně 19. dub. 1499 kapitola Olom. Viléma z P. pohání z uvázání se v les	534
717. Na Kroměříži 29. dub. 1499 Stanislav bisk. Olom. Adamovi z Cimb. dává právo na Lobodíech	535
718. V Brně 10. kv. 1499 nález mezi kanovníkem Václ. z Hodic a Vilémem z P. o vsi	536
719. V Brně 10. kv. 1499 nález mezi Janem z Lomnice a Vilémem z P. o postavení lidí k svědomí	536
720. V Olomouci 3. čce 1499 kl. sv. Kateřiny a Zd. z Kokoř smlouvají se o rybník	536
721. 1. říj. 1499 na sněmu Vilém z P. nepřistoupil k svolení o nevyprošování úradů	537
722. 3. říj. 1499 Jan z Kunčic Vilémovi z P. prodal dědictví v Ostřešanech	538
723. V Olomouci 1. list. 1499 kapitola Olom. a Ad. z Cimburka dávají se na výpověď ubrmanů	538
724. V Prešpurku 6. list. 1499 kr. Vladislav Vilémovi z P. povoluje na Hluboké prostavěti 5000 kop	538
725. 8. list. 1499 Jan Zelený z Říčan Viléma z P. pohání o slíbené svědomí	539
726. V Prešpurce 10. list. 1499 král Zdenkovi z Kokor potvrzuje smlouvu s klášť. v Olom. o vodu	540
727. V Prešpurce 14. list. 1499 král synům Viléma z P. vyhraňuje splacení s Hluboké jen od krále	540
728. V Prešpurce 9. pros. 1499 dáno právo král. Vilémovi s Pern. na domu po Janu Kolárkovi	540
729. V Olomouci 13. led. 1500 klášter sv. Kláry Vilémovi z P. dává v opravu Čelechovice	541
730. Na Kroměříži 27. led. 1500 Stanislav bisk. Olom. pánům z Pernšt. dává zápisy na Jestbořice oc	542
731. Na Pardubicích 4. bř. 1500 Jan z P. vypovídá mezi obcí Lobodskou a 2 mlynáři o povinnosti	543
732. V Brně 15. bř. 1500 Linhart z Boru Vilémovi z P. vkládá ve dsky právo na Lažanky	544
733. V Brně 16. bř. 1500 Linhart z Boru Vilémovi z P. prodává lidi v Lažankách	544

	Str.
734. Na Pardubicích 3. dub. 1500 Vilém z P. Prostějovským slibuje o dávkách na zdi městské	545
735. 25. dub. 1500 Lipník město obci Pruské dává dvůr pod platy suté	546
736. V Brně 5. kv. 1500 Kunát Pešík Markvartovi Valeckému dává listy na Pohorelice . . .	546
737. V Brně 6. kv. 1500 Kunát Pešík Markvarta Valeckého kvituje z 1010 kop na Pohorelice . . .	548
738. 15. kv. 1500 Isidor z Hostimé Viléma z P. pohání o poddané z Radonína a Přibyslavic	548
739. 15. kv. 1500 Vilém z P. Michala z Ejcingu pohání z nedodržení smlouvy	548
740. V Olomouci 24. čna 1500 Matoušek z Dřevohostic Vilém. z P. vkládá ve dsky dvůr Mydlovarský	549
741. Na Hranicích 10. srp. 1500 Vilém z P. městu Přerovu odpouští čepování panského vína	549
742. Na Třebíči 5. září 1500 Vilém z P. městu Třebíči odpouští čepování panského vína . .	550
743. Na Třebíči 7. září 1500 Vilém z P. městečku Měřnu odpouští totéž	550
744. Na Krumlově 8. září 1500 Jindřich z Lipého Bohunce z Pernšteina dává list věnný . . .	550
745. V Brně 17. září 1500 Vilém z P. s Isidorem z Hostimé smlouvá se o desátek	552
746. Na Pernštejně 19. září 1500 Vilém z P. Nové Město, Jimramov a vsi osvobozuje od šenkování vína	552
747. Na Perštejně 19. září 1500 Vilém z P. Doubravnsk, Nedvědice a vsi osvobozuje od téhož	553
748. Na Pernštejně 19. září 1500 Vilém z P. Bystřici a vsi osvobozuje od téhož	553
749. 2. říj. 1500 bratří z Gutšteina zapisují se k zachování řádu a pokoje	554
750. Na Pardubicích 5. pros. 1500 Vilém z P. Janovi z Lomnice kvituje náhrady za zátopy . .	554
751. 31. pros. 1500 Hynek z Kunstatu Vilémovi z P. zapisuje vydání Bělé u Ném. Brodu . .	555
752. V Olomouci 6. led. 1501 Vilém z P. manželce Johance převádí věno na Plumlov a Prostějov	556
753. Na Budíně 5. ún. 1501 kr. Vladislav bratřím z Pernšt. dává platy lidí v Nosislavi . . .	556
754. Na Budíně 6. dub. 1501 král stanoví, aby vladař rodu Rosenberského seděl nad úředníky zem. . .	557
755. Na Třebíči 19. dub. 1501 Vilém z P. Třebíčské a Měřínské osvobozuje od odúmrti . . .	557
756. Na Černé Hoře 8. kv. 1501 Beneš z Bozkovic Vilémovi z P. dává dobrou vůli na Telnice oc	558
757. Na Černé Hoře 8. kv. 1501 Beneš z Bozkovic Viléma z P. kvituje z 26 kop za opravy	559
758. Na Mezřící 18. čna 1501 Jan z Lomnice Vilémovi z P. slibuje plnění smlouvu o rybníky .	559

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

- Adam probošt v Prostějově 138, doktor 381, probošt v Brně 517, kanovník v Olomouci 242, kancléř biskupství 535, zemřel 30.
- Albergar Jiřík mistr 341.
- Albrecht vévoda Rakouský 99, 107, král Český 114, 156.
- Albrechtice ves u Bystřice v Moravě 554.
- Albrechtice aneb Helvíkov ves u Sovince v Moravě 419.
- Alena paní 148.
- Alexander, jež biskup Filipec jmenuje bratrem (1493) 16, 17.
- Alexander spiklenec (1490) 6, 7.
- Alluše Martin v Přerově 284.
- Almaš místo v Uhřích 7.
- Altaymer Konrád kanovník Olomoucký 444.
- Alvinder z Hamelburka Jan 242, kanovník Olom. 444.
- Alžběta králová, matka krále Ladislava 132, 135.
- Amich Jan ze Všechovic 279.
- Anděl Jan 11, 368, z Ronovce 105, 324, 382; Štěpán 368, z Ronovce 253, 258, na Štěpánově 184.
- Andrpiřl viz Purgrábek.
- Anežka kněžna Opavská 99, 100, z Anhaltu Albert hrabě 77.
- Anna kněžna z Osvětima 101-103.
- Anna subpřevora v Tišnově 427.
- Apatykářův Pavel, kanovník v Olomouci 444.
- Appitius měšťan ve Vratislavi 22.
- Arkleb viz z Kunkovic, z Vickova.
- z Arklebic a z Uostakova Ctibor 162, Hostakovský 410-414, na Myslibořicích 534.
- Arnoltice ves u Sovince 419.
- Arnošt kurfiřt Saský (1474) 188.
- Augustin poddaný z Kralic 251.
- z Aupoměšic Jan 336.
- z Aysenegker Jiřík 179.
- Azariáš viz ze Stíchovic.
- Baranov ves pustá 418.
- Barbora abatyše kl. sv. Kláry v Olomouci 541, 542; pod-
převoří kl. Oslovanského 493.
- Barchov ves biskupa Olom. 105, 542; z B. Anna 432, 433; Čeněk na Dašicích 186, 385, 432, 433, 452.
- z Bařic Bohdal a Vaněk 113; Vaněk z Počenic 115; viz z Morkovic, Pivo.
- z Barnstaina viz Špan.
- Barský věřitel 191.
- Bartošovice viz Čeple.
- Bartoušovský z Labouně Jan, hej-
man na Pardubicích 520.
- Bartušovský věřitel 191.
- Basilejský biskup 73.
- z Baště Albrecht 546; Václav 223, ze Všechovic 290.
- Baština Václav 29.
- z Batelova a z Nosislavě Havel 285, 295.
- Bavor z Holovic Viktorin 192.
- Bavor z Hustiřan 479.
- Bavorov městečko 440.
- Bavorský rybník u Hluboké 348.
- Bechyně viz z Sternberka.
- Bečva řeka 19, 84, 145, 164, 206, 211, 230, 284, 491, 492.
- Bečev 323, rozvodněna (1481) 233.
- Bedihošť u Prostějova 216.
- z Bedrovic viz Kusý.
- Behm z Konobřez Václav 42.

B.

- Babín ves kl. Žďárského 464.
- Babinec Matěj v Přerově 284.
- Bacák Matěj v Předmostí 311.
- z Backovic Hynek 418, 429, z Po-
lice 410, 434.
- Bačka v Uhřích 59.
- Badal Matěj poddaný z Uherčic 280.
- Bahno u Rakodav v Moravě 86.
- Bakáč Tomáš kardinál arcibiskup
Ostřihomský (1514) 56-58.
- Balata zámek v Uhřích 392-395.
- Baltazar probošt v Hradišti 156, 175, 176.
- de Bamberg Johannes 96.
- Banov ves 226.
- Baňovice u Jemnice 135.

- Bělá místo 326, městečko u Nēm. Brodu 501, 507, 555.
 Běleč ves u Kr. Hradce 474, 475.
 Bělehrad Dolní 19; Stoličný 99, 100, 391, 392.
 Bělík 201; z Kornic Jan 421, 422, 442, 443.
 z Bělčina viz z Rysmburka.
 Benátky ve Vlasích 14.
 Benátky ves kl. Opatovského 202, 203, 395, 452, 455.
 Beneš pan (1493) 16; úředník Viléma z Pern. 33; opat Velehradský 318; kmet v Hostovicích 399; košel v Přerově 284.
 Benešek z Trnavky 120.
 Benešov, sjezd (1514) 58, (1516) 65, smlouva 184.
 Beranice les 336.
 Berka na Cinnburce (1517) 68; viz z Dubé.
 Bernart v Biskovicích 306.
 Bernov ves pustá 419.
 Bestrevský rybník u Hluboké 348.
 Běskovec z Běskovic Bohuslav 71, 72.
 z Běthova (Bítova) Křištofor 106.
 Bezchleba z Chrudimě 368, 369.
 Bezděkov ves biskupa Olom. 105, 285, 542; z B. Karel na Řeznovicích 334, 337; Vacek Matěj 433; viz Komoňové.
 Bezmirov ves 388-390.
 Bílá hlína u Bečvy 206.
 Bilík pan na Hranicích 201.
 z Bílkova viz Pražma.
 Bílý Jan poddaný z Chvalkovic 252.
 z Binošova viz z Pulic.
 Biskupice 79, 251, ves u Hlívě 443.
 Biškovice dědina 306.
 z Bítova viz z Běthova, z Lichtenburka.
 Bítovčice ves u Jihlavy 132, 133.
 Bítovec ves 336.
 z Bizhradce a z Ch[r]uděchrom Matěj 218.
 Bláha svědek z Kojetina 389; fojt z Újezdec 323.
 Blahoslav spisovatel bratrský 18, 36.
 Blahut de Chrudichrom 80.
 Blaně pastviště u Dluhonic 144, 206.
 z Blankšteina viz z Wartenberka.
 Blansko místo 369, 457.
 Blata místo 522.
 Blatná ves u Pardubic 453.
 z Blatné viz z Rožmitála.
 Blatník místo 368.
 Blažejovičky ves 387, 430, 433, u Bystřice 554.
 Blažek zastavuje ves Rudíkov 118; poddaný v Blažkově 387.
 Blažkov ves 387, 430, 433, 518, u Bystřice 554.
 Bližňovice 369.
 Blud z Kralic 457, 462, 477, 503, 507, 508, 518, 525, 536, 551, 554, 555, 559, 560.
 z Bludova Jan 106, 128, kanovník Olom. 145.
 Bobrová městečko 125, 148, 227, Horní 290, 430, práva 205, 206.
 Bochoř ves u Bečvy 284, 426.
 z Bochova Bochovec 11; Mikuláš z Buchova 105-107, 127, 128, 166, 167, 210, 380, 542, na Žumberce 184; Štěpán 184, 210, 380, 542, 543; Zbyněk 11, 184, 210, 324, 380, 542.
 Bohdal viz z Bařic.
 Bohdalovský rybník 477.
 Bohdaneč městečko u Pardubic zastaveno 100, 159, 202, 204, 324, 368, 369, 375, 376, rybník 361, 398, 511, 520, 521, svobody 391, 396, 397.
 Bohouňov ves u Bystrice 554.
 Bohučín ves 164.
 Bohunka paní 208.
 Bohuslavky ves u Drahotouše 194.
 Bohuslavská Dorota 341.
 Bohuš kněz v Olomouci 233.
 Bohuše pan († před 1481) 228; svědek z Bezmirova 389.
 z Bohušic viz Dietra.
 Bohušovice viz Okařecký.
 z Bohutic viz Kusý.
 Bojanovice na Moravě 63.
 Bojkovice městečko 116.
 z Bolehlav a z Kruchurka Mikuláš 184.
 Bolehrádek, Borohrádek 532.
 z Bolehradic viz z Kunstatu.
 Boleluc ves koupěna 78.
 Boleslav 35, kapitola 150, 155, 159; hejtman kraj. 177; viz z Cimburka.
 Bolešín ves u Bystřice 554.
 de Bopardia Bavarus Henricus (1357) 77.
 Bor ves 257, u Doubravníka 553, u Pernštejna 315.
 Bor les u Jestbořic 105, 542.
 Bor rybník 436.
 z Boru Linhart 544, 545; Matěj na Žirotkách 559.
 Borač ves u Doubravníka 553.
 Borek les u Pardubic 453.
 Bořek viz z Miletinka.
 z Bořic viz Chudobín.
 Bořita viz z Bystřice.
 z Bořitova Anna 138, 139; viz Nosek.
 z Borotína Barbora 350.
 Borovec ves u Bystřice 554.
 Borovnice 312, 313, ves u Nov. Města 552.
 Borovnický stav u Poličky 312.
 z Bošovic viz z Polanky.
 Bourbonský vévoda 77.
 Bozkovice 328, 329; z Bozkovic, Bozkovci 294; Albrecht 183, 215, 226, 237, 245, 345, 416, 428, 462, na Letovicích 277, 279, 328, 485; Benedikt 416, Beneš 100, 103, 104, 346, 415, 420, 559, z Černé Hory 328, 440, 471-473, 486, na Č. H. 558, 559, Černo-horský 536, podkomoří markr. Mor. 116; Dobeš 8-10, 344, 346, 415, 428, 472, 558, z Čer. Hory 294, 328, hejtman na Špilberce 187; Eliška 197, 209; Jaroslav 259, 294, komorník Olom. 251; Ješek Svojanovský na Roudnici 311; Jindřich 192, z Č. Hory 440, z Jičína 194, z Nových Hradů 116; Ladslav 294, 295, 345, 428, 430, 462, 479, z Č. Hory na Třebové 41, 42, 328, 400, 469, 471, 472, 494, nej. komor. Mor. 25, 485, 524, 551, 552; Oldřich 215, 225, 226, 230,

- 237, 241, 252, 416, 418, 429, na Cimburce 212, z Trnávky 165, na Trnávce 365; Václav 164, 183, 194, 548, nej. komor. Olom. 215, 222, 225, 226, 231, 232, 234, 235, 237, 240, 245-252; Vaněk 90, 104, z Letovic 116, hejt. Morav. 100, nejv. kom. Brn. 155.
- z Božetína Zachař, úředník mince v K. Hoře 1, 2, 4, 26.
- de Brananticz Elblinus et Polka dicti de Stitini 84.
- z Brance viz Pangrac.
- z Brandýsa viz z Postupic.
- z Bránek Kliment 371, 379.
- Braniborský markrabí 86, Jošt 92.
- Braníška les 336.
- Bratrušín ves u Bystřice na Moravě 195, 554.
- Břeh město ve Slezsku 188.
- Břehov ves u Hluboké 404.
- Břehy ves 368, 369.
- Břest u Bečvy 284.
- Březan Václav, historik 358.
- Březenice ves u Chocné 517.
- Březhrad ves kl. Opatovského 160.
- z Březí Eliška 412; Ondřej 123.
- Březnický, z Březníka viz Matějek, z Náchoda.
- Březohlávek Pavel z Prostějova 63.
- z Břežan Jan 103, 104.
- Brikej z Libanic 368, 369.
- Brikej bratr faráře v Meziříčí 90.
- z Břiestu Mikuláš 106, z Břístu, kanovník v Olomouci 128.
- Brkov Mat. na Makošinách 368.
- z Brnička viz Tunkl.
- Brno, kapitula sv. Petra 16, 31-34, 45, 49, 50, 104, 105, 228, 272, 289, 462, 463, 517, 535, 536, 548, 552, 556, 557; klášter sv. Jana 228, 257; Králové 104, 302; křižovnický 254; sv. Tůmy 104, 399; — cla 115, 116, 167, 168; cuda 2, 4, 73; desky zemské chovány 463; radnice 104, 497, 502; sněmy 192, 198, 214, 215, 217, 226, 237, 244, 265, 268, 302, 315, 344, 364, 428; — Brněnští, Brňané 27, právo Brněnské 12-14, 526, pátky se šlechtou 123, 124.
- Brocho dictus de Czelczicz 83.
- Brocno viz z Veležic.
- Brod Uherský viz Plangnar.
- Brodek ves 83, 537, u Bečvy 284.
- Brodský Václav v Olomouci 63.
- Brozany ves u Pardubic 369.
- z Brtku viz Čeple.
- z Brtnice viz z Waldšteina.
- Brťovi ves u Bystřice 554.
- Brumov místo 182.
- Brumovice 551.
- Brumsayf ves u Sovince 419.
- Brunarof ves u Sovince 419.
- Buben Jakub z Kroměříže 388.
- Bubla Jan v Prostějově 480.
- Bublák poddaný z Evaně 251.
- Buchlov hrad 218, zastaven 221; viz z Kunstatu.
- z Buchlovic viz z Domamyslic.
- Buchlovský věřitel 191.
- z Buchova viz z Bochova.
- Buchvaluov ves 440.
- Bučov místo, Búzov? 333.
- Budal Mikuláš, měšťan v Jihlavě s manž. Kateřinou 132, 133.
- Budějovice České, smlouvy 8, 430.
- Budín, poselstvo z pánův českých (1492) 421.
- Budislav viz z Rakodav.
- Budišov místo 434; z B. Budiš 90.
- z Budkova viz Čelud.
- Budkovany ves pustá 429.
- Buk tvrziště a ves 519; z B. viz Sýkora.
- z Bukovice Ondřej 133.
- Bukovina, grunty 197, ves 369, 402.
- z Bukuovky Ctibor na Roudnici 434, 435.
- Bul z Pořitova Filip 198.
- Bulgaři v Uhřích 38.
- Bušek z Hodkova Jan, úředník na Kunětické Hoře a na Pardubicích 441, 459, 517; viz z Náměče.
- z Búzova viz z Kunstatu.
- Byňov prodán 350, 421, Bymov 379.
- z Bysovce Jindřich ve Křtětíně 313.
- Bystřice na Moravě 215, 323, 513; u Pernšteina 91, 92, 387; ves u Banova 226, tvrz a ves 349, 350, 417, 437, prodána 320, 321; — městečko 193, 254, 312, 313, 346, svobody 195, 266, 477-479, 553, 554; — z B. Bareš 79; Beneš Bystřický ze Studnic 403; Jan 404, Bořita 177, 191, 218, 346, ze Studnic 466, 486; Jindřich, nejv. písař Morav. 170; Mikuláš z Ojnic a z Milonic 117, z Kroměříže 149; Vaněk purkr. Pernšteinský 134; viz Kedruta, z Landšteina.
- z Bystřice Jan kněz 133, 134.
- Byšovec ves u Pernšteina 315, 554; z B. Adam 293, 518; Jiřík 198, Jiříček 207.
- Byteš Velká 252.
- Bythom ve Slezsku, klášter 16.
- Bzenec 164, 235, 236, prodán 262, pleban 91.

C i Ch.

Caislgrunt rybníček u Kurdějova 310.

Carda Václav 143.

Cedvicer z Cedvic Oldřich 29, 30.

z Cetné viz Procek.

ze Chab Matěj 191.

Charvát z Ostrova Jan, úředník mince v Kutné Hoře 1, 2, 4.

Charváty ves 424.

Chebští 28-30, 61, 62.

Chlapek Pavel v Hor. Onjezdě 306.

Chlevské ves u Doubravnicka 553, prodána 496, Dolní 293;

z Ch. Alexander 433, 506, ze Skalice 387; Sigmund 12^a.

Vojek 93; viz Staníček.

Chlostovský, Chlesto^o

v Moravě 554, 1

ves kl. Třebického 415, Bystřice 554; z Ch. viz ek.
 ec hrad 150.
 emku viz Strauch.
 emu a z Košumberka Alcht 402; Anežka 472, na lmburce 401-403; Jan , 182; Michal 519, 520, ; Slavata 72, 508, 519, Nov. Hradě 26.
 emelic Sigmund, purkrabí lu Praž. (1498) 532.
 emec, louka u Prostějova .
 emice, louky u Kunětické y 435.
 em městečko 517.
 em ol hora 227.
 emský mlýn zapsán 74.
 emčina a z Jinošova Tomáš , srv. z Kojčina.
 em a místo 156.
 emltic 132; Jindřich 170; ěj 198; viz Kanická.
 em ves 368, 369.
 eměčie Pavlík 102.
 eměvic viz Naxera.
 emnice ves kl. Opatovského .
 emsttu viz Otec.
 em ves 495.
 emovice ves 164.
 emce ves na Moravě 25, 523, Křepice 87.
 emov, Křepov ves u Doubrav- 256, 553.
 emně ves u Bečvy 251, 263, , 426, lesy 318, 319, oina 84.
 emtov ves kl. Opatovského , 203, 511.
 emochromy ves a dvůr 477;
 em. a z Přeckova Machna ; viz z Bizhradce, Blahut. m 368, kraj 40, 193, 405, hejtmana (1514) 54; viz uněiho.
 em Jan z Prostějova 259.
 emojn z Bořic Jan 127; Miš 140, z Krakovce 153.
 emmín ves u Bystřice 429,

Chvalkovice 251, 252; viz Majnuš.
 Chyba z Kovačova Jan 120.
 Chylčie ves prodána 371.
 z Čihovic viz z Čihovic.
 Cimburk zámek zapsán Vilémovi z Pernšteina (1480) 213, 214; z C. a z Tovačova Adam 252, 350-352, 426, 469, 470, 494, 508, 535, 538; Anežka 273; Anna 96; Bernard 86, 152; Ctibor st. (od r. 1355) 75, 77-86, 96, 97, 136, dictus Kacziče 82; Ctibor ml. (od r. 1464) 11, 208, 209, 217, 220, 221, 226, 229, 241, 257, 273, 339, 350, 517, 548, na Přerově 285, hofrychtěř mark. Morav. (1464) 156-158, 219, komor. krále Čes. (1470) 170, kancléř (1471) 175, 177-179, 190, 191, 194, 201, 208-210, hejt. mark. Mor. (1470) 6, 9, 170-173, 175, 177-179, 190, 191, 194, 201, 208-210, 215, 218, 222, 225, 226, 229-232, 234, 237, 240-252, 256, 260-263, 275, 279, 282, 283, 285, 286, 290, 291, 304, 314, 317, 318, 325, 327, 335, 337, 338, 344-346, 350-352, 354, 363-365, 370, 371, 379, 388-390, 396, 409, 410, 416-421, 425-430, 437, 438, 444-446, 462, 463, 469, písaři jeho 18, vdává neteř 273, kniha Tovačovská 239; Jan z Tovačova 96, 97, 100, 126, 140, 144, 146, 152, 189, 198, 263, 325, 338, 470, hejt. mark. Mor. 116, 134-136, 170; Jan z Jičina 146, 149, 177, 226; Jaroslav 81, 85, Jaroš Tovačovský 84, 86, 158, 161, 168, 171, 210, 470, na Boleslavi 190, 198, hejt. kraje Bolesl. 177, nej. komor. kr. Čes. 228; Kunka 218, 230, 238, z Jičina 241; Vojtěch 84, 85; viz z Bozkovic, z Pernšteina.
 Cinnburk viz Berka.
 Claudus Nicolaus dominus 200.
 z Corštýna Jan 100.

Coušvic posel 19.
 z Crhenic Bernart 143.
 Crhov tvrz a ves 311, 315, u Bystřice 554; viz Děvečka.
 Crkaň ves biskupa Olom. 105, 542.
 de Cropina, Chropyně 84.
 Cukmantl městečko 177.
 Culhra viz Sskura.
 z Czugurayth Jan ml. 480.
 Czyp ves 173.

Č.

Čabelický pan 383, 384.
 Čadík poddaný z Tišnova 27.
 Čajecká pole kláštera Tišn. 438.
 Čankovice ves 368, 369.
 Čáslav z Hrádku a z Mikulovic Jan 133.
 Čáslav město 97, 98.
 Čáslavice ves 524.
 Částkov místo 359.
 z Častolovic Půta 95-98, 101-103, 121, 130, 159, 202, 374, 375.
 Čech z Hrádku Václav 418, 429, 462, na Dřínovém 444, 446, menší komorník Olom. 388.
 Čech ves u Prostějova 307.
 Čechovice viz Čihovice.
 Čechtín ves 416; z Č. Jan 162; Jindřich 162, 412, na Hrubčicích 334, 336; Kateřina 415; Mikeš 162; Písek 162.
 Čechůvky ves 419.
 Čechy, poměr k císaři (1490) 9; jednání s papežem (1493) 17; správci zem. (1494) 19; špatný rád v zemi (1497) 24; nevole šlechty s Moravskou (1517, 1518) 68-71.
 Čechy místo 323.
 Čeč z Nemyčevsi Václav, maršálek dvoru král. (1491) 404.
 z Čečelic a z Tečeněvsi Jan 131.
 z Čehovic viz z Čihovic.
 Čejč místo 427.
 z Čejkovic viz Protivec.
 Čekyně 523; z Č. viz Mukař.
 Čelák Václav v Přerově 284.
 Čelčice ves u Prostějova 131, 132, 419, prodána 352; z Č.

- Barbora, Dorota, Eliška, Ludmila 131; Brocho 83.
 Čelecké hranice 280.
 Čelechovice dvůr a ves u Plumlova 424, 541, zapsány 74; z Č. viz Nosek, z Pulic.
 Čelud z Palovic a z Budkova Jan 336.
 Čepí ves u Doubravníka 485, 519, 525, 553.
 Čeple z Belku Václav 462, z Brtku na Bartošovicích 485.
 Černá, ves u Pardubic 404, 405, 453, 472, prodána 401, 402.
 Černá Hora u Medvědic 257, u Doubravníka 553, 559; z Č. H. viz z Bozkovic.
 Černěcký hejtman kraje Hradeckého (1514) 58.
 Černé jezero u Evaně 243.
 Černíkovice ves k Cimburku 214.
 Černoorský viz z Bozkovic.
 Černvir ves u Pernšteina 257, 315, 553.
 Černý z Prosetina a ze Čtyř Dvůrův Jan 296.
 Černý les (u Třebíče) 93.
 z Čertoraj Jan 140, z Čertoryje 139, z Dědkovic 352, z Dítkovíc 154, na Dědkovicích 207; Petr 131, 140, 352; Sigmund 352.
 Čertová z Hradce 368; srovnej Črt.
 Čihovice, Čechovice ves u Prostějova 74, 75, 216, 345, 417, 424, prodána 320, 350, 351, spor o blata 216, 266, 280, 295, 302; z Č. a z Dubčan Bareš, sudí práva menšího Olom. 131, z Čehovic 115, z Čihovic 127.
 Čimíř ves 414.
 Čipík ze Lhoty Mikuláš 230.
 Člunec ves 83.
 Črnín z Vysoké Jan 103.
 Črnotín ves k Helfenšteinu 165, 191, 211.
 Črt Skalický Jan, měšťan Královéhradecký 192; srovnej Čertová.
 Črtovec viz Lhota.
 Čtyry Dvory ves u Bystřice 239, 554; z Č. D. viz Černý.
- Čubrda Martin z Hrubčic 251.
 Čučice ves 497, 500, 505.
- D.**
- Dalečín ves u Bystřice 86, 554.
 Dalibor z Evaně 80.
 z Daličic abatyše 105.
 Damborské zboží 539.
 Damlík poddaný v Přerově 283.
 Dancovice u Kojetína 469.
 Daniel mistr 284, z kapitoly Olomoucké 310, 420; mlynář u Lobodie 543; poddaný z Hrubčic 216, 249.
 Dankovice ves u Nov. Města 552.
 Dašice 381, 384; viz z Barchova.
 David žid z Evaně 367.
 z Deblína viz z Drahotůš.
 Děčín viz z Wartenberka.
 Dědkovice 352, 353; z D. Prokop 115; viz z Čertoraj, Rýsek.
 Delfín viz Haugwic.
 Děvečka z Hernšteina Jan 198, 313, z Heršteina 311, 315, 407, 460, 461, 478, na Crhově 209, 255, 293, 296.
 Děvín viz z Wartenberka.
 Diethochov ves 193, Ditochov 195, Ditochov u Bystřice 554, Dětochov 478.
 Dietl v Přerově 283, konšel 284.
 Dietra z Bohušic 163.
 Dievůček z Počepic a z Lúky Václav 336.
 Dítě ze Mstěnic Jan 101.
 z Dítkovíc viz z Čertoryj.
 Divišov ves u Bystřice 554.
 Dlouhá Ves 462, 519; Dlouhovský Jindřich 369; z D. V. viz z Ludanic, z Opatovic.
 Dlouhý, Ves u Nov. Města 552.
 Dlouhý rybníček u Hluboké 348.
 Dluhonice ves u řeky Bečvy 84, 144, 206, 284, 310.
 z Dlužina Anna, z Lužina 129; viz Lhotka.
 Dohelický Zich 411.
 Dobeš od Hory 411.
 z Dobřan Martin arcipříst 106, v Olomouci 128.
 z Dobřic a z Přestavlk Ctibor 323; Vitek z Řiekovic 239.
- z Dobřenic Jan starší a Jan mladší 214, Dobřenský, Dobřanský 60; Kunát 8, 9, Kunatha 385.
 z Dobré Vody Jan 126, 127, 140; Slavek 139; viz Selický.
 Dobřínov ves 519.
 Dobrochov ves 430.
 z Dohalic viz Tluksa.
 Dokovany ves 301, 306, 497, 500, 505.
 Dolany ves 368, 369, 386; z D. viz Drha.
 z Domanyslic a z Buchlovic Jindřich 318; Mikoláš 110; Prokop 139, 280, z Dřinového 154.
 Domanec člověk v Přerově 283.
 Domanín ves u Bystřice 554.
 Domanínek ves u Bystřice 554.
 Domaželice 323; z D. viz Štern.
 Domažlické předměstí, kostel Matky boží 313.
 Dominik probošt v Luze 109; kuž Třebický 120.
 Doník ze Ždanic Melchior 381.
 z Donína Margeta abatyše Králové kl. v St. Brně 302; viz Hlaváč.
 Dorota panna 201.
 z Dorotic Rehoř, úředník mince v Kut. Hoře 26.
 Dos pan 179.
 z Doubravice Hynek 227, 229, 245, 344, 428, z Osového 252, na O. 292; Jimram 215, 226, 231, 245, na Templšteině 255; Jindřich 192, 208, na Templšteině 3; Jirík 227; Sigmund 176, 226, 227, 231, 245, 416, 418, 428, 429, 462, na Hrutovicích 434, 442, 443, 469, z Osového 208, 311, 313, 365, na O. 293, 349, 361, Osovský 6, 327, 408, 505, 506, na Hrutovicích 460; Smil z Osového 142, 148, 149; Václav 127, 227, na Os. 349, 407; viz ze Sovince, ze Strážnice.
 Doubravice ves kl. Opatovského 324.
 Doubravka z Osového Zbeněk 10ⁿ
 Doubravník městečko u P. šteina 316, kl. jeptiář

- že 81, výsady 256, 553; viz Fiňásek.
 vy Karel panoše v Praze jeho Jan 28, 29.
 ves nad Orlicí 517.
 eb Vilém purkrabí na ově 265.
 Beneš z Valče 85; Jan Mikuláš z Doupova 207.
 ves 164; srv. Drahůš.
 ovic viz z Pěničína.
 ves 129, 130, 253, ovic Martin 78.
 ves u Doubravníka 553.
 h les u Hranic 329, 330.
 ůš a z Deblína Jan 116, Drahotouš hrad, mě-
 a panství 119, 120, 417, io 194, 195.
 hrad a městečko, Dra-
 74.
 ie viz z Pěničína.
 sa, ležení vojenské (1480)
 ovic Jeronym 124; viz
 ce ves u Pardubic 404, 453.
 ves 251; z D. Mi-
 134.
 nice Anna 159; Havel
 203, 375.
 ves 245.
 nice město 177, 178, z D. Matoušek 549; viz z Žerotína.
 bolan a z Kněžic Jan 114.
 anty 197.
 ůho Adam 108; Jakub
 8. 113; Jan 108; Petr
 viz z Domamyslic.
 ie Bedřich na Rajci 328;
 j z Drnovic.
 s 368, 369.
 ie Bedřich 418, 429;
 e na Rajci 559; srovnej
 ovic.
 ves 186, 431-433, 444.
 ce ves u Prostějova 74,
 10, 424, 488, 489.
 Martin 179.
 ves 229, 332, 333, 418;
 dvůr prodán 303, 304; z D.
 Kuna 303, 304, 339, 340;
 Mandalena 303, 304.
 Dubany u Olomouce 141.
 z Dubčan Zbyněk 80; viz z Či-
 hovic, Nedvídek.
 z Dubé, de Duba Czerho 76;
 Jan 234, 344, 345, 416, Berka
 230, 418, 429, 457, 479, 518,
 526, z Lipého 437, 462, na
 Šternberce 325, 469, 487,
 Dubský 340, 341; Jindřich
 purkr. Karlštejn. 134; Jiřík
 na Wizmburce 103; Lidmila
 234; Mikuláš Berka 134, 161,
 169.
 Dubečno ves kl. Opatovského 159,
 203, 511.
 Dubenec ves u Hluboké 404.
 Dubňany ves blíž Jarohněvic 6,
 327, 417, 506.
 Dubno tvrz 515.
 Dubročouov ves pustá u Kojetína
 469.
 z Dulibenky viz Karas.
 Dunava rybník ke Špilberku 187,
 440, 558, Dýmava 559.
 Dunkovice 273.
 Durrar na Šifeldě 179.
 Dušina místo 430, 431.
 ze Dvorce Oldřich, purkrabí na
 Velišíně 265.
 Dvorce ves pustá 429.
 Dvořiště ves u Bystřice na Mor.
 195, 203, 554; ves kl. Opa-
 tovského 159.
 Dyákovice 498, 505, prodány 327,
 328.
 Dým věřitel 191.
- E.**
- Ebenglaych krejčí v Přerově 283.
 z Eberstorfu Vít 179.
 z Ebrharce Jan 415.
 Ebro, Hebro z Kralic 73.
 Edelstein hrad zbořený 177.
 Edenburk viz Šoproň.
 Egenburk v Rakousích 99.
 z Egkerezavu Jiřík 179, von
 Egkerezaw Jörg ve Vidni 452.
 Einzigar 271; Michal z Eyczingu
 a z Hrádku 548; Sigmund
 Eyncingar 179; Štěpán Enzin-
 gar 252, z Eyczingu 548.
 Elblinus viz de Branaticz.
 Eliáš kněz Bratrský 36.
 Elpognar Hanuš měšťan v Chebu
 42.
 Erhapová na Štermberce 234.
 Esmbek Jan, kanovník Olomoucký
 242.
 Evaň ves 19, 85, 153, 173,
 241-243, 247, 248, 250, 251,
 469, 495, 508, ku kl. Vilé-
 movskému 494, prodána 41;
 z E. Aleš 83, 85; Jan a Zbynka
 83; viz Evany, Krups.
 z Evance viz z Jemničky.
 Evančice město 104, 367, 497-
 501, 505, zapsáno 196, 269,
 270, 301, 306, právo podací
 281.
 Evanovice městečko 366.
 Evany ves 80-82, 85, 86; z E.
 Dalibor 80; Milota 80-82;
 viz Evaň, Sskura.
 Evinkar Mates 341.
 Evrle Jan kostelník 341.
 Eyczin viz Jičín.
- F.**
- Fefndorf viz Pfaffendorf.
 z Felce Fabian 480.
 Ferdinand I. král (1543) 514.
 z Fictum a z Nového Šumberka
 Felix 29.
 Fidronan Filip z Prostějova 259.
 Fik Václav kněz v Olomouci 200.
 Filip z Prostějova olejník 18,
 230, Filipec 231.
 Filipec Jan, biskup Varadinský
 7-10, 14, 15, 19, 230, 283,
 289, 326, 359, 360, 371, 417,
 418, 490, 509, 532, správce
 bisk. Olomouc. (1484) 272, 289,
 314, 342-344, 366, kancelér
 kr. Uher. 18, 289, 299, 302,
 339, 342, 343, mnich bosák
 ve Vratislavi (1493), 14, sestra
 jeho Dorota 437, náčinní zlaté
 a stříbrné 9, životopis a po-
 vaha 18.
 Fiňásek z Doubravníka a z Oleš-
 ničky Jakub 296; Ondřej 525.

- Findensin Petr v Přerově 283.
 Fojt Vnislav konšel v Přerově 284.
 Foršter Mikuláš, kanovník Olomoucký 242, Forštar 444.
 Franco provisor komory Jana markrabí Mor. (1363) 78.
 Frangepani Řehoř arcibiskup Karlošský (1514) 56, 57.
 z Freibergu Jan kanovník v Olomouci 128.
 Fricek v Dyákovcích 498.
 Fricek z Weyczinštorfu Viktorin 327, 328.
 de Frideberg Rudolf (1357) 77.
 Fridland městečko u Sovince 419.
 Fridrich pán (1380) 84.
 Fridrich III. císař, mír s mark. Morav. (1481) 222-225; 452.
 Fridrich markrabě (1502) 29, Braniborský (1496) 479, 480.
 Frimburg viz Neptalim.
 Frišov místo 409.
 z Fronnaw Kamaret 179.
 Fryduš pan 263.
 Frychl Paul v Přerově 284.
 Fulnek 291; Fulnecká paní Anežka 100; viz Krumsín, z Žerotína.
 Fulštein z Slavkova Jan, maršálek kn. Jindřicha Minsterb. (1491) 381.
 Fumf Hans v Přerově 284.
 Funfis Petr v Přerově 283.
 Funfkirchen Vít 179.
 z Fürstenberga Otto hrabě 77.
- G.**
- z Galčic Martin 201.
 Gamaret viz Kamarét.
 Gdulinec viz Kdulinec.
 Gedeon viz z Olešničky.
 Gnetlhansl poddaný v Přerově 283.
 z Grafenku Oldřich 179, 302.
 Graysnekar z Graysnperku Petr, hofrychtěl biskupa Olom. (1499) 535.
 z Grece Mikuláš, kanovník v Olomouci 242.
 Gregorius v Oplocanech 75.
 Grešta místo 285.
 Greylicer Hans v Přerově 283.
 Grob poddaný v Přerově 283.
 Grofpetr pan 456.
 z Gutšteina Jetřich, Jindřich a Křištof 554; Linhart na Wartmberce 197, 205; Mikuláš hofmistr knížete Viktorina 170.
- H.**
- Habračovský dvůr u Pardubic 397.
 Habřinky ves kl. Opatovského 202, 203, Habřinka 455.
 Habrovec držitel jezera 397, Jiřík 378, z Habrova 399.
 Hainburk v Rakousích 253.
 Háj, Hay Jakob z Podháji 94; Vavřinec 98.
 na Háji, ves biskupa Olom. 105.
 Háj viz Lány.
 Hájek poddaný v Přerově 283.
 Halérek Martin v Prostějově 480, fojt 481.
 Haller Jiřík doktor 42.
 Hamelburk viz Alvinder.
 Haná stará 88; strouha 388, 389.
 Handl Mertl poddaný v Přerově 283.
 Hanebnice ves u Bystřice 554.
 Hanek poddaný z Evaně 251.
 Hanuš Mikuláš v Loučce 306.
 Hanykeyř osoba 43.
 Hartmanice ves 164.
 z Hartmanova Franěk 107.
 z Hasenburka Zajíc Mikuláš na Kostí 103; Zajíc Zbyněk 130.
 Hašek služebník Viléma z Pernšteina 192.
 Hatalem viz Hazman.
 Haugwic Delfín 28; Hanuš z Biskupic 523; Petr zajat 188.
 Haunburk viz Hohenekar.
 Hausnar Jakub měšťan v Chebu 42.
 Havel muž Markéty ze Lhoty 518; starý fojt z Tovačova 251.
 Havránek, louka a role jeho 322; žid 341.
 Havrdová z Ůřetic Anna 400.
 Haz Jan probošt 106, biskup Olom. 184, 210, 380.
 Hazman řečený Hatalem v Přerově 283.
 Hecht z Rosic Jošt 104; Petr 86.
 Heřtar Jiřík v Olomouci 63.
 Hejlic poddaný v Přerově 283.
 Hejnuš poddaný v Přerově 283.
 Helfenštejn 191, 192, 208, 290, panství 191, 233, 370, zapšáno 190, 199, prodáno 164, 165, 201, 211, 212, 219; z H. Vok 126, 155; viz z Kravař, z Pernšteina, z Postupic, ze Sovince.
 Helvíkov viz Albrechtice.
 Hemže ves u Chočně 517.
 Henýk viz z Waldšteina.
 Henykar viz Hohenekar.
 Heralec ves 519, u Nov. Města 552; viz Hrobož.
 Heralt pan (1484) 4, (1486) 295, 296; srv. z Kunstata.
 z Heraltic Jan 218, 311; Oldřich 133, 413.
 Hereš v Evani 248; viz z Příluka.
 Herink ze Sloupna Milota 229.
 Herlické lány u Lipníka 191.
 Heřmanice ves 301, 306, 497, 500, 505.
 Hernlaiten hora v Kurdějově 390.
 z Hernšteina viz Děvečka.
 z Heršic Martin 126.
 Hertvikovice ves 415.
 z Herultic Herult 456, Aleš 252, 311, 328, 525.
 Hesl Michal žid z Evančic 367.
 sv. Hippolyta, Ypolita, probošt 105.
 z Hirsperku Jan 480.
 Hlaváč z Donina 101-103, 130.
 Hledík Jakub z Kojetína 389; Jan z Evaně 251.
 z Hlinného Vaněk 123.
 Hlinské ves k Helfenštejnu 164, Hlinsko 211.
 Hlinský Jan z Kozlíkovského domu 517.
 Hlivice město 421, 422, 441, prodáno 443, 444, výsady 442.
 Hlízov ves k Helfenštejnu 165, 211.
 Hlohov Horní, kníže 442; Malý 326; Veliký viz Přemek.
 Hložek z Žampachu Matěj na Bolehošti 376, 452; Hložek z Litic 522.

- Hlubčice 466.
 Hlubocké panství 492, 513, 514.
 Hlubočec ves 417, prodána 320.
 Hluboká hrad 58, zapsán 346, 356-358, 404, 446, 447, 538-541.
 Hluboké ves u Bystřice 554, hrad 417, Hluboký, prodán 320, 321.
 Hlučel řeka u Prostějova 229, Hlučel 333.
 z Hluku viz ze Zástfízl.
 Hnat Mikuláš z Kojetína 389.
 Hobl kněz v Olomouci 201.
 Hobzí viz ze Zahrádek.
 z Hochenberku Hanuš 179; Jiřík z Hochenpergu 179.
 z Hodic Václav kanovník Brn. 536.
 Hodik Jiřík poddaný z Hostovic 454.
 z Hodkova viz Bušek.
 Hodonín 427, 506; ves 239, u Bystřice 554; z H. viz z Kunštatu.
 Hohenekar, Henykar, z Rayšova Alexander 436; Toman z Rajsova 180, 181, z Rejšova 180, 181, 485; Urban z Haunburku 471; Valentin z Pratinburku 471, z Rejšova, purkr. na Steyereku 485.
 Hohnika nebožtík 313, děti po něm Jan a Kateřina 313.
 Holan Jan v Rakovém 306.
 Holárek Jan ze Slaného 541.
 Holec z Nemošic Martin na Třebosicích 432, 433.
 Holešov město 372, 373, zboží 218, 221; viz ze Šternberka.
 z Holic, Holický pán 6, 385; viz Neptalim, ze Šternberka.
 Holík poddaný z Obědkovic 251.
 Holohlavský Mikuláš 368.
 z Holovic viz Bavor.
 Holwrno Ulricus de Prus 81.
 Homole z Rysumburku Václav 186; viz Kaffunk.
 z Honbic a z Ořechového Jiřík 352.
 Honcovice 496.
 z Hor 485.
 Horecký Ješek 201.
 Horeš viz z Pfluka.
 Hořický pan 523; z Hořic Mikuláš, nej. pisař kr. Čes. 532; Mik. ml. na Pecce 274, purkr. kraje Hrad. 319, 427; Vilém 52.
 z Hořitova Limhard 85.
 Horka ves 368, nad Lipníkem 164, 211.
 od Hory viz Stern.
 z Hory Petr 340.
 z Hosterádek viz Nosek.
 Hostěradice městečko 221.
 Hostětín ves prodána 116.
 z Hostimě Isidor, kanovník Brn. 548, srv. Isidor.
 z Hostinného Arnošt, otec arcibiskupa Arnošta 76.
 Hostovice 368, 382, 387, 397 až 399, 454, 460; z H. Miloš Jiřík 436.
 Hostýň, Hostim viz z Lichtenburgu.
 Hoščice ves 366.
 Houska z Zahrádek a z Urbanče Mikuláš 374; viz ze Smřic.
 Hrabše z Postupic Jiřík 4.
 Hrabůvka ves u Drahotouše 194.
 z Hradce páni 22, 522, v různých s Vilémem z Pernšteina 16, 17; Jan 114; Jindřich 30, 252, 430, 557, nej. komor. 427, 514, 537, manželka 273; Oldřich 107, 114.
 z Hradce Mikuláš kanovník Olom. 444.
 Hradec Králové, nad Labem 192, 368, 422, 423, 510, statky 160, 203, lesy 436, 439; kraj 40, 58; viz z Hořic, Kdulínec.
 Hradec viz Moravský, z Plašné.
 Hrádek hrad pustý 176; 219.
 z Hrádku Boček 159; Diviš 522, na Boharyni 432, 433; Martin 159; Mikšik 85; Mikuláš úředník v Lipníku 546; Samuel 150, 155, 159, 375; viz Čáslav, Melún.
 Hrádek viz Krivoklát.
 Hradiště u Pardubic 369.
 Hradiště klášter u Olomouce 25, 156, 157, 219, 371, zboží zápisné 8, 156, 157, 170, 175, 176, 191, 212, 213, 354, 389, 395, 396, 425, 426.
 Hradiště Uherské 118, 317.
 Hranice město 23-25, 64, 182, 199, 211, 230, 244, 281, 305, 321, 438, 549, 550, Bílý Kostel (německým hlaholem) 395, lesy 329, 330, špitál 194, panství zápisné 156, 157, 170, 175, 190, 191, 201, 212, 213, 219, 220, 246, 338, 339, 354, 362, 363, 425, 426; z H., z Renic 91, 92; Jan a Vavřinec 91, 92; viz Růsek.
 Hranický Hanuš konšel v Přerově 284.
 Hrašovice, Rašovice ves 519.
 Hrbec poddaný z Kojetína 251, Jakub 389.
 Hrdibořice ves 241, 251, prodána 177, Hyrdobořice u Kralic 73.
 Hrdoň Jan 313.
 Hrdý z Klokočné Mikuláš 297, hejtman na Kroměříži 314, 315.
 z Hřišce (čti Hřišče) Jaroslav 127; Martin ze Hřiště a Senice 126, 127, ze Hřišče 214.
 Hrnečný les kapitoly Olomoucké 534.
 Hrobí místo u Tovačova 173.
 z Hrochova a z Ratibořic Jindřich 163; Mikuláš 133, z Petrovic 162.
 Hrohož, Heralec, ves u Jihlavy 508.
 Hromádka z Ústí Martin 296, 345.
 Hron Jan v Biskovicích 306.
 Hroznov ves 417.
 Hrubčice u Prostějova 216, 241 až 243, 251, 266, 469, 538; viz z Čechtina.
 Hrubčický rukojmí 411.
 Hrubecký Matěj, poddaný z Hrubčic 216.
 Hruška místo 252, ves u Kojetína 469.
 Hrutovice ves 125, 148, 227.
 Hundertjar Ondrusík v Přerově 284.
 Husle ves 256, u Doubravníka 553.
 z Hustiřan Bavor na Bukuovce 398; Markéta 460.

Hustopeč na Moravě 13, smlouva o meze 302, 303; z H. Beneš 462, ze Štramberka 371, 379, na Šternberce 333; pan Hustopecký 201.

Hutě ze Stvolova Václav 437.
Huzovské mýto u Sovince 419.
Hvozdnice ves kl. Opatovského 160.

Hynce kněz, strýc Jiřika z Jesenice 348.

Hyncová paní 498.

Hyndrák v Hostovicích 369; Václav 515.

I.

Iřant, Livonie 59.

Ingram viz z Pernšteina.

Isidor kanovník v Brně 34, 552, srv. z Hostimě.

Izák žid z Strážnice 367.

J.

Jablonový ves u Bystřice 554.

Jakub mistr u soudu zemského v Olomouci 295, písař menšího práva 488, 491, 534.

Jakub převor Hradištský 156; probošt Komarovský 294; probošt v Prostějově 87; kněz Uničovský 341.

Jakub poddaný z Boletě 437, 438; z Domaželic 323; z Hrubčic 216, 251; z Pěňčic 323; z Tovačova 251.

Jakubec mlynář ve Virovanech 494.

Jakubovský dvůr 230.

Jáma ves 257, u Pernšteina 315, 553.

Jamka Jan z Podhájí a z Vojnic 94.

Jan král 74.

Jan markr. Morav., zápisy 75, 77, 78, 86, 136, 152, 209.

Jan biskup Litomyšlský 190.

Jan biskup Olomoucký 127, 128, 166, 542.

Jan cantor v Hradišti 156; arcipřít v Olomouci 488, 489; děkan kapitoly Olom. 230, 233, 242, 346, 420, 444-446; svěč-

ník v Olom. 341; převor Třebíčský 109; opat Zbraslav. 272, 273, jiný 272; převor Žďárský 464.

Jana písaře sirotek 341; Jan poddaný z Biskupic 251; z Biskovic 306; z Bystřice 92; z Klenovic 252; z Obědkovic 251; z Písečného 518.

Jandaj poddaný z Uhřetic 251.

Jandl poddaný v Přerově 283.

Janek v Přerově 283.

Jankovice ves u Přelouče 151.

Jankovský z Vlašimě 412.

Jankovští věřitelé 411.

z Janovic Jan, nej. purk. Praž. a hejtman kr. Čes. 480, 557.

Janovice ves u Nov. Města 485, 552; z J. Václav 143; viz Mikéška.

Janovičky ves u Bystřice 142, 143, 554.

Januš žid z Evančic 367; žid z Pohořelic 367.

Jarek viz z Popovic.

Jarohněvice 399, 400, tvrz a ves pustá 417, Jarohnovice 427, 438, 461, prodány 506.

Jaroměřice u Kojetína 469.

Jaronice ves u Hluboké 404.

Jaroslav pan, věřitel 201.

Jaroš svědek z Kojetína 389.

Jaroškovský dvůr v Střichovicích 112.

Járovec z Járova Jakub 223.

Javorek ves u Jimramova 146.

Javůrek, ves u Nov. Města 552.

Jedlina ves 519.

Jedovice místo 115.

Jehřice ves u Višňového 390.

Jelen poddaný z Bystřice 323.

Jelito Šimek v Tasově 334.

Jemnice město a zámek 231, 336, 366, 374, zapsána 134, 135, směnena za Sádek 408-410; z J. Jan arcipřít Olom. 444; viz z Lichtenburka.

z Jemničky Arnošt na Studnicích 334, 336; Jan ze Studnic 181;

Jiřík z Evance 337, 349, na Evanči 333, 334; Mikuláš

z Oslavičky 337; Ondráček ze Studnic 119; Zich 416.

z Jemníka Pavel 520.

Jeniček z Olbramovic Hynek 411; Jan, Janíček 410-414.

Jeník z Mečkova Zdeslav 387, 452, na Uheršce 383, 384.

z Jeniny viz Mráček.

z Jentšteina Jindřich na Rabštejně 165; z Jenšteina Pavel 335.

Jeronym kněz 341.

Jersín ves kl. Třebíčského 416.

Jesenice místo 349; z J. Jiřík 181, 292, 348, 349.

Jeseničany u Pardubic 404, 405; Jesenčany Malé 453.

Jesinka potok 334, Jesenka u Tasova 348.

Jestbořice, Jeřtbořice, ves a panství biskupa Olom. v Čechách zápisné 105, 107, 127, 128, 166, 167, 184, 210, 324, 377, 380, 382, 542, 543.

Jestřebí ves u Litavy 434, u Doubravnicka 553, prodána 320; z J. Jan 252, 334, 349.

Jestřebí lesy u Kojetských 318, 319.

Ješek poddaný v Přerově 283. z Ještědu viz Šatný.

Jetřich poddaný z Lobodice 251; věřitel 411.

Jevišovice 533, 534; viz z Kunštátu.

Jezda voda 537, 540.

z Jezera Jindřich 359, 363, 369, 438, 467, 468, 484, 485, 488, úředník v Prostějově 480.

Jezeřnice ves 191, Jezernice u Drahotouše 194.

Jezero rybník 551.

z Ježkovic Hestera 385, 386.

Jičín Moravský, Eyczin 83, Tycczin 85; 292, městané 40, 235; z J. 83; viz z Bozkovic, z Cimburka, od sv. Jiří.

Jihlava město 90, 104, 132, 133, 298, 302, pečeť 415, smlouvy 526, 539; z J. Alexius kanovník Olom. 242.

Jilmové ves 253, 434, u Doubravnicka 553.

Jimramovské zboží zapsáno 132, 134, městečko prodáno 146.

- ostrov nad ním 312, svobody 552, 553.
 Jindřich opat Třebický 415.
 Jinoch Mikuláš z Měřína 416.
 z Jinošova viz z Chojčína, z Kojčína, Konšelský.
 Jíra kmet v Hostovicích 399.
 Jíratsko ves pustá u Drahotouše 194.
 Jiří král, úpadek jeho synův 37, 38; zápisy 137, 140-145, 147, 149-153, 155-162, 166-173, 175, 176, 178, 179, 182, 189, 192, 196, 198, 202, 203, 209, 215, 219, 228, 285, 308, 334, 335, 363, 375, 380, 415, 420, 455, 456, 469, 470, 479, 511, 524, 526, 533, 547.
 od sv. Jiří a z Pezinku Petr hrabě na Jičíně v Moravě 292, 333, 461.
 Jiřík opat Hradištský 156, 157, 175, 219; farář v Kurdějově 390; purkr. Račický 247; poddaný z Evaně 251; z Kojetína 389; z Uherčic 280; z Uhřetic 251.
 Jiříkov ves u Sovince 419.
 Johanka abatyše v Tišnově 427.
 Johanna králová, vdova po Jiřím 188, 189.
 Johannes na Krumlově 16; písař v kanceláři král. 34; u broznů v Praze 401; sestřenec Jana Filipce 23, 24.
 Jorgschlosser měšťan v Chebu 42.
 Jošt markrabí Moravský, zápisy 85-87, 92, 152, 283, 284, 338.
 Judlman žid z Pohořelie 367.
 Julian kardinal v Čechách 37.
 Junkher Bernhart kanovník Olom. 444.
 Jura v Paryšovicích 306; viz Palica.
- K.**
- Káče z Pavlovic Jan 293.
 Kačer Matěj, podd. z Uherčic 280.
 Kačice 164 čti Račice; viz z Cimburka Ctibor.
 Kadov ves u Doubravníka 553.
 Kaesenbrod Augustin, doktor a sekretář krále Vladislava 30-34, 45, 48, zemfel (1513) 49.
 Kaffman žid z Pohořelie 367.
 Kaffunk držitel Rokytna 367, z Homole 369, z Kaffunk Hilbrant na Homoli 376.
 Kalina ze Skály Mikuláš 218.
 Kaločský arcibiskup 56, 57.
 Kamarét z Žirovnice Purkart, komorník krále Jiřího, 151, Gamaret 203, 375; srv. Fronnaw. z Kamenice Bareš Sigmund 517.
 Kamýtský, Kamýcký, pan 468.
 Kanická 207, z Choltic Kateřina 197, 198; Kanický Petr 197, 198.
 Kapanská pole od kl. Tišnovského 438, 461.
 v Kaplicích, louka u Kunětic 317, 318.
 Kapoun ze Smřic Jan a dcera Anna 515.
 Karas z Dulibanky Jan 321-323.
 Karasejn ves u Bystřice 554.
 Karel IV. císař, listy 75, 77, 152.
 Karel pan (1490) 9.
 Karlov ves u Sovince 419.
 Karlštejn, archiv zem. 28; purkrabí 2, 3, 5, 262; viz z Weitmile.
 Karpas z Chrudimě 368, 369.
 Kasalský věřitel 459.
 Kašlavice ves, Raclavice? 138.
 Kašpar pan, věřitel 201.
 Kateřina z Olomouce 235; abatyše v Oslavanech 493, 498; cantrix tamtéž 493; sestra Otíková 200; kmetična z Rybitví 517, 518.
 z Kateřinic Mikuláš 218.
 z Kaunic viz Štos.
 z Kazi Margareta 209.
 Kazimír král Polský (1474) 188.
 Kazimír kníže Těšínský, hejtman Hor. a Dol. Slezí 421, 422.
 Kćenov ves 239.
 Kdulince z Ostromife Beneš 281; Mikuláš na Smrkovicích 455; Petr Gdulinec 319, hejtman kraje Hrad. 202.
 Keckar Hanzl v Přerově 283.
 Kedrutha z Bystřice Jan 209, purkrabí na Pernštejně 198; srv. Bystřice.
 Kemnether Adam doktor kapitoly Olom. 444.
 Kepma ze Zvole Jan 174.
 z Kerlic Jeronym kanovník Olom. 444.
 Kerych poddaný v Přerově 283.
 Ketkovice ves 497, 500, 505.
 Kilian z Olomouce, věřitel 201.
 z Kinšporku viz Plangnar.
 Kladěrubky dvůr 515.
 Kladna ves prodána 116.
 z Kladna viz Kozlovce.
 z Kladníka Oldřich 81.
 Kladsko, Glac 11, 12, 19, 20-22, 102, 103, 151, 197, 373-377, 381, smlouva se Slezskem 47; hrabata 159-161, 171; viz z Minsterberka.
 Klauzal z Rynarce Václav 411, ze Slavíkovice 336.
 Klecany, dvůr 197, 198, 292, 293, ves 257, u Pernšteina 315, u Doubravníka 553; viz Stančec.
 Klecavý Mikuláš kněz 235.
 Klenovice ves 247, 248, 250, 252, 400; viz Román.
 Klenovský Jan bratr Český 18.
 Kliment kostelník u sv. Mauricie 235.
 Klimeš rychtář v Bystřici 92.
 z Klinšteina Čeněk, prokurator král. 204.
 Klobučky dvůr 460.
 Klobůky ves 205.
 Klokočí ves u Pernšteina 191, 256, 316, 553.
 z Klokočné viz Hrdý.
 Klopotovice ves 243, 247, 248, 250.
 Klusáček Jan 415.
 Kněževs 414.
 z Kněžic viz Drha.
 Knihnice ves 104, 292; z K. Eliška 292; viz z Bítova, Konias.
 Kobik z Opatova Mikuláš 409, 410; Zich 477; srv. Kubik.
 Kobylé místo 498, 551.
 Kobylné u Osecka 534.
 Kobylské jezero 364, 365.

- Kochanov ves kl. Třebického 415.
z Kocova Zbyněk 103.
Kočka Jan 466.
z Kojčina a z Jinošova Tomáš 292,
na Jin. 334; srv. z Chojčina.
Kojetice 374; z K. Běta 415.
Kojetin městečko 251, 273, 338,
389, panství 331, 332, 388-
390, zapsáno 99, 100, 161,
162, 189, 190, 198, 228, 258,
prodáno 216, 469, 470, smlouva
o lesy 318, 319, spor o mosty
87-89.
Kokory místo 251; z K. Bohu-
slav 145, 218, 230, 418, 429,
462, z Tršic 177, na Tr. 239,
290, 291, 339, 361, 438;
Bohuška 82, 168; Jindřich
z Žerovic 323; Mikeš 174,
z Majetína 239; Zdeněk 82,
239, na Majetíně 339, 437,
438, 536, 537, 540; viz Mukař.
Kolář poddaný v Přerově 283;
Jakub v Simři 304, 305; Jan
z Rostěni 323.
Kolda z Žampachu Jan 143.
z Koldic Anna 102; Tíma 77,
325.
Koleneč posel 29.
Koleso z Rakové vladka 485;
Kolesa Jan z Rakových 559;
Koleso Václav z Raclavic 174.
z Količina viz z Prusinovic.
Kolín nad Labem, sjezd 47;
z K. viz ze Strážnice.
Koloděje Větší 368; z K. a
z Ostrova Štěpán 457.
z Kolovrat Albrecht, nejv. kan-
cléř 35, hofmistr král. 527.
Komár osoba 338.
z Komaric Beneš 265.
Komárov místo 368, 369, pro-
bošt 120, 294; z K. Jan 526,
527, 534, 547; Kunata Pešík
44, Kunát na Březnici 546-
548.
z Komné Jan 318.
Komoňové z Bezděkova Jan, Jířík
a Václav 176.
Komorovský Jan 414.
Končík Jan poddaný z Kralic
251; Conczek Jacob de Prus
82.
Konias z Vydří Jan 462, z Vyd-
řího Koňas na Knihnicích 410.
z Konice a z Slavkova Adam
116; Kateřina 252; viz ze
Švabenic.
z Konipas viz Krěma.
z Konobřez viz Behm.
Konrád děkan kapitoly Olomoucké
488, 489, 491, 492, 534.
Konšelský z Pulic a z Jinošova
Jan 119; srv. z Kojčina.
Konwaldský Matěj kněz bratrský
36.
Kopáč Jan 98; Kopačová Anna
na Podhájí 142.
Kopačka v Podhájí 418.
Kopanice místo 427.
Koranda z Prahy 517.
z Kořima (z Kuřima) viz Pik-
noska.
Korneuburk 5.
z Kornic viz Bělík.
Korouhvice ves u Bystřice 554.
Koroužný ves u Bystřice 554.
Koryčany městečko zapsáno 214.
Koryta u Kojetína 88.
Korytník Ondra v Předmostí 311.
Koryto les u Bolehrádku 532;
ves u Kostelce n. O. 517.
Kost viz z Hasenburka.
z Kostelce Daniel kanovník Olom.
444; Jakub 315; Mašek 102.
Kostelec nad Orlicí městečko za-
staveno 188, výsady 517.
Kostelec městečko u Plumlova
94, 108, 163, 164, 323.
Kostelník Mikeš z Kostelce 323.
Kostka z Postupic 52, 60, 231,
235; Albrecht 170, 182, 194,
201, 211-213, 219, 246, na
Helfenšteině 175, 176, 182,
fojt Lužický 165, 169, nejv.
komor. Olom. 190-192, 199;
Bohuše na Litomyšli 385, 452;
Jan z Brandýsa 165, na Lito-
myšli 4, 182, proti Bratřím
40, hejtman kraje Chrud. 193;
Vilím mincmistr 62; Zdeněk
335, mincmistr 165, na Božím
Domě 427, 452, na Litomyšli
4, na Novém Hradě 26, 27.
z Kostník Jan 336.
Kostomlaty hrad prodán 460.
Košetice ves u Přelouče 151.
Košice 377, 378.
Košíkov ves 252, hrad u Litavy
434.
z Košíně Jířík a Křištofor 168.
Košmberk viz z Chlumu.
Kotelice ves 333.
Kotlasy ves kl. Žďár. 464.
Kotrč Jan 110-112.
Kotvrdovice tvrz a ves 429.
Koukol Jan poddaný z Tovačova
251.
Kouřimský kraj 28.
z Kovačova viz Chyba.
Kovářová ves 257, u Doubrav-
níka 553.
Kozel ze Sušín Jan 430, 431,
458, 459; Jířík 469.
z Kozího Zdebor 265.
Kozinov ves 440.
Kozlé ve Slezích 16.
Kozlíkovský dům 517.
Kozlov ves k Helfenšteinu 164,
211, 554, ku kl. Žďár. 464;
z K. Mikuláš 142, Kozlovec
119, 129; Kozlovec z Kladna
Jan 337.
Kozlovice ves 238, 417, u Bečvy
491, 492; z K. Jířík 344.
Kozlovský poddaný v Přerově 283.
Kozodry ves u Kostelce n. O.
517.
Kožichovský z Kvicovic Nacek,
purkrábí na Třebíči 133.
Kraecr Václav kanovník Olom.
242.
Kračmar Pavel ve Vys. Oujezdě
306.
z Krajece Eliška 252.
Krajír pán 252; z Krajků Jo-
hanka ochránitelka Bratří 15;
Lipolt 344, 418, 429, 463,
nej. sudí Morav. 25, 428, 524,
534; Wolfgang 252, 548.
z Krajovic viz Tluksa.
z Krajšova viz Mládě.
z Krakovce viz Chudobín.
Kralice městečko zastaveno 140,
170, 171, 178, 179, 207-210,
216, 241, 251, 337, 338, 492,
fojtství 73, 91; Trhová 86;
z K. Vít 176, 183, 456, 457.
Králové klášter viz Brno.

- z Kralovic Markvart 416, 486, na Okrašovcích 434.
 Království u Bolehrádku 532; les u Králové Hradce 436, 439, 474, 475.
 Krasice u Plumlova prodány 74. de Krasna Jan 82.
 Krásný, ves u Nov. Města 552.
 Krasonice ves 217, 218; z K. Jitka a Staněk 217.
 z Kravař a z Strážnice Alžběta 3, 4, 221, 230, 261, 262, vdala se znova 264, 265; Beneš na Krumlově 84; Jiřík 98, 100, 138-140, 149, 163, 234, pán Plumlovský 110-116; Johanka z Plumlova 164, 358, 359, 379, 418, 425, 459, 460, 466, 467, 470, 475, 476, 481, 484; Kunka 230, 251, 346, 400; Lacek 82, 90, 93, 94, z Helfenšteina 84; Lidmila 165, 231; Petr 112, 139, starší 86, z Plumlova 84, 86, 87, komor. Olom. 481, 483, 484; Václav 84, 139; Vok z Jičina 83, 84, Ok 75, komor. Olom. 74.
 Kraví Hora, hrad pustý 456.
 Kraysa z Křečovic Jan 401.
 z Krbenie viz z Ojnic.
 Kréma z Konipas Beneš 168.
 Krčmany ves kostela Olomouckého 284, 310.
 Kremnická mince 135, 165.
 Křemže 8-10.
 Křepice viz Chřepice.
 Křeptov viz Chreptov.
 Krhov ves prodána 116, 117.
 Křičeň ves 369, Křičení 386.
 Křídla ves u Nov. Města 552.
 Křínecký pan 523.
 Kristin kněz 341.
 Křištof pan, vyslanec Polský 59.
 Křivá, ves u Sovince 419, Křivé 328; z Křivého Eliška 220.
 Křivec les kl. Opatovského 159, 160.
 Křivoklát, Hrádek 2.
 Křižácké války do Čech 37, 38.
 Křižanov 123, 230, hrad, městečko a panství 154, 155, 227, fara 228, 257, prodán 125, 126, 148, 149; Křižanov Horní 290; z Kř. Alena 125, 227; Milota 125, Křižanovský 227; viz z Mirošova.
 Křížov ves u Sovince 419.
 Křižovice ves 256, u Doubravníka 553.
 z Krnčic Ofka 413.
 z Krňovic Ctibor a Janek 79.
 Krocár Jan 238; z Leotakher Štěpán 218, Leotakar 238; Václav kanovník Olom. 444.
 Kroměříž 100, 174, 178, 205, 315, 323, 542, 543, hrad biskupa Olom. 535, kapitola 233, město odnáto biskupovi 232, 233; viz z Bystřice, Hrdý.
 Kronvíř rybník 364, 365.
 Kropáč Jan a manželka Anna 215, z Nevědomí 217, 229, 232, 260, 361.
 Kršek věřitel 201.
 Křtěný Jan v Prostějově 481.
 Křtěnov ves u Bystřice 554.
 Křtětín viz z Bysovice.
 z Křtěvic viz Růsek.
 z Krucburka viz z Bolehlav.
 Krumlov Český 29, 42, 54, 265, silnice 430; viz z Doudleb.
 Krumlov Moravský 3-5, 13, 14, 16, 55, 56, 124, 193, 196, 197, 215, 255, 261, 269, 272, 274, 275, 285-287, 294, 302, 309, 310, 313, 316, 317, 326, 364-366, 377, 382, 387, 390, 408, 410, 433, 441-444, 459, 460, 489, 493, 495, 496, 501-505, 508, 550, 551, klášter a špitál 498, panství 499; viz z Kravař, z Tavikovic, Valecký, ze Zástřizl.
 Krumsín místo 321-323, 351, 352; z K. a ze Spiček Bedřich 455, 456; Jan 101, z Lešan 98, 107, 108, 110, z Fulneka 131; viz z Šárova.
 Krupka viz z Waldšteina.
 Krups v Evani 210.
 Krupsa z Příluka Jan 168.
 Krušina viz z Lichtenburka.
 Kráček pustá ves u Kojetína 469.
 Křtětín 185.
 Kubík z Opatova Zich 525, na Šicndorfě 556; srv. Kobík.
 Kubík v Přerově 284.
 Kuchta z Uzdnic Jiřík 480.
 Kuchynka rybník u Radkova 142.
 Kudlavec poddaný z Oplocan 251.
 z Kukvic Hynce 148, 221, 227, 229, z Rosic 194, na R. 190, 252; Znata z Rosic 462, 485, 545.
 Kumburk viz Krušina.
 Kunata viz z Komárova.
 Kunc z Norbu a z Tulešic 387.
 Kunčický věřitel 201; z Kunčic Arnošt 83; Hynek 511, 519; Jindřich 120.
 z Kunčiho a ze Zaječic Jan 538; Viktorín v Chrudimi 186.
 Kundračice 230, Kundračice u Bystřice 554.
 Kunětice ves 368, 369; z K. Anna 317, 318, 346.
 Kunětická Hora, Konětická 324, 334, 335, 377, 383, 386-388, 396, 397, 400, 431, 434, 435, vsi k ní 359, rybníky 397, 405, 449, 450, 520, 521, zapsána 100, 137, 159-161, 201-204, 361, 362, 367, 368, 371, 374-376, 391, 392, 450, 451, 511, 512, prodána 381, 382; viz Bušek.
 z Kunic Oldřich 452, 523; viz z Kunstatu, z Vlasatic.
 Kunický probošt 104.
 Kunigfelder Michal 104.
 Kunino Město 86, 93, viz Kunstat.
 z Kunkovic Arkleb 98; Kunkovský 191, Jaroš 508.
 Kunovice tvrz 359, 360, 437; z K. páni, předek 24; Jan 418, 461, 490, 491, 509; Kunovský Arkleb 437.
 Kunstat hrad a městečko 429; z K. Boček (1363) 78; Boček (1465) 159-161, 202, 203, 215, 220, 226, komor. Olom. 183; (1517) 69; B. z Búzova 226, 237, na Búzově 364, 365, 420, na Bučově 333, Kuna 226, 232, 333, 364, 365, 416, 420, 428, 462, z Horních Kunic 149, 190, 198, 217, 470, na H. K. 208, z Poděbrad 171;

- Čeněk Kuna 149, 237, 271, komor. Olom. 202;
 — Erhart 86, 93, 215, 226, 237;
 — Heralt 6, 327, 350, 364, 381, 479, z Plumlova 182, 208, 211, 212, 215, 229, 236, 237, 251, 303, 304, na P. 245, 246, 258, 259, 331, 332, komor. Olom. 310, 318, 326, 332, 333, 337-341, 344; ze Skal 91, 153;
 — Hynek 555, 556; H. Boček v zášti s Burianem Trčkou 67-69; H. Suchý Črt na Jevišovicích 104;
 — Jan Boček 220, 229, 231, 252, 428, z Polné 275, na P. 429, 501, 507, 555, 556, mladší 215, na Buchlově 208, 216, 217; Suchý Čert 226, 279;
 — Jan Erhard 226;
 — Jan Heralt 212, 218, 221, 222, 228, 230, 231, 238, 241, 252, 346, 377, 418-420, 429, z Plumlova 198, 199, 216, 217, 234, 235, 366, nej. komor. Olom. 469, 470, 475, 476;
 — Jan Kuna 146, 218, 222, 226, 231, 237, 241, 245, 344, 416, 418, 426, 428, 429, z Hodonína 225, 462, na H. 277, 279, 325, 365, 469, Hodonský 345;
 — Jan z Horních Kunic 190, 198, 470;
 — Jan Zajímač 131, 141, 524, 533, 547, na Pohořelcích 132;
 — Jindřich z Jevišovic 167;
 — Jiří 202;
 — Johanka 234, 235;
 — Kuna z Bolehradě 116;
 — Lidmila 379, 425;
 — Procek 194, z Opatovic 104, komor. Olom. 146;
 — Prokop Zajímač 505, 524, 525, na Jevišovicích 486, 547, 551;
 — Tíma 202;
 — Václav Kuna na Búzově 246;
 — Zofie, Žofka 100, 140, 146, 152, 153; srv. Heralt.
 Kunwaldský viz Konwaldský.
 Kurczel Kašpar měšťan v Chebu 28.
 Kurczpainschholz měšťan v Chebu 42.
 Kurdějov u Hustopeče na Moravě 13, 63, 287, 310, 551, faráři 390, panství 499, smlouva o meze 302, 303, svobody 275, vinohrady 382, 459, 460.
 Kuřim Moravský viz Piknoska.
 Kuroslapy ves u Kraví Hory 457.
 Kurovice 323.
 Kurzbach Sigmund 395, 452.
 Kusý z Mukoděla a Bohutic Jiřík 286, 310, 387, 390, 433, 442, 443, 505, 547; Štěpán 430, 507, 508, z Bedrovic 387, 433, na Bedrovicích 547, z Vedrovic 286, 310.
 Kutná Hora 5, 6, 20, 42, 169-171, 175, 267-269, 517, 518, 541, důchod král. 66, úředníci mince 1-4, 26, 512, vyšetření nedostatků (1511) 44; sjezd (1514) 56, 57; o zběhlých poddaných 518.
 Kúty ves kl. Třebického 120.
 Kužel z Žeravic Arnošt 418, 429, 462, z Kvasic 351, 352; Čeněk Kuželík 218; Jiřík 223, 230.
 Květoň viz Palica.
 z Kvičovic Ješek 416; Nácek 413, purkr. Třebíč. 162; viz Kožichovský.
 Kvítkovice ves u Hluboké 404, 406.
 Kyjov ves 525, 526; z K. Petr 276.
 z Kyjovic Petr 547, na K. 534, Kyjovský 412.
 Kyjovský věřitel 411.
 Kylik poddaný v Přerově 283.
 Kymrigar pan 179.
 Kyselovice u Bečvy 284.
- L.**
- Labe řeka 105, 151, 520, 521, 542, most a přívaz u Pardubic 465, splav 384, mýto 76.
 Labětín místo 151.
 z Labouně viz Bartoušovský.
 Lačnov hrad u Litavy 434.
 Ladislav král, zápisy 129, 130, 132-136, 141-143, 152, 158, 170, 196, 209, 217, 358, 524, 547.
 z Láku Tomáš 302.
 Lán pastviště u Rychnova 521, 522.
 z Landšteina 462; Alžběta 218; Anna 511, 523; Ctibor 218, 226, 230-232, 241, 344, 428, Světlovský 324; Dorota 324; Jaroslav 218; Jiřík 263, z Bystřice 165; Zbyněk 218; viz Zub.
 Lány ves biskupa Olom. 165; ves u Pardubic 369, rybník 397, 436, 520, 521; Lány na Háji, ves 542.
 Lašek Pavel kanovník Olom. 444.
 Laškov místo 326; z L. Beneš 98, 153; viz z Šyabenic.
 Lazníky ves k Helfenšteínu 164, 211; z L. viz Smolka.
 z Lazuv viz Pěnice.
 Lažanky 544, 545.
 Lažany ves 253, u Doubravníka 553, prodána 350; z L. Jindřich hejtman Vratislavský 96.
 z Lechovic Jan 263.
 z Lechvic Jan 229, 255, Lechvický 505, v Novém Městečku 499, ze Zástřizl 485, 501, 506, 508, 547, 548, hořrychtěl Viléma z Pernšteina 310, 345, 410, 412.
 z Ledské Ctibor 182, 192.
 Lehnice ve Slez. 21.
 Lelekovice viz z Mrdic, Barák.
 Leotakar viz Krocár.
 Leskovec ves 81, 257, u Doubravníka 553, Leskovec ves k Cimburku 214; z L. Albrecht podkomoří 8, 423, 430; Jetřich 176.
 Lesonice tvrz a ves 221, prodány 163.
 Lesohovice ves u Bystřice 554.
 Lešany ves 437; z L. viz Krumsh.
 Leštná viz Pražma.
 Lětiny místo 284.
 Letonice ves u Doubravníka 533.
 Letovice 87, 230; z L. Čeněk 82, 85, z Ronova, de Noma 84; viz z Bozkovic.
 Levoč 465.
 v Lezei, v Želči 295.
 Lhota 473; ves pustá 320; a Bý-

- střice 554; u Chocně 517; u Helfenšteina 164, 211; k Jírmamovu 146; u Kostelce n. O. 517; nad Pěničci 311; u Prostějova 307.
- Lhota Črtovec u Přibyslavic 536; Jestřebí, pustá 418; Menší a Větší u Přelouče 151; Uherčická 520, 521; Úřetická 368, 400, 402; Vlčková 160.
- Lhotka z Dlužina Jan 118, 119, 129, 466, z Lužina a z Rudvíkova 181, ze Studnic 229.
- Lhotka ves 117; kl. Opatovského 160, 386; u Pardubic 403, 519. ze Lhoty Čeněk 127; Hynek z Pucova 177, 292; Markéta 518; Mikuláš 123; viz Čipík, z Přeboř, Sirovátka.
- Libák osoba 53.
z Libanic viz Briekí.
- Libišany ves 161, 169, 192, 205, 371, 460, zapsána 11, 201.
- Liblice 281, 319, prodány 274; z L. Johanka, choť Viléma z Pernšteina 319, 417, 551, 556, ochránitelka Bratří 15.
- Libochová Dolní 142.
- Libouš ves prodána 29.
- z Lichtenburka a z Bitova Albrecht 134, 135, na Hostýni (Hostimi) 207; Hemericus 245, Heirich 222, Henrich 221, 229, Herrich 134, 215, 237, 344; Hynek 134, 135, na Kumburce 103; Jan 226, 228, 229, 237, 245, z Jemnice 208, z Knihnic 208; Jan Sirotek 215, 225; Páta 215, 218, 226, 228, 229, 238, 245, 276, 366, 374, 408-410, 418, 428, 429; Štefan 134, 135, 154; Zdeněk 277, 279.
- z Lichtenšteina, Líknštajnar 6, Lichtenštajnar 9; Henrich 229, 252, 274-279, z Nikolšpurku 179, 180, 276; Kristof 274-279, z N. 276; Linhart 55; Wolfgang 55, 274, 275, 277-279, 369, 370.
- Lísko poddaný z Chropyně 251.
- z Líděrova Jeronym 238, na Odrách 371, z Líderova 379.
- z Lilče Bedřich 113; Kateřina 112, 113; Mikeš 98.
- Liljenblut Hanuš z Majta, měšťan Olomúcký, s ženou Markytou 102, z Lilienblutu Hanušek 106.
- Limhard viz z Hořitova.
- z Linavy Fridrich 74.
- Linec 452.
- Linhart opat Žďárský 228, 238.
- Link Hanuš 341; Jan měšťan Olom. 346.
- z Lipé, z Lipého Barbora 274-279, 370;
— Jindřich na Krumlově 270, maršálek 124, 148, 149, 155, 183, 269, 270, 272, 275, 344, 497-508, 519, 550, 551, 555, hejt. markr. Morav. 124, 148, 149, 155;
— Jindřich mladší 273, 274, 278, 279;
— Pertolt 196, 220, 221, 230, 238, 252, 273, 274, 278, 279, 344, 346, 370, 499, 500, 502, na Krumlově 212, komorník Olom. 215, maršálek 106, 115, 116, 190, 192, 194, 196, 197, 208, 209, 217, 222, 225, 226, 231, 232, 237, 244, 255, 256, 267, 269, 273, 278, 279, žena 3, 234, 264, děti 260, 273, 274.
- z Lipiny Zich 117.
- Lipnice viz Trčka.
- Lipník město 199, 212, 239, 286, 328, 372, 417, 556, prodán 164, 201, 211; Lipenští 381; dluhy 200; trhy 534; záduší 546; z L. Jan 114; viz z Pernšteina.
- z Lipoltic a z Veselíčka Otibor 370; Jan, Šťastný a Václav 370, 371.
- z Lipoltovic viz Obešlík.
- Lipový les 336.
- Lipovka ves 519.
- Lipsko, učení 17.
- z Lipuoltic, z Lipuoltovic viz Obešlík.
- z Lípy viz Trčka.
- z Lískovce Václav 114.
- Lisky ves 523.
- z Lisova Jan 313; Markéta 313; Mikuláš Španovský hejtman na Korneuburce 5, z Panova 198, hejt. Novohradský 302, z Španova 313.
- Liška pan v Blansku 369; ve Svítkově 368; Prokop 384, z Vysoké na Branicích 385, na Běrunicích 387, 388.
- Lišné ves u Nov. Města 552.
- Litava tvrz a ves u Doubravníka 253, 434, 553; z L. Arkleb 238; viz Vojna.
- z Litenčic viz z Zástřizl.
- Litice 308, 510, prodány 22, 23, 479, 480, 522; z L. viz Hložek, z Miletínka.
- Litkovice ves prodána 116.
- Litobratřice ves 301, 306, 497, 498, 500, 505, zapsána 196.
- Litomyšl 14, 26, 381, 421, archiv 435, 513, biskup Jan 190, Bratří 14, 15, 18; viz Kostka.
- Litotíně? ves 424.
- Litovel město 341.
- z Litrbachu Jakub a Peš 415.
- z Lobkovic Bohuslav, Jan a Mikuláš 335.
- Lobodice ves biskupa Olom. 251, 444, 445, 535, 543, 544; z L. Janek 80; Oneš 79, 80.
- z Lochovic Bořivoj starší 122.
- Lohynice místo 369.
- z Lojova Vaněk 315.
- Loket město, spor se Šliky 513.
- Lomnice, Lompnice 441; z L. Bohunka 142, 143;
— Jan 56-58, 103, 104, 215, 220, 252, 344, 428, 466, 485, 486, 509, starší 365, 439-441, 462, 476, 526, 559, z Meziříčí 217, 226, na M. 208, 212, 416, na Náměšti 526, 536, podkomoři 277, 279, 334, 336, 348, 349, komor. Olom. 94, 377, 378, 416, 418, 427, 429, 446, 464, 469, 471, 476, hejtman markr. Morav. 25, 35, 50, 486, 487, 499, 501-504, 523-525, 532, 533, 547, 552, 554, 559, 560;
— Jan probošt Olom. 128, 145;
— Jaroslav 154;
— Kateřina 489;
— Markvart 215, 222, 226, 228,

- 230-232, 237, 238, 241, 245, 246, 252;
— Štěpán 217, 226, 238, 408, na Náměstí 252, 292, 374;
— Václav 129;
— Znata 6, 327, 407, 439-441, 456, 460, 468, 525, 559.
Lošický hrnec stříbrem okovaný 10.
Lotršovský dvůr v Smržicích 245.
Loučka ves k Helfenšteinu 164, 211, pustá 257; 306; u Sovince 419.
Loučky ves 221, prodána 122.
Louka hrad 489; viz z Tvorkova.
z Lovčiček viz z Nákla.
Lovkovice 374.
Lubné ves u Litavy 434, u Doubravníka 553.
Luchčín ves opravní 74, 75.
Lucký opat 104, 190.
Lúčské mýto u Sovince 419.
Lúčtí pání 207.
z Ludanic Hynek 215, 226, 230, 344, 350, 416, 418, 420, 428, 429, 458, 462, z Rokytnice 231, 255, 263, 264, 290, 315, 318, 338, 339, na R. 321, 323, 325, 337, 351, 469, 491, 499, 500, 552, Rokytský 501 až 504;
— Ignác na Rokytnici 19;
— Jan 230, 263, z R. 165, 168, 177;
— Sigmund na Veveří 207;
— Václav 349, 416, 420, 428, 457, 458, 462, 518, na Dlhé Vsi 237, na Veveří 438, 442, sudí Brn. 215, 226, 237, 244, 252, 255, 264, 303, 310, 320, 344, 351, 352, podkomoří markr. Morav. 427, 443, 446, 473, 475, 486, 487, 489, 490, 500-504, 508, 523, 545.
Luhačovice ves prodána 116.
Lukáš poddaný z Kralic 251.
Lukavec řeka 84, 263.
z Lukavic Václav 349.
Lukovský Zdeněk na Přerově 283, 284; viz z Šternberka.
z Lúky viz Dievůček.
Lupenice ves 519.
z Luže viz z Vojslavic.
z Lužic Fridrich 193; Lužický z Cecvic Mikuláš 359, 360, z Cečvic 437.
z Lužina Jan 403; viz Lhotka.
Lysice tvrz a ves 429; z L. Herald 104.
Lyzna z Počenic Václav s ženou Annou 114.
- M.**
- z Machovic Kunáš, purkrabí na Maidšteině 265.
Magdalena pastorkyně Kuny z Držovic 339.
Magdeburský purkrabí Burchard (1357) 77; srv. Maydburský.
Maidštein viz z Machovic.
Majetín viz z Kokor.
Majnuš z Chvalkovic 162, 479.
Makošiny místo 368.
z Makova viz z Potšteina.
Malhotský Ondrušík v Přerově 284.
Malovec úředník Zdonka Kostky 27; Jan 114.
Malšovský Vavřinec z Žalmanovy Lhotky 510.
Malý z Vážan Jan 252; viz Procek.
Mandalena převořiše kl. sv. Kateriny v Olomouci 536, 537.
Maňová ves 256, u Doubravníka 553.
z Marbachu Jan 525.
Marek opat kl. Hradiště 388, 389, 390, 395, 396; podpřevoi tamtéž 156, 175.
Marek podd. v Přerově 284.
Markéta převora kl. Oslovanského 493.
Marková paní, věřitelka 201.
Markovice ves 366.
Markvart pan (1480) 210.
Maršín ves pustá 164.
Maršovice ves u Nov. Města 552.
Martin kazatel hradecký 341; komendor kl. u sv. Jana před Brnem 228, 257; farář u sv. Petra na předhradí Olomouc. 346; kněz v Olomouci 372; kněz Třebický 120.
Martin poddaný z Kokor 251;
z Obědkovic 251; z Předmostí 311; mlynář z Přerova 284; jinak Havel z Prostějova 259; řemenář z Uherčic 280.
z Martinic Beneš 344.
z Marýže Oldřich 114, z Marajže na Nové Říši 434; Václav 221.
Masář Jan v Hor. Oujezdě 306; Michal v Tasově 334.
Maslojedy ves 168, 202, 203, 395, 452, 455.
Mašek z Meziříčí 416; viz z Kostelce.
Matěj opat Třebický 412-416, převor 120.
Matěj podd. z Kurovic 323; rybář z Tasova 333; podd. z Valšovic 306.
Matějek viz z Náchoda, Šišemský.
Materný kněz 341.
Mathes bratr kl. Třebického 109; poddaný z Kralic 251.
Matiáš král Uherský 69, 180, proti Bratřím 38, přijímá na milost Opolská knížata 326, smlouvy s kr. Vladislavem 188, 256, 260, 261, příznivec Viléma z Pernšteina 4-6, 24, písař jeho 18, zápisy 182, 187, 209, 210, 212-214, 226, 232, 239, 253, 266, 268-270, 282, 288, 289, 297, 298, 300 až 302, 307, 310, 314, 326, 327, 338, 342-344, 351, 362, 363, 366, 408, 415, 427, 428, 440, 461, 494, 539, 558.
Matiáš farář v Nákle 156.
Matouš pan z Šipeckého domu 518; poddaný v Blažkově 387.
Matseber Hanuš 179.
Maximilian I. král 8-10, 51, 514, císař 55, 57, 58, proti Polsku 59.
Maydburský hrabě 179; srv. Magdeburský.
Mayer Jan, mistr židovský království Čes. a markr. Mor. (1490) 367.
Medčice Dolní 211; viz Něčice.
z Medec a ze Stichovic Mikuláš 81.
z Medkovic viz z Nitkovic.
Medlanky ves 427, 428, u Doubravníka 553.

- Medlany ves 326, 327.
 Medlov ves 238, 407, kl. Žďárského 436, u Doubravníka 553; z M. Arnošt 181.
 Medvědice městečko, práva 257.
 z Melic Eliška 177, 241; Jiřík 315; Magnus z Prus 139.
 Mělník, kr. Vladislav zde (1480) 4, jednání o Mělnické (1513) 47, probošství 281.
 Melún z Hrádku Vaněk 123.
 z Menhartic Václav 335, 374.
 Menší rybník u Hluboké 348.
 Měřín městečko 378, probošt 377, purkrabí 162, svobody 550, 558; panství zapsáno 393, 394.
 Mertl žid z Evančic 367; viz Handl.
 Mertuin viz Mrtviny.
 Městec Vojnův 556.
 Městečko Nové 499.
 Mezek osoba 338; Jakub purkmistr v Prostějově 481.
 Meziboří ves 509; z M. Dorota 122, 123; Katruše 122, 123, 238; Maruše, Matěj, Mikuláš 122, 123; viz z Mirošova.
 z Mezilesí Markvart 102, 103.
 z Mezilesí Mikuláš na Tajnci 402, 403, na Tejnici 452.
 Meziříčí město 50, 93, 94, 129, 162, 177, 218, 336, 337, 416, 559, 560, špital 414, Veliké 118, 133; z M. Anežka 148, 149; Dobeš z Trnávky 104; Jan 93, Mezříčský 208; Jindřich 89, 90; Machna 125, 126, 199; Michal, kanovník Olomouc. 444; viz z Lomnice, z Pernšteina.
 Meziříčíčko místo 415.
 z Meziříčka Elška a Hedvika 415.
 Michal pan (1498) 27; kanovník Pražský 98; kněz v Brně 228; rychtář z Radostína 414.
 Míček poddaný z Kojetína 251.
 Míčovice viz Bařický.
 Mikeš farář v Meziříčí 89, 90; poddaný ze Staré Vsi 323.
 Mikéška z Janovic 93.
 Mikošín ves u Přelouče 151.
 Mikšík z Roženky 93; viz z Hrádku, Rožienka.
 sv. Mikuláš viz Pangrac.
 Opavský kníže 283, 442; Mikuláš 74; kněžna Anna 99, 100; viz Plumlov.
 Mikuláš písař zemský v Moravě (1513) 45, 46.
 Mikuláš Otcův bratr 368, 369.
 Mikuláš circator v Hradišti 156; kanovník v Olomouci 201; ol-tárník v Olbramčicích 228; převor na Strakončicích 366.
 Mikuláš poddaný v Přerově 283; rychtář z Trpína 311, 315.
 Mikulčice zapsány 269.
 Mikulov, Nikolšpurk 278, 279; viz z Lichtenšteina.
 Mikulovice ves u Pardubic 453; z M. viz Čáslav.
 Mikulovka ves u Drahotouše 194.
 Milenov ves u Drahotouše 194.
 Mileším ves 253, Milešín, Milešinek, Milasín u Doubravníka 553.
 Milešovice ves 232.
 z Miletínka Diviš Bořek 100, 159, 202, 375, z Pardubic 143; Jetřich 151; Jiřík z Par. 143, na P. 186, Pardubský 383-385, 433, 441; Soběslav 121, 122, 203, 375, z Pardubic 143, 159; Vaněk 100, 143; viz Mrzák.
 Milichlager Kristín kněz v Olomouci 200.
 z Miličina Markéta 522; viz Mládenec.
 z Milonic viz Bystřice.
 Miloš z Hostovic Jiřík 378, 398, 399.
 Milota na Křižanově 148; viz z Evan, Morkovský, z Tvor-kova.
 Milotice ves 118, 164.
 Milperk místo 555.
 Míndenský biskup Theodricus (1357) 77.
 Mínichšperk u Kurdějova 303.
 Míinstrberská knížata 290, smířena 254;
 — Albrecht 334, 335;
 — Bartoloměj při městech proti šlechtě 47, 48, 54, 60, vede vojsko do Uher (1514) 56, 57;
 — Hynek či Jindřich mladší, hrabě Kladský 12, 159-161, 171, 186, 189, 190, 198, 202, 203, 253, 258, 383, 436, 470;
 — Jindřich starší, hrabě Kladský 11, 12, 19-23, 159-161, 169, 171, 177, 186, 189, 190, 192, 197, 198, 201-204, 214, 253, 258, 308, 318, 324, 326, 334, 335, 361, 363, 371, 373 až 377, 380-383, 385-387, 392, 436, 458, 464, 470, 479, 480, 510, 522;
 — Jiří 20, 21, 522;
 — Karel 53, svadba 20, podkomoři 285, 420;
 — Viktorin 159-161, 171, 177, 180, 189, 190, 198, 202, 203, 285, 420, 470;
 — Voršila 479, 480.
 Mírek z Chlumu a z Drazejovic Jindřich 117.
 Mirkovec Matěj z Brumova s manželkou Kunou 182, 183.
 Miroslav místo 493, 498; z M. Lidmila 547, 548.
 z Mirošova a z Meziboří Mikuláš, úředník na Křižanově 142.
 z Mirova Jan na Royci (na Rozci) 537; Markvart 436, Valecký 506-508, 523, na Miroslavi 547, 548, úředník Viléma z Pernšteina 387; Sigmund z Okarce 217, 455, 456, Valecký 255, 390, 433, 460, 462, 501, 503-508, 523, 526, 548, 552, na Okarci 434, na Pozdětíně 554, 555, 559, hejtman na Krumlově 263, 276, 412, 442, 443.
 Mirovice 252, u Kojetína 469.
 Mládě z Krajšova Jan 404.
 Mladějovice 234.
 Mládenec z Miličina Přibík 333, na Šumvaldě 537.
 Mladice ves k Helfenšteinu 164.
 ze Mnětic Hertvik a Jiřík 185, 186.
 z Mnichnic Vilém 263.
 Mnichov ves 519, prodána 508, u Nov. Města 552.
 Mnichovice, Michovice ves 519.
 Mníšek věritel 201.

- Mnišek ves u Sovince 419.
 Močidla pastviště u Prostějova 229; Močidlka 245.
 Močihub z Kralovic Markvart 545.
 Moes hora nová a stará u Kurdějova 303.
 Mohelnice 218, 509.
 Mojek z Pavlovic Jindřich 145.
 Mokronosy ves pustá 506, rybník u Jarohněvic 399, 400.
 Mokrůvsky ves pustá 417.
 Morava, markrabí 99, 167, 169; jednání o kr. Vladislava (1490) 11, mír s kníž. Rak. (1481) 222-225; poměr k Čechám 48, 68-71; přednost starých rodů panských 214; řád v zemi (1484) 270; svobody potvrzeny (1479) 239, (1484) 269, (1490) 353; nejv. úředníci 24, 25; vymazání z desk spisu obřížného Moravanům 27.
 Morava řeka 83, 84, 86, 263.
 z Moravce viz z Olešničky.
 Moravice ves u Sovince 419.
 z Moravičan Martin 106, kanovník v Olomouci 128.
 Moravský ze Zhoří Jan, purkrabí v Hradci 107.
 z Morkovic Jan 146; Jindřich Bařický 155; Milota Morkovský 170; Petr generální prokurátor Olomouc. konsistoře 95; Václav 230, Bařický na Mičovicích 212; viz z Zástřízl.
 Morkůvky místo 349.
 Moskevský kníže v Rusku 59.
 Mostkovic ves opravní zapsána 74, 75, 424.
 Mostl starý v Přerově 283.
 Motošín místo 378, 453.
 Mráček z Jeniny Jan 228.
 Mrakeš 259, v Lažanech 350, z Noskova Jan na Budišově 434; viz z Noskova.
 Mráz Martin z Bezmirova 389; Vaněk v Biškovcích 306.
 z Mrdic Jiřík na Lelekovicích 286; viz Racek.
 Mrlínský ze Spraneka Václav 462.
 Mrsklesy ves 346, 417, Mrskleší, prodána 320.
 Mrtviny lesy u Kojetských 318, 319, Mertuin 86.
 Mrzák Baltazar 382, z Miletinka 308, 318, 334, 335; Soběslav 334, 335, z Miletinka 130, z Pardubic 137; srv. z Miletinka.
 z Mrzlic Jindřich a Petr 87.
 ze Mstěnic Adam, Alexander a David 414.
 Mstichovice ves 163.
 ze Mstěnic viz Ditě.
 Mukaprun viz Mukařov.
 Mukař z Kokor Jan 311, 346, 466, z Čekyně 170, 239, 323, na Čekyni 351, 352, 438, z Tršic 291.
 Mukařov, Mückenbrunn, Mukaprun u Štoků 555, 556.
 z Mukoděl viz Kusý.
 Münchsberg, Vojnův Městec 556.
 Munice ves 467, 468.
 Mutěnice ves 438, 461.
 Mydlovary ves pustá 523, dvůr 549.
 z Myslan Jaroslav 546.
 Myslibořice 344.
 Myslík Martin poddaný z Tovačova 251.
 z Mysločovic Bohunek 255.
 Myšl žid z Evančic 367.
 Mýto Vysoké 265, ležení (1495) 20, sjezd šlechty (1517) 68; z M. Pavel 491; viz z Lilienblutu.
- N.**
- Nabočany ves 508, 519.
 Náček opat Třebický 415; viz z Kvičovic.
 Náchod 12; z N. Haymann 76; Jindřich 386, 398, 462, Březnický 385, 388, 398, 433, 525, hejtman na Kunětické Hoře 359; Matěj z Březníka 183, 217, 292, Matějek 129; Petr na Rysmburce 376.
 Nagvem poddaný v Přerově 283.
 Náklo místo 156, 444; z Nákla Matouš 246, z Lovčiček 218, Matoušek 221.
 Náměšť 89, 90, 292; Náměščí hrad prodán 241; Náměšský Zbenek 246; viz z Lomnice, z Vrahovic.
 z Náměče Bušek 90; Mikuláš 123.
 Naveš (?) ves 132.
 Návoj z Starchovic (z Starohlivic), hejtman Kunětické Hory, Kryštof 359, 363.
 Naxera Kuneš věřitel 377, z Chotěvic 246, 418, 429.
 Něčice Horní ves k Helfenšteina 165, 306, Medčice 211.
 Nedvědicá osada 257; Nedvědice ves u Pernšteina 315; městečko 553.
 Nedvězičko ves u Bystřice 554.
 Nedvídek z Dubčan 80.
 z Nedvojovic Martin, úředník mince v Kut. Hoře 26.
 Nekázaný Mikeš v Přerově 283.
 Němčice 192, ves 487, u Kojetina 469, ku kl. Velehradskému 449, Veliké 486, 487; z N. viz z Tvorkova.
 Němčičky na Moravě 63.
 Němec z Morbochu Jan 556; z Tasova Niklas 119.
 Německý, ves u Nov. Města 552.
 Nemošice u Pardubic 444, tvrz a ves 431-433, rybník 185, 186; viz z Potšteina.
 Nemošičky ves u Pardubic 453.
 z Nemošic viz z Zástřízl.
 z Nemyčevsi viz Čeč.
 Nenakunice 251.
 Népr z Vojslavic Mikuláš 177, 198, z Pozdětina 129; Václav z Voslavic 218.
 Nepřivazi ves prodána 320, Nepřivazy 417.
 Neptalim z Frimburku na Holčicích 385, 398, 402, 403, 441, 452.
 Neratov ves 479, mauství u Bobdáně 162.
 z Nestajova viz Žehušický.
 Netinské rybníky 93, 523.
 Netolice, sjezd pánů a rytířů (1517) 67-69.
 Neužil člověk v Přerově 283.
 z Nevědomí viz Kropáč.
 Nevšová, ves prodána 117.
 Nezamyslice tvrz 82; z N. Jan, Oneš a Svatoš 82.

z Nezdenic viz Světlovský.
 z Neznašova Jan 412.
 z Nezpečova viz Sudlice.
 Niclík poddaný v Přerově 283.
 Niklas poddaný z Hrubčic 216.
 Niklovce ves u Bystřice 554.
 Nikolčice 499, 506, 507, Nikulčice 301, 306, zapsány 196.
 Nikolšpurk viz Mikulov.
 Nisa 187, 188, Niské zjednáni 184.
 z Nitkovic Anna 411, z Medkovic 413.
 Nivka místo 285.
 de Nonau viz z Letovic.
 z Norbu Eliška a Kunc 390.
 Nořin ves u Chočně 517.
 Normberčané, jednání s králem Vladislavem 30.
 Nosek z Bořitova Jiřík na Čelechovicích 352, z Hosterádek 541, z Vošterádek 340.
 Nosislav ves povýšena za městečko 300, 499, 506, 507, 514, 556, 557, desátky 272, louky 287, plat 289, práva 196, 197, 293, 294, tvrz prodána 285, 286; z N. viz z Batelova.
 z Noskova Jan, Mrakeš a Petr 253, viz Mrakeš.
 Nová Ves 104, 253, u Litavy 434, u Doubravníka 553; z N. Vsi a z Radkova 191, 197, 198, 209, 255, 460, z Radkové 176, 177, na Radkově 293, 296, 311, 328, Radkovský 141, 142; viz Tumpergar.
 Nové Hrady zámek 440; z N. II. viz z Bozkovic.
 Nové Město 35, 519, prodáno 508, svobody 552, 553, u Žďáru 124, 125, u Prostějova 189.
 Nové Město (za Vídní) 308.
 Novohradský hejtman viz z Lišova.
 Novosad místo 285.
 Novošice zastaveny 149, 150, kl. Žďárského 202.
 Nový Hrad v Chrudimsku 26, 27.
 Nový Hrad zámek *zastáv*

O.

Obědkovice ves 251, Obětkovská mez 445.
 Obeš z Třebové 341.
 Obešlík Stibor 191, z Lipoltovic a z Veselíčka Ctibor 239, 244, z Lipultovic 220, z Veselice 339, z Lipuoltic 323.
 z Obránské Hory, de Monte Gigantis, Pavel, písař Viléma z Pernšteina 71; Tobiáš, písař zem. markr. Morav. 215, 225, 226, 231, 237, 240, 245, 344, 377, 381, 388, 416, 420, 428.
 Ocásek věřitel 201.
 z Ochab a z Prosinic Jan 145.
 z Ochotníka Vavřinec 72.
 Ochoze, černý les u Rohů 89.
 z Očedělic viz Ojř.
 z Oder Mikuláš 106, kanovník v Olomouci 128; viz z Liděřova.
 Oděradský 431-433, z Hrušova Jiřík 444; viz Puczhart.
 z Odlochovic Eliška 414.
 Ofnar věřitel 409; Offnar z Radčovic Wolfgang 231.
 Ohrazenice ves kl. Opatovského 324.
 Ohrozim ves 419, 424.
 Ojř z Očedělic Albrecht 335.
 z Ojnic Mikuláš 233; Znata 112, z Krbení 108, 115; viz Bystřice.
 Ok viz z Kravař.
 Okařecký z Polanky Aleš na Bohušovicích 328; z Okarče Ondřej 90; viz z Mírova, z Rečan.
 z Okrašovic Mikuláš 133.
 Okrouhlý, les u Boleltuce 78.
 Olbramice 228, 310; z O. Hynek na Ihotě 434.
 Olbramovice, vinohrady 444.
 Olbramská hora 309, 310, 498.
 Olešek místo 110.
 Olešná ves u Nov. Města 552.
 Olešnice, dvůr 465; městečko 489; ves 525.
 Olešnické knížetství 480; vévoda Konrád 77.
 Olešnický z Kladné Jan 414.
 Olšánek ves 519, 525; z O. a

z Moravce Gedeon 197, 255, 296, 349, 460, na Mor. 293, 328, 334, 407, na Moravci 313, Gedeonek z Moravce 142; Václav Gedeon 429; Vaněk 328, 465, 519; viz Finásek.
 Olomouc 14, 15, 23, 200, 223, 304, 341, 350, cla 167, 168, 479, dům Jana z Lomnice 532, 533, plat roční 8; poměr k pánům z Pernšteina 63-67; rada městská 31, 32, radnice 24, 372, 509; statky 488, 489, špitál 372; — sněmy: (1475) 192, (1480) 210, 211, 214, 216, (1481) 225, 226, 231, (1482) 240, 247, (1484) 271, (1492) 416, (1494) 462, 463, (1495) 469, (1506) 33; smlouvy Olom. 526; soud zem., cuda 73, 77, 131, 173, 212, 354, 539, chování desk 463; — biskupství 105-107, 127, 166, 184, 210, 222, 225, 226, místo na soudu zem. 210, 215, Kroměříž odnat 232, 233, manství 117, statky v Čechách 105, 106, 324, 542, 543; — kapitola 31-33, 94, 106, 128, 166, 219, 230, 284, 285, 289, 381, 424, 462, 463, 469, 535, 538, statky 145, 241-243, 252, 320, 321, 417, 444-446, 534, spor o ně 233, 310, 311, 420, 421, 479, 488, 491, 492; — kláštery a kostely 45, 46, 200, 201, 372; sv. Františka 201; na hradě 200, 201; sv. Jakuba na Předhradí 200, 201, 243, 424; sv. Kateřiny 168; sv. Kláry na Předhradí 541, 542; Matky Boží na Předhradí 372; sv. Mauricia 200, 372; sv. Michala 200; sv. Petra na Předhradí 346, 372; viz Zoubek.
 Olšany ves 424, u Prostějova 110; z O. Fricek 98; Racek 81.
 Olše ves 253, a tvrz 434.
 Olší ves u Doubravníka 553; dvůr 377.
 Ondra podd. z Kroměříže 323;
 Ondřej z Věrovan 251.

- Ondřejec člověk v Přerově 283.
 Ondrušik viz Hundertjar, Malhotský.
 z Onic Eliška 252; viz Pernička.
 z Opatova Vaněk Dobešův 120; viz Kobík.
 Opatovice, klášter 95-97, rybníky 520, 521, stav 520, 521, panství zapsáno 100-103, 121, 130, 131, 151, 159-161, 202, 324, 375, 395, 450, 451, 511.
 Opatovice ves prodána 116, k Helfenšteinu 211, Dolní 165, plat 218; 429.
 z Opatovic a z Dlouhé Vsi Jan 98; viz z Kunstatu.
 Opatovský vévoda Mikuláš 74; Přemek 283.
 z Opavy Jan 106; viz Sevr.
 Oplocany ves 75, 153, 173, 248, 250, 251, 495, Oplotští 444, 445.
 Opočen a Opočnec Malý, vsi biskupa Olom. 105, 542.
 Opolský kníže Hanuš 326, 442, 443; Mikuláš 326, 442, 443.
 Opršal ze Žher Václav 72, ze Zher 485, 491, 495, 501, 508, 510.
 z Ořečového Beneš a Mikuláš 318; viz z Honbic.
 Orlovice hrad pustý 366.
 Osecko ves kapitoly Olom. 534.
 Osek ves kl. Opatovského 159, k Helfenšteinu 164, 203, 211, 417, 511.
 Osice, Vosice ves 368, 386.
 Oslava ves a panství 336.
 Oslavany, Oslovany, klášter 105, desátky 493, 498, oprava 35, 175, 176, 353.
 z Oslavičky viz z Jemničky.
 Osové viz z Doubravice, Doubravka.
 Ostračep Jan z Prostějova 259.
 z Ostražnice Příbík 180, 181.
 Ostřešany ves u Pardubic 453, 508, 519, 522, 538, Ostřišany, Vostřešany 186.
 Ostříhom, arcibiskup 56, 57, 61.
 Ostroh zámek 360, a město 461.
 z Ostroměře Beneš a Petr 168, 455; viz Kdulíneec.
 z Ostrova Bohuslav 193; viz Charvát.
 Ostrovy, nivy u Evaně 243.
 z Ostrožnice a z Přeckova Pavlík 119; Příbík 436.
 Osvětím, kněžna Anna 101-103, z Osvětina 130.
 z Otaslavic Boček 108; z Otoslavic Mikuláš 95; viz Příbek.
 Otec zeman 369; Jan z Chrástu 385, 386; Mikuláš 368, 369, 386.
 z Otěchleb viz ze Zdikova.
 Ou- viz Ú-
- P.**
- Pabeš v Přerově 283.
 Pacovský věřitel 207.
 z Pačkovic Filip 98.
 z Pačlavic Jan a Vojislav 174; viz Tichný, z Vickova.
 Palica Květoň Jura v Dol. Oujezdě 306.
 Palický z Bozkovic Hynek 462.
 Palovice u Jemnice zastaveny 135; z P. viz Čelud.
 Pamlisen hora u Kurdějova 303.
 Pangrac od sv. Mikuláše a z Brance 116, 117.
 Panov tvrz prodána 252; z P. Alexander 252; Vaněk 181, 229, 231, 238, 252; viz z Lišova.
 Panovec věřitel 207.
 Panvice z Rengersdorfu Hanuš 376, 381.
 Páral Beneš z Bezmirova 389.
 Pardubice 382, 387, 403, 431, 433, 436, 441, 454, 455, 492, 515-522, 543-545, 554, 555, smlouva o ně 383-385, most přes Labe 465, mýto 75, 76, rybníky 397, 399, 405, 520, 521; král zde (1497) 513, sídlo Viléma z Pernšteina 21, 65, 67, 69, 72, sjezd šlechty (1517) 68; z P. 369, 382; Arnošt arcibiskup 75, 76; Bohuš probošt Litoměřický 75, 76; Smil 76, 76; viz Bušek, z Miletínka, Mrzák.
 Pardubice Mnichové 453, Pardu-
 bičky 144, 401, 402, 472, Malé 404, 405.
 Pardus z Vratkova Jan na Rychnuburce 143, 144.
 Parešovice, Paršovice u Helfenšteina 165, Paryšovice 211, 306.
 Pařízek z Pařízku Čeněk, služebník Viléma z Pern. 71.
 Paseka ves u Sovince 419.
 Pavel biskup Olomouc. 117, 127, 128, 166, 184, 380, 542.
 Pavel poddaný v Blažkově 387; krejčí v Přerově 283; podd. z Uherčic 280; z Viceměřic 252.
 Pavlík viz z Chotěčic.
 Pavlov místo 525, 526.
 Pavlovice ves u Nov. Města 122, 146, 407, 498, 513, 551, 552; z P., Pavlovský 191, ve Zhorci 414; Hereš 191; Václav 546, z Wilbachu 323, z Witbachu 537; viz Káče, Mojek, Protivec.
 Pavlovičky ves 238.
 Pavsvěnl? Jan, kanovník v Olomouci 128.
 Pechau a manželka jeho Kateřina ve Skaličce 407.
 Pecka viz z Hořic.
 z Peče viz Tulešický.
 Pěčice ves 214, 377.
 z Pelhřimova Jan 273.
 Pělkovice viz Spělkov.
 Penčice 284, ves kostela Olomouckého 310, 323; z P. Bolek 83; Ctibor 174; viz Lhota.
 z Pěničína Kryštof 218, z Pěničína 231, z Pieničína a z Drahanovic 212, z Pěnczieho, sdi menší v Olom. 246, z Dranovic 237.
 Pěnice z Lazův Jindřich 217.
 Perchta pani (1478) 207.
 Perdů Václav z Kojetína 389.
 Perman Václav, měšťan v Brně 124.
 Pernička z Onic Jan 218.
 Pernštejn hrad 93, 134, 183, 195-198, 205, 206, 209, 227, 254, 255, 257, 266, 293, 296.

- 311, 316, 327, 328, 338, 406, 407, 460, 461, 465, 477, 479, 499, 553, vyhofel 143, hlásky 315, panství 554, rozdíl o ně 468, postoupeno 207;
 — z P. 188, spor o znak 314, 315;
 — Anežka 78;
 — Bohunka 209, zaslíbená 503, manž. Jindřicha z Lipého 551;
 — Bohuslav 86;
 — Eliška 209;
 — Jan otec Viléma z Pern. 113, 116, 207, 252;
 — Jan bratr Viléma z Pern. 103, 104, 122, 123, 125, 126, 129, 130, 133, 134, 141, 142, 144, 145, 147-149, 154, 166, 169, 179, 180, 190, 207-209, 221, 230, 254, 457, z Cimburka na Tovačově 206, komorník Brn. 162, 163, 171, 172, 182, 183, 191, 197, 198, manželka 142, 218;
 — Jan syn Viléma z Pern. 24, 46, 57, 67, 343, 392, 449, 450, 451, 453, 454, 461, 486, 493, 498, 511, 542, 543, 551, 556, 557, na studích 15, 17, pasován 513, dědic panství Tovačov. 543, komorník 36, 42, hejtman 65;
 — Jan bratřec Viléma z P. 144, 145, 147, 163, 166;
 — Jan Žibřid 107, 113, 114, 124;
 — Jimram, Ingram 78, 81, 86, 207, 208, 221, 227, 254;
 — Jindřich 16;
 — Kunka 220;
 — Machna 325;
 — Sigmund 125, 126, 144, 145, 147, 162, 163, 166, 176, 208, 209, vězněn 182, 188;
 — Smil 86;
 — Štěpán 91, 92;
 — Vilém děd Viléma z P. 37, 86, 195, hejt. Mor. a nejv. komor. Olom. 478;
 — Vilém (1462-1521) 30, 56, 86, 91, 92, 163, 166, 180, 182, 191, 193, 207, 210, 212, 217, 295, na Helfenšteině 36, 192, 195, z Lipníka 218, na Meziříčí 179, 180, 184, 190, na Pardubicích 35, 47, na Plumlově 481, komor. Brn. 2-5, 194-200, 205-209, 211, 222, 225-227, 231, 232, 237, 239-241, 244, 254-257, 260 až 264, 267, 268, 270, 273, 274, 276-278, 280, 281, 286, 288-293, 296-301, 306-308, vzdává se 282, maršálek 4-7, 255, 256, 260-265, 267, 268, 270, 272-274, 276-278, 280 až 286, 288-293, 296-302, 306-309, 314-330, 333, 335, 336, 338, 339, 342, 344, 345, 349, 350, 352, 353, 370, hofmistr 8-15, 19-21, 28-35, 41, 43, 45-48, 63, 284, 351, 353 až 362, 364-367, 370-378, 380, 482, 383, 385, 387, 391 až 412, 416-431, 434-436, 439, 441, 443, 446-459, 461 až 463, 465, 467-469, 472 až 474, 481, 486-491, 493, 497, 501-504, 506-511, 513-515, 517, 519-521, 523, 524, 526, 527, 530-532, 534, 536-542, 544-546, 548, 549, 551, 552, 554-557, 559, správce král. Čes. 28, dům jeho u Vídně 452, manželka 15, zemřela 61, vdal Alžbětu z Kravař 261, Barboru z Lipého 274-279; statky jeho 1-4, 22-26, 49, 62, 175, 176, 194, 201, 211 až 213, 215, 219-221, 227, 232, 274, 285, 288-293, 296, 298-302, 304-310, 329, 338, 339, 342-346, 349-351, 356 až 366, 370-373, 375-387, 392-431, 433-439, 441, 443, 444, 446-457, 459, 461, 467 až 469, 472-475, 477-479, 481-492, 495-532, 534-560; poručníkem dětí Pertolta z Lipého 220; smlouvá se o podíl po bratrovi 254; půhony a spory 8, 65, 218, 219, 228, 230, 231, 238, 246, 252, 271, 281; svobody od krále 260, 261, 267, 268; hájí svého úřadu 27, 28; vlastnictví 66 až 68; slibuje pomoc kr. Matiašovi proti Čechům 182; stará se o řád v zemi 24, 65-71, 302; vyšetřuje nedostatky v Kut. Hoře 44, 45, ochránce Bratří 35-41; svobody poddaným 256, 257, 266, 275; zásluha o Knihu Tovačovskou 239; dopisy jeho 1-72, listinář 73-560, pečeť veliká 72, pisář 71, poslední vůle 71, 72;
 — Vilém bratřec Viléma z P. 144, 145, 147, 162, 163, 166;
 — Vojtěch syn Viléma z Pern. 35, 50, 392, 449-451, 453, 454, 461, 486, 493, 498, 511, 542, 543, 551, 556, 557, pasován 513, hofmistr 54, oženil se 63, 64;
 — Vratislav bratr Viléma z P. 5, 6, 11, 14, 23, 166, 207 až 209, 218, 221, 226, 227, 230, 238, 239, 245, 246, 256, 257, 266, 286, 290-293, 296 až 299, 306, 307, 312, 314, 349, 353, komor. Brn. 12, 312, 313, 315, 320, 323, 325 až 329, 336-338, 340-345, 351, 362, 365, 371, 372, 379, 387, 392, 393, 399, 400, 404 až 408, 416-418, 424, 425, 427-431, 433-436, 438, 442, 443, 446, 448-451, 453, 454, 456, 459-463, 465-469, 475 až 479, obdržel komornictví 282, hejtman Morav. 457, 466 až 469, 476; manželka mu zemřela 16, podíl po bratřích 254;
 — Vratislav bratřec Viléma z Pern. 144, 145, 166;
 — Pernšteinský kodex 73; viz z Vahančic.
 Pešek poddaný v Přerově 283.
 Pešík poddaný z Evaně 251; krejčí v Přerově 281; viz z Komárova.
 z Petce viz Tulešický.
 Pětikostelský biskup (1514) 61.
 Petr biskup Basilejský, probošt Vyšehradský, kanclíř království Čes. (1304) 73.
 Petr vévoda Bourbonský (1357) 77.

- Petr grof (1514) 57; srv. od sv. Jiří.
- Petr děkan z Račic 106; farář ve Smržicích 95.
- Petr poddaný z Evaně 251; z Hrubčic 251; rychtář z Kněževsi 414; podd. z Kroměříže 323; z Lötín 284; z Obědkovic 251; krejčí z Přerova 283; v Simfi 165, 211.
- Petrhang poddaný v Přerově 283. z Petrovce a z Višňového Jan 276.
- Petrovice ves 508, 519, u Nov. Města 552; z P. Kunrat 265; viz z Hrochova.
- z Petrzwaldu viz z Tupce.
- z Pezinku viz ze sv. Jiří.
- Pězice, Piezice, ves u Bohdanče 204, 376.
- Pfaffendorf, Fefndorf u Polné 555, 556.
- Piczulín ves u Jimramova 146.
- Piezice viz Pězice.
- Pikarec ves 238.
- Piknoska z Kořima Kristofor 116.
- Pincko (?) ves 234.
- Pisečné ves u Bystřice 193, 195, 478, 554.
- Písek město 38.
- Píšek viz z Čechtína.
- Pivcova Zhoř 414.
- z Pivína Václav 238.
- Pivo z Bařic Vaněk 174.
- Pivonice ves u Bystřice 554.
- Plachý z Voděrad Beneš 198; z Oděrad Prokop 496.
- Plaček rybník u Bohdanče 511.
- Plačice ves kl. Opatovského 160.
- Planetský sirotek u Viléma z Pernšteina 198.
- Plangnar z Kínšperku Jan na Uherském Brodu 308, 309.
- Plankeperk u Kurdějova 303.
- z Plašné Mikuláš, purkrabí v Hradci 107.
- z Plavče Jiřík 221.
- Plenkovice tvrz a ves 175-177, 192; z P. Štěpán a Václav 175.
- Ples, cesta 84.
- Plumlov 16, 108, 110-113, 138 až 140, 163, 234-237, 280, 424, 425, 466-468, 541, 542, 556, postoupen 476, prodán 74, 75, purkrabí 98, svobody 470; Plumlovští páni 424, 460, 489, 545; Plumlovské hory 496; viz z Kravař, z Kunstatu, z Pernšteina, Strážnický.
- Plumlovky manství 390.
- Plzák ze Zdenína Hynek 193.
- Pňovský viz ze Sovince.
- z Poběžovic Diviš v Tunichodích 186; Sigmund na Tun. 402.
- Počaply, dvůr prodán 324.
- z Počenic Mikuláš v Želči 280, 295; Zdeněk 138, 139; viz z Bařic, Lyzna, Šlárka.
- z Počepic viz Dievčůvek.
- Poděbrady 12, 13, 20, 159, 161, 253, 254, 382, 383, 436, 458.
- z Podháje viz Šasek.
- Podhájí ves 153, 154, 215, 418; z P. Jakub a Jan 94; Vavřinec z Vojnic, kanovník Olomouc. 94, 95; viz Háj, Kopáčová, z Rakových.
- Podhoří ves u Drahotouše 194.
- Podhradský rybník u Hluboké 348.
- Podivín městečko 163.
- z Podmanína Laclav 230, Ladslav 238.
- Podol ves u Nov. Města 552.
- Podolí ves k Horní Bobrové 205.
- Podolště, Podolší ves k Helfenšteinu 164, 211, 417.
- Podomí ves pustá 429.
- Podskalský rybník u Hluboké 348.
- Podvinský zločinec 6, 7.
- Pohledec ves u Nov. Města 552.
- Pohořelice městečko 367, zapsáno 132, 141, 524-527, 533, 547, 548, cla 167, 168; viz z Kunstatu.
- Pohořílek věřitel 191, 201.
- Pokojov ves kl. Žďárského 464.
- z Polanky Aleš 462, z Bošovic 286; viz Okarecký.
- z Polic viz z Pulic.
- Polický Hynek na Polici 408-410.
- Polička město, 91, 265, 266, smlouva o ostrov nad Jimramovem 312, 313; z P. viz Starůstka.
- Polisy ves 369.
- Polka viz de Brananticz.
- Polkovice ves kapitoly Olomoucké 444-446, 538.
- Polná 273.
- Polom ves u Bystřice 156, 219, 554.
- Polský král 73, 74; psaní Pražanů 50, 53; válka s Rusy 59.
- Popelov ves pustá u Drahotouše 194.
- Popovice ves u Kojetína 88, 89, 331, 332, prodána 169, 174, 273, 470; z P. Bohuněk 88; Jan 169; Jarek 88; Kristofor 174.
- z Popůvek a z Pozořic Hynek 295, v Poz. 280, v Požeřicích 328; Zich 345, 413, hofrychtář pánů Lipských 192, 255.
- z Poritova viz Bul.
- z Porostlé Václav 218.
- Posluchov ves 320, 417.
- Postat viz z Prusinovic.
- Postřelímov místo 235.
- Postřelmůvek věřitel 341.
- z Postupic viz Hrabiše, Kostka.
- Potenšteter Václav kanovník Olomoucký 444.
- Potštejn hrad 177, postoupen 186, zapsán 188, 189, 511, prodáván 22; z P. Jan Makovský 431-433, na Honbicích 508, 519, 520; Jan na Žampachu 320, 321, místoministr v Kut. Hoře 42, mincmistr 43, Jindřich z Makova 184, na Nemošicích 185, 186.
- z Pottendorfa 452, Jiřík 179.
- z Pouchobrad Kunka 469.
- z Pozdětína viz z Mírova, Něpr.
- Pozlovice ves prodána 116.
- Pozořice, kostelní podací 108; viz z Popůvek.
- Požeřice viz z Popůvek.
- Praha, dům u bílého medvěda 400, 401; hrad 28-30, 35, 42, 44, 61, 282, 346, opatření jeho 47, peníze na stavbu 26, kostel sv. Víta 98; Pražský spor se šlechtou 47, 65

- králi Polskému 50, 53, vojsko jejich do Uher 55, 56; sněm (1500) 554, (1508) 35, (1519) 71.
z Praneku Jetřich 413.
Práškačka ves kl. Opatovského 160.
Pratenbruk viz Hohenekar.
Prayttin niva 303.
Pražma 338, z Bílkova Beneš 238, 371, 379, 462, na Leštně 291.
Prchnov dvůr u Munic 467.
z Přeboř a ze Lhoty Jan 246.
Přebýšov ves u Žiželic 150, viz Přebýšov.
Přechovice místo 116.
Přeckov ves a tvrz prodána 180, 181, 471, 472; z P. Dorota 220; Přeckovský Pavel 220; viz z Chruděchom, z Ostrožnice.
Předmostský Mareš v Přerově 283.
Přelouč, dvůr 368, městečko zapsáno 151, 253, 258, 368, 375.
Přeloučský Tůma, Tomáš z Přelouči, kněz, biskup a sudí bratrský 36.
z Přeluka Hereš 210.
Přemek kníže Opavský 283; kníže Těšínský 141.
Premonstratský řád 8, 219.
Přemysl (Otakar) II., zápisy 285, 420.
Přerov hrad a město 30, 36, 191, 280, 281, 316, 323, 417, 452, 556, dobyt 284, zapsán 135, 158, 170, 190, 191, 270, 271, 286, 287, prodán 201, dán dědičně Vilémovi z Pernšteina 307, 310; Horní a Dolní město spojeno 529-531; dvůr 339; kopec u hradu osazen 316, 330, 331; most přes Bečev 323; nivy 244; podmostí 284, předmostí 283, 284, 311; knihy městské 283-285; roboty 283-285, 335, 346, 420, 421; soukeníci 17, 514, 515, řád jejich 528, 529; svobody 534, 549, 550; viz Lukovský.
Přerov ves u Pardubic 403
Přeskače ves 475.
z Přestavlk Vítěk v Říkovcích 291; viz z Dobřeč.
Prešpurk 8, 19, 361-364, 394, 486, 538-541, sněm (1499) 538.
z Převor Václav, hejtman na Tovačově 170.
Příbek z Otoslavic Petr 72.
Příbyslavice ves 524, 536, 548, 552.
Příbýšov ves zapsána 155, 159, viz Přebýšov.
Příčina Blažej, konšel v Přerově 284.
Přičstier měšťan Olomoucký 234.
Příkluky ves kl. Velehradského 449, 486.
z Příluka Hereš 182, 201, Horeš 191; viz Krupsa.
Příseka les u Chropyně 263.
Procek 52, 201, sekretář (1513) 47, 48, Malý z Cetně 56, 57; viz z Výšovic.
Prokop markrabě Morav. (1405) 91.
Prokop poddaný v Blažkově 387.
u Propadlného, niva u Evaně 243.
Prosenice tvrz prodána 238, 239, ves 523, rybník Dolní 306; Prosenický pan 201, Jan 191.
Prosetín ves 239, 240, 256, 257, u Bystřice 554; z P. viz Černý.
z Prosinic viz z Ochab.
Prostějov 4, 18, 23, 31, 32, 46, 57, 58, 63, 98, 163, 174, 199, 210, 216, 217, 229, 230, 236, 252, 363, 372, 556, postoupen 476, mlýny 495, 496; mýto 259, 479; ulice Novosady na předměstí 495; pivovary 488, 489; špitál 419; zdi městské 480, 481, 545; schůzky Bratří 40; sjezd panský (1490) 350; svobody potvrzeny 466, 467, 481-485; klášter 87, 95, 110 až 112, statky 138, 236, 245, oprava 164; z P. Dorota 418, 437; Vítěk 418.
Protivec 201, 212; z Zástřízl a z Čejkovic 320, na Čej. 426, z Pavlovic 141, 149, ze Ždánic
Protivín, vsi k němu 404.
Proudník místo 326.
Provázek 411, z Okrašovic Mikuláš 413.
Průvod Václav z Prostějova 259.
Provodov ves prodána 116.
z Prudic Jan na Fridnavě 398.
Prusinovský z Vickova Filip 437, 462; Prokop z Količina 177, 182; z Prusinovic Václav na Postatě 291; viz z Vickova.
Pruský mistr (1514) 59; Čechové v Prusích na žoldu 39.
z Prusnic Oldřich 81.
Prusy místo 323, dvůr 546; z P. viz Holwrno, Konček, z Melic.
Prušák Michal kněz v Olomouci 200.
Psinec místo 105.
Psrndietl poddaný v Přerově 283.
Pšenička 201; z Račina Jan 252.
Ptačovský z Kvičovic Jan 416.
ze Ptení Vítěk 418, 419, 467, 468, 484, 485, 488, 495, úředník v Prostějově 480.
Puchomeř Herrich 179; Hertl 179.
Puchperk u Čes. Šindorfu 555.
z Pucova viz ze Lhoty.
Puczhard z Oděrad Jan 296, Puchart 477, 525; Václav 296.
z Pulic Čeněk 140, z Polic 153, z Čelechovic 153, 218; Jan z Binošova 181; viz Konšelský.
Purgrábek Andrpiřl řečený v Přerově 283.
Pustišto Jakub, konšel v Přerově 284.
Pytín ves prodána 116.

R a Ř.

- Rabl poddaný z Tovačova 251.
z Rabšteina, z Rabenšteina Prokop kanclér 136, 150, 158.
Rabštejn hrad zbořený 196, 301, 306, 497, 505; viz z Jentšteina.
Racek z Mrdic Jiřík 462, na Lelekovicích 295; Václav 539.
Ráci (Srbové) v Uhřích 38.

- Raclavice ves v Moravě 491, 492, Radislavice 139, Kašlavice 138; z R. viz Koleso.
- Račice ves kl. Opatovského 139, 164, 202, 203, 280, 395, 452, 455, panství 235, purkrabí 247.
- z Račina Otík v Ředči 12; viz Pšenička.
- Radešov ves 414.
- Radiček poddaný v Přerově 283.
- Radikov ves u Drahotouše 194.
- Radimov ves prodána 117.
- z Radíněvi Jan 227.
- Radislavice ves 139, viz Raclavice.
- Radiš místo 378, 399, 453, u Pardubic 454.
- Radmičky (?) 257.
- z Radněvi Smil 142.
- z Radočic viz Offnar.
- Radonín ves kl. Žďárského 464, 536, 548, 552.
- Radostín ves 414.
- Radotice tvrz a ves 374, 408, 428, prodána 335, 336.
- Radotín ves k Helfenšteinu 165, 211.
- Radvanovice 523.
- z Rajce a z Valče Sigmund 177, z Vokarce 198; viz z Dřínovic, z Drnovec.
- z Rajsova viz Hohenekar.
- Rakodavy ves 86, prodána (1365) 78-80; z R. Budislav 78, 79.
- Rakouský ves u Prostějova 138, Rakúsky 236, Rakúsky 245, rybník 337, 495.
- Rakousy, povstání (1472, 1473) 179, 180, 184; mír s Moravou (1481) 222-225; škody válečné (1514) 55; vojsko knížete Bartoloměje z Minstrberka (1514) 56, 57.
- Rakové ves k Helfenšteinu 165, 211, 256, 306, 316, 553; z Rakových Radislav 127; z Podháji Kateřina 153, 154; viz Koleso, Šašek.
- Ranošov ves k Helfenšteinu 164, Zanosov 211.
- Rapotice ves 497, 500, 505.
- Rašovice viz Hrašovice.
- Ratiboř ve Slez., klášter 16; kníže 442.
- z Ratibořic viz z Hrochova.
- z Rawspruka Zikmund 107, z Rawsnepurka 113, z Rasempruka 114.
- Raz Vaněk z Kojetina 389.
- Rec v Rakousích 223; z Recze Jan hrabě 77.
- z Rechmberku a z Želetic Jan 275, 276, Rechumberg 486, Rechmberk 507, 508; Jířek 275, 276.
- z Řečan a z Okarce Ondřej 119.
- z Řečice Augustín 163.
- Ředeč viz z Račina.
- Regina z Olomouce 235.
- Řehák poddaný z Kralic 251; z Přerova 283.
- Řehoř farář v Cholině 156; poddaný z Uherčic 280.
- Řehořov ves kl. Meziříčského 416; z Ř. Dobeš 413.
- Rejchberk z Miletic Jan 534.
- Rejhradský probošt 294.
- z Rejsova viz Hohenekar.
- Rendl Albrecht 35, z Oušavy 56, 57, proti šlechtě 59-61.
- Řetechov ves prodána 116.
- Řeznovice viz z Bezděkova.
- Režná ves u Bystřice 554.
- z Řičan Jan na Tybořicích 286.
- Řikonín ves u Doubravníka 434, 553.
- Říkovice viz z Dobřic, z Přestavlk.
- Řím 34, papež 59, poutníci 23.
- Řimov ves 524.
- z Risenberka Aleš 203; Páta ze Švihova, nejv. sudí 427, 514, 554, 557.
- z Risenburka Lince Mikuláš 532; Thas z Bělotína 120; viz Homole.
- Robicarov Jan vládyka 207.
- z Rodkova Johanka 413.
- Rohan Václav měšťan v Meziříčí 416.
- Rohoznice u Prostějova 245, 369, 386, rybníky 337.
- Rohy ves prodána 89, 90.
- Roketnice u Bečvy 206.
- Rokytanka Horní a Dolní 374.
- Rokytnice 292, 318, 319; z E. Hynek 102, 107; Jan 107, 131, 145, 154; viz z Ladanic.
- Rokytno ves 367, 369, u Nov. Města 552.
- Rokytská obec u Bečvy 206.
- Roman v Klenovicích 250; Petr z Vitovic 99, 100, ze Žlina 174.
- z Ronovce viz Anděl.
- Ronychéf z Ronychova Johannes 485.
- z Rorru Albrecht 179.
- z Roseče Václav 163; srv. z Roseče.
- z Rosenberka páni 38, 53, 55, 57, 417, místo na soudě zem. 557;
- Eliška na Šternberce 280;
- Hedvika 472, 473;
- Oldřich 358;
- Petr 27, 29, 42, 50, 54, 58, 61, 71, 302, 358, 527, hejtman zem. 24, manželka 4, 261-263;
- Vok 265, 302, 358, 557, hejtman zem. 427, smlouva s Budějovskými 430, spor s bratrem Petrem 29.
- Rosice ves kl. Opatovského 324, 368, 369, 377, zapsány 382; viz Hecht, z Kukvic.
- Rosochy ves u Bystřice 554.
- Rostění místo 323.
- Roštany ves 164.
- Roth kněz v Olomouci 341, Jan kanovník 242, 444.
- Rotkov ves u Bystřice 554.
- Roubal Jan poddaný z Uhtětic 251.
- Roubík z Hlavatec Albrecht 406; Mikuláš 404, 406; Oldřich 404, 406.
- Rouchovány městečko 301, 306, 497, 498, 500, 505, zapsány 269, 270, desátek 272, 273.
- Roudnice 174, archiv 381; viz z Bozkovic, z Bukovky.
- Roudnička Vysoká ves kl. Opatovského 160.
- z Roupova Jan magister curiae regalis 428; Roupovský 18, 19.

- Rousinov městečko zapsáno 448.
 Rovečný ves u Bystrice 554.
 Rovný ves u Bystrice 554.
 z Rovných Jaroš 466.
 Rozec viz z Mirova.
 Rozek Pavel poddaný z Uherčic 280.
 Rozhrna rybník 398.
 z Rozina Mikuláš 404.
 z Rozseče Jířík 252; srv. z Rozseče.
 Roztoky u řeky Moravy 84.
 Rožienka z Rožienky Mikšík 91; viz z Tetic.
 z Rožmitála Zdeněk Lev 42-44, 56-58, 61, 63, 71, z Blatné, nejv. purkrabi 47, 48, 50-55, poslem od krále (1504) 30.
 Ruda ves 252, u Sovince 419.
 Rudíkov, Rudvíkov, ves u Vel. Meziríči, 403, 466, zastavena 118, 119, prodána 486; z R. viz Lhotka.
 Rull Mikuláš měšťan v Jihlavě 415.
 Rudolec tvrz 220.
 Rudvíkov viz Rudíkov.
 Ruka Augustín z Prostějova 259.
 z Rukendorfu Wolfgang 179.
 Růsek (Rousek) ze Křtovic Jan, fojt Hranický 215.
 Rusko, válka s Polskem 59.
 Rybitví 517, 518; z R. Duchoň purk. na Kunětické Hoře 359.
 Rybné ves kl. Trebického 415.
 Rybníky ves v Moravě 241.
 Rybníček z Zdislavic Jan 154.
 Rychnov 460, 510, městečko 521, 522; z R., Rychnovský 27; Albrecht 515; Hefman 515; Jindřich na Veselici 376, 381.
 Rychmburk viz Pardus.
 Rykus Mikuláš, kanovník v Olomouci 128.
 Rýn řeka v příslovi 9.
 z Rynarce viz Klauzal.
 Rýsek z Dědkovic Prokop 139.
 Rysov hrad u Litavy 434.
- S.**
- Sabart z Rudolce 415.
 Sajřek viz Sejřek.
 Sádek hrádek 366, prodán. *
 směněn za Jemnici 408-410, Sádecští páni 552.
 Samuel (z Hrádku a z Valečova) 375.
 Saský kurfiřt Arnošt 188.
 Sazema viz z Tasova.
 Sazemín ves kl. Žďárského 464.
 ze Schwarzenavy viz Strein.
 Sebold doctor ve Vratislavi 14, 16.
 z Sebranic viz z Zviřetic.
 Seč ves u Choeně 517.
 Sedláček z Kojetina 389.
 Sedlee ves kl. Opatovského 160, Třebíčského 415.
 ze Sedlee Mojek 415.
 Sedlec ves 238; pustá 166.
 Sedlecké opatství, vsi zastaveny 100.
 Sedlnický z Choltic Jířík 462.
 Sehradice hrad a ves prodány 116-118.
 Sejřek, Sajřek, ves u Doubravníka 315, 553, Sýrek 257.
 ze Sekovic Jan na Zdechovicích 435, ze Sekyřic 459.
 Sekerkovský dvůr u Přerova 339.
 Selitky ves 205, 424, tvrzíště 460; ze S., Selitský, Selický Jan z Dobré Vody 214, 234, v Stichovicích 418; Zich 108; viz z Wolfperka.
 Selůtice ves zapsána 74, 75.
 Semének Simeon z Vrchovisk, úředník mince v Kutné Hoře 1, 2, 4.
 Semín 467, nad Labem, tvrz a ves pustá 515.
 Semtice 210.
 Senec Jan probošt v Komárově 120.
 Senektařov ves a tvrz 429.
 Senice Malá 126; ze S. viz ze Hřístě.
 Sevr z Opavy Jan kanovník v Olomouci 128.
 Sezemice u Pardubic 335, 368, 441, klášter a městečko zapsáno 159, 160, 202, 203, 375, 377, 382, 433, 450, 451, 511 prodáno 324, púhou o ně 318, rybníky 520, 521, svobody 397.
 Sigmund král a císař, zápisy 37, 97, 99, 100, 121, 130, 137, 159, 161, 189, 190, 198, 202, 203, 228, 374, 375, 469, 511.
 Sigmund král Polský 54, válka s Ruskem 59.
 Sigmund kněz 241; probošt Prostějovský 110-112.
 Sigmund otčím Kasalského 459.
 Simanův dvůr v Smržicích 110.
 Simře ves k Helfenšteínu 165, 211, dvůr prodán 304, 305; ze S. Prokop 119, 120.
 Sírava viz Šírava.
 Sirotek viz z Lichtenburka.
 Sirovátka viz Syrovátka.
 Skalice místo 369.
 Skalický viz Črt.
 Skalička ves 407, 408.
 Skalský z Ratiboře Ondřej 491.
 ze Skály viz Kalina.
 Skála hrad prodán 103, 104, hradiště u Jimramova 146; ze Skal viz z Kunstatu.
 Skaštice, Zkaštice 284.
 Skol místo u Kroměříže 388.
 Skorotice ves 257, 485, u Doubravníka 553.
 Skřinařka rybník u Radkova 142.
 Skryje ves 253, u Litavy 434, 553.
 Slanina Matěj, poddaný 251.
 Slaný město 541.
 Slapanov městečko 555.
 Slatinice Malé a Veliké vsi 424.
 z Slatiny viz z Vlašimě.
 Slavek viz z Dobré Vody.
 Slavice ves 524.
 Slavič ves u Drahotouše 194.
 Slavičín 226.
 ze Slavikovic viz Klauzal.
 Slavkov ves k Helfenšteínu 164, 211; ze S., Slavkovští 36; viz z Konice, z Waldšteina.
 Slezsko 57, 188; hejtman 421; jednání s Čechy (1513) 47; svobody stavův 28.
 ze Slízan? Lyzna 114.
 ze Sloupna Beněš a Machna 415; viz Herink.
 Slovák Mikuláš a Markéta manželka 509.
 Slápy místo 379.

- Smil pan na sněmu Olom. (1494) 462.
ze Smiřie Jindřich 274, 281, na Housec 193.
Smolensko dobyto 59.
Smolka 341, z Lazník Jan 115, 131.
Smrček ves 257, u Doubravníka 553.
Smržice ves a dvůr u Plumlova 94, 98, 102, 106, 108, 110 až 112, 164, 236, 245, prodány 74.
Snášel Jan v Simři 305.
Soběchleby ves k Helfenšteinu 164, 165, 211.
Soběsuky ves 114, 164, prodána 138, 139.
z Soběšina Zbyněk 134.
Sobině měšťan v Prostějově 481.
Sokolí místo ku kl. Třebického 416.
Sokolnice ves k Špilberku 187, 486.
Sokolníky ves 440, 558.
Sokolovský z Vrance Jan 1.
ze Solče Věslav na Vyšněvích 431.
z Soravy Jan 242.
Sosnice ves u Hlívic 443.
Sovinec hrad a městečko 419;
Sovinstí páni 212, z Pňovic, Pňovští 201; ze Sovince Ctibor 164, 165;
— Hynek z Pňovic 126;
— Jan Pňovský 215, 218, 225, 241, 251, 338, 345, 346, 350, 419, 420, 428, 462, 509, 524, 536, sudí Olom. 25, 304, 332, 333, 344, 416, 446, 467, 468, 484, 487, 491, 535, 537;
— Jaroslav 164, 165;
— Jindřich 145, 212, 215, 226, 231, 241, 416, 418, 429, na Důbravici 246, 469, Jindřich Půta 245;
— Jiřík 27, 525, 545;
— Půta 155, 215, 226, z Helfenšteina 126;
— Sigmund 174;
— Vok 164, 165, 190, 211, 212, 221, 222, z Helfenšteina 125, 126, 146, na Helfenštejně 119, 120, 145, 200, žena jeho Machna 154.
Spělkov, Pělkovice ves u Nov. Města 552.
Spišští hrabata viz z Zápolé.
ze Spraneka viz Mrlínský.
de Ssechowicz (z Letovic?) Čeněk 81.
Sskura Jacobus de Culhra dictus de Ewans 81.
Staněk kovář v Prostějově 259.
Staníček z Dol. Chlevského Jan 292, Staník 293, v Klecanech 296.
Staniměřice ves k Helfenšteinu 164, 211.
Stanislav (Thurzo) biskup Olomoucký 535, 542.
Stará Ves 323, u Prostějova 138; ze S. V. viz Žabka.
Stařechovice 235.
Starič městečko 524, do desk vloženo 25.
Starůstka z Poličky Vavřinec 290.
Stašek v Předmostí 311.
Stern Petr od Hory 106, kanovník Olom. 128; srv. Štern.
Stětovice, Šětovice ves 420.
Steyerek viz Hohenekar.
Stežerky ves kl. Opatovského 160; Stežery 160.
Stichovice 214, 215, 418, dvory 112, 113, 126, 127, 139, 140; ze S. Azariáš 215, 234; Václav 234, Václavek 214; Zdeněk 214, 234; viz Medec.
de Stitini viz de Brananticz.
Stoš z Kunic a z Albrechtic Sigmund 491.
ze Strabenie Adam 315.
Strachojov ves u Bystřice 554, omylem tištěno Strachočov 478.
Strachotov ves 193, 195.
Strakonice 58.
Stránské ves u Sovince 419.
Strauch z Chlumku Petr 107.
z Stražiště viz z Švabenic.
Strážkovský z Bolebofe Bohuš 460.
z Strážku Ondřej, manželka Alena 162.
Strážnice 110, 111, 234, 235, 262, 264, 325, 367, prodána 4; ze S. a z Kolina Bedřich 124; Jindřich na Důbravici 237; Jiřík Strážnický 235, 236, 280, na Plumlově 216; Kateřina 460; viz z Kravař.
Středulesí, omylem Středulesy, ves u Drahotouše 194.
Strein ze Schwarzenavy Jindřich 184.
Střeška z Meziříčíčka Michal 415, srv. Střízek.
Stříbrníky u Kojetína 469.
Střítež ves 238, prodána 122; ze S. Víšek 127.
Střízek z Mrzlic Petr 87; Střízka Ješek a Mikuláš 415; srv. Střeška.
Střízov ves pustá kl. Třebického 416.
Strulevské roli u Drahotouše 194.
Studenec ves 526.
z Studeného Prokop 129.
Studnice 129; ze S. Jan 403; Ondřej 147; Václav 403, 466; viz z Jemničky.
Stupov ves k Cimburku 214.
ze Stvolova Dorota 24; Jan 22, 24; Václav 24.
Suchá Rybná u Kostelce nad Orlicí 517.
Suchonice ves kostela Olomouckého 284, 310.
Suchý Čert viz z Kunstatu.
Sudice ves 505.
Sudlice z Nezpečova Václav na Hodoníně 123.
Sudlička z Borovnice Matěj, hejtmán na Líticích 381.
z Sudoměře Hynek 397, 399, 454, 460, z Hostovic 378, 436, 453.
z Sukovic Pavel, Sukovský 289, 290, 292, v Byňově 421.
z Sulic Heřman 473, na Slepoticích 398, 400, 402, 403, 441, 452.
Sulkovec ves u Jimramova 146, 552.
Sulkovský pán 456.
Sulovský z Třebule Václav 379.
Sušice ves kapitoly Olom. 145, 491, 492.
Sušina Jan 458, 459.

- Sušina místo 430, 431, Sušiny, ves pustá 458, 459, 469.
Svatomír arciděkan v Kutné Hoře 518.
Svatoslav ves pustá 415.
Světlik místo u Hluboké 348.
Světlov hrad 232, prodán 116 až 118.
Světlovský z Nezdenic Jiřík 332; viz z Lanšteina.
Svidnický vévoda Bolek (1357) 77.
Sviny ves 460, 554, 559, 560.
Svítkov ves u Pardubic 368, 369, smlouva oň 387, 388.
Svojanov 315; viz z Bozkovic.
ze Svojkova Jan 229.
Svořina Jiřík z Prostějova 259.
Svratek Jiřík poddaný z Uherčic 280.
Svratka, dvůr 122; ze S. Markéta 133.
Svrček mlynář u Lobodíc 543.
Sýkora 191, 201, z Buku Jan 123, 124.
Synkov ves u Kostelce nad Orlicí 517.
Sýrek ves 257, viz Sejrek.
ze Surovátky Hašek 431.
Surovátka ze Lhoty Jiřík 333; Václav 333.
Syrzawa viz Šířava.
- Š.**
- Šabart z Rudolce a manželka Eliška 220.
Šakvice 551.
Šardické grunty ku kl. sv. Tůmy v Brně 399, 400.
Šárovec pan 63, 280; z Šárova Jakub 218, 418, 429, 430, Šárovec 295, z Krumsína 302, na Krumsíně 438, nejv. hofrychtář markr. Morav. 207, 266, 321, 323, 345, 350, 351, 361, 379, 437, 444, 446, 462, 468, 469, 479, 484, 485, 487, 500-504, 523, 551.
Šašek z Podhájí 418; Jan z Podháje 228; Jindřich z Rakovského 142, z Rakových 153, 154, 215.
Šašovský ze Mstěnic Jan 415.
Šatný 191, 201, Vaněk 219, z Ještědu 191, hejtman na Hrádku 176.
Šavel služebník Beneše z Weitmile 6.
Ščítovice, nyní Stětovice, ves v Moravě 420.
z Šeborova Jan a Jiřík 414.
z Šelberka Jan 27, 30, 35, 557, kancléř král. Čes. 13, 25, 256, 261, 268, 269, 282, 287, 307, 326, 335, 353, 354, 357, 358, 362, 363, 383, 386, 391, 404, 405, 423, 427, 447, 449, 450, 451, 454, 462, 465, 472, 475, 512-515, 521, 522, 524, 525, 527, 539, 541; Jaroslav 63, 535; Jošt 98.
z Šemberka Jan kněz v Brně 49, z Šimburka 50.
Šemikovice 345, 498; z Š. Bernart 101.
Šemperk Dolní 303.
Šeperka rybník 435, u Pardubic 520, 521.
Šesta Valentin z Prostějova 259.
Šešar Pavel purkmistr v Prostějově 481; Šešarovská niva 488.
Šešulka místo v Moravě 379.
Šicndorf Český 556.
Šidlovecký pan 57.
Šifeld viz Durrar.
Šilhanec Ondřej v Prosenicích 306.
Šilhavý Martin purkmistr v Prostějově 480.
Šimek poddaný z Obědkovic 251.
Šiml Mikuláš kanovník Brněnský 272.
Šimon mistr řádu kazatelského 78; opat Vilémovský 294, 295, 494.
Šinvald ves 441.
Šipecký dům v Kutné Hoře 518.
Šířava, Šířava, Syřava, ves u Přerova 135, 307, 530, 531.
Široček Václav poddaný z Hrubčic 216.
Šišemský Matějek 191.
Šiška Oldřich 511; Šiškové páni Slavkovští 36.
Škoch věřitel 201.
Škřivec místo u Hory Kunětické 435.
z Škrovalu Prokop 399.
Škudly ves u Přelouče 151.
Šlach Martin a Vach syn jeho v Dubanech 141.
Šlapanov 501, 507.
Šlárka Mikuláš z Počenic 352.
Šlik Kvirin, Mikuláš a Šebastian, spor s Loketskými 513.
Šod z Ligenfeldu 179.
Šoproň, Edenburk 182, Edemburk 24.
Šorc z Valu Mikuláš 107, 113.
Špan z Barnstaina Jan 231; ze Španova viz z Lisova.
Špetle pan starý (1517) 68; Burjan 68; Jan z Prudic na Frydnavě 398.
Špilberk 149, 461, Špilberk 448, Špimberk 295, 393; viz z Bozkovic.
Štahle ves u Sovince 419.
Štastný viz z Waldšteina.
Štěchovice(?) u Kroměříže 81.
Šteimperk místo u Kurdějova 303.
Štěpán služebník Ctibora z Cimburka 194; poddaný z Nena-kunic 251.
Štěpánov ves u Bystřice 554; ze Š. Petr 106, kanovník v Olomouci 128; viz Anděl.
Štěpanovice ves u Doubravníka 553.
Štern z Šternberka a z Domaželic Václav 290; srv. Stern.
Šternberk 234, 280, 340; ze Š. Albrecht 218, 428;
— Albrecht starší 215, 222, 223, 225, 226, 231, 237, 238, 241, 245, 277, 279, 344, 345, 416, 418, 429, 462, z Holešova 251, na Holešově 321, 323, 351, 467, 469, 484, 485, 487, 499, 501-504, 508, 551, z Lukova 165, 212, 315, 372-374, 537;
— Albrecht mladší 221, 226, 416, 428;
— Aleš 121, 130, z Holic 97, 98, 101-103, Holický 159, 202 374;

- Jan na Zaječicích 184;
 — Jiřík z Lukova 99, 100, 126, 189, 198, 470;
 — Lacek z Lukova 99, 100, 106, 116;
 — Ladslav 35, 59-61, na Bechyni, nejv. kancléř 47, 48, 56-58, 71;
 — Matouš z Lukova 126, 155, 165;
 — Petr 208, 265;
 — Zdeněk 135, nejv. purkrabí 122, 182, hejtman král. Čes. 182; viz Erhlapová, z Hustopeč, z Rosenberka.
 z Šternberka Jan, kanovník v Olomouci 128, srv. Štern.
 z Štětkovic Kuba 101.
 Štichovský rybník u Plumlova 496.
 Štínava ves 164.
 Štolbach místo 192.
 Štolbaský z Doloplaz Václav 462.
 Štos Fridrich 377; Jan z Kúnic 402; Oldřich z Drevohostie a z Kaunic 146; Sigmund z Kúnic 509.
 z Štosova Dorota 139, 140.
 Šubr Mikuláš, dvorák z Vrdonína 406.
 Šubrada Martin poddaný 216.
 z Šumburka Nov. viz z Fictum.
 Šumvald viz Mládence.
 Šuspangl Mikuláš, kanovník Olomoucký 242, Susphendl 444.
 z Švabenic Hereš 101; Jiřík z Konice na Stražišti 467; Václav 201, 346, 462, z Laškova 326, na Laškově 340, ze Stražiště 131; Zdeněk 101, 194, z Konice 131; Zuzana 101.
 ze Švamberka pán v Lipsku na studích 17; Bohuslav 5, na Zvikové 265; Henrych 358, 554; Jan 358, na Strakonících, mistr převorství Českého 366; Kryštof 35, Kryštofor 54.
 Švarec ves u Bystřice 554.
 Švec Jan poddaný 252.
 Švilovský pán 522.
- T.**
- Tábor nový 38; Táboři obrali Rožmberka 38, dobyli Přerova 284.
 z Tahenšteinu Bernhart 179.
 Tamsald věřitel 191.
 Tapl poddaný v Přerově 283.
 Tas biskup Olom. 215, 222, 225, 226, 230-232, 234, 237, 240-244; z viz Risenburka.
 Tasov městečko 333, 334, 348; z T. Sazema 90; viz Němec.
 Tašnar Václav kanovník Olom. 242.
 Tata město 42, 494.
 Tavikovský Jindřich 475; z Tavikovic Ludvík 217, purkrabí na Krumlově 192.
 Těchanov ves u Sovince 419.
 z Tečeňsvi viz z Čečelic.
 z Teče a z Roženky Václav 407.
 Teký potok u Hradiště 389.
 Telnice ves k Špilberku 187, 440, 486, 558.
 Templštejn viz z Doubravice.
 Terespurk místo 184.
 Tešinský kníže Kazimír 421; Přemek 77, 441.
 Tetaur z Tetova Vilém 8, 462, 472, na Zlíně 209.
 z Tetie a z Roženky Václav, 311.
 Těžký Jan z Hradištku 389; Matěj podd. z Kralic 251.
 Tharantli osoba 16.
 Tichný z Pačlavic Filip 139.
 Tichý rukojmí 411, z Jemničky Jan 413.
 Tíma viz z Koldic.
 Tisyldus osoba v Moravě (1368) 80.
 Tišnov na Moravě 27, klášter 31-34, 45, 48-50, 466; odúmrt 531; oprava 35, 144, 145, 166, 298, 306, 342-344, 353, 362, 363, 461, 462, podací 30-35, 381; zboží 147, 427, 438, zapsáno 169, 171, 179.
 Tišnovský z Věže Jan 252, 328.
 z Tloskova Ctibor 131.
 Tluksa z Dohalic Václav 102, z Krajovic 163.
 z Tokcharu Bernhart 179.
 Toman kupec 377.
 Tomanov les 336.
 Tomáš dvořák v Hor. Nečicích 306; kněz z Olomouce 201; podd. z Prostějova 259.
 z Topplu Sigmund 179.
 Toušim viz z Vratu.
 Tovačov 47, 168, 195, 201, 273, 301, 309, 338, 371, 377, 380, 390, 511, město Staré a Nové 173; hrad 178, 206, 207; hejtman 170, stavba 437, 438; panství 444-446, manství 96, 97, propuštěno 173, prodáno 77; svobody 172; zapsáno 136, 152, 153, 209, 210, 363, 364; pastvy sporné 246-252; viz z Cimburka, z Pernšteina.
 Tovačovec ves 173.
 z Tožice Jan 102.
 Trávník louka u Prostějova 229.
 Trčka Burian na Lipnici, zásti s Hynkem Bočkem z Kunstatu 67-69, z Lípy 203; Jindřich z Tušic 318; Mikuláš 122, mladší z Lípy, hejtman král. Čes. 427.
 Trebič 120, 163, 506, 510, 523, dobytá 526, zapsána 393, 394, 423, 424; purkrabí 162; svobody 550, 557, 558; klášter 93, 94, 104, 109, 120, 132, 133, 378, 410, 411, 550, dluhy 410-416, zboží 365, 366, 440, opanováno 187, zapsáno 393, 394, 423, 424, 457, 458, 473-475, 486; viz Kožichovský.
 Treboňská silnice 430.
 Třebosice viz Holec.
 Třebová Moravská 4, 175, 176, 199-201, 341, 400; viz z Bozkovic.
 Trestné Malé a Veliké, vsi u Bystřice 554.
 Trhova Cralicz villa, Kralice u Prostějova 86.
 Trnava 365, 366.
 Trnávka ves k Helfenšteinu 164, 191, 211; z T. viz Benešek, z Bozkovic, z Meziříčí.
 Trojan opat Třebický 109, 120, 121, 415, 416.

Troubky, Trúbky, ves 83, 86, 144, 263; Trúbecká louka u Přerova 530.
 Trpín ves 311, 315.
 z Tršic Bohuslav 191; viz z Kokor, Mukař.
 ze Třtěníe Apolona 509.
 z Tučap viz z Tučina.
 Tučín ves 192; z T, a z Tučap Henrych 154.
 Tukleky ves u Kostelce nad Orlicí 517.
 z Tulešic, Tulešický z Peče Mikuláš 310, 433, na Knihnicích 387; Václav hofrychtěř pánů Lipských 116.
 Tůma viz Přeloučský.
 Tumpergar Mik. z Nové Vsi, služebník Viléma z Pern. 71.
 Tůně les u Svítkova 388.
 Tunichody viz z Poběžovic.
 Tunkl pan 20; z Brnička a ze Zábřeha Jan 165; Jindřich 468, 469; Jiřík 218, 226, 344, 350, 418, 429, starší 215, 231, 241, 245, 320.
 Tunkl obyvatel v Přerově 283.
 z Tupce, Tupecký Jan 546, z Petrzwaldu 218, 323, 371, 379.
 Turvít místo u Hané 88.
 z Tušic viz Trčka.
 z Tvořehrazi Václav 486.
 z Tvorkova Jiřík 25, 489, 490, 523, 524; Kristof 489, 490, Kristofor 371, 379; Milota z Němčie 116, 148, 149; Ondřej 489, 490; Pertolt 226, 344, 428, 489, 490, na Louce 286.
 Tybořice viz z Řičan.
 Týn ves k Helfenšteinu 164, 211; z T. Jan mistr 106.
 Týnec ves kostela Olom. 284, 310.
 Týniště obec, svobody 519.
 Tyrnach Jiřík 179.

U.

Ubyšín ves u Jimramova 146, Ubušín, Ubušinek Velký a Malý 554.

Uher Staněk kněz v Olomouci 201; Václav podd. z Kralic 251.
 Uherčice ves 280, ku klásteru Vilémovskému 494, prodány 41; probošství 294; z U. Jiřík 525.
 Uhří 59; válka s Čechy za kr. Jiřího 38; jednání s kr. Římským (1514) 51; vojsko ze Slez na pomoc kr. Vladislavovi (1514) 55; vojsko Pražan (1514) 56; jízda ku králi z Čech (1514) 61.
 Uhřevčice ves 86, 251, 389.
 Uhřínov ves u Drahotouše 194.
 Újčov ves 257, u Doubravníka 553.
 Újezd ves 221, 253, 417; u Černé Hory 257; u Doubravníka 553; k Helfenšteinu 164, 211; u Prostějova 245; Újezd Dolní 306; Horní 306, 455, 456; Veliký 288; Volavý u Helfenšteina 164, 211; Vysoký 306; z Ú. Kateřina 99, 107, 113, 114; Petr 99, 107.
 Újezdec ves 323, u Litavy 434, u Doubravníka 553; z Ú. Vyšemír Jindřich 556.
 Ukvaldský Václav kněz 201.
 Umšlavech člověk v Přerově 283.
 Unčín ves u Jimramova 146, 552.
 Ungrvis louka u Evaně 494.
 Uničov, v Moravě 341.
 z Uostakova viz z Arklebic.
 z Urbanče viz Houska.
 Urbanice ves kl. Opatovského 160.
 Ůřečice 402, 403, 473.
 z Ůřetic Václav 400; viz Havrdová.
 z Ůsova viz z Vlašimě.
 Ůstí ves k Helfenšteinu 165, 211; z Ů. viz Hromádka.
 z Ůšavy viz Rendl.
 Ůšperk u Bystřice u Pernšteina 92.

V i W.

Vacanovice u Bečvy 284.
 Vacek z Bezděkova a z Tupanova

Matěj 387, 505, hofrychtěř maršálka Jindřicha z Lipého 507, 508.
 Vach poddaný z Dražovic 251; z Oplocan 251.
 Vachanec poddaný z Mirovic 252.
 Václav II. král Český prodal fojství v Kralicích 73.
 Václav III. král, zápisy 95, 96, 152, 375, 511.
 Václav šafář kostela Brněnského 536; poddaný z Čech 323; podd. z Hrdibořic 251; podd. z Hrušky 252; kněz 222; apatykář v Olomouci 509; oltářník v Olomouci 219; purkr. na Plumlově 95; vnuk Věrného z Přerova 324; probošt v Prostějově 236, 237, 245, 246.
 Václavek viz ze Stichovic.
 z Vahančie Beneš 311, Vahančský 63, purkr. na Pernštejně 407; Jan služebník Viléma z Pernšteina 72; Václav 252.
 Vajglor ves u Sovince 419.
 z Valče viz Doupovec, z Rajce.
 Valda Petr v Tasově 334; Valdova louka u Prostějova 245.
 z Waldšteina Beneš probošt kapitoly Olomoucké 242; Bernard na Krupce minemistr 44; Hašek 102, 103; Heník 104, 115, z Židlochovic 100; Hynek 222, 228, 231, 241, z Brtnice 215, 225, 226, 237, 245, z Židlochovic 149, 215, 226, 237, hofmistr králové Jolanny 188, 189; Jan ze Slavkova 148, 154; Jindřich Štastný 72; Zdeněk 25, 104, 524; Žofka 461.
 Valecké zboží 220, 231.
 z Valetinka viz z Miletínka.
 Valšov ves u Sovince 419.
 Valšovice ves k Helfenšteinu 165, 211, 306.
 Valtov ves pustá 164.
 de Waltse Fridericus (1357) 77.
 z Valu viz Šorc.
 Vaneček v Prostějově 480.
 Vaněk fojt z Kurovic 323; illuminator 341; strýc Ondřeje

- Fiňaska 525; v Předmostí 311; ze Skole od Kroměříže 388.
 Vápno místo 458.
 Varadinský biskup viz Filipec.
 Varhoš ves 417, prodána 320, Varhoš 321.
 Varonov ves prodána 320.
 z Wartenberka Beneš na Borovnici 381; Hašek Zvířetický 72; Jan z Blankšteina 131, Jan mladší z Děčína 130, na Děvině 44; Johanka 63; Petr na Bydžově 385, 452, Zvířetický 522, 523, 532; Sigmund z Děčína 130, na Děčíně 103; viz z Gutšteina.
 de Wartha Rudolf (1357) 77.
 z Vartnova Žofka 238.
 Vary Karlovy 62.
 Vasil kníže Ruský (1514) 59.
 Vasil ves prodána 117.
 Vašek poddaný v Olomouci 64; z Kurovic 323.
 Vašku Václav z Uhřetice 389.
 Vatín ves kl. Žďárského 464.
 Vavřinec probošt Rejhradský 294.
 Vavřinec ves 379.
 Waytroher pan (Vitorazský) 179.
 z Vázan viz Malý.
 Věchňov ves u Bystřice 554.
 z Vedrovic viz Kusý, z Mukoděl.
 Weisseberg hrad 76.
 z Weitmile Beneš 218, 228, 252, 344, purkrabí Karlstein. a mincmistr 2, 3, 5, 262, 272, 273, 307, 325, 345, 359, 422, 427, 436, 439; Jiřík 208, 215, 418, 429, z Žerotíc 190, na Ž. 276; Ladslav 273, 486, na Znojmě 547, 551; Ludvík 218, 226, 228, 245, 252, 263, 272, 273, 277, 279, 344; Michal 486, 510; Sigmund 345.
 Velechvinský rybník u Hluboké 348.
 Velehrad 284; klášter 318, 449, 486.
 z Velemovic Jan 107.
 z Veležic Aleš na Brocně 131.
 Velička potok u Drahotouše 194.
 Veliká ves u Drahotouše 194.
 Velikův Pavel v Meziříčí 90.
 Veliký Jindřich Dlouhoveský 369.
 Velišín viz ze Dvorce.
 Věrný Martin z Přerova 218; Prokop z Přerova, žena Markéta, děti Jan a Magdalena 323, 324.
 Věrovany ves 168, 251, viz Věrovany.
 Vesce ves u Pardubic 453.
 Veselé ves 296, 345; z V. Mašek 296.
 Veselí viz z Vojislavic.
 z Veselice Ješek na Dědkovicích 352; viz Obešlík.
 na Veselici, mlýn u Jestbořic 105, 542.
 Veselíčko ves a dvůr prodán 370, 371, 429, 554; z V. Jan 140; viz Obešlík.
 Veselíčko dvůr ve vsi Veselém prodán 296.
 Věstín Malý a Veliký, vsi u Bystřice 554.
 Vetlá, ves kl. Žďárského 464.
 Větší rybník u Hluboké 348.
 Veveří 141, 303, 457, 458, 475; viz z Ludanic.
 z Weyezinstorfu viz Fricck.
 Vezecský Ctibor 191.
 z Věže Jan 525; Věžecký pan 201; viz Tišnovský.
 Věžné ves u Bystřice 554.
 Viceměřice 252; z V. Zdeněk 108.
 Vickov ves 129, 130, ku kl. Třebického 416, u Litavy 434, u Doubravníka 553; z V. Arkleb Vickovec 98, 102, 106, 112, z Pačlavic 113, 115, z Prusinovic 177, na Prus. 291, 417; Filip 98, na Prus. 325, 417; Jan ze Ptení 113.
 Vicov ves u Nov. Města 552.
 Viden 5-8, 132, 222, 283, 326, 327, 342, 343, 377, dům Viléma z Pernšteina 452; Videnšské peníze 201.
 Vidlák Jan 415.
 Vietrkuje Jan z Prostějova 259.
 Wikleřtí 97.
 Viktorin kníže Minsterberský, hofmistr jeho 170.
 Viktorinovy dsky 378.
 z Wilbachu viz z Pavlovic.
 Vilémovský klášter, statky 294, oprava 494.
 z Wilberka Procek 108; viz z Kunstatu.
 Vilno na Litvě 55.
 Vír ves u Bystřice 554.
 Virbicze, Vrbice u Bolehlce 78.
 Virovany ves 153, 173, Věrovany 168, 251, omylem Výrovany 494.
 Višek viz z Stráže.
 Višnové místo 390; z V. viz z Petrovce.
 Vít opat kláštera Žďárského 12, 290, 349, 436, 464.
 Vít měšťan v Rychnově 510.
 z Witbachu viz Pavlovic.
 Vitonice ves 275, prodána 291.
 Vitonský poddaný z Hrubčic 216.
 z Vitovic viz Roman.
 Wizmburk viz z Dubé.
 Vlachovice ves u Nov. Města 519, 552, srv. Vlachyvice.
 Vlachs, Itálie 14, 17, 23, 99.
 Vlachyvice, Vlachovice u Jihlavy ves prodána 508.
 Vladice ves k Helfenšteinu 211.
 Vladislav II. král jedná s král. Matyášem o mír (1474) 188, válči s kr. Římským (1490) 8-11, nejede do Čech (1494) 19, vrací se do Budína (1497) 513, kolísá mezi městy a šlechtou (1514) 60; vojsko na pomoc do Uher (1514) 56; služby Viléma z Pernšteina 54, 55; jednání mezi pány českými 30, na soudě zem. 334; proti Bratřím 35, 36; poměr k Jindřichovi z Minsterberka 20; zařizení pro případ smrti jeho (1514) 51; listy od něho 1-4, 6-8, 13, 24-27, 30-35, 41, 42, 45, 93, 175-179, 202, 204, 205, 209, 219, 255, 256, 258, 267, 269, 281, 286, 297, 299, 302, 306, 310, 325, 326, 331, 345, 346, 351, 353-359, 361-366, 375, 377, 388, 391-395, 39400, 404-408, 414, 416, 4 až 428, 430, 436, 438

- 442, 443, 446-456, 460-463, 465, 469, 470, 473-476, 480, 483, 486, 494, 509-514, 520, 524, 526, 527, 531-534, 538, 540, 547, 556, 557.
- z Vlasatic a z Kunie Václav 337.
- z Vlašimě Beneš 412; Jan 192; Jindřich ze Slatiny 276, na Slatině 534; Jiřík 428, 462; na Úsově 551; Karel 223, 344, 345, 416, 418, 428, 429, 462, 476, na Litovli 437, 469, z Úsova 116, 467, 485, na Ů. 328, na Ausse 471; Karel mladší 215, 225, 226, 232, 241.
- Vlčková Lhota ves kl. Opatovského 160.
- Vlčkové v Moravě 290.
- z Vlčnova Burian 117.
- Vlk svědek z Kojetína 389; Pavel z Přerova 283.
- Vnislav viz Fojt.
- Voděrady viz Plachý; Voděradský viz Oděradský.
- Vodička Václav kněz v Olomouci 200.
- Vodňany, pře s Vilémem z Pernšteina 8.
- Vojek viz z Chlevského.
- Vojetín, dvůr 182, 183.
- Vojkovic ves k Špilberku 187, 440, 486, 558, 559.
- Vojna z Litavy starší 142; Arkleb 246, 253; Jiřík 253.
- Vojnar věřitel králův (1480) 3, 4.
- z Vojnic viz Jamka.
- z Vojslavic a z Luže Mikuláš 325, na Veselí 217; Sigmund 217, 218; viz Něpr.
- Vojtěch koželuh v Přerově 280, 281.
- Vojtěchov ves u Bystřice 554.
- Vok viz z Kravař, ze Sovince.
- z Vokarce viz z Rájce.
- Volek člověk v Přerově 283.
- Volešnička ves u Bystřice 554.
- Wolfgang kněz v Olomouci 200.
- z Wolfperga Dorota 205; Johanka 205; Zich 205, ze Selítek 101.
- Volnar Jakub v Přerově 283.
- u Volší, dvůr 377; viz Olší.
- Voršila z Brandenburku, kněžna Minstrberská 479, 480.
- Voršila převora v Tišnově 427.
- Vosičky ves 386.
- Vostojkovic zámek zastaven 135.
- z Vošterádek viz Nosek.
- de Wrablo de Ewania Nicolaus 83.
- Vrahovice ves u Boletúce 78, 326, 332, 333, 337, 418; z V. Aleš 102, 107, 108, na Náměšti 537; Kateřina 101; Zbeněk z Náměště 246, 280, Zbyněk 168, 230, 295.
- de Vrance viz Sokolovský.
- z Vraného Jindřich 122.
- z Vranína viz z Žertišovic.
- z Vranova Jan 415, Vranovský 525, 526, z Rudolce 477, na R. 415, 416; Markéta 218, 222, 228, 230, 231, 238, 487.
- z Vranovic Jindřich 415.
- Vratislav ve Slez. 18, 21, 23, 24, biskup Přeclav (1357) 77; hejtman Jindřich z Lažan (1417) 96; sněm o svobodách Slezska (1499) 28; učení 14-16.
- z Vratkova viz Pardus.
- z Vratu Jan na Toušimi mistr 72.
- Vrbatky ves 420.
- Vrbice u Boletúce 78.
- z Vrchlabí Jan, Kuneš a Vilém na Čekyni 523; Ruprecht 191, 238, 239.
- z Vrchovisk viz Semének.
- Vrdonín místo 406.
- z Vřesovic Jakub 71; Vřesovského sirotci v Kralicích 338.
- na Vřišti ves pustá 508, 519.
- Vrtěříž ves u Bystřice 554.
- Všechlapský potok u Hluboké 348.
- Všechovice 279; ze V. Machna 296, 345; viz z Baště.
- z Vyčie Jan 139.
- Vydra Jan z Prus 323.
- z Vydří Albrecht 107; Václav 114.
- Vykleky ves k Helfenšteinu 153, 164, 173, 211, 241, 247, 248, 250, 458.
- Výrovany čti Virovany 494.
- z Vysoké viz Črnín.
- Wysensstat místo 480.
- Vyšehradský probošt 319, Petr (1304) 73.
- Výškov 191, 280, 300, 302, 326, 359-361; z V. Beneš 79, 80; Jan a Tobiáš 80.
- Výškovice ves 169, 182, 192; z V. Anna 169; Procek 120, 145.
- Výškovský Václav kněz v Olomouci 420; srovnej Vyzovice.
- Vyzovice klášter 263, 284; z V., Vyzovský Václav kněz 284, kanovník Olom. 310, 444, srv. Výškovský.

Z.

- z Zabídic Boček 388, 398, Boček 385; Zabíčovský 164.
- Zabíkov (?) ves pustá u Drahotuše 194.
- Zabrdovský opat 105.
- Zábřeh ves u Hlívce 443; ze Z. viz Tunkl.
- Zábřezský Jakub 341.
- Zachář viz z Božetína.
- Zahaňský kníže Hanuš 326.
- Zahnašovice ves 169.
- Záhorka z Zahořici Jan 263.
- Zahradecký věřitel 411.
- z Zahrádek Jan 413; Mikuláš 413, z Hobze 374, na Hobze 336; viz Houska.
- Zahrádka ves 256, u Doubravnicka 553; ze Z. Dorota 460; Zahrádka v Bukovině 369, Václav 197, 201, 205, na Libišanech 458.
- Zahřebský biskup, Zagrabský 14.
- Zaječí, místo 407, 498, 551.
- Zaječice viz z Šternberka.
- Zajíc viz z Hasenburka.
- Zajíc poddaný z Prus 323.
- Zajtček ze Zborovic a z Lysek Jan 352.
- z Zakřan Boček, purkrabí na Měříně 162; Boček Jeronym 415.
- Zampach Lorenc v Přerově 283.
- ze Zámrsku Jan 193; Václav 459, Vaněk 384, 385, 402, 441, 452.

- Zanosov viz Ranošov.
z Zápolé Heinrich a Štěpán hrabata Spišští 233.
Zaříčí u Bečvy 284, 426.
ze Zarovic, čti z Žárovic, Bohuš 79.
Záruba osoba 53.
ze Zárubic Mikuláš 416.
Zástava rybník u Hostovic 378, 399.
z Zástřizl Eliška 320, 321, z Hluku 349; Jan z Nemotič 320, 333, 361; Jaroš 418, 429, 462, z Morkovic 320, na Morkovičích 469, 501, 503, 504; Jiřík z Litenčic 320, 321, na L. 352; viz Lechvický, Protivec.
Zaskův sirotek v Stařechovicích 235.
Zbeb (?) u Kurdějova 303.
Zbelka Václav 238.
Zbraslavský klášter, desátky 272, 273.
Zbrašov ves k Helfenšteinu 165, 211.
Zdechovský ze Sekerčie Jan 430, 431, ze Sekyřic 467, 515.
Zdenecký Petr konšel v Přerově 284.
Zdenek pan (1498) 26.
ze Zdenína viz Plzák.
Zdeslav pan (1486) 5.
ze Zdětína Jan, purkrabí na Plumlově 98; srv. Zoubek, Zulek.
ze Zdikova a z Otěchleb Jan 252.
Zdimírův dům v Praze 401.
z Zdislavic viz Rybníček.
ze Zelenek Jaroš 545.
Zelený z Řičan 410, 412, 413, 539, Jan na Krlhově 534, 551; Vaněk 412, 413.
ze Zelovic (Židlochovic) viz z Waldsteina.
Zentřt Hana v Přerově 283.
Zeyzgrysl Mertl v Přerově 283.
ze Zher viz Opršal.
Zhoř ves 93, Pivcova 414.
Zhorce ves 414; ze Z. Heřman 134.
Zhořec ves 415.
ze Zhoří viz Moravský.
- Zich na dvoře ve Svatce 122; viz z Lipiny, ze Selítek.
de Zielcz viz z Zelče.
Ziez, t. j. Ziež Johannes magister civium Prag. (1491) 401.
Ziglér poddaný v Přerově 283.
Ziman Matěj v Přerově 284.
Zimotin ves k Helfenšteinu 165, 211.
Zkašnice u Bečvy 284.
Zlatkov ves u Bystřice 554.
Zlechovský rybník u Plumlova 496.
ze Zlína viz Roman, Tetauer.
Zliv u Hluboké 348.
Zmínný místo 368, 397, 436, 520, 521.
Zmirovské pole u Kojetína 174.
Znaech člověk v Přerově 283.
Znata viz z Lompnice, z Ojnic.
Znojmo 104, 223, 229, 299, 486, rybníky 342.
Znokovice u Bečvy 284.
Zoubek 201, ze Zdětína Jan 346, ze Zděčina, purkrabí Olomoucký 107, srv. Zulek.
Zub v Bohdanči 369; z Landsteina Vilém 324, 385, na Chlumci 376.
Zubr Petr v Přerově 283.
Zubří ves u Nov. Města 552.
Zubrštejn zámek 209, rozdíl o zboží 468.
Zulek ze Zdětína Jan 491, srv. Zoubek.
z Zvěmyslic (?) Anna 345.
Zvíkov hrad 358; viz ze Švamberka.
z Zvířetic a z Sebranic Vilém 116; Zvířetický viz z Wartenberka.
ze Zvole Bohuš 45, 106, 462, děkan v Olomouci 128; Čeněk 218, 293, 328, 407, 456, 460, 513; Hynek 190, 223, kanovník Olomoucký 242; Jan 123; Kateřina 387, 430, 433; Zbyněk 433; viz Kepma.
- Ž.**
Žabák z Kozlovic Mikeš 492.
Žabka z Staré Vsi 120.
- Žáček Matěj poddaný z Uherčic 280.
Žákovice, snad Žárovice, ves opravní zapsána 74, 75.
Žákovský mlýn u Vitonic 291.
z Žalmanovy Lhotky Johana 510.
Žamberk, práva 515, 516.
Žampach 320, 321; viz Kolda, z Potšteina, Zampach.
Žapčice 285.
Žaravice ves 386.
Žárovice ves 164; z Ž. Bohuš 79; srv. Žákovice.
Ždánice ves u Bystřice 554; ze Ž. viz Doník, Protivec.
Žďár 371; Žďáry oboje, vsi 519.
Žďarský z Kosmačova Václav Max (1706) 546.
Žďarský klášter 105, 228, 238, 254, 430, 498, statky 149, 202, 290, 349, 350, 407, 436, 464, smlouva s pány Pernšteinskými 12.
Žehušický v Živanicích a Rosicích 368, Václav 369, z Nestajova 324, 382.
z Želče Boček 85; viz z Počenic.
z Želetavy Václav na Jedevnicích 559.
z Želetic Kateřina 412; viz z Rechlberku.
Železník z Železného Jan 491.
Želice ves 285, 287, 288; Želicko, Želízko, omylem Želivsko 287, 288.
z Žeravic viz Kužel, Kuželík.
Žerotice viz z Weitmile.
z Žerotína a z Dřevohostie Bernart 177, 182; Jan 238, 418, 429, 462, z Fulneka 291, 325, 469, na F. 177, 344, 361, starší 500-504, nejvyšší sudí Olom. 231, 237, 240, 245; Petr z Fulneku 325.
z Žerovic viz z Kokor.
z Žertišovic (?) a z Vranina Bohuslav a Křištofor 163.
Žerůtky, Žirotky 559; ze Ž. Wolf 101.
ze Žher viz Opršal.
Žibřid viz z Pernšteina.

- Židek z Mezirříčí Mikeš 415.
 Židek místo u Nosislavě 285.
 Židlochovice 41, 57, 58, 294, 494, 514, mýto 115, vinohrady 448; z Ž. viz z Waldšteina.
 Žirotky viz Žerůtky.
 Žilín ves prodána 116.
 z Žirovnice viz Kamarét.
 Živanice 368.
 Žiž poddaný v Tasově 334; Ziez Jan purkmistr v Praze (1491) 401.
 Žižín tvrz a ves 522; z Ž. Matěj 522.
 Žumberk viz z Buchova.

Rejstřík věcný.

- Anniversaria 81.
 Apatékář 15, apateky 16.
 Arcibiskupství Pražské 75-77; statky na Moravě 87-89, 100, 169, 174, 258, 319.
 Bakkaláři 17.
 Bečice vína 16, mýto z prázdné bečky 260.
 Berně 87, klášterní 97, korunovací 106, královská 89, 90, 94, 95, 156, 288, 305, obecná 89, 90; sliby krále o berních v Moravě 269.
 Bitování, kořistování 124.
 Bitvy mezi králi 9, 10.
 Blata či balma, spor o ně 152, 153, 216, 242, 243, 246-252, 266, 302, 445.
 Bochy slatin 346.
 Bosáckého zákona mnich 18.
 Brány, hličky 317; branný k odvírání a zamykání bran 317.
 Bratr nedilný 294; bratranec = bratrův syn 277, 278.
 Bratři Čeští, kněží jejich 36; list k Vilémovi z Pern. za ochranu 36-41; v Litomyšli 18; ochránci jejich 15; pokuty na ně 35.
 Bůvolí hlava s kruhem v nose, znak 297, 314.
 Cech soukenníkův 528, 529; svoboda od cechu 317.
 Cedule dílejší 235.
 Cesta nebývalá 216.
 Chmel, mýto z něho 260.
 Circator v klášteře 156.
 Cizozemec nedostane proboštství 50.
 Clo, mýto 132, 167, 168, z mostu 465, trhové 488, list na ně 75-77, popsána 259, 260.
 Collaci doktorům a mistrům vysokého učení 17.
 Cudy, vyjímání poddaných z nich 172.
 Čese stříbrná s jelenkem 10.
 Člon, člun 264.
 Dědička nedilná činí odpor protivu vkladu 324.
 Denarii nigri 87.
 Desátký 493, 498, faráři 111; vinné z vinohradů 272, 287, osvobození od nich 309, 310.
 Desky trhové království Čes. 214; zemské Moravské, vymazání spisu obtížného Moravanům (1498) 27, svěřeny v opatrování 462, 463.
 Dluhy klášterské 109, 110; královské 1-4, 27, 43, 44, 62, 74, 392, 393, ustanovení sněmu o nich (1515) 65; dluhové zmateční 208.
 Dobrý člověk 118, 143, 295.
 Dochové střechy 435.
 Drejlink vína 16, draylink 259, 260, 409.
 Draky s konchy 10.
 Drslák měděný 347.
 Dubnice, kde ševci dub opichají 495; duby k stavění 264.
 Dvořák 518, dvorství 306, dvůr dědičný 311, farářský 478, kmeč 522.
 Fiedrunk 316.
 Flaška stříbrná pozlacená 9, šaštíčky jako bubíneci s řetizky 10.
 Floky, z floku nemá sukno se dělati 528.
 Fojt 19, 73, 111, 156, 306, 389.
 Fojt markrabství Lužického Albrecht z Postupic (1467) 165, (1470) 169.
 Frajmarky 226, 236, 293, 322, 328, 332, 333, 349, 408, 437, 438, 464, 523, 549.
 Frejunkové 373, 444.
 Glejt 64.
 Granice 84.
 Groše = 7 denárů 163; míšenské mečové 273; široké stříbrné dobré rázu Praž. a čísla moravského (60 = kopa) 98, 120, 126, 148, (64 = hřivna) 73, 74, 79, 80, 83, 84, 92, 94, 111, 120, 127, 131, 156, 174, 200, 201.
 Hajni, hejní 144, 250, lesní 263, panští 305.
 Hakovnice 208, 346, 409.
 Hampajs vyplacen 198.
 Hatě k opravě cesty 398, lávky 389.
 Hejtmané království Českého (1490) 11;
 — Zdeněk ze Šternberka (1472) 182;
 — Petr z Rosenberka (1497) 24.
 Hejtman markrabství Moravského, místo v zem. soudě 210, 215, poslán na sněm Český od krále (1513) 48;
 — Vaněk z Bozkovic (1437) 100.
 — Jan z Cimburka 170, (1449) 116, (1457) 134-136;
 — Jindřich z Lipého (1463) 148, 149, (1464) 155;

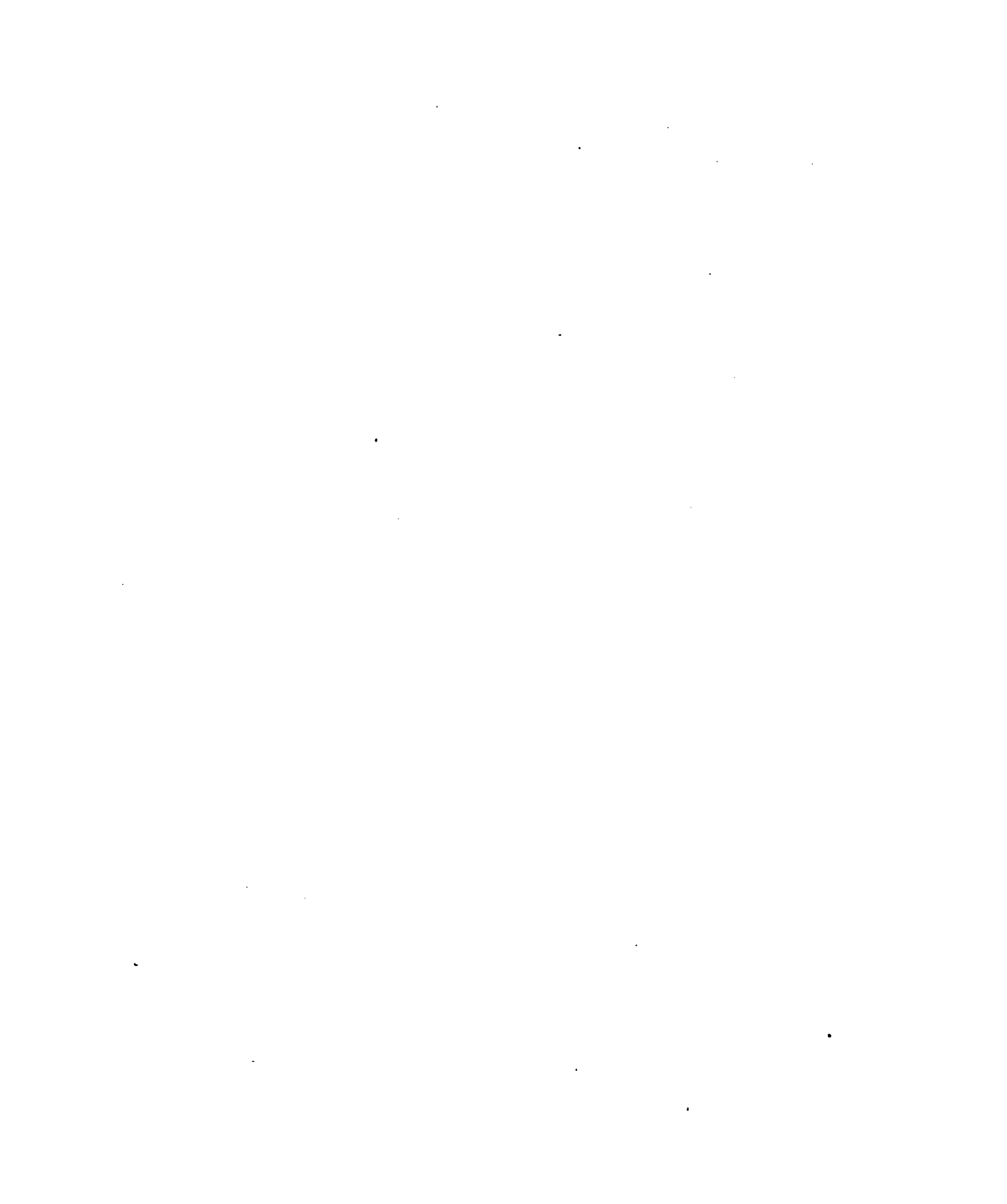
- Ctibor z Cimburka 38, (1470) 170-173, (1471) 175, (1472) 177-179, (1475) 190, 191, (1476) 194, (1477) 198, 201, 295, (1480) 215, (1483) 259, (1484) 274, (1485) 5, (1486) 301, (1487) 308, (1490) 6, 9; — Jan z Lomnice (1498) 25, (1509) 35, 36, (1514) 50; — Jan z Pernšteina (1516) 65; Hejtmané krajští nestačí k porážku v zemi 66; hejtman kraje Boleslav, Jaroš z Cimburka 177. Hlásni na hradě 435; hlásky z města 530, odpuštěna měšťanům 317, všem 315, 470. Hofmistr dvora císařova Burchard purkrabí Magdeburský (1357) 77. Hofmistr nejvyšší království Českého jmenován od krále 50, 355, práva a povinnosti 356, služné 355, 512, chrání židů 367. — Vilém z Pernšteina (1490) 8, 9, 351, (1491) 11, 391, (1498) 24, 521, (1514) 53, (1515) 63; 284, 367; — Vojtěch z Pernšteina (1514) 54. Hofmistr menší dvoru král. 355. Hofmistr markraběte Fridericha Oldřicha z Cedvic (1502) 29, 30. Hofmistr knížete Viktorina Mikuláš z Gutštainu (1470) 170. Hofmistr královny Johanny Hynek z Waldšteina (1474) 188. Hofrychtář nejv. markrabství Morav., Ctibor z Cimburka (1461) 156, 157, (1480) 219; — Jakub ze Sárova (1478) 207, (1484) 266, (1490) 345. Hofrychtář pánův Lipských Václav z Tulešic (1448) 116; — Zich z Popůvek (1475) 192, (1482) 255. Hofrychtář dvoru Viléma z Pernšteina Jan Lechvícký ze Zástřízl (1487) 310, (1490) 345, (1491) 410, 412. Holdy 225. Honění zbjůníků 224. Hontovati kolí k strážce 496. Hory zarazití král dovoluje 267. Hostina doktorům a mistrům učení 15, 17. Houfnice 208, houfničky 409. Hrad, smlouva o chování hradu 435, 436; královský prodán 71. Hřivny peněz drobných 200, 201, 235. Hrnce Loštický stříbrem okovaný 10. Husí brod 206; husy úrokem 445, 519. Jarmark povolen novému městečku 300. Javori les 135. Jízdba, mýto z ní 259. Kádě krečevné, mýto z nich 260. Kancelář nejvyšší království Českého Petr probošt Vyšehradský (1304) 73; — Prokop z Rabenšteina (1457) 136, (1463) 150, (1465) 158; — Ctibor z Cimburka (1471) 175, (1472) 177-179, (1475) 190, 191, (1476) 194, (1477) 201; — Jan z Šelnberka (1482) 256, (1485) 282, 287, (1490) 10, (1492) 13, (1498) 25, 27; — Albrecht z Kolovrat (1508) 35; — Ladislav z Šternberka (1513) 47, (1514) 51, 52, 56-58, (1519) 71. Kancelář nejv. království Čes. a Uher. Jan biskup Varadinský (1486) 289. Kancelář knížete Jindřicha Minstrberského (1490) 368. Kancelář biskupa Olomouckého doktor Adam (1499) 535. Katolíci a Bratři, poměr 36-41. Klenoty 209, 228. Klisice 250. Klučítí, aby robotíři klučili po jednom dni 435. Kněz ranný, k sloužení mše ranné, 193, 195; knězi nemají se pléstí v světské věci 41; kněží aneb kostelům mohou se odkazovati jen hotové peníze 197. Knihy městské zedrány 284. Komorník nejvyšší království Českého Jaroš z Cimburka (1481) 228. Komorník nejvyšší markrabství Moravského Jan z Lomnice (1495) 94, 476. — Ladislav z Bozkovic (1498) 25; — Jan z Pernšteina (1509) 36, (1510) 42. Komorník nejvyšší Brněnské eudy 73, úřad předán 282, místo na sněmu 215; — Vaněk z Bozkovic (1464) 155; — Jan z Pernšteina (1465) 162, (1473) 183; — Vilém z Pernšteina (1476) 194-198, (1487) 308, dal úřad bratrovi s povolením krále 282; — Vratislav z Pernšteina (1487) 312, (1495) 479. Komorník nejvyšší eudy Olomoucké (1485) 282; — Vok z Kravař (1325) 74; — Petr z Kravař (1406) 481; — Procek z Kunstatu (1462) 146; — Boček z Kunstatu (1473) 183; — Albrecht z Postupic (1475) 190-192, (1477 +) 199; — Čeněk z Kunstatu (1477) 202; — Pertolt z Lipé (1480) 215; — Václav z Bozkovic (1480) 215, (1481) 222, 225, 226; — Heralt z Kunstatu (1487) 310. Komorník Olomoucký menší Václav Čech z Hrádku (1491) 388. Komormaystr krále Českého Ctibor z Cimburka (1470) 170. Komorník krále Jiřího Purkhart Kamarét z Žirovnice (1463) 151; — krále Vladislava Jan Sokolovský z Vrance (1480) 1. Konchy 10. Konev pozlatitá 9. Konopí kde má mítí močidla 389, 446. Kovaři, plat z brusů 316, kovářské nádobi 347. Koznice, z koznic sukno nemá býti děláno 528. Kratce chmelové 347. Kréma 73, 306. Kříže na mezích 19.

- Kšaft** 531, vyměněn 72; kšaftování svobodné 268, 275, 293, 317, 476.
- Kverkové** dolovní 268.
- Landfrid** na Moravě (1491) 410, (1506) 31, 32, (1516) 65.
- Lávky**, mosty u Kojetína 88.
- Lázeň** 73, 518, lázna 334.
- Lékaři** 14, lakomí 16.
- Lenšafy** 267, 268.
- Ležení**, ležení 293, obstagium 79, 84, 86.
- Lhota** nebo nepoplatnost na 10 let 280, 281, 316.
- List dílcí** 207-209, 254; dlužný 42, 411-416, ztracený 29; hlavní 106; mocný na kšaftování 268, 358; příznavací k landfridu 410; odpovědný 55; na peníze 24; poručení 9, 71; přímluvný při obsazování nejv. úřadů 30; smluvčí 87, smluvný 263; věnný 3, 262, 264, 265, 550, 551; věřící 12; zmatečný 24; zprávní 25, 211, 212, 285, 286, 289-291, 296, 320, 323, 345, 379, 434, 469, 508, 544, 545.
- Lišence** několik měla liška 39.
- Lizili**, vylízili meze 532.
- Louky** hajné 247.
- Lovence** 468, loviště 165.
- Lozunky** 8, 532.
- Luonové** (mzdy) aby jednotejní držení byli 529.
- Lžice** stříbrné pozlacené 10, zlaté 228, 238, lžičky s konchy 10.
- Manství** 97, 117, 118, 126, 169, 173, 174, 259, 292, 307, 332, 390, dědičným 306, 475.
- Markrabín** plat na klášteře 343; markrabina komora 115; markrabina válka 216; markrabství 283, spor o ně 246-252.
- Maršálek** nejv. království Českého, obsazování úřadu (1483) 4; — Pertolt z Lipého (1441) 106, (1448) 115, (1449) 116, (1475) 190, 192, (1476) 194, 196, 197, (1480) 212, 217, 255; — Jindřich z Lipého (1452) 124, (1463) 148, 149, (1464) 155, (1473) 183, (1484) 270, 272; — Vilém z Pernšteina (1482) 255, 256, (1483) 260-264, (1484) 4, (1490) 339, 370.
- Maršálek** dvoru král. Václav Čech z Nemyčevsi (1491) 404.
- Mastnice** a masafí 530.
- Meď** nezagrovaná 42.
- Meď**, mýto z něho 260; medaiské právo 194; medovina (meť) darem 61, 62.
- Medenice** pozlacená s věží 10.
- Města** 222-225, panská, stvrzení svobod 481-485; proti šlechtě 47, 51-53, 60; ves povýšena za městočko 300; trhy 391.
- Meze**, spor o ně 233, určeny 303; mezní dříví 337; mezníky 303, 312, kříže 19; viz Liziti.
- Minemistr** nejvyšší království Českého (1484) 267, (1498) 26, (1514) 54; — Zdeněk z Postupic (1467) 165; — Beněš z Weitmile (1480) 2, 3, (1483) 262, (1487) 307, (1489) 5; — Bernard z Waldšteina (1505-1510) 44; — Jan z Potšteina (1511) 43; viz Mistominemistr; — Vilém z Postupic (1515) 62.
- Míra** Bruněnská 493, Lipenská v Lipniku 546, Olomoucká 482.
- Mistominemistr** na Hoře Kutné Jan z Potšteina na Žampachu (1510) 42.
- Mísy** stříbrné 10.
- Mlýn** obilný, sladový, valchovní, soukenničí 495; mlynářů lánníků povinnost ke vsi 543, 544.
- Mosím** = musím 23, 109, 282.
- Most** od krále povolen 465, smlouva oň 397, spor 87, mostné 115, prodáno s mostem 323.
- Mule** v přísloví 17.
- Mýcení** lesů 263, mytba 264.
- Nákladníci** dolův 268.
- Nálevky** pozlacené 9.
- Nápadník** statku má se usaditi na něm 196, 206, 240, 294, 305.
- Nevody** k lovu 347.
- Nože** v nožnicích 10, se stříbrem 10.
- Obec** města vsieka křikli hlasem volikým 284.
- Obrana** neboli úřad 75.
- Oči** skleně, brejle, 15.
- Odúmrť** darována 78, 111, 170, 492, 513-517, 519, 558.
- Ohrady** aby byly opleteny 544.
- Okna** bezedná v blatech 86, 87, 248, 250, 251, 280.
- Okřiny** 347.
- Oplety** u lesa proti dobytku 329.
- Opravní** vsi 74, 75.
- Ořechy** vlaské, mýto z nich 260.
- Ovsův** dávání, spor o ně mezi Rosenberky 29; oves pastevní 543, 544.
- Padělky** 88, 245.
- Pargamen** 93, 109, 275, 316, 438, 448, 524, 533, 546, 547, parkamen 439.
- Pargán** dělán a pleten 283, parkán 284.
- Pastvy** sporné 19, 29, 88, 206, 242, 243, 246-252, 305, 321, 329, 330, 445, 492, 530, 560; pastýř městský 331.
- Pavování** v dolech 267.
- Pečeť** měst panských 483; na sukna 514.
- Peníze** falešné 53, široké 156, Vídeňské 201; peníz třetí na lesích, soudy oň 263.
- Perkmistr** a perknos hory vinuě 309, 310.
- Perkrecht** 444.
- Perna** v stodole: žita nemláčecného poltperní pod kříž 346.
- Pikharth** 23.
- Písař** nejv. soudu zem. v mark. Morav. Jindřich z Bystrice (1470) 170; — Tobiáš z Obfanské Hory (1481) 225, 226, 231, (1490) 344.
- Písař** zemský Mikuláš (1513) 45.
- Píseň** potupná 37.
- Pivo**, mýto z něho 259; piva vaření 544, povoleno 111, 317.
- Plat** z domů 330; chmelový, že

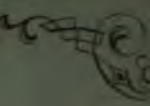

- sobě chmel v lesi trhají 544; klášterní 230; komorní 274, vymíněn 281; z lesa 329; ořechový 544; roční 305, shádaný 326, knězi 193, prodán 102, 106, 108, 114, 125, 131-133, 138, zastaven 147; sutý 546; úroční 98; věčný 313.
- Platce = platící 191.
- Plužní, plť 76.
- Podací kostelní 13, 141, 281, 353, spor o ně 30-35.
- Poddání klášterní utiskování 299; kostelní 33-35; zběhlí 517, 518.
- Podkomoří Albrecht z Leskovce (1490) 8, (1492) 423, 430.
- Podkomoří markrabství Moravského (1455) 132, (1464) 152; — Beneš z Bozkovic (1449) 116; — Karel za kr. Jiřího 285; — Jan z Lomnice (1485) 277, 279; — Václav z Ludanic (1492) 427, (1500) 545.
- Podkomořina paní (1440) 104.
- Podobenství o lišce 39, 40.
- Podsedkové 536, 544, 545.
- Pohanky čtyři strychy na zámku 346.
- Poklid u soudu 228, 349, 458, 517, 534.
- Pokuty soudní 73, 76, 95, 125; do cechu 528.
- Pomoc králi svolená 27.
- Poroubení sviň 544.
- Povezný na hradě 435.
- Prach od lékaře 14; prachy k strelbě 208.
- Právo Brněnské 482; horní 267, 309, 310, 390; manské 417; medařské 194; městské 466, 467; odúmrtí 91, 195, 196, 205, 239, 240, 256, 396, 397, 407, 408; Olomoucké 482; podací 45, purkrechtní 244, 385; věnné 85, 98, 102, 106, 113-115, 117, 126, 127, 138, 153, 162, 181, 277.
- Předměstěné 329.
- Příkopa a mostek na ní 321; příkopy kol újezda 111.
- Přípovědné k řemeslu 528.
- Příslovní 15-17, 24, 38-40, 52, 55, 58, 60, 61.
- Přísud panský 263.
- Příze koudelná mísená mezi vlněnou 528.
- Prokurátor král. Čeněk z Klinšteina (1477) 204.
- Prokurátor generalní Olomouc. konsistoře Petr z Morkovic (1415) 95.
- Prostice soli 347.
- Průhony, spor o ně 247, 248, 250.
- Ptáci úrokem 519.
- Půhon zdvižen 536.
- Purkrabí Pražský nejvyšší (1507) 35, (1514) 58, 59, (1517) 68; — Zdeněk ze Šternberka (1451) 122, (1472) 182; — Zdeněk Lev z Rožmitála (1513) 47, (1514) 51-55.
- Purkrabí hradu Pražského Sigmund z Chmelic (1498) 532.
- Purkrabí Karlšteinský Jindřich z Dubé (1456) 134; — Beneš z Weitmile (1480) 2, 3, (1489) 5.
- Purkrechty 92, 93, 110, 111, 131, 330, 516.
- Pátníci dům v Olomouci 200.
- Rady městské tři v Olomouci 46.
- Rarozi 5.
- Řeky čištění 389.
- Řetěz zlatý, smlouva oň 472, 473.
- Rež, žito 546.
- Roboty 135, 285, 310, 311, 346, městské 331, vepsány do knih púhonných 335, odpustěny 420, 421, 483; změněny v plat 441, 442, 495, 546; neobyčejné zakázány 150, 151, 155.
- Rybářství 233; rybníky králem povoleny 150, 258, 356-358; smlouvy o ně 93, 94, 141-143, 153, 185, 186, 204, 229, 321-323, 342, 348, 349, 356, 397-400, 405, 424, 427, 432, 436, 438, 444, 449, 450, 461, 467, 468, 495, 511, 523, 537, 554, 555, 559, 560; rybolov saky a čeřeny 229, společný 88, ve středu a v pátek 312, spor oň 206; mýto z ryb 259.
- Rytířský člověk, k válce 9.
- Sekret prstena krále Vladislava 4.
- Sekretář krále Vladislava Augustin Kaesenbrod (1506) 30-35; — Procek Malý z Cetně (1513) 47, 48.
- Silnice, smlouva o ně 321; spor 337; opravovány hatěmi 338.
- Sjezd v Brně (1475) 192, (1480) 217, (1483) 265, (1486) 302; v Olomouci (1475) 192, (1482) 247, (1484) 271; v Prostějově (1490) 350.
- Skla při postupování zámku mají se nechati 409.
- Sladovně obecní 124.
- Sněm, místa nejvyšších úředníků a pánův 215; v Brně (1480) 215, (1481) 226, 237, (1482) 244, 245, (1484) 268, (1487) 315, (1490) 344, (1492) 428, v Olomouci (1480) 214, 216, (1481) 225, 226, 231, (1482) 240, (1492) 416, (1494) 462, 463, (1495) 469; v Praze (1500) 554, (1514) 52, 53, (1519) 71; v Prešpurce (1499) 538.
- Snovadla soukenníkův mají býti jednotejná 528.
- Soud komorní, zřízení o svědčení 28.
- Soud zemský, místa v lavicích 210, 557.
- Soukenníci, pečeť na sukna od krále 514, 515, řád soukennický 528, 529, plat od valchování a z rákův 316; mýto ze sukna 259.
- Spolek s bratrem dckami 129; manžela s manželkou 123, 139; spolek pravý 256, 260, 278.
- Správcevé království Čes. (1499) 28, (1511) 44.
- Ssutí, právo 81, 82, 84, 118, 127.
- Stávký při dluzích 200.
- Stěhování, mýto při něm stěhovné 86, 87.
- Stojicie, stálé služné

- Stoupy, v kterýchž dub ševci opichají 495; plat z nich 316.
- Stříbrné náčini** 9, 10, stříbro pro kredenc 9, za měď 44, kupováno do král. mince 267, 268.
- Sud varník** 347.
- Sudi nejvyšší cudy Brněnské** Václav z Ludanic (1481) 226, 237, (1482) 252, 255, (1483) 264, (1486) 303, místo na sněmu (1480) 215; — Lipolt z Krajku (1498) 25. — cudy Olomoucké Jan Pňovský ze Sovince (1481) 225, (1486) 304, (1490) 344, (1498) 25.
- Sudi menšího práva kraje Olomouc.** Bareš z Čihovic a z Dubčan (1454) 131; — Kristofor z Pěničína (1481) 237.
- Svatba odložena** 370; smlouva 503.
- Svobody novým osadníkům** 317, 330, 331.
- Šafrán** 487, mýto z něho 260.
- Šenk panského vína odpuštěn** 470, 483, 549-554.
- Šerhor u soukenníku** 528.
- Šlajferny** 495.
- Šlechta** 222-225, proti městům 47; sněm v Benešově (1516) 65; smlouva s městy o kupování statků a domů (1486) 302; zřízení o přednosti starých rodů 214.
- Špitál městský** 194, 478.
- Šteury z dolů Kut. Hor.** 2.
- Štupphor u soukenníkův** 528.
- Šufan, nádobí v kuchyni** 347.
- Tabule velická stříbrná s šmalcem** 9.
- Tarasnice** 208, tarasničky 409.
- Tenata** 347.
- Trhy týdenní a výroční** 300, 391, 514, 515, 519, 528-530, 534.
- Trnačky činiti** 63.
- Tuna herynkův** 259, mýto z prázdne tuny 260.
- Ubrmané** 93, 153, 154, 224, 235.
- Učedníci soukenníkův** 529.
- Uhlí lípové** 347.
- Universita, hostiny doktorům a mistrům** 15, 17.
- Unšlák** 55.
- Úřady zemské nejvyšší obsazovány na listy přímluvné** 30, 35, nemají býti vyprošovány 537; úředníci zemští nejvyšší na Moravě (1498) 25, práva menšího 247.
- Urbura** 267, 268.
- Úředníci mince na Horách Kutných Simeon Semének z Vrchovisk, Zachař z Božetína, Jan Charvát z Ostrova** (1480) 1, 2, 4; (1498) 26.
- Váhy menší nebo větší trestány** 529.
- Včely osmery na zámku** 347.
- Věno** 221, 232, 262, 264, 265, 274-279, 417, 479, 480, 510, 556.
- Vidlice pozlacené a křišťálové** 10.
- Vína cena** 409; víno moravské, rakouské, uherské 259, mýto z něho 259; víno pro kláštery 16; vinohrady 115, 287, 303, 309, 310, 382, desátky z nich 390, 459, 460.
- Viny** 214, 298, 306, 307, propuštěny poddaným 409.
- Víra česká** 17; manželka zůsta-vena při své víře 262.
- Vládař Olomúcký (1325)** 75.
- Vlastenství = vlastnictví** 291.
- Vln kupování po všech aby ne- bylo** 529; mýto z vlny 260.
- Vohařice** 138.
- Vojna, povinnost** 9, 111.
- Vtát, špatný lékař vtát léčí** 14, 16.
- Výprava, výbava** 208.
- Výprosa** 164, 486.
- Záduši, platy k němu** 546.
- Závrbek neboli chrast vrbová** 145.
- Zbroj prodávati zakázáno** 67.
- Zehovanec** 389.
- Zdi městské, dávky na ně** 545.
- Zemní (z hor vinných)** 309, 310; 285.
- Zlaté hory u Cukmantlu** 177.
- Zlaté náčini** 9, 10.
- Zlato tažené** 9.
- Zlatý dobrý = 28 grošů (1440)** 104; zlatý rýnský 17, 42; uherský = 28 grošů 187, 31 grošů 394, červený 99, 101, 117, 239, 296, 320, rázu Kremnického se lvy 132, 146, 163, 165, 181, 211.
- Znak městečka nového** 300; spor o podobný znak mezi Pernšteiny a Mik. Hrdým 297, 354.
- Zřízení zemská (1500)** 157.
- Židé chránění za peníze od nejv. hofmistra** 367, mandát kr. Vladislava o nich (1497) 513; židovský mistr království Č. a markr. Mor. (1490) 367.
- Žito = pšenice** 546.
- Život přidán** 213, 391, 392, na úřad 260, 261.

Cena tohoto dílu 6 zl.

TISKEM DR. EDVARDA GRÉGRA V PRAZE.

TORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
RSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVE
RIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
TORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
RSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVE
RIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
TORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STAN
RSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIV

